

အမှတ် ၂၈၆၊ စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၁၃

Don't stop
ရပ်စဲမဝှင်း

BURMESE
CLASSIC
com

လွမ်းပိုင်နဲ့

Bobby Soxer

ဓာတ်ပုံ - ကိုသင်း

ခဏလေး ခုနစ်၊ နေ့လိုင်း၊ ၁၅ ရက်နေ့တွင် စတင်ထုတ်ဝေသည်
စင်းငြိမ်း စိစဉ်တည်းဖြတ်သည်

စင်းငြိမ်း
ရုပ်ပုံပုဂ္ဂိုလ်

အမှတ် ၂၈၆ စက်တင်ဘာ ၂၀၁၃

တာဝန်ခံစာတည်း

မျိုးမြင့်ညိုမိုး

စာတည်း

လင်းနိုင်ဦး

အမှုဆောင် စာတည်း

ဇေယျတာဝန်ခံချောင်း

သတင်း စာတည်း

ခင်လေးမြင့်

ရွှေပန်းချီ

ဇော်ဝင်း

(ဇွတ်ပျော့ဆီး)

ဆန်နီညိုမိုး

ဖေညွန့်စေ

မုတ်သုံ

မြင့်မောင်ကျော်

မျိုးမြင့်

လှမြင့်ဆွေ

လင်းဝဏ္ဏ

ဇော်မောင်

ဝင်းစာဌ်

မောင်နိုး၊ စိုးအောင်

အောင်ကျော်

ဖေသစ်တည့်

ရန်နိုင်ဦး၊ ထွန်းအံ့

Win Iszudia

မျက်နှာဖုံးစာတိုက်

ကိုလင်း(Studio-K)

ရွှေခိုင်၊ ခိုင်လင်ထွန်း၊ ဖြိုးဦးဝိုင်

ရွှေစာတိုက် ကိုလင်း(Studio-K)

လင်းနိုင်ဦး၊ ခင်လေးမြင့်

ရွှေစာစီစဉ် - ချစ်နှင်းဖြူ၊ နိုင်ခွန်အား

စိမ်းလဲ့စံ၊ မိုးမိုးမြင့်

စာဖြင့် - ကျော်စိန်လင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

ရွှေအခန်းဆက်
ဝတ္ထုရှည်

ခင်ခင်ထူး ၂၅၀။
တောမင်းသမီး

ရွှေဝတ္ထုရှည်စ/ဆုံး
မင်းသမီး ၁၆၀။
အန္တောသိက

ရွှေဝတ္ထု

ကျွန်း ၁၀၄။

အိုးကွဲ

နေရာလတ် ၁၁၀။

သူပုန်

ကြိုးနှစ် ၁၁၄။

ဂြိုဟ်ကောင်

နန်းကောရီရှင် ၁၂၆။

တုတုလုပ်သူ

မောင်ရေချမ်း ၁၃၄။

အမှောင်ခါးခါး

သာကြည်ဆွေ ၁၀၄။

ငိုတယ်ဆိုတာ

လွယ်တယ်မှတ်လို့

အညာစာရကျော် ၁၃၀။

ခင်ဗျား

လှုပ်ရှားရဲလား

မယူရာ ၁၃၆။

ကျွန်းကောရီ

နှစ်စုံသော အဝတ်

ထိုးနှောင်မိုး ၂၀၂။

မက္ကဇင်ဂေါ်ကီ

မရေးဖြစ်သောဝတ္ထု

ရွှေအသစ်

၂၁၂။

၂၁၈။

၂၂၄။

၂၂၈။

၂၃၆။

သူတို့အရေး

အောင်သန်းထွန်း ၄။

ရွှေချစ်သူမှ ရွှေချစ်သူသို့

ဝင်းငြိမ်း ၁၀။

ရွှေမင်းသား၊ ရွှေမင်းသမီး

ခင်လေးမြင့် ၁၆။

အတွဲညီတဲ့ ရက်(ပ)ပါ

နှစ်ဦး (သို့မဟုတ်)

လွမ်းပိုင်နဲ့ Bobby Soxer

One Minute Interview

ဘို၊ ခင်လေးမြင့် ၂၆။

မန္တလေးသိန်းဇော်၊ မိုးဝင်း

ပြေတီဦး၊ မိုးဟောကို

လူမှုဝန်းကျင်

လင်းနိုင်ဦး ၃၄။

အနုပညာနဲ့

ငြိမ်းချမ်းရေးမှတ်တိုင်

စိုက်ထူကြသူများ

ရွှေရုပ်ရှင်

ခင်လေးမြင့် ၄၀။

ရသစုံပါဝင်တဲ့

နက္ခတ်မှားတဲ့ တိုက်ပွဲ

နိုင်ငံတကာစာမျက်နှာ

၄၂။ ရီတာအောင်၊ NY၊

ဂျန်နီဗာအန်နစ်(စ)တန်

၅၄။ ဝင်းငြိမ်း

ရမ္မက်စော

၆၂။ ဇာနည်ညိုမိုး

ကိတ်မစ်ဒယ်လ်တန်

သားတော်လေးဖွားမြင်

ရွှေဂီတ

၁၄၀။ နေဝင်းမြင့်

ထိလှမိုးဆီ

တိမ်သို့မိသား

(မာမာအေးနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း)

ရွှေနှလုံးသား

၇၆။ ရဲရွှန်းနေ

ကြယ်စောင့်ကြည့်သူ

ရသစာတမ်း

၁၄၈။ မင်းဝေမောင်

ခံဝန်ချက်လေးများ

ရွှေဝတ္ထုများကို

ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

၈၈။ ဒုက္ခကဏ္ဍာ

ဆည်းဆာ

ခန္ဓာသုတ

၆။ မေတ္တာဦး

မသေခင်သွားရမယ့်
နေရာပေါင်းတစ်ထောင်(၄)

၇။ မင်္ဂလာရွှေမောင်း

စာကောင်းကင်က
လင်းလက်ကြယ်

၈။ ခန့်ကျော်ထင်ရှိုင်း

မြေလျှိုး၍
အိပ်မက်ထုဆစ်သူတို့
နယ်မြေ

၉။ မောင်ခင်မင်း၊ မနုဇ္ဈာ

မြန်မာပြော ပါဠိပြော(၈)

၁၀။ စိုးရန်ခိုင်

ဒေသစကား ဒေသလေသံ

၁၁။ မောင်သန်းဆွေ၊ ထားဝယ်

ကလောက
နိယံဝယ်ပိုက်တင်း၏အိမ်

၁၂။ မြင့်သန်း

ငြိမ်းအေးချမ်းသာမှုများ၏
နိဒါန်းနှင့် နိဂုံး

၁၃။ နတ်လက်ရေး

တပလောကစရာ
မရှိတော့ပါ

၁၄။ ခန့်ကျော်ထင်ရှိုင်း

ကျွန်တော် ရွှေအသစ်

မျက်နှာဖုံး

မေတ္တာလက်ဆောင်နှင့်

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးညွှန်းလွင် (၁၇၂၇)

ဗမာ့တလုပ်နိဂုံးတိုက်

အမှတ် ၁၁၀၊ ရွှေတောင်ကြား ၅ လမ်း

၆၃ ရပ်ကွက်၊ စက်မှုနှင့် တောင်အုပ် ရန်ကုန်မြို့

ရွှေထုတ်ဝေသူ -

ဦးညွှန်းလွင် (၃၇၁၀)

အမှတ် ၁၃၃ လမ်း ၄၀

ကုန်သည်လမ်းနှင့် ယောက္ခလမ်းကြား

ကျောက်တံတားမြို့နယ် ရန်ကုန်မြို့

ရွှေပြန်ချိရေး -

ဗမာ့တလုပ်

အမှတ် ၁၃၃ လမ်း ၄၀

ကုန်သည်လမ်းနှင့် ယောက္ခလမ်းကြား

ကျောက်တံတားမြို့နယ် ရန်ကုန်မြို့

ရန်-ဝ-၃၈၂၂၀

စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၁၂၅

E-mail :

zabutalu@gmail.com

access at :

www.foreverspace.com.mm

www.shweamyutay.com

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ -

တိုက် (၂၁/၂၃)၊ အခန်း (၃-၀၃)

၅၂ လမ်း(အောက်ဘလောက်)

ဝိလ်တထောင်မြို့နယ် ရန်ကုန်

ရန်-ဝ-၃၈၁၁၁၅

Email :

nyeinfamily@gmail.com

ရုပ်ရှင်

အမှတ် ၂၀၆၊ စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၁၁

ဝင်ငြိမ်း စီမံခန့်ခွဲခြင်း

ငွေရတုမွေးနေ့ ဆင်နွှဲတဲ့မွေးမွေး

BURMESE
CLASSIC

ဩဂုတ်လ ၉ ရက်နေ့က အသက် ၂၅ နှစ်ပြည့်တဲ့ သရုပ်ဆောင် မွေးမွေးရဲ့ ငွေရတုအမှတ်တရမွေးနေ့ပွဲကို ရန်ကုန်မြို့ ဒဂုံမြို့နယ် အလုံလမ်းရှိ My Garden စားသောက်ဆိုင်မှာ ညနေ ၆ နာရီအချိန်က စတင်ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။ မွေးမွေးက အခြားမွေးနေ့ပွဲများနဲ့မတူ သူ့ပရိသတ်များနဲ့ ဆင်နွှဲချင်တာကြောင့် ဒါရိုက်တာ ဝိုင်းနဲ့ စိန်ဌေးရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးတို့ ပူးပေါင်း စီစဉ်ပေးတဲ့ မေးခွန်း ၂၅ ခု မှန်အောင် ဖြေဆိုနိုင်သူ ပရိသတ် ၁၅ ဦးတို့ တက်ရောက်ခွင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ တက်ရောက်လာတဲ့ ပရိသတ်များကို လက်ဝံပွင့်မြှုပ်နှံထားတဲ့ ဖန်တုံးကလေးများ လက်ဆောင်တုံ့ပြန်ပေးခဲ့ပါတယ်။ □

မွေးနေ့ရှင် မွေးမွေး

၄ ခုဆွဲခြေစာ နှစ်ပတ်လည်စာ စက်တင်ဘာ ၂၀၁၄

ဒါရိုက်တာ ဝိုင်းကို မွေးနေ့ကိတ် ခွဲကျွေးနေတဲ့ မွေးမွေး

မိခင် မသိရှိကို မွေးနေ့ကိတ် ခွဲကျွေးနေတဲ့ မွေးနေ့ရှင် မွေးမွေး

ဒါရိုက်တာ ဝိုင်းနဲ့ မေးခွန်း ၂၅ ခုစလုံးကို မှန်ကန်အောင် ဖြေဆိုနိုင်တဲ့ Terry Leong

တက်ရောက်လာတဲ့ ပရိသတ်များကိုလည်း တစ်ဦးချင်းပဲ မွေးနေ့ကိတ် ခွဲကျွေးခဲ့ပါတယ်

၂၈ နှစ်ပြည့်သွားတဲ့ နေမင်း

ဩဂုတ်လ ၆ ရက်နေ့က အသက် ၂၈ နှစ်ပြည့်တဲ့ သရုပ်ဆောင် နေမင်းက သူ့မွေးနေ့ကို အလှူအတန်းများနဲ့သာ ဖြတ်သန်းခဲ့ပါတယ်။ ရွှေဘုန်းပွင့်ဆရာတော်ကို ဆွမ်းကပ်လှူဒါန်းခြင်း၊ အိမ်တော်ရာဘုရားသို့ လှူဒါန်းခြင်း၊ မိခင်ဖြစ်သူအား အနုပညာကြေးဖြင့် ကန်တော့ခြင်း၊ ရွှတင်အဖွဲ့သားများအား နေ့လယ်စာကျွေးမွေးပြီး ညပိုင်းမှာတော့ မိတ်ဆွေများနဲ့ ညစာစားသုံးခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ □

BURMESE CLASSIC

သူတို့အရေး

ရွှေအမြူတေရပ်စုံမဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၂၇၆၊ စက်တင်ဘာ ၂၀၁၃

BURMESE CLASSIC

ရွှေမန်းမျိုးဆက်များ အလင်္ကာအလွမ်းမှတ်တမ်းကျင်းပခဲ့

ကွယ်လွန်သူ ဇာတ်သဘင်ပညာရှင်ကြီး အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်းတင်မောင်သဘင်သက် နှစ် ၈၀ ပြည့်တဲ့အထိမ်း အမှတ်အဖြစ် ကျန်ရစ်သူ ရွှေမန်းမျိုးဆက်များက ရုပ်ရှင်၊ သဘင်၊ ဂီတ မိတ်ဆွေများ ဝိုင်းဝန်းကူညီပံ့ပိုးမှုနဲ့ ဩဂုတ်လ ၁၁ ရက်နေ့နဲ့ ၁၂ ရက်နေ့ ညများက ရန်ကုန်မြို့ အမျိုးသား ဇာတ်ရုံကြီးမှာ တင်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။

ရွှေမန်းညီအစ်ကိုများ၊ မြေးများ တင်ဆက်ကပြကြရာမှာ ဖခင်ဖြစ်သူ ရွှေမန်းတင်မောင် ကပြခဲ့တဲ့ နာမည်ကြီး အော်ပရာများ၊ တေးသီချင်းများ၊ ပြဇာတ်များအပြင် ရွှေမန်းတင်မောင်ရဲ့ နောက်ဆုံးညဖြစ်တဲ့ နှစ်ပါးသွားကို သားဖြစ်သူ ချမ်းသာနဲ့ မြေးဖြစ်သူ တင်မောင်ဆန်းမင်းဝင်းတို့က တင်ဆက်ကပြခဲ့ကြပါတယ်။ □

အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်းတင်မောင်သဘင်သက် ၈၀ ပြည့်တဲ့အထိမ်း အမှတ်အဖြစ် ကျန်ရစ်သူ ရွှေမန်းမျိုးဆက်များက ရုပ်ရှင်၊ သဘင်၊ ဂီတ မိတ်ဆွေများ ဝိုင်းဝန်းကူညီပံ့ပိုးမှုနဲ့ ဩဂုတ်လ ၁၁ ရက်နေ့နဲ့ ၁၂ ရက်နေ့ ညများက ရန်ကုန်မြို့ အမျိုးသား ဇာတ်ရုံကြီးမှာ တင်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။

ဖိုးချစ်နဲ့
စွမ်းတို့ကလည်း
ပါဝင်အားဖြည့်
ကပြပေးခဲ့ကြပါတယ်

ရွှေမိုးတင်မောင်ရဲ့
ဟာနိုးပြီဟဲ့ ဝင်းမောင်၊ ဝင်းမိုးလီ၊
ညွန့်ဝင်း၊ ဆန်းဝင်းနဲ့ ချမ်းသာ

ကျော်ကျော်မိုးနဲ့
ဟန်နွဲ့ညိုမိုးတို့ရဲ့ ကပြမှု

BURMESE
CLASSIC

သုတိုဏ်းရေ

ရွှေအမြဲပေးရုပ်ရုံမဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၂၈၆၊ ၂၈၇၊ ၂၈၈၊ ၂၈၉၊ ၂၉၀၊ ၂၉၁၊ ၂၉၂၊ ၂၉၃၊ ၂၉၄၊ ၂၉၅၊ ၂၉၆၊ ၂၉၇၊ ၂၉၈၊ ၂၉၉၊ ၃၀၀

ပြေတိဦးနဲ့မိုးဟောကိုတို့
မိုးတွေရွာနေချိန်ခဏ

ပြင်ဦးလွင်မှာ သုံးလကြာ
နေထိုင်ပြီး မိမိယိုကား ၉ ကား
ရိုက်ကူးပြီးစီးခဲ့တဲ့ ပြေတိဦးက
ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ
ဒါရိုက်တာ ညိုမင်းလွင်နဲ့
မိုးတွေရွာနေချိန်ခဏ
မိမိယို အာတ်ကားကို
မိုးဟောကိုနဲ့ တွဲဖက်ပြီး
ရိုက်ကူးခဲ့ပါတယ်။

ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ရှက်လေးလုံးအတွက် မြန်မာနိုင်ငံရပ်ရှင်အစည်းအရုံးမှ လှူဒါန်း

ရှစ်လေးလံမြဲရလှူလှူလေးအတွက် လှူဒါန်းတွေများလို့
မြန်မာနိုင်ငံ ရပ်ရှင်အစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ နာယကဗုဒ္ဓက
ကျပ်ငြိမ်းလေးသိန်းပဲလှူ ဒါန်းခဲ့ကြပါတယ်

ဇူလိုင်လ ၂၇၊ ၂၈ ရက်နေ့
ညများက ရန်ကုန်မြို့၊
သုဝဏ္ဏအားကစားရုံမှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့
မြန်မာ့ငြိမ်းချမ်းရေးပွဲတော်
ရန်ပုံငွေပဒေသာဝင်အတွက်နဲ့
ရှစ်လေးလုံးငွေရတုပွဲတော်အတွက်
လှူဒါန်းငွေများကို မြန်မာနိုင်ငံ
ရပ်ရှင်အစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌနဲ့
နာယကဗုဒ္ဓက လှူဒါန်းခဲ့ကြပါတယ်။
ကျပ်ငွေ ၁၀ သိန်းစီ
လှူဒါန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း
သိရပါတယ်။ □

မိမိယိုကားများ ခေတ္တရပ်နားပြီး ကြော်ငြာများ ဆက်တိုက် ချိတ်ကူးနေတဲ့
စိုးမြတ်သူဇာကို ဒါချိတ်တာ ဇော်မျိုး (ခရေဂ်ပြင်)ရဲ့
အမေချစ်တဲ့သား မိမိယိုဇာတ်ကားမှာ ရဲဆောင်၊
သရုပ်ဆောင်သစ် ရဲမြတ်တို့နဲ့ တွဲဖက်
သရုပ်ဆောင်ထားတာ တွေ့ကြရပါမယ်။
ဒီကားမှာ စိုးမြတ်သူဇာက အကြော်သည်
တစ်ဦးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ထားတယ်လို့
သိရပါတယ်။ □

အကြော်သည်အပြစ် တွေ့ရမယ့် စိုးမြတ်သူဇာ

မေတ္တာလေညင်း
သင်းစေသား ဇာတ်ကားမှာ
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်မပျို
ပြေတီဦး

ဆရာ ဦးမြို့လိုင် ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့
ဆရာလွှာ မဂ္ဂဇင်းမှာဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဘာရေး
ဆရာဝန် ဗဟုရာ (လွိုင်ကော်) ရဲ့ မေတ္တာ
လေညင်း သင်းစေသား ဝတ္ထုကို
မှတ်ခြယ်စီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးအတွက်
ဒီရိုက်တာ အောင်နန္ဒက ကျော်သူ၊ ခွဲခွဲ
နဲ့ တင့်တင့်ထွန်းတို့နဲ့ ရိုက်ကူးခဲ့ဖူးပါ
အယ်။ ရွှေအမြဲတော့မဂ္ဂဇင်းမှာ ပြန်
ညည်းဆန်းသစ်ခဲ့တဲ့ မေတ္တာလေညင်း
သင်းစေသား ကို စိန်ဌေးစီဒီယို ထုတ်
လုပ်ရေးက ဒီရိုက်တာ ပန်းကြိုး (မောင်
အောင်-ရုပ်ဖော်)၊ အား ရိုက်ကူးရေး
တာဝန်ပေးပြီး ပြေတီဦး၊ စိုးမြတ်သူစာ၊
သုသန္တာတင်တို့နဲ့ ဩဂုတ်လ ၁၄
ရက်နေ့က စတင်ပြီး စီဒီယိုအဖြစ် ရိုက်
ကူးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်။ □

မေတ္တာလေညင်း သင်းစေသား သူတို့အရေး

ရွှေအမြဲတော့ရုပ်ပုံစတူဒီယို အမှတ် ၂၈၊ ဖော်တင်ဘာ၊ ၂၀၁၃

ဩဂုတ်လ ၈ ရက်နေ့မှာကျရောက်တဲ့ ရှစ်လေးလုံး အရေးတော်
ပုံ အမှတ်တရ အခမ်းအနားကို မန္တလေးမှာလည်း ဩဂုတ်လ ၆
ရက်နေ့မှ ၈ ရက်နေ့ ညနေအထိ ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။ ဟောပြောပွဲ
များ၊ ပန်းချီ၊ ပုံစတာ၊ ကာတွန်းပြခန်းများ၊ အနုပညာတင်ဆက်မှုများ
ပြုလုပ်ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ □

ရှစ်လေးလုံးငွေရတု မန္တလေးမှာလည်းကျင်းပ

ရှစ်လေးလုံး အမှတ်တရ ငွေရတုအခမ်းအနားမှာ
အနုပညာ တင်ဆက်မှုများလည်း ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။

၂၀၁၃ ဇန်နဝါရီလ ၁၁ ရက်နေ့

စာရေးဆရာမ စုသိမ္ဗန်

သို့

ရွှေချစ်သူမှ ရွှေချစ်သူသို့
လေးစားရပါသော ဦးဝင်းငြိမ်းခင်ဗျား...

ကျန်းမာပျော်ရွှင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က သိန်းသန်းလင်း(အလင်းသစ်)ဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့တာ ၈ လလောက် ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။ အခုမှပဲ www.shweamyutay.com ကနေ ပြန်ဖတ်နေရပါတယ်။

ဇွန်လထုတ်ကို ပို၍ နှစ်ခြိုက်မိပါတယ်။ ဒုတိယအကြိမ် မြောက် ရွှေဆုထပ်ရပြန်တဲ့ ဆရာမ ငွေဇင်ယော်ဦး(မိုးကုတ်) အတွက် ဝမ်းသာမိသလို ပထမအကြိမ်တုန်းက ဆရာမနဲ့အတူ ရွှေဆုရခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရေးဖော် ရေးဖက် ဘော်ဒါကြီး ဆရာလင်းသော်ဝေ(မြစ်ကြီးနား)ကို သတိရမိတယ်။ သူ ဆုံးသွားတာ ကြာခဲ့ပေမဲ့လည်း မေ့မရသေးပါဘူးဗျား။

ဇွန်လ ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတိုတွေ အားလုံးကောင်းတယ်။ ဝတ္ထုကောင်းတွေတဝကြီး ဖတ်ရတယ်။ အကြိုက်ဆုံးကတော့ ဆရာ သုဒ္ဓရဲ့ ညီစိုစိုအနံ့များ ဝတ္ထုကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။ လင်းရိပ်ဖြူရဲ့ မုန်တိုင်းသင့်ပင်လယ်ရဲ့ ဦးတည်ရာ ဝတ္ထုကို ဖတ်ရပြန်တော့ အဖေကိုချစ်တဲ့ သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော် အဖေဆီကို ပြန်ပြေးသွားချင်စိတ် ဖြစ်မိတယ်။ ဆရာ နော်(ကျောက်တိုင်)ရေ ဒီလဝတ္ထုလေးကတော့ အပျော်လေးနဲ့ သိမ်းထားလို့ တစ်မျိုးကောင်းပါတယ်။

teen (ဖူးငုံ)မဂ္ဂဇင်း ရပ်သွားတဲ့အတွက် အရမ်းကို နှမြောမိပါတယ်။ ၁၀ နှစ်ကျော် လက်တွဲခဲ့ရပြီး ခွဲသွားပြန်တော့ အရမ်းကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့မိပါတယ်။ teen မှာ ကျွန်တော် စာမူလေးတွေ ဖော်ပြပေးခဲ့တဲ့အတွက်လည်း ဦးဝင်းငြိမ်းနဲ့ ဆရာမ မသိတာ(စမ်းချောင်း)ကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ကလောင်သစ်ကလေးတွေရဲ့ အားကိုးရာအရာတစ်ခု ဆုံးရှုံးလိုက်ရသလိုပဲနော်။ ရွှေအသစ်မှာ ဝင်တိုးဖို့ဆိုတာက ဇွန်မြန်မှာလေ။ ဆရာနော်(ကျောက်တိုင်)၊ ဆရာမ သီသီဟန်(ကျိုက်ထို)တို့လို ခွဲကောင်းရင်တော့ ဖြစ်မှာသေချာတယ်။

နောက်ပြီး ရွှေအသစ်ကနေ တက်သွားကြတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေဟာ ခုဆိုမဂ္ဂဇင်း တော်တော်များများမှာ နေရာတွေရနေပြီလေ။ ဒါဟာ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းနဲ့ ဆရာမ မသိတာတို့ ကြောင့်ဆိုတာကတော့....။

သိန်းသန်းလင်း(အလင်းသစ်)

ရွှေအမြဲတော့ teen(ဖူးငုံ) မဂ္ဂဇင်းကို အားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဖူးငုံက အခြေအနေပေးရင် ပြန်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့က စာကိုပဲ အသာပေးချင်ပါတယ်။ ပရိသတ်ကြိုက်တာက အရပ်တွေ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် အံဝင်ခွင့်ကျ မဖြစ်လို့ပါ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့။

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းရှင့်

ဆရာ ကျန်းမာပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။ ရွှေရဲ့ စာပေဆုပေးပွဲအခမ်းအနားတွေ ကြည့်ရတာ ကျေနပ်အားရစရာကောင်းပြီး အရမ်းကို ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရပါတယ်။ ဆုရဆရာ၊ ဆရာမတွေအားလုံးလည်း ကြည်နူးမိပါတယ်။ ရွှေအမြဲတေဟာ သိက္ခာရှိစွာ ရပ်တည်နေတဲ့ မဂ္ဂဇင်းဖြစ်လို့ ရေရှည်တည်တံ့ပါစေလို့ အမြဲတမ်းဆုတောင်းနေပါတယ်။

ခုတလော ရွှေအမြဲတော့ရဲ့ Website ကို ဖွင့်မရတာရယ် မေ့ဘုတ်အကောင်က Active မဖြစ်တော့တာရယ်ကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အွန်လိုင်းမဂ္ဂဇင်းကိုလည်း မပိတ်သိမ်းစေချင်ပါဘူး။ အွန်လိုင်းပေါ်မှာ မှတ်တမ်းလေးတစ်ခု အထင်ကရ ရှိနေစေချင်မိလို့ပါ။

နောက်တစ်ခုက ပြီးခဲ့တဲ့လ ဇွန်လထုတ် ရွှေအမြဲတော့ရဲ့ ရွှေအသစ်ပြန်ကြားချက်မှာ စာမူတွေဟာ ၂၀၁၂ ခုနှစ် နှစ်လည်ပိုင်းလောက်က ပေးပို့ထားတဲ့ စာမူတွေဖြစ်တယ်လို့ ပြန်ကြားထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မပေးပို့ခဲ့တဲ့ ဒီတိုက်ကို

Email မှာ ပြန်ရှာတော့ ဧပြီလမှာ ပေးပို့ခဲ့တာ ဖြစ်နေပါတယ်။ နှစ်လည်ဆိုတာ မေ၊ ဇွန်၊ ဇူလိုင်လများကို ဆိုလိုတာဆိုရင် ဌာနမရဲ့ စာမူက မရောက်ခဲ့တာလားလို့ သိချင်မိပါတယ်ရှင်။ သို့မဟုတ် အခြားသော လွှဲချော်မှုရှိမရှိဆိုတာ သိခွင့်ရှိရင် သိချင်ပါတယ် ဆရာ။

ကျွန်မပေးပို့ခဲ့တာက ဘာသာစကားအသစ် ဆိုတဲ့ စာမူ ဖြစ်ပါတယ်။ ၀၁/၀၄/၂၀၁၂ မှာ အီးမေးလ်ကနေတစ်ဆင့် ပေးပို့ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျေးဇူးတင်အားမှာစွာဖြင့်
မေရာဟုသျှင်

ကျွန်တော်တို့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ ရောက်လာတဲ့ စာမူအား ဆုံးကို စနစ်တကျမှတ်တမ်းနဲ့ ထိန်းသိမ်းထားပါတယ်။ မေရာ ဟုသျှင်ရဲ့စာမူ ရောက်ရှိတာ မတွေ့ရပါဘူး။ တစ်ခုခုအမှား အထွင်းရှိပုံ ရပါတယ်။

□
ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း
မင်္ဂလာပါ ခင်ဗျာ။

ရွှေရဲ့ အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်တဲ့ ဆရာမ ခင်ခင်ထူးရဲ့ တောမင်းသမီး က အရမ်းဆွဲဆောင်မှု ရှိနေပါပြီ။ လစဉ် ရွှေ ထွက်တိုင်း တောမင်းသမီး ကို စိတ်ဝင်စားစွာနဲ့ ဖတ်မိပါ

တယ်။ အထူးသဖြင့် ဆရာမရဲ့ အတတ်ပညာနဲ့ အနုပညာ မြောက်မှုကို လေ့လာသင်ယူရင်း ဖတ်ပါတယ်။ တောမင်း သမီး ကို စထွက်ထွက်ချင်း သုံးလလေးလလောက် ဖတ်ပြီး သိပ်မစွဲလမ်းသေးပါဘူး။ ဝါခေါင်မိုး မင်းသမီးဖြစ်ရာကနေ စပြီး အရမ်းကြိုက်သွားတော့တာပါ။ ဝါခေါင်မိုးပြောတဲ့ 'ကျွန် ကတော့ အမေ့အမွေရယ်လို့ အကြော်ကြော်မရောင်းနိုင်ဘူး အမေ။ မင်းသမီးမဖြစ်ရင်တောင် ဇာတ်ထဲလိုက်ပြီး သူတကာ ဇာတ်ဝတ်ဇာတ်စားတွေ လျှော်တော့မယ်' ဆိုတဲ့ ခိုင်မာတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို အရမ်းသဘောကျမိတယ်။ မင်းသမီး ဥဩသံ အေးအကြောင်းကိုတော့ မအိမ်ကလို လစဉ် မျှော်လင့်နေရပြီ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဆရာမ ခင်ခင်ထူးကို စကားလက်ဆောင် ပါးပေးပါဦး ဆရာရေ။

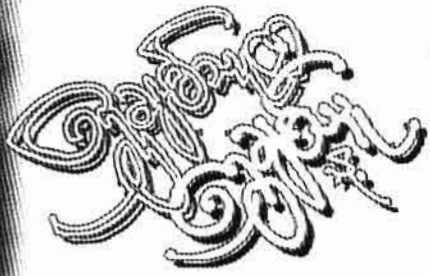
ဆရာနှင့်တကွ ရွှေချစ်သူများ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါ စေ။

ရှိသလေးစားစွာဖြင့်
မိုးထက်ကျော်(ကွင်းကောက်)

ဟုတ်ကဲ့။ ပထမပိုင်းမှာ ဆရာမက တောမင်းသမီးများ အကြောင်းကို အစပြုံးနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအစ တွေကလည်း နောင်မှာ အရေးပါလာမယ့် ကိစ္စတွေ ဖြစ်တယ် လို့ ဆရာမက ပြောထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် တခြားတော

အရေးဆရာမ ပန်းရီစီဖြူနဲ့
အရေးဆရာမ သွန်းရှင်းအိမ်

အကယ်ဒမီ
ထွန်းအိန္ဒြာဇီ

မင်းသမီးများအကြောင်းကိုလည်း ဖတ်ထား၊ မှတ်ထားမှ နောင်မှာ စာတ်ရေလည်ပါလိမ့်မယ်။

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ

အဋ္ဌမအကြိမ်မြောက် ရွှေအမြုတေစာပေဆုပေးပွဲဟာ အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ ပြီးဆုံးသွားတဲ့အတွက် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ ထပ်ဆင့် ရွှေအမြုတေစာပေဆုရသွားတဲ့ ဆရာဇော်ဝင်းကို၊ ဆရာ မောင်နှင်းပန်း၊ ဆရာ ဆူးငှက်၊ ဆရာမ ငွေဇင်ယော်ဦး(မိုးကုတ်)၊ ဆရာ အောင်ဖြိုးကျော်(ပခုက္ကူ)တို့ကိုလည်း ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ နာမည်ထွက်ပြီး ဆုနဲ့ လွဲချော်သွားခဲ့တဲ့ ဆရာမ ညလင်းဖြူ၊ ဆရာမ ခင်သန္တာ၊ ဆရာ လူခါး၊ ဆရာမ နီနီနိုင်(သထုံ)တို့ကိုလည်း စိတ်ဓာတ်မကျ၊ စွဲမလျော့ဘဲ ဆက်ပြီးတော့ ကြိုးစားစေချင်ပါတယ်။ ဆုရွေးချယ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆုရဲ့ စံ ၆ ချက်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပေမဲ့ ဆုသဘောတရားကိုတော့ ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး။ ဆုပေးပွဲတိုင်းမှာလည်း ကွဲလွဲမှုရှိကောင်းရှိသလို အသံကတော့ ထွက်တတ်စမြဲပါ။ ဆုရွေးချယ်ချီးမြှင့်မှုကို တချို့က ကျေနပ်အားရကြသလို၊ တချို့ကတော့ 'ရွှေအမြုတေ စာပေဆုပါဆိုမှ ရွှေမဂ္ဂဇင်းမှာပါတဲ့သူကိုပဲ ဦးစားပေးမှာပေါ့' ဆိုတာတွေ ကြားရပြန်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲ

ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း စာပေဆုပေးပွဲကို စည်စည်ကားကား ကျင်းပလိုက်နိုင်တဲ့အတွက် ဆရာကို အထူးလေးစားကြည့်ညှိမိပါတယ်။ အမှတ်တရရွှေ (၆၇) ဘယ်တော့လောက်ထွက်မှာလဲ သိချင်ပါတယ်။ ဝတ္ထုတို အရေးကျဲသွားတဲ့ ဆရာမ ငွေဇင်ယော်ဦး(မိုးကုတ်)ရဲ့ လုံးချင်းကိုလည်း စောင့်မျှော်အားပေးလျက်ပါ။ ဆုနေရက်နှင့် လွမ်းလေခြင်းဆိုတဲ့ လုံးချင်းကို ရေးသားထုတ်ဝေပေးတဲ့ ဆရာမ ဂျူးကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။

မေတ္တာအားဖြင့်

မြင့်မိုရ်ကျော်လင်း၊ မိုးမိတ်

ဆုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် အထူးအထွေ ထပ်ပြီး ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့မှာ ကျွန်တော် ပါတယ်ဆိုပေမဲ့ အဖွဲ့ဝင်များရဲ့ ရွေးချယ်မှုက အဓိကဖြစ်ပါတယ်။ အမှတ်တရ ရွှေ ၆၇ က မေလ ၂၀ ရက်ကျော်ကျော်လောက်က ထွက်သွားပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာမ ငွေဇင်ယော်ဦး(မိုးကုတ်) လုံးချင်းရေးဖို့ အစီအစဉ်ရှိပေမဲ့ ဝတ္ထုတိုများလည်း အဆက်မပြတ်ရေးနေဆဲပါ။

သို့

ဦးဝင်းငြိမ်း(အယ်-ချပ်)

ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း(ရွှေချစ်သူ)

ဆရာရေ မင်္ဂလာပါ။ ကျန်းမာပါစေဆုတောင်းရင်း စာရေးလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျား။ စာရှည်ရင်တော့ သည်းခံပေးပါနော် ဆရာ။ ဆရာတော် မေ့ဘောရီ အရှင်ဝီရိယ(တောင်စွန်း)ရဲ့ ဝတ္ထုဖတ်ပြီး ဒီစာကို ရေးလိုက်တာပါ။ ဆရာတော်လို ဗုဒ္ဓသားတော်တစ်ပါးက ရေးသားတာဖြစ်လို့ ပိုလို့ လျော်ကန်သင့်မြတ်လှတဲ့ အကြောင်းအရာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်က ဒီလို မတူညီမှုကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ ပြဿနာတွေ ဟိုက၊ ဒီက ထွက်ကြတာ လိုက်ရှင်းရတာနဲ့ ရှေ့ကို သွားရမယ့်ခရီးက လေးလံဖင့်နဲ့နေရတာ အမှန်ပါပဲဆရာ။

တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေခများမှာလည်း ဖြေရှင်းနေကြရတာ 'ဆန်စဉ်ရာ ကျည်ပွေ့လိုက်' နေကြရတာနဲ့ မခြားတော့ပါဘူး။ ဒါဟာ လုံးဝမဖြစ်သင့်တဲ့ ပြဿနာမျိုးပါခင်ဗျာ။ မတူညီမှု၊ ခြားနားမှုတွေသာ မရှိဘူးဆိုရင် ဒီကမ္ဘာလောကလည်း တည်ဆောက်လို့ရမယ် မထင်ပါဘူး။ ဘယ်ဘက်ကိုမှ အငြိမ်မတင်လို(မတင်ရ)တာလည်း အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သာဓက

တစ်ခုတော့ တင်ပြချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ လူမျိုးခြား၊ ဘာသာ
ခြားနားမှုတွေများလို့ (များတိုင်းသာ) ပဋိပက္ခပြဿနာများ
ကြတမ်းဆိုရင် ကမ္ဘာမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုလောက်
ပဋိပက္ခပြဿနာတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးပြီး လုံးချာလည်နေမယ့်တိုင်း
ပြည် ရှိမယ်တောင် မထင်ပါဘူးဆရာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
တစ်ကမ္ဘာလုံးက ဘာသာပေါင်းစုံ၊ လူမျိုးပေါင်းစုံ နေထိုင်တဲ့
တိုင်းပြည်ဖြစ်လို့ပါပဲ။ အမေရိကကလည်း လူမျိုးပဲ ခြားခြား၊
ဘာသာပဲ ခြားခြား လက်သင့်ခံပြီး နေခွင့်ပေးတဲ့တိုင်းပြည်ကြီး
ဆိုတာ လူတိုင်းသိ၊ ကမ္ဘာက သိကြပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ နားလည်ကြရမှာက လာချင်တဲ့ဘာသာလာ၊
လာချင်တဲ့လူမျိုးလာ ဘယ်သူဘယ်ဝါပဲဖြစ်ဖြစ် အမေရိကန်ရဲ့
စည်းကမ်းဥပဒေရဲ့အောက်မှာ တစ်သားတည်းဖြစ်အောင် လုပ်
ဆောင်နိုင်တဲ့စွမ်းအားရှိနေတာကို သိနားလည်ကြရမယ် ထင်
ပါတယ်။ စီးပွား၊ ပညာ၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ နိုင်ငံရေး ဘယ်နေရာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် တိကျမှန်ကန်ပြတ်သားတဲ့ စည်းကမ်းဥပဒေ (Law
and Justice)က ခိုင်မာနေတဲ့အချက်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့
ဘယ်မြစ်၊ ချောင်း၊ အင်း၊ အိုင်က စီးလာတဲ့ရေပဲဖြစ်ဖြစ်
သမုဒ္ဒရာထဲရောက်တဲ့အခါ တစ်သားတည်းဖြစ်သွားသလိုပဲ
ဆင်မြင်မိပါတယ်။

မတူညီကြတိုင်းသာ ရန်ဖြစ်ကြရမယ်ဆိုရင် ရပ်ကွက်
တိုင်းမှာလည်း ၂၄ နာရီ ရန်ပွဲချည်းဖြစ်နေတော့မှာပေါ့ ဆရာ
ရယ်။ (၂၄.၀၅.၁၃)ရွှေဆုပေးပွဲညက ဆရာ ပြောခဲ့သလိုပေါ့။
“ကျွန်တော်နဲ့ ကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာ မတူညီပေမဲ့ ကူညီထောက်
ပံ့ပေးတဲ့ ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒမိကကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
တဲ့။ ကဲ စဉ်းစားကြည့်ရင် ဘယ်လောက် ပီတိဖြစ်စရာကောင်း
လိုက်သလဲလို့။ ရွှေပွဲကို ငွေအကုန်ခံပြီး တက်ရတာ ဆရာရဲ့
အဲဒီ စကားနဲ့တင် ကျွန်တော်က “တန်”တယ်လို့ ခံယူခဲ့တာ
အမှန်ပါပဲ ဆရာ။

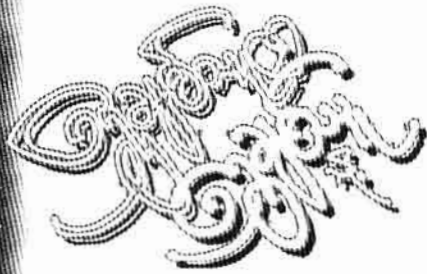
ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုယ့်အမျိုးဘာသာ ချစ်တာပေါ့၊
မြတ်နိုးတာပေါ့ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လူမျိုး၊ ဘာသာ ချစ်မြတ်
နိုးတယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ သူတစ်ပါးရဲ့ ဘာသာကို ထိပါးပုတ်
ခတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တော့ လုံးဝမပါပါဘူးဆိုတာ လုံးဝ
လက်ခံမိတာလည်း အမှန်ပါဆရာ။ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်အပိုင်း
က နောက်ထပ် ဘာပြဿနာမှ ထပ်မပေါ်ပေါက်ဘဲ တည်
တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ တိုင်းပြည်တိုးတက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းမိတာ
လည်း တကယ်ပါပဲခင်ဗျာ။ အမှန်၊ အကြောက်တရားတွေ
ကင်းဝေး၊ တစ်ဦးက တစ်ယောက်၊ တစ်ဖွဲ့က တစ်ဖွဲ့ မတူညီ
ကြပေမဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာ ကူညီရိုင်းပင်းမှု၊ အပြန်အလှန်

အောင်နုနု ဝမ်း

ခိုင်သင်းကြည်

ဘာဦးဝင်းငြိမ်းမှတစ်ဆင့်

ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း) သို့

ဆရာမ မင်္ဂလာပါရှင်

သမီးက ဆရာမရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ဆရာမရဲ့ အရင်က စာတွေကိုတော့ တစ်ခါမှ မဖတ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ရွှေအသစ်မှာ အသစ်တွေကို ရွေးချယ်ပေးနေတဲ့ ဆရာမတစ်ယောက်အဖြစ်သာ သိခဲ့ဖူးတာပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း စမ်းချောင်း၊ အင်းစိန်၊ ဟားဗတ် ကို ဖတ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ ဆရာမရဲ့အမာခံပရိသတ်တစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။

အဲဒီစာအုပ်လေးကို အရမ်းပဲကြိုက်နှစ်သက်ပါတယ်။ ဆရာမရဲ့ အကြောင်းအရာ တော်တော်များများကိုလည်း သိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ စာအုပ်ဖတ်နေရင်းနဲ့ပဲ စိတ်ထဲမှာ ဆရာမနှင့် အရမ်းကို ရင်းနှီးနေခဲ့ပါတယ်။ ဆရာမ အရမ်းကို နေမကောင်းဖြစ်တဲ့အခန်းတွေ၊ ဆရာမရဲ့မောင်လေး ဆုံးသွားတဲ့အခန်းတွေကို ဖတ်ရတဲ့အခါ ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်နေပြီး ငိုချင်သလိုလိုနဲ့ အရမ်းကို ဝမ်းနည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်။ “ကိုယ်သာ ဒီနေရာမှာဆိုရင်” ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ပိုပြီးလေးစားရပါတယ်။ ဆရာမကို အရမ်းပဲ ချစ်ခင်လေးစားမိပြီး ဆရာမရဲ့စာအုပ်ကို ဖတ်ခွင့်ရခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ ဆရာမရဲ့ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့စိတ်ဓာတ်၊ မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ်၊ မိမိတိုင်းပြည်ကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့စိတ်ဓာတ်အားလုံး အားလုံးကို သဘောကျပါတယ်။

သဘောအကျဆုံးကတော့ ထောင်ထဲမှာ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခဲ့တဲ့ ဆရာမရဲ့ အင်မတန်မှကို လေးစားအားကျဖွယ်ကောင်းတဲ့စိတ်ဓာတ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဘက်ခေတ်ပိုင်းမှာ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားဟောင်းတွေရဲ့ ထောင်တွင်းအတွေ့အကြုံတွေကိုလည်း ဖတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အများစုကတော့ ကဗျာတွေ၊ စာတွေ ရေးကြ၊ ယိုးဒယားပြော၊ ဟာသအဖြစ်နဲ့ ပြန်ပြောင်းပြောဆိုကြတာတွေကိုသာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာမှ ဆရာမရဲ့တရားအားထုတ်မှုကတော့ တကယ့်ကို ထူးခြားပြီး အင်မတန်မှကို လေးစားစရာကောင်းပါတယ်။

ဆရာမရဲ့ တခြားစာအုပ်တွေကိုလည်း ပြန်ရှာပြီး ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ “မာတမ်းလက်ဆင့်ကမ်း” ကို ဖတ်တဲ့အချိန်မှာတော့ ဆရာမကိုယ်တိုင် ဘေးနားမှာ လာထိုင်ပြီး ပြောပြနေသလိုမျိုးကို ခံစားရပြီး ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ်၊ လိုက်နာဖွယ်ရာတွေကိုလည်း အများကြီးမှတ်သားရပါတယ်။ အဲဒီအတွက်

လေးစားမှုတွေနဲ့ ဆက်ဆံမှု လူဝန်းကျင်ဟာ အေးချမ်းမှာ အမှန်ပါ။ ဘာသာတရားတိုင်းရဲ့ အရှင်သခင်ကိုယ်တော်ကြီးများသာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေကြရင်လည်း ‘လူသားတွေကြား ပဋိပက္ခပြဿနာတွေ ကျန်ရစ်အောင် လုပ်ဆောင်တည်ထောင်ထားခဲ့ကြတာ မဟုတ်လို့ ရန်ပွဲတွေ ရပ်တန့်ကြပါ’ လို့သာ ဆိုဆုံးမကြမယ်ထင်ပါရဲ့ဆရာရယ်။

ဆရာ ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာ သက်ရှည်ပါစေ။

ယေရှု၊ အလ္လာအရှင်မြတ်၊ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓနဲ့ အခြားဘာသာများက ဂုရုကြီးတွေရဲ့ မေတ္တာနဲ့ မြန်မာပြည်ရော တစ်ကမ္ဘာလုံးပါ အေးချမ်းသာယာလှပပါစေလို့ ဆုခြေနေမိပါတယ်ဆရာရေ...။

လမင်းမောင်မောင်(ပြင်ဦးလွင်)

ဆရာတော် ဓမ္မဘေရီ(အရှင်ဝိရိယတောင်စွန်း) ရဲ့ ဆောင်းပါးက တကယ့်ကို အနှစ်သာရရှိတဲ့ ဆောင်းပါးဖြစ်ပြီး အမေရိကားကို မကြွခင် ရွှေအမြဲတောအတွက် ပေးသွားတဲ့ ဆောင်းပါးဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာ လမင်းမောင်မောင်လို မြင်တတ်မယ်ဆိုရင်တော့ အားလုံးဟာ အေးချမ်းသွားမှာပါပဲ။ အေးချမ်းပါစေလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဆုတောင်းပါတယ်။

ဝင်းငြိမ်း

ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ရှင်။ ဒါနဲ့ပဲ ဖူးငုံမဂ္ဂဇင်း
 ချစ်ခင်နာ သွားဝယ်တော့ 'မရှိဘူး' လို့ ပြောပါတယ်။ ရွှေ
 ချစ်ခင်ဆက်မေးကြည့်တော့မှ ရုပ်နားသွားပြီဆိုတာ သိရပါ
 သေး။ အများကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်။ ပြန်ထုတ်ဖို့
 မှား အစီအစဉ်ရှိမလားဆိုတာ သိချင်ပါတယ် ဆရာမ။ ပြီး
 ကျေးဇူး 'အရောင်စစ်နေကြာ' ကိုလည်း မန္တလေးမှာ လိုက်ရှာ
 ဆိုဆက် မတွေ့ပါဘူး။ ညဈေးတန်းရော၊ အဟောင်းဆိုင်
 ကျေပါ အားလုံးစုံနေပါပြီ။ အဲဒါကြောင့်မို့ ဆရာမအနေနဲ့
 အောက်တစ်ကြိမ်ထုတ်ဝေဖို့ အစီအစဉ်ရှိ၊ မရှိဆိုတာကိုလည်း
 သိချင်ပါတယ်ရှင်။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့တော့ ဆရာမရဲ့
 အမည်အရင်းက အိမ်လိပ်စာအပြည့်အစုံကို ပြောပြပေးစေချင်ပါ
 တယ်။

သမီးချစ်ရတဲ့ ဆရာမတစ်ယောက် ဘဝမှာ စာရေး
 ဆရာမတစ်ယောက်အဖြစ်ရော၊ ဆရာဝန်ကောင်းတစ်ယောက်
 အဖြစ်ပါ ထာဝရရုပ်တည်သွားနိုင်ပါစေ။ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း၊
 ကိုယ်၏ကျန်းမာခြင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံပါစေ။

(ဒီစာကို ရေးနေရင်းနဲ့ပဲ ယောအတွင်းဝန်နှင့် မြင်းထိန်း
 တောတို့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို သွားသတိရမိပြီး မြင်းထိန်းတော
 ချစ် ဖြစ်နေမှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိပါသေးတယ်။)

ချစ်ခင်လေးစားလျက်
 လေချိုသွေး(မန္တလေး)

ကျွန်မရဲ့ စာအုပ်ကို ဖတ်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ
 တယ်။ ဒီစာအုပ်ဟာ ကျွန်မအတွက်သာမက စာအုပ်ဖတ်သူ
 တွေအတွက်ပါ ထူးခြားတဲ့စာအုပ်လို့ပဲ ဆိုရတော့မှာ ဖြစ်ပါ
 တယ်။ စာဖတ်မယ်လို့ မထင်ထားတဲ့ လူတွေကအစ ကောကြို့
 အုံကြားမှာပါ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်တဲ့အကြောင်း သိရတဲ့အပြင်
 အခုလို စာနဲ့တစ်မျိုး၊ ဖုန်းနဲ့တစ်ဖုံ ဆက်သွယ်လာတာတွေ
 လည်း ရှိတာကြောင့် အားလုံးသော စာဖတ်သူများကို ဒီနေရာ
 ကနေပဲ ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုပါရစေ။ စာရေးသက် အနှစ်
 ၃၀ နီးပါးကျမှ စာဖတ်ပရိသတ်အရေအတွက် မထင်မှတ်
 လောက်အောင် တိုးခဲ့တာမို့ ဒီစာအုပ်ကို ထူးခြားတဲ့စာအုပ်လို့
 ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ခံယူမိတာပါ။ ဖူးငုံဆယ်ကျော်သက်
 မဂ္ဂဇင်းကိုတော့ ဒီထက် အချိန်ပေးနိုင်တဲ့တစ်နေ့ ဖြစ်လုပ်ဖြစ်
 မယ် ထင်ပါတယ်။ စာဖတ်သူတွေရဲ့ အလေးထား အားပေးမှု
 ကိုလည်း အားကိုးရ မှာပေါ့။ အရောင်စစ်နေကြာ အပါအဝင်
 ရေးခဲ့ဖူးတဲ့ စာအုပ်တော်တော်များများဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်
 စုနှစ်ကျော်က ထုတ်ခဲ့တာမို့ ရှေးကွက်မှာ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။
 နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ထုတ်ဖို့ကတော့ ထုတ်ဝေပေးလိုတဲ့ ထုတ်
 ဝေသူမျိုး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရင် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ပဲ ဖြေပါရစေ။

■ မသီတာ၊စမ်းချောင်း။

www.burmeseclassic.com

အတွဲညီတွဲ ရက်(ပ)ပါနုစိဉ်း
(သို့မဟုတ်)
မွှေးမီးပိုင်နဲ့ Bobby Soxer
ခင်လေးမြင့်

ဂီတအမျိုးအစားများစွာရှိတဲ့အထဲကမှ ဟစ်ဟော့ပ် ဆိုတဲ့ ဂီတ
အမျိုးအစားကို လူငယ်တော်တော်များများ လက်ခံအားပေးကြတာပါ။
မြူးကြွတဲ့ တီးလုံး၊ ပွင့်လင်းတဲ့ခံစားချက်စကားလုံးများနဲ့ ဖန်တီးတာကြောင့်လည်း
လူငယ်ပရိသတ် တော်တော်များများ အားပေးကြတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။
ဒီနေ့ခေတ် ဟစ်ဟော့ပ်အဆိုရှင်တွေထဲမှာ လူငယ်အဆိုရှင်တွေဖြစ်တဲ့ လွမ်းပိုင်နဲ့
Bobby Soxer တို့ကို လူငယ်ပရိသတ်တော်တော်များများ အားပေးကြတာပါ။

လူငယ်၊ လူကြီးပရိသတ်
တွေအတွက် နှုတ်စာ ချီးမွမ်း
ပေးဖြစ်နေတဲ့ ရွှေအမြုတေ
မဂ္ဂဇင်းက ဒီလမှာတော့
လူငယ်ပရိသတ်တွေအတွက်
ခင်းစားစီစဉ်ပေးထားပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် ရွှေအမြု
တေမဂ္ဂဇင်း မျက်နှာပိုးကို
လွှမ်းမိုးပိုင်နဲ့ Bobby Soxer တို့ရဲ့
ဓာတ်ပုံများနဲ့ တင်ဆက်ပေး
လိုက်တာပါ။ လွှမ်းမိုးပိုင်နဲ့
Bobby Soxer တို့က အတွဲ
စီးရီးတွေမှာ ပါဝင်ရင်း ပရိ
သတ်အားပေးမှု ရရှိလာခဲ့ရာ
ကနေ နှုံးပွဲ ဆိုတဲ့ စီးရီးထွက်
လာချိန်မှာတော့ ပရိသတ်
အိုင်အော ရရှိခဲ့ကြပါတယ်။
သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သီဆိုမှု
တွေကလည်း ခုံးယုံအလား
ရက်ပိစာသားတွေကို လျင်
မြန်စွာ ရွတ်ဆိုနိုင်တဲ့အတွက်
လူငယ်တွေ ဘော်ဘော်များ
များအား ပေးခဲ့ကြတာပါ။
သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နှုံးပွဲ စီး
ရီး ဒီဗီဒီကလည်း ဩဂုတ်လ
ကုန်ပိုင်းမှာ ထွက်ရှိဖို့ စီစဉ်
ထားပါတယ်။ ဒီ နှုံးပွဲ ဒီဗီဒီ
ကို တစ်နှစ်ခွဲလောက် အချိန်
ကြာကြာ ရိုက်ကူးထားပြီး
ပရိသတ်တွေ နှစ်သက်မယ်
လို့လည်း မျှော်လင့်ထားကြ
ပါတယ်။ လွှမ်းမိုးပိုင်နဲ့ Bobby
Soxer တို့ကို နှုံးပွဲ ဒီဗီဒီနဲ့
ပတ်သက်တာအပြင် သူတို့ရဲ့
တစ်ကိုယ်တော် စီးရီးများနဲ့
ပတ်သက်ပြီးလည်း မေးမြန်း
ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

လွှမ်းမိုးပိုင်

နှုံးပွဲ ဒီဗီဒီက တစ်နှစ်ခွဲ
လောက် ကြာနေတာက
ဘယ်လိုကြောင့်လဲ။ လွှမ်းမိုးပိုင်
ဆိုထားတဲ့ သီချင်းတွေ
အတွက် ဘယ်လိုတွေ ရိုက်

ကူးထားသေးလဲ။

တစ်ပုဒ်နဲ့ တစ်ပုဒ် ပုံစံ
မတူအောင်တော့ ရိုက်ထား
တယ်။ တစ်နှစ်ခွဲလောက်
လည်း ကြာတယ်။ စရိုက်ဖြစ်
တဲ့ ဘိုကေ သီချင်းမှာ နည်း
နည်းတောင် နုနုသေးသလို
ပဲ။ ရိုက်ရင်းရိုက်ရင်းနဲ့ ရင်
လာတယ်။ ဆံပင်တွေက
လည်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး
ပြောင်းလာတယ်။ တစ်နှစ်ခွဲ
လောက်ကြာတာက အမှန်
အတိုင်းပြောရရင် ပေါ့လိုက်
တာပါ။ အဓိကကရိုက်ရင် ပြီး
တယ်ဆိုပြီး ထားတာရယ်။
ရိုက်ချင်တာကို စဉ်းစားနေ
တာလည်း ပါတယ်။ ရိုက်ဖို့
စဉ်းစားလိုက်၊ တိုင်ပင်လိုက်၊
အဲဒီလိုရိုက်ရင်တော့ ခက်မယ်
နဲ့ ပြန်စဉ်းစားလိုက်၊ ပွဲတွေ
သွားဆိုလိုက်၊ အဲဒါနဲ့ မပြီး
တော့ဘဲ ကြာသွားတာ။

စီဒီထွက်တုန်းက ပရိ
သတ်အားပေးမှု မရရင် ဒီဗီဒီ
ရိုက်ဖို့ စိတ်အားထက်သန်ပါ
မလား။

ကျွန်တော့်စိတ်ကူးနဲ့ဆို
ရင်တော့ စီဒီသိပ်မအောင်မြင်
ခဲ့ရင် ဒီဗီဒီကိုလည်း သိပ်
အာရုံစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မထူး
ဘူးလေ။ ဒီဗီဒီထုတ်တယ်ဆို
တာ ဈေးကွက်အရ ထုတ်ရ
တာလေ။ ပြောရမယ်ဆိုရင်
စိတ်သိပ်မပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့ သီချင်းအဟောင်း
တွေချည်းပဲ။ အဟောင်းတွေ
ကို ပုံပြန်ထည့်တာ။ နည်း
နည်းကြာသွားတော့ စိတ်လှုပ်
ရှားမှု သိပ်မကောင်းဘူး။
ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ရိုက်ထားတာ
လေးတွေ ကြည့်တော့ ကြည့်
စေချင်တယ်။ အကောင်းဆုံး

အတွဲချွေပြီးရင်
တစ်ကိုယ်တော်လုပ်ဖို့
အကြံဉာဏ်လည်း
မပေးကြတယ်
လုပ်သင့်တယ်
လို့လည်း
တိုယ့်ကိုယ်ကို
ထင်တယ်
အဲဒါကြောင့်
လုပ်နေတယ်
အခုက
တစ်ယောက်တည်းပဲ
ထက်ထက်
(Bobby Soxer)
မရိသတ်တွေလည်း
ကျွန်တော့်ထဲ
မဝံ့တော့ဘူး

လုပ်ထားတယ်။ အချိန်က
တော့ နည်းနည်းကြာသွား
တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဖီးလ်
နည်းနည်းတော့ ကွေးတယ်။
ပြောရရင် ငါ လလောက်မြား
ပြီး ထုတ်နိုင်လိုက်ရင်တော့
တော်တော်ပျော်ဖို့ကောင်း
တယ်။ စိတ်လည်း လှုပ်ရှားဖို့
ကောင်းတယ်။ Show မှာ
လည်း သီချင်းတွေက ဆိုလာ
တာ နှစ်ပေါက်နေပြီ။ အဲဒီလို
လည်း ဖြစ်တယ်။ စီဒီမှာ
သိပ်မအောင်မြင်ခဲ့ရင် နောက်
တစ်ခွဲပဲ လုပ်ဖြစ်မယ်။

ဒုံးဖျံ အခွေကို နှစ်
ယောက်တွဲမဟုတ်ဘဲ တစ်
ယောက်တည်း ထုတ်ဖို့ စဉ်း
စားခဲ့သေးလား။

ပထမတော့ တစ်
ယောက်ချင်းစီလုပ်ဖို့ စဉ်းစား
ရင်းကနေ ကျွန်တော်တို့နှစ်
ယောက်က သီချင်းလုပ်တာ
လည်း ကစပ်တယ်။ အခွေ
တစ်ခွေ တွဲလုပ်ကြည့်သင့်
တယ် ထင်တယ်။ နောက်ပြီး
ကိုယ့်ဘာသာလည်း ယုံ
ကြည်မှုမရှိဘူး။ နှစ်ယောက်
စလုံးကလည်း အသစ်တွေ
ဖြစ်တဲ့အတွက် တွဲပြီး ထုတ်
လိုက်တာ။ ကိုယ့်ဘာသာ
ထုတ်ရင် အောင်မြင်ချင်မှ
လည်း အောင်မြင်မယ်လေ။

အခု တစ်ကိုယ်တော်
ထွက်ဖို့ကရော ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိပြီလား။

တစ်ကိုယ်တော် ထွက်ဖို့
ဂီတလောကထဲက သူတွေ
လည်း ပြောကြတယ်။ အတွဲ
ချွေပြီးရင် တစ်ကိုယ်တော်
လုပ်ဖို့အကြံဉာဏ်လည်း ပေး
ကြတယ်။ လုပ်သင့်တယ်လို့
လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်
တယ်။ အဲဒါကြောင့် လုပ်နေ

ကိုယ်
မျှော်လင့်တာထက်
ပရိသတ်က
ပိုအားပေးတဲ့
အခါကျတော့
ဒီဗီဒီမှာ
လုံးဝပေါ့လို့
မရဘူး
အရမ်း
အလေးထား
ရတယ်

တယ်။ အခုက တစ်ယောက်
တည်းပဲ ထက်ထက်(Bobby
Suxer) ပရိသတ်တွေလည်း
ကျွန်တော့်ထဲ မပါတော့ဘူး။
မှီးဖို့ အခွင့်အလမ်းကထက် စာ
ရင်တော့ ကျွန်တော့်တစ်
ကိုယ်တော်ခွေသာ မပေါက်
ခဲ့ရင် ကျွန်တော့် ခေါင်းပေါ်ပဲ၊
အကောင်းအဆိုး အကုန်လုံး
ခံသွားမှာပါ။

ဟိုတစ်လောက မျှော်
စင်ကျွန်းမှာလုပ်တဲ့ ပွဲမှာ
သီချင်းအသစ်ကို ပရိသတ်နဲ့
မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သေးတယ်
နော်။ ဘယ်လိုအချိန်၊ ဘယ်
လိုနေရာမျိုးမှာ သီချင်း
အသစ်တွေကို မိတ်ဆက်
ပေးချင်တာလဲ။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပွဲပဲ
မိတ်ဆက်တာ များတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရန်ကုန်
မှာ ဆိုရတာ ကိုယ့်အိမ်လိုမျိုး
ဖြစ်နေတယ်။ ဆိုရတာလည်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု ပိုရှိ
တယ်။

ဟစ်ဟော့ပ်ကို ကြိုက်
တဲ့ ပရိသတ်က ရန်ကုန်မှာ
ပိုများတယ်လို့ ယူဆလား။

အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ဟစ်ဟော့ပ်ပရိသတ်ရှိ
ကြပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာချည်း
မဟုတ်ပါဘူး။ ရန်ကုန်၊
မန္တလေး၊ ပြင်ဦးလွင်အပြင်
ဟစ်ဟော့ပ်ပရိသတ်တင်
မဟုတ်ဘူး။ သီချင်းပရိသတ်
တွေ ရှိပါတယ်။ အားပေးကြ
ပျော်နေကြတာပဲ။ အယူသီး
တဲ့သူတွေက အယူသီးတဲ့သူ
သတ်သတ်ပေါ့။ ရန်ကုန်တစ်
မြို့တည်းတင် မဟုတ်ပါဘူး။
ပရိသတ် ရှိပါတယ်။

ဟစ်ဟော့ပ်က ချီလီး
တယ်လို့ အချို့လူကြီးတွေက

နဲ့ပြတယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ
ဘာများပြောချင်လဲ။
ကျွန်တော်ကတော့
နဲ့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။
အဲဒီလိုလဲဆိုတော့ ဟစ်
တော့ပဲအဆိုတော်တွေက
အဲဒီလူတွေထက် လူမှုရေး
သိတတ်တယ်လို့ ကျွန်တော်
မိန်းမတို့လဲ။ လူငယ်တွေဆို
တော့ လူကြီးတွေနဲ့ ဆက်ဆံ
အောင်ရိုက်ရတယ်။ အပြင်
အသံလည်း တကယ် ရိုကျိုး
တယ်။ ဘယ်သူမှ ဆောင်
ကြားကြားချည်းတော့ မလုပ်
ဘူး။ ပြောရမယ်ဆိုရင် စင်
စင်တက်တဲ့အခါမှာလည်း
မိန်းမတို့ရိုင်းရိုင်းတွေ မပြောမိ
အောင် ပိုပြီး ဆင်ခြင်ရတယ်။
သူကြီးတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ရ
တော့ ကျွန်တော်တို့ ရိုင်း
သလို ဖြစ်သွားမှာ စိုးတယ်။
တစ်ကိုယ်တော်စီးရီး
ဘက် ပြန်လှည့်ရရင် တစ်
ဆိုယ်တော်မှာ ဘယ်လို
အကြောင်းအရာ သိချင်တွေ
မလဲ။
တစ်ကိုယ်တော်မှာ
အချစ်သိချင်လည်း ပါ
တယ်။ အဖြူးတွေလည်း ပါ
တယ်။ တစ်ပုဒ်နဲ့ တစ်ပုဒ်
အကြောင်းအရာမတူအောင်
စဉ်းစားတယ်။ ရေးဖူးခဲ့တဲ့
ပုံစံတွေပါပဲ။ အဲဒါတွေကို
ပြန်ပြီးရေးတယ်။ ဥပမာ သူ
ငယ်ချင်းအချစ်ပုံစံမျိုး၊ တစ်
ဖက်သတ်ပုံစံမျိုး၊ ရည်းစား
ထားသွားတဲ့ပုံစံမျိုး ပါတယ်။
အကြောင်းအရာမျိုးစုံပေါ့။
အဲဒါတွေအပြင် အရက်သမား
တွေအကြောင်း၊ ဆေးသမား
တွေအကြောင်း၊ သေသွား
တာ၊ ငရဲပြည်ရောက်သွား
တာ၊ ပေါက်ကရဲတွေ လျှောက်

ရေးထားသေးတယ်။ ဓားပြ
တွေရော၊ လူပျိုကြီးတွေရော
အစုံပါပဲ။ နားထောင် ကြည့်
ရင် ပရိသတ်တွေ ကြိုက်မယ်
ထင်ပါတယ်။
မျှော်စင်ကျွန်းမှာ ဆိုခဲ့
တဲ့ သီချင်းက မင်းရဲကျော်စွာ
မိုလ်နေတိုးနော်၊ ဘယ်လိုစိတ်
ကူးမိပြီး ရေးလိုက်တာလဲ။
ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်
ချင်းတစ်ယောက် သီချင်း
လုပ်နေရင်းနဲ့ သူတီးထားတဲ့
သီချင်းတစ်ပုဒ်မှာ ဗုံတွေရော၊
လူရိုင်းတွေလိုမျိုး တီးထား
တာပါ။ အဲဒါတော့ ကျွန်တော်
စဉ်းစားမိတာက ဒီသီချင်း
ဆိုရင် ပင်လယ်ဓားပြပုံလုပ်

ရင် တော်တော်မှိုက်မယ်လို့၊
အဲဒီလို စဉ်းစားမိပြီး မရေး
ဖြစ်ဘူး။ အဓိက အဲဒီသီချင်း
ရေးဖြစ်သွားတာက MTV
ရိုက်ဖို့ စဉ်းစားရင်း ရေးဖြစ်
သွားတာလည်း ပါတယ်။
စဉ်းစားလိုက်တာက စလော
ချင်းမှာ ရွာထဲကို သူပုန်တွေ
ဝင်လာတယ်။ လူတွေက
ထွက်ပြေးနေကြမယ်။ ကျွန်
တော့်မျက်လုံးထဲမှာ မြင်တာ
က ကောင်းသွိုင်းခေတ်တုန်း
က ပုံစံမျိုးပေါ့။ MTV ရိုက်
ရင် အဲဒီလိုမျိုးရိုက်မှာ။
စီးရီးခေါင်းစဉ်ကို ဂီတ
စာဆိုလွှမ်းပိုင် လို့ အမည်ပေး
ထားတယ်နော်။ ကိုယ့်လုပ်

ဆောင်မှုတွေကို ပေါ်လွင်
အောင် ပေးဖြစ်တာလား။
အဲဒီလိုလည်း ဟုတ်
တယ်။ နောက်ပြီး ဒီနာမည်
က ရှေးဆန်ပြီးနည်းနည်းလေး
ခုံတယ်လို့ ခံစားမိလို့ပါ။
ဒါဆို ရှေးဆန်တဲ့ အသုံး
အနှုန်း၊ အယူအဆတွေကို
ဘယ်လောက်ထိကြိုက်လို့
လဲ။
အဲဒီလိုမျိုးတော့ တွေ
တွေထူးထူး မရှိပါဘူး။ ရှေး
သီချင်းတွေဆိုရင် မြန်မာသီ
ချင်းတောင် သေသေချာချာ
နားမထောင်ဖူးဘူး။
သီချင်းရေးကတည်း
က MTV ရိုက်ဖို့ စဉ်းစား

ထားတော့ တစ်ကိုယ်တော်
ခွေအတွက် တော်တော်လေး
စဉ်းစားပြီးပြီနဲ့ တူတယ်။

ဟုတ်တယ်။ တော်
တော် စဉ်းစားပြီးသွားပြီ။
အချစ်သီချင်း အချို့ဆိုရင်
လည်း ဘယ်လိုရိုက်မယ်၊
တွဲမယ့် မင်းသမီးတွေကအစ
အကုန်စဉ်းစားပြီးသွားပြီ။
အဲဒါမျိုးတော့ မှန်တယ်။

လွမ်းပိုင်က နားဖွဲ့ ဒီဗီဒီ
မှာ တုန် နဲ့ ဆိုရင်းက
မယ် သီချင်းနှစ်ပုဒ်ကို
ကိုယ်တိုင် ဒါရိုက်တာ

လုပ်ပြီး ရိုက်ကူး
ထားပါသေးတယ်။

နားဖွဲ့ စီးရီးမှာ
အတူတူတဲ့ဆိုထား
တဲ့ Bobby Soxer

ကို ဆက်လက်
မေးမြန်းဖြစ်တာ

များက-

Bobby Soxer

ထက်ထက်

(Bobby Soxer)

ကရောတစ်ကိုယ်

တော်စီးရီးလုပ်

နေပြီလား။

လွမ်းပိုင်က

တော့ လုပ်ပြီး

နေပြီဆိုတော့

လေ။

တစ်ကိုယ်တော်

အခွေက အခုမှ

သီချင်းတွေ

အကြမ်းတီး

တုန်းပဲ

ရှိသေးတယ်။

နဲ့စိပိုင်လောက်တော့

အချောသတ်

တီးပြီးသလောက်ရှိပြီ။

နားဖွဲ့ DVD ထွက်ပြီး

လုံးဝ စိတ်အေးရပြီဆိုမှပဲ

ပိုပြီး အားစိုက်နိုင်တော့မယ်။
အခု က သီချင်းတွေရေးတော့
ရေးနေပြီ။ ကိုလွမ်းပိုင်က သူ
အိမ်မှာ သူ့ဘာသာ သီချင်း
တီး၊ သီချင်းရေးလုပ်ဖြစ်
တယ်။ ထက်ထက်က ဈာန်
ဝင်စားရတာ ခက်တယ်။ နဂို
ကတည်းက တည်တည်ငြိမ်
ငြိမ်လူ မဟုတ်တော့လေ။
စိတ်က နည်းနည်း ဂနာမငြိမ်
တတ်တဲ့သူဆိုတော့ သီချင်း
ရေးဖို့အတွက် Mood တော်
တော်ယူရတယ်။

နားဖွဲ့ DVD ထွက်ပြီးမှ

တစ်ကိုယ်တော်အတွက် အား
စိုက်နိုင်မယ်ဆိုတော့ ရိုက်ကူး
မှုအတွက် စိတ်တိုင်းကျဖြစ်
လား၊ စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း
ပုံဖော်ဖြစ်လား။

ပါဝင် တဲ့ သီချင်း

အကြောင်းအရာတွေက မတူ
တော့ ရိုက်ထားတာတွေက
လည်း မတူဘူး။ ကြည့်
လိုက်ရင် ထက်ထက်တို့
ဘယ်လို အားစိုက်ထားလဲဆို
တာ သိမှာပါ။ ကိုယ်တိုင်ရေး
ထားတဲ့သီချင်းတွေအတွက်
စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း ပုံ
ဖော်ဖြစ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ နားဖွဲ့ ထဲက သီချင်း
တွေက ကလေးဘဝတုန်းက
ရေးခဲ့တဲ့သီချင်းတွေ၊ သိပ်ပြီး
Serious ထားထားတဲ့ဟာမျိုး
တွေတော့ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့
အခု ထက်ထက်ရဲ့ တစ်ကိုယ်
တော်စီးရီးမှာထည့်မယ်ဆိုတဲ့
သီချင်းတွေအကုန်လုံးက သီ
ချင်းရေးကတည်းက MTV
မှာ ဘယ်လိုရိုက်မယ်ဆိုပြီး
စဉ်းစားထားပြီးသားတွေပါ။

နားဖွဲ့ စီဒီ ထွက်တုန်းက

ပရိသတ်အားပေးမှု ဒီဇိုင်းက
ထိရမယ်လို့ မျှော်လင့်ထား

အားပေးတဲ့အခါ
ရိုက်တော့ ပိုပြီးအား
နဲ့ရသေးလား။

ဒီဒီထွက်တုန်းက ပရိ
သတ် အားပေးမယ်လို့ မျှော်
လင့်ထားပါတယ်။ ကိုယ်
မျှော်လင့်တာထက် ပရိသတ်
ပိုအားပေးတဲ့အခါကျ
တာ ဒီဒီဒီမှာ လုံးဝ ပေါ့လို့
မသဘော။ အရမ်းအလေးထား
မတယ်။ ထက်ထက်တို့ လူ
အားရော၊ ငွေအားရော၊
အချိန်အားရော အကုန်လုံး
နဲ့ကံထွက်ပြီး ရိုက်ထားတဲ့
အခြေအနေနဲ့ နည်းနည်းလည်း
ကြာတယ်။ ကြာတယ်ဆိုတာ
ဘာလည်း သိချင်းက ၁၈ ပုဒ်
ဆိုတော့ အချိန်ပေးရတယ်။

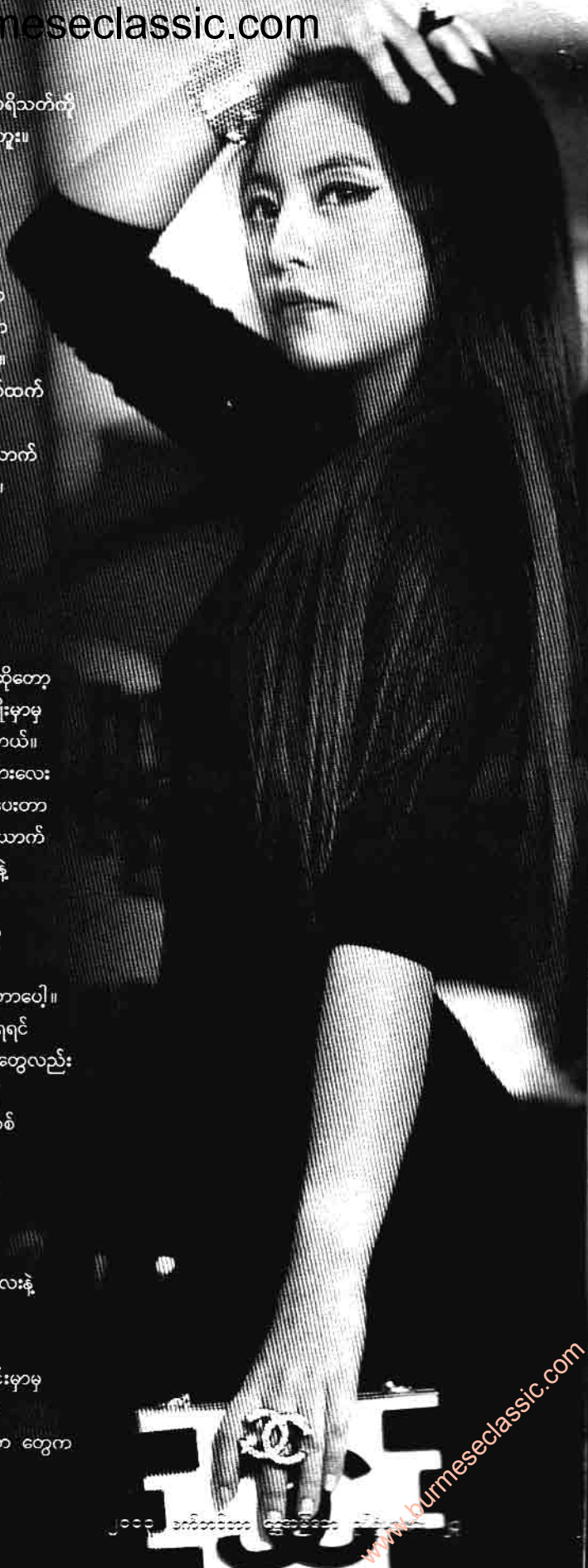
ဒုံးဖျံ မှာ ပါတဲ့သီချင်း
တွေကို Show မှာ ဆိုရတာ
များတော့ ငြီးငွေ့တာမျိုး ရှိ
သေးလား။

ရှိပါတယ်။ သီချင်း
အသစ်ဆိုတာက ပွဲတိုင်းမှာ
ဆိုပြီလို့ အဆင်မပြေတာမျိုး
ရှိတယ်။ အဓိက Show Tem-
ပေါ့။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ
ပေါ်တက်လုပ်လို့လည်း
မရဘူး။ ပွဲစီစဉ်သူတွေကို
လည်း ကြည့် ပေးရသေး
တယ်။ အဲဒီလိုမျိုးတွေ ရှိတဲ့
အခါကျတော့ ငြီးငွေ့သော်ငြား
လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကိုယ်
ပေါက်ထားတဲ့ သီချင်းတွေ
ထဲက လှည့်လှည့်ပြီး ဆိုရတာ
ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် အဆို
တော်တွေက အခွေမြန်မြန်
ထွက်ချင်တာလည်းပါတယ်။

အခုနောက်ပိုင်းမှာ ဆိုရ
တဲ့ ပွဲတွေများလာတော့ မဆို
ချင်တဲ့ပွဲမျိုး၊ နေရာမျိုး ရှိသေး
လား။

ရှိတော့ရှိတယ်။ ပွဲကို

ရွေးတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ပရိသတ်ကို
ရွေးတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။
မစီစဉ်တတ်တဲ့ ပွဲစီစဉ်သူ
အချို့ကြောင့် ပွဲက ဥပမာ
လူဝင်သင့်သလောက်
မဝင်တာမျိုး၊ အဆိုတော်
အင်အားသုံးပြီး လူမဝင်တာ
ကျတော့ အဆိုတော်ဘက်က
Roll ကျတာမျိုးတွေရှိတယ်။
အဲဒီလိုပွဲတွေကျတော့ ထက်ထက်
နည်းနည်းရှောင်တယ်။
ကြော်ငြာအား သူ ဘယ်လောက်
သုံးထားလဲ အဲဒီလိုမျိုးပေါ့။
ပရိသတ်ရွေးတာမျိုးတော့
မဟုတ်ပါဘူး။
ထက်ထက်က
ပွဲတွေမှာ သီချင်းအသစ်
မိတ်ဆက်တာရှားတယ်။
ဟုတ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
သီချင်းများများ ဆိုရတဲ့ပွဲမျိုးမှာမှ
သီချင်းအသစ်ကို ပိုဆိုချင်တယ်။
များသောအားဖြင့် ယောက်ျားလေး
လေးယောက်တွဲပြီး ပွဲလုပ်ပေးတာ
ရှိတယ်။ မိန်းကလေး ၃ ယောက်
တည်းနဲ့၊ ၄ ယောက်တည်းနဲ့
ပွဲလုပ်ပေးတာမျိုးကျတော့
နည်းတယ်။ အဓိကကတော့
ထက်ထက်တို့မှာ ဆိုစရာ
သီချင်းနည်းတာလည်း ပါတာပေါ့။
သီချင်းများများဆိုဖို့ အချိန်ရရင်
ကိုယ်ပေါက်ထားတဲ့သီချင်းတွေလည်း
ဆိုလို့ရတယ်။ ဆိုရတဲ့အချိန်
ပိုနေမယ်ဆိုရင် သီချင်းအသစ်
ဆိုပြီလို့ရတယ်။
မြန်မာပြည်မှာ မိန်းကလေး
ရက်(ပ)ပါနည်းတာကရော
ဘယ်လိုကြောင့်ထင်လဲ။
ဒီအလုပ်လုပ်ရတာ မိန်းကလေးနဲ့
ယောက်ျားလေး မတူဘူး။
လူကြီးမိဘက နားလည်
ပေးနိုင်တာရယ်။ ဆိုတဲ့ လိုင်းမှာမှ
မယ်လိုဒီဆိုရင် သမီးဆိုတာ
လေးကောင်းတယ်ဆိုပြီး မိဘ တွေက

ရွေးစရာအများကြီးထဲက ရွေး
တယ်။ ဂုဏ်လည်းယူတယ်။
အနုပညာအလုပ်နဲ့ဆက်စပ်ပြီး
ဖြစ်လာတာတွေပါ။ သူတို့ရဲ့
ထုတ်ကုန်နဲ့ဘယ်အနုပညာရှင်
ရဲ့ Image နဲ့လိုက်လဲဆိုတာ
မျိုးလည်း ကြည့်တယ်။
ထက်ထက်က နည်းနည်း
Fresh ဖြစ်တယ်။ လူငယ်
ဘက်ကိုသွားတဲ့ ဂီတပုံစံတွေ
ဆိုတာဆိုတော့ ထက်ထက်
Ambassador ရတဲ့ ထုတ်ကုန်
တွေနဲ့ ကိုက်ညီမှုရှိတယ်။ ဒါ
က ထက်ထက်လုပ်တဲ့ ဟစ်
ဟော့ပီဂီတနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
သူတို့ဘက်က ကောက်ချက်ချ
အလုပ်ပေးလုပ်ထားတာပေါ့။

ဒီအလုပ်တွေက ဂီတ
အလုပ်နဲ့ဆက်သွယ်ပြီးလုပ်ရ
တာဖြစ်တဲ့အတွက် ဂီတအလုပ်
အပေါ်ဦးစွာကတော့ Image
ကိုထိခိုက်မှာမျိုးတွေ စဉ်းစား
သေးလား။

ထက်ထက် အဓိက
ထားတဲ့အလုပ်က သီချင်းပဲ။
ထက်ထက်ကြော်ငြာရိုက်ရင်
ပရိသတ်တွေက သဘောကျ
ကြတယ်။ Facebook မှာ
သတိထားမိသလောက် သိရ
တာပါ။ ကြော်ငြာတွေမှာက
ထက်ထက်ပုံစံ သိပ်မလုပ်ရ
ဘူးလေ။ ဥပမာ တချို့
ကြော်ငြာတွေက ထက်ထက်
စိတ်ကြိုက်လုပ်၊ သီချင်းဖွင့်
ပေးထားတာရှိတယ်။ တချို့
က Story Board နဲ့သွားတာ
ရှိတယ်။ အဝတ်အစားကအစ
သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်းဝတ်ရ
တော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းမြင်ရ
တယ်။ မိန်းကလေး အရမ်း
ဆန်တာတို့၊ ကတာတို့ပေါ့။

ဇာတ်ကားရိုက်ဖို့အတွက်
ဝါသနာမပါဘူးလား။

အကြံပေးလို့ရရင် ရ မယ်။
ဟစ် ဟော့ ပီ လို င်း က
မိဘတွေအကြံပေးရတာ ခက်
တဲ့အခါကျတော့ အားပေးတာ
နည်းမယ်ထင်တယ်။ အဲဒီ
တော့ ကိုယ့်တာသာခံယူချက်
ပြင်းပြီး ဝါသနာပြင်းတဲ့သူမှ
ပိုပြီး ထိုးထိုးဖောက်ဖောက်
လုပ်နိုင်မယ်ထင်တယ်။ အချိန်
တစ်ခုလို့လည်း ထင်တယ်။
အခုအချိန်က သူတို့ကြိုးစား
နေတဲ့ အချိန်တစ်ခုလို့ ထင်
တယ်။ တစ်ချိန်ကျရင် နောက်
ထပ်မိုက်တဲ့ မိန်းကလေး MC
တွေ ပေါ်လာဦးမှာပါ။

ထက်ထက်ကနေ ခံယူ
ချက်ပြင်းလို့ ဒီနေရာကိုရောက်
လာတယ်လို့ ပြောနိုင်လား။

ထက်ထက်က ခံယူ
ချက်ပြင်းတာထက် ကိုယ်
ပျော်တဲ့အလုပ်လို့ သတ်မှတ်
ထားရင် ထက်ထက်လုပ်ချင်

တယ်။ နောက်ပြီး ထက်
ထက်အိမ်ကလည်း ဂီတနဲ့
ပတ်သက်ရင် လုပ်ချင်တာ
လုပ်ပဲ။ ဒီအချိန်ထိလည်း
ထက်ထက် လက်ခံချင်တဲ့
အလုပ် လက်ခံ၊ လက်မခံချင်
တဲ့အလုပ်၊ ထက်ထက် မလုပ်
ချင်တဲ့ အလုပ်ကို အတင်း
လုပ်ခိုင်းတာမျိုး မရှိဘူး။ အဲ
ဒီတော့ နည်းနည်း လွတ်လပ်
တယ်။ သီချင်းဖန်တီးမှု
အပိုင်းဆိုရင်လည်း အကြံပေး
ရတာမျိုးတွေ မရှိပါဘူး။

မိန်းကလေး ရက်(ပ)ပါ
တစ်ယောက်အနေနဲ့ တစ်ကိုယ်
တော် စီးရီးထွက်ဖို့ရော ယုံ
ကြည်မှု ဘယ်လောက်ရှိလဲ။
ယုံ ကြည် မှု ကတော့
အခုလက်ရှိ အနေအထားမှာ
တစ်ကိုယ်တော်ခွဲထွက်ရင်
ပရိသတ်က အတိုင်းအတာ
တစ်ခုထိတော့ အားပေးမယ်

လို့ ယုံကြည်ထားပါတယ်။
ထက်ထက်ရဲ့ သီချင်းအသစ်
ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ ပရိသတ်
တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတော့ ရှိ
မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ တစ်
ကိုယ်တော်က ကိုယ့်လက်
ကိုယ်ဖြေ အကုန်လုံး ကိုယ့်စီ
စဉ်မှုအောက်ပဲရှိတယ်။

ထက်ထက်က အခုဆို
ရင် ဂီတအလုပ်အပြင် ကုန်
ပစ္စည်းအချို့ရဲ့ သံတမန်အဖြစ်
ခန့်အပ်ခံရတာတွေရှိတော့
ဂီတနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးလုပ်ရတဲ့
အပေါ် ဘယ်လိုများပြောချင်
လဲ။

ထက်ထက်က ကြော်
ငြာတွေအများကြီး ရိုက်ရ
တယ်။ Brand Ambassador
တွေ အများကြီးရတယ်။
ကျေနပ်တယ်။ ကြော်ငြာရိုက်၊
Brand Ambassador ခန့်တယ်
ဆိုတာက အနုပညာရှင်တွေ

ခါသနာမပါဘူးလား
 ချည်း မဟုတ်ဘူး။ သီချင်း
 ဆက်ခါသနာမပါတဲ့အခါ
 ကျော့ ကိုယ်ပါသနာပါတဲ့
 အတွက်ကို Professional အနေ
 နဲ့ ညှိပ်ပြီဆိုရင် Stress တွေ
 နဲ့ ခံရတာတဲ့ အခါကျတော့
 နှိပ်နှိပ်နင်းဖြစ်မှာလည်း စိုး
 ကလေး။ ထက်ထက်က MTV
 နှိပ်နှိပ်လောက်ရိုက်ပြီးရင်
 ဆောင် ပင်ပန်းတယ်ဆိုပြီး
 နှိပ်လလောက်နားတာ။
 ဆက်ကားရိုက်ဖို့ မလွယ်ဘူး
 ဆေး။ စိတ်ဓာတ် အရမ်းပြင်း
 ပြင်းလုပ်နိုင်မှ ဖြစ်မှာ။
 အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ရ
 အတွက်အောင်မြင်မှုကို ထိန်း
 နှိပ်ရတာ ဘယ်လောက်
 ခက်ခဲတယ်ထင်လဲ။

ထက်ထက်အတွက်က
 အောင်မြင်မှုကို သတ်သတ်
 ပြီး ထိန်းသိမ်းရတာမျိုး
 ဆက်စာရင် စိတ်လွတ်လက်
 လွတ်လပ်တာ တစ်ဖက်တစ်
 နားကနေ အောင်မြင်မှုကို
 နှိပ်သိမ်းပြီးသားဖြစ်တယ်။
 နှိပ်စိစိမှု တွေနဲ့အလုပ်လုပ်
 အတွက် ထက်ထက် ကြိုးပမ်း
 ကလေး။ ပရိသတ်သတိထားမိ
 မိစေ နာမည်လေးနည်းနည်း
 ဆက်ခါစမှာ ပေါက်ထားပြီး
 သားသီချင်းတွေ ထက်ထက်
 ဆက်လုပ်တဲ့ သီချင်းတွေက
 သားလို့မရတော့မှာ အရမ်း
 ခက်တာတယ်။ အဲဒီတုန်းက
 နဲ့ သီချင်းလည်းရေးလို့မရ
 ဘူး။ ရေးလို့က်တဲ့သီချင်း
 မဟုတ်လည်း စုတ်ပြတ်
 သတ်နေတာပဲ။ အဲဒီလိုမျိုးဆို
 တော့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့မရေး
 ဘူးကွာဆိုပြီး ထားထားလိုက်
 ကလေး။ သီချင်းအရမ်းရေး
 ချင်တော့မှ ရေးလိုက်တယ်။

အဲဒီတော့မှ Quality တစ်ခုထိ
 ရောက်တယ်။ အဲဒါကြောင့်
 ထက်ထက်က အသက်ငယ်
 တာနဲ့ အောင်မြင်မှုထိန်းသိမ်း
 တာထက်စာရင် ကိုယ့်စိတ်ထဲ
 မှာ တကယ်ခံစားရတဲ့ဟာ၊
 စိတ်ထဲမှာ တကယ်ရှိတဲ့ဟာ
 ကို လုပ်ချင်တဲ့အချိန်မှာ
 တကယ်လုပ် လိုက်တဲ့အရာ
 တစ်ခုက ထိထိမိမိရှိတယ်။
 သတ်သတ်ကြီး ထိန်းသိမ်း
 စရာမလိုဘူး။ အဲဒီလိုမျိုးလုပ်
 ရင် Quality ထိန်းပြီးသား
 လည်း ဖြစ်တယ်။
 လွမ်းပိုင်နဲ့ Bobby
 Soxer တို့နှစ်ဦးကို ပရိသတ်
 တွေက သီချင်းတွေကို မြန်
 မြန်ဆိုနိုင်သူတွေလို့ သိ
 ထားလို့ ချစ်သူနှစ်ဦးဆိုတာ
 ကိုလည်း သိထားကြပါတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်က သူငယ်
 ချင်းတွေအဖြစ် သိနေရင်းက
 နေ့ ရဲလေးနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး
 သီချင်းအတူတူစလုပ်ဖြစ်ခဲ့
 တာပါ။ လူငယ်အနုပညာရှင်
 နှစ်ယောက်ဖြစ်သလို ချစ်သူ
 တွေဆိုတာ သိထားတဲ့
 အတွက် ပရိသတ်အချို့ရဲ့
 မနာလိုဖြစ်မှု ခံရသေးလားဆို
 တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လွမ်းပိုင်
 က မသိဘူးဗျာလို့ ဆိုပေမဲ့
 Bobby Soxer ကတော့
 အနည်းနဲ့ အများတော့ရှိတယ်
 လို့ ဆိုပါတယ်။ လူငယ်
 အနုပညာရှင်တွေဖြစ်တဲ့အတွက်
 ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ရိုက်ခတ်မှု
 တွေရှိပေမဲ့ အဲဒီအပေါ်မှာ
 ဂရုမစိုက်ဘဲ အလုပ်အပေါ်
 ကိုပဲ အာရုံစိုက်ဖြစ်ကြတယ်
 လို့ သိရပါတယ်။ အကောင်း

မှန်သမျှလက်ခံပြီး အဆိုး
 မှန်သမျှကို ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့
 လွမ်းပိုင်နဲ့ Bobby Soxer
 တို့နှစ်ယောက်က ရွှေအမြဲ
 တေမဂ္ဂဇင်းအတွက် ဓာတ်ပုံ
 ကိုအချိန်ပေးသေချာ ရိုက်ကူး
 ပေးခဲ့တာပါ။ စိတ်ရှည်စွာနဲ့
 ရိုက်ကူးပေးကြတဲ့အတွက်
 လွမ်းပိုင်နဲ့ Bobby Soxer တို့
 ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
 လွမ်းပိုင်ရဲ့ ဆံပင်အတွက်
 ပြင်ပေးတဲ့ဂျိုးဂျိုး၊ Bobby
 Soxer ရဲ့ မိတ်ကပ်အတွက်
 ပြင်ဆင်ပေးတဲ့ မထက် (Pop
 Soul)၊ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကူးပေးသူ
 ကိုလင်း (Studio K)၊ Jasper
 House တို့ကို ကျေးဇူးတင်
 ကြောင်း ဆိုပါရစေ။

ခင်လေးမြင့်

ကျွန်းသံပြော ဝက်သီဒီနိုဝါး One Minute Interview

ကတ်သင်တန်းတက်ဖို့ ပြေးဖို့ဆိုတာ
တိုင်းပြည်နှလည်း ဆိုင်တယ်

ငြိမ်းချမ်းရေး
ပွဲတော်အတွက်
ဇာတ်တိုက်နေတဲ့
သုဝဏ္ဏမိုးလုံလေလုံ
အားကစားရုံမှာ
ရောက်ရှိခိုက်
ဇာတ်မင်းသား
မန္တလေးသိန်းဇော်နဲ့
ပြောဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
မန္တလေး သိန်းဇော်က
၁၉၈၂ ခုနှစ်ဝန်းကျင်
လောက်ကတည်းက
ရန်ကုန်မြို့မှာ
ရုံပွဲပေါင်းများစွာကို
ကပြခဲ့ပြီး
မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ပွဲတော်ကြီး
များမှာလည်း
ကပြခဲ့တဲ့
မင်းသားတစ်လက်
ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ပိုင်
မန္တလေးသိန်းဇော်
ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့
တည်ထောင်
ကပြခဲ့တာ ဖြစ်ပေမဲ့
အခုတော့
အသက်အရွယ်အရ
ဇာတ်သဘင်ကပြခြင်း
မပြုတော့ဘဲ
ဘိသိက်မြှောက်ခြင်း၊
ဩဘာစာဖတ်ခြင်း
အစရှိတဲ့
တစ်ယောက်တည်း
လုပ်လို့ရတဲ့
သဘင်နဲ့ ဆက်နွှယ်တဲ့
အလုပ်ကိုသာ
လုပ်ကိုင်နေပါပြီ။
မန္တလေး
သိန်းဇော်ရယ်လို့
မြန်မာနိုင်ငံ
တစ်နံတစ်လျားမှာ
နာမည်ကြီးခဲ့စဉ်က
တစ်နှစ်ကို
ပွဲခွင်ဘယ်လောက်

ကပြခဲ့ရသလဲ။
မှတ်မိသလောက် ဆိုရင်
ပွဲခွင် နှစ်ရာကျော်ကျော်
လောက် ကခဲ့ရပါတယ်။
အခု နာမည်ကြီး ဇာတ်
မင်းသားလေးတွေ တစ်နှစ်
မှာ ဘယ်နှခွင်လောက် ကရ
မယ် ထင်ပါသလဲ။
ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်
ကနေတာ မဟုတ်တဲ့အတွက်
အတိအကျတော့ မှန်းလို့မရ
ပါဘူး။
စိတ်မှန်းနဲ့ ပြောကြည့်
စမ်းပါ။
၂၀၀ အောက် လျော့
သွားမှာတော့ အမှန်ပါပဲ။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပွဲ
ခွင်တွေက ပျက်ကုန်ပြီလေ။
ကျွန်တော်တို့ ကနေတုန်းက
ရန်ကုန်ကနေ အထက်ကို
ဆန်တက်တဲ့ လမ်းမကြီး နှစ်
သွယ်ရှိတယ်။ ပျဉ်းမနား
ဘက်ကသွားတဲ့လမ်းနဲ့ ပြည်
ဘက်ကသွားတဲ့လမ်းပေါ့။
အဲဒီ လမ်းမကြီးနှစ်ခု တစ်
လျှောက်ရှိတဲ့မြို့ကြီးတွေမှာ
ပွဲတွေ စဉ်ဆက်မပြတ် ရှိခဲ့
ကြတယ်။ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ
ရှိတဲ့ မြို့တွေကုန်သွားရင် ဒီ
လမ်းမကြီးတွေရဲ့ကျောဘက်
တွေမှာရှိတဲ့ မြို့သေးကလေး
တွေ၊ ရွာကြီးတွေအထိ ကခဲ့
ကြရတာကိုး။ အဲဒီလိုကခဲ့လို့
လည်း ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ
နိုင်ငံမှာရှိတဲ့ မြို့ကြီးမှန်သမျှ
မကမ္ဘားတဲ့ မြို့ရယ်လို့ မရှိသ
လောက် ကခဲ့ရတာပါ။ အခု
တော့ ပွဲတွေကလည်း ရှိမှ
မရှိတော့တာ။
ပွဲခွင်တွေ လျော့သွား
တယ်ဆိုတာကတော့ အမှန်
ပါပဲ။ အရင်တုန်းက ရန်ကုန်
မှာဆိုရင် မြို့နယ်တစ်ခုကို

ဇာတ်ရုံတစ်ရုံ နီးပါးလောက်
ရှိခဲ့ကြတယ်။ မင်္ဂလာတောင်
ညွန့်မှာ သိမ်ဖြူဇာတ်ရုံ၊ ဗိုလ်
တထောင်မှာဆိုရင် ဗိုလ်တ
ထောင်ဘုရားက ဇာတ်ရုံ၊
ပုဇွန်တောင်မှာဆိုရင် ကျီတော်
ဇာတ်ရုံ၊ တာမွေမှာဆိုရင်
ရာပြည့်ဇာတ်ရုံ၊ အင်းစိန်က
မီးရထားကွင်း ဇာတ်ရုံ၊ လှိုင်
မြို့နယ်က ဘောလုံးကွင်းမှာ
ရှိတဲ့ ဇာတ်ရုံ။ အခုတော့
ဒါတွေ တစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး။
ဒီတော့ မြန်မာဇာတ်သဘင်
ဆိုတာကလည်း မြို့ပေါ်က
လူတွေနဲ့ အတော်အလှမ်း
ဝေး လာပါပြီ။ ဇာတ်သမား
တွေရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို
ဇာတ်မကရတဲ့ အချိန်တွေမှာ
ဘယ်သူက တာဝန်ယူဖြေ
ရှင်းပေးရသလဲ။
ထုံးစံကတော့ ဇာတ်
ထောင်က ဖြေရှင်းပေးရတာ
ပေါ့။ ဇာတ်သမားအတွက်
ညကြေးဆိုတာကလည်း ပွဲက
ရတဲ့ ညမှရတာဆိုတော့ သူ
တို့မှာပွဲမကရတဲ့အချိန် ထမင်း
စားစရာ ဘယ်ရှိမှာလဲ။
အဲဒီလိုဆိုတော့ ဇာတ်
သဘင်ရဲ့ ဦးစီး၊ ဦးဆောင်
အဖွဲ့အစည်းတွေဖြစ်တဲ့ မြန်
မာနိုင်ငံ သဘင်အစည်းအရုံး
တို့၊ သဘင်သမဂ္ဂတို့က
ဇာတ်သမားများရဲ့ စားဝတ်
နေရေးအတွက် ဖြေရှင်းပေး
နိုင်ဖို့ ဘယ်လိုများ စဉ်းစား
ကြသလဲ။
သဘင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့
ဒီအဖွဲ့အစည်းတွေရဲ့ မူလဦး
တည်ချက်ကတော့ သဘင်
ပညာရှင်တွေ စားဝတ်နေရေး
ပုံမှန်ရပ်တည်နိုင်အောင်
ဆောင်ရွက်ပေးကြဖို့ပါပဲ။
ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာတော့

ရည် ရွယ်ချက်အနေနဲ့ ခို့ခေါ်
အကောင်အထည် မဖော်နိုင်
သေးပါဘူး။
ဒီပုံအတိုင်းသာ ဆက်
သွားမယ်ဆိုရင် နောင်တစ်
ချိန်မှာ မြန်မာ့ရိုးရာယဉ်
ကျေးမှုဖြစ်တဲ့ ဇာတ်သဘင်
တိမ် ကောသွားလိမ့်မယ်လို့
မထင်ဘူးလား။
အစ်ကို စိတ်ပူသလို
ဖြစ်လာနိုင်စရာတော့ ရှိပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်သဘင်
ရှင်သန်ဖို့ဆိုတာ တိုင်းပြည်
တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုနဲ့လည်း
အများကြီးဆိုင် မယ်လို့
ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။
တိုင်းပြည် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှု
တိုင်းသူပြည်သားတွေ ဝင်ငွေ
ကောင်းမယ်၊ စိတ်ချမ်းသာ
မယ်၊ ဒါမှ ဇာတ်သဘင်
ကြည့်ချင်စိတ်လည်း ရှိလာ
ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို အခြေ
အနေ မရောက်သေးဘဲနဲ့
ဇာတ်သဘင်တစ်ခုတည်းကိုပဲ
ထီးထီးကြီး တိုးတက်လာ
အောင် လုပ်ဆောင်ဖို့ဆိုတာ
မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်။
ဇာတ်သဘင်က တိုးတက်နေ
ပါလျက်နဲ့ ပရိသတ်က ဆင်း
ရဲနေရင်လည်း အားပေးမယ့်
သူ ရှိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။
ပွဲဆိုတာကတော့ ရှိမှာ
ပဲ။ ဇာတ်သဘင် ဟုတ်ချင်
မှ ဟုတ်မယ်။ တခြား ဖျော်
ဖြေရေးတွေနဲ့ ကျင်းပတဲ့ပွဲ
တွေလည်း ရှိနိုင်တာကိုး။
အဲဒီအထဲမှာ ဇာတ်သဘင်က
ကျန်ချင်ကျန်ရစ်မှာပေါ့။
ကျေးဇူးပါပဲ သိန်း
ဇော်။

သို့

မြတ်ဗျူဟာ ဝါသနာရှင်တို့
One Minute Interview

မိုးမိုးလေးကို
အားပေးကြပါနော်
ဆိုတဲ့ သီချင်းနဲ့
ပွဲကြိုက်ခင်များရဲ့
နှလုံးသားကို
ဆွဲကိုင်လှုပ်ရှားနိုင်တဲ့
မိုးဝင်းကတော့
ဖခင်ဖြစ်သူ
ဇာတ်မင်းသားကြီး
ဦးစိန်မာဒင်ရဲ့
အေးမြတဲ့ အရိပ်အာဝါသ
အောက်ကနေ
ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ
အောင်ပွဲခံခဲ့သူဖြစ်ပါ
တယ်။ သူလည်း
အသက်အရွယ်အရ
ဇာတ်မကတော့ပေမဲ့
သားဖြစ်သူ
ဟန်ဇာမိုးဝင်းနဲ့ သမီး
တင်ဇာမိုးဝင်းတို့ကို
ဇာတ်စင်ပေါ်တင်ပေးပြီး
သူပန်းပေါ်က
မြန်မာရိုးရာ ဇာတ်သဘင်
တိမ်ကောပပျောက်
မသွားအောင်
လုပ်ဆောင်နေသူ
တစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။
ငြိမ်းချမ်းရေးပွဲတော်
အတွက် ဇာတ်တိုက်ဖို့
ရောက်ရှိနေတဲ့
မိုးဝင်းနဲ့ စကားပြော
ဖြစ်တဲ့အခါ...
မိုးဝင်းခေတ်မှာ
တစ်နှစ်ကို ပွဲခွင်
ဘယ်လောက်
ကစားရသလဲ။
အဲဒီတုန်းကတော့
တစ်နှစ်ကို ပွဲခွင်
နှစ်ရာနှစ်ဆယ်
ဝန်းကျင်လောက်
ကျွန်တော်
ကစားရပါတယ်။
အခုရော

သားတို့နဲ့အတူ ကသေးလား။
ကျွန်တော် မကတော့
ပါဘူး။

အခု ဇာတ်သဘင် က
တိမ်ကောပပျောက်တော့မယ့်
အခြေအနေကို ရောက်နေပြီ
လို့ထင်ပါတယ်။ မိုးဝင်းအနေ
နဲ့ ဒီအခြေအနေမှာ ဘယ်လို
များ ကျားကန်ပေးမယ်လို့
စိတ်ကူးလဲ။

အစ်ကို က ဇာတ်
သဘင် တိမ်ကောပပျောက်
တော့မယ်လို့ ပြောလိုက်တာ
နဲ့တင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ
ကျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကြက်
သီးမွေးညင်းထသွားပါတယ်။
ကယောင်ချောက်ချား အိပ်
မက်တစ်ခုကို မက်လိုက်ရ
သလိုပါပဲ။ ဇာတ်သဘင်ဟာ
အရင်တုန်းကလို နိုင်ငံတော်
ပွဲတော်ကြီးတွေမှာ တင့်တင့်
တယ်တယ် မရှိတော့ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်
ချက်ချထားတာကတော့
ဇာတ်သဘင် ပျောက်ကွယ်
သွားမယ် ဆို ရင် တောင်
ကျွန်တော့်အဖွဲ့ဟာ နောက်ဆုံး
အဖွဲ့ဖြစ်စေရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်
ထားပါတယ်။

မိုးဝင်းတို့ ထိုင်နိုင်မှာ
Sram Naramit ထိုင်းက
ဇာတ်အဖွဲ့ ကတာကို ကြည့်
ဖူးတယ် မဟုတ်လား။

အစ်ကို ညွှန်းလိုက်လို့ပဲ
ကျွန်တော်တို့သားအဖ သွား

ကြည့်ကြတယ်။ ဇာတ်ရုံ၊ မီး၊ အခမ်းအနား၊ အစီအစဉ်တင်
ဆက်မှုအားလုံးဟာ ဘာမှ အပြစ်ပြောစရာ မရှိလောက်အောင်
ခမ်းနားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့သားအဖမှာ ပါးစပ်အဟောင်း
သားနဲ့ကြည့်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်မှ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ
ကိုး။ ကျွန်တော့်သားဆိုရင် နောက်တစ်ခေါက်ရောက်တော့
လည်း သွားကြည့်သေးတယ်။ အားကျတာပဲ ရှိပါတယ်။

အဲဒီအဖွဲ့က နိုင်ငံတော်အဖွဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ပုဂ္ဂလိကပိုင်ဖြစ်
တယ်။ သူတို့လိုဖြစ်အောင်မြန်မာနိုင်ငံက ဇာတ်ဆရာတွေ၊
မင်းသားတွေပေါင်းပြီး ထုထောင်ကြမယ်ဆိုရင်မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

မိုးဝင်း

စိတ်ကူးယဉ်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဇာတ်
ရုံ၊ သူတို့ ဇာတ်ရုံ၊ သူတို့မီး ဒါတွေရဖို့ဆိုတာ အရင်းအနှီး
အတော်များပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ဇာတ်ထောင်တွေက
လည်း အကုန်အကျများမယ်ဆိုရင် စိတ်မဝင်စားဘူးလေ။ နိုင်ငံ
တော်က ပံ့ပိုးမယ်ဆိုရင်တော့လည်း တစ်မျိုးပေါ့။

အင်းပေါ့လေ၊ တစ်နေ့နဲ့ တစ်ချိန်ချိန်ကို မျှော်ကြတာပေါ့
မိုးဝင်းရာ။ ကျေးဇူးပါပဲ။ ■ သို့

ဇာတ်သဘင်ပပျောက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အဖွဲ့က နောက်ဆုံးဖြစ်ရမယ်

—

ပြောဆိုရာ ဝတ်စုံတော One Minute Interview

ပြင်ဦးလွင်မှာ ဗီဒီယို
ဇာတ်ကားချည်း
၉ကား ရိုက်ကူးဖြစ်ခဲ့တဲ့
ပြေတီဦးက ၂၀၁၃
နိုဝင်ဘာမှာ ပြေတီဦး
ပညာရေးဖောင်ဒေးရှင်း
ရန်ပုံငွေပွဲကို မန္တလေးမှာ
ပြုလုပ်ဖို့စီစဉ်ထားပါတယ်။
ကိုပြေတီဦးရဲ့ပညာရေး
ဖောင်ဒေးရှင်း ရန်ပုံငွေပွဲနဲ့
မွေးနေ့အမှတ်တရ ဘယ်လို
အစီအစဉ်တွေများလုပ်ဖို့ရှိလဲ။
မွေးနေ့ကတော့
ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိပါဘူး။
ဖောင်ဒေးရှင်းအတွက်
ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က မလုပ်ဖြစ်တဲ့
ရန်ပုံငွေပွဲကို ဒီနှစ်မှာ
လုပ်ဖို့စဉ်းစားထားတယ်။
ဖောင်ဒေးရှင်းအဖွဲ့သားတွေနဲ့
တိုင်ပင်ရဦးမှာပါ။
ကျွန်တော် စဉ်းစား
ထားတာက ရန်ကုန်
ပရိသတ်တွေအနေနဲ့
ပွဲတွေကများတဲ့အတွက်
တော်တော်လေးလည်း
ကြည့်ဖူးကြပြီး မန္တလေး
ခရိုင်သတ်က မကြည့်ရတာ
ကြာပြီ။ မင်းသားမင်းသမီး
အများကြီးကိုလည်း
သူတို့ထဲတွေ့ချင်မှာပေါ့။
ဘောင်းဆိုမှု တွေကလည်း
ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့်
မန္တလေးမှာ လုပ်ဖို့
စဉ်းစားထား တယ်။
စိတ်ကူးထားတယ်။
သေသေချာချာကြီး
တော့ မဖြစ်သေးဘူး။
မန္တလေးမှာ
ဖောင်ဒေးရှင်းအတွက်
ရန်ပုံငွေပွဲလုပ်တဲ့အခါ
ရန်ပုံငွေက လက်ရှိ
ထက် နှစ်ဆ၊
သုံးဆလောက်

ပိုတိုးလာနိုင်မလား။
လက်ရှိ ပြေတီဦး ပညာ
ရေးဖောင်ဒေးရှင်းမှာမှ ကျပ်
သိန်းနှစ်ထောင်ငါးရာလောက်
ရှိတာဆိုတော့ နှစ်ဆလောက်
တိုးဖို့ဆိုတာ ပွဲတစ်ပွဲလုပ်ရုံနဲ့
တော့ မလွယ်ဘူး။ ဖြစ်သင့်
ဖြစ်ထိုက်တဲ့ Amountတစ်ခု
တော့ တိုးလာမှာပါ။
ဖောင်ဒေးရှင်းက ထောက်
ပံ့ပေးထားတဲ့ ကျောင်းသား၊
ကျောင်းသူတွေရဲ့ တောင်းဆို
မှုတွေ ရှိသေးသလား။
သူတို့ဘက်က တောင်း
ဆို မှု ရယ် လို့ မရှိ ပါ ဘူး ။
ကလေးတွေနဲ့ တွေ့တန်းကဆို
ရင် ကျွန်တော့်တက်ကစကား
တစ်ခွန်းပြောတယ်။ တစ်လ
ကို ငါးသောင်းကျပ်ပေးတာ
ထက်ပိုပြီး တိုးပေးချင်တယ်။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တတ်နိုင်
တဲ့ပုံနဲ့ ရုန်းနေရတာဖြစ်တဲ့
အတွက် သိပ်အများကြီးမပေး
နိုင်ဘူး။ အဲဒီအတွက်လည်း
တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး။
ကျွန်တော်ပေးဖို့ ကြိုးစားပါ
မယ်လို့ပြောတော့ ဘာပြန်
ပြောလဲဆိုတော့ အစ်ကို စိတ်
မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့။ ငါး
သောင်းကျပ်ဆိုတာ သူတို့
အတွက် အတိုင်းအတာ တစ်ခု
အထိ တော်တော်ကို ပြည့်ပြည့်
စုံစုံနဲ့လုံခြုံပါတယ်တဲ့။ အစ်ကို
တို့ဘယ်လောက်ထိ ပင်ပင်
ပန်းပန်းစွာရတယ်ဆိုတာ

သူတို့သိပါတယ်တဲ့။ အဲဒီ
အတွက် စိတ်ထဲမှာမထားပါနဲ့
လို့ သူတို့ဘက်က ပြောရှာ
တယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်
ကလေးတွေ ချစ်ဖို့ကောင်း
ပါတယ်။ အားရှိတာပေါ့။
ဇာတ်ကားရိုက်ကူးရေး
အတွက် ပြင်ဦးလွင်ကို ၃ လ
လောက်သွားပြီး ဗီဒီယို ၉
ကားရိုက်ကူးခဲ့တယ်နော်။
အဲဒီလောက် ကြာကြာဘာ
ကြောင့် သွားဖြစ်တာလဲ။
အဓိကကတော့ ရာသီဥ
တုဗျ။ ရန်ကုန်မှာ အဲဒီအချိန်
ရာသီဥတုက အရမ်းပူတော့
ရှူတင်အိမ်တွေမှာ အရမ်း ပူ
လောင်နေတာ။ မီးပါထပ်ထိုး
လိုက်ပြီဆိုရင် သရုပ်ဆောင်
တစ်ယောက်ရဲ့ Moodက ဒီ
ဇာတ်ကောင်မှာ စီးဝင်တာ
ထက် ချွေးသုတ်နေရတဲ့ ကိစ္စ
က ပိုများတယ်။ ကျွန်တော်
က နဂိုကတည်းက ချွေး
ထွက်သန်တော့ အဲဒီလိုမျိုး
ဖြစ်လာပြီဆိုရင် အရမ်းစိတ်
ရှုပ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် သိပ်
ပူတဲ့ နွေရာသီဆိုရင် ရန်ကုန်
မှာ ဘယ်လိုမှရိုက်လို့မရဘူး။
Locationလည်း သူဟာနဲ့သူ
အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပါတယ်။
အရင်တုန်းကဆိုရင် နယ်မှာသွား
ရိုက်တဲ့ကားများရင် Location
ထပ်တဲ့ ပြဿနာရှိတယ်။
ဒီဘက်ခေတ်မှာတော့ အဲဒီ
ပြဿနာ သိပ်မရှိဘူး။

၂၀၁၃ထဲမှာ ရုပ်ရှင်
ကားကြီးရိုက်ဖို့ ရှိသေးတာ။
ကားကြီးရိုက်ဖို့ နှစ်
ကားလောက်တော့ လော
လောဆယ်ရှိသေးတယ်။ ရိုက်
ရက်တွေက ကျပ်နေတာနဲ့
ကားကြီးအတွက် ရိုက်ရက်
မပေးနိုင်သေးဘူး။ ဗီဒီယို
ကားတွေပဲ ဆက်တိုက်ဖြစ်နေ
တာ။ ထုတ်လုပ်သူတွေက
လည်း သူတို့ရတဲ့ ကားအရေ
အတွက်ကို ဘယ်ထုတ်လုပ်
သူကမှ မကျေနပ်ဘူးဖြစ်နေ
တယ်။ ဟိုကလည်းနည်း
တယ်။ ဒီကလည်းနည်းတယ်
တဲ့။ ကျွန်တော်ဆိုရင် ရုပ်ရှင်
ကားကြီးကိုလည်း သေချာ
စစ်ပြီးရိုက်တာ။ နိုင်ငံခြားခရီး
စဉ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်
ဘယ်တော့မှမသွားဘူး။ ဒီမှာ
ပဲရိုက်ပေးတာ။ အဲဒါကိုလည်း
အခုထိ နည်းတယ်ဆိုတော့
ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊
ရုပ်ရှင်ကားကြီးအတွက် ရိုက်
ရက် ပြန်မထုတ်ပေးနိုင်ဘူး။
ကားကြီးရိုက်မယ့်သူတွေက
ဘယ်ရက်လဲ မေးနေပြီ။
ပြေတီဦးက ဒါရိုက်တာ
ညီညီထွန်းထွန်း ရုပ်ရှင်ကား
ကြီး နှစ်ကားရိုက်ကူးရမှာ
ဖြစ်ပါ တယ်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ်
ထဲမှာ ရုပ်ရှင်ကားကြီး နှစ်
ကားရိုက်ကူး ထားတာဖြစ်ပါ
တယ်။ ■
ခင်လေးမြင့်

ရုပ်ရှင်ကားကြီး ရိုက်ရက်

မပေး ဖွင့်သေးတဲ့ ပြေတီဦး

ခင်လေးမြင့်

ပြည်သူ့အသံ ဝတ်စုံဆိုင်ရာ One Minute Interview

မိုးဟေကို

၃၂ ခုနှစ်မြောက် ခုနိမ့် ဝတ်စုံဆိုင် ၂၀၀၄

မိုးဟေကိုက ဗီဒီယို
 ဇာတ်ကားတွေအပြင်
 ရုပ်ရှင်ကားကြီးတွေ
 ရိုက်ကူးဖို့လည်း
 စီစဉ်ထားပါတယ်။
 ၂၀၁၃ ခုနှစ်ထဲမှာ
 ဒါရိုက်တာ
 ကိုဇော် (အရုဏ်ဦး)နဲ့
 ရုပ်ရှင်ကားကြီးနှစ်ကား
 ထွက်ကူးထားတာဖြစ်ပါတယ်။
 ဇာတ်ကားရိုက်တွေပဲ
 ဦးစားပေးဖြစ်နေတာလား။
 စီးရီးထွက်မယ်လို့
 ပြောထားတော့
 အဲဒီဘက်ကိုရော
 လုပ်ဖြစ်နေသေးလား။
 ပျင်းနေတယ်လို့
 ပြောနိုင်တယ်။
 ကားရိုက်ပြီးသွား
 ရင်လည်း ကိုယ့်ရဲ့
 ကိုယ်ပိုင်အချိန်လေး
 ထားချင်တဲ့အတွက်
 သီချင်းဘက်ကို
 ဝါသနာပါပြီး
 နီးနီးပေးချင်သော်ငြားလည်း
 ဘခြားအလုပ်လေးတွေနဲ့
 ဒီအလုပ်က ပိနေတယ်။
 အဲဒါကြောင့်
 ပျင်းတဲ့ဘက်ကို
 ပါသွားတာ။ အခွေက
 ကြန့်ကြာနေတာပေါ့။
 အဲဒါလေးကို
 နေ့သတ်က ခဏလောက်
 မေ့ထားပေးပါ။
 လက်ရှိလုပ်နေတဲ့
 အလုပ်တွေကိုလုပ်ပြီး
 အခြားလုပ်စရာရှိတဲ့
 အလုပ်
 အသစ်လေးတွေကို
 အကောင်းဆုံး
 ဖြစ်အောင်
 လုပ်နေပါတယ်။
 အလုပ်သစ်ဆိုတာ

ဘာများဖြစ်မလဲ။
 အဲဒါက
 ဘာလဲဆိုတော့
 ဩဂုတ်လကုန်မှာ
 ပရိသတ်ကို အသိပေးမှာပါ။
 စပြီးဆိုတာနဲ့ ပရိသတ်ကို
 ပြောပြမယ်။ မိုးဟေက
 အခု တစ်လကို
 သုံးကားရိုက်မယ်ဆိုရင်
 မရိုက်တော့ဘဲ
 နှစ်ကားပဲရိုက်မယ်။
 မိုးဟေ လုပ်ချင်တဲ့
 အလုပ်ကို ဒီတစ်နှစ်အတွင်း
 ပြီးအောင်လုပ်မယ်။
 တစ်လကို
 ရက် ၂၀ က ကားရိုက်၊
 ၁၀ ရက်ကို
 အဲဒီအလုပ်လုပ်မယ်။
 အနုပညာအလုပ်
 တစ်ခုပါပဲ။
 အနုပညာအလုပ်
 တစ်ခုဆိုတော့ ကိုယ်တိုင်
 ဖန်တီးမှုပါမလား။
 ဘယ်လိုများဖြစ်မလဲ။
 ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
 ဖန်တီးယူထားတာပါ။
 ကိုယ့်ရဲ့
 စိတ်ကူးလေးတွေရယ်၊
 ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့
 အရာလေးတွေကို
 ကိုယ့်အချိန်လေးပေးပြီး
 လုပ်သွားမှာပါ။
 ဘာဖိအားမှ မပါဘဲနဲ့
 ကိုယ့်စိတ်ကူးလေး
 အတိုင်းလုပ်ချင်တဲ့

အရာလေးတစ်ခုပေါ့။
 အဲဒါကိုလုပ်ဖို့
 ကြံစည်ထားတယ်။
 လုပ်ဆောင်ဖို့အတွက်က
 ဒီလထဲမှာ အကောင်
 အထည်ဖော်ဖြစ်မယ်။
 အဲဒါက တစ်ထိုင်တည်းနဲ့
 အချိန်ပေးလို့
 မရတဲ့အတွက်
 လေးငါးလအချိန်ယူ
 ရမယ်။ ဒါက
 အခွေတစ်ခွေ လုပ်သလို
 အချိန်ယူရသလိုပါပဲ။
 ဒီတစ်ခုဖြစ်မြောက်ဖို့လည်း
 မိုးဟေအတွက်
 အချိန်ပေး လိုက်ရတယ်။
 အခု မိုးဟေ
 လုပ်ချင်တဲ့အချိန်နဲ့ မိုးဟေ
 တိုင်ပင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ
 စိတ်ကူးအကောင်အထည်
 ဖော်လိုက်တဲ့ အချိန်က
 မိုးတွင်းဖြစ်တယ်။
 မိုးတွင်းမှာ
 ကားရိုက်တောင်
 ၁၀ ရက်ဆိုပေမဲ့ ၁၁ ရက်
 လောက်ပေးရတယ်။
 မိုးကုန်တာနဲ့ ဒါကို
 အဆုံးသတ်လုပ်သွားမှာပါ။
 ဘယ်အချိန်ကတည်းက
 လုပ်ဖို့စဉ်းစားခဲ့တာလဲ။
 ၂၀၁၃ ခုနှစ်အစ
 မှာပေါ့။ စိတ်ကူးမိပြီး
 မိဘတွေကို
 ပြောပြတယ်။
 ခရီးသွားနေရင်း

ပေါ်လာတဲ့စိတ်ကူးပါ။
 ကားစီးရင် မိုးဟေက
 မအိပ်တတ်ဘူး။
 ဘာတွေလုပ်ရမလဲ၊
 ဘာတွေလုပ်ဖို့ ကျန်သေးလဲ၊
 ပရိသတ်ကို ဘယ်လို
 အသစ်အဆန်းအရာမျိုးတွေ
 ပေးရမလဲဆိုတာတွေ
 စဉ်းစားလိုက်တဲ့အချိန်မှာ
 ရောက်ရှိနေတဲ့
 အချိန်နဲ့ ဒီအလုပ်က
 ကွက်တိလည်းဖြစ်တယ်။
 အဲဒါကြောင့်
 ကိုယ့်ဘာသာပဲရယူပြီး
 အကောင်အထည်ဖော်မှာပါ။
 မိုးဟေကိုက
 ၂၀၁၃ အတွက်
 ကျန်တဲ့လ ငါးလအတွင်း
 တစ်လကို နှစ်ကား
 နှုန်းရိုက်ကူး
 သွားမှာဖြစ်ပြီး
 အနုပညာရှင်များစွာ
 ပါဝင်မယ့်
 ဖန်တီးမှုတစ်ခုကို
 ဖန်တီးသွားမှာဖြစ်ပါတယ်။
 ဒီအချိန်နဲ့ ဒီ Life နဲ့
 နောင်ငါးနှစ်မှာ
 ပြန်လုပ်ချင်ရင်တောင်
 လုပ်လို့မရဘူးဆိုတဲ့
 အတွေးရယ်၊
 အမှတ်တရအနေနဲ့
 လုပ်ချင်တာပါလို့
 မိုးဟေကို က ဆိုပါတယ်။

ခင်လေးမြင့်

ကိုယ်တိုင်ပန်တီးတဲ့ အနုပညာတစ်ခုနဲ့ မိုးဟေတို့ ခင်လေးမြင့်

အားဝါးစာရ
ချစ်ပြန်အံ့ လေးဖြူ

အနုပညာ
မောင်နုမများ
ဖြစ်တဲ့
ရုပ်ရှင်၊ သဘင်
ဂီတ၊ စာပေ
အားလုံး
ပါဝင်နိုင်ဖယ်
ငြိမ်းချမ်းရေး
ပွဲဦးကို
တင်ဆက်ခဲ့တာ
ဖြစ်ကြောင်း
ဇာတ်နာဇာ
ပြောပြခဲ့ပါတယ်
ငြိမ်းချမ်းရေး
ပွဲဦး တင်ဆက်
ပြီးတဲ့နောက်
နောက်ထပ်
ပွဲတွေလည်း
တင်ဆက်
သွားဦးမှာ
ဖြစ်တယ်လို့
သိရပါတယ်

ဇာတ်ပုံ-လင်းနိုင်ဦး

ဆီဆိုချစ်ပြန်အံ့

‘ဆီဆိုချစ်ပြန်အံ့’ ဆီဆိုချစ်
မိုးဝင်း၊ နန်းဝင်း၊ ဆီဆိုချစ်
ချစ်သား

မိုးဝင်း၊ နန်းဝင်း၊ ဆီဆိုချစ် ၂၀၁၃

အနုပညာနှင့်

ပြီမိမိချစ်မိမိရေမှတ်တိုင်

ခိုက်ထူကြသူများ

လင်းနိုင်ဦး

မြို့တော်မြို့ရပ်၊ ရွှေဘိုတောင်
အေးအေးအေးအေးကို ဂုဏ်ထူး
၂၀၂၀ ခုနှစ်များက
ချစ်ချစ်မြို့၊ သုတေသနအားကစားရုံမှာ
အင်းမိမိရေမှတ်တိုင်၊ အင်းမိမိရေမှတ်တိုင်
အင်းမိမိရေမှတ်တိုင်၊ အင်းမိမိရေမှတ်တိုင်
အင်းမိမိရေမှတ်တိုင်၊ အင်းမိမိရေမှတ်တိုင်
အင်းမိမိရေမှတ်တိုင်၊ အင်းမိမိရေမှတ်တိုင်

မြို့တော်မြို့ရပ်

မြို့တော်မြို့ရပ်

ချစ်သူဝေ

ငြိမ်းချမ်းရေးပွဲတော်မှာ IC အဖွဲ့လည်း တက်ညီလက်ညီပါဝင်ဖျော်ဖြေခဲ့ပါတယ်

ကျားပေါက်

ရဲငွေစိုး

“ငြိမ်းချမ်းရေးအသံ” ကဗျာကို ချိတ်ဆိုကြတဲ့ နေတိုးနဲ့ သက်မွန်မြင့်

စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်

စောရိုးခွား

ရသ

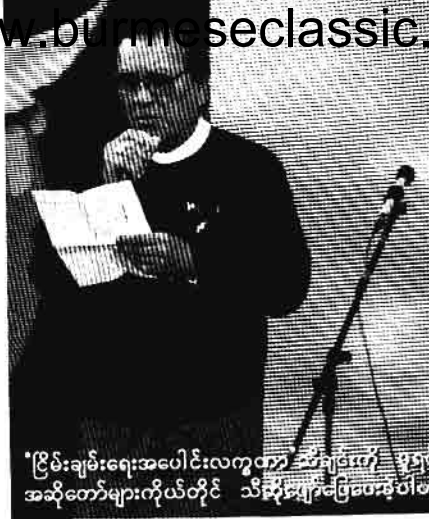
နီနီ

ဦးဆောင်စီစဉ်သူအဖြစ် အာနာက
လှုပ်ရှားပြီး အရင်ကတည်းက
ဒီလိုပွဲမျိုး လုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိပေမဲ့
ရခိုင်ပဋိပက္ခများ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး
ကော်မရှင်မှာ ပါဝင်ဖြစ်တဲ့အခါ
ဒီပြီးလုပ်ချင်စိတ်တွေပေါ်ပေါက်
လာပြီး မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့
တပ်မတော်နေ့အထိမ်းအမှတ်
နေပြည်တော်မှာ အငြိမ်းက
ဖြစ်တော့ ဒီပွဲကို မဖြစ်
ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်ဆိုပြီး
စီစဉ်ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ မူလ
ကတော့ လူရွှင်တော်
အဖွဲ့များနဲ့ တင်ဆက်
သွားဖို့ စီစဉ်ထား
ပေမဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး
ပွဲတော်မှာ အားလုံး
ပါဝင်ဆင်နွှဲလို့ရအောင်
အနုပညာမောင်နှမများ
ဖြစ်တဲ့ ရုပ်ရှင်၊ သဘင်၊
စီတ၊ စာပေ အားလုံးပါဝင်
နိုင်မယ့် ငြိမ်းချမ်းရေးပွဲဦးကို
တင်ဆက်ခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း
အာနာက ပြောပြခဲ့ပါတယ်။
ငြိမ်းချမ်းရေးပွဲဦး တင်ဆက်ပြီး
တဲ့နောက် နောက်ထပ်ပွဲတွေလည်း
တင်ဆက်သွားဦးမှာ ဖြစ်တယ်လို့
သိရပါတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေးပွဲတော်
အတွက် အနုပညာရှင်အားလုံးကို
အာနာကိုယ်တိုင်က လိုက်လံဆော်ကြံခဲ့ပြီး
တချို့က ဘာမှတောင် သိပ်မပြောလိုက်ရဘဲ
ငြိမ်းချမ်းရေးပွဲတော်အတွက် အားတက်သရော
ဆင်နွှဲခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီထဲမှာ
အမေရိကားကနေ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာတဲ့
ဒေါ်မာမာအေးကို အမေရိကားမှာ
ရှိစဉ်ကတည်းက တကယ်လို့
မြန်မာပြည်မှာ ဒီလိုပွဲမျိုးဖြစ်ခဲ့ရင်
အန်တီအေး ဆိုပေးမှာလားလို့
မေးကြည့်တဲ့အခါ အန်တီအေးကလည်း
ဆိုပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့အတွက်
သူတို့အရင်က ဆိုခဲ့တဲ့
မူရင်းအဆိုတော်လေးယောက်ဖြစ်ကြတဲ့
ဦးမောင်မောင်ကြီး၊ ဦးမင်းအောင်၊

ဦးခင်မောင်လွင်၊ ဒေါ်မာမာ
အေးတို့ သီဆိုနိုင်အောင် စီစဉ်
ခဲ့တာပဲ။ ဆရာကြီး သခင်
ကိုယ်တော်မှိုင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ ငြိမ်း
ချမ်းရေးပွဲတော်မှာ ဦးမြတ်
လေးနဲ့ ဦးချစ်ဆွေတို့က
ငြိမ်းချမ်းရေးအပေါင်း
လက္ခဏာ ဆိုတဲ့ သီချင်းကို
ရေးပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်
တုန်းက သီဆိုခဲ့ဖူးတဲ့ အဆို
တော်လေးယောက်စလုံးရှိ
သေးတဲ့အတွက် အချိမ်း
ချမ်းရေးပွဲတော်မှာ အဲဒီတုန်း
က သီချင်းကို ပြန်လည်တင်
ဆက်လိုက်တာဖြစ်ကြောင်း
သိရပါတယ်။
အနုပညာတင်ဆက်မှု
အစီအစဉ်မှာ ပထမဦးစွာ
Peace Music Group ရဲ့ ဖျော်
ဖြေတင်ဆက်မှုနဲ့ စတင်ဖွင့်
လှစ်ခဲ့ပြီး Metal Zone တေး
ဂီတအဖွဲ့ တီးခတ်မှုနဲ့အတူ
နာမည်ကြီးအဆိုတော်များဖြစ်
ကြတဲ့ ချမ်းချမ်း၊ L လွန်းဝါ၊
N ကိုင်ရာ၊ ဒန်နီရယ်စော၊
ချစ်သူဝေ၊ မီးမီးခနဲ့ ဇော်ပိုင်
တို့က သီချင်းတစ်ပုဒ်စီနဲ့ ဖျော်
ဖြေတင်ဆက်ပေးခဲ့ကြပါတယ်။
ဆက်လက်ပြီး တင်ဆက်ပေး
တာကတော့ D Star ဟာသ
အဖွဲ့များရဲ့ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်
မှု အစီအစဉ်များ ဖြစ်ပါ
တယ်။ ဟာသများနဲ့ ဖျော်ဖြေ
တင်ဆက်တဲ့ အစီအစဉ်များ
မှာ လူရွှင်တော်အဖွဲ့များက
ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
ခေါင်းစဉ်တစ်ခုစီကို ယူပြီး
သူတို့ရဲ့ အနုပညာများနဲ့ တင်
ဆက်ပေးတာ ဖြစ်ပါတယ်။
D Star အဖွဲ့ ဖျော်ဖြေမှုအပြီး
မှာတော့ No U Turn အဖွဲ့
သီဆိုဖျော်ဖြေမှုနဲ့ ရဲငွေစိုးက
တင်ဆက်ပေးပါတယ်။ No

U Turn အဖွဲ့အပြီးမှာ ကျား
ပေါက်ကလည်း သူရဲ့ Big
Bag အဖွဲ့နဲ့ ဆက်လက်သီဆို
ဖျော်ဖြေပေးခဲ့ပါတယ်။
နောက်တစ်ဖွဲ့ တင်ဆက်မှုမှာ
တော့ ဘေးဖိုးခွားက သူရဲ့
ဂီတအဖွဲ့နဲ့ တင်ဆက်တဲ့အစီ
အစဉ်မှာ ပါဖောမန်စ်များ
လည်း တင်ဆက်ပြီး ပန်းချီ
ခြယ်မှုန်းမှုများအဖြစ် ချိုး
ငှက်များရေးဆွဲမှုများကိုလည်း
တင်ဆက်ပေး ခဲ့ပါတယ်။

နောက်ထပ် ဖျော်ဖြေ
ပေးတာကတော့ နာမည်ကြီး
လူရွှင်တော်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖြစ်တဲ့
5 Stars အဖွဲ့ရဲ့ ဟာသများနဲ့
ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှုပဲ ဖြစ်ပါ
တယ်။ 5 Stars အဖွဲ့အပြီးမှာ
တော့ Hip Hop အဆိုတော်
များဖြစ်ကြတဲ့ Project-1,
Cyclone, Fire Cracker တို့က
ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
သီချင်းများကို ဦးစားပေး
တင်ဆက်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး Hip

“ငြိမ်းချမ်းရေးအပေါင်းလကတော့ သီချင်းကို ဗုဒ္ဓင်းသီဟိုဠ်တို့
အဆိုတော်များကိုယ်တိုင် သီဆိုဖျော်ဖြေပေးခဲ့ပါတယ်။”

“ငြိမ်းချမ်းရေးဖြည့် ရောဟိဏီ” တေးသရုပ်ဖော်
အော်ပရာဇာတ်သိမ်းခန်း”

“ငြိမ်းချမ်းရေးဖြည့် ရောဟိဏီ” တေးသရုပ်ဖော် အော်ပရာဇာတ်သိမ်းခန်း

Hop အဖွဲ့ရဲ့ နောက်ဆုံးပိတ် အနေနဲ့ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်နဲ့ နန္ဒစိုင်းတို့က အို ကမ္ဘာမြေ သီချင်းကို အားကြိုးမာန် တက် ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ပေး ခဲ့ကြပါတယ်။

နောက်ထပ် ဟာသများ တင်ဆက်ပေးတဲ့အဖွဲ့ကတော့ ဟားငါးကောင်အဖွဲ့ပဲ ဖြစ်ပါ တယ်။ ဟားငါးကောင်အဖွဲ့ က သူတို့ပါဝင်တင်ဆက် ရမယ့် မြေမြှုပ်ခိုင်း ပပျောက် စေဖို့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ဟားငါး ကောင်တို့က ရှမ်း၊ ကရင်၊ ကချင်၊ မြန်မာ တိုင်းရင်းသားနဲ့ နေပြည် တော်မှ တာဝန်ရှိမိမိကြီး တစ်ဦးအသွင်နဲ့လည်း မြေ မြှုပ်ခိုင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ဟာသ များကို တင်ဆက်သွားခဲ့တာ ထိထိမိမိ အဝင်အောင် တင် ဆက်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် လက် ခုပ်သံများ မဲဘဲ အကောင်း ဆုံးတင်ဆက်နိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဟားငါးကောင်အဖွဲ့က စစ် မုန်းသူများရဲ့ လက်ခုပ်သံ ကြားပါရစေလို့ တောင်းဆိုတဲ့ အခါမှာတော့ တစ်ကွင်းလုံး မှာရှိတဲ့ လက်ခုပ်သံများက သုဝဏ္ဏ အားကစားကွင်း လျှံထွက်ခဲ့ပါတယ်။

ဟားငါးကောင် အစီ အစဉ်အပြီးမှာတော့ နိုင်ငံ တော်သမ္မတကြီး ဦးသိန်းစိန် ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ ပတ်သက် တဲ့စကားသံကိုလည်း သမ္မတ ကြီးကိုယ်တိုင် မတက်ရောက် နိုင်ပေမဲ့ ပရိဂျက်တာနဲ့ ပြဿ ပြီး သမ္မတကြီးရဲ့ငြိမ်းချမ်း ရေးအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ သဘောထားများကို ကြားခဲ့ ကြရပါတယ်။ အဲဒီနောက် မှာတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးစည် တော်သံ အစီအစဉ်ကို တင် ဆက်ပြီး ဒီနေ့အခမ်းအနားကို တက်ရောက်ချီးမြှင့်တဲ့ နိုင်ငံ တော်သမ္မတရုံးဝန်ကြီး ဦး အောင်မင်းရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး

အပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ကောင်း သံကိုလည်း တက်ရောက် ပြောကြားပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းသားလူငယ် ကျော် ကိုကိုရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး အာ သီသ ကဗျာကိုတော့ နာမည် ကြီးသရုပ်ဆောင်နှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ နေတိုးနဲ့ သက်မွန်မြင့် တို့က ဌာနကရိုက်ကူးကျ ရွတ်ဆို ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ငြိမ်းချမ်း ရေးအစီအစဉ်များနဲ့ ပြည် တွင်းစစ်ဘေးများကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေကြတဲ့ ပြည်သူ တွေအတွက် ရှာဖွေတဲ့ ရန်ပုံ ငွေပွဲဖြစ်လို့ တတ်နိုင်သမျှနဲ့ စေတနာထက်သန်သူများက Myanmar Peace Festival 2013 တင်ဆက်တဲ့ပွဲကြီးမှာ ပိုင်းဝန်းလှူဒါန်းပေးလိုက်ကြ တာ ပထမတစ်ညမှာပဲ ငွေ ကျပ်သိန်းပေါင်း ၃၉၀၀ ခန့် ရရှိခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။

လက်ရှည်တစ်ပြင်တည်း လို့ အမည်ရတဲ့ တေးသီချင်း

ကို မျှော်ပြောတင်ဆက်တဲ့ အစ
အစဉ်မှာတော့ နန်းဝင်း သိန်း
ဇော်၊ မိုးဝင်း၊ ချမ်းသာတို့က
တက်ညီလက်ညီ သီဆိုပေးခဲ့
ကြပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ
တော့ ရွှေမင်းရာဇာ ဟာသ
အဖွဲ့ရဲ့ ဟာသနဲ့ တင်ဆက်တဲ့
အစီအစဉ်ကို ဆက်လက်တင်
ဆက်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ရွှေ
မင်းရာဇာအဖွဲ့က ဒုက္ခ
သည်စခန်းများမှ ဒုက္ခသည်
များကို ကူညီရေး ခေါင်းစဉ်
အောက်မှာ ဟာသနဲ့တင်
ဆက် ပေးခဲ့ ကြပါတယ်။
မိုးဝင်းနဲ့သား ဟန်ဇာမိုးဝင်း၊
ဧကမိုးဝင်း၊ သမီး တင်ဇာမိုး
ဝင်းနဲ့ မိုးဝင်း စံပြသဘင်မှ
အဖွဲ့သူ၊ အဖွဲ့သားများ သီ
ချင်းနဲ့ မျှော်ပြောတင်ဆက်တဲ့
အစီအစဉ်မှာတော့ ငြိမ်း
ချမ်းရေးလိုတယ် သီချင်းကို
အဖွဲ့လိုက် တင်ဆက်ပေးခဲ့ကြ
တာဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေတံဆိပ်
ဆုများရှင် နန်းဝင်းကိုယ်တိုင်
ရေးသားတင်ဆက်တဲ့ "ငြိမ်း
ချမ်းရွှေပြည် ရောဟီဏီ"
တေးသရုပ်ဖော် အော်ပရာမှာ
တော့ ဇာတ်မင်းသားများဖြစ်
ကြတဲ့ သိန်းဇော်၊ ရွှေမန်းချမ်း
သာ၊ နန်းဝင်း၊ တင်မောင်
ဆန်းမင်းဝင်း၊ နန်းခင်မွှေး၊
လင်းဇာနည်ဇော်၊ မိုးပြည့်
ပြည့်မောင်နဲ့ ရွှေမန်းအဖွဲ့သူ၊
အဖွဲ့သားများက ဇာတ်လမ်းနဲ့
တင်ဆက်ပေးခဲ့ကြတာ ဖြစ်
ပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ
ဟာသအဖွဲ့ရဲ့ဟာသများနဲ့
တင်ဆက်ပေးခဲ့ပြီး မြို့ရွှေ
မန်းသားလေး ဖိုးချစ် အလှ
သဘင်ရဲ့ နှစ်ပါးသဘင်နဲ့
တင်ဆက်ပေးခဲ့ ပါတယ်။
ဖိုးချစ်တင်ဆက်မှု အစီအစဉ်
မှာတော့ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်

ဖိုက်စကားအဖွဲ့

ဟားငါးကောင်

"မြေဇာပင်" ပြဇာတ်မှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ကြတဲ့ အိန္ဒြာကျော်ဇင်နဲ့ မင်းမော်ကွန်း

ဆယ့် ဆန်းသစ်တဲ့စိတ်ကူး
 နှစ် ဂဠုန်နဂါးများ တန်ခိုး
 နှင်း ကောင်းကင်ပေါ်မှာ
 နီနီညွန့်တက်စားကြတဲ့ ပြ
 ဇာတ်ကို တင်ဆက်ရာမှာ
 ဆတ်ဆံ ပရိုဂျက်တာမှာ တိမ်
 နီနီများသဖွယ် ပြသထား
 ဦး အဲဒီတိမ်တိုက်တွေရှေ့မှာ
 နီနီညွန့်တို့ လူးလားခေါက်
 ကိုယ့်သန်းနေပုံများကို စက်
 နီနီများနဲ့ ဆွဲပြီး လှလှပပ
 ဆင်ဆက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဖိုး
 နှစ်က ငြိမ်းချမ်းရေးပွဲဖြစ်လို့
 ဦးချမ်းရေးသင်္ကေတအမှတ်
 ဆောင်းဖြစ်တဲ့ ရွံနဲ့ ပြုလုပ်
 ဆာတဲ့ချိုးရုပ်များကို ပွဲကြည့်
 သူသတ်များထံ ဝေငှထား
 ဦး သူရဲအစီအစဉ်မှာ ချိုးကူ
 ဆဲတွေကြားရဖို့ စီစဉ်ထားပါ
 တယ်။ ဖိုးချစ်က သီချင်း ၅
 နီနီဆောက်ကို ကိုယ်တိုင်ကပြ
 ဆည်းတော်ခံခဲ့ပြီး ငြိမ်းချမ်း
 ဆွဲပွဲဖြစ်လို့ နယ်ပွဲဖျက်ပြီး

အရောက်လာခဲ့တာဖြစ်တယ်
 လို့ သိရပါတယ်။ ဖိုးချစ် နှစ်
 ပါးခွင်ပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့
 ညက ၃ နာရီခွဲလောက် ရှိနေ
 ပါပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ နောက်
 ထပ် ဟာသအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖြစ်
 တဲ့ စုဘူးအဖွဲ့ရဲ့ ဟာသနဲ့တင်
 ဆက်ပြီး နောက်ဆုံးပိတ်အစီ
 အစဉ်အနေနဲ့ ဒါရိုက်တာကျော်
 စောလင်း(အတွေးပုံရိပ်) တင်
 ဆက်တဲ့ 'မြေစာပင်' ပြဇာတ်
 ကို သရုပ်ဖော်တင်ဆက်ခဲ့ပါ
 တယ်။ ဒီပြဇာတ်ကတော့
 ပြည်တွင်းစစ်များကြား ပြည်
 သူတွေ အတိဒုက္ခရောက်ပြီး
 ကလေးငယ်များ ခံစားရတာ
 တွေကို မင်းမော်ကွန်း၊ ပြေတီ
 ဦး၊ ဖြိုးငွေစိုး၊ အိန္ဒြာကျော်
 ဇင်၊ မိုးပြည့်ပြည့်မောင်၊ မိုး
 ယုစံ၊ ယုန်းရွှေရည်၊ အောင်
 လွင်၊ ကိုပေါက်၊ ပန်းသီး၊
 တက္ကသိုလ်ဝမ်းပုံ၊ အောင်ခိုင်၊
 မျိုးမျိုးခိုင်နဲ့ ကိုလူချောအဖွဲ့၊

ဒေါ်ထားအဖွဲ့များက တင်
 ဆက်ပေးခဲ့ကြပါတယ်။
 ၂၉ ရက်နေ့ည တင်
 ဆက်ပေးခဲ့တဲ့ Myanmar
 Peace Festival 2013 အစီ
 အစဉ်မှာတော့ Iron Cross
 တေးဂီတအဖွဲ့တီးခတ်မှုနဲ့အတူ
 နိုင်ငံကျော်အဆိုတော်များဖြစ်
 ကြတဲ့ လေးဖြူ၊ အင်၊ မျိုး
 ကြီး၊ ဝိုင်ဝိုင်တို့က သူတို့
 လည်း ငြိမ်းချမ်းရေးကို လို
 တာပဲလိုဆိုပြီး ပရိသတ်များ
 ကို အားရပါးရ သူတို့ရဲ့ထုံးစံ
 အတိုင်း တစ်ဦးချင်းရော၊
 အဖွဲ့လိုက်ပါ သူတို့ရဲ့သီချင်း
 ဟောင်းများနဲ့ရော အသစ်များ
 နဲ့ပါ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ပေးခဲ့
 ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် IC ရဲ့
 ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဦးချင်း
 လက်စွမ်းပြတီးခတ်တဲ့ အစီ
 အစဉ်ကိုလည်း တင်ဆက်ခဲ့
 ကြပြီး ချစ်စမ်းမောင်ရဲ့ဂစ်
 တာလက်စွမ်းပြအစီအစဉ်မှာ

ကမ္ဘာမကျေ သီချင်းသံစဉ်ကို
 တီးခတ်ပေးလိုက်တဲ့အခါ အား
 လုံးသော ပရိသတ်များက
 မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကမ္ဘာမကျေ
 သီချင်းကို သီဆိုပေးခဲ့ကြပါ
 တယ်။ ဒီပွဲကို ဦးဆောင်
 ကျင်းပတဲ့ ဇာဂနာက ရရှိလာ
 တဲ့အလှူငွေအရပ်ရပ် ရန်ပုံငွေ
 များကို သူတို့လက်ထဲထားမှာ
 မဟုတ်ဘဲ သမာသမတ်ရှိတဲ့
 လူကြီးများနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့
 အဖွဲ့အစည်းများ၊ ပေးပို့လှူ
 ဒါန်းခဲ့ကြတဲ့ ဘဏ်များက
 တစ်ဆင့် လိုအပ်တဲ့နေရာများ
 ကို တိုက်ရိုက်လှူဒါန်းပေး
 သွားဖို့ စီစဉ်ထားတယ်လို့
 သိရပါတယ်။
 ဒုတိယညမှာ အလှူငွေ
 သိန်း ၈၀ နဲ့ ပရိသတ် ၀၀
 ကြေး ငွေ သိန်း ၂၀၀ ခန့်ရရှိ
 ခဲ့ကြောင်း ဇာဂနာထံမှ စုံစမ်း
 သိရှိရပါတယ်။ ■
 လင်းနိုင်ဦး

ဖိုးချစ်ရဲ့နှစ်ပါးခွင်တင်ဆက်မှု

မင်းသမီးချောကလေး Jennifer Aniston နှင့်တွေ့ဆုံအင်တာဗျူးဖို့ Glamour မဂ္ဂဇင်းက မင်းသား Jason Sudeikis နှင့် ချိန်းဆိုပေးခဲ့တယ်။ ကျေနပ်ချင်ကစီ ဆိုတာ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်၊ စာရေးဆရာ၊ လူ့ခွင်တော်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး Saturday Night Live ဆိုတဲ့ နာမည်ကျော် ရုပ်သံနှိုးရဲ့အဖွဲ့ဝင်လည်းဖြစ်တယ်။ SNL မှာ ၂၀၀၅ ခုနှစ်ကတည်းက ပါဝင်နေပါင်းခဲ့တာပါ။ ဒါ့အပြင် ၂၀၁၃ ခုနှစ် ဩဂုတ်လအတွင်း ရုံတင်လာတဲ့ We're The Millers ရုပ်ရှင်မှာ ကျေနပ်ရဲ့ ဂျန်နီဗာတို့အတူတကွ သရုပ်ဆောင်ထားကြတယ်။

မကြာသေးခင်က မင်းသမီးဝယ်လိုက်တဲ့ L.A မြို့ကအိမ်မှာ ညစာပါတဲ့ ကျွမ်းပတ်နေ့၊ ၎င်းတို့နှစ်ဦး အင်တာဗျူးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အိုကေ၊ မင်းရဲ့ ရုပ်ရှင်အကြောင်း၊ ဘဝအကြောင်းတွေ ပြောကြရအောင်။

ဘဝအကြောင်းလား၊ ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်မတို့ ခွေးသစ်လေးတစ်ကောင်ရထားတယ်။ သူ့နာမည်က Clyde တဲ့။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က အလွန်ရှည်လျားသလောက် အရပ်ကလေးတော့တော်တော်ပူတယ်။ ပိုင်ရှင်ခွေးကလေးကို ကျွန်မတို့ ကယ်တင်ထားခဲ့တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်အမွှေးတွေ သိပ်သန်တယ်နော်။

အရမ်းသန်တယ်။

မိဘမဲ့ကလေး Annie ရုပ်ရှင်ထဲက ခွေးကလေး Sandy ရုပ်ရုံ ဆင်သလိုလိုပဲနော်။

နည်းနည်းတူတယ်။ (အဲဒီအချိန်မှာ ခွေးကလေး ကလိုက်ဒီက ဆိုဖာပေါ် ဖျတ်ခနဲ ခုန်တက်လာပါတယ်။ ဂျန်နီဗာက မတက်ရဘူး၊ No, No လို့ အဆက်မပြတ် အော်နေပါတယ်။ ခွေးကလေးက မဆင်းပါ။)

ဒါနဲ့ ထင်တာလေး ပြောပါရစေ။ ဒီမုံက တော်တော်လေးရှေးကြီးမယ်နော်။

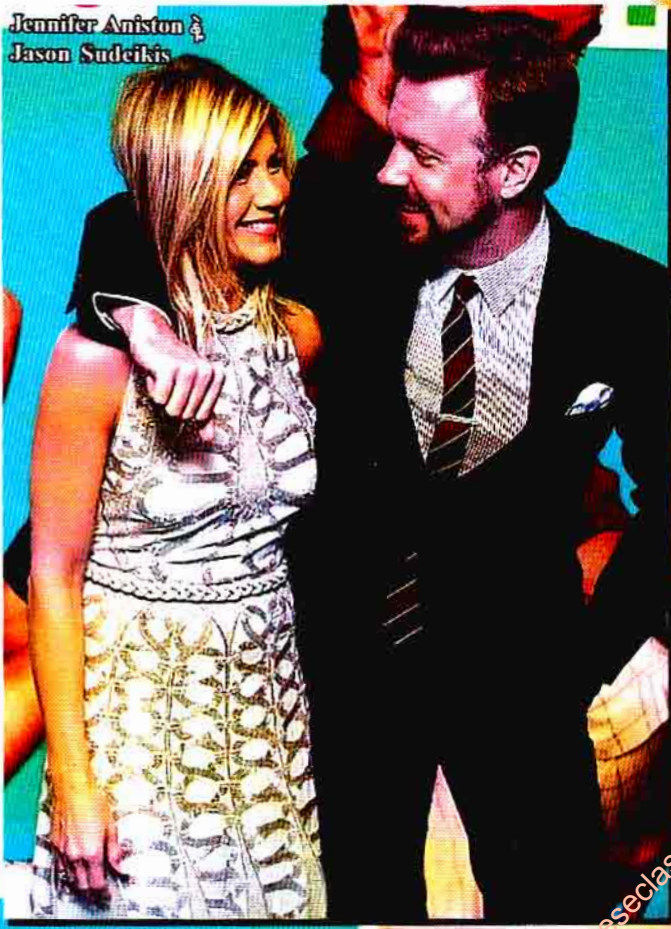
ဟုတ်တယ်။ ရှေးကြီးတယ်။ (ရယ်မောရင်း)ဟိတ်၊ ဆင်းလေ။

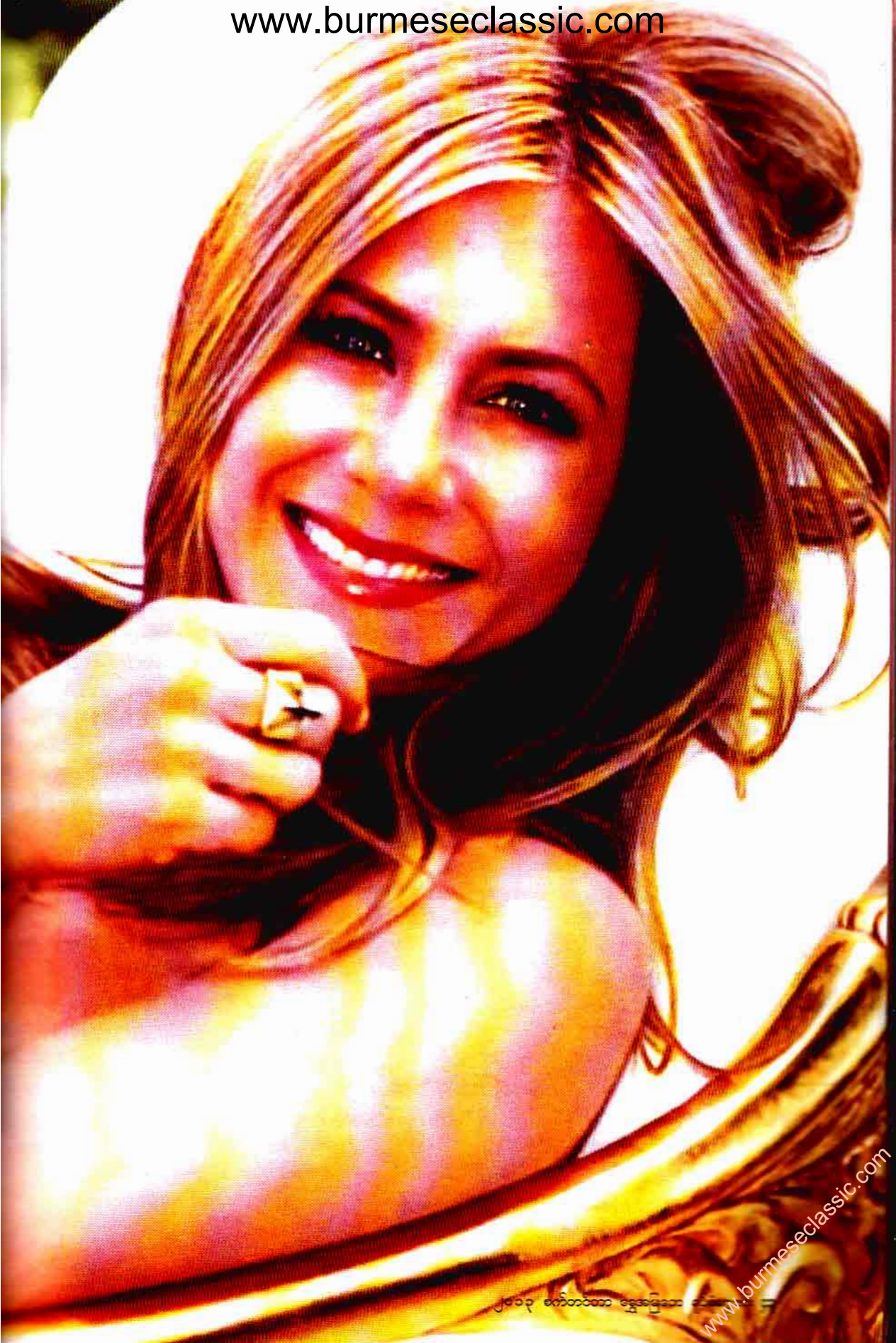
အောက်ကိုဆင်းဆို၊ သွား၊ မင်းရဲ့ ညစ်ပတ်နေတဲ့ ကစားစရာတွေပါယူသွား၊ အိုကေ။

ကဲ ပြောရရင် တို့နှစ်ယောက် We're the Millers ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်အတွက် ရိုက်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ မင်းက ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ကျေးသည့်တစ်ယောက်အဖြစ် သရုပ်ထားတယ်။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုအနေနဲ့ ကျေးသည့်ပါတဲ့ အခြားရုပ်ရှင်တွေ မင်းကြည့် ဖြစ်ခဲ့သလား။

ဂျန်နီဗာအန်နစ်(စ)တန်

ရိုတာဒေါင်း၊ NY၊

ရှင်ပြောချင်တာက Flashdance လို
ရုပ်ရှင်မျိုးလား။(ဖလက်ရှက်ဒန့်စ်
ရုပ်ရှင် ကို ၁၉၈၃ ခုနှစ်က
ရုံတင်ပြသခဲ့သည်) ဟုတ်ကဲ့၊
သုတေသနအတွက် ကြည့်ရ
တာပေါ့။ North Carolina
ပြည်နယ်က ကချေသည်
ကလပ်ကိုတောင် သွားမိ
တော့မယ့်ဆဲဆဲဖြစ်ခဲ့တာ။
ကျွန်တော်ကတော့
အဲဒီလို မလုပ်ခဲ့ဘူး။
(ရယ်မောရင်း) အဲသလို
လုပ်တာ အကြံဉာဏ်
ကောင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့
ကျွန်မတို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြ
တယ်။ ကချေသည်
အများစုက ဟိုပေါ့၊
ဒီပေါ့ဖြစ်အောင်
တကယ် မလုပ်
ချင်ကြပါဘူး။
ကလပ်တွေက
သိပ်စက်ဆုပ်
ရွံရှာဖို့
ကောင်းတာပဲ။
ဘာဖြစ်လို့လဲ။
အဲဒီမှာက
ပုံစံတွေ
ကို
ကျွန်မ
ဖြင့်
နားကို
လည်မပေး
နိုင်တာပါ။
ယောက်ျားတွေ
ရဲ့ အဲဒီနေရာသွား
တဲ့ အခြေခံအချက်
က အခြားတစ်ပါးသော
မိန်းမတွေကို ကြည့်ပြီး
စိတ်တွေထကြ သောင်းကျန်း
စေဖို့မဟုတ်လား။ အဲသလို
ဖြစ်တာ ကောင်းသတဲ့လား။
ကျွန်မက အဖော်အချွတ်
ကချေသည်တွေ စက်

ဆုပ်ဖို့ကောင်းတယ်ပြောရင် အမျိုးသမီး
အုပ်စု အကြီးကြီးတစ်စုကို စော်ကား
သလို ဖြစ်တော့မယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီမှာ
သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုလည်း မရှိဘူးလို့
ကျွန်မထင်တယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအလုပ်ကို
ရွံရှာ စက်ဆုပ်စရာလို့ မထင်မိပါဘူး။
တချို့သော သူတွေမှာတော့ ယောက်ျား
တချို့ကြောင့် ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျခဲ့ကြ
မှာပေါ့။ ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းရဲ့ ကာရိုက်
တာလိုပေါ့။

ကဲ...ဒါဆို ရှင်သွားရတာ ကြိုက်
တယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ပြောင်းလဲတိုးတက်
မှု ဖြစ်ပေါ်မှုအဆင့်ရယ်လို့ ကြံဖူး
သလား။

ဟင်္တင်အင်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က
အခွင့်အလမ်းပေးပြီး ကိုယ့်ကို နှစ်သက်
သဘောကျတယ်။ ကိုယ်ကဆွဲဆောင်
ဖြားယောင်းမှုရှိတယ်ဆိုရင်ပဲ အဲဒါက
ကျွန်တော့်ကို အလဲထိုးနေပြီလေ။
ကျွန်တော်ကတော့ ဖိုမဆက်ဆံရေးကိစ္စ
မှာ ဆန့်ကျင်ဘက် စောက်ထိုးစကား
တွေ မကြိုက်ဘူး။ ကျွန်တော် ကလပ်
တွေ သွားလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုလို
တာ ကျွန်တော့်နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ အိုလီဗာ
ယာနဲ့ အတူတူသွားကြတယ်ပြောတာပါ။
အဲဒီလောက်ကို စိတ်ဝင်စားမှုရှိတာ။
ဘာကြောင့်လို့ မင်းထင်သလဲ။

ကျွန်မအဖို့ကတော့ သူတို့ကို ကြည့်
ရတာ ပျင်းစရာကောင်းတယ်။ သူတို့
အလုပ်တစ်ခုအဖြစ် သရုပ်ဆောင်နေတာ
လေ။

ကိုင်း...ကိုင်း...သရုပ်ဆောင်
လောကထဲ မင်းဘယ်လိုရောက်လာခဲ့
ဆိုတာလေး ပြောကြပါစို့။

ကျွန်မအဖေက ကျွန်မကို မင်း
သမီးတစ်ယောက် မဖြစ်စေချင်ခဲ့ဘူး။
ဘာကြောင့်လို့ မင်းထင်သလဲ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ကိုယ်
တိုင် မင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့လို့
ပေါ့။(ဂျွန်နီဟာ၏ဖခင်မှာ မင်းသား John
Anistonဖြစ်သည်။) အဖေက ကျွန်မတို့
*သမီးကို နာကျင်ထိခိုက်တာ မခံစား

ဆူဒ်ဘူးတဲ့။ ငြင်းပယ်ခံရမှုတွေကြောင့် နာကျင်နိုင်တယ်ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက စာသင်ခန်းထဲ ထိုင်နေရင်း သရော်စာ ဇာတ်လမ်းတိုက ဆေးတွေ ရေးတတ်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မက ဝေလီဗွာတဲ့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ပါ။ နုနုစားဆင်းချိန်တွေဆို အဲဒီဇာတ်လမ်းတိုကလေးကို အသက်သွင်း ကပြ

ကောင်မလေးပေါ့။ အတန်းထဲကနေ ဆရာမက မောင်းထုတ်၊ စာသင်ခန်းအပြင် မဟာခန်းကြီးထဲ မတ်တတ်ရပ်ဒဏ်ပေးခံထိခဲ့တယ်။ အဲဒါကိုပဲ ကျွန်မက စိတ်လွှပ်ရှား ပျော်မြူးနေသေးတာလေ။ အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်မ နယူးယောက်မြို့မှာ Performing Arts အထက်တန်းကျောင်း ပြောင်းတက်ခဲ့တယ်။ အဲ

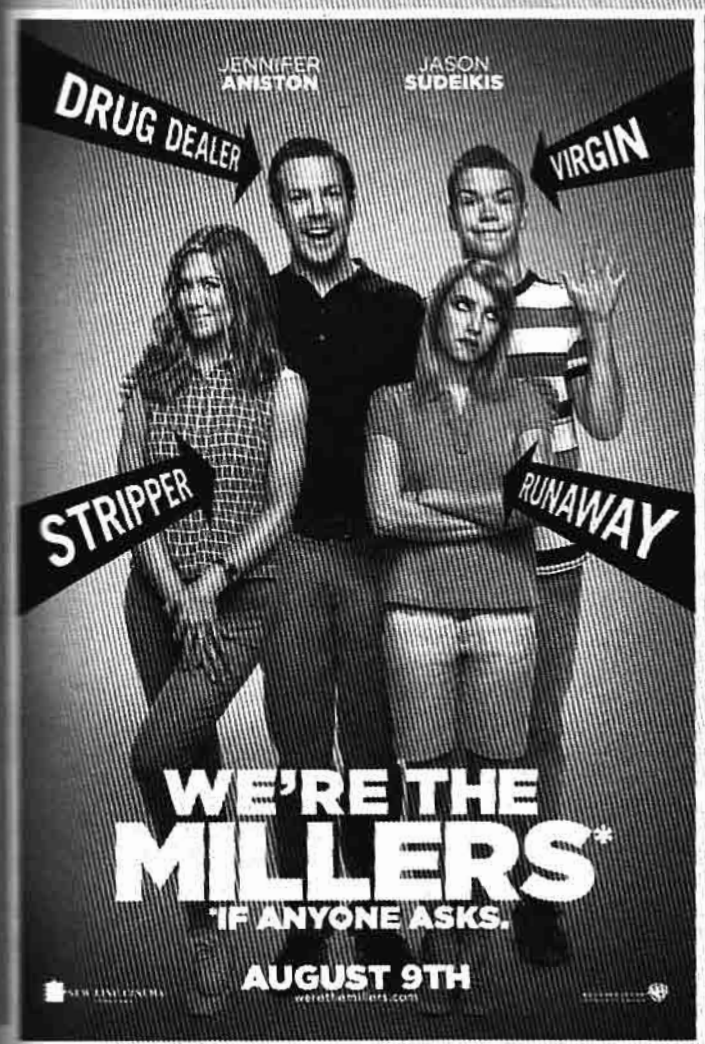
ချင်တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိခဲ့တာပေါ့။ ကျွန်မ ကျွမ်းကျင်ကျင် လုပ်ပြနိုင်တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိထားတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာပါပဲ။ မိသားစုက ကျွန်မကို ထောက်ပံ့အားပေးခဲ့မှု မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မမိဘတွေရဲ့အိမ်ထောင်အတော် စောစောမှာပဲ ပြိုကွဲသွားခဲ့တယ်။ ကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ နင့်နင့်သီးသီး စိတ်ခံစားမှုတွေ အများကြီး ခံစားကျော်ဖြတ်ခဲ့ရတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မမှာ သရုပ်ဆောင်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးလေး ထိုင်စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရတာ မျိုးမဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ရူးမသွားအောင်၊ ပုံမှန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေခဲ့ရတယ်။ (တစ်ချက်ရယ်သံလေးပြုလိုက်ရင်း) ပျော်ပျော်နေတတ်တာက ကျွန်မကိုယ်ကိုကယ်တင်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းဖြစ်သွားခဲ့တာပါပဲ။ ဒါကိုပဲ အာရုံစူးစိုက်မနေမိအောင် တစ်နည်းအားဖြင့် နာကျင်မှုတွေ ညှိုးမှိန်သွားအောင်လို့ ပြောရင်ပိုကောင်းတဲ့ စကားလုံးဖြစ်မယ်။

အတိအကျပါပဲရှင်၊ အဲဒါ ကောင်းတဲ့အရာတစ်ခုပါပဲ။ ပြီးတော့ ဒီအလုပ်နဲ့ပဲ ကျွန်မအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။

မင်းရဲ့အနုပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပထမဦးဆုံး အလုပ်ကဘာလဲ။ မှတ်မိသေးလား။ ကျွန်တော့် အလုပ်ကတော့ ကြက်သားကြော်ဆိုင် ကြော်ငြာရိုက်ခဲ့ရတာ။

ကျွန်မက နယူးယောက်မြို့မှာရှိတဲ့ Bob's Big Boy စားသောက်ဆိုင်ကြော်ငြာပါ။ အမြင်ကတ်စရာကောင်းတဲ့ ချာတူးလန် စားပွဲတိုးမကလေးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ L.A မြို့ကို ပြောင်းသွားခဲ့တယ်။ Molloy ဆိုတဲ့ ရုပ်သံမှီးမှာ ပထမဆုံး ပါဝင်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ ကျွန်မ တယ်လီဖုန်းခေါ်ပြီး ဈေးရောင်းတဲ့အလုပ်လည်း လုပ်ကြည့်ဖူးတယ်။ ကျွန်မကလေးလမ်းသမ္မတတစ်ခုမှ အရောင်းအဝယ်မဖြစ်ခဲ့တာနဲ့ ဂျပန်လောက်နေတော့ အလုပ်ပြုတ်ခဲ့ရော။

ကျွန်တော် Banana Republic

ရိုသေးတယ်။ အဲဒါလေးတွေကိုပဲ ကျွန်မတို့က အူတက်မတတ် ရယ်ခဲ့ကြတာပေါ့။

မင်းက ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်ပေါ့။ အတန်းထဲမှာ ကျွန်မက ကြောင်ဆောင်တောင်၊ ပေါက်ကရ လုပ်တတ်တယ်။ လူတိုင်းရယ်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့

ဒီကျောင်းရောက်တော့မှ ကျွန်မလုပ်ချင်တာတွေအားလုံး တကယ်လက်တွေ့လုပ်ပြနိုင်တဲ့နေရာကို ရှာတွေ့ခဲ့တာ။

Fame အထက်တန်းကျောင်းလား။ ဟုတ်တယ်။

ဒါဆိုရင် မင်းက ငယ်ငယ်ကတည်းက ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်

ဆိုတာ ဆွေဝင်ရောင်းခဲ့ဖူးတယ်။ ကဲ... ဒီတစ်ခါတော့ စတိုင်လ်အကြောင်း ပြောကြစို့။ ကျွန်တော် တစ်ကနေ လေး အထိ တိုင်းထွာမှုစံနှုန်းထားပြောမယ်။ တစ်က စတိုင်လ်ကို အလေးမထားဘူး။ လေးက နည်းနည်းပါးပါး အလေးထား တယ်ဆိုရင် မင်းက တစ်ကနေလေးမှာ ဘယ်အဆင့်လောက် ရှိသလဲ။

ရှင်ဘာပြောလိုက်တယ်။(မင်း သမီးက တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း) ရှင်မေးခွန်းက ဘာမေးလိုက်တာတုံး။

Glamour မဂ္ဂဇင်းက ကျွန်တော့်

မယ်ဆိုရင်တောင် သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင်ဝတ်တယ်။ ဂါဝန်တော့ဝတ် တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဂါဝတ်ရဲ့ ဖွဲ့စည်း ပုံက တီရှပ်လို ရိုးစင်းရမယ်။ စွပ်ကျယ် အရှည်ကြီး ဝတ်ထားသလိုပေါ့လေ။ စွပ်ကျယ်အရှည်ပေါ် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်၊ လင်းလင်းလက်လက်ကလေးတွေ ဆင် ယင်ထားတယ်ဆိုပါတော့။

မင်းအမှတ်တရ သိမ်းထားခဲ့တဲ့ အဝတ်အစားတွေရှိသလား။

ကျွန်မ အထက်တန်းကျောင်းတက် တုန်းက အဝတ်တွေရှိသေးတယ်။ ၁၉

မိဘဆိုတာရဲ့အလိုအလျောက် တုံ့ပြန်မှု ကို သင်ယူနေခဲ့တယ်။ အမျိုးသမီးတွေ ဒီကိစ္စမှာ ပိုတော်တယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော် ငြင်းချင်တယ်။

ကျွန်မအထင်ကတော့ အဲလိုထင် တာ ရှင်တစ်ယောက်ပဲဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်မ နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ချစ်သူ ဂျပ်စတင်မှာ လည်း အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင် မိဘမေတ္တာဓာတ်ခံရှိတယ်။ အသက် အရွယ်ရလာတာနဲ့အမျှ မိဘနေရာကို တဖြည်းဖြည်းနားလည်လာတာမျိုးပေါ့။ လူငယ်တစ်ယောက်က မိဘနေရာကို ရောက်လာခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီ မေတ္တာစိတ်က သူ့အလိုလို ပေါက်ဖွား လာတတ်တာပါ။

ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ ကျွန်တော် သတိ ထားမိတာ မင်းနဲ့မင်းသမီးလေး Emma Roberts (ဂျူလီယာရောဘတ်စ်စ် တူမအရင်း)တို့အကြား မိဘမေတ္တာစိတ် အလွန်ရှိကြတာ တွေ့ရတယ်။

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မ အဲဒီစိတ်ဖြစ် မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကလေးက သူ့ အသက် ၂၂-နှစ် ဆိုတာထက် ကျော် လွန်ပြီးထက်မြက်နေတယ်။ ကျွန်မဘဝ တစ်လျှောက်လုံးလိုလို အဲဒီစိတ် အမြဲ ထားနိုင်ခဲ့တာပါ။

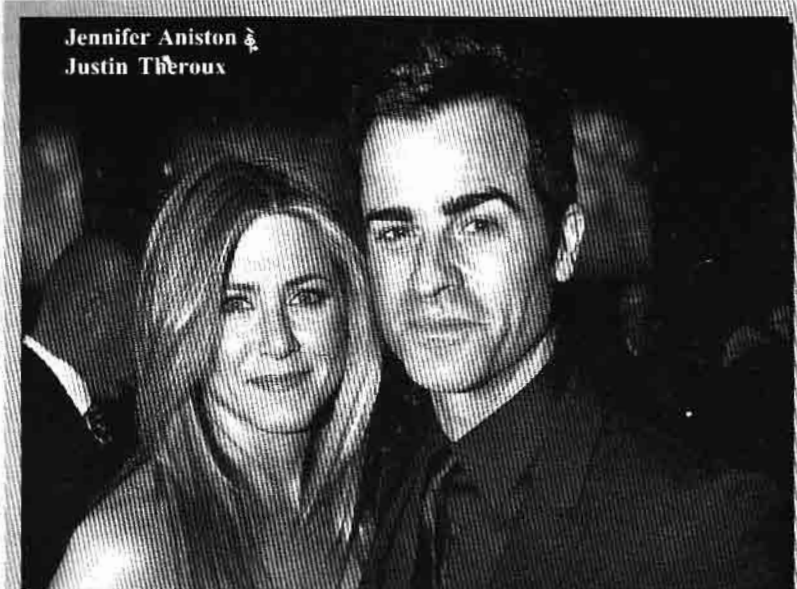
ပြီးတော့ မင်းကို မိန်းကလေး အချင်းချင်းတောင် ခင်မင်နှစ်လိုကြတာ လည်း တွေ့ရသေးတယ်။ သူတို့တွေက မင်းကိုချစ်ကြသလို၊ မင်းကလည်း သူတို့ ကိုဂရုတစိုက်ရှိလှတယ်။ ပါတီပွဲတွေ ကျင်းပ၊ မိတ်ဆွေတွေဆုံတွေ့ကြ၊ ဒါမျိုးလေး တွေ မင်းက မမေ့မလျော့ရှိတတ်တယ်။

ကျွန်မက အဲသလိုလုပ်ရတာ ကြိုက်တယ်။

အပြန်အလှန်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက အမှန်အတိုင်းပြောမယ်ဆိုရင် မနှစ်က ကျွန်တော့်ချစ်သူ Olivia ဆီ မင်းရေးလိုက်တဲ့ အီးမေးလ်ဆို အရမ်း အရမ်းကို ကြင်နာမှုတွေအပြည့်ဗျ။

မင်းကသိပ်တော်တဲ့ မိန်းကလေး ရထားတာ။ ချစ်စရာကောင်းတယ်။

ကျွန်တော်သိတာပေါ့။ သူ အထူ

Jennifer Aniston နဲ့ Justin Theroux

ကိုခိုင်းတယ်။ ဖက်ရှင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်း မင်းကိုမေးရမယ်တဲ့။ ဖက်ရှင် ကြောင့် မင်းစိတ်ရှုပ်နေတာတော့ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ခဲ့ဖူးပါဘူး။

ကျွန်မက ခပ်ရိုးရိုးပဲ ဝတ်တာပါ။ ကျွန်မမှာ ယူနီဖောင်း ရှိတယ်လေ။ ဘယ်တစ်ခုမျှပေါ့လိမ့်ဗျာ။

ရှင်းဘောင်းဘီ၊ စွပ်ကျယ်လက် ပြတ်နဲ့ အလွယ်တကူ ကောက်စွပ်လို့ရတဲ့ အင်္ကျီရင်ကွဲပေါ့။ ညဘက်ဆိုရင်တော့ အမည်းရောင်လေး ပြောင်းဝတ်ပြီး ဆွဲ ကြိုးလေးဘာလေးဆွဲတယ်။

မင်းကတော့ ဟုတ်နေတာပါပဲနော်။ အဲဒီလိုနဲ့လည်း အလုပ်ဖြစ်နေတာပဲ။

ကော်စောနီပေါ် လမ်းလျှောက်ရ

နှစ်အရွယ်က ဝတ်ခဲ့တာတွေ။ ကျွန်မရဲ့ Friendsရုပ်သံဖွဲ့၊ စရိုက်ရှိက်ချင်းတုန်း က ဝတ်ခဲ့တဲ့ Levi's လီးဗိုက်စ် ဂျင်း ဘောင်းဘီ၊ အဲဒါဆို အပေါက်ကလေး တွေတောင် ရှိနေပါပြီ။ ကျွန်မခေါက် သိမ်းထားတယ်။ အနီရောင် ဂျူးဖိနပ် အပါးလေးစီး၊ အဲဒီ ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်၊ အနက်ရောင် ရုပ်အင်္ကျီကို ခါးမှာ စည်းပြီး ဝတ်လို့ရတယ်။ အဲဒါကိုက စတိုင်လ်လေ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဆုံတဲ့ ရုပ် ရှင်ကား ၃ကားရှိသွားပြီ။ နောက်ဆုံး ရုပ်ရှင်မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြား ကလေးလေးတစ်ယောက်ပါလာခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ မင်းရဲ့ကရိုက်တာက ကလေး

အညီလိုတုန်းကလည်း မင်းသူအပေါ် အချစ်ကောင်းခဲ့တာလေ။

အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားရတာပဲ။ မင်းမိန်းကလေး အဲဒီလို ဒုက္ခတွေ ဖြစ်နေတယ်လည်းကြားရော ကျွန်မအချစ်ခံတိုသွားတာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မလည်း ဒီအဖြစ်မျိုး ကြုံဖူးတာကိုး။ လှပတဲ့၊ ထက်မြက်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖောက်ကို ဒီလိုလူတွေ ဝိုင်းဖဲ့ ဥက္ကဋ္ဌေးတာ သိပ်ဆိုးဝါးတာပဲ။

ထဲ...ကံ အကြံဉာဏ်ကောင်း ဖြစ်ချိန်ရောက်ပြီ။ အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲတာတဲ့ အသက်အရွယ်အလိုက် မင်းတို့မင်းမင်း ဘယ်လိုကျင့်သုံး လိုက်နာခဲ့သလဲ။ မင်းရဲ့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်၊ နှစ်ဆယ်အရွယ်၊ သုံးဆယ်အရွယ်နဲ့ လေးဆယ်ကျော်ကာစ အစောပိုင်းလေးတွေမှာပေါ့။

လေးဆယ်ကျော်ကာစ အစောပိုင်းလေးဟုတ်လား။ ဟားဟား။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လေးတွေကတော့ ငယ်တန်းကြီး မကြိုးစားပါနဲ့။ အာရုံစိုက်ပါ။ ကျောင်းစာကို စိတ်ဝင်စားပါ။ ကျောင်းမှန်မှန်တက်ပါ။

နှစ်ဆယ်ကျော်တွေအတွက်ကိုဆို နှစ်ဆယ်ပုဂံမူတွေ သိပ်မများပါနဲ့လို့။ ကျွန်မ နှစ်ဆယ်ကျော်တုန်းက အဆင်ပြေခဲ့တယ်။

သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်ကိုတော့ ကာမတွေခံယူပါ။ ပြဿနာကိုဖြေရှင်းပါ။ အဆိပ်အတောက်တွေ၊ ဆူပူမှုတွေ ကင်းပါစေ။ ကိုယ့်ဘယ်သူဆိုတာ နားထောင်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပညာရှာအည်းပေးပါ။

ဟုတ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီအရွယ်မှာ ဘာကိုမဆို အကျင့်မပြုလို့ထင်မိတဲ့ အရာတိုင်းရဲ့ အဓိက အခေါ်အမှန်ဟာ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေတတ်တယ်။

မကောင်းတဲ့ အကျင့်ပါမူတွေကို ဖြုတ်နိုင်ပါတယ်။ အများကြီးပဲ။ မျှော်ရင် ပျော်အောင်လုပ်လို့ရတယ်။

ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ရွေးချယ်မှုတစ်ရပ်ပါ။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မနေချင်တဲ့သူ၊ အခက်အခဲတွေကြားက ရုန်းထွက်ဖို့ မကြိုးစားချင်တဲ့သူ စသဖြင့်ပေါ့။

မှန်တယ်။ သူတို့က အဲဒီအများတွေနဲ့ အသားကျနေကြတာကိုး။ We're the Millers ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းရဲ့ကာရိုက်

ကြတယ်။

ကျွန်မရော၊ ရှင်ရောအဖြစ်တွေ တွေကြတယ်။ အဲဒီကာလတွေ ကျော်လွန်ပြီးမြောက်ခဲ့တဲ့နောက်၊ ကံ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဘယ်လောက်ခရီးပေါက် အဆင်ပြေနေခဲ့ပြီလေ။ လာခဲ့ လာခဲ့ High Five (ဂျန်နီဖာက လက်ဖဝါးတစ်ဖက် ဂျေဆန်

Jennifer Aniston

တာ Roes အတိုင်းပဲ။ ငါနဲ့ထိုက်တန်တာဒါပဲ။ ဒီလောက်ပါပဲလို့ တင်းတိမ်နိုင်လွန်းတဲ့ အတွေးရှိကြတာလေ။

ပြီးတော့ မိသားစုဆိုတာ ရှိသင့်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တကယ်ချစ်ရင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိအောင်လုပ်သင့်တယ်။ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မချစ်သူ ဂျပ်စတင်တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းတဲ့သူတွေအဖြစ် ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့

ဘက် မြှောက်ပေးလိုက်ရာ ဂျေဆန်က သူ့လက် ဖဝါးတစ်ဖက် မြှောက်ကာ လက်ဝါးချင်းရိုက် High Five လုပ်လိုက်ကြသည်။)

ကျွန်တော် ဂျေဆန်ပါ။ အင်တာဗျူး ပြီးပါပြီ။ ဂွတ်ဘိုင်။

ကျွန်မ ဂျန်နီဖာပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဘိုင်။

ရီတာအောင် NY

Golden Jewel ရုပ်ရှင်
ဆုတ်လုပ်ရေးအတွက်
ခန့်မှန်းတာ
ပြန်မြန်မာညီညီအောင်က
ကွတ်များတဲ့ တိုက်ပွဲ
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို
နိတ်ကူးထားပါတယ်။
ဒီဇာတ်ကားကို
ပြင်ဦးလွင်မှာ
နိတ်ကူးသလို
ရန်ကုန်မှာလည်း
နိတ်ကူးတာပါ။ ရန်ကုန်
ဆုတ်ဟိုတယ်မှာ
နိတ်ကူးတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းက
ကွတ်များတဲ့ တိုက်ပွဲရဲ့
ဇာတ်သိမ်းခန်းလည်း
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဇာတ်ကား
မှာ နေတိုး၊ သက်မွန်မြင့်၊
ဓမ္မာနုဖြူဖြူအောင်၊
သုည၊ အောင်ခိုင်၊
ခါဝါအောင် စတဲ့
သရုပ်ဆောင်များ ပါဝင်
သရုပ်ဆောင်ထားတာပါ။
ကွတ်များတဲ့ တိုက်ပွဲ
ဇာတ်ကားမှာ နေတိုးက
သေပုံစံရော၊ အခြားလေး
ယောက်ကလေးပါ
သရုပ်ဆောင်ပြီးတဲ့အတွက်
သေပုံစံရဲ့ သရုပ်ဆောင်
ပုံစံပါ။ သေပုံစံရဲ့မြင့်
သေပုံစံ၊ နေတိုးနဲ့
သေပုံစံရဲ့သေပုံစံလေး
ဖြစ်ရော၊ နေတိုးအသေ
ဖြစ်ရော နေတိုးနဲ့
သရုပ်ဆောင်ထား
ပါတယ်။ ထင်ရှားတဲ့
နေတိုးတစ်ကိုယ်က
ဓမ္မာနုဖြူဖြူအောင်နဲ့

ရသစုံပါဝင်တဲ့ နက္ခတ်များတဲ့တိုက်ပွဲ ခင်ဗေးမြင့်

မင်္ဂလာဆောင်မယ့်အချိန်မှာ
ရဲရင့်ဆိုတဲ့ နေတိုးက မင်္ဂလာ
ပွဲကို လာဖျက်ပါတယ်။
မင်္ဂလာပွဲဖျက်တဲ့အချိန်မှာ
အမေဖြစ်တဲ့နေတိုးက မဖျက်
ဖို့တားတာကို မရသလို ရဲရင့်
ဖြစ်တဲ့ နေတိုးတစ်ကိုယ်က
သတ်ဖို့ပါ ကြိုးစားပါတော့
တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရဲရင့်နဲ့

ဖခင်ဖြစ်သူတို့ ပြောတဲ့စကား
များက...
ဖခင်(နေတိုး)
“မင်းက ဘာလို့ ငါ့ကို
သတ်ချင်တာလဲ၊ နောက်
တစ်ခုက ပန်းပန်(သက်မွန်
မြင့်)ကို မေမေလို့ ဘာဖြစ်လို့
ခေါ်တာလဲ”
ရဲရင့်(နေတိုး)

ခင်ဗျားကြီးကို ကျုပ်
မသတ်ခင် ခင်ဗျားကြီး သိ
ချင်တာတွေ ကျုပ်ပြောမယ်၊
ခင်ဗျားကြီးကြောင့် ဘဝပျက်
ပြီး အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ခဲ့ရတဲ့
ဒေါ်ပန်းပန်ဆိုတာ ကျုပ်ရဲ့
အမေဗျ၊ အေး... ခင်ဗျားကြီး
က ဒေါ်ပန်းပန်ရဲ့ယောက်ျား၊
ခင်ဗျားကြီးကြောင့် ကျုပ်

အမေ ဘဝပျက်ခဲ့ရတာ။
ခင်ဗျားကြီးကြောင့် ကျုပ်
အမေ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရ
တာ၊ ခင်ဗျားကြီးကို ကျုပ်
သတ်မယ်” ဆိုတဲ့ စကားများ
ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ
ရဲရင့်ရဲ့အတွေးဖြစ်သူက ဝင်
လာပြီး မြေးလေး မင်း မှား
မယ်၊ မင်းအမေ ရူးခဲ့တာ

သူကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ မင်း
ကြောင့် ရူးခဲ့တာလို့ ဝင်ပြော
တဲ့အခါ ရဲရင့်(နေတိုး)က
အဲဒါ သွားခဲ့ပါတယ်။

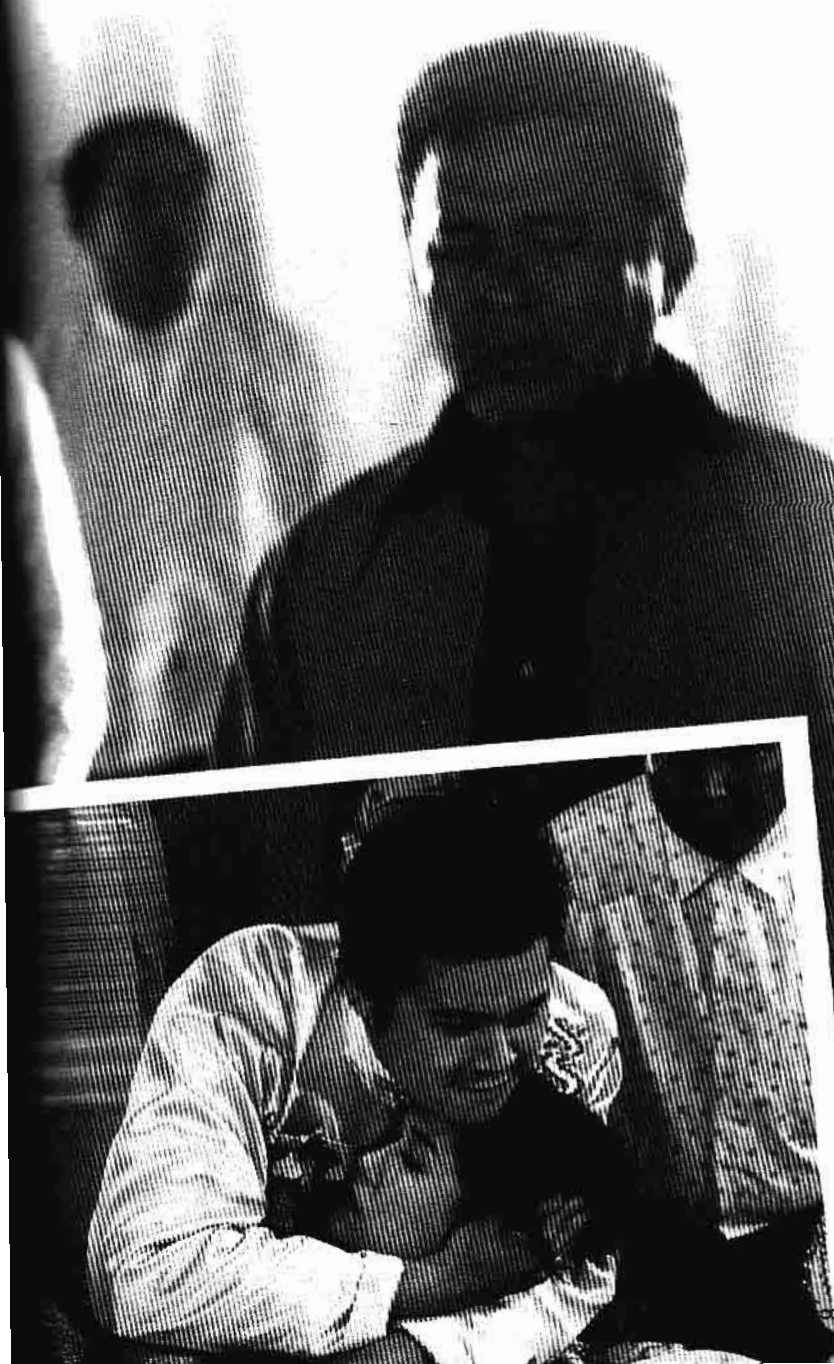
နက္ခတ်မှားတဲ့ တိုက်ပွဲ
မှာ ကလေးစားချေမှု၊ မိဘ
အတ္တန္တ ၁၅၀၀ အချစ် စတဲ့
သေချိုးစုံ ပါဝင်အောင် ထည့်
ထားပါတယ်။ ရဲရင့်(နေတိုး)

က သူ့အမေ ဒေါ်ပန်းပန်
(သက်မွန်မြင့်)ရူးတာ အဖေ
ဖြစ်သူ ဇေယျ(နေတိုး)ကြောင့်
လို့ပဲ တထစ်ချယုံကြည်တာ
ကြောင့် ကလေးစားချေပွဲပဲ ပြင်
ဆင်နေခဲ့တာပါ။ သက်မွန်မြင့်
ရူးဖို့ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းအရာ
တွေကလည်း အများကြီးရှိ
နေခဲ့ပါတယ်။ သက်မွန်မြင့်

က နိုင်ငံခြားမှာနေပြီး မိဘ
တွေက အိမ်ထောင်ချဖို့ စီစဉ်
တဲ့အခါ မြန်မာပြည်ကို ပြန်
လာခဲ့ပါတယ်။ သက်မွန်မြင့်နဲ့
အိမ်ထောင်ချပေးမယ့်သူက
နေတိုးဖြစ်ပြီး နေတိုးက
နာမည်ကျော်ဇာတ်မင်းသား
ဖြစ်ပါတယ်။ နေတိုးနဲ့
မင်္ဂလာဆောင်ခါနီး မင်္ဂလာ

ခန်းမထဲ ဝင်ခါနီးအချိန်မှာ
သက်မွန်မြင့်ကို မိတ်ကပ်
လိမ်းတဲ့ မိန်းမလျှာက နေတိုး
က ယောက်ျားအစစ်မဟုတ်
ဘဲ မိန်းမလျှာဖြစ်နေကြောင်း
ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာ သက်မွန်မြင့်က
မင်္ဂလာခန်းမထဲမှာရှိတဲ့ သူ့
မိခင်ကို ဆန္ဒ သဘောမပါဘဲ
မယူနိုင်သလို လူတော်တစ်
ယောက်ဖြစ်လို့လည်း အရေး
မကြီးကြောင်းနဲ့ ယောက်ျား
စစ်ဖို့က အရေးကြီးကြောင်း
ပြောပြီး မင်္ဂလာခန်းမထဲက
နေ ထွက်ပြေးသွားပါတော့
တယ်။ မင်္ဂလာခန်းမထဲမှာ
ရှိနေတဲ့ နေတိုးရဲ့မိခင်က
နှလုံးရောဂါအခံနဲ့ သေသွားခဲ့
ပါတယ်။ ဒါကြောင့် နေတိုး
ကလည်း သက်မွန်မြင့်ကြောင့်
အမေသေရတာကို မကျေနပ်
သလို ယောက်ျားစစ်ကြောင်း
ကိုလည်း သက်သေပြချင်တဲ့
အတွက် သက်မွန်မြင့်ကို
အဓမ္မပြုကျင့်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလိုတွေ လုပ်ဆောင်
ပြီးချိန်မှာ နေတိုးက သူ မှား
မိန်းမထဲမှာအတွက် သက်မွန်
မြင့်ကို သွားတောင်းပန်ပေမဲ့
သက်မွန်မြင့်တို့ဘက်က
လက်မခံခဲ့ပါဘူး။ သက်မွန်
မြင့်က ဘိုယံဝန်ကို ဖျက်ချဖို့
စီစဉ်ပေမဲ့ မိခင်ဖြစ်သူက
မဟုတ်နိုင်ဘဲ မွေးစေခဲ့ပါ
တယ်။ နေတိုးကလည်း သူ့
အမေအတွက် သက်မွန်မြင့်ရဲ့
အကျိုးအဆေးကို စောင့်ကြည့်
နေခဲ့တာပါ။ သက်မွန်မြင့်
ကလေးမွေးချိန်မှာ နေတိုးက
ကလေးကြည့်ချင်တယ်လို့
သူကယောင်းကြည့်တဲ့အချိန်
မှာပဲ နေတိုးက ကလေးကို
နှိပ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကလေးနီး

ခံရတယ်ဆိုတာကို သိတဲ့ သက်မွန်မြင့်က သူ့မှာရှိနေတဲ့ နောက်သားတစ်ယောက်ကို အခိုးခံရမှာ အရမ်းကြောက်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် တစ်ရက်မှာ သူကလေးအခိုး

ခံရမှာစိုးတဲ့အတွက် အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးပြီး တစ်နေရာမှာ သွားနေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကနေတစ်ဆင့်

တစ်ရက်မှာ စားစရာ မရှိတော့လို့ မိဘဆီက ပါလာတဲ့ နားကပ်ကို ဆိုင်မှာ ရောင်းနေချိန် သားဖြစ်သူက ဘောလုံးနဲ့

ဆော့နေခဲ့ပါတယ်။ ဘောလုံးက ကားလမ်းပေါ် ရောက်သွားလို့ လိုက်ကောက် တဲ့အခါ လမ်းတစ်ဖက်မှာ

ရှိနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်က ဘောလုံးကို ကန်ပေးလိုက်ပေမဲ့ အဲဒီကလေးကို ကားတစ်စီးက တိုက်မိသွားတယ်။ ကလေးကို ကားတိုက်

သွားတယ်လို့ ဘေးကလူတွေဝိုင်းအုံကြည့်။ အော်ကြတဲ့အတွက် သက်မွန်မြင့်က သူ့သားကို ကားတိုက်သွားတယ်ထင်ပြီး ရူးသွားပါတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်က တည်းကစပြီး သက်မွန်မြင့် ရူးတာကို မသိတဲ့ နေတိုးက အဖေဖြစ်သူ နေတိုးကြောင့်လို့ပဲ မှတ်ထင်ထားခဲ့တာပါ။

ဒီဇာတ်ကားမှာ နေတိုးက သုံးကိုယ်ခွဲလုပ်ဖို့ မိတ်ကပ်ကို ကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်ခဲ့ပါတယ်။ မိတ်ကပ်ပြင်ဆင်မှုအတွက် အချိန်များစွာမယူရပေမဲ့ သုံးကိုယ်ခွဲ ရိုက်ကူးရတာကြောင့် အချိန်အနည်းငယ်တော့ ပေးခဲ့ရတယ်လို့ သိရပါတယ်။ နေတိုးနဲ့ သက်မွန်မြင့်တို့က ဇာတ်ကားတော်တော်များများမှာ တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ဖူးပေမဲ့ ဒီကားမှာလို အမေ့သားပုံစံ သရုပ်ဆောင်ရတာ ရှားပါတယ်။ သူ့ယယ်ချင်း ချစ်သူတွေ

အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရာကနေ
အမေနှုသားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်
ဘဲအခါ အဆင်ပြေမှု
နဲ့လားဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
နေတိုးက 'သက်မွန်က
ရဲရင့်ဆိုတဲ့ သားတစ်ကိုယ်နဲ့
အတူတူနေပြီး စိတ်ဝေဒနာဖြစ်တဲ့
သူပေါ့။ သက်မွန်ရဲ့ငယ်ဘဝမှာ
ကျွန်တော့်ရဲ့ဇာတ်မင်းသားဘဝနဲ့
ဆုံရတယ်။ အဲဒီမှာ
ကလေးမွေးလာတော့
အမြွှာနှစ်ယောက်က
သားတွေဖြစ်နေတော့ သူက
အမေပြန်လုပ်ရတယ်။ အရင်းဆုံး
ပြောရရင် အမေ လုပ်ရတဲ့ဘက်က
ပိုများတယ်ပေါ့။ ရိုက်ကွင်းမှာ
ထမတစ်ရက်ကတော့ ရိုက်လို့
မရဘူး။ သူက ခဏခဏ ရယ်နေလို့။
နောက်တော့ စိတ်ထဲမှာ မနည်းသွင်းပြီး
နိုက်ခိုင်းရတယ်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်လို့မရတဲ့
အနေအထားမျိုး၊ အရမ်းလည်း
ခင်နေတော့ သူ့ကိုလည်း အမေခေါ်၊
တိုယ့်ကိုလည်း သားဆိုတော့ ရိုက်လို့
မရဘူး။ သက်မွန်ကလည်း
အရယ်သန်တော့ ခဏခဏ ရယ်မိတော့
ဗျက်လုံးကို နည်းနည်းလျှံကြည့်ပြီး
နိုက်ခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။
ဒါရိုက်တာ ညွန့်မြန်မာညီညီအောင်
ရိုက်ကူးတဲ့ နက္ခတ်မှားတဲ့ တိုက်ပွဲ
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားရဲ့ ဇာတ်လမ်း
တို့ဖြူ(အဝကျွန်း)က ရေးသားပြီး
ဇာတ်ညွှန်းကိုတော့ သည်ခေတ်နေက
ရေးသားပေးထားပါတယ်။ ရိုက်ကွင်း
ဆီမှာ ရိုက်ကူးရေးအခက်အခဲ
အနည်းငယ်ရှိတာကြောင့် ဇာတ်ညွှန်း
အချို့ကို ပြင်ဆင်ရိုက်ကူးခဲ့ရတယ်လို့
ဒါရိုက်တာ ညွန့်မြန်မာညီညီအောင်က
ဆိုပါတယ်။ ဒီဇာတ်ကားကို
ရတနာဖြူဖြူအောင်ကိုယ်တိုင်
ထုတ်လုပ်ပြီး ပါဝင်သရုပ်ဆောင်
ထားတာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

■ ခင်လေးမြင့်

ယခင်လမှအဆက်...
အခန်း(၄)
နောက်ထပ်
အိမ်ထောင်မပြုကြေး
 ပရိသတ်တွေ လာကြတာက
 ရှင်ကို ကြည့်ဖို့ပါ။
 ရှင်ဟာ ရှိတ်စပီးယား
 ပြဇာတ်တွေမှာတော့
 ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး
 ဖရန်နိုဆင်နထရာလို
 တော်တဲ့သူပါပဲ။
 လစ်ဇ်က ဘာတန်ကို
 ပြောခဲ့တဲ့စကား
 တို့နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ
 အိမ်ထောင်မပြုကြေးနော်။
 ရှိတ်စပီးယားပြဇာတ်မှ
 ဇာတ်ဝင်စကားတစ်ခွန်းကို
 ကိုးကားခဲ့တဲ့ ဘာတန်

ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရေးထက်
 ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်' လို့
 ပရိသတ်များသိအောင်
 ကြွေးကြော်ခဲ့ပါတယ်။
 အယ်ဒီဖစ်ရှားနဲ့
 လက်ထပ်ပြန်တော့လည်း
 လစ်ဇ်က အိမ်ထောင်မှုမှာ
 ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားအောင်လို့
 ကလေးတစ်ယောက်
 မွေးစားခဲ့ပါသေးတယ်။
 အခုတော့ အရာအားလုံးထက်
 ကျော်လွန်ပြီး အရေးကြီးတာက
 ဘာတန် ပျော်ရွှင်ရေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
 ဘာတန် ပေါ်မှာ
 လွမ်းမိုးလွန်းတဲ့အတွက်

နှုတ်ပိတ်သွားစေရမယ်လို့
 လစ်ဇ်က ကြွေးကြော်ခဲ့ပါတယ်။
 Hamlet ပြဇာတ်ကို ပုံစံသစ်တင်
 ဆက်ကြဖို့နဲ့ ဘာတန်ကို
 အဓိကဇာတ်ကောင်ဖြစ်တဲ့ Hamlet
 နေရာက ကပြစေဖို့
 ဒါရိုက်တာအဖြစ် ဆောင်ရွက်မယ့်
 ဂီးလ်ဂတ်က ၁၉၆၃ ခုနှစ်
 နှစ်ဦးပိုင်းမှာ ဆွေးနွေးလာပါတယ်။
 အဲဒီအချိန်က ဆာဂျွန် တင်ဆက်တဲ့
 Becket မှာ ဘာတန်က
 ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ပြီးစပဲ
 ဖြစ်ပါတယ်။ Hamlet ပြဇာတ်မှာ
 ဘာတန်က အရင်ကလည်း
 ကပြခဲ့ဖူးပါတယ်။

လစ်ဇ်က သရုပ်ဆောင်လောကမှ
 နောက်ဆုတ်နေပြီး ဘာတန်ကို
 သရုပ်ဆောင်စင်မြင့်အလယ်
 ပို့ဆောင်ပေးရတာကိုလည်း
 အကျေနပ်ကြီး
 ကျေနပ်နေခဲ့တာပါ။ သူ့ဘဝမှာ
 ဇနီးကောင်းဖြစ်ရေးသာ
 ပထမ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး
 ဖြစ်ရေးက ဒုတိယလို့
 ကြွေးကြော်ခဲ့တာ
 ဒီတစ်ကြိမ်မှ မဟုတ်ပါဘူး။
 ပထမအိမ်ထောင်ဖြစ်တဲ့
 မိုက်ကယ်ဝဲလ်ဒင်းနဲ့
 လက်ထပ်ခဲ့တာကတော့
 စားဝတ်နေရေးအတွက်ဖြစ်ပြီး
 ဒုတိယအိမ်ထောင်ဖြစ်တဲ့
 မိုက်တော့ဒီနဲ့
 အိမ်ထောင်ပြုတာကတော့
 လစ်ဇ်က 'မိုက်နဲ့ကျွန်မ
 ကလေးတွေ အများကြီး
 မွေးကြမယ်။ ကျွန်မ
 အထင်ပြောရရင်
 မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်
 ဇနီးကောင်းဖြစ်ရေးက

ရင်းနှီးတဲ့တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက
 ဘာတန်ကို 'မစ္စတာတေလာ' လို့
 ခေါ်ကြသူတွေရှိသလို
 'မစ္စတာကလီယိုပါထရာ' လို့
 ခေါ်တဲ့သူတွေလည်း
 ရှိတယ်ဆိုတာ လစ်ဇ် သိပါတယ်။
 ပြဇာတ်ဝေဖန်ရေးဆရာတချို့က
 ဘာတန်ရဲ့ပြဇာတ်အနုပညာဟာ
 လိုသေးတယ်လို့ ဝေဖန်ကြပေမဲ့
 အိုလီဗာနဲ့ ဂီးလ်ဂတ်တို့ကတော့
 ဘာတန်မှ ဘာတန်ပါပဲ။
 ဝေဖန်ရေးဆရာတွေက
 ဘာတန်အနားမှာ
 လစ်ဇ် ရှိနေတာကြောင့်
 တမင်တကာ သာသာထိုးထိုး
 နှိပ်ကွပ်ဝေဖန်နေကြတယ်ဆို
 တာကိုလည်း လစ်ဇ်က သိပါတယ်။
 ဒီဝေဖန်ရေးဆရာတွေ

အီဒင်ဘာနဲ့ Old Vic Company မှာ
 ၁၉၅၃-၅၄ ခုနှစ်များက
 ကပြခဲ့တာပါ။ အဲဒီတုန်းကလည်း
 ဘာတန်ဟာ ရှိတ်စပီးယားရဲ့
 ဇာတ်ဝင်ကဗျာများကို
 ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ရွတ်နိုင်ခဲ့တဲ့
 အတွက် ရင်သပ်ရှုမော
 ရှိခဲ့ကြဖူးပါတယ်။
 ဂီးလ်ဂတ်က ဒါရိုက်တာအဖြစ်
 ဆောင်ရွက်ပြီး လန်ဒန်မြို့ရဲ့
 Old Vic မှာ တင်ဆက်မယ့်ဆိုတော့
 ဘာတန် စိတ်ဝင်စားပါတယ်။
 ဒီတစ်ကြိမ်မှာ သူ့အတွက်
 အောင်မြင်မှုရလိမ့်မယ်လို့
 မျှော်လင့်ခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့
 ဂီးလ်ဂတ်က ဘာတန်ကို
 ပြဇာတ်လောက ရောက်အောင်
 ဆွဲခေါ်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်

ရမ္မက်လော

ပင်းငြိမ်း

ပြီတဝ်တွေမှာ
ကျွန်တော့်ကို
ခိုခိုပုံပုံ
ငင်တင်
ပြီထုတ်ပေးခဲ့
ဘာကြောင့်
သူကျေးဇူးကို
ကျွန်တော်
ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ
ဆင်ရိကုန်မှာ
ဟုတ်ပါဘူး
ဒီပြီတတ်
တွေကြောင့်
ကျွန်တော်
ခေါင်းစေတင်
နေရာကို
ရခဲ့တာပါ။
ဒီတွေဟာ
သူကျေးဇူးပါ။

စီစဉ်ညွှန်ကြားတဲ့ ပြဇာတ် ၃ ပုဒ်မှာ သရုပ်ဆောင်စေခဲ့ဖူးပါတယ်။ The Lady's Not for Burning, The Boy with a Cart နဲ့ A Phoenix Too Frequent ပြဇာတ်များ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပြဇာတ်များ ကစဉ်က ပြဇာတ်ဝေဖန်ရေးဆရာများက ဩဘာပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ဂီးလ်ဂတ် ကိုယ်တိုင်က ဘာတန်ရဲ့သရုပ်ဆောင်မှုများနဲ့ ပတ်သက်

စင်တင်ပွဲထုတ်ပေးခဲ့တာကြောင့် သူ့ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဆပ်လို့ကုန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီပြဇာတ်တွေကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းဆောင်နေရာကို ရခဲ့တာပါ။ ဒါတွေဟာ သူ့ကျေးဇူးပါ'လို့ တုံ့ပြန်ခဲ့ပါတယ်။

Hamlet ကို မူအသစ်နဲ့ ကကြမယ်ဆိုတော့ ကြုံရတာက ဘာတန်ကိုယ်တိုင် ပြဇာတ်စင်ပေါ်ကို မတက်ချင်

ဆက်တင်တွေ၊ အဝတ်အစားတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒီပြဇာတ်ထဲမှာ ပါတဲ့ရိုက်စမ်းယားရဲ့ စာပေအရသာကို ခံစားစေချင်တာပါ'လို့ ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။ ဆက်တင်တွေကလည်း ရှေးရိုးအစဉ်အလာအတိုင်း ရုပ်လုံးကြွဆက်တင်များမဟုတ်ဘဲ အပေါ်ကို လိပ်တင်သွားမယ့် ကားလိပ်များဖြစ်သလို ဘာတန်ရဲ့အဝတ်အစားများကလည်း ရောမခေတ်အဝတ်

Hamlet ပြဇာတ်မှာ ဘာတန်ဆန့် သရုပ်ဆောင်မှုတိုင်း ဘာတန်များ ဖန်တီးခဲ့လေ့ရှိပါသည်။

ပြီး 'သူဟာ သရုပ်ဆောင်နေတာနဲ့ မတူဘဲ တကယ်ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတာကြောင့် တကယ့်ကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားသွားတယ်'လို့ ၁၉၆၇ ခုနှစ်က ကက်နက်တိုင်နန်နဲ့ ပြုလုပ်တဲ့ အင်တာဗျူးမှာ ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီမှတ်ချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတန်က 'The Lady's Not for Burning နဲ့ The Boy with a Cart ပြဇာတ်တွေမှာ ကျွန်တော့်ကို ရဲရဲဝံ့

တော့တဲ့ စိတ်ပါပဲ။ ဒါရိုက်တာ ဂီးလ်ဂတ်နဲ့ ဘာတန်တို့ နှစ်ယောက်သား ညှိနှိုင်းလိုက်ကြတဲ့အခါမှာ ရှေးရိုးအစဉ်အလာအတိုင်း တင်ဆက်ခဲ့တဲ့ ဆက်တင်များများ၊ ရောမဝတ်စုံများနဲ့ ကပြတဲ့ ပြဇာတ်မဟုတ်တော့ဘဲ ခေတ်ပေါ်အဝတ်အစားများနဲ့ ကပြပြီး ဆက်တင်လည်း အနည်းဆုံးသုံးမယ်လို့ သဘောတူလိုက်ကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂီးလ်ဂတ်က 'ကျွန်တော်တို့ပြုချင်တာက

မျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ဘောင်းဘီအနက်၊ ဆွယ်တာအနက်ကိုသာ ဝတ်ဆင်မှာပဲ။ အားလုံး သဘောတူညီနှိုင်းကြပြီး တင်ကပြတော့မယ်ဆိုတော့ ဘာတန်တို့လှုပ်နေခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ပြဇာတ်စင်နဲ့ ကင်းကွာခဲ့တာ နှစ်လောက်ရှိပါပြီ။ ကပြစဉ်တုန်း အာသာဘုရင်ကြီးမှသည် ဗိုလ်မှူး မှာအနိသိုနီအထိ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ဖူးတယ်။ အခုဟာက ခေတ်ပေါ်အဝတ်

အားနဲ့ ဖြစ်တာကြောင့် ပရိသတ်က
ဘယ်လိုတဲ့ဖြစ်မလဲဆိုတာကို သူ ရင်
နှစ်ခြင်းပါ။ လစ်စံနဲ့ တရားမဝင်
ခေါင်းသင်းနေခြင်းကြောင့် သူ့ကို မလို
ထားသူများက ကျဆုံးသွားစေချင်ကြ
တယ်ဆိုတာကိုလည်း သူ သိနေပါ
တယ်။ ပြဇာတ်စင်ပေါ်မှာ ကပြဆိုတာ
နဲ့ ဘာတန် မကြိုက်တဲ့ကိစ္စတစ်ခု ရှိပါ
တယ်။ အဲဒါကတော့ သူ သရုပ်ဆောင်
နေတဲ့အတွင်းမှာ သူ့ကို တစ်စုံတစ်
ဆောက်က လာပြီး ထိလိုက်၊ ကိုင်လိုက်
တမျိုးကို လုံးဝမကြိုက်ပါဘူး။ အဲဒါ

ပတ်သက်ပြီး လန်ဒန်မြို့မှ ပြဇာတ်
ဆရာဆရာ တိုင်နန်က 'ဘာတန်ကို
ကြည့်ရတာ အရာရာမှာ သူ တစ်
ဆောက်တည်း ထီးထီးကြီး နေလို့ပုံရပါ
တယ်။ သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ စင်ပေါ်
မှာ တစ်ကမ္ဘာဆောက်နေသလိုပေါ့' လို့
ဆိုသပ်ပါတယ်။ ဘာတန်ကတော့
'ကျွန်တော့်ကို စင်ပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ
မသိပေးစရာ မလိုဘူး။ ကိုယ့်ကိစ္စကို
ကိုယ့် ပြီးအောင်သာ လုပ်ကြ။ ကိုယ့်
အသံကို ကိုယ် ပိုင်နိုင်တယ်ဆိုရင်

ဘယ်သူမှ ဝင်ပြီး ထောက်ပေးစရာ၊ ကူ
ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်က
အဲဒါကြောင့် သူများ ဝင်စွက်ဖက်မှာကို
မလိုလားတာပါ။ စင်ပေါ်ကို ရောက်
သွားပြီဆိုတာနဲ့ ကမ္ဘာကြီးနဲ့ ကျွန်တော်
ရင်ဆိုင်နေရပြီ။ အဲဒါကို ကျွန်တော် နိုင်
အောင်လုပ်ရမယ်။ ဒါကိုပဲ ကျွန်တော်
အာရုံထားတယ်' လို့ ဆိုတယ်။

စင်ပေါ်မှာ ကပြရတာဟာ ရုပ်ရှင်
ရိုက်တာနဲ့ မတူတဲ့အတွက် ကြောက်ရွံ့
နေတဲ့ ဘာတန်ကို ရဲကြီး ရင်ဆိုင်လိုက်
ဖို့ တိုက်တွန်းအားပေးသူက လစ်စံပါပဲ။
တစ်နည်းပြောရရင်တော့ လစ်စံဟာ
ဘာတန်ရဲ့ဘဝမှာ သတ္တိတွေ မွေးနိုင်
အောင်၊ ခွန်အားတွေ ဖြည့်တင်းပေးခဲ့
သူဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ ဥပမာအား
ဖြင့် ဘာတန်ကို အင်တာဗျူးမေးကြတဲ့
အချိန် ဘာတန်က သူ့လက်တစ်ဖက်နဲ့
ပါးစပ်နားကို ကွယ်ထားလေ့ရှိပါတယ်။
အဲဒါက သူ့ညာဘက်ပါးပေါ်မှာရှိတဲ့
ကျောက်ပေါက်မာအရွက်ကို မမြင်နိုင်
အောင်၊ အထူးသဖြင့် အားကောင်းလှတဲ့
ဇော်ပေါ်ကင်မရာများနဲ့ ရိုက်ကူးချိန်မှာ
မပေါ်အောင် ကာကွယ်ထားခြင်းပါ။
လစ်စံမှာတော့ အဲဒီလို ဖုံးကွယ်ထားရ
မယ့် အမာရွတ်ဆိုတာ လုံးဝမရှိပါဘူး။
လစ်စံရဲ့ခံယူချက်ကတော့ ကိုယ့်အား
နည်းချက်များကို မီးရောင်အောက်မှာ
ပြလိုက်စမ်းပါဆိုတဲ့ ခံယူချက်ပါ။ ဒီလို
တိုက်တွန်းမှုကြောင့် နောက်ပိုင်းမှာ ဘာ
တန်က ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံရင် သူ့အမာရွတ်
ကို လက်နဲ့ ဖုံးကွယ်တာ မပြုလုပ်တော့
ပါဘူး။ ဘာတန်မှာ ပရိသတ် မသိ
အောင် ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ နောက်ထပ်
လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီ
ထဲက တစ်ခုကတော့ သွေးထွက်သံ
ယိုဖြစ်မှာကို ကြောက်တဲ့စိတ်ပါပဲ။
ယောက်ျားဝီသ၊ ခုံညားတဲ့ခန္ဓာကိုယ်
ပိုင်ရှင်က သွေးထွက်သံယိုဖြစ်မှာကို
ကြောက်တဲ့ဆိုတာက လူကြားလို့မတင့်
တယ်တဲ့ကိစ္စဖြစ်တာကြောင့် ညစဉ်ည
တိုင်း ဓားခုတ်ခန်းတွေမှာ သူ ရင်တုန်
ရပါတယ်။ သူနဲ့ယှဉ်ပြိုင် ဓားခုတ်ရတဲ့

ဂျွန်ကလမ်း ဆိုတဲ့ သရုပ်ဆောင်ရဲ့ ခြေ
ပြချက်အရ တစ်ညမှာ သူတို့ ဓားခုတ်
ကြရင်း နောက်မဆုတ်တတ်တဲ့ ဘာတန်
ရဲ့ညဉ်အတိုင်း အတင်းလိုက်ခုတ်မှု
ကြောင့် သူ့လက်သည်းတစ်ချောင်း
ပြတ်ရှုတာ ခံရဖူးတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။
အဲဒီညက ဘာတန်လည်း ထိမိခိုက်မိပြီး
သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ 'သူက
၂၄ နာရီအတွင်း သွေးတိတ်သွားတယ်။
ကျွန်တော်က ၅ ရက်လောက်ကြာမှ
သွေးတိတ်တာ' လို့ ဘာတန်က ဆိုပါ
တယ်။

ဘာတန်ရဲ့ ငယ်ဘဝမှာ ရုပ်ရှင်
မင်းသားဖြစ်လာဖို့ စိတ်ကူးမရခင်က
Rugby ကစားသမားဖြစ်ချင်ခဲ့တာပါ။
ဒါပေမဲ့ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်မှာကို သူ
စိုးရိမ်တာကြောင့် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်
ဖြစ်ဖို့သာ ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ သူ့ခန္ဓာ
ကိုယ်မှာ ရှိနေတဲ့သွေးများက သဘာဝ
အလျောက် ဖွဲ့စည်းရာမှာ ဓာတ်တစ်ခု
ချို့ယွင်းနေတဲ့အတွက် သွေးထွက်လွယ်
ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုသွေးထွက်လွယ်
တာကို ယောက်ျားမဝီသသူရယ်လို့
ဘာတန်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ သိမ်ငယ်စိတ် ရှိ
ပါတယ်။ ဒါကို လစ်စံကပဲ ဖြေဖျောက်
ပေးခဲ့တာပါ။ နောင်မှာတော့ ဗီတာမင်
က သုံးစွဲပြီး ဒီရောဂါကို ပျောက်ကင်း
အောင် ကုသနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ (လစ်စံက
နောင်မှာ ပြောပြခဲ့တာကတော့ သူနဲ့အတူ
Giant ဇာတ်ကားမှာ တွဲဖက်သရုပ်
ဆောင်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား ရော့ခ်ဟာ
ဆန် AIDS ရောဂါနဲ့ မကွယ်လွန်မီက
တည်းက သွေးရောဂါရှိသူများအတွက်
ရန်ပုံငွေတစ်ရပ် ထူထောင်ဖို့ သူ့မှာ စိတ်
ကူးရှိခဲ့ပြီး အဲဒီစိတ်ကူးရဲ့အစိတ်အပိုင်း
တစ်ခုကတော့ ဘာတန်မှာ သွေးရောဂါ
ရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်)
လစ်စံရဲ့ တိုက်တွန်းမှုကြောင့်ပဲ ဘာတန်
ကလည်း သူ့လို မွေးရာပါ သွေးရောဂါ
ရှိသူများအတွက် Richard Burton
Hemophilia Fund ကို တည်ထောင်ခဲ့ပါ
တယ်။ ဒီရန်ပုံငွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာ
နယ်ဇင်းများကို ဘာတန်က ပြောကြား

ခဲ့တာကတော့ ကျွန်တော့်တစ်သက်လုံး သွေးထွက်သယံဖြစ်မှာကို အလွန် ကြောက်ရွံ့နေခဲ့ရတာပါ။ ပါတဲ့။ တကယ် တော့ ဘာတန်မှာ မျိုးရိုးဗီဇအလိုက် ဖြစ်လာတဲ့သွေးရောဂါက နုပါသေး တယ်။ သူ့နှစ်ယောက်ဆိုရင် သူထက် တောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားကြရပါ တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ငယ်စဉ် တုန်းမှာ အသီးခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူစဉ် က သွေးထွက်လွန်တဲ့အတွက် အသက် ဆုံးရှုံးရမလို့ ဖြစ်ခဲ့ကြရပါတယ်။

ဘာတန် ကြောက်တဲ့နောက်ထပ် ရောဂါတစ်ခုကတော့ ဝက်ရူးပြန်ရောဂါ ပါပဲ။ ဒီရောဂါအနုစားလည်း သူ့မှာ ရှိ ပါတယ်။ လန်ဒန်မှာ မင်းသားငယ်တစ် လက်အဖြစ် ကပြစဉ်က ဝက်ရူးပြန်ခဲ့ တာကြောင့် ဆေးရုံပို့ခဲ့ကြရပါသေး တယ်။ အဲဒီရောဂါကြောင့်ပဲ ဇာတ်ရုံမှာ အရက်မသောက်ရဆိုတဲ့ အမိန့်ကို သူ အတွက် ခြွင်းချက်ထားပေးခဲ့ရပါတယ်။ ဘရန်ဒီအရက် သောက်ထားရင် ဒီရော ဂါ ကင်းဝေးပါသတဲ့။

ကြောက်တတ်တာ မှန်သမျှကို လူရှေ့သူရှေ့မှာ ဖုံးကွယ်မနေဘဲ ချပြ လိုက်ခြင်းအားဖြင့် စိတ်ဖိစီးမှုကို သက် သာစေတယ်လို့ လစ်ဇ်က အကြံဉာဏ် ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဘာတန်ကတော့ စား သောက်ဆိုင်များကို သွားရင် အကောင်း ဆုံးနေရာအပေးခံရတာ၊ လေယာဉ်စီး ရင် အကောင်းဆုံးနေရာ ထိုင်ရတာ၊ နေရာတကာမှာ ဦးစားပေးခံရပြီး သတင်းထောက်များ တကောက် ကောက်လိုက်ကြသလို ပါပါရာဇီများ က သားကောင်ချောင်းသလို ချောင်း ကြတာမျိုးကို သူ လုံးဝမကြိုက်ပါဘူး။ အောင်မြင်မှုရခဲ့ပေမဲ့ အဲဒီအောင်မြင်မှုကို ဘယ်လိုအသုံးချရမယ်ဆိုတာ ဘာတန် နားမလည်ခဲ့ပါဘူး။ လစ်ဇ်ကတော့ သူ့နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါ။ ဘီဘီစီ အသံလွှင့် ဌာနနဲ့ ပြုလုပ်တဲ့အင်တာဗျူးတစ်ခုမှာ 'သူက ပရိသတ်ရှေ့မှာရောက်ရင် သူ့ကို ပဝါပါးပါးတစ်ခုနဲ့ ကာထားသလိုမျိုး နေရ ခို င် တယ် ။ ဓာတ် ပုံ ဆရာ

တွေကိုလည်း ဂရုမစိုက်သလို သတင်း ထောက်တွေကိုလည်း သူ့ရှေ့မှာ မရှိသ လို နေနိုင်တယ်။ တစ်ခါတလေမှာ သတင်းထောက်တွေ တအုပ်တမကြီး ကြား သူ လျှောက်ဝင်သွားတာ ဘာမှ မရှိတဲ့ လေဟာနယ်ထဲမှာ လမ်းလျှောက် နေသလိုပဲ။ လူရှေ့သူရှေ့မှာ အနေတတ် ဆုံးသူကို ပြပါဆိုရင် အဲဒါ လစ်ဇ်ပါပဲ' လို့ ဘာတန်က ထည့်သွင်းပြောကြား ဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် လစ်ဇ်က ဘာ တန်ကိုလည်း ပရိသတ်ရှေ့မှာ နေတတ် အောင် ခိုင်းပြီး သူမ ကမ္ဘာထဲကို အရောက်ခေါ်သွားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

တိုရန်တိုမြို့ရဲ့ O'Keefe မှာ Hamlet ပြဇာတ်ကို အစမ်းကပြဖို့ အတွက် သွားရောက်ကြတဲ့ ၁၉၆၄ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၈ ရက်နေ့မှာတော့ ပရိ သတ်တွေရှေ့ ဟန်နဲ့နေတတ်တဲ့ လစ်ဇ် တစ်ယောက် အကြီးအကျယ်ပြဿနာ ကြုံခဲ့ရပါတယ်။ တည်းခိုနေထိုင်မယ့် King Edward-Sheraton ဟိုတယ်ရဲ့ရှစ် ထပ်က အခန်း ၄၁ခန်းပါ နေရာကို သွားရောက်ကြတော့ ဧရာမလူအုပ်ကြီး က စောင့်ကြိုနေကြပါတယ်။ စောင့်နေ တဲ့လူအုပ်ထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချစ်လို့ စောင့်နေကြသူတွေပါသလို လက်မထပ်ဘဲ အတူနေတဲ့သူတို့နှစ် ယောက်ကို ရှုတ်ချချင်တဲ့သူတွေလည်း ပါဝင်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ကဆိုရင် 'ဝိုင်အရက်မသောက်ပါနဲ့၊ အိမ်ထောင် ရေးဖောက်ပြန်တဲ့ဝိုင်က ပိုဆိုးပါတယ်' လို့ ရေးထားတဲ့ဆိုင်းဘုတ်ကို ကိုင် ဆောင်ထားပါတယ်။ အဲဒီလိုအတွေ့ အကြုံကြောင့် ဇာတ်ရုံမှာ အစမ်းကပြရ မယ့် နေ့များကလွဲရင် သူတို့နှစ်ယောက် ဟာ ဟိုတယ်ရဲ့ရှစ်ထပ်မှာပဲ အကျဉ်း ကျနေကြသလို ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အပြင် ထွက်ရမှာကို ကြောက်နေခဲ့ကြတာပါ။ ဒါကြောင့် လက်နက်ကိုင်တစ်ဦးကို သူတို့အခန်းဝမှာ အစောင့်အရှောက် အဖြစ် ချထားရပါတယ်။ အချစ်တော် ခွေးကလေးနှစ်ကောင် ခေါ်လာတဲ့လစ်ဇ် မှာ သူ့ခွေးတွေကို အညောင်းပြေလမ်း

လျှောက်ပေးဖို့ အောက်မဆင်းသာဘဲ ဟိုတယ်ရဲ့ခေါင်မိုးထပ်ကို တက်ပြီး လမ်းလျှောက်ပေးရပါတယ်။

ဒါရိုက်တာ ဂျွန်ဂီးလ်ဂတ်က ဒီ အတွေ့အကြုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ပါတနာ တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ပေါလ်အင်စတီဆီကို စာ တစ်စောင်ရေးရာမှာ 'ပရိသတ်တွေက တော့ သဲကြီးမဲကြီးပဲ။ ဘာတန်နဲ့လစ်ဇ် နှစ်ယောက်ရှိနေတဲ့ ဟိုတယ်မှာ လူ တရုံးရုံးနဲ့။ တခြားအကြောင်းအရာ လည်း ဘာမှမပြောကြတော့ဘဲ သူတို့ အကြောင်းပဲ ပြောနေကြတယ်။ မင်း သားနဲ့ မင်းသမီးကတော့ တကယ့်ကို ဝရဲခန်းပဲ။ ဒီထက်ပိုဆိုးတာကတော့ အို ဟိုင်ယိုးက လွှတ်တော်အမတ်က သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ဗီဇကို ပြန်ရုပ်သိမ်းသင့် တယ်လို့ တောင်းဆိုနေတယ်' လို့ ရေးခဲ့ ပါတယ်။

တိုရန်တိုမှာ အစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲများ ကပြစဉ် လစ်ဇ်က နှစ်ကြိမ်သာ လာ ရောက်ခဲ့တယ်လို့ Hamlet ပြဇာတ်မှာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးနေရာက ပါဝင် သရုပ်ဆောင်တဲ့ ရစ်ချတ်အယ်လ်စတန်း က အမှတ်တရဆိုပါတယ်။ မြို့သုံးမြို့ မှာ လှည့်လည်ကပြစဉ်မှာလည်း လစ်ဇ် က ဟိုတယ်မှာသာ အနေများပါသတဲ့ စတန်းက 'ကျွန်တော်ဖြင့် ဘယ်တုန်း ကမှ ဒီလိုပြဿနာမျိုး မကြုံခဲ့ဖူးဘူး' ရောခံဂီတသမားတွေတော့ ဒါမျိုး ကြံ တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ရုပ်ရှင် သမားနှစ်ယောက်အတွက်ကတော့ ခြွင်း ချက်လို့ ပြောရမယ်ထင်တယ်။ ဇာတ်ရုံ အပြင်ဘက်မှာလည်း လူအုပ်ကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်တွေကို တွေ့ဖို့ အကြံ စောင့်နေကြတယ်' လို့ ဆိုပါတယ်။

တိုရန်တိုမြို့မှာ ပထမဆုံး ကျွန်တော် တဲ့အစည်းအဝေးမှာ ကြုံရတာကိုလည်း စတန်းက အမှတ်တရပြန်လည်ပြော ပြပါတယ်။ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ကြမယ့် သူတွေ အစည်းအဝေးခန်း စားပွဲမှာ ထိုင် ကြပြီး ကိုယ့်ဆိုင်ရာဇာတ်ညွှန်းတွေကို ဖတ်ကြတယ်။ ဘာတန်က သူ ရွေးချယ် မယ့်ကဗျာကို ဖတ်လိုက်တာမျိုး အ

ပြောပြီး။ တကယ်တော့ ဇာတ်ညွှန်းက
ဘာဆိုတော့ သရုပ်ဆောင်များ
ပထမအခေါက်မှာဆိုရင် ပြောရ
ကားလုံးတွေကို လေ့လာရ
ရိပါသေးတယ်။ သူကတော့
ကျေညက်ထားတဲ့ပုံစံနဲ့ ပီပီ
ရွတ်ဆိုသွားတဲ့အတွက် သရုပ်
ဆောင်အားလုံး အံ့သြငေးမောခဲ့ရပါ
သေးလည်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ဘေးနီးက အဲဒီတုန်းက မင်းသား
ဆင်းသက်လာမှာ ရှိပါသေးတယ်။ ဘာ
အသံလုံးကို သူ အင်မတန်
ကျေမကျေခဲ့တာ။ "သူ့အသံက အင်
မတန် အံ့သြစရာကောင်းတယ်။ ဇာတ်
ကနေ ပြောလိုက်ရင် ဇာတ်ရုံရဲ့
ဇာတ်ကားဆုံးတန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ပရိ
သတ် ကောင်းကောင်းကြီး ကြားနိုင်
တယ်။ အစမ်းကတော့ဆိုတော့ ကျွန်တော်
ရဲ့ ခိုက်ခရီးဖုန်းတွေ တပ်ဆင်ထား
ပြီး ခေါ်ပါဘူး။ တစ်ယောက်ကဆိုရင်
အဲဒီတုန်းကတွေ ရုပ်ထွေးတဲ့ Time
လုပ်နေရာမျိုးမှာ ဘာတန် သွားပြီး
ပြောလိုက်မယ်ဆိုရင် ကားတွေအကုန်
ပေါ်သွားနိုင်တယ်လို့ မှတ်ချက်ချပါ
တယ်။ နောက် နှစ်ပေါင်းတော်တော်
ကြာတဲ့အခါ ဗြိတိသျှ အင်တာဗျူးဆရာ
တစ်ယောက်လဲပါကင်ဆန်က ဘာတန်ကို
အင်တာဗျူးလုပ်တော့ 'ဝေလပြည်နယ်
အားလုံးရဲ့အသံက ခင်ဗျား အသံ
ပေါ်သွားလို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီ
ဘာတန်က 'ကျွန်တော်တို့ပြည်
နယ်က တောင်ကြားဒေသဆိုတော့
အသံတွေကတစ်ဆင့် တန်ပြန်လာတဲ့
အသံမျိုးတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားကြတယ်ထင်
ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့အသံ
တစ်သက်ပြီး ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ
မသိနိုင်ပါဘူး။ ဒီလိုအသံပိုင်ဆိုင်
တာက ကျွန်တော့်အတွက် အင်
မတန် ကံကောင်းပါတယ်။ လူတိုင်း
အသံတိုင်းတော့ ကျွန်တော့်လိုအသံ ရရှိင်
မဟုတ်ဘူးပေါ့'လို့ ဖြေကြားခဲ့ပါ
တယ်။

ဘေးနီးက အစမ်းကပြတဲ့ကာလ

များမှာ လစ်မိကို တွေ့ခဲ့ပုံများကိုလည်း
အမှတ်တရ ပြောပြပါတယ်။ လစ်မိက
အစမ်းကပြနေစဉ်မှာ တိတ်တိတ်က
လေး ထိုင်နေပြီး အနီးကပ်မြင်ရတဲ့
ဇာတ်သဘင်ပညာကို လေ့လာနေပုံရ
တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ "သူ့ကို ကြည့်ရ
တာ ပြဇာတ်အပေါ်မှာ လေးလေးနက်
နက် စိတ်ဝင်စားနေပုံရပြီး အပြင်မှာ
တွေ့လိုက်ရတော့ တော်တော်ကို ချောတဲ့
မိန်းမပါ။ ပထမဆုံးအကြိမ် သူ လိုက်
လာတဲ့နေ့ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေသေး
တယ်။ သူက ခရမ်းရောင်ဘောင်းဘီ
ရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပါတယ်။ ခရမ်း
ရောင်သူမျက်လုံးနဲ့ အင်မတန်လိုက်ဖက်
တာပေါ့။ သူ ထိုင်ရမယ့်နေရာမှာ ငြိမ်
ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေလိုက်တာများ လှုပ်
မှတောင် လှုပ်ရဲလားလို့ အောက်မေ့ရပါ
တယ်။ သရုပ်ဆောင်တိုင်းကို အသေး
စိတ်ကြည့်နေတာ တွေ့ရတယ်။ နောက်
ထပ် အစမ်းလေ့ကျင့်ခန်းမှာတော့ သူ့ကို
မတွေ့ရတော့ဘဲ ပွဲကျမှပဲ တွေ့ရတော့
တယ်"လို့ ဆိုပါတယ်။

Hamletပြဇာတ်ကို ရုံတင်ပြသဖို့
အတွက် လက်မှတ်များ စတင်ရောင်းချ
ရာမှာ ကြိုတင်လက်မှတ်များ မျှော်မှန်း
တာထက် ပိုပြီးရောင်းချရလို့ ဒါရိုက်
တာလုပ်တဲ့ စတန်းက ပွဲတိုင်း ရုံပြည့်
လိမ့်မယ်လို့ မှန်းဆခဲ့ပါတယ်။ စတန်း
က "ဘာတန်က ဆာဂျန်ကို အရမ်းလေး
စားမြတ်နိုးတယ်။ ရှိတ်စပီးယားပြဇာတ်
ကပြဖူးသူတွေထဲမှာ ဂျွန်သာလျှင်
အကောင်းဆုံးဖြစ်တယ်လို့ သူ ယူဆ
တယ်။ ဘာတန်သာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်
တို့ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံကအစ အဖွဲ့သားအား
လုံးကလည်း ဂျွန်ကို လေးစားစိတ်ရှိကြ
တယ်"လို့လည်း ဆိုပါတယ်။ ဘာတန်
က ဂီးလ်ဂတ်ပေါ်မှာလည်း ယုံကြည်
စိတ်တော်တော်များများ ရှိပါတယ်။
တိုင်နန်နဲ့ စကားပြောရာမှာ ဇာတ်ခုံပေါ်

မှာ

က ပြဇာတ်များနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဓိက
အရေးကြီးသူက ဒါရိုက်တာ မဟုတ်ဘဲ
စာရေးဆရာသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြား
ခဲ့ပါတယ်။ ဒါရိုက်တာ ဆိုတာက ဘယ်
ဇာတ်ကောင် ဘယ်နေရာမှာနေ ဆိုပြီး
နေရာချရုံလောက်သာ အဆင့်ရှိတာပါ။
စာရေးဆရာရဲ့ စကားလုံးများကသာ
ပရိသတ်ကို ဖမ်းစားနိုင်တာ ဖြစ်တယ်
လို့ ဆိုခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂီးလ်ဂတ်
နဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ 'ကျွန်တော်
တွေဖူးသမျှ ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာတွေထဲ
မှာတော့ ဂီးလ်ဂတ်က အကောင်းဆုံး
ဒါရိုက်တာပါပဲ။ သူက စင်ပေါ်မှာ က
ပြနေတဲ့ ဇာတ်ကောင်အားလုံးကို ထိန်း
ချုပ်ထားနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ ကျွန်တော်လို
လူမျိုးကိုတောင် သူ ထိန်းချုပ်နိုင်တယ်'
လို့ ချီးကျူးခဲ့ပါတယ်။ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ
ကပြခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတန်က
တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ရတဲ့သူများဟာ
ကိုယ့်အခန်းကဏ္ဍကို ကိုယ် ကျေညက်
နေဖို့လိုကြောင်း၊ သရုပ်ဆောင်များက
ညစဉ်ညတိုင်း ဒီစကားကိုပဲ ဒီနေရာမှာ
ပြောရတာ မှန်ပေမဲ့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း
ပြောတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲအသည်း
ထဲကလာတဲ့ စကားမျိုးတွေ ဖြစ်သင့်
တယ်လို့လည်း သုံးသပ်ပြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဂီးလ်ဂတ်ရဲ့စီစဉ်ညွှန်
ကြားမှုအောက်မှာ ဘာတန် သိပ်ဘဝင်
မကျလှဘူးဆိုတာကို လစ်မိက သတိ
ထားမိပါတယ်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာရော၊
ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာပါ အပြည့်အဝ သရုပ်
ဆောင်မှု မလုပ်နိုင်ဘူးလို့လည်း မြင်
ထားပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
ဒီဇာတ်ရုပ်နေရာမှာ ဘာတန်က အကြိမ်
ပေါင်းများစွာ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ဖူးတာ
ဖြစ်လို့ ထူးခြားမှု ရှိမလားဘူးလို့ လစ်မိ
က မြင်ပါတယ်။ အရပ်ဝတ်အရပ်စားနဲ့
တစ်မူထူးခြားရာမှာ ဖြစ်ပေမဲ့ ထူးခြား
မှု မရှိတာကိုလည်း လစ်မိ သတိထား
မိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပြဇာတ် ရုံတင်
ကပြခြင်းမပြုမီ ဘာတန်ရဲ့ဒုတိယအင်
ဖြစ်တဲ့ ဒီလစ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါ
တယ်။ ဒီပြဇာတ်ဟာ ဘာတန်အတွက်

ခေတ်တစ်ခေတ်ဖြစ်စေမယ့် ပြဇာတ်ဖြစ်
တာကြောင့် အရေးကြီးတယ်လို့လည်း
သူ ယုံကြည်ပါတယ်။

ဖိလစ်ကို လစ်ဇ်ကိုယ်တိုင် ခေါ်ရ
တာကတော့ တော်တော်သတ္တိကောင်း
တယ်လို့ ပြောရမှာပါ။ ဖိလစ်က နယူး
ယောက်မြို့မှာ နေထိုင်လျက်ရှိပြီး
American Music and Dramatic
Academy ကို ဖွင့်လှစ်ကာ သင်ကြားပို့
ချနေပါတယ်။ စစ်ဘဲလ်နဲ့ ဘာတန်တို့
ရဲ့အရေးအခင်းမှာ ဖိလစ်က စစ်ဘဲလ်
ဘက်ကရပ်တည်ခဲ့တာပါ။ အဲဒါကြောင့်
ဖိလစ်နဲ့ ဘာတန်တို့ အဆက်အသွယ်
ပြတ်သွားခဲ့ကြတာလည်း ၂ နှစ်ရှိပြီ။
အသက် ၅၉ နှစ်အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်
တဲ့ ဖိလစ်ကို သဘောထားကြီးတဲ့
စစ်ဘဲလ်ကပဲ လိုက်သွားပေးလိုက်ပါလို့
တိုက်တွန်းပေးခဲ့တာကြောင့် တိုရန်တို
သို့ ဖိလစ် လိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ စတန်း
ပြောပြချက်အရဆိုရင် ဖိလစ်က ဂီးလ်
ဂတ် လက်ထဲက လုပ်ပိုင်ခွင့်မှန်သမျှကို
လွှဲပြောင်းယူလိုက်ပြီး ဘာတန်ကို သူ
ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ညွှန်ကြားပါတော့တယ်။
ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဂီးလ်ဂတ်က မပျော်
နိုင်ပေမဲ့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။
မွေးစားဖခင်ကိုယ်တိုင် ဇာတ်လာစီးတဲ့
အတွက် ဘာတန်လည်း ယုံကြည်စိတ်ချ
မှုတွေ တိုးပွားသွားပါတယ်။ ဖိလစ်က
ဘာတန်အတွက်သက်သက် အခမဲ့
ဒါရိုက်တာအဖြစ် လာရောက်ဆောင်
ရွက်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

စင်တင်အပြီး ရက်အနည်းငယ်
အကြာမှာ ဖိလစ် ရောက်လာခဲ့ခြင်းပါ။
၁၉၆၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၆ ရက်
နေ့မှာ စတင်ပြသခဲ့တဲ့ ပြဇာတ်အပေါ်မှာ
ဝေဖန်ရေးဆရာများရဲ့ ဝေဖန်ချက်တွေ
က အမျိုးမျိုး ပေါ်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။
Toronto Daily Star သတင်းစာကြီးက
စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ ပြဇာတ်တစ်
ပုဒ်လို့ ဝေဖန်ခဲ့ပါတယ်။ Toronto
Telegram သတင်းစာကတော့ ဘာတန်
ဟာ အများနဲ့မတူ တစ်မူထူးခြားတဲ့
သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်

တယ်လို့ချီးကျူးခဲ့ပါတယ်။ *ကျွန်တော်
တို့တိုရန်တိုမှာ ပြဇာတ်ကောင်းဆိုလို့ နှစ်
ပုဒ်သာ ကြည့်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ တစ်ပုဒ်က
တော့ ၁၉၆၁ ခုနှစ်မှာ ဆာလောရင့်စ်
အိုလီဗာ ကပြသွားတဲ့ Becket ဖြစ်ပြီး
နောက်တစ်ပုဒ်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လ
လောက်ကမှ တင်ဆက်သွားတဲ့ ဆာအဲ
လက်စ်ဂျီးနပ်စ်ရဲ့ Dylan ဖြစ်ပါတယ်*
လို့လည်း ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။
ကြိုက်သူ မကြိုက်သူတွေ ဝေဖန်နေတဲ့
အထဲမှာ အဓိကအချက်ကတော့ ပရိ
သတ်က ခေတ်ပေါ်အဝတ်အစားနဲ့ ကပြ
တာကို လက်မခံနိုင်ကြခြင်းပါ။ ကံ
ကောင်းချင်တော့ ပြဇာတ်စတင်ကပြပြီး
နှစ်ရက်အကြာမှာ ဘာတန် ပါဝင်သရုပ်
ဆောင်ထားတဲ့ Becket ရုပ်ရှင်ကားက
နယူးယောက်မြို့မှာ ရုံတင်ပြသတဲ့
အတွက် ရုပ်ရှင်မှာ သရုပ်ဆောင်ပုံနဲ့ ပြ
ဇာတ်မှာ သရုပ်ဆောင်ပုံတို့ကို နှိုင်းယှဉ်
ခွင့် ရသွားကြခြင်းပါ။

ရုံတင်ပြဇာတ်ကို ကြိုက်သည်ဖြစ်
စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ အားလုံး
တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း လက်ခံထား
တဲ့အချက်ကတော့ အဓိကသရုပ်ဆောင်
ဖြစ်တဲ့ ဘာတန်ရဲ့သရုပ်ဆောင်မှုဟာ
ထူးခြားပြောင်မြောက်တယ်ဆိုတဲ့အချက်
ပါ။ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ကြတဲ့ ဇာတ်
ပို့ဇာတ်ရဲ့အားလုံးကလည်း ဘာတန်ကို
ချစ်ကြပါတယ်။ စတန်းက ဖီလာဒီး
ယားပြည်နယ်သားဖြစ်ပြီး သူ့အနေနဲ့
ပြဇာတ်ကြီးတစ်ပုဒ်မှာ ပါဝင်သရုပ်
ဆောင်ရခြင်းက ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်
ပါတယ်။ သူက ဘာတန်ကို တစ်ဖွဲ့လုံး
က ဘာကြောင့်ချစ်ခင်လေးစားကြတယ်
ဆိုတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သုံးသပ်ပြပါ
တယ်။ *ဘာတန်က ထုတ်လုပ်သူက
အစ တံခါးပေါက်စောင့်တဲ့သူအထိ တစ်
ညီတစ်ညွတ်တည်း အားလုံးကို လေး
လေးစားစား ဆက်ဆံတယ်။ ကျွန်တော်
တို့ဆီမှာ ပီတာဂရင်းဆိုတဲ့ တံခါးပေါက်
စောင့်ကြီးရှိတယ်။ အသက်တော်တော်
ကြီးပြီ။ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကလည်း
သစ်သားခြေတုတပ်ထားရတာ။ ဘာ

တန်ရဲ့အဝတ်လဲခန်းက အပေါ်ထပ်မှာ
ရှိတယ်။ မင်းသားကို ဒါရိုက်တာက
တစ်ခုခုပြောချင်ရင် စာရေးပြီး ပီတာက
သွားပေးရတယ်။ အဲဒီလို စာလာလာ
ပေးတဲ့ ပီတာကို ဘာတန်က လေးလေး
စားစားပဲ ဆက်ဆံတယ်။ ကြင်ကြင်နာ
နာလည်း ရှိတယ်။ မင်းသားရဲ့အဝတ်
လဲခန်းဆိုတာကလည်း အမြတ်ခါးဖွင့်
ထားတာဆိုတော့ သူ့ပရိသတ်တွေနဲ့ နှုတ်
ဆက်သူတွေ ရှိနေတတ်ပါတယ်* လို့
ဘာတန်နဲ့ပတ်သက်ပြီးပြောပြခဲ့ပါတယ်။

Camelot ပြဇာတ်မှာ ဘာတန်က
အာသာဘုရင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်စဉ်
တုန်းကဆိုရင် သူ့အဝတ်လဲခန်းက အမြဲ
တမ်း လူပြည့်နေတာပါ။ ရယ်ကြမော
ကြ၊ စားကြသောက်ကြနဲ့ တကယ့်ကို
ပွဲတော်ကြီးပါ။ တစ်ရက်မှာတော့ ဗြ
ဇာတ်စနေချိန် ဘာတန်ရဲ့အခန်းမှာလည်း
လူတွေကအပြည့် ရောက်နေကြပါ
တယ်။ ဒါရိုက်တာ ဂီးလ်ဂတ်က ဇာတ်
ဝင်ခန်းအတွက် စိတ်ကူးရတာလေးကို
ရေးပေးဖို့ ဘာတန်ရဲ့အခန်းထဲ ဝင်ခွင့်
ကြိုးစားတာ မရခဲ့ပါဘူး။ တခြားနည်း
သည်များလိုပဲ တန်းစီပြီး စောင့်ခဲ့ရတယ်
တယ်။ ဘော်စတွန်မှာ ကတဲ့ တစ်ကြိမ်
မှာဆိုရင် စင်ရှေ့ကို ဘာတန် ထွက်
အချိန်ကျပေမဲ့ သူ့ပရိသတ်ကို သူ
ပြန်တိုးလို့မရနိုင်တာကြောင့် နောက်ထပ်
ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်ပိုင်း
မှာတော့ သူ့အခန်းပေါက်ဝမှာ လုံခြုံရေး
အစောင့်များ ချထားပြီး သူစိမ်းများ
ဝင်ခွင့်မရအောင် တားမြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဂီးလ်ဂတ် စီစဉ်ညွှန်ကြားနေတာ
ကို အားမရတဲ့ လစ်ဇ်က ဖိလစ်ကို ခေါ်
လိုက်တာဖြစ်ပေမဲ့ ဘာတန်နဲ့ ဂီးလ်
ဂတ်ကြားမှာ အမှအထစ အနည်းငယ်
တော့ ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၅၃ ခုနှစ်
က သူကိုယ်တိုင်ကပြခဲ့တဲ့ Hamlet
၁၉၆၄ ခုနှစ်မှာ ကပြရတဲ့ Hamlet
ကို နှိုင်းယှဉ်ရာမှာတော့ *ပထမအကြိမ်
ကပြတုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့
ဒါရိုက်တာ ဂျွန်ဂီးလ်ဂတ် ညွှန်ကြား
သလိုပဲ။ အခု ဒုတိယအကြိမ်ကတော့

www.burmeseclassic.com

မှာတော့ ကျွန်တော်စိတ်ကြိုက် ကပြခဲ့တာပါ။ လို့ ဘာတန်က တိုင်နန်ကို ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

ကိုယ်တိုင် လွတ်လပ်ရုံသာမက သေးပါဘူး။ ဘာတန်က တစ်ညနဲ့တစ်ည ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုချင်းကိုပဲ တင်ဆက်မှုမတူအောင် ပြောင်းလဲလုပ်ဆောင်သွားတာပါ။ ဒါကြောင့် အတူတကွ ကပြနေတဲ့ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံများပင်လျှင် သူဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုတာ သေချာပေါက်ဆုံးမှန်းလို့ မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ တစ်ညမှာတော့ ဘာတန်က To Be or Not To Be ကို ဂျာမန်ဘာသာနဲ့ ရွတ်ဆိုလိုက်ပါတယ်။ ပရိသတ်များထဲမှာ ဂျာမန်စကားပြောပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ပါဝင်ကြတာကြောင့် သူတို့အားပေးမှုကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဒီလိုဖန်တီးသွားခြင်းပါ။ ဂျာမန်နိုင်ငံမှ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များထဲလည်း ဂျာမန်သူကလေးဖြစ်တဲ့ မာရီယာကို လစ်ဇ်နဲ့ ဘာတန်တို့ မွေးစားခွင့်ထားခံထားရာမှာ သင့်တော်တဲ့မိဘများ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် လေ့လာနိုင်ဖို့အတွက် ပွဲခင်းထဲကို ရောက်ရှိနေခဲ့တာပါ။ (ဘာတန်က ဂျာမန်၊ ပြင်သစ်နဲ့ ဗီနီဘာသာများကို ကျွမ်းကျင်ပါတယ်) ဇာတ်ဝင်ခန်းများ ကပြချိန်မှာ ဘာတန်ဟာ အရက်အလွန် အကျွံသောက်ထားသူဖြစ်ပေမဲ့ သူ ပြောရမယ့်စကားကို ဘယ်တော့မှမှားစေခဲ့ပါဘူး။

ဇာတ်ခုံအောက်မှာတော့ ဘာတန်နဲ့ လစ်ဇ်တို့ဟာ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ကိုင်ပြီး မခွဲတမ်းရှိနေခဲ့ကြပါတယ်။ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်သူတစ်ဦးက 'လစ်ဇ်ဟာ ဘာတန်ရဲ့ကဗျာစွမ်းဆွယ်ကို သဘောကျပုံရတယ်။ အဲဒီလို ကျွမ်းကျင်မှုအတွက်လည်း ဂုဏ်ယူပုံရပါတယ်။ တကယ်ဆိုရင် ဘာတန်ဟာ ကျောက်မီးသွေး တွင်းတူးသမားတစ်ယောက်နဲ့ အရက်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တို့က မွေးဖွားလာတဲ့ သားသမီး ၁၃ ယောက်ထဲက ၁၂ ယောက်မြောက် သားဖြစ်တာကြောင့် လစ်ဇ်လို ချောမောလှပပြီး

ကမ္ဘာကျော်မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်ပါဘူး' လို့ ဝေဖန်ခဲ့ပါတယ်။ Hamlet ကပြနေစဉ်အတွင်းမှာ ဇာတ်ခုံအောက်မှာရှိတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အနားမှာ လူအမြဲဝိုင်းနေတတ်ပါတယ်။ လူတိုင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချစ်ကြတယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဘာတန်က ယောက်ျားပီသတဲ့ရုပ်ရည်နဲ့ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိတယ်လို့လည်း အဖွဲ့သားတစ်ဦးက သုံးသပ်ပါတယ်။

စတန်းကတော့ ဘာတန်ကို အရက်တွေ အများကြီးသောက်ပါလျက် နဲ့ အမှုအရာတစ်ချက်မမျက် လုပ်ဆောင်နိုင်တာကို အားကျပါတယ်။ 'ဘာတန်က ဗြိတိသျှမှာ သရုပ်ဆောင်သင်တန်းတက်တုန်းက အရက်အရမ်းကြိုက်တဲ့သူတွေနဲ့ ပေါင်းခဲ့ပုံရတယ်။ သူနဲ့ ပီတာ အိုတူးလ်ကတော့ အရက်သောက်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်သူမှလိုက်မမီပါဘူး' လို့ မှတ်ချက်ချခဲ့ပါတယ်။

စတန်းက အမြဲတမ်း ပြဇာတ်ပြီးတဲ့အထိ ဘာတန်ကို စောင့်လေ့ရှိပါတယ်။ ဇာတ်သိမ်းခန်းမှာ Hamlet သေသွားပြီး လူခြောက်ယောက်က သူ့ကိုထမ်းကာ အသုဘအခမ်းအနားပုံစံမျိုးကပြရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒရမ်က နောက်ခံအသံအဖြစ် တီးခတ်ပေးနေတာပါ။ ဒီအခန်းမတိုင်ခင် ရှေ့ကအခန်း ပြီးပြီချင်း ညစဉ်ညတိုင်း ဘာတန်က သူ့အဝတ်လဲခန်းကိုပြေးပြီး ရေမိုးချိုးလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဇာတ်သိမ်းခန်းအတွက် သူ ထွက်လာပြီဆိုရင် အရမ်းအရမ်းကို လန်းဆန်းနေပါတယ်။

စတန်း မှတ်မိနေတာ တစ်ခုရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ အသုဘအခမ်းအနားအတွက် သူ့ကို မကြတော့မယ်ဆိုရင် သူက အကိုင်မခံချင်ပါဘူး။ အားလုံးကလည်း သူ့သဘောသဘာဝကို သိနေတာကြောင့် လေးလေးစားစားလိုက်နာကြပါတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို ထိလိုက်၊ ကိုင်လိုက်ရင် သူ့ရဲ့အာရုံဝင်စားမှုပျက်ပြားသွားပုံရတယ်လို့ စတန်းက ဆိုပါတယ်။ ဇာတ်

သိမ်းပြီးပြီဆိုရင်တော့ ဇာတ်ရုံများက သူ့ကို ဝိုင်းပြီး ကာထားရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပရိသတ်များက စင်ပေါ်ကို ပြေးတက်လာကြပြီး ဘာတန်ကို ဆွဲကြ၊ ရမ်းကြလို့ပါပဲ။

ပြဇာတ်စကားတို့နေ့ကစပြီး လစ်ဇ်က အများအားဖြင့် တိုင်ဖုံးကြားကနေ ကြည့်တတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာတော့ ဘာတန်ရဲ့အဝတ်လဲခန်းထဲမှာ ထားတဲ့ မော်ဒီတာကတစ်ဆင့် အသံကိုသာ နားထောင်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရတာက ပြဇာတ်ရုံပထမဆုံးညမှာ ပရိသတ်များ ကျေနပ်လောက်အောင်ဆိုပြီး ဘာတန်နဲ့ လစ်ဇ်တို့ စင်ရှေ့မှာ ထွက်ပြကြပါတယ်။ အဲဒီညက ပရိသတ်များ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ရှိခဲ့တာကြောင့် ပွဲစဖို့ နာရီဝက်နောက်ကျခဲ့ရပါတယ်။

လစ်ဇ်က သူမရဲ့ ၃၂ နှစ်မြောက် မွေးနေ့ကို Hamlet အဖွဲ့သားများနဲ့အတူ ဇာတ်ခုံအောက်ဝိုင်းမှာပဲ ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။ အဖွဲ့သားအားလုံးက မွေးနေ့သီချင်းကို ဝိုင်းဆိုပေးခဲ့ကြတာပါ။ လစ်ဇ်က ဇာတ်သုံးစာနဲ့ မွေးနေ့ကိတ်ကို ခွဲခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကာလများဟာ လစ်ဇ်ရဲ့ဘဝမှာ ပျော်စရာအကောင်းဆုံးအချိန်များပါပဲ။ ၃၂ နှစ်မြောက် မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ဘာတန်ပေးတဲ့လက်ဆောင်ကတော့ မြွေ၊ စိန်ခြယ်ထားတဲ့ လည်ဆွဲတစ်ကုံးပါ။ ကျောက်မီးသွေးတွင်းတူးသမားတစ်ယောက်ရဲ့သားက သူ့ချစ်သူကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးတာက ကမ္ဘာကျော်ဘုလင်ဂါရီလက်ဝတ်ရတနာတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်ဆိုရင် ယုံနိုင်စရာ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူပေးတဲ့ လည်ဆွဲက လစ်ဇ်ရဲ့ ရင်နှစ်မြွှာကြားမှာ ရှိနေတာကို သူ့ကိုယ်တိုင် တသိမ့်သိမ့်ကြည့် နူးခဲ့ပါတယ်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ လစ်ဇ်ကို ဒီလိုအဖိုးတန်လက်ဝတ်ရတနာတွေနဲ့ သူ့အချစ်ကို ပြသခဲ့တာချည်းပါပဲ။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

ကိုတိမစိဒယပ်ဂ်တန်
ဘားဖော်လေး ပွားဖြိုင်

ဇာနည်ညီမ:

၂၀၁၃ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၂၂ ရက်နေ့က
မြိတ်နီဆိမ်းဗွေအနီးလျှာဆက်ခံခွင့် ခုတ်ယူနေရာမှာရှိတဲ့
မိလျှာမင်းဆားနဲ့ ကြွင်းရာတော် ကိတ်မစ်ဒယ်လ်တန်တို့
ဆားဦးရတနာကို လန်ဒန်မြို့ရဲ့ ပိန့်ဗေရီဆေးရုံကြီးမှာ
မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ တိုင်းပြည်သို့ ပင်ကြွညာခင်
နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ ပီလျံနဲ့ ကိတ်တို့က
ဆွေတော်ချီးတော်များကို ပုန်းဆက်သွယ်အကြောင်း
ကြားကြပြီး နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပဲ
တာကင်ဟမ်ရှေ့နန်းတော်ကြီးက ဖွားမြင်လာတဲ့
တက်ယူဒြော့စ် ဆိမ်းဗွေအနီးလျှာဆက်ခံခွင့်ရှိဖော်
မင်းဆားကလေးအတွက် အခြောက် ၆၂ ရက်
ပတ်လောက်ရှိပါတယ်။ ကိတ် ဖွားမြင်မယ့်ရက်ကို
ရင်တပိတ်တပိတ် တောင့်စားနေကြတဲ့

မြိတ်နီနိုင်ငံ ပြည်သူ့ပြည်သားများကလည်း
ဝမ်းမြောက်တဲ့ကြွေးကြော်သံများ၊
ခေါင်းလောင်းထိုးသံများနဲ့ သားတော်လေးကို
ဂုဏ်ပြုခဲ့ကြပါတယ်။ သားတော်လေးဟာ
ပီလျံနဲ့ ကိတ်တို့အတွက် ပထမဆုံး သားဦးရတနာ
ဖြစ်တာကြောင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုအနည်းငယ်တော့
ရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ပီလျံနဲ့ ကြင်ရာတော်တို့က
သတင်းထောက်များအား ပြောကြားရာမှာ
သားလေးရဲ့အဆုတ်က တော်တော်အားကောင်းတယ်။
နာမည်ကိုတော့ စဉ်းစားဆဲဖြစ်တယ်လို့
ပြောကြားခဲ့ကြပါတယ်။ သားဦးရတနာရဲ့

သန့်ရှင်းရေးကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ဖို့ ကိုတော့ သူတို့ဇနီးမောင်နှံက တာဝန် ခွဲထားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ကိတ် ပြောပြချက်အရဆိုရင် ဝီလျံက ပထမဆုံး အနီးလဲပေးပြီးပြီလို့ ဆိုပါတယ်။

‘အဲဒီလို အနီးလဲရတာဟာ အင်မတန်စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းပါတယ်။ သားဦးရတနာရဖူးတဲ့ မိဘတိုင်း ဒီခံစားချက်ကို နားလည်ကြပါလိမ့်မယ်’လို့လည်း ကိတ်က ဆိုပါတယ်။

ကိတ်ရဲ့ဇာတိချက်ကြွေဖြစ်တဲ့ ဘတ်ကယ်လ်ဘာရီမြို့ကလေးမှာတော့ ဘားဆိုင်များမှာ တန်းစီရလောက်အောင် များပြားနေခဲ့ကြပြီး လူတိုင်းက အရက်

တစ်ပိုင်စီနဲ့ သားတော်လေးကို ဂုဏ်ပြုကြပါတယ်။ ကိုးလလုံးလုံး စောင့်စားခဲ့ကြပြီး ဗိုက်နာချိန် ၁၁ နာရီကြာမြင့်ကာ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဗြိတိန်နိုင်ငံရဲနန်းလျှာ အသစ်ကလေးဟာ ညနေ ၄ နာရီ ၂၄ မိနစ်အချိန်မှာ လူလောကထဲသို့ ချောမောဖွာ ရောက်ရှိလာခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်အလေးချိန် ရှစ်ပေါင် ခြောက် အောင်စရှိတဲ့သားလေးကို အသက် ၃၁ နှစ်စီရှိပြီဖြစ်တဲ့ မိဘနှစ်ပါးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုခဲ့ကြပါတယ်။ သားတော်လေးက ဘိုးတော် ချားလ်စ်မင်းသား၊ ဖခမည်းတော် ဝီလျံမင်းသား ငို့နောက် တတိယမြောက် ထီးမွေနန်းလျှာဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

မွေးဖွားပေးတဲ့ မီးယပ်သားဖွား

ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ မားကပ်စ် ဆက်ရှဲလ်က ‘မင်းသားကလေးက ရုပ်ချောချောကလေးပါ။ မွေးဖွားတာလည်း သဘာဝနည်းအတိုင်းပဲ မွေးဖွားခဲ့တာပါ’လို့ ဆိုပါတယ်။ ကိတ် ဆေးရုံကို ကင်စတန်နန်းတော်မှ စတင်ရောက်ရှိလာတဲ့ မနက် ၆ နာရီအချိန်ကစပြီး ဝီလျံမင်းသားက ကြင်ရာတော်အပါးမှာ တစ်ဖဝါးမှ မခွာဘဲ စောင့်ရှောက်နေခဲ့ပါတယ်။ မွေးဖွားပြီးချိန်မှာလည်း နန်းတော်သို့ ပြန်မသွားသေးဘဲ အနားမှာပဲ စောင့်ရှောက်နေတာ တွေ့ကြရပါတယ်။ ‘ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့လောက် ဖျော်တဲ့သူ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’လို့လည်း ကလေးအဖေအသစ်စက်စက်က ရိုးရိုးကလေး ဆိုခဲ့ပါတယ်။

မင်းသားလေး မွေးဖွားပြီးကြောင်းတိုင်းပြသသို့ ကြေညာရမယ့်အချိန်မှာ နန်းတွင်းအစဉ်အလာအရ ဓလေ့ထုံးစံများနဲ့အညီ ကြေညာခဲ့သလို ဒစ်ဂျစ်တယ်နည်းနဲ့လည်း တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့

နန်းတွင်းအစဉ်အလာအတိုင်း သားတော် ဖွားမြင်ကြောင်း ကြေညာစဉ်

ကြည့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ မိန့်မေရီ ဆေးရုံ
ထွင်းမှာတော့ ဝန်ထမ်းများက သား
ဆော်လေးမွေးဖွားခြင်းကို ကိတ်မုန့်ခွဲပြီး
ဆော်တပါး ဆင်နွှဲကြပါတယ်။ တစ်
အဖွဲ့လုံးသို့ သတင်းကြေညာလိုက်တာ
နဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က
ဆောင်းချီးပေးကြတဲ့ စာများ တဖွဲဖွဲ
ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ စာပို့ကြတဲ့သူများထဲ
မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသမ္မတကြီး
အိဘားမားလည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပါ
တယ်။ အဲလစ်ဇဘက်ဘုရင်မကြီးက
ခမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရတယ်လို့ဆို
သလို ဘိုးတော်ဖြစ်တဲ့ ချားလ်စ်မင်း
သားကလည်း သူနဲ့ ကြင်ရာတော်
တယ်မီလာတို့က ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမိ
တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဦးလေးတော်ဖြစ်တဲ့ ဟယ်ရီမင်း
သားက တာဝန်ကျရာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ
အရှေ့တောင်ပိုင်းဒေသက လေတပ်
ဧည့်သည် ရောက်ရှိနေပါတယ်။ နောက်
တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ ဆေးရုံရဲ့ထုံးစံ

ဘာကင်ဟမ်ရွှေနန်းတော်ရဲ့
ဟားဟင်းကြည့်ချက်ကို
ကုတ်ပြန်တဲ့
ဝန်ထမ်းဟန်နဲ့ ယူဆောင်လာစဉ်

ဘားဝင်ကြည့်ချက်ထုတ်ပြန်မယ့်
အရာရှိများ ဘာကင်ဟမ်ရွှေနန်းတော်သို့ ဝင်ရောက်ကြစဉ်

အများပြည်သူရှေ့ သားကို ရင်မှာထွေးစဉ် အုယားနေပုံရတဲ့ ဝီလျံမင်းသား

အတိုင်း ဆရာဝန်များက မင်းသမီးကို လာရောက်စစ်ဆေးပေးကြပြီး နှစ်ဖက် အတိုးအဘွားများ လာရောက်လည်ပတ် ကြပါတယ်။ ဝီလျံနဲ့ ကိတ်တိုက ပြုစု စောင့်ရှောက်ပေးကြတဲ့ စိန်မေရီဆေးရုံ က ဆရာဝန်များနဲ့ ဝန်ထမ်းများကို ကျေး

ဇူးတင်တယ်လို့လည်း ထုတ်ဖော်ပြော ကြားခဲ့ပါတယ်။

သားတော်လေး မွေးဖွားလာခြင်း ဟာ ဗြိတိန်နိုင်ငံ ဧကရာဇ်စနစ်မှာ ထူး ခြားတဲ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလို့ ဆိုပါတယ်။ ဗစ် တိုးရီးယားဘုရင်မ အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ ၁၉

ရာစုနှစ်ကစပြီး နန်းလျာသုံးဆက်အထိ တိုးပွားလာခြင်းမှာ ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပါပဲ။ နန်းတွင်းရေးရာများကို ရေးသားလေ့ တဲ့ သမိုင်းသုတေသီ ရောဘတ်ဘာဆီ ကတော့ 'အခုပုံအတိုင်းဆိုရင် ဗြိတိန်

နိုင်ငံရဲ့ ဧကရာဇ်စနစ်ဟာ နောက်ရာစု နှစ်တစ်ခုအထိ တည်တံ့သွားနိုင်ပါ တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ်ကာလ အတွင်း မှာ ကိတ်မင်းသမီးက ကင်စတန်နန်း တော်မှာ နေလိုက်၊ သူ့ဇာတိမြေမှာရှိတဲ့ မိဘနှစ်ပါးဆီမှာ သွားနေလိုက်ရှိခဲ့တာ ပါ။ ကိုယ်ဝန်အရင်အမှာရှိချိန်အထိ နန်း တွင်းတာဝန်များကိုလည်း မလစ်ဟင်း စေရအောင် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ သားတော်ကို မွေးဖွားစဉ်မှာတော့ မွေး ခန်းထဲမှာ မိခင်ဖြစ်သူ ကာရို၊ ညီမတော် ဖြစ်သူ ဝီပီတို့ကိုပါ လိုက်ပါစေမယ်လို့ နှလုံးအစီအစဉ်ကို ဖျက်ပြီး ကြင်ရာတော် ဝီလျံမင်းသား တစ်ပါးတည်းသာ လိုက် ပါသွားခဲ့ပါတယ်။ ဆရာဝန်များ၊ သူ့မှာ ပြုဆရာမများ၊ ဝမ်းဆွဲအမျိုးသမီးများ နဲ့ ဝီလျံမင်းသားတို့သာသားတော်လေး ခု ပထမဆုံးအသက်ရှူသံနဲ့ လှုပ်ရှားမှု တို့ကို တွေ့မြင်ခွင့်ရခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါ တယ်။ မွေးခန်းအပြင်မှာ ရှိနေတဲ့ကာ နီကတော့ ဒုတိယမြောက် မြင်တွေ့ရ မယ့်သူ ဖြစ်တာကြောင့် ရွှေနန်းတော် အစဉ်အလာကို ချိုးဖောက်သလိုတော့ ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ နန်းတွင်းအစဉ် အလာအရ နန်းလျာဆက်ခံရမယ့် မင်း သား(သို့မဟုတ်)မင်းသမီးတစ်ပါး မွေး ဖွားလာမယ်ဆိုရင် အရင်ဆုံး ရှုမြင်ရမယ့် သူက ဘုရင်မကြီးသာ ဖြစ်ပါတယ်လို့ နန်းတွင်းရေးရာ သားတော်သမီးတော် များနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်သူတစ် ဦးဖြစ်တဲ့ ရိုဘီပုပ်က ဆိုပါတယ်။

ဝီလျံနဲ့ ကိတ်တို့ရဲ့လက်ထက်မှာ ရှေးရိုးအစဉ်အလာတချို့ကို ချိုးဖောက် လာခဲ့ကြတာ သူတို့နှစ်ယောက် စတင် ခုန့်ကျွမ်းဝင်ကတည်းက ဖြစ်ပါတယ်။ အခုကိစ္စမှာလည်း အခြေအနေအရ မထင်မှတ်ဘဲ ချိုးဖောက်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ သားတစ် ယောက်အဖေဖြစ်လာတဲ့ ဝီလျံက တော် ဝင်လေတပ်မတော်မှာ တာဝန်ထမ်း ဆောင်ရာကနေ မကြာမီ နုတ်ထွက်ပြီး နန်းတွင်းကိစ္စများကို အစဉ်တစိုက်

မြေးကို လာကြည့်ကြတဲ့ အိမ်ရှေ့မင်းသား ချားလ်စ်နဲ့ ကြင်ရာတော် ကယ်ဒီလာ

ကိတ်ရဲ့ ဖခင် ဗိုက်ကယ်လ်မစ်ဒယ်လ်တန်နဲ့ မိခင် ကာရိုးလ်တို့ မြေးကို လာကြည့်ကြစဉ်

ဆောင်ရွက်သွားလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရ ပါတယ်။

ချားလ်စ်ရဲ့ ဝမ်းကွဲမောင်နှမတော် စပ်သူ အင်ဒီရာဟစ်ကတော့ 'ဝီလျံ သာ ယူနီဖောင်းဝတ်မထားဘဲ နန်းတွင်း တာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်နေမယ်ဆိုရင် သူဟာ သမားရိုးကျ သာမန်အရပ်သား ကလေးအဖေတစ်ယောက်လို့ ကျွန်မ

မြင်မိမှာပဲ' လို့ ဆိုပါတယ်။ အချိန်တန် တဲ့အခါမှာ ဗြိတိန်နိုင်ငံရဲ့ ထုံးတမ်းအစဉ် အလာအတိုင်း သားတော်လေးရဲ့အမည် ကို သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်က ကြေ ညာပေးပါတယ်။ သို့အမည်ကတော့ ဂျော့ချ်အလက်ဇန္ဒားလူးဝစ္စ ဖြစ်ပါ သတဲ့။

ဇာနည်ညွှန်း

စသောင် သွားရမယ့် နေရာပေါင်း တစ်ထောင်(၄) မေဏ္ဍာဦး

ဂျာမနီပြည်ရဲ့ သွားရမယ့်နေရာ
တွေကို ဆက်လက်ဖော်ပြရရင်တော့-
19. The Zwinger
ဒရစ်ဒန်(Dresden)မြို့ ဆက်ဆိုနို
(Saxony)ပြည်နယ်မှာရှိပါတယ်။
ဘရူတ်(ခ်)(Baroque)
ဗိသုကာလက်ရာ နန်းတော်က
ကောင်းလွန်းလို့ 'အဲလ်ဘီ
(Elbe)မြစ်ရဲ့ ဖလော်ရင့်စ်'လို့
တင်စားရတဲ့အထိပါပဲ။

အောက်အင်ကြီးကို ၁၈
ခုနှစ် ကောင်းစားခဲ့စဉ်က
အင်ဒိုပေမဲ့ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဒုတိယ
ကမ္ဘာစစ်ပြီးဆုံးခါနီးအချိန်မှာ
အင်ကြီး အခံခဲ့ရဆုံးမြို့ဖြစ်ခဲ့ပြီး၊
အောက်အင်ပေါင်း ရှစ်ဆယ်
ခုနှစ် ဖျက်စီးခဲ့ရပါတယ်။
၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်နောက်ပိုင်းများမှာ
အသားစိတ်ပြန်လည် တည်ဆောက်
မှုခံခဲ့တာလေ။ ၂၀၀၂ ခုနှစ်

နေရာသီ မြစ်ရေလျှံခဲ့စဉ်က
လက်မတင်လေး လွတ်ခဲ့တယ်
ဆိုပါတော့။ ဇွင်းဂါး (Zwinger)
နန်းတော် အဆောင်ဆောင်မှာ
ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ အနုပညာ
လက်ရာတွေက နန်းတော်
တစ်ဖြစ်လဲ ပြတိုက်မှာ တွေ့နိုင်
ဆဲပေါ့။ စစ်ပြီးခါစတုန်းက
ဆိုဒီယက်ယူနီယံလက်ထဲ
မပါသွားအောင် အနုပညာပစ္စည်းတွေ

ဝှက်ခဲ့ကြရသတဲ့။ နောက်ပိုင်း
အရှေ့ဂျာမနီအဖြစ် ဒရစ်ဒန်မြို့က
ကွန်မြူနစ်လက်အောက်မှာရှိစဉ်မှာပဲ
အနုပညာပစ္စည်းတွေကို ဆိုဒီယက်
ယူနီယံက ပြန်ပေးခဲ့တာလေ။
August The Strong (၁၆၉၄ -
၁၇၃၃)ခေတ်မှာတော့ နန်းတော်ကြီး
ရွှေရောင်ကာလများလို့ ပြောနိုင်ပါရဲ့။
အထူးသဖြင့် ရှေးခေတ်ပန်းချီ
ဆရာကြီးတွေရဲ့ လက်ရာမွန်တွေ

Rhine Valley-Middle Part

အများကြီး စုဆောင်းနိုင်ခဲ့တာမို့ သမိုင်း
ပညာရှင်တွေက ၁၈ ရာစု ဒရစ်ဒန်ကို
အီတလီပြည်က ဖလောရင်စမြို့နဲ့ ဝင်း
နစ်မြို့တို့နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။

ဇွင်းဂါးပြတိုက်မှာ ရှေးခေတ် ပန်း
ချီဆရာကြီး ရာဖီယယ်လ်(Raphael)ရဲ့
Sistine Madonna ပန်းချီကား၊ ပန်းချီ
ဆရာကြီး ကီအိုဂျီယိုနီ(Giorgione)ရဲ့
Sleeping Venus ပန်းချီကား၊ ဟီသျှန်
(Titian) ရဲ့ Tribute Money ပန်းချီကား
တွေက ကမ္ဘာကျော်ကားတွေပါပဲ။ အဲဒီ
ပြတိုက်က လက်နက်ပြခန်းမှာလည်း
ရှေးခေတ်လက်နက် အမျိုးမျိုး၊ ချပ်ဝတ်
တန်ဆာအဖုံဖုံကို အမဲခန်းအောင် တွေ့နိုင်
ပါတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး
ကြွေထည်ပစ္စည်းတွေပြသထားတဲ့ ပြ
ခန်းတွေက ထင်ရှားလှပါရဲ့။

August The Strong ကတော့ အနု

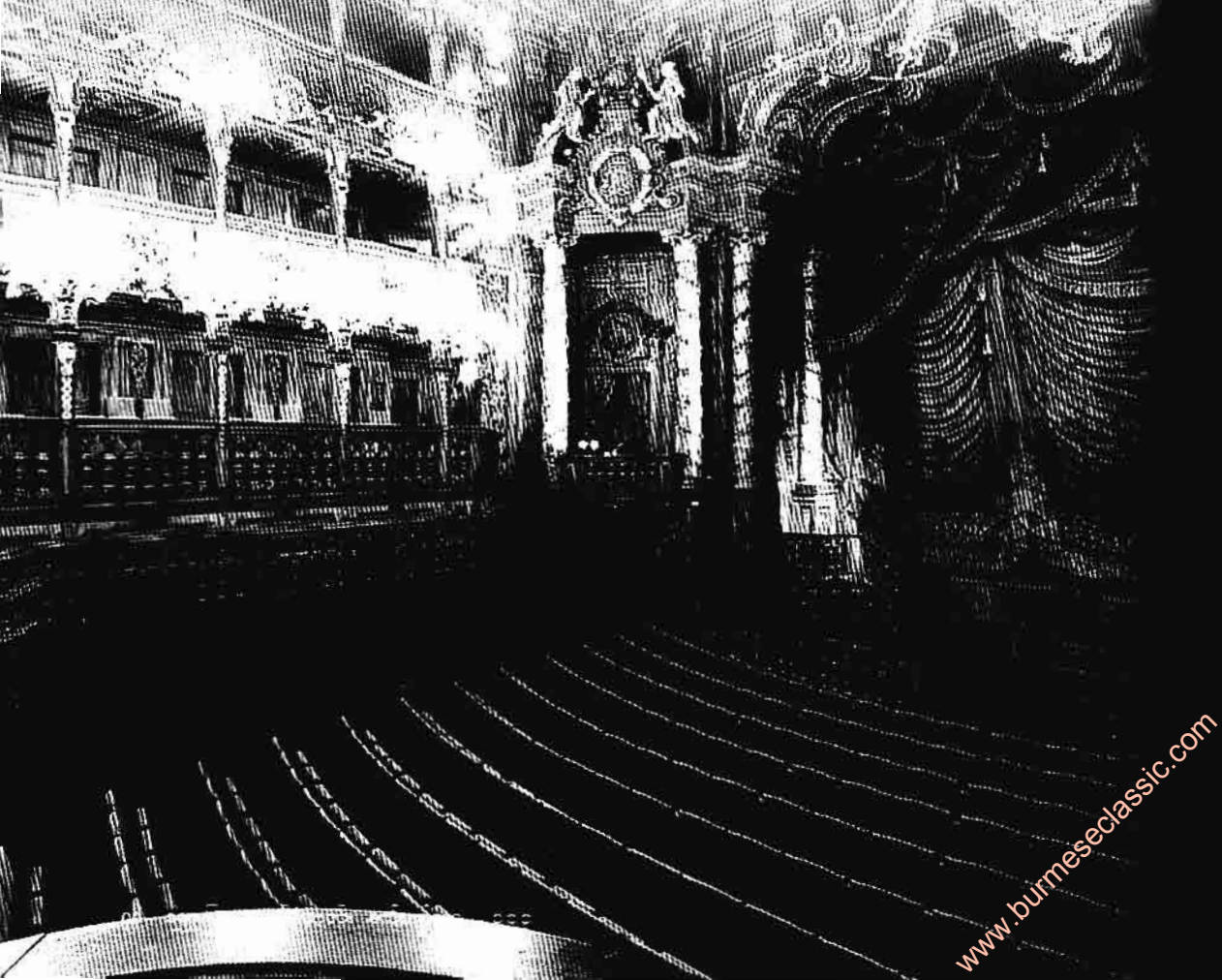
ပညာလက်ရာပစ္စည်းတွေကို မရ
ဆောင်းခင်က မိန်းမတွေ စုဆောင်းသူ
လို နာမည်ကြီးခဲ့တာက သူ့ဆီမှာ ကိုယ်
လုပ်တော်ပေါင်း သုံးရာလောက် ရှိခဲ့
တာကိုး။ အဲဒီ ကိုယ်လုပ်တော်တွေထဲ
မှာ ကိုဆဲလ်(Cosel) ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး
က နာမည်အကြီးဆုံးပေါ့။ အဲဒီခေတ်
ကာလကတည်းက ကိုဆဲလ်က
မိသကပညာရှင်နဲ့ သူမရဲ့ ကိုယ်ပိုင်
ရိုမန်တစ်(ခ်)အဆောင်ကို ဘရွတ်(ခ်)
လက်ရာနဲ့ ဆောက်ခိုင်းခဲ့တာလေ။
၁၉၄၅ ခုနှစ်မှာတော့ အဲဒီအဆောင်
ဗုံးဒဏ်ကြောင့် မြေခပြိုကျခဲ့ရပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဒဏ္ဍာရီထဲက ဖိနပ်ငှက်လိုပါပဲ။
အဲဒီ အဆောင် နေရာမှာ ကမ္ဘာအဆင့်မီ
ဟိုတယ်တစ်ခု ပြန်ဆောက်ခဲ့ပါပြီ။ ရိုမန်
တစ်(ခ်)ဆန်ကြတဲ့ စုံတွဲတွေတည်းခိုတဲ့
ဟိုတယ်တစ်ခုအနေနဲ့ ယခုအခါ ရပ်

တည်နေဆဲပါ။

20. Summer Music Festivals

ဘိုင်ရိုက်(Bayreuth) မြို့ကတော့
ဘာဗေးရီးယားပြည်နယ်မှာ ရှိပါတယ်။
အော်ပရာ ဝါသနာရှင်တွေ နှစ်စဉ် အော်
ပရာပွဲတော်အတွက် စုရုံးရာနေရာပါ။
နေရာသီရောက်ရင် ရက်သတ္တပတ် ငါး
ပတ်ကြာ ကျင်းပနေဆဲပေါ့။ ဂီတဆရာ
ကြီး ရစ်ချတ်ဝဂ္ဂနာရဲ့ ဓမ္မရုပ်မြေ ဘိုင်
ရွက်မြို့မှာ ၁၈ ရာစုကတည်းက အော်
ပရာ ဇာတ်ရုံကြီးတည်ဆောက်ခဲ့ပြီး
ပျော်ဖြေခဲ့တာပါ။ ဝဂ္ဂနာရချစ်သူများက
တော့ ဘိုင်ရွက်ဂီတပွဲတော်ရဲ့ အော်ပရာ
လက်မှတ် ဝယ်ယူနိုင်ဖို့ အကြိတ်အနယ်
ကြိုးစားရသတဲ့။ ရိုကိုကို (Rococo)
မိသကက လက်ရာနဲ့ တည်ဆောက်ထား
တဲ့ အော်ပရာဇာတ်ရုံကို ဝဂ္ဂနာကိုယ်တိုင်
သူရဲ့ ဂီတလုပ်ငန်းအတွက် အထွတ်

Bayreuth Opera House (Inside)

Bayreuth Opera House

အထိပ်ရောက်ခဲ့ချိန်မှာ ငွေကြေးအကုန် အထွန်ဆောက်တာပါ။ သူ့ရဲ့ မဟာ ဂီတရောင်ပြေးအတွက် အလွန်ကြီးမားတဲ့ ဓာတ်စင်ကြီးလိုအပ်ပါတယ်။ အော်ဆရာ ဓာတ်ပွဲမှာ ပါဝင်တဲ့သူတွေရော၊ ဘီးခတ်သူတွေရော အလွန်များတာပဲ။

ဓာတ်စင်ကြီးရဲ့ ဘယ်နေရာမှာ ဆိုင်နေပါစေ၊ ဓာတ်စင်အောက်မှာ တီးခတ်နေတဲ့ သံစုံတီးဝိုင်းကြီးရဲ့ ဂီတသံက ကိုယ့်ဆီကို ကူးစပ်လာနေသတဲ့။ ဓာတ်ရုံကြီးရဲ့ အနားမှာ ဝဂ္ဂနာရဲ့ သူ့ရဲ့ နတ်ယဇ်နီး (ဂီတဆရာကြီး ဖရန်နိုလစ်ရဲ့ အဖီး)တို့ နေခဲ့တဲ့အိမ်ဝင်းထဲမှာ သူတို့ရဲ့ အချိုင်းဝှေ့တွေ ရှိပါတယ်။ စာရေးသူက တော့ ဘိုင်ပွိုက်မြို့မှာ နေထိုင်နေဆဲ ငယ်သူငယ်ချင်းရှိတာမို့ ၁၉၉၅ ခုနှစ်နဲ့ ၂၀၀၁ ခုနှစ်တွေမှာ အဲဒီ ဓာတ်ရုံကြီးရှေ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့်သာ ရခဲ့ပါရဲ့။ အော်ဝရာ ဆတ်မှတ် ဘယ်လိုမှ ဝယ်လို့ မရခဲ့ပါ

Colonge Cathedral (Inside)

ဘူး။

ဂန္ထဝင် ဂီတဝါသနာရှင်တွေ အများစုကလည်း Schleswig Holstein (ရှဲလ်ဝစ်ဟိုလ်စတိုင်း)ဒေသမှာ ကျင်းပတဲ့ နွေရာသီဂီတပွဲတော်ကို သွားရောက်လေ့ရှိကြပါတယ်။ ဂျာမနီပြည်ရဲ့

အကြီးမားဆုံး နွေရာသီ ယဉ်ကျေးမှုပွဲတော်ကြီးကျင်းပရာ နေရာပါ။ လှပတဲ့ ရေကန်တွေပေါများတဲ့နေရာ ဖြစ်တဲ့ဟမ်ဘင်(Hamburg) မြို့နဲ့ ဒါတ်(ဒ်)တိုင်းပြည်ကြားမှာလည်း နို့ချေပြန်တာပါ။ လီယိုနတ်ဘန်စတိုင်း(Bamberg)

က ရှိလိမ့်မည်ဟုလည်းကောင်း၊ ဂီတပညာရှင်တွေ ကြီးကို စတင်ကျင်းပလိုက်ကတည်းက ကမ္ဘာ့အဆင့်မီ ဂီတပညာရှင်တွေ အတွက် နေရာသီဖျော်ဖြေပွဲမှာ ပါဝင်ဖို့ အစီအစဉ်တွေ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့ရပါတယ်။

ဂီတ အစီအစဉ်ပေါင်း တစ်ရာနှစ် ဆယ်ငါးမျိုးကို ဇာတ်ရုံတွေမှာ၊ ဘုရား

ကျောင်းတွေမှာ၊ တင်းကုပ်ကြီးတွေမှာ၊ မြင်းစီးအကယ်ဒမီကျောင်း၊ ကိုယ်ပိုင် စံအိမ်တွေနဲ့ ဖယောင်းတိုင်စီးသာ ထွန်းထားတဲ့ ရဲတိုက်တွေမှာ ကျင်းပတာပါ။ ခေါင်းစဉ်နှစ်ခုအောက်မှာ အဓိကထား ဖျော်ဖြေမှုရသတဲ့။ တစ်ခုက တိုင်းပြည် အလိုက် ဂီတဆရာတစ်ဦးစီရဲ့ အခြေ အမြစ်ခိုင်မာမှုပေါ်မှာ ချမှတ်ပြီး ဖျော်ဖြေ

ခွင့်ပြုခဲ့တာပါ။ ဘန်စတိုင်းက US မှာ နာမည်ကြီးတဲ့ Tanglewood Music Center(ဘော့(စ်)တွန်မြို့)လိုမျိုး ဥရောပ မှာ တစ်နေ့ ဖန်တီးနိုင်မယ်ဆိုတဲ့ နောင် မျိုးဆက်သစ်တွေထဲက ဂီတပညာရှင် တွေ ထွက်ပေါ်ရေးပေါ့။ ဘန်စတိုင်း ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူရဲ့ အကောင်းဆုံး နဲ့ နောက်ဆုံး ဖန်တီးထားတဲ့လက်ရာမျိုး တွေကိုလည်း အဲဒီပွဲမှာ ဖျော်ဖြေခဲ့တာ တဲ့။

Bernstein at Music Festival

21-The Rhine Valley

ရိုင်း(Rhine) မြစ်တောင်ကြား ကတော့ သမိုင်းဝင်သလို အထင်ကရရှိ လှပြီး ကမ္ဘာ့အဆင့်မီ ဝိုင်ထုတ်လုပ်တဲ့ နေရာပါ။ ရိုင်းမြစ်ကို ဥရောပ အသွယ် နှလုံးလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ မိုင်ပေါင်း ရှစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှည်တဲ့ ရိုင်းမြစ်က သွယ် ဇာလန်ပြည်ကစပြီး မြောက်ဘက် ဝင် လယ်ထဲကို စီးဝင်သွားခဲ့တာပါ။ အထူး သဖြင့် ရိုင်းမြစ်အလယ်ပိုင်း ဝိုင်ငါဆယ် အရှည်လောက်က Mainz(မန်းစ်)မြို့နဲ့ Koblenz(ကိုဘလန်စ်) မြို့ကြားမှာ မြစ် ရဲ့ အလှဆုံးကို ပြသနိုင်ခဲ့သလို သမိုင်း ဝင်နေရာတွေလည်း ရှိနေဆဲပေါ့။

အမြဲတမ်း မေးနေကျမေးခွန်းတစ်

Heidelberg University

St. Ludwig Museum with Cologne Cathedral

ခုကတော့ ရိုင်းမြစ်အလှကို သင်္ဘောနဲ့
ကြည့်မှာလား၊ ကားနဲ့ကြည့်မှာလားဆို
တာပါပဲ။ ဘာနဲ့သွားသွား ရိုင်းမြစ်အလှ
ကို ခံစားနိုင်ကြသတဲ့။ ရိုင်းမြစ်လက်
တက်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ မိုဆဲလ်(Mosel) မြစ်
နဲ့ ကျွေကောက်ပြီး လှပပုံကလည်း ပစ္စ
ယက်ဆန်လှသတဲ့။ ကိုဘလန်နီမြို့နား
ကနေ ရှေးဟောင်းမြို့ကြီးရာ (Trier-
ဘီစီ ၂၀၀၀ကတည်းက တည်ခဲ့) အထိ
စွန့်ဆွဲယဉ်းမိုင် အရှည်ကလည်း အထူး
လှပနေပြန်တာပါ။ ရိုင်းမြစ်နဲ့ မိုဆဲလ်
မြစ်တွေရဲ့ ဒေသက ဝိုင်အရက်တွေ၊
အထူးသဖြင့် Riesling ဝိုင်အမျိုးအစား
အကောင်းဆုံးရနိုင်တာမို့ သွားရတာ
တန်တယ်လို့ ပြောရမှာပါ။

ရိုင်းမြစ်တစ်ဝိုက်ကို ၁၉၉၅ နဲ့
၂၀၀၁ မှာ ကမ္ဘာ့နမူနာ ကောင်းကောင်းသွား
နိုင်ခဲ့သလို မိုဆဲလ်မြစ်အလှကိုတော့

၁၉၉၅ ခုနှစ် စီခင်ကြီးနဲ့အတူ သွားခဲ့
ရတုန်းက အတွေ့အကြုံတွေကို သတိရ
ဆဲပါပဲ။

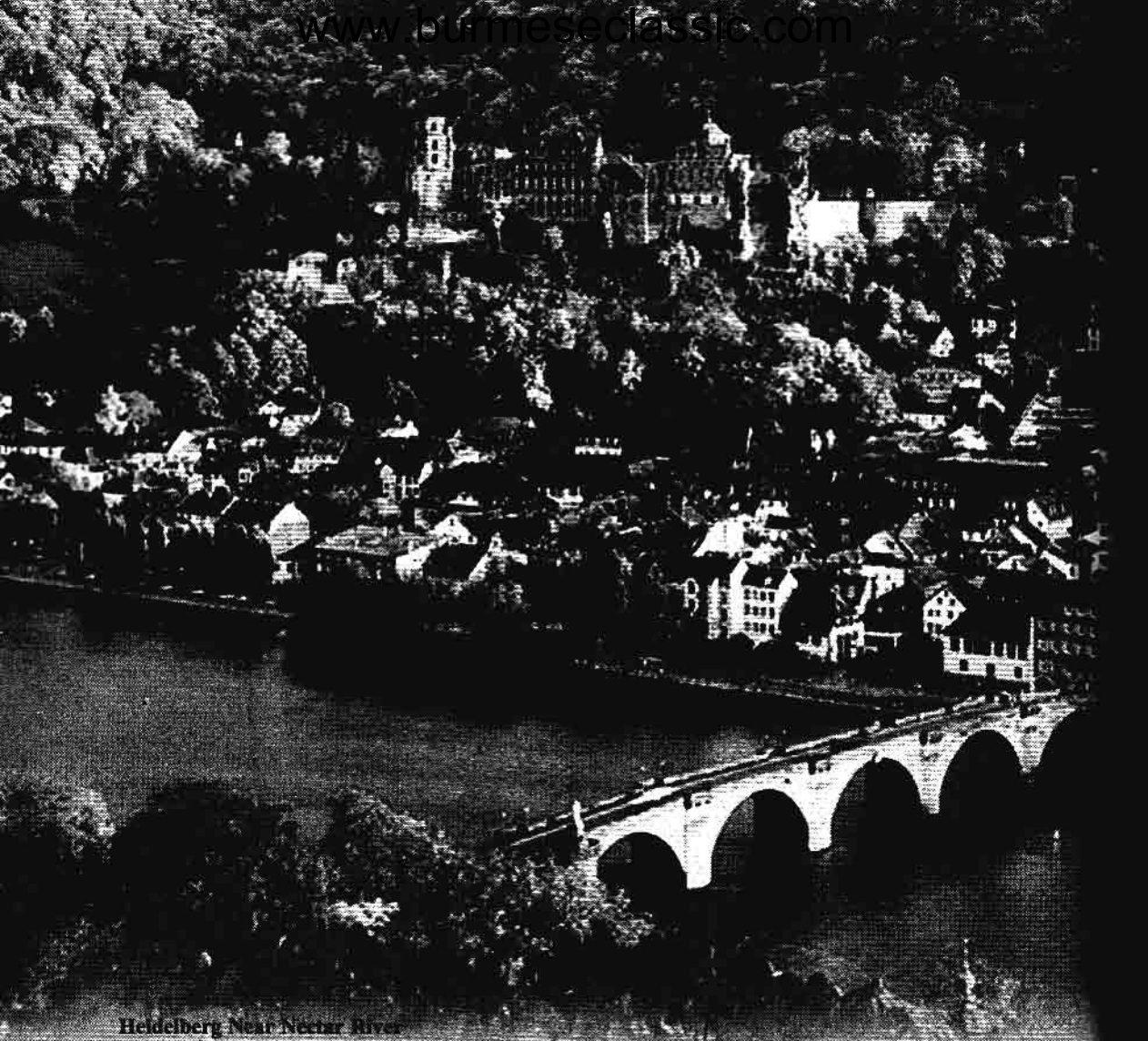
22-Cologne's Cathedral Quarter

အနှစ် နှစ်ထောင်ကြာ ဥရောပအနှစ်
ပညာလက်ရာကို တွေ့နိုင်တဲ့ ကိုလုံးက
သီဒရာ(Cologne's Cathedral)ကြီးကို
တော့ ကိုလုံးမြို့ ရိုင်းလန်(Rhineland)
ပြည်နယ်မှာ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ၁၄ ရာစု
တုန်းက ကဗျာဆရာကြီး ပီထရာ(ခံ)
(Petrarch)ကတော့ မျှော်စင်နှစ်နဲ့ ကိုလုံး
ဘုရားကျောင်းကြီးကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ
လက်ရာအကောင်းဆုံး လက်ရာတစ်ခု
လို့ သတ်မှတ်ခဲ့တာလေ။ ငါးရာတစ်
ဆယ့်ငါးပေမြင့်တဲ့ တောင်ဘက် မျှော်
စင်ကြီးမှာ လှေကားပေါင်း ငါးရာကိုး
ဆင့်ရှိတာမို့ ကမ္ဘာပေါ်က ဘုရား
ကျောင်း မျှော်စင်တွေထဲမှာ ယနေ့အချိန်

အထိ အမြင့်ဆုံးပါပဲ။ အရိုးစူး (Dom)
ကြီးပါတဲ့ ဘုရားကျောင်းကို ဆောက်ခဲ့
ရတာ အနှစ် ခြောက်ရာ ကြာခဲ့သတဲ့။

ရောမတွေဆောက်တဲ့ ရှေးဟောင်း
နေရာမှာ ရောမဧကရာဇ် ဖရစ်ဒရစ်ဘာ
ဘိုရှိဆာက Three Magi(ဘုရားသခင်
မွေးဖွားစဉ်က သွားခဲ့တဲ့ ပညာရှိသုံးဦး)
ရဲ့ အရိုးတော်ပါဝင်တဲ့ သေတ္တာပေး
ခဲ့သတဲ့။ ၁၂ ရာစုကတည်းက မူရင်း
လက်ရာအတိုင်း ပြသထားပါတယ်။
ဘုရားစင်ကိုတော့ ၁၄ ရာစုမှာ တည်ခဲ့
တာတဲ့။

ဘုရားကျောင်းရဲ့တောင်ဘက် နား
မှာပဲ Germano-Roman(ဂျာမန်နဲ့ရောမ
ယဉ်ကျေးမှု)ပြတိုက်ရှိပါတယ်။ ၁၉၄၁
ခုနှစ် ဗုံးခိုကျင်းတွေ တည်ဆောက်ခဲ့ချိန်
မှာ ရှေးဟောင်းရောမတွေရဲ့ အဆိပ်ကြေး
ခင်းဖြစ်တဲ့ ကြေးစကပ်ဝန်ချီ (Mosaics)

Heidelberg Near Neckar River

တွေကို အလုပ်သမားတွေက လက်ရာမ
ပျက် ရှာတွေ့ခဲ့တာတဲ့။ ယခုအချိန်မှာ
တော့ ပြတိုက်ရုံတစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်
နေပါပြီ။ ဘုရားကျောင်းရဲ့ နောက်ဖျား
မှာတော့ Wallraf-Richartz ပြတိုက်နဲ့
Ludwig ပြတိုက်တို့ ရှိနေပါတယ်။
ဝေါလ်ရစ်-ရီချတ်(စ်) (Wallraf-Rich-
artz) ပြတိုက်မှာ ၁၄ ရာစုကနေ ၂၀
ရာစုအတွင်းက ပန်းချီကားတွေ အများ
ကြီး စုဆောင်းထားတဲ့ ပြတိုက်ကြီး
ဖြစ်သလို၊ လူဝစ်(Ludwig)ပြတိုက်က
တော့ ၂၀ ရာစု ပန်းချီအနုပညာတွေ
စုဆောင်းထားပုံက နယူးယောက်မြို့က
နာမည်ကျော် ဂူဂ်ဟိုမ်း(Guggenheim)

ပြတိုက်နဲ့ ပန်းချင်း ယဉ်ပြိုင်နိုင်အောင်
ပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုလုံး ကသီဒရာ
အရိပ်အောက်ကို မခွာဘဲ အနှစ် နှစ်
ထောင်က အနောက်တိုင်း ပန်းချီပန်းပုနဲ့
ဗိသုကာဆိုင်ရာ လက်ရာအမျိုးမျိုးကို
တွေ့မြင်နိုင်တာပါ။

၁၉၉၅ ခုနှစ် ကျွန်မ ကိုလုံးက
သီဒရာ ရောက်ခဲ့စဉ်က ပြတိုက်တွေ
ဘက် မရောက်ခဲ့ပေမဲ့ ရှေးဟောင်း ရော
မတွေ့ရဲ့ အိမ်နေရာတွေကို ကားရပ်ရာ
မြေအောက်ပိုဒေါင်မှာ တွေ့ခဲ့ရပါရဲ့။

တစ်နေ့လုံး ဘုရားကျောင်းနဲ့ ပြ
တိုက်တွေကို လေ့လာခဲ့ရင်တော့ ဘုရား
ကျောင်းရှေ့နားက Dom ဟိုတယ်မှာ

သွားနေပြီး အပန်းဖြေနိုင်ပါတယ်။
Dom ဟိုတယ်က ရှေးဇေတ်ဟောင်း
အောက်မေ့ဖွယ်ရာတွေနဲ့ ပြင်ဆင်ထား
သလို ဧည့်သည်တစ်ဦးကို လန်ဆောင်မှု
ပေးမယ့်သူ တစ်ဦးစီလောက်နဲ့ ဧည့်ဝတ်
ကျွန်ပြန်သတဲ့။ ဈေးကြီးပေးရတဲ့ အခန်း
က ဘုရားကျောင်းကြီးရော၊ ဘုရား
ကျောင်းရင်ပြင်ကိုရော မြင်ရရုံမက
ဘုရားကျောင်းရဲ့ မှန်ရောင်စုံနဲ့ ပန်းချီ
ရုပ်ပုံဖော်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေ
ကိုလည်း ကောင်းကောင်း မြင်တွေ့နိုင်
ပါရဲ့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးဆုံး ဘုရား
ကျောင်း ခေါင်းလောင်းကြီးကလည်း
နှစ်ဆယ့်လေးတန် လေးပြီး တစ်မှာရုံ

အခါ အသံမြည်သတဲ့။

Heidelberg's Schloss

ဟိုင်းဒဲလ်ဘာ(ခ်)ရဲတိုက်ကြီးက
ဟိုင်းဒဲလ်ဘာ(ခ်)မြို့ ရိုင်းလန်ပြည်
နယ်မှာ ရှိတာပါ။ ရိုမန်တစ် သင်္ကေတ
အဖြစ် တည်ရှိနေပါတယ်။ အလွန်ကြီး
မောတဲ့ ရဲတိုက်ကြီးက ပြိုနေပေမဲ့ သစ်
တောအုပ်အတွင်း ရင်ပြင်ဥယျာဉ်ကြီး
တွေနဲ့ အလွန်မှ မြင်ကွင်း လှပလှပါရဲ့။
ဗျူးမှ ၁၉၉၅ ခုနှစ် ဟိုင်းဒဲလ်ဘာ(ခ်)
ရဲတိုက်ကြီး အပြိုအပျက်တွေကို ကြည့်
ခဲ့ရင်း ရင်ထဲမှာ တလိုက်လိုက်နဲ့ကို ခံ
ဆဲခဲ့ရတာပါ။

၁၆၈၉ ခုနှစ် ပြင်သစ်ဘုရင် လူဝီ
XIV က ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ ပုံစံအတိုင်း မပြု
ပြင်ဘဲ ထားတာကိုပဲ ရိုမန်တစ်ဖြစ်
အောင် ပိုပုံပိုးနေသလိုပါပဲတဲ့။ ကမ္ဘာ
အစ်လွှားက ယန်းချီဆရာတွေ၊ ကဗျာ

ဆရာတွေကတော့ ဒီအဆောက်အဦ
ကြီးပုံတွေဆွဲကြ၊ ကဗျာတွေဖွဲ့ကြတာ
ယခု အချိန်တိုင်အောင်ပါပဲ။ စာရေး
ဆရာကြီး မတ်(ခ်)တွိန်း(Twain)က
တော့ ခုလိုရေးခဲ့ပါတယ်။ ‘သဘာဝ
သက်မဲ့လို စွန့်ပစ်ခြင်းခံရ၊ သရဖူဖြတ်
ချခြင်းခံရ၊ မုန်တိုင်းဒဏ်ကို အများကြီး
ရိုက်ခတ်ခံရပေမဲ့ သစ္စာရှိဆဲ၊ လှပဆဲပါ’
တဲ့။ တော်ဝင်မင်းသား အီလက်တာစ်
(Electors) ဆိုသူက ၁၄၀၀ ကနေ
၁၆၂၀ အထိ နှစ်ပေါင်းများစွာ သံ
ကျောက်အနီရောင်နဲ့ ဆောက်ခဲ့တာပါ။
၁၈ ရာစုနှစ်ရောက်မှ ရိုမန်တစ်ဖြစ်သူ
တွေက ပြန်ရှာတွေ့ခဲ့ပြီး ရဲတိုက်ကြီးကို
အမွှမ်းတင်ခဲ့ပါတယ်။ နက်ကာမြစ်
(Neckar) ရဲ့ မြောက်ဘက်အခြမ်း
တောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့အတွက် နက်ကာ
မြစ်မှာ နေဝင်ချိန်ကို တောင်းကောင်း

ခံစားနိုင်တဲ့ ဂူမျှော်ခင်းတွေ ရှိနေသတဲ့။
သမိုင်းဝင်နေရာများက ဟိုတယ်
ကလည်း ၁၄၅၂ ကတည်းက တည်ခဲ့
တာတဲ့။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ
နေခဲ့တဲ့နေရာက စခဲ့တာတဲ့။ ဟိုင်းဒဲလ်
ဘာ(ခ်)တက္ကသိုလ်ကလည်း ဂျာမနီမှာ
သက်တမ်းအကြာဆုံး တက္ကသိုလ်အဖြစ်
၁၃၈၆ ခုနှစ်ကတည်းက တည်ထောင်ခဲ့
တာပါ။ မတ်(ခ်)တွိန်း ဥပေပ ရောက်တဲ့
အခါ ဟိုင်းဒဲလ်ဘာ(ခ်)ကို ရောက်ခဲ့ပြီး
သူရဲနာမည်ကျော် ခရီးသွားစာအုပ်ဖြစ်
တဲ့ A Tramp Abroad ဆိုတဲ့ စာအုပ်မှာ
ရေးခဲ့ပါတယ်။ ပထမဆုံးညကို ရဲတိုက်
ကြီးအရိပ်ခိုရင်း အိပ်ရှေးဟောင်း ဟို
တယ်မှာ မတ်(ခ်)တွိန်းနေခဲ့တာကိုး။
ဗုဒ္ဓဘာသာရား ပွားများကြပါစေ။

■
မေတ္တာဦး

Rhine Valley and Vineyard

၁။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းရန်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းမှာ မှန်တစ်ခုရှိတယ်လို့
ကျွန်တော်ပြောရရင် ခင်ဗျားတို့ လက်ခံနိုင်ပါ
မလား။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့မှာ
ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ခွဲလမ်းယစ်မှားတဲ့ မှန်
တစ်ခုတော့ ရှိရမှာပေါ့။ တွေ့လား။ ကျွန်တော်
ရောက်နေတဲ့ မီးရောင်မိုက်မိုက်ဆန်းလေးထဲမှာ
ဆီရိုက်တဲ့ကျွန်တော် စတင်ခံစားနေရပြီ။

မှန်တွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ဆင်ခြေပေး
ချက်ကဲ့သို့ ဖြစ်ခြင်း၊ ဆေးဆာမှုတစ်ခုကြောင့်
ဖြစ်ခြင်း၊ မွေးဖွားခြင်းဖြစ်တဲ့ စတင်နိုင်ပါတယ်။
မှန်ထုတ်လုပ်တဲ့ ဝတ္ထုပညာရှိတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ကိုယ်နှစ်ပတ်ဆိုင်တဲ့မှန်ကို ရရင်

၂။

အမှတ် ၂၈၆၊ စက်တင်ဘာ ၂၀၁၁

အနုပညာ

ထူးခြားတယ်လို့ မပြောနိုင်ပေမဲ့ ကိုယ်ပိုင်ရန်ကို ရရင်တော့ ရန်ဟာ ရန်အဖြစ်သာ မကတော့ပါဘူး။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နေရာဒေသအမျိုးမျိုးမှာ ရန်ပေါင်းများစွာရှိပြီး အဲဒီရန်တွေ တစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုး ပေါင်းစပ်လိုက်ရင် ထူးခြားဆန်းသစ်တဲ့ အာရုံခံစားမှုအသစ်တွေ ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ ရန်အမျိုးအစားအသစ်တွေ ရရှိနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ရန်ပါရုတွေ၊ ရေမွှေးဖော်စပ်တဲ့ ပညာရှင်တွေ အရမ်းစိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့တော့ ဘယ်အရာနဲ့မှ ပေါင်းစပ်စရာ မလိုတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ရန်တစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီးပြီဖြစ်လို့ စိတ်မဝင်စားတော့ပါဘူး။ အဲဒီရန်ကို ထုတ်လုပ်ပေးတာ ပန်းတစ်ပွင့်။

ပန်းပွင့်ညနေ...။

ညနေခင်းတစ်ခု။ ပန်းပွင့်ဖြူလေးတွေ ရေထဲမှာ နူးညံ့ညင်သာစွာ တရွေ့ရွေ့ မျောပါနေတဲ့ ညနေ။ အဲဒီညနေမှာ ဖြူဖွေးသွယ်လျှတဲ့ ခြေထောက်တစ်ချောင်းနဲ့ ရေရဲ့ထိတွေ့မှု။ အဲဒီနောက်တော့...။

ကျွန်တော့် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်တော့ အနက်ရောင်လေဟာနယ်ထဲမှာ အစီအစဉ်မဲ့ ဖြန့်ကြဲထားတဲ့ အဖြူရောင် ပန်းပွင့် များ ကျွန်တော့်ဘေးပတ်ချာလည်မှာ မျောလွင့်နေကြတယ်။ လက်နဲ့စမ်းတော့ မမိ။ အနီးလေးလို့ ထင်ရတာ အဝေးကြီးလွင့်သွားကြတဲ့ ပန်းပွင့်ဖြူလေးများ။ လိုက်တော့ ပြေးတယ်။ ဖမ်းတော့ ဝေး

တယ်။ မောပန်းမှုကြောင့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဆို့ကျပ်လာတာ အဆုတ်များ ကွဲထွက်တော့ မတတ်ပါပဲ။

ကျွန်တော် ဖြုန်းဆိုမျက်လုံးပြန်ဖွင့်လိုက်တော့ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကြားရတယ်။ ခဏကြာတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ပန်းခြင်းလေး လာပေးတယ်။ ဟာ၊ အင်္ဂလိပ်စွန်ပန်းတွေ။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ သွေးလည်ပတ်မှု ခေတ္တရပ်ဆိုင်းသွားသလိုပဲ။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော် သတိထားမိချိန်မှာ ပန်းပွင့်လေးများကို စာပေါ်ပေါ်အသိစိတ်မဲ့သွား သူတစ်ယောက်လို ဖြန့်ကြဲနေမိတော့တယ်။

တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ကျွန်တော် ရန်တစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရန်ပုံပြင်ကတော့...။

J

ရန်ပုံပြင်...။

အတိတ်က ပြီးဆုံးခဲ့တဲ့ ပြန်မရနိုင်တဲ့ ပြုမူလုပ်ရှားမှု ဖြစ်စဉ်ကို ပုံပြင်လို့ခေါ်ကြတယ်။

အဲဒီနေ့က ဝင်လာတဲ့ စာပေါင်းများစွာထဲက Scarlett Ve Ve ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့စာတစ်စောင်ကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားမိတယ်။ စာပါ အကြောင်းအရာက ပုံမှန် Invite လုပ်တဲ့ စာမျိုးပါပဲ။ ဒီနာမည်က ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးဝတ္ထု Gone With The Wind (လေရူးသုန်သုန်) ဝတ္ထုထဲက အမိကဇာတ်ကောင် အမျိုးသမီး စကားလက်အိုဟာရာရဲ့ ရှေ့ဆုံးစာ

လုံးနဲ့ အဲဒီဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ပြန်ရိုက်တော့ စကားလက်နေရာက သရုပ်ဆောင်တဲ့ ဗီဗီယန်လေးရဲ့ ရှေ့ဆုံးစာလုံးတွေ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ နာမည်ဖြစ်နေလို့ပဲ။

ဒီလိုနဲ့ Internet မှာ Chatting တိုင်ရင်း ပိုရင်းနှီးလာတော့ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ပြောဖြစ်ကြရင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဆက်သွယ်ပြောဆိုတဲ့အခါ မဖြစ်နိုင်သေးလို့ Myan-English (မြန်မာအသံထွက်ကို အင်္ဂလိပ်အက္ခရာဖြင့် Wordတည်ဆောက်ခြင်း) ကို သုံးနေရပေမဲ့ English Grammar သင်တန်းတက်နေတဲ့အကြောင်း အပြန်အလှန် သိလာရတယ်။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ရယ်ရတယ်။ ဥပမာ ကျွန်တော်က 'How are you' (မင်း နေကောင်းရဲ့လား)လို့ ရိုက်ထည့်လိုက်ရင် သူမက 'Aye' လို့ ပြန်ရိုက်တယ်။

'Min Yaw Nay Kaung Ye' Lar?' လို့ ထပ်ရိုက်ပြီးတော့ သူမက ရန်စတယ်။

'နင် စကားလုံးတိုင်းကို အင်္ဂလိပ်လို မပြောနိုင်သေးဘဲ နဲ့ မရိုက်နဲ့။ ပြောနိုင်ပြီဆိုရင် အမြဲသုံး။ အဲဒီကျမှ Myan English သုံးရင် နင့်ကို ဒဏ်တပ်မယ်' တဲ့။ တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ ကလေးမပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်ခန့်ပဲ ပါမလဲ။

'တစ်ခါမှား အနမ်းတစ်ချက်လား၊ အဲဒါဆို ငါ အမြဲမှားမယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ငါ့ပါးက အရမ်းနုတာ။ နင်ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်လုပ်'

သူမဆီက အဖြေ ချက်ချင်းရတယ်။

'Lat War' တဲ့။

ပန်းပွင့်နေ့...။

ကျွန်တော့် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲမှာ ဒီလိုလေးရေးထားတယ်။

.....

'နင် အကြိုက်ဆုံးပန်းက ဘာပန်းလဲ' လို့ ကျွန်တော်ရိုက်ထည့်လိုက်တော့ သူမက- 'အင်္ဂလိပ် စွန်ပန်းလေ' လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

'ငါရောပဲ။ အကြိုက်ချင်းတော့ တူနေပြီ။ ကောင်မလေး နင် အင်္ဂလိပ်စွန်ပန်းကို ဘယ်လိုအသုံးချလဲ' 'ရေချိုးတဲ့အခါ'

'ဘယ်လို'

'ရေချိုးတဲ့ ကြွေကန်ထဲ ပန်းတွေဖြန့်ကြဲပြီး ပန်းရေချိုးတာ ကောင်လေးရဲ့'

'တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ'

'အဲဒီတိုက်က နင်နဲ့ဆိုင်တာလား။ ငါနဲ့ဆိုင်တာလား ကောင်လေးရဲ့'

'ငါနဲ့ဆိုင်တာ ငတ်မရဲ့'

ငါလည်း ရေချိုးရင် အဲဒီလိုပန်းရတဲ့အခါပေါ့'

ကျွန်တော်တို့ ကော်ဖီဆိုင်မှာ စတွေ့ဖြစ်ကြတယ်။ စပို့ရှပ်အဖြူရောင်နဲ့ မိုးဖြူရောင် လျင် အကြေသားဘောင်းဘီကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ သူမဟာ မှုန်အောင် လှတာမျိုး မဟုတ်သော်လည်း ရိုးစင်းစွာ ကြည့်လို့ကောင်းနေတယ်။

ကျွန်တော်က စတွေ့တောင်းဆိုတာဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီနေ့ကုန်ကျသမျှ ဒကာဆွေပြောတော့ သူမက လက်ခံပြီး ကျေးဇူးဆိုတာ တင်တင်

ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။
အစ်ယောက်တစ်ဝက်ဆိုမှ
အိမ်အစဉ်ကို လက်ခံမယ်
တဲ့။

‘မေဖော်ဝါရီ ၁၄ ရက်
မှာ ရည်းစားတွေမဟုတ်အတူ
တူတွေကြတာဆိုလို့ နင်နဲ့ငါ
ပဲနဲ့နဲ့နဲ့။ စတွေ့တွေ့ချင်း
တွေ့လို့ တစ်မျိုးမထင်နဲ့။ နင်
ပဲ ငါ့ချစ်တယ်။ နင် ငါ့ကို
မြဲချစ်နိုင်မလား’

ကြိုတင်ကြံရွယ်ထား
ခြင်း မရှိသော်လည်း Love
First Sight ရဲ့ စေခိုင်းမှု
အရ အာဏာနောက် နှလုံး
အားက ညွတ်တွားခယစွာ
ထိတ်ပါရသည့်အတွက် ရင်
ထဲနဲ့လုံးတန်ဖြစ်မှုနှင့် လက်
ခြေများ အေးစက်မှုတို့ကို
နင်းလို ကံရသော်လည်း
အားလုံးများက ရင်ဘတ်
ထဲမှ အတားအဆီးမဲ့စွာ ထွက်
လာတော့တယ်။

‘နင်က ပွင့်လင်းမ
တော့ ငါလည်း ပွင့်ပွင့်လင်း
ထင်းပဲပြောမယ်။ ငါ့ဘဝမှာ
ချစ်ချင်းမဆုံးဖြတ်သင့်ဘူး
ပဲ။ သူ့ဆထားတဲ့ ကိစ္စတွေထဲ
မှာ အချစ်ကိစ္စလည်းပါ
တယ်။ အဲဒါကို နင်နားလည်
မယ်’

တည်ငြိမ်တဲ့သူမထံမှာ
Response အလုပ်ခံရခြင်း
အတွက် စိုးရိမ်သွားမှုကို မတွေ့
ရ။

‘Right အဲဒါဖြစ်သင့်
တယ်’
အဲဒီနေ့က ပြောဖြစ်ကြ
တဲ့ အကြောင်းအရာများ
ထဲမှ သူများအတွက် ဘာမှတ်
တတ်မှလို့မရတဲ့ အကြောင်း
အရာမျိုးကပင် ကျွန်တော်
အတွက် ဟက်ဟက်ပက်

ပက် ရယ်စရာကောင်းနေ
တယ်။

ကျွန်တော်က သရဲ
ရထားစီးရမှာ ငယ်ငယ်က
တည်းက အရမ်းကြောက်
တာ။ First Date လို့
အမိပွယ်သက်ရောက်နေတဲ့
ဒီလိုနေ့မှာ သူမကသရဲရထား
စီးချင်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်
လည်း ယောက်ျားလေး
သိက္ခာ မကျချင်တာနဲ့ လိုက်
လျောလိုက်တယ်။

မထင်မှတ်တဲ့ ထောင့်
ချိုးတွေ၊ အမှောင်ရိပ်ကျတဲ့
နေရာတွေရောက်တာနဲ့ သရဲ
တွေထွက်လာပြီး ခြောက်
တော့ ကျွန်တော်လည်း
ကြောက်လန့်ပြီး သူမလက်
ကို ဆုပ်ကိုင်မိကာ မထိန်းချုပ်
နိုင်ဘဲ သူမရင်ခွင်ထဲ ခေါင်း
တိုးဝင်မိတဲ့အခါ သူမက
‘ဪ...ဪ အရမ်းသတ္တိ
ရှိတဲ့ ကောင်လေးပါလား’
လို့ မခံချင်အောင် ရေရွတ်
ရင်း ခေါင်းကို အသာအယာ
ပွတ်သပ်၍ ကလိပါတော့
တယ်။

ကျွန်တော်ကို ရုပ်ရှင်
ကြည့်ကြတယ်။ သူမ ထိုင်ခုံ
လက်တန်းပေါ် လက်မတင်
ရဲဘူး။ လက်တင်တာနဲ့ နမ်း
မှာလို့ ကျွန်တော် ပြောထား
လို့လေ။

နော့ က် တစ် နေ့
ကျွန်တော်တို့ ဖုန်းပြောဖြစ်ကြ
တော့ သူမက-

‘ကောင်လေး၊ မနေ့က
အကြောင်းတွေ မမကို ပြော
ပြတော့ အဆူခံထိတယ်
ဟာ၊ ကြောက်စရာကောင်းတာ
ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး စံစားစရာ
လားဆိုပြီးတော့ လူကြီးတွေနဲ့
ဆို သရဲရထား စီးရမှာ

မဟုတ်ဘူး။ မစီးရတာ ကြာ
လို့လားမသိဘူး အရမ်းပျော်
တာပဲဟာ’

ကျွန်တော် စိုးရိမ်သွား၍
‘နင့်မှာ နှလုံးရောဂါ
တော့ မရှိပါဘူးနော်’ လို့ မေး
လိုက်တယ်။

‘ဟဲ့ အရူး။ ငါပြော
တိုင်းယုံ ခွေးချေးပုံ’

ကျွန်တော့်စကားမဆုံး
ခင် ဖြတ်ပြောတော့ စိတ်တို
မိသေးတယ်။

သူမ ကျွန်တော့်ကို
အဖြေပေးခဲ့တဲ့နေ့က မှတ်မှတ်
ရရ မိုးရာသီရဲ့ ပထမဆုံး
အနေနဲ့ သဲသဲမဲမဲ ရွာချလိုက်
တဲ့ မိုးရေစက်များကြောင့်
နှစ်ယောက်လုံး ကြွက်စုတ်
လေးတွေဖြစ်သွားတဲ့နေ့ပေါ့။
ချမ်းလွန်းလို့ တုန်နေတဲ့ သူမ
အသံဟာ အဘွားကြီးအိုလေး
တစ်ယောက်ရဲ့ အသံနဲ့တူနေ
ပေမဲ့ အရမ်းနားဝင်ချိုပါ
တယ်။

‘ကောင်လေး၊ နင့်ကို
ငါ ချစ်နေမိပြီ။ အဲဒါ သေချာ
တယ်’

၃။
သေချာတာကတော့
ပန်းပွင့်လေး ကြွေတော့မယ်။
ပန်းပွင့်ကြွေတဲ့နေ့...။
သစ်ကိုင်းလေးနဲ့ ပန်း
ပွင့်ရိုးတံရဲ့ထူးခြားတဲ့ဆက်
နွယ်မှုကို ကြည့်ရင်း ပန်းပွင့်
လေး ကြွေရတော့မှာကို
ကျွန်တော့်စိတ်က အလိုလို
သိနေတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး
မကြွေပါနဲ့လား ပန်းပွင့်လေး
ရယ်။

‘နင်နဲ့ငါ လမ်းခွဲရမယ့်
နေ့ဟာ ဘယ်နေ့လဲလို့ ငါ
ကြိုတွေးမထားတာအမှန်ပဲ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ဒီနေ့ပဲ’
‘ဘာ...’

သူမရဲ့စကားအဆုံးမှာ
ကျွန်တော် အာမေဍိတ်တစ်
လုံးသာ ပြောနိုင်ပါတော့
တယ်။

‘နင် အံ့သြချင်ယောင်
ဆောင်တာ ပီပြင်ပါတယ်။
တကယ်တော့ နင် တော်ပါ
တယ်။ တော်လို့လည်း
ရည်းစား နှစ်ယောက်ထားနိုင်
တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ မတော်
ဘူးဟာ၊ နင်တော်တာကိုလည်း
အသိ အမှတ်မပြုနိုင်ဘူး။ ငါ
ဒီပွဲကနေ နုတ်ထွက်တယ်။
နင် ဒီနေ့ကစပြီး ငါနဲ့ လုံးဝ
မပတ်သက်ပါနဲ့’

ကျွန်တော် သူမကို ရှင်း
ပြမှ ဖြစ်တော့မယ်။

‘ငါ မှားတယ်လို့ နင်
ယူဆရင် ငါ တောင်းပန်ပါ
တယ်။ တစ်မြို့တစ်ရွာမှာ
အလုပ်သွားလုပ်တဲ့ယောက်ျား
တစ်ယောက်ရဲ့ ခဏတာ
ပျော်ရွှင်မှုအတွက် အပျော်
ရည်းစားထားတဲ့ကိစ္စကို နင်
နဲ့ငါရဲ့ လေနက်တဲ့ အမိပွယ်
ရှိတဲ့ ဘဝလမ်းကြောင်းပေါ်
နင် ဆွဲမခေါ်သင့်ဘူး။ ခု
လည်း သူနဲ့ငါရဲ့ ဇာတ်လမ်း
ပြီးသွားပါပြီ’

ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှင်းပြချက်
ကို သူမ လက်ခံတဲ့ပုံမပေါ်။
သူမ အပြုံးတစ်ပွင့်ကို ချက်
ချင်း ဖန်တီးလိုက်ပေမဲ့ နုတ်
ခမ်းတို့က လိုက်မပြုဘဲ မဲ့
နေတယ်။

‘နင် သူ့အပေါ် သစ္စာ
ရှိတာဟာ ငါ့အပေါ်သစ္စာမဲ့
တာ။ ငါ့အပေါ်သစ္စာရှိတာ
ဟာ သူ့အပေါ်သစ္စာမဲ့တာပဲ။
နင် တခြားမိန်းကလေးတစ်
ယောက်အပေါ် သစ္စာမဲ့တာ

တာကို ငါ့အပေါ်သစ္စာရှိတယ် ဆိုပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံရတဲ့အထိ ငါ့ နှလုံး သားက အဲဒီလောက်ကြီး မညစ်ပတ်ပါဘူး။ နင်လိပ်ပြာ သန့်တယ်ဆိုရင်တောင် ငါ့ လိပ်ပြာက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သန့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါက တော့ လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ ရှင် သန့်သွားရမယ့် ဘဝတစ်ခုကို ပဲ တန်ဖိုးထားတယ်၊ မြတ်နိုး တယ်။

သူမရဲ့ အကြည့်တို့ဟာ ကျွန်တော့် ဆီမှာ မရှိဘဲ အဝေးသို့ လွင့်နေတယ်။

“ငါ တကယ်ချစ်တာ။ ငါ့ဘဝမှာ တကယ်ပိုင်ဆိုင် ချင်တာ နင်ပါဟာ”

ကျွန်တော့် စကားလုံး တို့ဟာ ရင်ထဲက ဝေဒနာကို တိကျစွာ ဖော်ဆောင်ပေးနိုင် စွမ်း မရှိခဲ့။

“အေး ငါ့ဘဝမှာ မပိုင် ဆိုင်ချင်ဆုံး၊ မလိုချင်ဆုံးက နင်ပဲ”

“Please ကျေးဇူးပြုပြီး နင် ငါ့ကို မုန်းတယ်လို့ ပြော ခဲ့ပါဟာ။ ဒီအချိန်မှာ နင့်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းချစ်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက်ကို ကူညီပေးနိုင် တဲ့အရာက မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးပြီး ဘာမှမရှိပါဘူး”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ နင့် အတွက် ငါ့မှာ အမှန်းမရှိသလို အချစ်လည်း မရှိတော့ပါဘူး။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ နင့် ကိုငါ ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက် အောင် စိတ်နာတယ်ဆိုတာပဲ”

ခြေလှမ်းတွေ ဝေးကွာ သွားခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်နဲ့ ဆန့်ကျင် ဘက်အရပ်ဆီသို့ တစ်လှမ်း ချင်း ရွေ့လျားသွားနေတဲ့

သူမရဲ့ ခြေလှမ်းများဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရင်မှ ဝေးရာဆီ သို့၊ ကျွန်တော့်ဘဝထဲမှဝေးရာ ဆီသို့။

၄။
ဝေးရာဆီသို့...။

ညရဲ့ အလင်းမျော့ တော့တော့၊ အမှောင်ညှိုးရိုရို ကြေကွဲဖွယ်ရာ ကောင်းကင် ပြင်မှာ ကြယ်ပွင့်လေးများ ဟာ လင်းတစ်ခါ၊ မှိတ်တစ် လှည့်ဖြင့် သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် သံစဉ်တေးသွားလေးများကို သီကျူးနေကြတယ်။ သာမန် နားတစ်စုံ၊ နှလုံးသားတစ်ခု နဲ့ ဆိုရင်တော့ ကြယ်လေး တွေရဲ့ သီချင်းသံကို ကြား ယောင်မိဖို့ ခဲယဉ်းနေဦးမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကြယ်တွေရဲ့အချစ် သီချင်းများကို နားထောင် တတ်ဖို့ ကိုယ့်ချစ်သူက သင် ကြားပေးခဲ့မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား အနေနဲ့ ခံစားနားလည်တတ် သူတစ်ဦးဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

“ကောင်လေး၊ ငါ့ကို ဖက်ထားလိုက်၊ ပြီးတော့ ငါ့ပခုံးပေါ် နင့်မေးစေတင် ထားနော်။ ငါလည်း နင့်ကို ဖက်ထားမယ်”

“အေးပါ ကောင်မလေး ရ။ ဟာ၊ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ တာ ငါ့ရင်ခုန်သံလား။ နင့် ရင်ခုန်သံလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်သံတည်းလား”

“ဟိတ် ကောင်လေး၊ အိပ်ဖျော်မသွားနဲ့ဦး။ နင့်ဘက် ကမြင်ရတဲ့ ကောင်းကင်မှာရှိ တဲ့ ကြယ်တစ်ပွင့်ကို သေချာ ကြည့်။ ငါလည်း ငါ့ဘက်က မြင်ရတဲ့ ကြယ်တစ်ပွင့်ကို ကြည့်နေမယ်။ ဟော ကြား လား ကောင်လေးရေ၊ ကြယ်

ပွင့်လေး သီချင်းဆိုနေပြီ”
အဲဒီနေ့ ညက နူးညံ့ သော စိတ်ရဲ့ရွေ့လျားမှုက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို တိမ်းပွေ့အောင် ဖမ်းစားနေ တယ်။ ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ် မျက်နှာနှစ်ဖက်မှ ကျွန်တော် တို့မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကြယ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ဘဝအချစ်ခရီး ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ကိုယ် စားပြု ကြယ်ပွင့်လေးပဲ ဖြစ် ပါတယ်။

နင် မိုးမိတဲ့ ညနေခင်း တစ်ခုကို ငါ အမြဲသတိရနေ မှာပါ။ အဲဒီနေ့က ငါ့မှာ လည်း အင်္ဂလိပ်ဇွန်ပန်းတွေ အသင့်ရှိနေတာနဲ့ နင်ရေချိုး ဖို့ ကြွေရေကန်ထဲထည့်ပြီး ပြင်ဆင်ပေးတော့ နင်ဝမ်းသာ လွန်းလို့ ခုန်ပေါက်ပြီး ရေနဲ့ ခြေထောက် ထိမိတာနဲ့ ကြည်နူးကျေနပ်သွားတဲ့ နင့် အပြုံး။ ဒါတွေ ပြန်မရနိုင် တော့ဘူးလို့ တွေးမိရင် ငါ ရူးချင်တယ်။

ငါ နင်တို့ခြံရံမှာ နေ တိုင်းလာချိတ်ထားတဲ့ ပန်း ခြင်းလေးထဲက ပန်းလေး တွေယုယမယ့် သခင်မရှိလို့ နှမ်းခြောက်သွားခဲ့သလို နင် ငါ့ကို ရက်စက်နိုင်တယ်ဆိုရင် လည်း ငါ ကျေနပ်တယ်။ တကယ်တော့ ငါ့အမှားတွေ ကို နင် သန့်စင်ပေးနေတာ မဟုတ်လား။

နင်ရဲ့နောက်ဆုံးနေ့က ငါ့အပေါ်ထားတဲ့ နင့်ရဲ့ သဘောထားအမှန်ကို သိခွင့် မရရင် ငါ ရူးသွားနိုင်တယ်။ အဲဒီနေ့က ရွာသွန်းတဲ့မိုးရဲ့ ရေငွေ့တွေ ပျောက်ဆုံးသွား ခဲ့သလို နင်လည်း ငါတို့ အားလုံးရဲ့ မြင်လွှာအောက်က

နေပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီနော်။ ငါဒါကို မယုံချင်ဘူး။ လက် မခံချင်ဘူး။ နင် နေမကောင်း ဖြစ်နေရက်နဲ့ မိုးရွာကြီးထဲ လမ်းထိပ်က ဇွန်ပန်းရုံမှာ ဇွန် ပန်းထွက် ကောက် တော့ အဆုတ်အအေးမိပြီပေါ့။ ပြီး တော့ နင်ညာခဲ့တာတစ်ခုက နင့်ရဲ့နှလုံးက အထိအခိုက် မခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေ တာကို လေ။ နင့် အိမ်က လူကြီးတွေ နင့်ကိုတွေ့တဲ့ အချိန်မှာ နင် လဲနေပြီ။ နင့် ဘေးမှာ ပန်းခြင်းလေး။ ခြင်း ကိုင်းမှာ ညပ်ထားတဲ့ ပလတ် စတစ်အိတ်ထဲ ထည့်ထားတဲ့ စာရွက်မှာ ရေးထားတာက ကောင်လေးအတွက်တဲ့။ ဟာ ဒါ၊ နင်...နင်...ငါ့ကို...။

ကောင်မလေးရေ...။

နင် လူ အဖြစ် ကနေ ကြယ်ပွင့်လေးအဖြစ် ပြောင်း လဲသွားတဲ့နေ့ကစပြီး ငါ ကြယ်တွေကို စောင့်ကြည့် တတ်လာခဲ့တယ်။ ငါအရင် လည်း ကြုံကြိုက်ရင် ကြယ် တွေကို ကြည့်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလောက်မဟာ သလိုဘဲ။ ကြယ်တွေအများ ကြီးထဲက နင်နဲ့ငါ အတူတူ ကြည့်ခဲ့တဲ့ ကြယ်ပွင့်လေးဆီ လိုက်ရှာရတာ အရမ်းခဲ တာပဲဟာ။ ဘယ်လောက် များများပါဟာ။ နောက်ဆုံး တော့ ငါ ကြယ်ပွင့်လေးဆီ ရှာတွေ့တာပဲ။ အဲဒီလို ဆွေ အောင်လည်း နင်ပဲ ကူညီထား လေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီကြယ်ပွင့်လေးဟာ နင် နင်ဟာ ကြယ်ပွင့်လေး ဖြစ်နေလို့ပဲ။

နိဂုံး

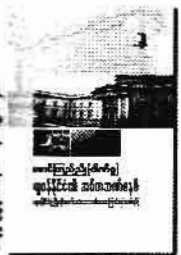

ဒေါင်းသောင်ကောင်းတို့၏အရည်အချင်း - ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်သောကိန္ဒ

စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်များနှင့် ဒေါင်းသောင်မှ အခန်းကဏ္ဍတွင် ဒေါင်းသောင်ကောင်းဖြစ်လိသူလုပ်ငန်းများနှင့် လူကြီးများအတွက် လိုက်နာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ရန် ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါင်းသောင်ဟောင်းတို့၏အရည်အချင်းကို ဝတ္ထုအဆင့်အထိ လမ်းညွှန်ချက်စုထောင်မှ ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဖတ်ကြားရည်အချင်း၊ ဒေါင်းသောင်ကောင်းတို့၏ အင်္ဂါရပ်များ၊ ဒေါင်းသောင်ကောင်းတို့၏ အပြောအဆို၊ စကားပြောနည်း၊ ဒေါင်းသောင်ကောင်းတို့၏ အမူအရာ၊ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဆရာတော်ကြီးများ၏ အတုယူဖွယ် အမူအရာများ စသဖြင့် ဒေါင်းစဉ် ၂၅ ခုဖြင့် လက်တွေ့ကျကျ လိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်ရန် လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓတရားတော်များနှင့် မြန်မာစကားပုံများ - ဓမ္မာဓိပတိ ဦးအေးနိုင်(ဘိဇ္ဇာ)

ဓမ္မအတွေ့အကြုံမှ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည့်စကားပုံများသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏တရားဒေသနာတော်များကို အသီးသီးဖော်ညွှန်းလျက်ရှိနေကြသည်။ စကားပုံများမှ ညွှန်ပြထားသော ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို သိရှိလိုက်နာကျင့်ကြံခြင်းလောက်အကျိုးလောကုတ္တရာအကျိုးများရရှိရန် ရည်သန်ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဆုံးမညွှတ်ဒဏ္ဍာန်ကို ဖော်လှယ်သည့်အခါ စိုးရိမ်စကားဖြင့် ဆုံးမသည့်အပေသည်ထက် စကားပုံများကိုရွတ်ဆိုပြီး သို့မဟုတ် ရေးသားပြီး ဆုံးမသည့်အပေခြင်းက ပိုမိုထိရောက်နိုင်စေကြောင်း၊ လမ်းညွှန်ထားပါသည်။

ဂျာနယ်နိုင်ငံ၏ အဓိကဘဏ်စနစ် - ယောင်ကြည်ညို(ပါဏိဋ္ဌ)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး ပြာပုံဘဝမှရုန်းထခဲ့ရသော ဂျာနယ်နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးစွဲပြီးတိုးတက်စေရန်အဓိကအကြောင်းရင်းတစ်ရပ်ဖြစ်စေခဲ့သော အဓိကဘဏ်စနစ်(Main Bank System) အကြောင်း ရေးသားထားသည်။ အဆိုပါ အဓိကဘဏ်စနစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် စွဲပြီးဗဟိုနိုင်ငံများ စီးပွားရေး စွဲပြီးတိုးတက်မှု အရှိန်အဟုန် ပြင်းမားစေရန် အဓိကမောင်းနှင်အားကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည့် အသင့်လျော်ဆုံးစနစ်ဟုဆိုသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ဘဏ်များ လက်ပွန်းတတီး လက်တွဲဆောင်ရွက်ပုံကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားပြီး မြန်မာနိုင်ငံအတွက် လမ်းတစ်ခု ဖော်ညွှန်းထားသည်။ စီးပွားရေးလောကအတွင်းကျင့်လည်ကြကုန်သူအားလုံး အသိပညာ၊ အတတ်ယူလာခြင်းထောက်ပံ့မှု၊ ငွေကြေးဖျေးကွက်တွင် လှုပ်ရှားသူများ၊ စီးပွားရေးလုပ်ဆောင်သူများက ကြိုဆိုရမည့်စာတစ်အုပ် ဖြစ်သည်။

အလင်းသစ်စာတိုက်နှင့်လမ်းညွှန် - အလင်းသစ်စာတိုက်အဖွဲ့

နည်းပြ သရုပ်ပြမှု၊ စီမံခန့်ခွဲရေးဝန်ထမ်း(၁)၊ ဥပဒေအကျိုးအဆင်(၄)၊ ဒုဗိဇ္ဇာနယ်တရားသူကြီးများ၊ ဒု-ဦးစီးများများ၊ ဒု-အကောက်ခွန်များများ၊ ဒု-စစ်မှန်မှုများများ ထည့်သွင်းဆင်ရာ အရာရှိငယ်များနှင့် မြန်မာစာအုပ်အရရှိရာကဏ္ဍအားလုံးအတွက် ရေးသော နှုတ်ဖြေခြေဆိုရာတွင် လက်ကိုင်ပြုနိုင်ရန်ပြုထားသည်။ အထွေထွေစာပေအရ ဖတ်ရှုရန် ဘာသာရပ်များပါဝင်သည်။ ရာထူးဝင် စာမေးပွဲခြေဆိုပညာများ၏လိုအပ်ချက်များအတွက် အချိန်တိုအတွင်းအကျိုးပြုနိုင်အောင် စေတနာအရင်းခံဖြင့် ပြုထားသောစာအုပ်ဖြစ်သည်။

ထေရဝါဒစုထောင် - ဖင်းနန်(ဖော်ကျွန်း)

လူသားတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်ရွန်းသော ဘဝကောင်းဘဝပျက်ကိုရရှိရန် မြတ်ဗုဒ္ဓလမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း၊ ဝိပိကိယတိုင် တိတိယ လိုက်နာကျင့်သုံးသော ဓမ္မကသာ ဖန်တီးနိုင်ကြောင်း၊ လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ သီလပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရန် သမာဓိလည်းမရှိဘဲ၊ လောဘလည်းမရှိဘဲ၊ မောဟလည်းမရှိဘဲ၊ ဘာတရားထူးမူလည်းမရှိဘဲ၊ သောတာပန် ဖြစ်ပို့ဆိုသည်မှာမလေ့၊ ထိုကြောင့်လည်း အယူအမြင်မှန်ကန်ခြင်းနှင့် သီလဝင်ကြယ်ခြင်းသည်ကောင်းမှုကုသိုလ်တို့၏ အစအမွှန်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

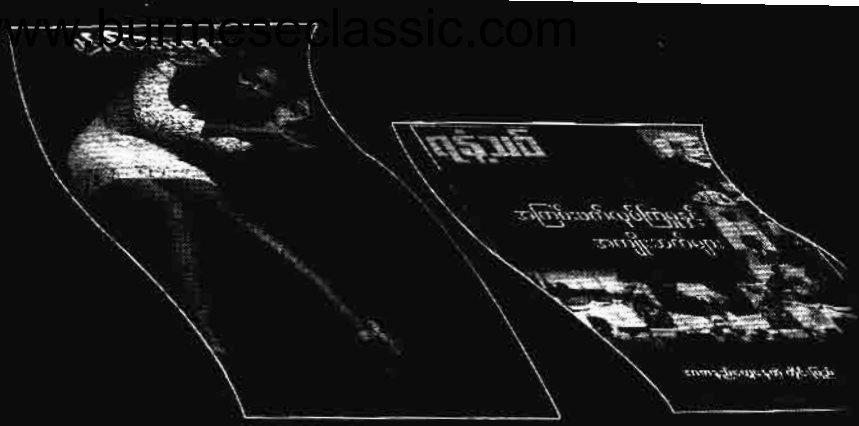
မြတ်ဗုဒ္ဓလက်ထက် ပါရမီရှင်အမျိုးသမီးများ

အရာရာ၌ ယောက်ျားများသာ စိုးစားခဲ့သော်လည်းကောင်း၊ အသိဉာဏ်ရှိသည့်မဟုတ်၊ မိန်းမသားများသည်လည်း ထိုထိုအရာ၌ ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အသိဉာဏ်ရှိသည့်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ပေးပွင့်ထင်ရှားစေရန် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလက်ထက် ထင်ရှားထူးချွန်သောပါရမီရှင်အမျိုးသမီး ၁၂ ဦး၏အကြောင်းကိုရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယမာပဇာဗဟိုဓါတမီ၊ ယသောရောဒေဝီ၊ ခမာဒေဝီ၊ ပဏ္ဍာရ၊ မိဂါရ၊ မာတာ၊ ဝိသာခါ၊ အပ္ပမာဓီ၊ ဝုဋ္ဌသုဘဒ္ဒ၊ သုမနဒေဝီ၊ ဒီယကောသီ၊ ဥက္ကရာနှင့် သီရိဇာ၊ စာမီ၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာတို့ ပါဝင်ပါသည်။

အလင်းသစ်

အလင်းသစ်စာပေ၊ အခန်း-၆၀၁၊ အမှတ်-၁၇၊ ၅၂-လမ်း၊(အောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ မုန်း-၂၀၄၀၉၇၊ ၂၀၄၀၉၈၊ လိုင်းခွဲ-၂၅၄၊ ၀၉ ၅၄၀ ၀၃၀၂။

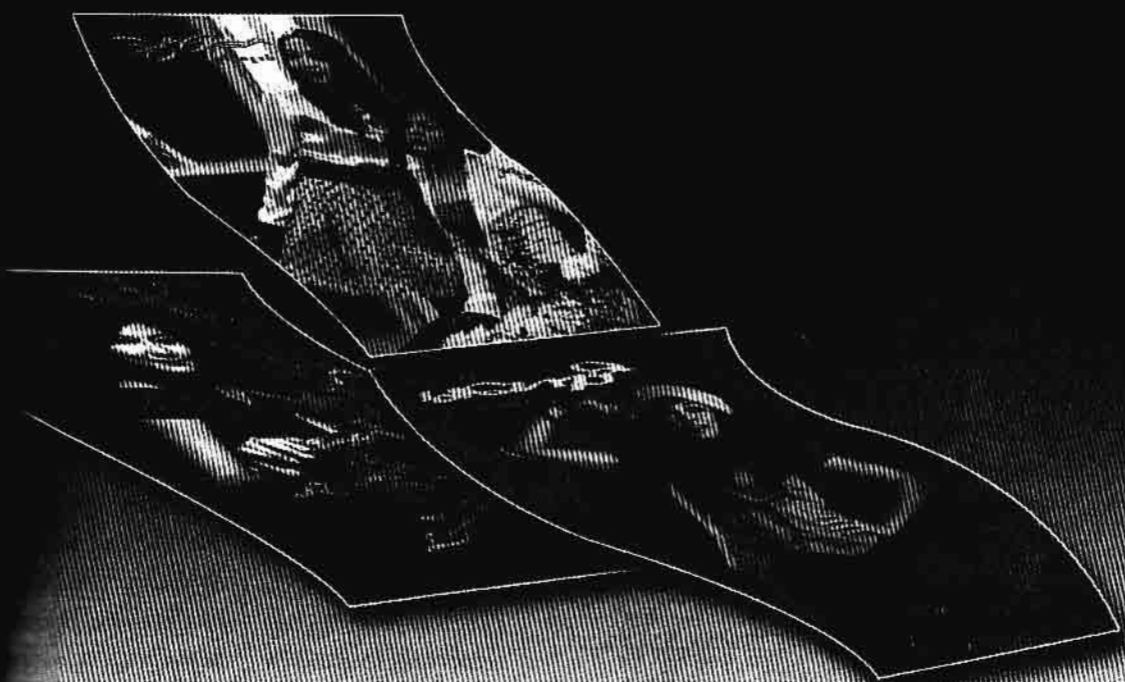

ပြန်လည်ရောက်ရှိ

အလွန်အမင်း

ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ
 ပျောက်ကွယ်သွားတယ်လို့
 ဂွဲ့ဆိုထားပါတယ်။ ထွန်းဦးအစ
 လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့
 ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါရဲ့အလင်းနဲ့
 သွားလာလှုပ်ရှားကြတယ်။
 နောက်တော့ မြေကိုကြည့်၊
 အဆင်းကလွတ်တော့
 လျှာနဲ့လျက်ကြည့်တာကစပြီး
 ချိုမှန်းသိသွားတာကြောင့်
 စားမိခဲ့ကြတယ်။
 ဒီလိုနဲ့ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ
 ပျောက်သွားကြလို့ နေမှာ
 အလင်းရောင်ပေးတဲ့ 'နေ'၊ ညမှာ
 အလင်းရောင်ပေးတဲ့ 'လ'တွေ
 ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။
 ဒီလိုနဲ့လူတွေဟာ
 လောဘတွေ တိုးတိုးလာတယ်။
 မြေဆီ၊ မြေလွှာ၊ မြေဩဇာတွေ
 ကွယ်ပျောက်ပြီး
 သလေးဆန်တွေ ပေါ်ပေါက်လာ
 တယ်။ အဲဒါတွေကိုချက်ပြီး
 ထမင်းစားကြတယ်။
 အဲဒီတော့မှ အဲဒါတွေစားပြီး
 ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်စွန့်ဖို့

လိုလာပြီး ဘဝရပ်တွေပေါ်လာတယ်။ မိန်းမလည်း မိန်းမရပ်၊ မိန်းမ
 အင်္ဂါ၊ မိန်းမလမ်းကြောင်း ပေါ်လာ၊ ယောက်ျားတွေလည်း ဒီအတိုင်း
 ပေါ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သူတို့ရေးသား ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ပြုတုန်းက
 ကာမာဝစရ တဏှာ ရှိနေတာဖြစ်တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
 ပုံပန်းမတူလို့ စမ်းသပ်ကြည့်ကြရက ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ဆက်ဆံမိပြ
 ပါရော့တဲ့။ ဒီလိုနဲ့ လူတွေသူတွေဆို မဖြစ်ပြန် ဘူးဆိုပြီး အဲဒါကို ကာကွယ်
 ဖို့ အိမ်ဆောက်ကြတယ်။ လူဦးရေတိုးလာလို့ လောဘတွေတိုးလာ
 သလေးဆန်ဟာ အခွံနဲ့စပါး ဖြစ်သွားတော့တယ်။ အရင်းက အဲဒီစပါးဆန်
 ဟာ နေ့သွားယူ ညပြန်ပေါက်တယ်။ နောက်တော့ လူတွေရဲ့ လောဘ
 ကြောင့် မပေါက်တော့ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် မြေကို သူ့အတွက်၊ ကိုယ်
 အတွက် ခွဲခြားသတ်မှတ်ပြီး စိုက်ကြရပြန်တယ်။ အဲဒီလို ခွဲလိုက်ရတာ
 ကိုယ့်အကွက်ထဲမှာ နေ့တိုင်းစားရင် ကုန်မှာစိုးလို့ သူများမြေကို ခိုးထ
 တော့တယ်။ အခိုးစတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဲဒါ ပထမဆုံးပဲ။
 ၂၀၁၃ ခုလိုင် မဟာသီမဂ္ဂစင်းမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ ဆင်လှရဲ့ မြေ
 စားသူများ ဟာ ကမ္ဘာကြီးစတင်ဖြစ်လာကတည်းက လောဘတက်ကြ
 တဲ့လူတွေ မြေချိုတွေစားမိလို့ ဖြစ်လာပုံနဲ့ ဒီနေ့ မြေကြီးစားသူတွေ
 အကြောင်း ရေးသားထားတဲ့ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ပါ။
 စာရေးသူက သူ့ဆောင်းပါးရဲ့အဖွင့်မှာ သူ ဖတ်ဖူးတဲ့ဝတ္ထု
 တစ်ပုဒ်ကို ကိုးကားရေးသားထားပါတယ်။ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်
 ဖခင်ကွယ်လွန်သွားတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ မြေကြီးရွက်တဲ့ တောင်းကြီး
 ရောက်ရောက်လာပြီး အကူအညီတောင်းသတဲ့။ အကြောင်းက ဖခင်
 မသေခင်တုန်းက သူတို့အိမ်ဝိုင်း ခြံစည်းရိုးခတ်ရာမှာ ကပ်လျက်
 ထဲက မြေတစ်လက်မတိုးပြီး ခိုးမိခဲ့လို့ အဲဒီမြေကို ခေါင်းနဲ့ရွက်ကြ

အဘယ့်လို့ ပေးဆပ်နေရ
 သိတုံ။ မြေကြီးရဲ့ပမာဏ
 အပေါ်ယံကြည့်ရင် တစ်
 အိမ်သာဖြစ်ပေမဲ့ မြေထု
 ချဲ့အုတ်က ယူနေပေါင်း
 နှစ်သောင်းလေးထောင်ရှိတာ
 ကြောင့် တမလွန်မှာ အကြွေး
 အိမ်တဲအခါ အဲဒီမြေကြီးထု
 အတတ်အတိုင်း အကြွေးဆပ်
 တော့ ဘယ်နည်းလိမ့်မလဲ။
 ဒါကြောင့် မခံနိုင်လွန်းတော့
 အဲဒီခြံစည်းရိုးကို ပြန်ဆုတ်၊
 ပြန်ဆုတ်ပေးဖို့ သမီးကိုလာပြီး
 အိမ်မက် ပေးရတာလေ။
 အခုသန့်အတိုင်း သမီးက
 ထပ်ပြီး အမျှအတန်းဝေတော့
 အိမ်မက်မမက်တော့ဘူးတဲ့။
 ဒီနေ့ မျက်မှောက်ခေတ်
 အလည်း လယ်သမားတွေဆို
 မြေသိမ်း၊ ယာသိမ်းကိစ္စ
 တော့ မကြားချင်အောင်ပဲလေ။
 အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး စာရေး
 အရာက သူမကတဲအိမ်မက်ကို

မြသွေးနီဟာ
 ဝတ္ထုတို
 ရေးတဲ့အခါမှာ
 သူတကာ
 မမြင်၊ မတွေးတဲ့
 ရှုထောင့်က
 ရေးဖွဲ့လေ့
 ရှိပါတယ်
 ပြီး
 ဝတ္ထုထဲမှာ
 လူတန်းစား
 စရိုက်ကို
 သေသေသပ်သပ်
 ထည့်သွင်း
 ထားတတ်ပါတယ်

သူ့ဆောင်းပါးမှာဆက်ပြီး ရေးသာပြပါတယ်။ ဖတ်ကြည့်ပါဦး။
 ဒီလ မဟေသီအက်ဆေးတွေထဲက ဆွန်(စက်မှုတက္က
 သိုလ်)ရဲ့ အလှည့် ကို ညွှန်းချင်ပါတယ်။ ရာစုတစ်ဝက်ကျော်
 အောင် ဘဝကိုဖြတ်သန်းခဲ့သူတစ်ယောက်အဖို့ 'အလှည့်'ပေါင်း
 များစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ကြဖူးမှာပါ။ ဆွန်က အဲဒီအလှည့်ပေါင်းများ
 စွာထဲက သေချာပေါက်အလှည့်တစ်ခု ရှိပါတယ်တဲ့။ အဲဒီ
 အလှည့်ဟာ အရေးအကြီးဆုံး အလှည့်ဖြစ်သလို နောက်ဆုံး
 အလှည့်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီအလှည့်ကို
 လာမယ့်မျိုးဆက်အတွက် စေတနာမှန်ကန်စွာ လက်ဆောင်ပေး
 ခဲ့ဖို့ သူ့အက်ဆေးမှာ ညင်သာဖွဖွ တောင်းဆိုထားထားပါတယ်။
 မြသွေးနီရဲ့ စီးဆင်းခဲ့သော ဟာ ဆေးရုံတက် သွေးလို
 နေတဲ့အဘိုးကြီးအတွက် သွေးလျှာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်
 ခံစားမှုကို ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ဝတ္ထုတိုပါ။ မြသွေးနီဟာ ဝတ္ထုတိုရေး
 တဲ့အခါမှာ သူတကာမမြင်၊ မတွေးတဲ့ ရှုထောင့်က ရေးဖွဲ့လေ့
 ရှိပါတယ်။ ပြီး ဝတ္ထုထဲမှာ လူတန်းစားစရိုက်ကို သေသေ
 သပ်သပ် ထည့်သွင်းထားတတ်ပါတယ်။

၂၀၁၃ ဇူလိုင် မဟေသီ

□ ဒီလပေဖူးလွှာမှာပါတဲ့ လမင်းမောင်မောင်ရဲ့ ဒေါ်သေးရဲ့
 ဆိုင်းဘုတ်များဟာ မိဘဘိုးဘွားပိုင်မြေကို ဈေးကောင်းရပေမဲ့
 မရောင်းတဲ့ ဒေါ်သေးနဲ့ သားသမီးများရဲ့ပဋိပက္ခကို ရေးဖွဲ့ထား
 တဲ့ဝတ္ထုတိုပါ။ လမင်းမောင်မောင်ဟာ ပြည်တွင်းဖြစ် စီနိုင်း
 သားတွေရဲ့အစီအစဉ်တကျ မြေတွေကို ဝယ်ယူသိမ်းပိုက်နေမှုကို

ဆန့်ကျင်ရပ်တည်တဲ့ ဝတ္ထုတို
တွေရေးလေ့ရှိပါတယ်။ ဖတ်
ကြည့်ပါဦး။

နွေမန်(မန်း)ရဲ့ လယ်ဦး
ဟာ အတွေ့အကြုံက သီးပွင့်
လာတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သလို
Satire ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်လည်း
ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီဝတ္ထုကို
ဖတ်တော့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်
မို့ အသံထွက်မရယ်မိအောင်
ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ မရခဲ့ပါဘူး။
မိုးစပါးရိတ်တဲ့စက်နဲ့ ဝန်ကြီး
ကို စပါးရိတ်ပြတဲ့အကြောင်း
က ဝတ္ထုကိုစဖွင့်ပြီး မယက
ဥက္ကဋ္ဌက လူကြီးလာမယ့်
လမ်းကြောင်းက မိုးစပါးတွေ
ရိတ်ခိုင်းပုံနဲ့ ဝတ္ထုကိုအဆုံး
သတ်ထားပါတယ်။ ဖတ်
ကြည့်ပါဦး။ စပါးရိတ်စက်
ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိကို သိရှိလာပါ
လိမ့်မယ်။

ရဲသျှမ်းရဲ့ တံခါးမှူး
များဟာ ပင်စင်ယူခါနီး အစိုး
ရအခန်းက မပြောင်းရအောင်
သူသားလေးကို အလုပ်ရ
အောင် သူ့ဆရာဆီ သွားကန်
တော့တဲ့အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့
ထားတာပါ။ ထုံးစံအတိုင်း
ဆရာရဲသျှမ်းကတော့ လက်
သံပြောင်ပြောင်ပဲ တံခါးမှူး
တွေကို လက်ညှိုးထိုးပြသွား
ပါတယ်။ ဖတ်ကြည့်ပါဦး။

ကြည်မွေအိမ်ရဲ့ အရိုင်း
ချယ်ရီဟာ လောကစိမ်း
ကလေးထဲက ဖိနပ်မပါ
ကျောင်းဆရာမလေးရဲ့အတွေ့
အကြုံကို ဖောက်သည်ချ ပြော
ပြထားတဲ့ ဝတ္ထုတိုပါ။ ချစ်စ
ရာသိပ်ကောင်းတဲ့ နံနံရိုးအကြ
တဲ့၊ ဖြူစင်အပြစ်ကင်းကြတဲ့
ဆောင်ပေါ်ဒေသ ကျေးလက်မှာ
စာသွားသင်တဲ့ ဆရာမရဲ့စိတ်
ခံစားမှုကို စာဖတ်သူ ခံစား

မွေဘောရီ
အရင်ဝီရိယ
(တောင်စွန်း)ရဲ့
ပန်းကောင်းမှန်
ပန်တိုင်းမွှေး
ကို
အထူး
ညွှန်းလိုပါတယ်
ဘာကြောင့်
အထူးညွှန်းသလဲ
ဆိုရင်
ဒီနေ့
မြန်မာနိုင်ငံ
အနှံ့အပြား
ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့
လူမျိုးဘာသာ
ခွဲခြားမှု
အဓိကရုဏ်းဖြစ်မှု
နေအိမ်မီးရှို့မှု
ရက်စက်စွာ
သတ်ဖြတ်မှုတို့နဲ့
တိုက်ရိုက်
သက်ဆိုင်နေတဲ့
ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်
ဖြစ်နေလို့ပါပဲ

အောင် ရေးဖွဲ့ထားပါတယ်။
မောင်သစ်လှိုင်းရဲ့
ကောင်းကင်တစ်ထည်ရဲ့ချုပ်
ရိုးဟာ အသက် ၃၀အရွယ်
မုဆိုးမခင်ယုံရဲ့ ရင်ခုန်သံ
အသစ်ကို ဘဝဖြတ်သန်းမှုနဲ့
လှလှပပရက်စွဲပြထားတဲ့ ဝတ္ထု
တိုတစ်ပုဒ်ပါ။ ဒီဝတ္ထုမှာ
ဝတ္ထုရေးသားသူဟာ ဖိုးတေ
ကို 'စံပြယောက်ျား'တစ်
ယောက်အဖြစ် ရေးဖွဲ့ထားပါ
တယ်။ ဒီလ ပေဖူးလွှာမှာ
ကွယ်လွန်သူ သတင်းစာ
ဆရာကြီး၊ စာရေးဆရာကြီး
လူထုစိန်ဝင်း အမှတ်တရ
ကဏ္ဍတစ်ခု ဖွင့်လှစ်ဖော်ပြ
ထားပါတယ်။ ဆရာလူထု
စိန်ဝင်းဟာ လူငယ်ပြုစုပျိုး
ထောင်ရေးဆိုင်ရာ ဆောင်းပါး
များအပြင် နိုင်ငံရေးနဲ့အတွေး
အမြင် ဆောင်းပါးတွေကို
အတွေးရဲရဲ့၊ အရေးရဲရဲနဲ့ရေး
သားခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာပါ။

၂၀၁၃ ခုလိုင်/ပေဖူးလွှာ

ဒီလ ကလျာမှာပါတဲ့ ရဲ့
စွမ်းနေရဲ့ ကြီး ဟာ ကလေး
အတွက် အချိန်မပေးခဲ့တဲ့
ကလေးထိန်း(နာနီ)အပေါ်
သံယောဇဉ်ကြီး ရစ်ပတ်လာ
ခဲ့လို့ နာနီကို အလိမ္မာသုံး နှင်
ထုတ်လိုက်တဲ့ ဖြစ်ရပ်ကို ရေး
ဖွဲ့ထားတဲ့ ဝတ္ထုတိုပါ။ ၂၁
ရာစု မြို့ပြလူနေမှုထဲမှာ မိန်းမ
သားတွေကလည်း မနေသာ
ကြပါဘူး။ ပိုပြီးဆိုးတာက
ဒီဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်
အမျိုးသမီးဟာ မုဆိုးမတစ်
ယောက်ပါ။ သားနဲ့ နွေးနွေး
ထွေးထွေးနေချင်ပေမဲ့ မနေ
သာလို့ ကလေးထိန်းခေါ်
ထားခဲ့တယ်။ ကလေးထိန်း
ကလည်း လင်နဲ့ကွဲ၊ သူ့

ကလေးဆုံးပြီးစပါ။ သူ့ထိ
ရတဲ့ကလေး နို့ဆာတဲ့အခါ
မိခင်အစား နို့တိုက်ပြန်တယ်။
ဝတ္ထုရဲ့ဇာတ်ကြောင်းက စေ
သူရဲ့ ရင်ကို ထိမှန်တယ်။
မိခင်မေတ္တာဖွဲ့ ဝတ္ထုလေးဆေး
မိချမ်းဝေရဲ့ ဒုက္ခကို စာ
ပေးပြီး ဝယ်ကြသူများအား
အိမ်ဖော်အကြောင်း သူ့အ
အတွေ့အကြုံနဲ့ ရက်စွဲထား
ဝတ္ထုတိုပါ။ ကျေးလက်ထော
ရွာက အိမ်ဖော်လာလုပ်ငန်း
မိန်းမလည်တွေအကြောင်း
စာဖတ်သူတွေဆီ လက်ထဲ
သတင်းပို့တဲ့ ဝတ္ထုလည်းဖြစ်
ပါတယ်။ မိချမ်းဝေက သူ
ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရပုံစာ
ဖောက်သည်ချ ပြောပြတယ်။
ဒီနေရာမှာ လူတန်းစားပြဿ
နာရယ်၊ အိမ်ဖော်ပွဲစားတွေ
ရယ်၊ မြို့ပြလူနေမှုရယ်တွေ
ကလည်း ပါဝင်နေပါတယ်။
ရိုးသားသန်ရှင်းတဲ့ ကျေးလက်
သမီးပျိုတွေကိုခေါ်ပြီး မြို့ပြ
မှာ ဖျက်ဆီးသူတွေရှိသလို
မိချမ်းဝေ ဝတ္ထုထဲကလို လွှတ်
လိုက်ကတည်းက အကြံ
လွှတ်လိုက်တာလည်း နှိုင်း
တယ်။ ဘာပဲပြောပြောအနှစ်
ရောက်တဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုး
ထက် လူတန်းစားပဋိပက္ခ
ပါ ထည့်သွင်းစဉ်းစားတာက
ပြီးဆီလျော်မယ်ထင်ပါတယ်။
ဒီလ ခေတ်မီမီ ကဏ္ဍ
ကြည့် ကြည့်မြင်ကဏ္ဍမှာ
မောင်မိုးသူ ရေးထားတာ
ပိတ်ဆို့မှုဖြေလျှော့ အခွင့်ထူး
ခံပေး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဆောင်း
ပါးဟာ ဒီနေ့ လွတ်တော်အချိန်
ရလက်ထက် ပြုပြင်ပြောင်း
ရေးတွေ လုပ်ကိုင်လာတာ
မြင်တွေ့ရတယ်ဆိုပြီး ဒီဒီ
အများစုက စီးပွားရေးပိတ်

ဆိုသူတွေ ဖြေလျော့လာကြ
တယ်။ ပို့ကုန်အထူးအခွင့်
အရေးတွေလည်း ပေးလာကြ
တယ်။ အဲဒီအခွင့်ရေးတွေကို
ဆိုင်ပြည်အတွက် တန်ဖိုးရှိရှိ
သုံးချဖို့ အချိန်ကိုရောက်နေ
ပြီဖြစ်ကြောင်း အသိပေး
တော်တွန်းထားတဲ့ ဆောင်း
မီးတစ်ပုဒ်ပါ။

၂၀၁၃ ဩဂုတ်၊ ကလျာ

ဒီလရနဲ့သစ်မှာဖော်ပြတဲ့
ကောင်သံဒိုင်(ဘောဂဗေဒ)ရဲ့
ဆန်ကကျစ် ဟာ မြန်မာ
နိုင်ငံဟာ နိုင်ငံတကာမြင်
ရင်းထဲကို ရောက်ရှိလာတဲ့
အလိုအချိန် စီးပွားရေးကျင့်
ဆောင်သူတို့တန်ဖိုးကို လေး
သင့်ကြောင်း ရေးသား
ဆွဲဆောင်းပါးပါ။ ဆရာ
ကောင်သံဒိုင်ရဲ့ ဒီဆောင်းပါး
ဟာ သာမန်ကြည့်ရင် ပေါ့
ပေါ့ပါးပါး အကြောင်းအရာ
ထိုက်ထိုက်ပေမဲ့ ရွှေမောင်း
အမြင်မှာတော့ နိုင်ငံတစ်
နိုင်ငံ၊ လူမျိုးတစ်မျိုးရဲ့ စိတ်
ဆွဲကျွေးမှု အဆင့်မြင့်မား
ရုံမျှမက အနာဂတ်မြန်မာ
နိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးမြင့်မားလာ
မှု နိုင်ငံတကာယုံကြည်
အေးအေးမှုနဲ့ပါ ဆက်စပ်ပတ်
သက်နေတဲ့အတွက် နိုင်ငံနဲ့
လူမျိုးဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက်
အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ဆောင်း
မီးတစ်ပုဒ်လို့ ရွှေမောင်းထင်
ပါတယ်။

ဇော်ငြိမ်းလတ်(၇၄)ရဲ့
ကော်လုန်ရေးမပြီးသေးပါကို
ညွှန်းချင်ပါတယ်။ ဒီဆောင်း
မီးဟာ ၁၉၆၂ ခု မတ်လ ၂
ရက် ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း အာဏာ
အိမ်တကာစပြီး ဒီနေ့အထိ
မပြီးခဲ့တဲ့ နိုင်ငံရေးစီးဆင်းလာ

ပုံကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြထား
တဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ပါ။
ဆောင်းပါးရှင်ဟာ ဆိုရှယ်လစ်
မျက်နှာပုံစံပဲပြီး တစ်ပါတီ
အာဏာရှင်စနစ် ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့
ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းရဲ့ မျက်နှာပုံစံကို
ချွတ်ပြခဲ့ပါတယ်။ စာ အရေး
အခင်းကြောင့် အာဏာလက်လွှဲ
ပေးပြီး ခေါင်းဆောင်နှစ်ဆင့်
ပြောင်းယူခဲ့ပုံ။ 'ဘယ်တော့မှ
နိုင်ငံရေးပါတီဖွဲ့မည်မဟုတ်ပါ။
အမျိုးသားနိုင်ငံရေးလုပ်ဆောင်
ရန် ဖွဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်'
ဟု အတိအလင်း တိုင်းပြည်
ကို ကြေညာခဲ့တဲ့ ပြည်ခိုင်ဖြိုး
က နိုင်ငံရေးပါတီ ပြောင်းလဲ
သွားခဲ့ပုံ၊ ၂၀၁၀ ရွေးကောက်
ပွဲ၊ ကြားဖြတ်ရွေးကောက်ပွဲနဲ့
ဒီနေ့အပြောင်းအလဲတွေကို
စေ့စေ့စပ်စပ် တင်ပြပါတယ်။
နိဂုံးမှာတော့ ဒီမိုကရေစီစနစ်
အောင်မြင်ဖို့အတွက် အချက်
၃ ချက်ကို တင်ပြခဲ့ပါတယ်။
ဖတ်ကြည့်ပါဦး။

ဒီလ ရနဲ့သစ်ဝတ္ထုတို
တွေထဲက ဝေဖန်ခိုင်(မုံရွာ)ရဲ့
မုန့်တိုင်းလေးလား၊ လေပြည်
လားကို ညွှန်းချင်ပါတယ်။
ဖတ်ကြည့်ပါ။ ဝေဖန်ခိုင်က
မိန်းမသုံးယောက်ယူပြီး မူး
ယစ်ရမ်းကားစွာ ဘဝရှင်သန်
နေတဲ့ ကျော်ဟိန်းဆိုတဲ့ လူ
တစ်ယောက်အကြောင်းကို
ရေးဖွဲ့ထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့
ဝတ္ထုရေးဆရာရဲ့ ယူထားတဲ့
နိမိတ်ပုံလေးက အလွန်လှ
ပါတယ်။ ကျော်ဟိန်း ပထမ
ဦးဆုံး သိမ်းပိုက်ရယူခဲ့တဲ့
မြန်မာတစ်ယောက် အမွေရပြီ
ဆိုတဲ့ သတင်းကြားပြီးနောက်
အော့ကြောလန် ကျော်ဟိန်းရဲ့
အပြောင်းအလဲကို ပုံဖော်ရေး
ပြထားပါတယ်။

ရနဲ့သစ်ကဗျာတွေထဲ
က ရွှေမောင်းကြိုက်တဲ့
ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို ညွှန်း
လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါက
သင်းစည်ရဲ့ ကောင်းဘွဲ့ပါ။

*နေစရာမရှိဘူးဆိုမှ
မြေယာသိမ်း၊ စားစရာမရှိဘူး
ဆိုမှ စပါးသိမ်း၊ သေမှာကို
တောင် မကြောက်တော့ဘူး
ဆိုမှ ထပ်ထပ်ပြီးကြောက်
အောင် ခြောက်နေတဲ့ ခရီးနီ
အတွက်...ဒိုင်း။

လူသက်တမ်းကို ရာသီ
ဥတုနဲ့ အာဟာရက စီရင်
တယ်။ ရာသီတွေ ပြောင်း
နေတာတောင် အစာမပြောင်း
သေးတဲ့ ဟောဒီ-ဗိုက်ဟောင်း
ဟောင်းကြီးအတွက်...ဒိုင်း။

ကောင်းဘွဲ့ဆိုမှတော့
တစ်ယောက်တည်းပေါ့။
နောက်ဆုံး ကျည်ဆန်တစ်
တောင့် သက်စောင့်....။

၂၀၁၃ ဇူလိုင်၊ ရနဲ့သစ်

ဒီလ ရတီမှာ ဖြိုးစုပိုပို
စိစဉ်တဲ့ သူတို့ပြောတဲ့ ဆိုတဲ့
ကဏ္ဍမှာ မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီး
ကုန်း)၊ သန်းမြင့်အောင်နဲ့ ခိုင်
မြိသာတို့ က Family, Fate,
Forgiveကို ပြောပြထားပါ
တယ်။ ဒီကဏ္ဍလေးထဲမှာ
မှတ်သားစရာလေးတွေပါလို့
ညွှန်းလိုက်တာပါ။ ဆရာမ
သန်းမြင့်အောင်က မိသားစု
စိတ်ဓာတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
အခုလို ပြောပြပါတယ်။

*တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အပြန်
အလှန် စောင့်ရှောက်ခြင်း၊
တရားမျှတစွာ နေထိုင်ခြင်း
ဆိုတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်တွေ
နဲ့ ငြိမ်းချမ်းစွာနေထိုင်ကြလို့
ရပ်ရွာတင်မက မြို့ပြ၊ ကျေး
လက်၊ တိုင်းနိုင်ငံ၊ ကမ္ဘာနဲ့ချီ

ပြီး လူသားမျိုးနွယ်စုတစ်ခု
လုံး မိသားစုစိတ်ဓာတ်ရှိကြ
ဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ ကျွန်မ
ယူဆ တယ်။ တရားမျှတစွာ
ကျင့် ကြံနေထိုင် အပြန်အလှန်
ကူညီရိုင်းပင်းကြမယ်ဆိုရင်
အဲဒီ ကျယ်ပြန့်တဲ့ မိသားစု
စိတ်ကြောင့် လူမှုဒုက္ခတွေ
လျော့နည်းသွားမှာပါ။

ဒေါက်တာ အောင်ဆန်း
ဝင်းရဲ့ ဆီးကျောက်တည်
ရောဂါကို ကာကွယ်ခြင်း ကို
ညွှန်းချင်ပါတယ်။ လူတိုင်း
ဖြစ်တန်ရာ အခြေရှိတဲ့ ဆီး
ကျောက်တည်ရောဂါနဲ့ပတ်
သက်ပြီး အစားအသောက်၊
အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ပြီး
ဘယ်လိုကာကွယ်သင့်တယ်
ဆိုတာကို အသေးစိတ် ရှင်း
လင်းဖော်ပြပေးထားတဲ့
ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ပါ။

ကျော်ဦးရဲ့ ခြုံကြီး
များ၏ လေထုညစ်ညမ်းမှု
ဟာ ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံတွေမှာ
ကားစီးရေများလာတာနဲ့အမျှ
လေထုညစ်ညမ်းမှု ပိုဆိုးဝါး
လာပြီး အဲဒီ လေထုညစ်ညမ်း
မှုကြောင့် ရောဂါပိုပြီး ဖြစ်ပွား
လာပုံကို ရေးသားထားတဲ့
ဆောင်းပါးပါ။

၂၀၁၃ ဇူလိုင်၊ ရတီ

ဒီလ ရွှေအမြဲတေမှာ
ဖော်ပြတဲ့ ဖူးသစ်မော်ရဲ့
အကောင်းအဆိုးများနှင့်အတူ
ဟာ အကောင်းမြင်စိတ်ကို
နေရာတကာ ထားလို့မရတဲ့
အကြောင်း၊ လူတကာပေါ်မှာ
ဗိုလ်ကျစိုးမိုးနေတဲ့ ဇော်မင်း
ကို ပုံစံပြုရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ဝတ္ထု
တိုပါ။ ဖူးသစ်မော်ဟာ Op-
timismနဲ့ Pessimismကို သူ
ဝတ္ထုမှာ သုံးသပ်ပြထား။

ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင် (အောင်ကျော်)ဟာ ဥပဒေဘွဲ့ ရပြီး ဥပဒေအသက်မွေးမှု မလုပ်ပါဘူး။ 'လူတွေဟာ ခွန်အားမဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဆန္ဒကင်းမဲ့တာ' ဆိုတဲ့ ဗစ် တာဟုန်းရဲစကားကို ဝတ္ထုထဲ မှာ ထည့်ထားပါတယ်။ သူ ဝတ္ထုထဲက ဇော်မင်းဟာ ပူး သစ်မော်ပြောချင်နေတဲ့ ပုံရိပ် ရဲ့ကိုယ်စားလှယ်ပါ။ သနား ဖိဝ အနိုင်ကျင့်နေတဲ့ ကာလ ကြီးကို ရည်ညွှန်းပုံရပါ တယ်။ ဖတ်ကြည့်ကြပါဦး။

ဝင်းဖေရဲ့ သူတော်စင်နဲ့ မုဆိုး ဟာ လူသားနှစ်ဦးရဲ့ စိတ်ကို စာဖတ်သူမြင်အောင် 'ပြ' ထားတဲ့ဝတ္ထုတိုပါ။ ဆရာ ဝင်းဖေဟာ မုဆိုး ငလန်းကိုပြ ရမှာ ရွာထဲကိုဝင်ပြီး ဓမ္မသွား တဲ့ဝက်ဝံကို သူ ရှိလျက်နဲ့ လုပ်သွားရတယ်ဆိုတဲ့ မခံချင် စိတ်၊ မာန်မာနတွေကို စာဖတ် သူမြင်အောင် ပြပါတယ်။ ဝတ္ထုသိပ်ကောင်းနေတဲ့အချက် ကတော့ အဲဒီလိုမာန်မာန၊ လောဘ၊ ဒေါသတွေတောက် လောင်နေတဲ့မုဆိုးငလန်းနဲ့ ဆန့် ကျင်ဘက်ရှိနေတဲ့ သူတော်စင် အဘမုန်းကို ယှဉ်တွဲပြနိုင်ခဲ့ လို့ပါပဲ။ ဒါ့အပြင် ဆရာဝင်း ဖေဟာ သူဝတ္ထုမှာ တစ်ခွန်း မှဝင်ပြီးမပြောပါဘူး။ ဝက်ဝံ ကုတ်လို့ ဒဏ်ရာအနာတရနဲ့ ပြန်လာတဲ့ ငလန်းကို သူတော် စင်က ဘာမှမပြောဘဲ လိုအပ် တာ အားလုံးလုပ်ပေးနေပုံကို ရေးပြတာကလည်း အလွန် လှပါတယ်။ ရင်ကိုထိမှန်တဲ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ပါ။ 'လက် စားချေခြင်းသည် ချိုမြိန်၏' လို့လက်ခံလိုက်နာဆောင်ရွက် တတ်သူတစ်ဦးကို စာဖတ်သူ

ရင်ထဲ ခွဲထင်အောင် ရေးပြနိုင် ခဲ့ပါတယ်။ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဖတ်ဖို့ ညွှန်းလိုက်ပါရစေ။

မြစ်ကျိုးအင်းရဲ့ သူနဲ့ ကိုယ့်နဲ့ ချည်တဲ့ကြိုးဟာ လင် နဲ့မယား အကြားက သံယော ဇဉ်နဲ့ မေတ္တာတရားကို ရေး ဖွဲ့ထားတဲ့လူ့သဘာဝအဖွဲ့ဝတ္ထု တိုတစ်ပုဒ်ပါ။ တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် ချစ်လို့ လက် ထပ်ပေါင်းသင်းလာကြတဲ့ လင်နဲ့မယားကြားမှာ အိမ် ထောင်သက် ၃ နှစ်အထိ ကြာလာပြီးမှ မိန်းမက ပြန် ပြောလို့ စိတ်ဆိုးရန်ဖြစ်ခဲ့ကြ တယ်။ ယောက်ျားဖြစ်သူဟာ ပန်းချီပစ္စည်းတွေယူပြီး မြစ် ဆိပ်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ပန်းချီဆွဲပြီး အပြန်လမ်းတစ် လျှောက် စိတ်ပြောင်းသွားပုံ ကို ရေးဖွဲ့ပြပုံလေးက အလွန် လှပါတယ်။ လူ့သဘာဝအဖွဲ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့အပြင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ထာဝစဉ်ရှိနေဦး မယ့် လင်နဲ့မယားကြားက သံယောဇဉ်နဲ့ မေတ္တာကို လှ လှပပဖော်ကျူးရေးဖွဲ့ပြထားတဲ့ ဝတ္ထုဖြစ်နေလို့လည်း ခေတ် အဆက်ဆက် တည်မြဲရှင်သန် နေမယ့်ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်လို့ ဆို ချင်ပါတယ်။ ဖတ်ကြည့်ပါ ဦး။ ဓမ္မဘေရီ အရှင်ဝိရိယ (တောင်စွန်း)ရဲ့ ပန်းကောင်း မှန် ပန်တိုင်းမွှေးကို အထူး ညွှန်းလိုပါတယ်။ ဘာကြောင့် အထူးညွှန်းသလဲဆိုရင် ဒီနေ့ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားဖြစ်ပေါ် နေတဲ့လူမျိုးဘာသာခွဲခြားမှု၊ အဓိကရုဏ်းဖြစ်မှု၊ နေအိမ် မီးရှို့မှု၊ ရက်စက်စွာသတ်ဖြတ် မှတ်တိုင်တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်နေ တဲ့ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ဖြစ်နေ လို့ပါပဲ။ ဆရာတော်က သူ

ဆောင်းပါးမှာ ဆရာတော်ရဲ့ တူ(ကျောင်းသား)နဲ့အတူ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုရောက် လာတဲ့ ဘာသာခြားကျောင်း သားလေးရဲ့အမေးကို ဖြေပြ ထားပါတယ်။

'ကျွန်တော်က ဘုန်း ဘုရားတုနဲ့ နေရပ်လည်း မတူဘူး။ လူမျိုးလည်း မတူ ဘူး။ ဘာသာချင်းလည်း မတူဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရော သူရောပဲ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုအရင်းလို သိပ်ခင် ကြတယ်။ အဲဒါ အခု အချို့ နေရာတွေမှာ လူမျိုးဘာသာ ချင်း မတူကြလို့ဆိုပြီး ဘာ ဖြစ်လို့ ရန်ဖြစ်ကြတာလဲ'

'ကျွန်တော်တို့ ဘာဖြစ် လို့ အခုလို ကြီးမားကြွေးကြား ညီအစ်ကိုလို ခင်မင်ရတာ လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လူမျိုးချင်း၊ ဘာသာချင်း မတူကြတာလဲ။ ဘာသာချင်း မတူဘဲ ခင်မင် ရင်းနှီးရင်ရော ဘာဖြစ်လဲ။ ပြီးတော့ ဟိုမှာ ဘာဖြစ်လို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ် ရပ်တည်း အတူနေကြသူတွေ ဖြစ်ရက်နဲ့ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ် နေကြတာလဲ'

အဲဒီ မေးခွန်းတွေကို ဆရာတော်က ကျောင်းသား ငယ်နားလည်သဘောပေါက် အောင် ရှင်းလင်းပြခဲ့ပါတယ်။ စစ်ပြီးခေတ် အင်္ဂလန်ဝန်ကြီး ချုပ် ချာချီ အမေရိကကိုသွား တဲ့အခါ ဆန္ဒပြဖို့ စီစဉ်ကြ တယ်။ ချာချီက အဲဒီလူတွေ ကို 'ခင်ဗျားတို့ရဲ့မိဘဘိုးဘွား တွေဟာ အမေရိကန်မှာ အခြေ ချနေထိုင်ခဲ့ကြလို့ ခင်ဗျားတို့ အမေရိကန်နိုင်ငံသားတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော် အခု အင်္ဂလန်နိုင်ငံသား ဖြစ်

နေပါတယ်။ တကယ်လို့သာ ကျွန်တော်တို့ဘိုးဘွားမိဘတွေ ကလည်း ခင်ဗျားတို့ရဲ့ဘိုး ဘွားမိဘများနဲ့အတူ ဒီအမေ ရိကန်မှာ အခြေချနေထိုင်ခဲ့ မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် လည်း အခုဆိုအမေရိကန် နိုင်ငံသားဖြစ်နေမှာပါ' လို့ လည်းပြောလိုက်ရာ မှန်တယ် မှန်တယ်ဆိုပြီး ထောက်ခံ ကြပြီး ဆန္ဒမပြတော့ပါဘူး။

'ဘာသာ၊ လူမျိုး မတူ ရင် ဘာဖြစ်သလဲ' ဆိုတဲ့ ကလေးရဲ့အမေးကို ဆရာ တော်က 'သဘောထားကြီး တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အသိဉာဏ်အဆင့် အတန်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ ဆိုရင် သဘောပေါက်တတ် ကြပါတယ်' လို့ ဖြေကြားပြီး သူ့ဘေးမှာရှိတဲ့ ဘဂဝန်ရှင် ရာဂျနီရဲ့စာအုပ်ထဲက ဆရာ ဇာတ်လမ်းကို ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီစာပိုဒ်လေးထဲ စာဖတ်သူဖတ်ဖို့ ချန်ထားဆဲ လိုက်ပါတယ်။

ဆရာတော်ရဲ့ ဆောင်း ပါးဟာ ဒီနေ့လို အသွင်ထူ ပြောင်းရေးကာလ မဟုတ် မဟုတ်ဇာတ်ခင်းပြီး နောက် ကြောင်းပြန်လှည့်ဖို့ ကြိုးစား နေသူတွေကို စာဖတ်သူများ သတိထားနိုင်ရေးအတွက် အထောက်အကူပြုဆောင်ရွက် တစ်ပုဒ်မို့ လူတိုင်းဖတ်သင် တဲ့ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ဖြစ်တယ်။

၂၀၁၃ ခုလိုင်/ရွှေအမြုစာ

ဒီလ ရပ်ရှင်တေးကဏ္ဍ မှာပါတဲ့ ဦးမြင့်ကြိုင်ရဲ့ အမောင်ဝ စာစုသုတေသန စာပေသမားတိုင်း ဖတ်မှတ်

သို့ သုတေသနဆောင်းပါး
 ထပ်ပေါ်ပါ။ သိပ္ပံမောင်ဝနဲ့
 ထပ်သက်ပြီး စာပေလောက
 အမြင်မတူမှုတွေ ရှိခဲ့ပါ
 ထယ်။ ဘာပဲပြောပြော ခေတ်
 စီးဆာပေကို ဖန်တီးရေးဖွဲ့သူ
 ဆွေသံမှာ သိပ္ပံမောင်ဝဟာ
 ထပ်ယောက်အပါအဝင်ပါ။
 သူ့စာပေဟာ ဖတ်ရသူ နား
 ထည့်လွယ်တယ်။ ရွှေမောင်း
 ဇနီးငယ်ငယ်တုန်းကဆိုပါရင်
 သိပ္ပံမောင်ဝနဲ့ ဆောင်းပါး
 ဆွေကိုဖတ်ပြီး စာမေးပွဲ ဖြေ
 ခဲ့ခဲ့ပါတယ်။ နှစ်တွေဘယ်
 ဆောက်ပုံကြာကြာ သူ့စာကို
 မေ့ကြပါဘူး။ အဲဒါကိုက
 ဆောင်မြင်မှုတစ်ခုလို့ ဆိုနိုင်
 မိတယ်။ ဆရာ ဦးမြင့်ကြိုင်
 သုတေသီတစ်ဦးပီပီ သိပ္ပံ
 ဆောင်ဝရဲ့စာပေကို စနစ်တ
 သူ သုတေသနပြုထားပါ
 တယ်။ ဖတ်မှတ်သိမ်းထား
 နေသ့်ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ပါ။

မောင်ညိုပြာရဲ့ သီဂီရ
 ငှက်ဖိုတစ်တစ်ကောင်ဟာ
 မြန်မာပြည် တစ်နံတစ်လျား
 လူ တွေကြားမှာ ရှင်မရေ
 ကဗျာတွေနဲ့ ကျော်ကြားထင်
 ရှားခဲ့တဲ့ ဆရာ မောင်ခိုင်မာနဲ့
 ထိ တွေ့မှု စာမျက်နှာများကို
 သတိတရ ပြန်လည်တမ်းတ
 ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ဆောင်းပါး
 တစ်ပုဒ်ပါ။ Humour Sense
 အားကောင်းလှတဲ့ ဆရာ
 မောင်ညိုပြာက သူ့ဆောင်းပါး
 မှာ ရယ်စရာဇာတ်ကွက်
 လေးတွေကို ထည့်သွင်းဖော်
 ပြထားပါတယ်။ ‘ကဗျာ
 အနုပညာပါရမီရှင်၊ ထိတိုင်း
 ရွှေဖြစ်တယ်’လို့ ဆရာကြီး
 တွေက အပြောခံခဲ့ရတဲ့ဆရာ
 မောင်ခိုင်မာရဲ့ ဝဋ်စွာသမ္ပုဒ်
 ရုပ်ရှင် ကိုလည်း ဝေဖန်သုံး
 သပ်ထားပါတယ်။ ဖတ်
 ကြည့်ပါဦး။
 ဒီလ ဝတ္ထုတိုတွေထဲက

အေးမင်းစောရဲ့ သစ်ပင်ရဲ့
 အမည် ကို ညွှန်းချင်ပါတယ်။
 ငယ်စဉ် ကျောင်းသားဘဝက
 ဘောလုံးကန်သိပ်ကောင်းတဲ့
 မောင်စန်းတစ်ယောက် သူ
 ဘောလုံးအသင်းမှာ ခေါင်း
 ဆောင်(ကပ္ပတိန်) တစ်
 ယောက်ဖြစ်သင့်ပါလျက်နဲ့
 ဆရာက မပေးခဲ့တဲ့အပေါ်
 မောင်စန်းသေတော့မှ ဆရာ
 ကိုမေးတော့ ဆရာက ခေါင်း
 ဆောင်တစ်ယောက်ရဲ့ အရည်
 အချင်းကို ဖွင့်ဆိုရှင်းလင်းပြ
 ခဲ့တယ်။ ဒါ့အပြင် ဆရာ
 ပြောလိုက်တဲ့စကားက မှတ်
 သားစရာပါ။ ‘တကယ်တော့
 ငါက သူ့ကို အသင်းခေါင်း
 ဆောင်နေရာ မပေးခဲ့တာ
 မဟုတ်ပါဘူး။ သူက မယူခဲ့
 တာပါ’တဲ့။
 ကဗျာတွေထဲက ခရမ်း
 ပြာထက်လူရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး
 မိခင် ကို ညွှန်းချင်ပါတယ်။

ရှေ့မှာ ချောက်ရှိလည်း
 ရမယ်ဆို ဆင်းမယ်၊
 ကျွန်မ ဘာလိုချင်လဲ
 ရှင်တို့ သိပါတယ်။
 မပြစ်မှားနဲ့
 ပစ်ရင်မှားမယ်။
 ကျွန်မဟာ
 ကျွန်မအတွက်
 ရောက်လာတာ
 မဟုတ်ဘူး။
 သန်း ၆၀ အတွက်
 အခုဆိုရင် သန်း ၇၀၀၀
 အတွက်ပါ ကျွန်မ
 ကမ္ဘာနဲ့ စာချုပ်ချုပ်
 အဲဒီအထဲမှာ ရှင်နဲ့
 ရှင်မိသားစုတွေ
 အကုန်လုံး ပါတယ်
 ဆိုတာကိုလည်း
 ကျွန်မက
 ပြောချင်တာ။ ။
 ၂၀၁၃ ဇူလိုင်
 ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ
 ■ မင်္ဂလာရွှေမောင်း

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “မုလပထမ”

ကွန်ပျူဗေဒသုခုမ

အပ်နံမှ စိတ်ချရမယ်။ ပုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

- သင့်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်း တိုးတက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန်၊ ငြိစက္ကတတာများကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာယုံကြည်စိတ်ချအားထားသလို သင်လည်းယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှပို့ပေးသည်)
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်စိုလ်စိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
 (နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများနှင့်မကြာခဏများယွင်းတတ်ပါ၍ပိဘုများသတိပြုကြပါ)

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း(၆)၊ နံသာထမ်း၊ အထုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ငန်း- ၀၁-၂၂၈၆၆၅၊ ၀၉-၇၃၁၇၇၇၃၀၊ ၀၉-၅၁၇၄၂၂၆
 Website: www.baydathukhuma.com

ဒဂုန်တာရာ ဆည်းဆာ

၁။
 ခိုး
 သက်လေသည်
 တပေါ်ပေါ်
 အော်မြည်ထစ်ချန်း
 မြည်ဟည်းနေလေ၏။ အလေ့ဖြစ်သည်။
 အမေကြီး သည်ကနေ
 မစပ်ယ်သည် နေ့လယ်ကာ
 သူ၏မျက်နှာပေါ်သို့ အိပ်၍
 ရေစက်ချား အကောင်းဆုံးပင်။
 လာကျသဖြင့် အိပ်၍ကောင်းသည်မှာ
 နေ့လယ်အိပ်မက် အခြားကြောင့်
 မက်နေရာမှ မဟုတ်။
 လန့်နှိုးတာသည်။ မှန်သောစကားအခွံ
 မစပ်ယ် လွတ်ကျသော
 အိပ်ရာထဲ အသံ၊
 ဝင်လိုလိုက်သည်။ အိုးစည်ကို တခုတ်ခုတ်
 ကောင်းကင်သည် တီးသောအသံ၊
 ဝင်းပလျက် တိုင်းသံ၊ တောသံ၊
 မြေသည် ငိုသံ စသည်
 လင်းမြကာ ဆိတ်သံဦး
 နေသည်။ နေသောကြောင့်
 မနက်ဆင်းစားပြီး ဖြစ်ပေသည်။
 နေ့လယ်တစ်ရက် မနက်စောစော
 အိပ်သည်မှာ ကတည်းက
 အသက် ၄၀ သား၊ ချွေးမနုဉ်း
 ကျော်ကတည်းမှ ကလေးချား
 ယခု အသက် ၇၃ တစ်ပြိုင်နက်
 နှစ်အထိဆိုလျှင် အိမ်လည်
 နှစ်ပေါင်း ၄၀ နီးပါး သွားကြခြင်းကြောင့်
 ကျင့်သားရနေသော အိမ်မှာ
 တိတ်ဆိတ်
 နေလေသည်။
 ထမင်းခူးနေစဉ်ကပင်

သွေးပြေတောင်ရပ်ရပ်
အမှတ် ၂၈၊ ဟင်တင်က ၂၀၁၃
ရွှေပတ္တမြားကို ပြန်လည်စုစည်းခြင်း

စာရေးဆရာ ဒဂုန်ကာရာ
ရေးသားပြီး ၁၇၇၄ ခုနှစ်၊ ဒုတိယကမ္ဘာ
စစ်ပွဲအတွင်းတွင် ပေါ်ပြပါရှိခဲ့သည့်
‘ဆည်းသာ’ ဝတ္ထုကို ပြန်လည်အော်ပြန်သည်။

Handwritten signature in Burmese script.

ဧည့်သည်တစ်ယောက်လာ၍ 'ကိုဆွေတင်ကော အမေကြီး' ဟု လာမေးသေးသည်။

'အမေကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား ကိုဆွေတင် သူငယ်ချင်းလေ။ တစ်ရုံးသားချင်းပဲ'

ဟု ဧည့်သည်က ဆိုမှ မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိဘဲ ငေးကြောင်၍နေသော အမေကြီး မစပ်ပယ်က-

'အေး အေး အမေကြီးက မျက်စိကမူန်တော့ မမှတ်မိဘူးကွယ်'

ဧည့်သည်မှာ ပြုံး၍ မစပ်ပယ်အား ကြင်နာစွာ ကြည့်နေသည်။

'ဟို ကုက္ကိုင်းက မစိန်ရင်တို့ဆီ မနက်ကတည်းက သွားကြတယ်။ မစိန်ရင်ဆိုတာ နုနုရဲ့အဒေါ် ဘာဝန်ကတော်ဆိုလား၊ မထိုင်ဘူးလားကွ့'

'မထိုင်သေးဘူး အမေကြီး၊ လာရင်သာ ကျောမောင်ဆိုတာ လာတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရုံးက ကထိန်ခင်းဖို့ကိစ္စ လာတိုင်ပင်တာပါ'

ကိုကျောမောင် လှေကားအဆင်းတွင် အမေကြီး မစပ်ပယ်က-

'တယ်အိမ်လည် ဝါသနာပါကြတာကိုး'

ဟု မတိုးမကျယ် မြည်တွန့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကလေးများပါ မကျန် အိမ်ရှိလူကုန် အိမ်လည်ထွက်ကြသည်ကို စိတ်ထဲက နည်းနည်းမှ သဘောမကျ။ အိမ်တွင် မိမိနှင့် စောလှဆိုသည့် ၁၃ နှစ်ခန့်ရှိ တောက်တိုမည်ရ ခိုင်းသည့် ကောင်မလေးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကလေးထိန်းသော မြကြည်ကိုပင် ချွေးမနုနုက ခေါ်သွားလိုက်သေးသည်။

ချွေးမလုပ်သူ နုနုက- 'အမေ လိုက်မလား' ဟု တစ်ခွန်း မဟ။

ထော်ထော်နှင့် ဘော်ဘော်ကို အင်္ကျီများ ဝတ်ပေးနေရင်း နုနုက ဘော်ဘော်၏ ရေတပ်သားအင်္ကျီလေးကို ကြယ်စေ့တပ်ကာ-

'ဘော်ဘော်နဲ့ လိုက်တယ်ဟေ့'

ဟု ဆိုနေစဉ် ထော်ထော်က ပေါင်ဒါများကို လက်နှင့် အပြည့်ထည့်ကာ သူ့ဘာသာသူ ပွတ်နေသည်။ နုနုက-

'ထော်ထော်ဟာ အားကြီးဖြုန်းတီးတယ်'

ဟု မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းထိုးကာ ဆင်စွယ်ရောင် ယန်းထိုးဂါဝန် အတွန့်ကလေးကို ဝတ်ပေးနေသည်။

'မာမီ၊ ထော်ထော်တို့ ကမ္ဘာအေးရောက်ဦးမှာလားဟင်၊ ဘော်ဘော်က ကမ္ဘာအေးသွားမယ်တဲ့' ဟု ထော်ထော်က တတွတ်တွတ် မေးနေ၏။

'ဟင် မာမီ ဟင်'

'အေး ရောက်မှာပေါ့၊ နီနီတို့ ဘောဘီတို့လည်း လိုက်မယ်၊ ကြီးကြီး မစိန်ရင်လည်း ပါမှာပေါ့'

ဘော်ဘော်ကား နက်ပြာ ငွေရောင်ကြိုးစများနှင့် ရေတပ်

သားအင်္ကျီကို ဝတ်ကာ စတိုင်နှင့် ခေါက်ကွဲခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း ကြီးကြီးမစိန်ရင်၏သမီး နီနီ၊ ဘောဘီတို့နှင့် ကစားရမည်ကို တွေးကာ မြူးနေသည်။

'မာမီ၊ ကမ္ဘာအေးက ဘယ်လောက် ဝေးသလဲဟင်'

ဟု လက်တစ်ဖက်ကို မလျှိုသေးဘဲ မေးသည်။

'ရောက်တော့ သိမှာပေါ့အေ၊ လက်တစ်ဖက် ထိုးစမ်း'

ဟု တစ်ချက်ငေါက်ပြီး နုနုက-

'မြန်မြန်လုပ်စမ်း ငါဖြင့် မျက်နှာတောင် ပေါင်ဒါ မတို့ရသေးဘူး။ သူတို့ ဝေယျာဝစ္စနဲ့ တစ်မနက်လုံး ရှုပ်နေတာပဲ၊ မြကြည်ရေ ထော်ထော်ကို နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီ ဆိုးပေးလိုက်စမ်း'

အမေကြီး မစပ်ပယ်သည် ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ကြိမ်ကုလားထိုင်တွင် ပုတီးစိပ်နေရင်းက မြူးကြွနေသော မြေးကလေးများ လှမ်းကြည့်နေစဉ် ကမ္ဘာအေးဘုရားလည်း ရောက်မှာကိုး ဟု သိလိုက်သည်။

အသက်အရွယ် ကြီးလာပြီဖြစ်၍ ဘုရားနား ကျောင်းကန်နားသို့ သွားချင်သော်လည်း လိုက်ပို့မည့်သူက မရှိ။ ကမ္ဘာအေး ဆိုသည်ကို လူတိုင်း ပါးစပ်ဖျားက မြည်တမ်းနေကြ၍ ကျော်ကြားနေသော်လည်း အမေကြီး မစပ်ပယ်မှာ တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖြစ်။ သားလုပ်သူ ဆွေတင်က-

'အမေ တစ်ခေါက်တော့ ကမ္ဘာအေး သွားဖူးဖို့ ကောင်းတယ်။ ခရီးက ဝေးတော့ ကားနဲ့မှ ဖြစ်မှာ'

ဟု ပြောပြီး နောက်ထပ် မဟတော့။ ယနေ့ သူတို့ ကုက္ကိုင်းအိမ်က လှည့်ပြီး ကမ္ဘာအေး သွားကြမတဲ့။ ဒါတောင် ငါ့ မခေါ်ကြဘူးဟု စိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့ မျက်မိသည်။

အိုကြီးအိုမ ဆိုတော့ ဘယ် အတူသွားချင်ကြမလဲဟု စိတ်ကို ဖြေရင်းက ပုတီးတစ်လုံးချကာ 'ဇာတိ ဇရာ' ဟု သော အပိုဒ်သို့ ရောက်နေသည်။

ဘော်ဘော်မှာ ရေတပ်သားအင်္ကျီနှင့် ရင်ကော့ကာ လမ်းလျှောက်နေသည်။ ဘော်ဘော်ကား အလိုပြည့်နေလျှင် ဘယ်တော့မှ အဘွားထံ ကပ်လေ့မရှိ။ အမေနှင့် စိတ်ကောက်လျှင် သို့မဟုတ် အဖေက မာန်လိုက် မဲလိုက်လျှင် အမေကြီး မစပ်ပယ်ထံ ရောက်လာတတ်၏။ အမေကြီး မစပ်ပယ်ကလည်း မြေးကလေးများ ကပ်အောင် ဆို၍ သကြားလုံးကလေးများ၊ လူနီဆားများ ဆောင်ထားရသည်။ ထော်ထော်က လျက်ဆားအလျှင် အနားမှ မခွာတော့။ 'မေမေကြီး မေမေကြီး' နှင့် ခွဲနေတော့၏။ ထော်ထော်နှင့် ဘော်ဘော် ကပ်နေလျှင် အဘွားလုပ်သူမှာ ကျေနပ်နေသည်။

သို့သော် သကြားလုံး ကုန်သည့်နေ့ဆို တစ်နေ့လုံး ဘယ်သူမှ အနားမလာကြ။ ယခု မြေးနှစ်ယောက်စလုံး အပြင်ထွက်လည်ကြမည် ဆို၍ မြူးနေကြကာ အဘွားအား သတိရကြမပေါ့။ ထော်ထော်မှာ ပြန့်ကား တွန့်ထောင်နေသော ဂါဝန်ကလေးနှင့် ကခုန်သလို မြူးပျံနေရာ ဂါဝန်တစ်လုံး ပုတီးထဲ

ဘိုက်မိသည်ကိုပင် သိပုံမရ။ ထွက်သာသွားကြရော အဘွား
လုပ်သူအား လိုက်မလား မမေး၊ နှုတ်မဆက်။
အိမ်ကြီးကား တိတ်ဆိတ်ကျန်ရစ်ပေသည်။

၂။

ရေစက်များ လာ၍ စဉ်ကြပြန်သည်။

အမေကြီး မစံပယ်လည်း လုံးလုံးလျားလျား နိုးလာပြီး
မောင်ကာ မိုးသံ လေသံဖြင့် မြည်ဟည်းနေသည်ကို သိလိုက်
သည်။ လေကပြင်းသဖြင့် လေဝင်နိုင်ရန် ခေါင်မှ ဖွင့်ထား
သော သံဆန်ခါပေါက်မှ တစ်စက်မြိတ်ကို ကျော်ကာ မိုးရေများ
တဖွားဖွား တိုးဝင်လာကြသည်။ အမေကြီး မစံပယ်သည်
အုပေါ်တွင် လာ၍စဉ်သော ရေစက်ကို လက်ဖြင့် အသာ
သုတ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည်။

တစ်အိမ်လုံး သိမ့်သိမ့်ခါနေသလို မှတ်ထင်ရသည်။ လေ
ဩဇာ ပြင်းထန်လှပေသည်။ အိမ်ခေါင်မိုးကို တဖြန်းဖြန်း
နှိပ်ခတ်သော အသံမှာ အဆက်မပြတ် ထွက်နေလျက်၊ မိုးရေ
တို့မှာ ဒလဟော ကျဆင်း သွန်အန်နေလေသည်။ ရေလုံးနှင့်
လေသက် ပူးပေါင်း၍ ပက်ရိုက်သဖြင့် ရေအားရော လေအား
ရော ပါဝင်နေရာ အသံလည်းမြည်၊ ဆောင့်သည့်ဒဏ်ကလည်း
ပြင်းထန်ပေသည်။

အမေကြီး မစံပယ်သည် ခြေထောက်ကို ခုတင်ဘေး
သို့လောင်းချနေရာမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်ရာ ခြေ
ထောက်များ ဆိုင်းနေသလို တောင့်တင်းသည့် ဝေဒနာကို
ဆစ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ နှုတ်မှလည်း 'ကျွတ် ကျွတ်'
ဟု ညည်းလိုက်သည်။

အသက်ကြီးလာမှ အင်မတန် ညောင်းတတ် ညာတတ်
သည်။ ညအိပ်ရာဝင်ဆိုလျှင် နှိပ်ပေးမည့်သူ၊ နင်းပေးမည့်သူ
တို့သာ တောင့်တ မျှော်လင့်နေမိသည်။ ဒူးဆစ်ကလေးများ၊
ပေါင်သားကလေးများကို လက်နှင့်သာ ဆုပ်နယ်လိုက်လျှင်
ဘယ်လို သုခဝေဒနာမှန်း မသိ ခံစားမိသည်။ အကြောတွေ၊
အခြင်တွေမှာ ကြိုးနှင့် တုပ်ဆိုင်ထားသကဲ့သို့ ကပ်တပ်တပ်
ဆောင့်တောင့်တောင့်နေရာ နှိပ်လိုက် နယ်လိုက်မှ ကြိုးကိုဖြေ
ပေးသလို သက်သာရာရသည်။

ညတိုင်း အိပ်ရာဝင်တိုင်း အနှိပ်အနယ်ကို တောင့်တပါ
၏။ သို့သော် နှိပ်ပေးမည့်သူကား ရှားလှပါဘိ။ စောလှကို
ဆီအနှိပ်ခိုင်း၍ကား ရပါ၏။ စောလှမှာ ၈ နာရီကျော်လျှင်
ငိုက်လေ့ရှိသည်။ နှိပ်ရင်း ငိုက်နေတတ်၏။ လက်က တရွရွ
သွပ်နေသော်လည်း မျက်စိက မှိတ်ထားသည်။ ထို့အပြင်
အနှိပ်ကလည်း မတတ်။ လက်ဖြင့် ဆုပ်သည်သာ ဖြစ်၍
သေ့စိတ်ဖြေသဘောသာ သက်ရောက်သည်။

ခက်သည်မှာ ရေဒီယို ဖွင့်ချိန်တွင် ခေါ်၍မရခြင်း ဖြစ်
သည်။ သူတို့တစ်တွေ အင်မတန် သီချင်းကြိုက်ကြသည်။
အမေကြီး မစံပယ် အခန်းမှာ ရေဒီယိုနှင့် ဝေးရာ သိပ်မလာ

ကြီးလာတော့လည်း
ညောင်းတတ်
ညာတတ်၍
လှဲ၍သာ
နေချင်သည်
တစ်နေ့လုံး
အခန်းထဲတွင်
လှဲနေသည့်အခါ
မည်သူမျှ
ဝင်မလာကြ
ငယ်ငယ်တုန်းကလို
ပေါ့ပါး
ရွှင်လန်းသည်
မဟုတ်
အမြဲတမ်း
ထိုင်းမှိုင်း
လေးလံကာ
နေမကောင်းလှ
သို့သော်
လူငယ်များက
နေကောင်းရဲ့လာဟု
တစ်ခွန်း
မမေးကြ

ချင်ကြ။ 'ရွှေမိ' သီချင်းဆို
လာလျှင် ပါးစပ်က လိုက်ဆို
နေတတ်သည်။ ကလေး
ထိန်းသည့် မြကြည်လည်း
ထိုအတူ။ အနှိပ်ခေါ်သည့်
ညအချိန်ဆိုလျှင် ရယ်ရှာပြီး
ကလေးနှင့် ဝရံတော ထွက်
နေတတ်သည်။ မြကြည်မှာ
ရွာက ခေါ်ထားသော
ကောင်မလေး ဖြစ်သည်။
အမေကြီး မစံပယ်နား သိပ်
မကပ်ချင်။ နှိပ်ရမှာလည်း
ပျင်းဟန်တူသည်။

ကြီးလာတော့ လူငယ်
များက ရှောင်ကြဉ်လာကြ
သကောဟု တွေးဆနားလည်
လာလေ။ ဖော်မဲ့စိတ်မှာ ခိုင်
မြဲလာတော့သည်။ ရွှေမိ၊ ရွှေ
ဒုတ် သီချင်း နားထောင်ရမှာ
ကိုသာ စောလှက ပျော်သည်။
မြကြည်ကလည်း ပြဇာတ်
မင်းသား မျိုးချစ်အကြောင်း
သာ စိတ်ဝင်စားကြသည်။
အမယ်ကြီးလောကတွင်ကား
ဤကဲ့သို့ စွဲမက်မှု ပုံပြင်များ
မရှိလေပေကော။ ဒါကြောင့်
မကပ်ချင်ကြတာ။

မွေးဒုတ်ကလည်း ဆို
မပြတတ်။ မြကြည်ဆိုလျှင်
ဧည့်သည်များက ပြဇာတ်
အကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်အကြောင်း
ပြောလျှင် စိုက်ငေး နား
ထောင်နေတတ်သည်။ နေ့
ခင်း နေ့လယ်များဆိုလျှင် မိမိ
အခန်းမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။
တစ်ယောက်ထီးတည်း ဖြစ်
၏။ ပျင်းလျှင် မိမိကသာ
ဧည့်ခန်းသွားကာ မြေးကလေး
များနား ကပ်နေရသည်။
ဘော်ဘော်ကား သူ့ကို
ကလေးချင်းလို ဆက်ဆံ
သည်။ တစ်ခါတလေ စိတ်
လိုလက်ရရှိလျှင် စားနေသော

ဘီစကွတ်တစ်ချပ်ကို မစပ်ပယ် ပါးစပ်နား တိုးကပ်ကာ *မေမေကြီး စားမလား* ဆိုပြီး ပြန်ရုပ်သွားသည်။ ဖအေ လုပ်သူ မြင်၍ 'ဟဲ့ မေမေကြီးကို ဒီလိုမလုပ်ရဘူး' ဟု ငေါက်လိုက်မှ ရယ်မောကာ ထွက်ပြေးလေသည်။ ဒီလို မိမိကို လာစဖော်ရသေး၍ ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။ ဘော်ဘော်က ပင် အဖော်အဖြစ် ရယ်စရာ မောစရာ စိတ်ကို ဖြေဖျော်မှုပေးသည်။

လျက်ဆားပေးလျှင် ထော်ထော်က နှိပ်ပေးတတ်သည်။ ကလေးများကား နှိပ်ရမှာကို မငြီးငွေ့တတ်။ မိမိကသာ ပုံတိုပတ်စ ပြောလျှင် သူတို့ စိတ်ဝင်စားသလောက်တော့ လက်ကလေးနှင့် ဆုပ်၍ဆုပ်၍ ပေးသေးသည်။ အညောင်းမပြေသော်ငြားလည်း အပျင်းပြေသည်။ အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်ထီးတည်း ဘေးမှ မြေးကလေးက တွတ်တီးတွတ်တာ စကားပြောသံကြားနေရသည်ကား နိပြည်သာယာနေသည်။ သို့သော် ခဏမျှသာ နေကြသည်။ အပြင်သို့ ထွက်ကာ ဧည့်ခန်း၌ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကစားခုန်ပျံ့နေကြတာကိုသာ သူတို့က ပျော်သည်။

ကြီးလာတော့လည်း ညောင်းတတ် ညာတတ်၍ လှဲ၍သာ နေချင်သည်။ တစ်နေ့လုံး အခန်းထဲတွင် လှဲနေသည့်အခါ မည်သူမျှ ဝင်မလာကြ။ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ပေါ့ပါးရွှင်လန်းသည် မဟုတ်။ အမြဲတမ်း ထိုင်းမှိုင်းလေးလံကာ နေမကောင်းလှ။ သို့သော် လူငယ်များက နေကောင်းရဲ့လားဟု တစ်ခွန်းမမေးကြ။ အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်သန်းကာ၊ ထမင်းစားခန်းထဲသို့သာ သွားကြသည်။ အခန်းထဲကိုတော့ ဝင်မလာကြ။

ကြီးလာတော့ အနားမကပ်ချင်ကြဘူးပေါ့လေ။

ငယ်ငယ်ပျိုစဉ်တုန်းကလိုတော့ မွေးရနဲ့ မရှိ။ လှပသော အဝတ်အစားကလည်း မဆင်သတော့။ လူကြီးများကို 'လူကြီးနဲ့' ဟု လူငယ်များက ကွယ်ရာတွင် ရွံ့သလို ပြောတတ်ကြသည် မဟုတ်လော။ ရတနာပုံ ဇာတ်ကားထဲမှ လေးနာရီ သီချင်းကို မပီကလာပီကလာနှင့် ဆိုနေသော ထော်ထော်အား လှမ်းခေါ်ရာ ထော်ထော်က သီချင်းဆို မပျက်ချေ။

'ထော်ထော် ထော်ထော်'

ဟု ၃၊ ၄ ခွန်း ခေါ်မှ သီချင်းပိုဒ်လည်း ဆုံးပြီဖြစ်၍- 'ဘာလဲ' ဟု ထူးသည်။

'မေမေကြီးဆီ လာပါဦး'

'ဘာလုပ်မလို့လဲ' ဟု ထော်ထော်က ပြန်မေးနေသည်။

ဒါနှင့် ခေါ်လို့မရ။ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် အညောင်းမှ သက်သာစေတော့ဟု လက်ကလေးများနှင့် ဆုပ်ခိုင်းမည်ဟု သော အကြံကို လျှော့လိုက်ရသည်။ စောလှတို့၊ မြကြည်တို့ကို ကား မခေါ်ချင်တော့။ သူ့ဆီ လာရမှာ ကျားဆီလာရမှာထက် ကြောက်သေးသည်။

အမေကြီး မစပ်ပယ်သည် ခုတင်တိုင်ကို ကိုင်ကာ ရုတ်တရက် ထမသွားနိုင်သေးဘဲ လေးနေသော ခြေကို အနိုင်

နိုင် ကြွယူရသည်။

၃။

မိုးသံလေသံတို့ဖြင့် ဆူညံတုန်လှုပ်နေသည် မဟုတ်။ မှောင်လည်း မှောင်နေသည်။

အမေကြီး မစပ်ပယ်သည် မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အကွက်နှင့် သူ ရိုက်ထားသော အင်္ကျီအပြာ အဖြူတွင် အပြင်ဘက်မှ မိုးသက်လေ၏ အရိပ်သည် လှုပ်ရှားထင်ဟပ်နေသည်။ မိုးသက်လေသည် ဂွေကကွေက ရိုက်ခတ်တိုက်ဆင်၍နေရာ၊ ဂွေတိုင်းဂွေတိုင်း လက်ခနဲ လက်ခနဲ အရောင်များ ပြေးလွှားနေကြသည်။ မှောင်နေသဖြင့် တိမ်တိုက်များကို ထွင်းဖောက်ကာ တရကြမ်း တိုးဝင်သော လေမိုးမှာ အရောင်ကို ပို၍ ထင်းခနဲ လင်းစေသည်။ ရေလုံးပါလာသော နေရာမှာ မှောင်သွားပြီး လေသက်သက်ကြားတွင် အလင်းရောင်က ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ လက်သွားလေ၏။

မှောင်ကား တော်တော်မှောင်နေသည်။ ခန်းဆီးအစိမ်းရင့်မှာ အစိမ်းသွေးပင် လုံးဝမပေါ်တော့ဘဲ မည်းနက်နေသည်။ လေကြောင်း ကျနေသဖြင့် ခန်းဆီးမှာ တွန့်လိမ်ကာ လူမမာ အကြောဆွဲသလို ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေ၏။ အလယ်မှ ခွဲထားသော အစနစ်ဖက်မှာ တစ်ချက် တစ်ချက် တစ်ပြိုင်နက်မြောက်ကာ လေအစုန်သို့ ကွေ့ကောက်လိမ်တွန့် ရုန်းပါးသွားရာ လက်နှစ်ဖက်လို ယိမ်းထိုးနေကြသည်။

တစ်ခါ ခပ်ငယ်ငယ် အိမ်နီးနားချင်း ဒေါသ သေခါနီး သွားကြည့်မိရာ အကြောဆွဲသည့် ဤပုံပန်းဟန်အတိုင်းပင်။ သည်အာရုံသည် အမေကြီး မစပ်ပယ်၏ ဧရာစိတ်ကူး၌ ပြန်၍ အသစ်ဖြစ်ကာ ပေါ်လာကြသည်။

လျှပ်စီးတွေက ထစ်ချုန်းနေကြသည်။ လျှပ်လက်ကာ အရောင်က လက်လာပြီး ကောင်းကင်ကို ဖြတ်၍ ဒိန်းခနဲ လျှပ်တစ်ချက် ပြက်လိုက်သည်။ မိုးကြိုးသံသည် အမေကြီး မစပ်ပယ်၏ ရင်ကို လာ၍ ဒီတခနဲ ရိုက်ခတ်သည်။ မိုးမှောင်ကြီးလာကာ လျှပ်စီးတွေ တဝင်းဝင်းနှင့် မုန်တိုင်းကြီး ဆင်နေပါပကော။

ကောင်းကင်ကြီး ကွဲအက်ပြိုကျလာသလား ထင်မှတ်ရအောင် အရှိန်ပြင်းစွာ ထစ်ချုန်းပြီး မိုးကြိုးတစ်ချက် ပစ်လိုက်သည်။ အခန်းအုတ်နံရံမှ ထုံးမှုန့်စများ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကွာကျလာသော အသံကို ကြားလည်း ကြားလိုက်ရသည်။ ခြေထောက် နင်းချထားသော ကြမ်း၏ အထိအတွေ့ကိုလည်း ခံစားလိုက်ရသည်။ ကိုင်ထားသော ခုတင်တိုင်မှာ ခါသွားလေသည်။

ထို့နောက် အိမ်ကြီးသည် သိမ်သိမ်နှင့်ခါနေသည်ကို မိမိရရ သိလေသည်။ လေက တဝေါဝေါ အော်မြည်ကာ ပို၍ ပြင်းထန်သော အရှိန်အားဖြင့် ဆောင့်၍ဆောင့်၍ တိုက်နှံ့ လှုပ်ရှားသည်။

အမေကြီး မစံပယ်သည် တစ်မဟုတ်ချင်း ကြောက်သော
နီတိဒေဝဒနာသည် ဖြန်းခနဲ ရင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာလေသည်။
အမေကြီးထဲတွင် တစ်ယောက်ထီးတည်းဟူသော အသိနှင့်
ကြောက်စိတ်သည် ရင်ထဲမှ နှုတ်ဖျားသို့ ချက်ချင်း ကူးရောက်
ချင်းကြသည်။

‘စောလှ စောလှ’

သည်အသံသည်လည်း မိုးကြိုးထစ်သော အသံများနှင့်
အတူ ရော၍ ပျောက်တိမ်သွားသည်။ အမှန်အားဖြင့် အမေကြီး
မစံပယ်သည် ကြောက်တတ်သူ မဟုတ်ပေ။ သားချင်းများထဲ
တွင် သတ္တိအကောင်းဆုံးပင်။ သို့သော် မိုးမှောင်ကြီး ကျနေ
နီတိတွင်မူ တစ်ယောက်ထီးတည်းဟူသော အသိက တစ်မျိုး
ဖြစ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စောလှကို အော်ခေါ်လိုက်ပြီးသော
အခါ ကြောက်စိတ်ပြေသလို ဖြစ်သွားပြန်သည်။ အိမ်ကြီးကား
သိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲပင် ဖြစ်နေသည်။

အမေကြီး မစံပယ်သည် အခန်းဝသို့ ရောက်လာသည်။
အခန်းဆီးစသည် လက်ကို မြှောက်ကာ လည်ပင်းကို လာ၍
ရစ်ပတ်လေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း လမ်းထိပ်မှ ကုက္ကိုင်းပင်
ဦးလား မသိ။ ဝုန်းခနဲ ကျိုးကျလဲပြီသံကို ကြားရသည်။

သူ နေသော တိုက်မှာ တိုက်အိုကြီး ဖြစ်သည်ကို သတိရ
ထားမိသည်။ တစ်တိုက်ကျော်မှာလည်း စစ်အတွင်း ဗုံးကျတား
သဖြင့် သံရက်မနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒဏ်ရာရနေသောနေရာ
များ ဖြစ်သည်။

လာ၍ပတ်သော ခန်းဆီးစကို ဖယ်ပစ်ကာ အခန်းပြင်သို့
ချုတ်သည်။ စောလှ ဘယ်များ သွားနေပါလိမ့်။ ကောင်မ
ဆေးဟာ အိပ်နေပြီ ထင်တယ်။ သည်လောက် မိုးကြီးလေကြီး
ကျနေတာ မသိဘူးလား။

လက်ခနဲ လင်းပြီးနောက် မိုးကြီး တစ်ချက် ထစ်လိုက်
ပြန်သည်။

အမေကြီး မစံပယ်သည် ဆင်ဝင်ဆောင်ဘက်ဆီသို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။ ရေတွေ ရွံ့လို့ပါကလား။ မိုးလေ ပြင်းသဖြင့်
ခေါင်မှ ယိုလာဟန်တူသည်။

‘စောလှ စောလှ’

စောလှကား မထူး၊ မိုးကြိုးကသာ ပြန်၍ထူးသည်။
မှောင်သည်ထက်သာ မှောင်၍လာသည်။ တိမ်တိုက်အမည်း
များသည် ကောင်းကင်က ထွက်အန်ကာ လူ့ပြည်သို့ ပိတ်
မှောင်ကျလာပြီလားထင်။ မိုးကြိုးလျှပ်ရောင်တို့သည် မှန်
ပြတင်းမှ တိုးဝင်လျက် အိမ်ကြီးပေါ်၌ ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ
တင်မိုး၊ လှိုင်းတွေလို တွန့်ကာ ဝိုက်ကာတစ်မျိုး၊ တဖိတ်
ဖိတ်လင်းလက်နေကြကုန်သည်။ မိုးလုံးကြီးများ သွန်ကျလာ
သောအခါ မှောင်ပိတ်သွားပြန်သည်။ လင်းလာလိုက်၊ မှိန်လာ
သိုက်နှင့် အရိပ်နှင့် လျှပ်ရောင်တို့ တစ်ပြန်စီ စုန်းကြူးနေ
ကြသည်။

ဂျိုင်းခနဲ တံခါးတစ်ခုသည် ရိုက်လိုက်၍ အမေကြီး

မှောင်သည်
ထက်သာ
မှောင်၍
လာသည်
တိမ်တိုက်
အမည်းများသည်
ကောင်းကင်က
ထွက်အန်ကာ
လူ့ပြည်သို့
ပိတ်မှောင်
ကျလာပြီ
လားထင်
မိုးကြိုး
လျှပ်ရောင်တို့သည်
မှန်ပြတင်းမှ
တိုးဝင်လျက်
အိမ်ကြီးပေါ်၌
ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ
တစ်မျိုး
လှိုင်းတွေလို
တွန့်ကာ
ဝိုက်ကာတစ်မျိုး
တဖိတ်ဖိတ်
လင်းလက်
နေကြကုန်သည်

မစံပယ်သည် လန့်သွား
သည်။ တစ်နေရာတည်းမှ
မဟုတ်ဘဲ ဝှေ့ကာ၊ လူးလာ
ရူးရူး တိုက်ခတ်နေသဖြင့်
တံခါးသည် ဂျိုင်းခနဲ ပိတ်
ပြီးနောက် တစ်ခါဂျိုင်းခနဲ
ပြန်ပွင့်သွားပြန်သည်။

အမေကြီး မစံပယ်
သည် ရွံ့ရွံ့နေသော ဆင်ဝင်
ခန်းမှ တံခါးဆီသို့ သွားလေ
သည်။ တယ်ပေါ့ကြတာပဲ။
တံခါးတွေတောင် စေ့အောင်
ပိတ်ပြုမသွားကြဘူး။ အိမ်
လည်ချင်တာနဲ့ ထွက်သွားကြ
တာပဲ။ ခုကာလ သားသမီး
များ တယ်မလိမ္မာကြတာပဲ။

လမ်းထိပ်မှ ကုက္ကိုပင်
မြင့်မြင့်ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရ
သည်။ သစ်ပင်အကိုင်းများ
လေရှေ့ရာသို့ ယိမ်းပါးနေကြ
ရသည်။ လေကို ဘယ်သူ
မှ မတွန်းလှန်နိုင်ကြ။ ကွေး
နေသော အင်္ဂိုင်းသည်
အခက်များ ကျိုးကျနေသဖြင့်
တွဲလောင်းတန်းလန်းကြီး
လွင့်ပါးနေသည်။ လက်တစ်
ဖက်ပြတ်သွားသဖြင့် ရုပ်
အင်္ကျီလက်မှ ထွက်ကျနေ
သလို မှတ်ထင်ရ၏။ ခြံဝမှ
ယူနေပင်အောက်သို့ ကွေးကျ
နေကြသည်။ မနက်ကတင်
အုပ်အုပ်ဝေဝေကလေး နေခဲ့
သော အပင်မှာ လေ၏ဒဏ်
ကြောင့် ပြားပြားဝပ်နေ
တော့၏။

ရဲယိုပင်ကလေးသည်
အရွက်များဖြင့် ဖားဝေသော
သစ်ကိုင်းလက်ဖြင့် မြှောက်
ကာမြှောက်ကာ လေနတ်သား
အား တောင်းပန်ခယသော်
လည်း မှတ်သုန်လေကာ
ဒေါသမပြေဘဲ တစ်ချက်
ရိုက်လိုက်သဖြင့် အောက်သို့

စိုက်ကာ ငိုက်ကျသွားလေသည်။ မိုးရေတို့မှာ အစက်အစက် မဟုတ်ကြတော့ဘဲ ရေတံခွန်ကြီးလို အလုံးအရင်းနှင့် သွန်ဆင်းကျလာပြီး လေအားနှင့် သစ်ပင်ချုံ့ပုတ် အငုတ်ကလေးများကို ဆွဲနှုတ်လှည်းကျင်းပစ်နေလေသည်။

အမေကြီး မစံပယ် တံခါးနား ရောက်လာသောအခါ တံခါးရွက်သည် ဂျိုင်းခနဲ လာရိုက်ပြီး ပိတ်လိုက်သည်။ ကပ္ပာကယာ သပ်ထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် ရေတို့ကား မျက်နှာနှင့် အင်္ကျီအပေါ်ပိုင်းကို ရွံ့ရွံ့စေတော့သည်။

အမှောင်ကြီး ကျလာပြန်သည်။ လျှပ်ရောင်တို့မှာ ပို၍ ပေါ်လာတော့သည်။ လက်ခနဲ လက်ခနဲ ဖြတ်သန်းနေကြပြီး မိုးကြိုးပစ်သော အသံများနှင့် ဆိုင်းချက်လိုက်နေကြသည်။ မှန်ရိပ်တွင် လာထင်သော သစ်ပင်ကြီးယိမ်းထိုးနေပုံမှာ ပင်လယ်တွင် လှိုင်းလုံးကြား လှေနှစ်နေသည့်ပုံနှင့် တူနေပေသည်။

‘စောလှ စောလှ’

စောလှကို ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။ အိမ်ကြီးမှာ တသိမ့်သိမ့် ဖြစ်နေသည်။ ယခုတစ်လောတိုက်တာများ ပျက်ပြိုကြသည်ကို ကြားနေရသည်။ တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိ။ လှိုက်ဖို့လာပြန်သည်။

အမေကြီး မစံပယ်သည် စောလှကို ရှာရန် မီးဖိုထဲသို့ သွားသည်။ ထမင်းစားခန်းထောင့် နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပျက်ကြီးပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသည်။

‘ဟဲ့ စောလှ၊ ထစမ်း၊ အမယ်လေး မိုးကြီးလေကြီး ကျနေတာ မသိဘူးလား’

ဟု လှုပ်နှိုး၍ ပြောရသည်။ စောလှ ကမန်းကတန်း ထလိုက်သည်။ မှောင်ကျ၍ အိမ်ကြီး သိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲ ခါနေသည်ကို အံ့အားသင့်ကာ ကြောင်ကြည့်နေသည်။

‘ဟဲ့ စောလှ၊ လာ မိုးမှောင်ကြီး ကျနေတယ်’

မိုးကြီး တစ်ချက် ပစ်လိုက်သည်။ စောလှသည် ခုမှ ကြောက်ရမှန်းသိကာ အမေကြီး မစံပယ်နားသို့ ကပ်လာလေသည်။

‘မမတို့လည်း ပြန်မလာသေးဘူး’ ဟု ငိုသံပါနှင့် ပြောလေသည်။ စောလှလည်း အမေကြီး မစံပယ်နှင့် သူ နှစ်ယောက်တည်း ဆိုသည်ကို သိလာ၍ အားငယ်သွားဟန်တူပေသည်။

အမေကြီး မစံပယ်ကား ကောင်မလေး ကြောက်စိတ်လမ်းချော်သွားအောင် -

‘ရေနွေးရှိလား တည်စမ်း ငါ့ကော်ဖီ သောက်ချင်တယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘ရေနွေးဓာတ်ဘူးထဲမှာ ရှိတယ် မေမေကြီး’

‘အေး ဒါဖြင့် ငါ့ကို ဖျော်ပေးစမ်းဟယ်’

အမှန်ကလည်း ရင်ထဲ၌ ဟာတာတာ ဆာတာတာ ဖြစ်နေသည်။ ကြီးလာမှ မကြာခဏ ဆိုသလို ဆာတာတ်လာသည်။

စားရသောအခါလည်း ခံတွင်း တယ်မတွေ့၍ ဘယ်သောအခါ စားရ စားရ အရသာ တယ်မတွေ့တတ်။ လျှာမှာ အရသာခံနိုင်သော ဓာတ်ဩဇာတို့က ယုတ်လျော့သွားလေပြီကိုး။

စောစောက မိုးရေစဉ်ထားသဖြင့် စိုနေသော အင်္ကျီက အေးလာသည်။ ချမ်းသလိုလိုပင် ဖြစ်လာသည်။ အမေကြီး မစံပယ်သည် အင်္ကျီလဲရန် အိပ်ခန်းသို့ သွားသည်။

အင်္ကျီလဲပြီးသော်လည်း အချမ်းက မပြေ၊ ရင်ထဲက တစ်မျိုး ဖြစ်လာသည်။ ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲ ကြက်သီးမွေးညင်း ထလာသည်။ မီးယပ်ချမ်းများ ထလာပြန်ပြီလား။ အမေကြီး မစံပယ်သည် အိပ်ရာပေါ်၌ လှဲချကာ ချင်းစောင်ကို ကိုယ်ပေါ်သို့ တင်နေသည်။

မိုးသက်လေကား စဲသွားသည် မရှိ။ လျှပ်စစ်တို့ကလည်း တစ်ပြက်တည်း ပြက်လျက်။ တစ်အိမ်လုံး အမှောင်ကြီး ဆိုင်းထားလျက်ပင် ရှိသည်။

ရင်ထဲက လှိုက်တက်လာသလို မှတ်ရသဖြင့် မိမိလက်နှင့် ဖိကာထားရသည်။ ပြုပြုစုစု ယုယုယယ ခံချင်သော စိတ်ဆန္ဒလေး ဝင်လာကာ ဝမ်းနည်းလာသည်။ အိုကြီးအိုမများ လူမကပ်ချင်သော ဘဝ။ အဖော်မဲ့ကာ လူအများက စွန့်ပစ်ထားသော ဘဝပေတကား။

သမီးနှစ်ယောက်စလုံးမှာ အပျိုဘဝတုန်းကတော့ သူတို့ကို ကြင်နာလိုက်ရတာ။ သူတို့အတွက် ပူရပင်ရနှင့် အကြောင့်အကြ ကြီးလိုက်ရတာ။ အစကမူ သမီးရတာ ကြီးတော့ ပြုစုမည့်သူ ရသည်ဟု ထင်စားလာခဲ့သည်။ ယခုကား မရင်မြ၊ တင်မကြီး စသော သမီးများ လင်ရသွားကြသောအခါ သူတို့လင်နှင့်အတူ လိုက်သွားကြတော့သည်။ သူတို့လင်သားနှင့်သာ နေချင်ကြသည်။ အမေအိုနှင့်ကား မနေချင်ကြ၊ ဒါ သိ၍လည်း သူတို့ထံ မသွား။ အိုကြီးအိုမဆိုတော့ ရှုပ်တယ်တောင် ထင်ကြသည်။

တစ်လ တစ်ခါလောက် ကွမ်းစရိတ် လာ၍ အလှူခံသော ဒေါ်မင်းဝါမှာ ရွှေကြက်ယက်စရပ်တစ်ဆောင်၌ ရသေ့ဝတ်ကာ နေရရှာသည်။ သားသမီးများကား လစဉ်ထောက်ခံကြေးများသာ ပေးပို့လျက်ရှိသည်။ အတူတကွကား မနေ။

အမေကြီး မစံပယ်သည် ကျောထံ စိမ့်လာသလို၊ ခါးကလည်း စိမ့်လာသလို ဖြစ်လာသည်။ မိုးမှောင်ကြီး ကျကာ လျှပ်စီးတွေ လက်နေခိုက် အားငယ်စိတ် ဝင်လာလေသည်။

‘မေမေကြီး ကော်ဖီ’

စောလှသည် အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ကော်ဖီပန်းကန် လာချသည်။ ကော်ဖီရနံ့လေး သင်းပျံ့လာတော့ ရှေးအတိတ်က ရနံ့ကလေးကလည်း သင်းပျံ့လာသည်။

ဪ တစ်ခါ ဖျားတုန်းက ကိုဘိုးနိုင်က ဒီလိုပဲ ကော်ဖီကိုယ်တိုင်ဖျော်ကာ လာတိုက်သည်။ သည်ခေတ်ကား လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၄၀ ကျော်ကာလက၊ ကိုဘိုးနိုင် ဆုံးခဲ့တော့သော အနှစ် ၃၀ ကျော်ပေပြီ။ အဲဒီတုန်းက ယုယုကြင်နာမှုများကို

တော့ မုဆိုးမဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ မရခဲ့။ အိုကြီးအိုမဘဝ
ဆိုတော့ ဝေလာဝေး။ ထိုအခါ မစံပယ်မှာ အရွယ်ကောင်း
တုန်း၊ စီးပွားဖြစ်တုန်း၊ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုဘိုးနိုင်က
သည်း အလိုလိုက်တုန်း။

အမေကြီး မစံပယ်သည် ဝမ်းနည်းတသသည့် စိတ်နှင့်
တော်ပီပူကို ထသောက်သည်။ အပူဓာတ်ဝင်လာတော့
သက်သာသလိုလို။ သို့သော် လူက ဖိန်းတိန်းတိန်း ဖြစ်နေ
သေးသည်။ ကိုယ်လက်တို့ကား မသယ်ချင်၊ မလှုပ်ရှားချင်
အောင် ကိုက်ခဲလျက်ပင် ရှိနေသည်။ အနှိပ်အနင်း အဆုပ်အနယ်
ဆိုလိုချင်ပါတိ။ နဖူးလေး လာစမ်းတာ၊ လက်ကလေး လာ
စမ်းတာ၊ ကိုယ်ငွေ့ကလေး နွေးနွေးနှင့် လာကပ်တာ ခံလိုက်
ချင်ပါတိ။ သို့သော် မိုးသံနှင့်အတူ အဆစ်ထဲက အေးမြလာ
သည်။ ခန်းဆီးစ နှစ်ဖက်သည် လက်များကို ဆန့်ကာ ငြင်း
ပယ်နေကြဟန်။

အမေကြီး မစံပယ်သည် ဒူးကလေးနှစ်ဖက် ကွေးကာ
မိမိကိုယ်ကို နွေးလာအောင် လုပ်သည်။ ကြီးလာတော့ အပူ
ဆတ်သြဇာတို့က ပြယ်နေပေပြီ။ ဧရာထောင်းလာပြီမို့ ပြုပြင်
၍ မရတော့ပြီ။ ကံ၏ စီမံရာသို့သာ ခံကြရပေမည်။

ခြေရင်းတွင် ပုံနေသော ဂွမ်းစောင်ကို ယူကာ ထပ်ခြုံ
သည်။ ထို့နောက် ဒူးနှစ်ဖက်ကို ကွေးလျက် စိတ်ထဲက
ထက္ကဏာရေး ၃ ပါးကို ဆင်ခြင်နေသည်။ အနိစ္စ အမြဲ မရှိ၊
ဘုဉ္ဇူ ဆင်းရဲခြင်း၊ အနတ္တ ကိုယ် မပိုင်ပါတကား။ မိမိကိုယ်ကို
ကံတရား လက်သို့ အပ်ကာ စိတ်ကို လျှော့ထားရင်း ကိုက်ခဲ
သော ဝေဒနာနှင့် မျက်တောင်များ စင်းကျလာသည်။ ပုတီး
ကလေးသည် ညွတ်ခွေလိုက်လာသည်။

နီးလာသောအခါ (အမှန်အားဖြင့် အိပ်ပျော်သွားသည်ဟု
ထင်) မိုးတိတ်နေပေပြီ။ လေလည်း ငြိမ်၍နေသည်။ သို့သော်
ထ၍မရ။ ခြေများကို ဆန့်မရအောင် ကြိုးနှင့်နှောင်ထားသလို
ဆင်းနေသည်။ တစ်အိမ်လုံး ဘာသံမှ မကြားရဘဲ ငြိမ်ချက်
သား ကောင်းနေ၏။ သွေးလေးသဖြင့် မှိန်းချင်လာသည်။
အေးမှေးမှေးမှေးနှင့် ဖြစ်လာသည်။ အိပ်နေခြင်းကပင် ဖော်မဲ့
အဝကို မေ့စေသည်တကား။

အိမ်ရှေ့မှ ကားတံခါးပိတ်သံများ ကြားရကာ လှေကား
များ ဆူညံ စည်ကားလာသည်။ ထော်ထော်၏ အသံက
ထောစာနှင့် ထွက်လာသည်။ အိမ်လည်ရာက ပြန်လာကြပြီ
ထို။ သူတို့လာလည်း အရေးလုပ်၍ မေးကြ မြန်းကြမည်
သည်း မဟုတ်၍ အကြောင်းကားမထူး။ တစ်ယောက်ထီး
သည်းသာ ကံတရား၌ မျက်မှောက်ပြု၍ နေရကုန်သည်။
အိမ်ခေါင်းရင်း လေပေါက်မှ ဆည်းဆာရွေဝါရောင်သည် မှိန်
ချော့ချော့သန်းနေသည်။ စိတ်ထဲ၌ကား ညလိုလို၊ နေလိုလို
နှိုးဦးဝါးတား ဖြစ်နေသည်။

စောစောက သိပ်ကြီးကြောက်စရာကောင်းသလောက်
ဆူဆူ ဆူညံကာ စည်ကားနေတော့သည်။ ခေါ်သံ တဒုန်းဒုန်း၊

တစ်လ
တစ်ခါလောက်
ကွင်းစရိတ်
လာ၍
အလှူခံသော
ဒေါ်မင်းဝါမှာ
ရွှေကြက်ယက်
ဖရပ်
တစ်ဆောင်၌
ရသေ့ဝတ်ကာ
နေရရှာသည်
သားသမီး
များကား
လစဉ်
ထောက်ပံ့ကြေး
များသာ
ပေးပို့လျက်
ရှိသည်
အတူတကွကား
မနေ

ခေါက်သံ တစ်စီ၊ အဝတ်လဲ
သံ၊ ထမင်းမချက်ရသေးဘူး
လား မေးမြန်းသံ။

သွယ်သို့ကား မည်သူ
မျှ လာမမေးကြ၊ နဖူးလာ
မစမ်းကြ၊ အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်
သန်းသွားလာနေကြသည်။
‘အမေကြီး အိပ်နေတယ်’ ဟု
စောလု၏ စကားသံကို သဲ့သဲ့
ကြားလိုက်ရသည်။ ငါ့မအိပ်
ဘူး ဖျားနေသဟဲ့။

အတန်ကြာမှ ရုပ်ရှုပ်
ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ခြေသံကြားရကာ
ဘော်ဘော်ဝင်လာသည်။ ဒီ
ကောင်ငယ်လေး သကြား
လုံးလာ တောင်းပြန်ပြီ ထင်
တယ်။ အစားရှိလို့သာ ကပ်
ကြတာ။

ခန်းဆီးကြားမှ ကိုယ်
တစ်ဝက် ပြုတစ်တစ်လုပ်
ကာ မချွတ်ရသေးသော ရေ
တပ်ထားနက်ပြာ အဝတ်အစား
နှင့် ဘော်ဘော်က ‘မေမေကြီး
မေမေကြီး’ ဟု ခေါ်သည်။
ပြန်၍ မထူး။ ဖျားနေတာ
မသိဘူးလား။

‘မေမေကြီး’
မပီကလာပီကလာနှင့်
ထွက်လာသော မြေးကလေး
ဘော်ဘော်၏ အသံသည်ဖော်
မဲ့အမေကြီးမစံပယ်၏သောတ
အာရုံကို ပဲ့တင်ထပ်လိုက်
သည်။ သည်တစ်ခါ၌မူ မနေ
နိုင်တော့ဘဲ ငါ့ကိုသတိရသေး
သော ဘော်ဘော်ရှိပါတကား
ဟု ကြည်မောသွားကာ တုံ့ပြန်
မည်ဟု ကိုက်ခဲသော ကိုယ်ကို
လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

သို့သော် ဘော်ဘော်
ကား တဒုန်းဒုန်းနှင့် ခြေ
ထွက်သွားပေပြီ။

ဒဂုန်တာရာ

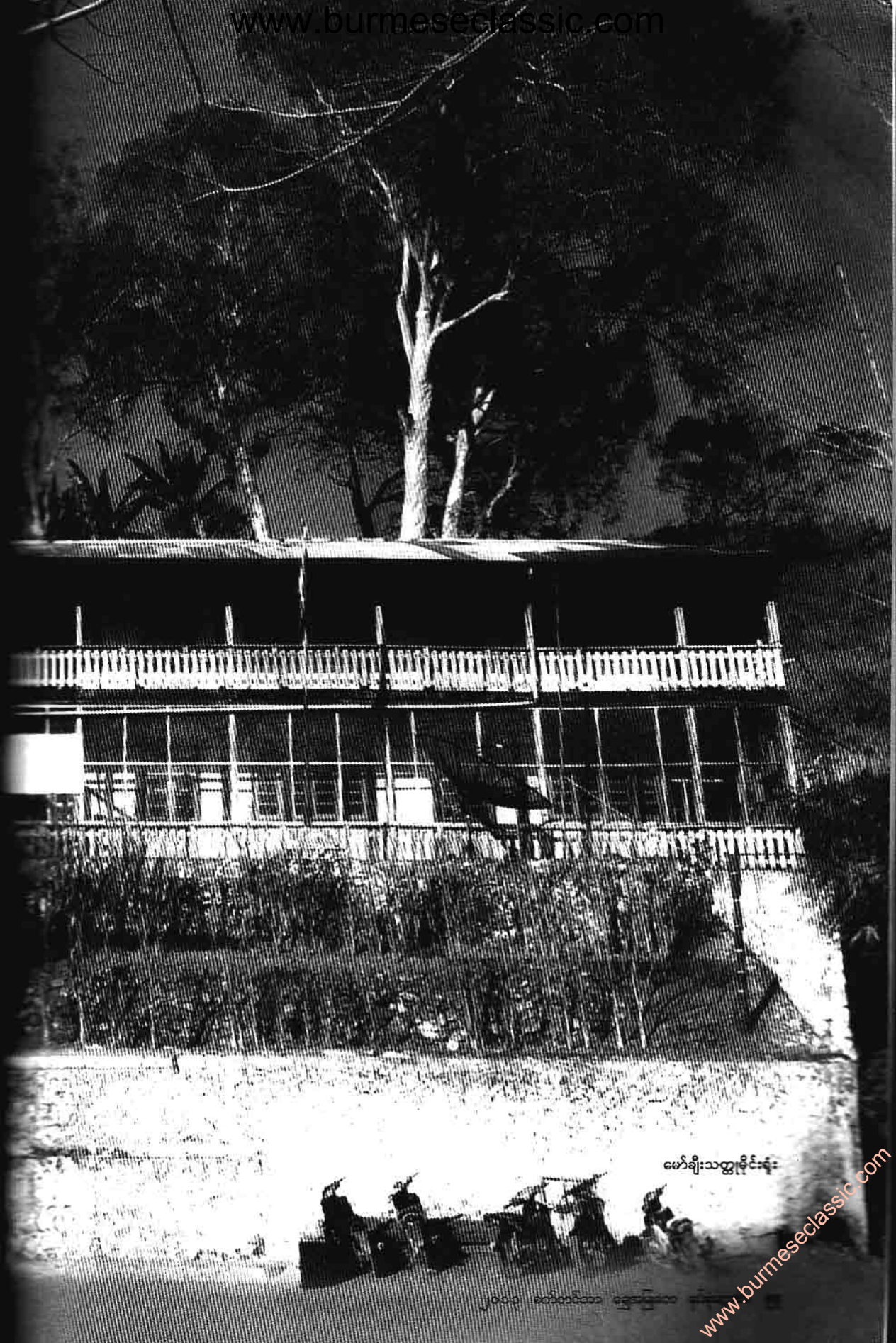

၁၃ ကုန်းသို့သွားရာလမ်း

မြေလျှိုး၍ အိပ်မက်ထုဆစ်သူတို့ နယ်မြေ

ခန့်ကျော်ထင်ရှင်၊ ရှင်ကော၊

ကျောင်းနောက်ဘက်က တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အသီးများ
ပြတ်ခဲနေကာ ကမ်းပါးစွန်း၌ ကုတ်ကတ်ပေါက်နေသော
သဖန်းပင်ကြီးကို အရင်တွေ့ရ၏။ သဖန်းပင်ကို ကျော်၍ကြည့်
လိုက်သောအခါ တောင်အလယ်က လှိုခါးလိုရွာလေးကို
အပေါ်စီးမှ မြင်ရ၏။ နံဆေးစွာက ပြာဗိုဇီခဲသော
တောင်စောင်း၊ တောင်ရိုးများ။ မြင်ရ လွယ်ကူစွာ
အဲဒါ ဆေးရုံ၊ ဟိုဘက်က သူတော်ရှိခိုးဆေးရင်း

မော်ချီးသတ္တဗိုလ်နိုး

မော်ချီးအထက ကောလင်းကွင်း

တောင်ပြိုကျစဉ် တွေ့ရရုံ

အင်္ဂလိပ်လက်ကျန် အဆောက်အဦတွေ ပေါ့

ဆရာကြီး ဦးစောရှုမူအေးလာက နံဘေးမှာ လာရပ်ရင်း လိုခါးလိုရွာဆီ လက်ညှိုးညွှန်ကာ ရှင်းပြသည်။

‘တောင်ငူ မော်ချီးလမ်းကော’

ကျွန်တော်က မေးသည်။ ဆရာကြီးက ရွာအစွန်ဆီ လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။

‘ဒီအနေအထားနဲ့ နယ်မြေလုံခြုံရေးလုပ်ဖို့ မလွယ်ဘူးနော်’

ကျွန်တော့်မှတ်ချက်ကို ဦးရှုမူက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ပေ ၃၀၀၀ ကျော် မြင့်သည့် မော်ချီးတောင်ထိပ်ရှိ အလယ်တန်းကျောင်းခွဲသို့ စစ်ဆေးရေးကိစ္စဖြင့်

ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

တောင်ထွက်က အပေါ်မှ ကြည့်လျှင်အင်္ဂလိပ်စာလုံး(H)ပုံရှိ၍ ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေရာက အလယ်ချိုင်နေရာ ဖြစ်သည်။ နောက်ကျောဘက်မှာကော ရှေ့မှာကောက အနိမ့်ဆင်းတွေဖြစ်သည်။ အိမ်တွေ၊ တဲတွေက ကမ်းပါးဘက်ကို လှပြီး ဆောက်ထားကြသည်။ အလယ်ချိုင်ကို မြေညိုကွန်ကရစ်လောင်းထားသည်။ ထိုကွင်းပြင်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်အမြင့်မှာ လ-ခွဲမော်ချီးကျောင်းနှင့် မော်ချီးသတ္တုတွင်းစီမံကိန်းရုံးတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှိနေသည်။ စီမံကိန်းရုံးနောက်ဘက် ဆင်ခြေလျှောအမြင့်မှာ မော်ချီးခွင်လုံခြုံရေးယူထားသည့် တပ်၂၆၁ စခန်းရှိသည်။ နံဘေးတောင်ကြော

မှာက ခဲကျင်းများနှင့် လူနေတဲများလ-ခွဲကျောင်းရှိရာတောင်ကြောမှာက အနိမ့်အမြင့်အလိုက် ဈေးဆိုင်များ၊ ဆင်သွယ်ရေးရုံးနှင့် အမြင့်ဆုံးမှာ ရန်အောင်မြင်ဘုရားနှင့် ကျောင်းဆောင်သစ်ပင်မကျောင်းက နှစ်ထပ်ဖြစ်၍ အတော်ပင် အိုမင်းနေပြီ။ ရိုတာကလည်း ကမ်းပါးစွန်းမှာရှိ အချိန်မရွေး မြေပြိုရာ မီးသွားနိုင်သည်။ သွပ်မိုးသွပ်ကာ အိမ်သုံးလုံးကို ကျောင်းရှေ့မျက်နှာစာအမြင့်မှာ တွေ့ရ၏။ ချီးမြင့်သည့်သဘောကျောင်းနံဘေးမှာ အုတ်ကန်ရှည်ရှည်ကြီးကို တွေ့ရ၏။

‘ဒီရေကန်က အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က ရေကူးကန်လေ။ ကွန်ကရစ် ခင်းထားတဲ့နေရာက သူတို့ တင်းနစ်ကစားရာပေါ့။ ခုတော့ အမှတ် ၃ ရေထွက်ပေါက်က ရေကို စက်နဲ့ စုပ်တင်ပြီး ရေလှောင်တဲ့ကန် ဖြစ်နေပြီ။ ဒီတောင်ပေါ်နဲ့ တောင်ခြေက လူတွေ ခဲဆေးနှံချီးဖို့၊ သုံးဖို့ အသုံးပြုတဲ့ ကန်ဖြစ်နေပြီ’

လ-ခွဲကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်အိအယ်ဂျလင်းနာက ပြောပြသည်။ သူမက သည်ဒေသခံမို့ နယ်မြေကျွမ်းသည်။ အပေါင်းအသင်းဆုံသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို သူက ၁၃ ကုန်းဘက်သို့ ခေါ်သွား၏။

ကွင်းပြင်မှ အနည်းငယ်ဖဲ့ဆင်းလိုက်သောအခါ ဈေးဆိုင်တန်းများနှင့် လူနေအိမ်များကို တွေ့ရ၏။ မြေက မညီ၍ အဆောက်အအုံတွေက မညီညာ။ ငါ့နေရာလေးကို လွန်လာသောအခါ ခဲကျင်းလုပ်ကွက်များကို တွေ့လာရ၏။

ကျွန်တော်တို့လမ်းလျှောက်ရာသည် တောင်၏ သုံးချိုးနှစ်ချိုးခန့်အမြင့်မှာ ရှိ၏။ လူသွားလမ်းက တစ်ပေသာသာကျယ်၏။ တစ်ဖက်မှာ တောင်တန်းနှင့်၊ တစ်ဖက်မှာ ချောက်ကမ်းပါးကြီးဖြစ်၏။ အထက်တောင်ပေါ်အဆွယ်လေးတွေမှာ ရွက်ထည်တဲများကို ငါ့တစ်လုံး၊ သည်တစ်လုံးတွေ့ရ၏။ ငါ့အတူ အောက်ဘက်အနိမ့်ဆင်းမှာလည်း ရွက်ထည်တဲတွေ။

‘မနစ်က မိုးတွင်းမှာ မြေပြိုကျ
သွားတာ ဟိုမှာပေါ့။ အိမ်တစ်လုံး မြေ
ချုပ်ကျတာ။ လူတစ်ယောက်လည်း
ပါသွားတယ်’

ဒေါ်အယ်ဂျလင်းနာက ၁၃ ကုန်း
အထိ ညာဘက်ဝါးရုံတောအနီးက မြေ
သားများပေါ်နေသည့်နေရာကို ညွှန်ပြ
နင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော် ကျောစီမဲ့
သွား၏။

‘ဒီမှာက မြေက ခဏခဏ ပြို
သွားတယ်။ ဟိုဘက် တောင်ခြေကို မြင်
ရတာ။ အစက အဲဒါကားလမ်းပေါ့။ ခု
တော့ ပြိုသွားတာ။ အခု ကျွန်တော်တို့
ဆောက်တဲ့လမ်းလောက်ပဲ ရှိတော့
တယ်။ အဲဒါကိုပဲ ဆိုင်ကယ်စီးပြီး သွား
ကြတာပေါ့’

ဆရာကြီး ဦးရှုမူအေးလာက စာ
အင်ကျောင်းရှိရာဘက်ခြမ်း အောက်ခြေ
မှ လမ်းကို ညွှန်ပြရင်း ပြောပြသည်။

‘ဟုတ်လား၊ ကြောက်စရာပဲ။ ဒါနဲ့
အဲဒီလမ်းအထက်က ဗိုလ်တဲကတော့
အင်္ဂလိပ်လက်ကျန်ထင်တယ်’

ကျွန်တော်က ခြေစုံရပ်ရင်း လမ်း
အထက် ၂ ဆင့်ခန့်အမြင့်မှ အနီးပင်များ
အောက်မှာနေသော နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံ
ကြီးကို ညွှန်ရင်း မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်။ အဲဒါအင်္ဂလိပ်လက်
အောက်က ဗိုလ်တဲပဲ။ သိပ်ခမ်းနားတာ။
ခဏနေရင် လိုက်ပြမယ်’

ဒေါ်အယ်ဂျလင်းနာက ခပ်သွက်
သွက်သွားရင်းမှ ပြောသည်။ သူ သွက်
သွက် ခက်နေတာက ကျွန်တော်။ လမ်း
ကျဉ်းကျဉ်းမှာ အပေါ်မော့ကြည့်တော့
ခေါင်းမူးသည်။ အောက်ငုံ့လိုက်တော့
မျက်စိပြာလာသည်။ ခုမှ ခက်ပြီ။

‘ခဏလေး ခဏလေး။ ခဲရေဆေး
မလို့’

ကျွေးချီးလေးအရောက်မှာ အပေါ်
မှ အသံထွက်လာ၍ မော့ကြည့်မိသည်။
အချိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ရေပိုက်
တစ်ခုကို ကိုင်လို့။

သူ ခဲရေဆေးနေမှုကြောင့် ကျွန်
တော်တို့ရှေ့မှာ ရေစီးကြောင်းတစ်ခုနှင့်

အတူ ကျောက်ခဲသေးသေးလေးများ ပုံ
နေသည်။

‘ဆရာကြီး မြန်မြန်ဖြတ်၊ မြန်မြန်
ဖြတ်’

ဒေါ်အယ်ဂျလင်းနာက ကျွန်တော်
ကိုပြောပြီး ထိုကျောက်ခဲပုံလေးပေါ် နင်း
ကာ ခပ်သွက်သွက်ပြေးသွားသည်။
ကျွန်တော်လည်း ရေစိုနေသော ကျောက်
ခဲပုံပေါ် နင်းလိုက်သည်။ ရွံ့ခနဲမြည်သံ
နှင့်အတူ ကျောက်ခဲအချို့ အောက်ကို
လိမ့်ဆင်းသွားသည်။

‘ဟေ့လူ့ မရရင် ဆက်မသွားနဲ့၊
ပြန်ခဲ့ ပြန်ခဲ့’

နောက်မှ ဦးရှုမူက စိုးရိမ်တကြီး
အော်သည်။ ကြည့်ရတာ သူလည်း လန့်
နေပုံပင်။

‘ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ မလာတော့ဘူး’

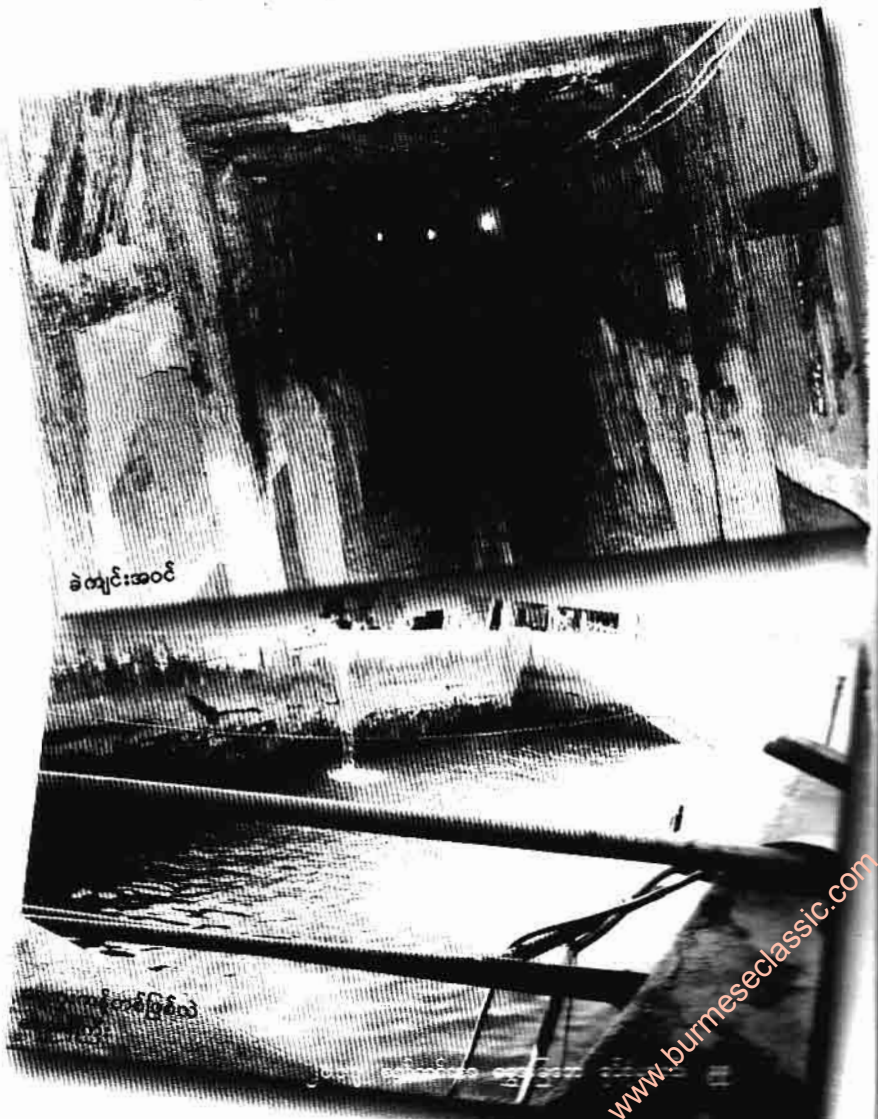
ကျွန်တော်က အောင်မြင်စွာ နောက်
ပြန်ဆုတ်ခွာခဲ့၏။ လွယ်လွယ်မဟုတ်။
လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ နောက်မှပါ
လာသူများကို ယူကာ၊ တိမ်းကာ ဖယ်
ရင်း ဆုတ်ရသည်။ တကယ့်အသည်း
ထိတ်စရာပါ။

‘ဟောဒီမှာ ပေါချောင်ကောင်း
ကြက်သားဟင်းတွေ ရမယ်နော်’

ကျွန်တော်တို့နောက်ပြန်ဆုတ်လာ
စဉ် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ဒန့်အိုးရွက်
ကာ အော်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ
နောက်မှာ ၁၀ နှစ်သားလောက်ကလေး
တစ်ယောက်။ ကျောင်းစိမ်းနွမ်းနွမ်းလေး
နှင့်။

‘အဒေါ်တို့ ဘယ်သွားရောင်းမှာ
လဲ’

ကျွန်တော်က စပ်စုသည်။

ခေ-ခွဲတောင်ပေါ်ကျောင်း

‘၁၃ ကုန်းဘက်လေ’

အဒေါ်ကြီးအဖြေကြောင့် ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်မိသည်။ ကိုယ့်မှာ လူချည်းလျှောက်တာတောင် မလွယ်တဲ့လမ်းကို သူတို့က ဒန်အိုးခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး သွားကြဦးမည်။

သူတို့တင်မဟုတ်။ အပြန်လမ်းမှာ

ဝန်စည်စလယ်အပြည့်နှင့် လူတွေကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အထဲမှာ ခဲပါဟန်တူသည်။ ပုံးတွေက တီဒီထည့်သည့်ပုံးမျိုးတွေ။ ထိုပုံးများ နှစ်ပုံးလောက် ထပ်ပြီး ပလတ်စတစ်ကြိုးဖြင့် ဆိုင်းကာ နဖူးဖြင့် သိုင်းလွယ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ နဖူးနေရာမှာတော့ ပုဆိုးစုတ်ကို ကျစ်

လိမ်ကာ ကြိုးလုပ်ထား၏။ ခွေးတစ်ကောင်ဖြင့် ထမ်းနေရပုံကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် အထဲက ပစ္စည်း၏လေးလံမှုကို သိနိုင်သည်။

‘ဒီဒေသက ခွန်အားရှိရင် မရှားဘူး။ ဒီဘက်က ခဲကို ၁၃ ကုန်းဘက် ပို့ပေးရုံနဲ့တင် တစ်ရက်ကို တစ်သောင်းခွဲ၊ နှစ်သောင်းတော့ အထူး

ရင်း တစ်ဖက်ကလည်း မော်ချီးဒေသဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ပေးနေသည်။

စီးပွားရေး ဦးပိုင်လက်အောက်ခံ ရဲထွတ်ကျော်ကုမ္ပဏီသည် ရန်ကုန်နှင့် လွိုင်ကော်တို့တွင် ကုမ္ပဏီရုံးခွဲများ ဖွင့်လှစ်ထားသလို မော်ချီးဒေသအနှံ့တွင်လည်း ခဲအဝယ်ကိုယ်စားလှယ်များ ခန့်ကာ ခဲများကို လက်ရှိပေါက်ဈေးတစ်ပိဿာ ၇,၀၀၀ ကျပ်နှုန်းဖြင့် ဝယ်ယူလျက်ရှိသည်။

ဒီမော်ချီးဒေသမှာ ရွာပေါင်း ၄၀ လောက် ရှိပါတယ်ခင်ဗျ။ ဒီရွာတွေရဲ့ လူမှုရေး၊ ပညာရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်ဖို့ ကုမ္ပဏီအနေနဲ့ ဒေသခံတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေး ကော်မတီဖွဲ့ထားပါတယ်။ ရန်ပုံငွေသိန်း ၇၀ ကျော် ရှိပါတယ်။ ချထားတဲ့မူက တော့ အရေးပေါ်အခြေအနေကို ပထမဦးပေးပြီးမှ ဒုတိယကျန်းမာရေး၊ တတိယ ပညာရေးနဲ့ စတုတ္ထလူမှုရေးဆိုပြီး မူချကာ ဆောင်ရွက်နေပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ကုမ္ပဏီက ရေရတဲ့ရွာတွေမှာ သောက်သုံးရေအဆင်ပြေအောင် မီးစက်များလည်း လှူထားပါတယ်။

မန်နေဂျာ ဗိုလ်ကြီး မန်းအောင်က ရှင်းပြသည်။ ရဲထွတ်ကျော်ကုမ္ပဏီတွင် ဝန်ထမ်းအင်အား ၂၅၀ ရှိ၍ ခဲကျင်းလုပ်သားနှင့် မိသားစုအပါအဝင် ဒေသခံလူလေးထောင်ကျော်ကို အလုပ်ပေးထားလျက်ရှိကြောင်းလည်း သိရသည်။

ဒီကျင်းလုပ်ငန်းကို အမှီပြုပြီး စားသောက်ကုန်ရောင်းချတဲ့ဆိုင်တွေ ရှိသလို လွိုင်ကော်-မော်ချီး နေ့စဉ်ကား အသွားအပြန် ခြောက်စီးလောက် ရှိပါတယ်။ ဒါဟာလည်း ခဲမိုင်းကို အမှီပြုပြီး အလုပ်ဖြစ်နေတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုပါ။

ဗိုလ်ကြီး မန်းအောင်က ဆက်ရှင်းပြသည်။ ကျင်းလုပ်သားအများစုမှာ ဒေသခံများ ဖြစ်၍ မြင်းခြံ၊ ကျောက်ပန်းတောင်း၊ ဆိပ်ဖြူ၊ ရေနံချောင်း စသော ဒေသများမှ လာရောက်သူများ

လည်းရှိကြောင်း သိရသည်။

ရဲထွတ်ကျော်ကုမ္ပဏီအနေဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း နှစ်ကျောင်း အပါအဝင် မော်ချီးဒေသရှိ ဘာသာရေးကျောင်း ၃၉ ကျောင်းကို တစ်ကျောင်းလျှင် တစ်သောင်းနှုန်းဖြင့် လစဉ်လှူဒါန်းနေသလို ပညာရေးမှာလည်း လခွဲတောင်ပေါ်မှ ဆရာမ နှစ်ဦးအပါအဝင် ရွာခန့် ဆရာမ ၆ ဦးအတွက် တစ်ဦးလျှင် ငွေသုံးသောင်းနှုန်းဖြင့် လစဉ်ထောက်ပံ့နေကြောင်း သိရသည်။

ထူးခြားမှုတစ်ခုမှာ ရဲထွတ်ကျော်ကုမ္ပဏီ၏ M.Dလည်းဖြစ်၊ အမျိုးသားလွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်လည်း ဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီး ရဲထွတ်တင်(ငြိမ်း)အပါအဝင် အမျိုးသားလွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်များ ဖြစ်ကြသော ဦးစောကိုဒီနှင့် ဦးသာစိန်တို့ ၃ ဦးတို့က မိမိတို့ရသော လစာကို မယူဘဲ ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေးရန်ပုံငွေအဖြစ် လစဉ်လှူဒါန်းပေးနေခြင်းပင်။

၁၃ ကုန်း မရောက်ဘဲ လှည့်ပြန်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့သည် အောက်ဘက်နှစ်ဆင့်အနိမ့်မှာရှိသည့် ခဲကျင်းတစ်ခုကို သွား၍ လေ့လာကြသည်။

အဝင်ဝမှာ ခဲစာများကို တွေ့ရ၏။ ခဲတွင်းအဝင်ပေါက်မှာ သစ်သားထောက်တိုင်များဖြင့် ထောက်ထားပြီး အထဲကို မီးသွယ်ပေးထားသည်။ ဦးရှုမူနှင့် ကျွန်တော် ကိုယ်ကိုယ့်က အထဲဝင်ကြည့်သည်။ သိပ်မသွားလိုက်ရ။ အတွင်းမှာ မိုင်းခွဲနေသည်ဆို၍ ပြန်လှည့်ထွက်လာရသည်။

ဒေါ်အယ်ဂျလင်းနာက ခဲကပ်နေသော ကျောက်တုံးလေးကို ယူပြသည်။ ခဲကို ထုခွာယူရသည့်သဘော။ ကျွန်တော်တို့ပုံထားသော ခဲစာများကို လေ့လာနေစဉ် လူငယ်လေးနှစ်ဦး တွင်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ ချွေးတွေကလည်း ရွဲလို့။ ကျွန်တော်က မင်းအောင် ဆိုသောကောင်လေးကို ခဲတွင်းအခြေအနေကြည့်သည်။

အံ့နာရဲအောက်မှာ အဆင့်မြင့်

လေးဗျ ဆရာကြီးတို့ရဲ့

မော်ချီးဒေသ၏ တစ်ခုတည်းသော ကုမ္ပဏီဖြစ်သည့် ရဲထွတ်ကျော်ကုမ္ပဏီ၏ မန်နေဂျာ ဗိုလ်ကြီး မန်းအောင်(ငြိမ်း)က ကျွန်တော်တို့ကို ရှင်းပြသည်။ ရဲထွတ်ကျော်ကုမ္ပဏီသည် တစ်ခက်က ခဲထုတ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်

တာ ရှိတယ်ဗျ။ အဆိုင်းမှူးက ကျင်းသားတွေ စားသောက်ရေးအပါအဝင် အပြင်က ကိစ္စတွေကို စီမံပေးရတယ်။ အဆိုင်းမှူးပြီးရင် ရှေ့တန်းမှူးရှိတယ်။ ရှေ့တန်းမှူးက ခဲတွင်းမှာ ခဲကြောရာတာ၊ မိုင်းခွဲတာတွေမှာ ဦးဆောင်ရတယ်။ ရှေ့တန်းမှူးရဲ့နောက်မှ ကျွန်တော်တို့လို ကျင်းသားတွေပေါ့”

မောင်မင်းအောင်က ရှင်းပြသည်။ လုပ်ခလစာများမှာ အဆိုင်းမှူးတစ်သောင်း၊ ရှေ့တန်းမှူး ခုနစ်ထောင်နှင့် ကျင်းသားမှာ ငါးထောင်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ကျင်းအတွင်းမှ ခဲစာများကို လက်တွန်းလှည်းဖြင့် တွန်းထုတ်ရပြီး လှည်းအစီး ငါးဆယ်ကို တစ်ဆိုင်းဟု ခေါ်ကြောင်းလည်း ရှင်းပြသည်။ တစ်ဆိုင်းပြည့်လျှင် ငွေ ငါးထောင်ရ၍ လူတစ်ယောက်လျှင် တစ်နေ့ ၇၅ လှည်းခန့် သယ်နိုင်ကြောင်း သိရသည်။

ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြသော မောင်မင်းအောင်မှာ မကွေးဇာတိဖြစ်၍ ၁၄ နှစ်သားကပင် မော်ချီး ရောက်လာခဲ့ကြောင်း၊ ယခုအခါ မိန်းမရ၍ ကလေးတစ်ယောက်ပင် ရနေပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း သိရသည်။

“မင်းတို့မြေပြိုမှာ မကြောက်ဘူးလား”

ကျွန်တော့်အမေးကို သူက ခေါင်းခါပြသည်။

“မကြောက်ပါဘူးဗျာ၊ တကယ်မြေပြိုတော့မယ်ဆိုရင် သဘာဝက အချက်ပေးပါတယ်။ အဲဒါ သတိထားရင် ရှောင်လို့ရပါတယ်”

“ဘယ်လိုအချက်ပေးတာလဲ”

“မြေပြိုတော့မယ်ဆိုရင် ကျောက်ခဲသေးသေးလေးတွေ အိမ်ပေါ်ကျလာတတ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် နံဘေးက သစ်ပင်တွေ လေမတိုက်ဘဲ လှုပ်လာတတ်တယ်။ ဒါတွေ သတိထားကြည့်ပြီး ရှောင်ရင် ရပါတယ်”

သူ့အတွေ့အကြုံနှင့် သူကတော့ အဟုတ်သား။ သို့သော် မော်ချီးမှာ မြေပြိုသည်ကြားတိုင်း လူအသေအပျောက်

ကတော့ ရှိစမြဲ။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ခန့်က တောင်အလယ်မှာရှိသည့် လိုခါးလိုရွာ၏ မြောက်ဘက်အစပ်ကမ်းပါး ပြိုကျရာ အိမ် ၁၆ လုံးခန့် မြေမြုပ်သွားပြီး ထိုနေရာတွင် တောင်ပူစာတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်ဆို၏။ လူလည်း ၁၀ ယောက်ကျော်ကျော် ပါသွားခဲ့သည်။ ယခု ကလိုဖွယ်ထူးကားကိတ်ရှိရာ နေရာဖြစ်သည်။

အပြန်လမ်းမှာ နံဘေးရေမြောင်းထဲ ခဲသုံးနေသူများ တွေ့၍ ရပ်ကြည့်မိသည်။ တစ်ယောက်က ရေစပ်စပ်ထဲ လက်ဖြင့်ယက်ကာ မြေစာစုသည်။ တစ်ယောက်က ပလိုင်ခဲပေးသည်။ မြေစာတစ်ပလိုင် ခဏနှင့်ရ၏။ ထိုမြေစာကို ထပ်၍ ဆေးရပေးဦးမည်။

“ခဲကြောဆိုတာက ရွှေကြောနဲ့ သဘာဝချင်း တူပါတယ်။ သူ့အကြောနဲ့ သူပဲ။ ခဲကြောရရှိ နံဘေးက ကျောက်သားတွေကို ထိပ်ဖူးမှာ ခရိုမိုက်တပ်ထားတဲ့ ဂန်ချောင်းနဲ့ ထိုးဖောက်ရတယ်။ မိုင်းခွဲရတယ်။ ဒီမော်ချီးကနေပြီး ရှိုး လိုက်၊ ခဲမဖြုန်း အဖြိုက်နက်ဆိုတဲ့ သတ္တုများ ထွက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မန်နေဂျာလုပ်စဉ်က ဆယ့်လေးငါးပိဿာလောက် ရှိတဲ့ ခဲအတုံးအခဲတွေ တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခုတော့ အဲလိုအနေအထားမျိုးတွေဖို့ သိပ်ရှားသွားပါပြီ”

ယခင်က မော်ချီးမိုင်းသတ္တုတွင်း မန်နေဂျာအဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ယခုအခါ ကုမ္ပဏီ၏ ဒါရိုက်တာအကြံပေးအဖြစ် တာဝန်ယူနေသော ဦးစောလှသောင်းက ကျွန်တော်တို့ကို ရှင်းပြသည်။

“ဒီမော်ချီးမိုင်းကို အင်္ဂလိပ်တို့က ဘယ်ခုနှစ်လောက်မှာ စတွေ့ပါသလဲ အန်ကယ်”

ကျွန်တော်က သိလိုသည်ကို မေးလိုက်သည်။

“ခန့်မှန်းခြေ ၁၈၆၇ ခုနှစ်လောက်မှာ အင်္ဂလိပ်တွေက ဒီမိုင်းကို စတွေ့တာပါ။ သမိုင်းကြောင်းအရ သံလွင်မြစ်ထဲ စီးဝင်တဲ့ ခဲမဖြူချောင်းဝမှာ တွေ့

တဲ့ ခဲအပိုင်းအစတွေရဲ့နောက်ကို ခြေရာခံလိုက်ရင်း မော်ချီးကို ရောက်လာတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီမှာ စီးပွားဖြစ်ထုတ်ဖို့ စက်ရုံတွေတည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပထမကမ္ဘာစစ်ဖြစ်လာလို့ ခဲထုတ်ဖို့ကိစ္စ နောက်ဆုတ်ထားရတယ်။ ပထမကမ္ဘာစစ်ပြီးမှ ခဲထုတ်နိုင်တယ်။ ခဲထုတ်လုပ်မှုအကောင်းဆုံးကာလကတော့ ၁၉၂၉ ကနေ ၁၉၄၀ အထိပေါ့။ ရလာတဲ့ခဲတွေကို တောင်ခြေက ခဲသန့်စင်စက်ရုံဆီ ကောင်းကင်ကြိုးလမ်း Rote Way နဲ့ ပို့ပေးတယ်လေ။ ကျွန်တော် တာဝန်ကျတဲ့ ၁၉၈၇ ခုနှစ်အထိ Rote Way ရှိသေးတယ်ဗျ”

“အဲဒီတုန်းက မော်ချီးကို ခေါ်တာ ရှိပါတယ်။ Small England လား၊ New England လား”

ကျွန်တော့်အမေးကို ဦးစောလှသောင်းက ခေါင်းယမ်းသည်။

“တကယ် ခေါ်တာက Little England ပါ”

ယခုအချိန်မှာတော့ အင်္ဂလိပ်ခေတ် လက်ကျန်အဖြစ် တောင်ပေါ်မှာ ဗိုလ်တံနှင့် ရေကန်၊ လိုခါးလိုရွာမှာ Church ကျောင်းလောက်သာ ရှိပေတော့သည်။

ထိုနေ့ညက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကျောင်းရုံးခန်းထဲမှာ ညအိပ်ကြသည်။ တောင်ပေါ်ဆိုပေမဲ့ တောင်အောက်လောက်မအေး၊ နေကောင်းရဲ့။

“ဂျိမ်း၊ ပတောက်ပတောက်ဂျိမ်းမနက် ငါးနာရီလောက်မှာ လက်နက်ကြီးသံ၊ လက်နက်ငယ်သံတို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

“ချီပြီဗျို့”

ဆရာကြီး ရှုမူက ပြောသည်။ ထိုတာက သိပ်မကြာ။ လေးငါးဆယ်ချစ်ဖြင့် ပြီးသွားသည်။ ကိုယ့်က မကြောက်တာကြာ၍ အထူးအဆန်းလို ဖြစ်သွားသော်လည်း ကျောင်းနားမှ ရေနံဆီရေလာခပ်သူများကမူ ထူးခြားဟန်ဖြင့် ရေခပ်မပျက်၊ စကားပြော မပျက်ကြသို့သော် သည်သေနတ်သံများ ကြားရခြင်းကပင် သည်ဒေသသည် အခြေ

၂၀၁၃ ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့

ဆောင်းတွင်း နံနက်ခင်း၏ နှင်းမှုန့်၊
ထူထူတွေက ငွေရောင်ဇာပဝါပါး
တစ်ထည်လို အရာဝတ္ထုအားလုံးပေါ်
လွှမ်းခြုံထားစဉ် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်နှင့်
သစ်ပင်တွေမှာလည်း နှင်းစက်ကျသံ
တဖြောက်ဖြောက် ကြားနေရသည်။
ဆောင်းနံနက်ခင်းတွင် ငြိမ်သက်စွာ၊
သွေးလေးအိပ်ပျော်နေသော
ရပ်ကွက်လေးက ပဲနှင့်ပြုတ်နှစ်လုံးကြား
အဲဟဲဟဲခံ၍ ပြုတ်ကျမှ တိုတုတ်တုတ်နှင့်
ပျံ့ဟု အော်လေ့ရှိသော

အပျိုကြီးဒေါ်အနှစ်၏အသံကြောင့်
လန့်နှိုးခဲ့ရသည်။
ထို့နောက် လမ်းထိပ်
ဝိုင်းချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ
အကြော်ဆရာ ကိုချာလီ၏
မုန့်အညော်နံ့နှင့်အတူ
တစ်ချက်တစ်ချက် သံယောက်မ
ခေါက်သံ တဒေါင်ဒေါင်က
ဤဆိုင်တန်းလမ်းလေးအတွက်
နံနက်ချိန်ခါ တေးသံသာတစ်ပုဒ်ပင်။
ခဏနေတော့ လမ်းတစ်လျှောက်
ပဲလှော်၏ တံမြက်စည်းလှည်းသံ
တရဲ့ရဲ့က အဆက်မပြတ်
ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။
□
ဒေါ်ချောက အသက်ကြီးမှ
ရှားရှားပါးပါး ရခဲ့သော

တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သူကို အတိတ်နိမိတ်ကောင်းနှင့် မိုးကျော်ဟု အမည်လှလှပေးခဲ့သော်လည်း သားဖြစ်သူက မိုးကျော်ဖို့ နေနေသာသာ မူလတန်းအဆင့်ကိုပင် ကျော်ဖို့ ဉာဏ်ရည်မမီခဲ့ပေ။ ငယ်စဉ်က နေ့စဉ်ကျောင်းသွားဖို့အရေး ပဲလော်လက်သုံးလေး ဆုပ်ပေးပါမှ ကျောင်းသွားသဖြင့် မိုးကျော်နာမည်ပျောက်ပြီး ပဲလော်နာမည်တွင်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒေါ်ချော၊ ပဲလော်နဲ့ ရွယ်တူတွေတောင် လေးတန်းရောက်ပြီ၊ သူက အခုထက်ထိ မူလတန်းက မတက်သေးဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားသင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ထင်တာ ပဲလော်က ဉာဏ်ရည် နိမ့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာဝန်လေး ဘာလေးနဲ့ပြပြီး ဆေးလေး ဘာလေး ကုကြည့်ပါလား’ ဆိုသည့် ဆရာလေး ကိုညွှန့်ဝေ အကြံပေးသည့်အတိုင်း နီးစပ်ရာပြကြည့်တော့လည်း မထူးခြားခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုံးတော့ ပဲလော် သာကုန် မိုးကျော် စာမတတ်ခဲ့ပေ။

အရပ်ထဲကတော့ တစ်ယောက်တည်းနေလျှင် ပွစိပွစိ စကားပြောလိုက်၊ ပြုံးလိုက်၊ ရယ်လိုက်လုပ်နေတတ်သော ပဲလော်ကို ကြည့်ပြီး ဆရာဝန်ပြောသလို မိဘနှစ်ပါးလုံး အသက်ကြီးမှရလို့ ဉာဏ်ရည် မမီတာတွေ ဘာတွေရည်ရည်ဝေးဝေး ခေါင်းစဉ်တပ်မနေတော့ဘဲ ဝမ်းတွင်းရှူးဟု သမုတ်ကြသည်။

ပဲလော်ပုံစံက ပိန်ပိန်

ပဲလော်ပုံစံက
ပိန်ပိန်သေးသေး
လက်ပြင်
ကုန်းကုန်းနှင့်
လမ်းလျှောက်လျှင်
ခေါင်းကို
ငုံပြီး
လျှောက်တတ်
သလို
မည်သူ့ကိုမျှ
သူက
စပြီး
စကားပြောလေ
မရှိပေ

သေးသေး၊ လက်ပြင်ကုန်းကုန်းနှင့် လမ်းလျှောက်လျှင် ခေါင်းကို ငုံပြီးလျှောက်တတ်သလို မည်သူ့ကိုမျှ သူက စပြီး စကားပြောလေ မရှိပေ။

ထို့အပြင် ပဲလော်က သူထက် ကြီးကြီးငယ်ငယ် မည်သူ့ကိုမဆို မောင်၊ မ တပ်ပြီး ခေါ်လေ့ရှိသည်။ သူ့အမေ ဒေါ်ချောနှင့် အဖေလုပ်သူ ဦးတင်စိန်ကိုတောင် အဖေ၊ အမေဟု မခေါ် မောင်တင်စိန်၊ မချောဟု ခေါ်၏။

ပဲလော်ကို စာသင်မရသည့်အဆုံး အဖေလုပ်သူ ဆိုင်းဆရာ ဦးတင်စိန်က သူ၏ဆိုင်းအငှားလိုက်ရာ နေရာစုံကို ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပဲလော်၏ ငယ်စဉ်ဘဝတွေက ဆိုင်းကားကြီးနှင့် နယ်အစုံ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။

ပဲလော်က မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြောပေမဲ့ သူပြောချင်သည့်စကားတစ်ခွန်းရှိလျှင် အကြိမ်ကြိမ် ထပ်ပြောလေတော့ ရှိသည်။

‘ဆိုင်းငှားလာတော့မယ်။ ဆိုင်းလာငှားတော့မယ်။ နင်တို့ ပိုက်ဆံရတော့မယ်’ ဟု ပြောပြီး မကြာခင်မှာပင် ဆိုင်းငှားမည့်သူများ ရောက်လာတတ်သလို တစ်ခါတုန်းက ကိုအုန်းဆိုသူ အိမ်မိုးနေတာကိုကြည့်ပြီး ‘မောင်အုန်း လိမ့်ကျတော့မယ်။ ခြေထောက်ကျိုးတော့မယ်’ ဟု ပြောပြီး မကြာခင်ဘဲ ကိုအုန်းတစ်ယောက် အမိုးပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး ခြေထောက်ကျိုးသွားသဖြင့် ကျောက်ပတ်တီးကိုလိုက်ရသည်။

နောက် တစ်ခါကလည်း ‘မခင်ဆွေ လင်သေတော့မယ်။ မခင်ဆွေ လင်သေတော့မယ်’ နှင့် မခင်ဆွေကုန်စုံဆိုင်ရှေ့သွားပြီး တစ်နေ့ခင်းလုံး ပွစိပွစိနှင့် ရွတ်နေ၍ မအေလုပ်သူ အမေချောက ဆွဲခေါ်ခဲ့ရသည်။ ထူးဆန်းတာက ထိုနေ့မှာပင် မခင်ဆွေယောက်ျား ကိုဘိုကြီးပိုးထိပြီး ဆုံးခဲ့ရသည်။

ဒါတွေထက် ထူးဆန်းတာက ပဲလော်အဖေ ဦးတင်စိန် ဦးဆောင်သော ပြည်ချစ်ဆိုင်းအဖွဲ့ ပတောင်းမှ တောင်ကုတ်သို့အသွား လမ်းခရီးမှာ ‘ဆိုင်းကားမှောက်တော့မယ်။ မောင်စိန်တင်သေတော့မယ်’ နှင့် တတွတ်တွတ် ပြောနေသဖြင့် လူကြီးတွေက မာန်မဲလိုက်ကြရသည်။ ဒါပေမဲ့ သူပြောပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် ပဲလော်တို့

ဆိုင်းကားမှောက်ခဲ့ပြီး ပဲလော်အဖေ ဆိုင်းဆရာ ဦးတင်စိန် နေရာမှာပင် ပွဲချင်းပြီးသောဆုံးသွားခဲ့တော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်တွေ ပြီးဆုံးသွားပြီးနောက်မှာတော့ လူတွေက ပဲလော်ကို သိုဏ်က လာသူဟု ပြောကြသည်။ ဒေါ်ချောက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဆုံးပါးသွားသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ကျန်ခဲ့သည့် ဆိုင်းပိုင်းကို အငှားပေးသည်။ သည်လိုနှင့် သားအမိနှစ်ယောက် သား မရှိမရှားလေး နေသလိုက်တာ ပဲလော်ပင် ၂၅ နှစ်တွင်း ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ပဲလော်က နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း တစ်လမ်းလုံးတိုင်း တံမြက်လှည်းပြီး အမှိုက်သိမ်းသည့်အလုပ်ကို မပျက်မကွက် လုပ်လေ့ရှိသည်။ ထို့အပြင် တစ်နေ့ကုန် လမ်းထဲရှိ ငါးအိမ်ဒီအိမ်မှ ခိုင်းသမျှတို့ မညည်းမညူ၊ အပြုံးမပူတို့ လုပ်ပေးတတ်သေးသည်။

ပဲလော်အကျင့်တစ်ခုက သူ့ကို ပိုက်ဆံပေးလျှင် ‘ငါ့မှာ ပိုက်ဆံအများကြီးနဲ့တယ်။ နင်တို့ပိုက်ဆံတွေ မယူချင်ဘူး’ ဟု ဆိုကာ ဘယ်သူက ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပေးပေး ယူလေ့မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို တစ်ခုခုဆိုင်းသည့်လူက မုန့်သရေစာတစ်ခုခုကိုသာ တွေးကြရသည်။

ပဲလော်က ကွမ်းယာတော့ သိပ်ကြိုက်သည်။ ပဲလော်အဖေနှင့် အမေက အိမ်မှာ ကွမ်းအစ်တည်ပြီး စားများဖြစ်သဖြင့် သူပါ ကွမ်းစားတတ်သွားပုံရသည်။

နောက် ကြည့်လိုက်လျှင် ကို
ဇွတ်စင်၏ ကွမ်းယာဆိုင်
ဆိုင်ခုံတန်းလျားလေးပေါ်
ဆိုင် အမြဲလို ခေါင်းကိုင်းပြီး
ကွမ်းယာမြို့မြို့ဝါးနေသည်ကို
တွေ့နေရတတ် သည်။
ထိုကဲ့သို့ ကွမ်းယာ
ဆိုင်မှာ အရေးပေါ်ပစ္စည်း
အမျိုးမျိုး လိုအပ်လို့ ဈေးခိုင်း
ထိုင်လျှင် ပဲလှော်က ခိုင်း
သည့်အတိုင်း အမှားအယွင်း
မျိုး ဝယ်ပေးတတ်သည်။ ထို့
အပြင် ပဲလှော်က ခြေကဖွား
မို့ လက်စွမ်းထက်သည်ဆို
ပြီး လမ်းထဲက စက်ကြော
ထက်သူတွေ၊ အုံးလွဲသူတွေ၊
ထက်ပြင်ငှပ်သူတွေက သူ့ကို
အနီးခိုင်းတတ်ကြသေးသည်။
ထိုကဲ့သို့ နှိပ်ပေးပြီးလျှင်
နောက်ဆံမယူသည့် ပဲလှော်ကို
နယ်သံကျွေးကြရ၏။

ကိုကွက်စင် ကွမ်းယာ
ဆိုင်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့်
အနီးစောင်းထိုးမို့ အမြဲလို
ကာလသားပေါင်းစုံ ရှိနေ
တတ်သည်။ ခုံတန်းလျားပေါ်
ဆိုင် ထိုင်နေသော ပဲလှော်
မှာ မည်သူက ဘာစကား
ပြောပြော သူနှင့်မဆိုင်သလို
ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ ထိုင်နေ
တတ်ပြီး သူ့ကိုနှုတ်ဆက်လျှင်
အံ့အပ်ထဲက ကွမ်းယာပလုတ်
ပလောင်းနှင့် ပြန်ပြီးပြရုံက
ထွဲ ဘယ်တော့မှ စကားများ
များ ပြောသူမဟုတ်ပေ။

တစ်ခါတော့ ကာလ
သားတစ်သိုက်က ပဲလှော်ကို
မိန်းကလေးအကြောင်းတွေ
ပြောပြီး စနောက်ကြသည်။
နောက်တော့ လမ်းထဲက ပဲ
လှော်နှင့်အိမ်ချင်းကပ်လျက်
နေသူ ဆိုင်းအဆိုတော်မိနီဆို
သည့် ကောင်မလေးနဲ့တွေ့ပြီး

ပဲလှော်က
သူ့ထက်
ကြီးကြီးငယ်ငယ်
မည်သူ့ကို
မဆို
မောင်၊ မတပ်ပြီး
ခေါ်လေ့ရှိသည်
သူ့အမေ
ဒေါ်ချောနှင့်
အဖေလုပ်သူ
ဦးတင်စိန်
ကိုတောင်
အဖေ၊ အမေဟု
မခေါ်
မောင်တင်စိန်
မချောဟု
ခေါ်၏

နောက်နေ့စဉ်မှာပင် တိုက်
တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကိုကွက်စင်
ဆိုင်ရှေ့မှ မိနီဖြတ်အသွားနှင့်
ကြုံနေသဖြင့် ကိုကွက်စင်က
မိနီအား လှမ်းခေါ်ပြီး-

‘မိနီရေ၊ နင့်ကို ပဲလှော်
က ကြိုက်လို့ ယူမယ်လို့ ပြော
နေတယ်’ဟု ပြောလိုက်ရာ
ဆိုင်းအဆိုတော် မိနီကလည်း
ခပ်သွက်သွက်၊ ခပ်နောက်
နောက် နေတတ်သူမို့ဟုတ်
လား၊ ပဲလှော် နင်ငါ့ကို ချစ်
လား၊ ယူချင်လို့လား’ဟု
မေးလိုက်ရာ ပဲလှော်မှာ နဂို
ကထက် ခေါင်းကိုင်းထားပြီး
မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်
ပေါက် ကျလာကာ တအင်း
အင်းနှင့် ရှိုက်ရှိုက်လိုက်သဖြင့်
မနည်းချောယူရသည်။

နောက် အင်္ဂတိတိမှ
ပဲလှော်က ‘ကျုပ် မိန်းမ မယူ

ချင်ဘူး မောင်ကွက်စင်။
ကျုပ်ကို မိနီနဲ့ မပေးစားပါနဲ့’
ဟု ခုချက်ချင်းပဲ မိနီကို ယူ
ခိုင်းသလို ကြောက်လန့်တ
ကြား ငြင်းဆို နေသော
ပဲလှော်ကို အစနောက်သန်
သော ကိုကွက်စင်က-

‘မင်းမိန်းမ မယူချင်ရင်
မပေးစားပါဘူးကွာ။ နေပါ
ဦး၊ မင်းက မိန်းမ ဘာလို့
မယူချင်တာတုံး’

‘မိန်းမ မလိုချင်ဘူး။
ချောင်းဆိုးတယ်’

ထို့နောက်တွင်တော့
ပဲလှော်ကို တွေ့လျှင် ‘မိန်းမ
ယူမလား’ဟု တစ်ယောက်
ယောက်က မေးလာတိုင်း
ပဲလှော် ဖြေပုံက-

‘မိန်းမ မယူဘူး။
ချောင်းဆိုးတယ်’ဟု ပြန်ဖြေ
တတ်သည်။

ပဲလှော်ကို အများက
စိတ်မနှံ့သူဟု သတ်မှတ်ထား
ပေမဲ့ အချို့စိတ်မနှံ့သူတွေလို
တစ်ဖက်သားကို ဘာစိတ်
အနှောင့်အယှက်မှ မပေးခဲ့
ဖူးပေ။ သူ့ကိုတစ်ယောက်
ယောက်က မုန့်လေးများပေး
လိုက်လျှင် သူ့အမေအမေချော
ကို ‘မချောရော၊ နင်ဖို့ တစ်
ဝက်’ဆိုပြီး ကျွေးလေ့ရှိသေး
သည်။

အမေချောက ဆိုင်းငှား
စားတယ်ဆိုပေမဲ့ ယောက်ျား
ဖြစ်သူ ဆိုင်းဆရာဦးတင်စိန်
ရှိတုန်းကလိုတော့ အဆင်ပြေ
တော့တာမဟုတ်။ ဆိုင်းဝိုင်း
ကလည်း မှန်စီရွှေချတွေက
အချို့ကွာပြီး ရွှေရောင်မရှိ
တော့သလို တချို့ပျက်စီး
သည့် တူရိယာတွေကလည်း
အသစ်ပြန်မထည့် ခိုင်တာ

ကြာပြီမို့ ဆိုင်းဝိုင်းက သိပ်မစုံ
ချင်တော့။ ခုခေတ် ဆိုင်းဝိုင်း
တွေကလည်း အပြိုင်အဆိုင်
လက်လက်ထတွေ့ချည်းပဲမို့
အမေချောဆိုင်းဝိုင်းက ချောင်
ကြုံချောင်ကြားက မရှိမဲ့ရှိမဲ့
အလှူပွဲလောက်ပဲ ပွဲတီးနိုင်
သည့်အခြေအနေမျိုးရောက်
လာခဲ့သဖြင့် ဆိုင်းအငှားက
သိပ်မလိုက်ရတော့။ လိုက်ရ
ပြန်တော့လည်း သူတို့ပေး
သလောက်နှင့်သာ ကျေနပ်ရ
သည်။ အိုကြီးအိုမ မိန်းမသား
လည်းဖြစ်ပြန် ကိုယ့်ဆိုင်းဝိုင်း
က မပြည့်မစုံနှင့်မို့ အငှား
တွေကို ဈေးမကိုင်ရဲ။ ရှိသည့်
သားတစ်ယောက်ကလည်း
စိတ်ကောင်းကောင်းမနှံ့သည်
မို့ အမေချောတို့ သားအမိ
ဘဝက တစ်နေ့ထမင်းနှစ်နှပ်
ကို အရပ်ကတစ်နှပ် ကျွေး
ထားရသလိုဖြစ်နေ၏။

တစ်ခါတစ်ခါ အမေ
ချောက အိမ်ရှေ့အဖီလေးတွင်
ထိုင်ကာ တစ်ယောက်တည်း
ပွစိပွစိ စကားပြောလိုက်၊
ရယ်လိုက်လုပ်နေတတ်သော
ပဲလှော်ကို ‘ပဲလှော်၊ ပဲလှော်
ဘာမှန်းမလည် ပါးမလည်နဲ့
နှင့်အတွက် ငါရင်လေးတယ်။
ငါမရှိရင် ခက်မယ်။ နင့်
အတွက် ငါ အသေမဖြောင့်
ဘူး’နှင့် ရေရွတ်တတ်သည်
ကို ပဲလှော်က ‘မချော၊ နင်
အသေမဖြောင့်ရင် ကျုပ်သေ
ပါမယ်’ဟု ခပ်ပြုံးပြီးနှင့် ပြန်
ပြောတတ်သည်။

တစ်ညမှာတော့ မိုးတွေ
လေတွေကျပြီး လူခြေတိတ်
ချိန်မှာ အမေချောနှင့် ပဲလှော်
တို့ သားအမိနှစ်ယောက် တစ်
ယောက်တစ်နေရာထိုင်ပြီး

ကွမ်းတမြို့မြို့ ဝါးနေကြသည်။
ပဲလှော်စိတ်မန့်တာ နဲ့
တာ အပထား ပြောစရာ၊ ဆို
စရာဆိုလို့ အမေချောမှာ
သည်သားတစ်ယောက်ပဲ ရှိ
သည်မို့။ ပဲလှော်ကို သာ
အကောင်းထားပြီး ဟုတ်သော်
ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ တိုင်ပင်ရ
တော့သည်။

‘အမေတို့ ရှေ့လျှောက်
ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့ ကွယ်။
အမေ ဆိုင်းဝိုင်းကလည်း
ပစ္စည်းမစုံတော့ အားမလိုက်
တော့ဘူးကွယ်။ မိုးကုန်ရင်
အမေ ပေါင်ထားတဲ့ မောင်း
ဆိုင်းလေးလည်း ပြန်ရွေးရဦး
မယ်။ အမေသဘောကတော့
လိုအပ်တဲ့ ဆိုင်းပစ္စည်းတွေ
ဝယ်မထည့်နိုင်တဲ့ အတူတူ
ဆိုင်းဝိုင်းကြီးကို ရောင်းပစ်
လိုက်ပြီး၊ မောင်းဆိုင်းနဲ့
ခြောက်လုံးပတ်ပဲ ချန်ထားပြီး
အရပ်ထဲက အလှူလှည့်လောက်
ပဲ ငှားစားမနေတူတယ်။ မင်း
ရော ဘယ်နှယ်သဘောရလဲ’

‘ကျုပ်လား၊ မချော
သဘောပါပဲ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊
မချောက ဘာဖြစ်လို့ဆိုင်းဝိုင်း
တွေ ရောင်းချင်တာတုံး။
ဆိုင်းဝိုင်းရှိမှ ပိုက်ဆံရတယ်
ဆို။ ဆိုင်းဝိုင်းတွေ မရှိတော့
ရင် ပိုက်ဆံမရဘဲနေမှာပေါ့’
အမေချော ဘာပြန်ပြော
ရမှန်းပင် မသိတော့။ နောက်
ဆုံး ပဲလှော် နားလည်အောင်
အတိုချုပ်ပြီး-

‘အမေတို့မှာ ပိုက်ဆံ
မရှိတော့ဘူး’

‘မချော ပြောတော့
မချောမှာ ရွှေရှိတယ်ဆို။ အဲဒီ
ရွှေတွေ ရောင်းလိုက်လေ’

‘အဲဒီရွှေတွေက ရောင်း
စားလို့ကုန်ပြီ’

ပဲလှော်၏
ငယ်စဉ်
ဘဝတွေက
ဆိုင်းကားကြီးနှင့်
နယ်အစုံ
ရောက်ခဲ့ဖူးသည်
ပဲလှော်က
မည်သူနှင့်မျှ
စကားမပြောပေမဲ့
သူ
ပြောချင်သည့်
စကားတစ်ခွန်း
ရှိလျှင်
အကြိမ်ကြိမ်
ထပ်ပြောလေ့တော့
ရှိသည်

‘ဒါဆိုရင် မချော ရွှေ
တွေ ယူမလား’

‘ပေါက်ကရ၊ မင်းက
ဘယ်က ရွှေရှိလို့လဲ’

‘ရှိတာပေါ့။ ကျုပ်မှာ
ရွှေတွေ အများကြီးပဲ။ မချော
လိုချင်ရင်ပေးမယ်လေ။ ကျုပ်
နောက်လိုက်နဲ့’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မိုး
ရေထဲထွက်သွားသော ပဲလှော်
ကို ကြည့်ပြီး အမေချော
အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။
အရပ်ထဲလူတွေက ပဲလှော်
အပြောအဆိုတွေကို ကြည့်ပြီး
သိုက်ကလာသလိုလို၊ ဘာလို
လိုတွေ ပြောခဲ့ကြဖူးသည်။
ဟိုတုန်းကတော့ သိုက်သမိုင်း
ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ သိုက်စောင့်
တွေက ရွှေမန်ကျည်းသီး
တောင့်တွေပေးတာ အမေ
ချော ကြည့်ခဲ့ဖူး၏။

တကယ်လို့များ ပဲလှော်

သာ သိုက်က လာခဲ့လျှင်ဆိုပြီး
ညမှောင်မှောင် မိုးရွာထဲမှာ
ထွက်သွားသော ပဲလှော်
နောက်သို့ အမေချော ထွက်
လိုက်လာသည်။

ပဲလှော်ကတော့ နောက်
ကြောင်းတစ်ချက်လေးမှ
မကြည့်ဘဲ ကုက္ကိုပင်ကြီး
တွေနှင့် ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းရှိသော
အောင်စေတီကုန်းတော်ရှိရာ
အုတ်လှေကားထစ်တွေကို
တစ်ထစ်ချင်း နင်းတက်သွား
တော့သည်။

မိုးမှောင်ကျနေသော
ည၊ လူခြေတိတ်ချိန်မို့ ပတ်
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက မိုးတစ်မိ
စီမို့ နှင့် တိတ်ဆိတ်မှု က
ကြီးစိုးနေသည်။ ထိုအချိန်
တွင် လေပြင်းတစ်ချက်က
ခပ်ကြမ်းကြမ်းမျှလိုက်သဖြင့်
အောင်စေတီကုန်းတော်ပေါ်ရှိ
စေတီပေါ်မှ ဆည်းလည်းသံ
တချဉ်ချဉ်က ကျယ်လောင်
စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ပဲလှော်
နောက်ကို လိုက်လာမိသော
အမေချောလည်း စေတီကုန်း
တော်ပေါ်အတက် အုတ်လှေ
ကားရင်းအရောက်တွင် မှောင်
မည်းနေသော ပတ်ဝန်းကျင်
ကိုကြည့်ကာ ဘာကိုကြောက်
မှန်းမသိကြောက်ကာ အိမ်ပြန်
ပြေးတော့သည်။

ပဲလှော်တစ်ယောက်က
တော့ အောင်စေတီကုန်းပေါ်ရှိ
စေတီနှစ်ဆူရှိရာသို့ ဆက်
တက် သွားတော့ သည်။
နောက်တစ်နေ့ နံနက်ရောက်
တော့ လင်းအားကြီးမှ အိမ်
ပြန်လာသော ပဲလှော်မှာ ဖျား
တော့သည်။

ဒါပေမဲ့ အမေချောပြော
ပြချက်အရ လူတွေက ပဲလှော်

ကို သိုက်ကလာသည်ဟု ခေါ်
ကြည်ကြသလို၊ တစ်နေ့
တစ်ချိန်ချိန်မှာ အမေချော
အတွက် သိုက်က ပေးလို့
မည်ဟုလည်း ထင်ကြေးနေ
နေကြသည်။

လူတွေက ဘာပဲပြော
ပြော ပဲလှော်ကတော့ ပုံမှန်
အတိုင်း ကွမ်းလေးတမြို့မြို့
နှင့် နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်
လမ်းလုံးတံမြက်စည်းလှည်း
ဟိုလူဒီလူခိုင်းသည့် တောထဲ
တိုမည်ရအလုပ် စိတ်ရည်
လက်ရည်လုပ်ပေး၊ နင်းနှိုင်း
ခိုင်းလျှင်လည်း စိတ်ထဲ
လက်ရမညည်းမည၊ နင်းနှိုင်း
ပေး၊ သူ့ကျွေးလိုက်သည့်
မုန့်ပဲသရေစာလေးကို အမေ
လုပ်သူ ဒေါ်ချောကို ‘မချော
နှင့်ဖို့တစ်ဝက်’ဆိုပြီး ထုံထုံ
အတိုင်းပေးပြီး နေလာခဲ့သည်။

လူတွေက ပဲလှော်ထံ
တွေ့လျှင် ‘ပဲလှော် မင်းမှာ
ရွှေတွေရှိတယ်ဆို မင်းအမေ
ကို ပေးလိုက်ပါလား’ဟုပြော
လျှင် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ
ခေါင်းငုံ့၍သာ နေတတ်သလို
နေ့စဉ် ကံစမ်းလို သည်
ဝါသနာအိုးတွေ၏ ဂဏန်း
အမေးတွေကိုလည်း ‘အဲဒီလို
မျိုး သူများ ပိုက်ဆံလောအ
ကြီးပြီး ယူလို့မရဘူး’ဆိုပြီး
ကွမ်းပလုတ်ပလောင်းနှင့်
အရူးက တစ်ဖူးသာ ပြန်မြဲ
တတ်သေးသည်။

တစ်ညနေခင်းမှာတော့
ကိုကွက်စင် ကွမ်းယာဆို
ဘေးရှိ ခုံတန်းပေါ်တွင် ထိုင်
ကာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆီ
နေသော ပဲလှော်ကို အ
အနောက်သန်သော ကိုကွက်
စင်က-

‘ပဲလှော် မင်း ချောင်း

သနားပါလား။ မင်းပြောတော့
သူ့ရင် ချောင်းဆိုးတယ်
နဲ့ ခု မင်း မိန်းမယူလိုက်
တယ်။ ချောင်းဆိုးနေ
ပြီဟု ဆောက်လိုက်သဖြင့်
ပဲလော်တစ်ယောက် ရှက်ရှက်
နဲ့ ပြန်ပြေးတော့သည်။
ဆောက်ရက်များမှာတော့ နံနက်
တိုင်း တံမြက်စည်းလှည်းသံ
တွေနဲ့ အတူ ပဲလော်၏
ချောင်းသံတဟွတ်ဟွတ်ကို
တစ်လမ်းလုံးကြားနေရသည်။

‘မိုးရွာကြီးထဲမှာ အောင်
တော်ကုန်းပေါ်တက်သွားတဲ့
ညကတည်းက ဖျားနေတာ။
ပျောက်သေးတာ နေမှာပေါ့။
ညကလည်း မပြောတတ်၊
ဆုံတတ်။ အမေချောက
လည်း တုန်တုန်ချည့်ချည့်၊
နွဲ့ဝါးဝါးနဲ့ အရိပ်အကဲ နားမ
ထည့်’

‘သူ ချောင်းဆိုးနေတာ
တော့ တော်တော်ကြာပြီနော်’

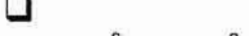
‘ကွမ်းတွေကလည်း
မီးစပ်ထဲ အပြည့်နဲ့ဆိုတော့
ညက ချောင်းဆိုးရင်း
ထွမ်းသီးပြီး အသက်ရှူကျပ်
သေတာတဲ့’

‘ဒီမနက် အမေချော
သွားနှိုးတော့ ကွေးကွေးလေး၊
အေးစက်တောင် နေပြီတဲ့။
သနားပါတယ်’

ပြီးခဲ့သည့်ညက ပဲလော်
တစ်ယောက် သေဆုံးသွား
သဖြင့် လမ်းထဲကလူများ
အမေချောအိမ်ရှေ့မှာ စုရုံး
ဆောက်ရှိလာကြသည်။ အမေ
ချောအိမ်ရှေ့တွင် ပဲလော်
အတွက် ကနားဖျင်းလေး ထိုး
သည့်သူက ထိုး။ လိုအပ်
သည်များကို ရပ်ရွာလေ့
အတိုင်း ဆောင်ရွက်သည့်

သူက ဆောင်ရွက်ပေးနေကြ
စဉ် ပဲလော်၏ ဝိညာဉ်ကင်း
ခဲ့သည့် ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ သူ
အိပ်နေကျ အစီလေးထဲတွင်
လွှာချင်းစောင် အပါးလေး
ကို ခြုံပြီး ကွေးကွေးလေး။
ပဲလော်၏ ဘေးမှာတော့
မတ်တတ်တံမြက်စည်းတစ်
ချောင်းက ညဘက်မအိပ်ခင်က
တည်းက သူ ချထားသည့်
အတိုင်း သူနှင့်ယှဉ်လျက်
သားရှိနေသည်။

အမေချောကတော့
အသက်ပျောက်နေသည့်
သားလုပ်သူ ခြေရင်းတွင်
ထိုင်ပြီး ပခုံးပေါ်မှ တဘက်
လေးနှင့် စိုလာသောမျက်ရည်
တို့ကို တိုကာတိုကာ သုတ်
ရင်း၊ လက်မှ ပုတီးလေးကို
တစ်လုံးချင်းချရင်း ပါးစပ်က
လည်း ‘အနီစွ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ’
ဟု ရေရွတ်ကာ နှလုံးသွင်းနေ
ရှာသည်။ အဲသည်နေ့ကစပြီး
ဆိုင်းတန်းလမ်းတစ်လျှောက်
နံနက်စောစောကြားရလေ့ရှိ
သော တံမြက်စည်းလှည်းသံ
တရံရံကို မကြားရတော့ပေ။

ဆရာဝန်က မွေးရာပါ
ဉာဏ်ရည်နိမ့်သူဟု သတ်မှတ်
ခဲ့သော၊ အရပ်ထဲက လူ
အများစုဝမ်းတွင်းရှူးဟုသမုတ်
သော၊ ရှေးရိုးစွဲသူတို့က သိုက်
ကလာသည်ဟု ပြောခံရ
သော ပဲလော် ခေါ် မိုးကျော်
သည် အသက် ၂၅ နှစ်တွင်
သေဆုံးခဲ့သည်။

ပဲလော်သည် အတန်း
ပညာအနေဖြင့် ကိုယ့်နာမည်
တောင် ကိုယ်မရေးတတ်ခဲ့
သလို ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း
ပြည့်စုံသူ မဟုတ်ပေ။
ဒါပေမဲ့ ပဲလော်ဘဝ

တစ်လျှောက်လုံး မည်သူ
အကျိုးစီးပွားကိုမှ ထိခိုက်
အောင်၊ မည်သူတစ်ဦးတစ်
ယောက်ကိုမျှ နာကျင်စွာစားရ
အောင် မလုပ်ခဲ့ဖူးသလို၊ မည်
သူအပေါ်မှလည်း ရိုင်းပျ
စော်ကားသည့် အပြုအမူမျိုး
ကို မလုပ်ခဲ့ဖူးပေ။

လူအများ၏ စိတ်မနှံ့သူ
ဟု သတ်မှတ်ခဲ့သော ပဲလော်
သည် နံနက်အိပ်ရာမှ နိုး
သည်နှင့် တစ်လမ်းလုံး
တံမြက်လှည်း၊ တစ်နေ့ကုန်
ကွမ်းတဖြူဖြူနှင့်လမ်းထဲက
လူတွေခိုင်းတာလုပ်၊ သူ့ကျွေး
တာကို အမေလုပ်သူ တစ်
ဝက်ကျွေးပြီး တစ်ဘဝလုံးကို
ဖြတ်သန်းသွားခဲ့သူဖြစ်သည်။

ပဲလော်ကို အသုဘချ
သည့်နေ့တွင် တစ်လမ်းလုံး
က လူတွေစိတ်မကောင်းဖြစ်
ကြရသည်။ တချို့စိတ်မခိုင်
သည့် အမျိုးသမီးတွေက
မျက်ရည်ကျကြသလို ပျော်
ပျော်နေတတ်သည့် ကိုကွက်
စင်က မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်
ကျပြီး ‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ
ပဲလော်ရယ်’ ဆိုပြီး တောက်
တခေါက်ခေါက်။

အသက်ကြီးပိုင်းတွေ
ကတော့ ပဲလော်၏ နာရေး
ယပ်တောင်လေးကိုကြည့်ပြီး
‘စိတ်ကောင်းရဲ့တဲ့ကလေး
အသက်တိုလိုက်တာ’ဟု
ရေရွတ်ကြသည်။

ပဲလော်နှင့်ရွယ်တူလူ
ငယ်တွေကတော့ ‘ပဲလော်
သနားပါတယ်’ ဆိုပြီး တဖွဖွ
ပြောကျန်ခဲ့သည်။ ပဲလော်၏
နာရေးကိစ္စ အဝဝပြီးသွား
တော့ အမေချောလည်း
သူပိုင်သည့်ဆိုင်းပိုင်းနှင့် အိမ်
လေးကိုရောင်းပြီး တချို့ကို

လှူဒါန်းကာ သီလရှင်ဝတ်
သွားတော့သည်။

အချိန်တွေပြောင်းသွား
သလို ဆိုင်းတန်းလမ်းထဲရှိ
ပဲလော်တို့သားအိမ် ယခင်နေ
ခဲ့သော တံသာသာအိမ်လေး
နေရာတွင် တိုက်ကလေးဖြစ်
သွားပြီး လူသစ်တွေ ပြောင်း
လာသည်။

လမ်းထဲက လူတွေက
တော့ လူအများစံနမူနာယူနိုင်
လောက်အောင် ဂုဏ်သရေရှိ
ပညာတတ်တစ်ယောက်လည်း
မဟုတ်၊ သဒ္ဒါထက်သန်စွာ
အလှူပေးခဲ့သော သူဌေးကြီး
လည်းမဟုတ်၊ ရှေးရိုးစွဲဝါဒ
သန်သူတို့ ထင်ကြေးပေးသလို
ရွှေမန်ကျည်းသီးတောင့် ပေး
နိုင်ခဲ့သူလည်း မဟုတ်ဘဲ
ခေတ်ပညာအရ ဉာဏ်ရည်
မမီသူ၊ အရပ်အခေါ် ဝမ်း
တွင်းရှူးတစ်ယောက်ဖြစ်သော
ပဲလော်ကို ယနေ့ထက်တိုင်
မေ့မရနိုင်ဘဲ ကြုံရင်ကြုံသလို
ပဲလော်အကြောင်းကို တာသသ
ပြောပြီး သတိရနေကြစမြဲဖြစ်
သည်။

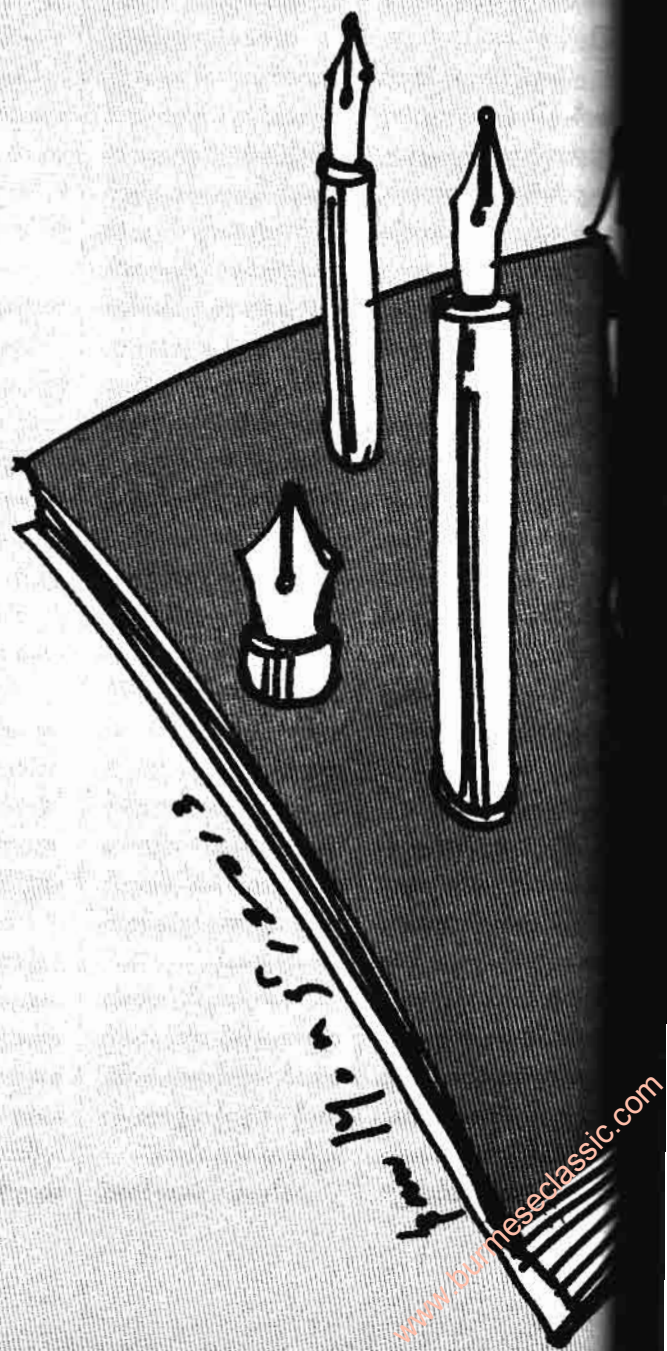
မူလတန်းကျောင်းမှ
ဆရာကြီးဦးညွန့် ဝေက
ပဲလော်အကြောင်း စကားစပ်
မိတိုင်း အိုးကွဲလေးပုံပြင်နှင့်
ပဲလော်ကို ဥပမာပေးတင်စား
တတ်သေးသည်။

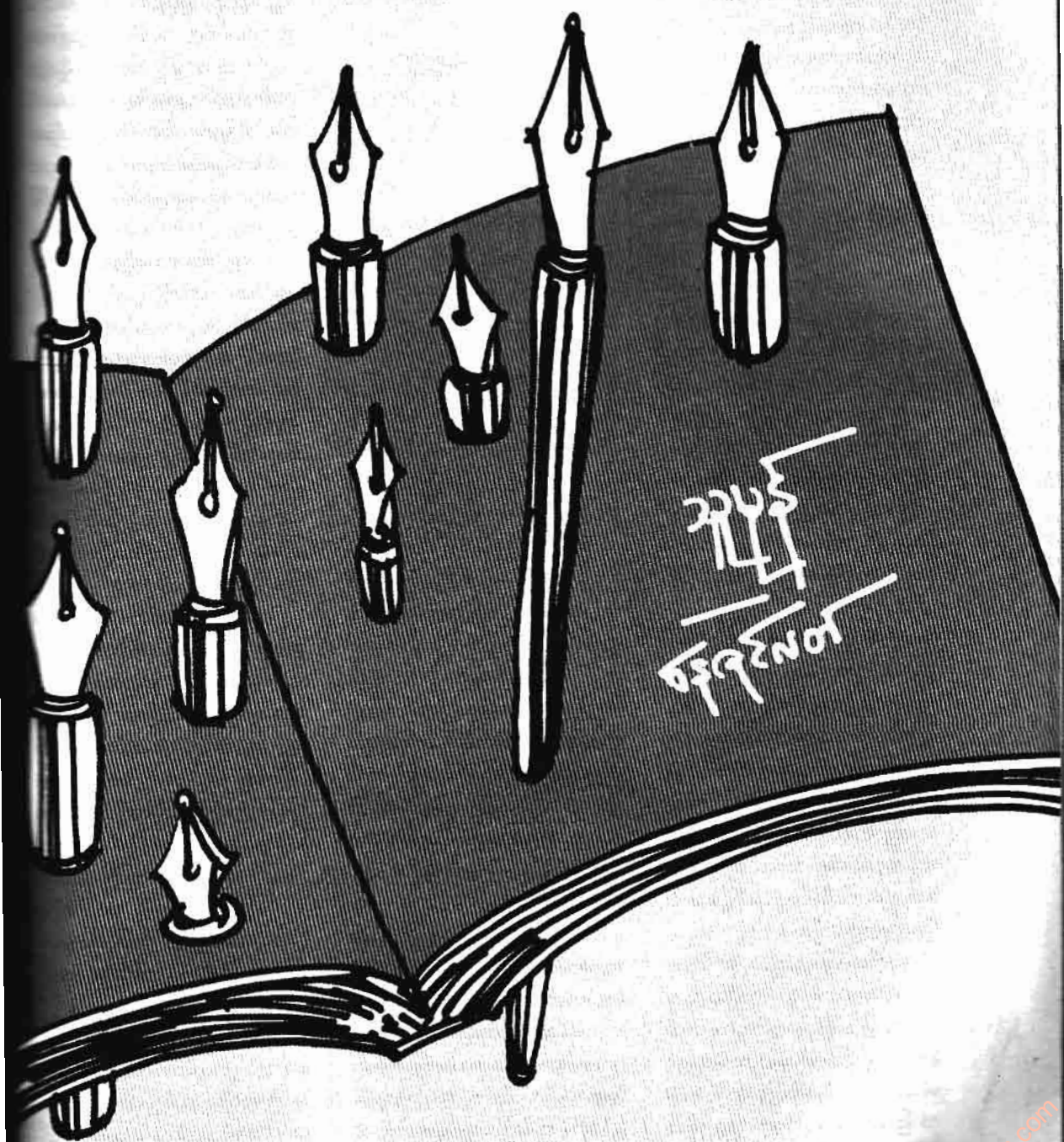
တကယ်လည်း အိုးကွဲ
လေးလို တန်ဖိုးနည်းသော
ပဲလော်က ဆိုင်းတန်းလမ်း
တစ်လမ်းရှိ လူများ၏ လမ်း
တစ်ဖက်က နှလုံးသားပန်းခင်း
ကို မေတ္တာရေဖျန်းပေးခဲ့တာ
ကြောင့် မေ့လို့မရနိုင်တော့
တာဖြစ်မည်။

ကျွန်ုပ်

စာရေးဆရာခပ်များများကို
တစ်ပြိုင်နက်တည်း တွေ့ရတတ်သော
နေရာသည် များများစားစား မရှိတတ်လှ
သေး။ စာစောင်၊ မဂ္ဂဇင်းများ၏
နှစ်ပတ်လည် ညစာစားပွဲလိုနေရာမျိုး၊
စာရေးဆရာတစ်ဦးဦး၏ ဓွေးနေ့လိုမျိုး၊
ရွှေအမြဲတေ၏ နှစ်လည်နှင့်
ရွှေကလောင်ရှင်ရွေးပွဲလိုမျိုး
နေရာတို့၌သာ စုမိ၊ တွေ့မိတတ်ကြသည်။
စာစောင်မဂ္ဂဇင်းတို့၏ နှစ်လည်
အခမ်းအနားမျိုးတွင် ဆိုင်းသံ၊ ငုံသံ၊
သီချင်းသံများဖြင့် လျှံနေတတ်၍
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားကောင်းကောင်း
ပြောခွင့်မရတတ်ပါ။ ဘမောင်က
စာတွေသာ ရေးထုတ်နေပေမဲ့
ထိုပွဲမျိုးသို့လည်း ရောက်ခဲ့တတ်သည်
ဖြစ်၍ စာရေးဆရာများထဲတွင်
အခြားဆရာများနှင့် ထိတွေ့မှုအနည်းဆုံးသော
သူတစ်ဦးဖြစ်မည်မှာ သေချာလှပါသည်။
တစ်ရက် အငြိမ်းစားသံအမတ်ကြီး
ဦးမောင်မောင်စိုးတင့်က ဖုန်းဆက်သည်။
*ဆရာရေ မြန်မာနိုင်ငံ NGO Network တွေ
စုပေါင်းပြီး အစည်းအဝေးတစ်ခုလုပ်မယ်၊
တက်ဖြစ်အောင် တက်ပေးပါ။
အဖွင့်အမှာစကားလည်း
နည်းနည်းပြောရမှာမို့ပါ’
မလွဲမရှောင်သာတော့ပါ။ ထို့ကြောင့်
အပြေးကလေး ချီတက်ရတော့သည်။
နိုင်ငံ၏ အကူးအပြောင်းကာလ အစဦးတွင်
ပြည်ပရောက်နေသူ(တချို့)က မြန်မာနိုင်ငံတွင်
NGO မရှိကြောင်း၊ သူတို့သာ NGO ဖြစ်ပြီး
နိုင်ငံတော်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ
အကျိုးဖြစ်ထွန်းအောင် ဆောင်ရွက်
နေကြသူများဖြစ်သည်ဟူသော စကားသံကို
ပြန်ကြားခဲ့ ရဖူးပါသည်။ အမှန်တကယ်က
မြန်မာ နိုင်ငံတွင် NGO (Non-government
Organization) ဟူသော အစိုးရမဟုတ်သည့်
အဖွဲ့အစည်းများ အများကြီးရှိနေပါ၏။
နိုင်ငံတကာအဖွဲ့အစည်း အသီးသီးက
အထောက်အပံ့များ ယူထားကြသော
အဖွဲ့အစည်းများရှိသလို၊ ကိုယ့်အင်အားဖြင့်
ချည်ချည်နဲ့ ရပ်တည်နေကြသော
အဖွဲ့များလည်းရှိသည်။

လွတ်လပ်ပွင့်လင်းသော နိုင်ငံရေး ဝန်းကျင်ဖြစ်လာ၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆောင်ရွက်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုသော NGO များကောင်းစွာ မစုစည်းမိကြ၊ စုစည်းရကောင်းမှန်းလည်း သိဟန်မရှိ၍ တူသည်။ ထိုအခြေအနေပေါ် မူတည်၍ ရိုက်စားတတ်သော ပြည်ပNGO(တချို့) က ကောင်းကောင်း လက်ဖြန့်တောင်းကာ သူရဲကောင်း လုပ်သွားခဲ့ကြဖူးပါသည်။

ယနေ့တော့ များစွာရှင်းလင်းသွားခဲ့ပါ၏။ ပြည်တွင်းသို့ နိုင်ငံတကာက အဝင်အထွက် များစွာရှိခဲ့သဖြင့် ပြည်တွင်း NGO များအကြောင်းလည်း သိသွားခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ရိုက်စားခံလိုက်ကြရသည်ကိုလည်း နားလည်သွားခဲ့ကြသည်။ တစ်ချိန်က ပြည်ပရောက်၍ ဆန့်ကျင်ခဲ့ကြသူများကို 'သူပုန်' ဟု ခေါ်ခဲ့ကြဖူးသည်။ 'ပြည်ပရောက်သူပုန်'၊ 'ပြည်တွင်းသူပုန်'၊ 'မြေအောက်သူပုန်' ဟူ၍ ခေါ်ခဲ့ကြသည်ကို တစ်ခါတစ်ရံကြားဖူးသည်။ ယနေ့ ထိုအသုံး လုံးဝမရှိတော့။ မကြားရတော့ချေ။

NGO အစည်းအဝေးတွင် ဘမောင်က အဖွင့်စကား နည်းနည်းပြောရသည်။ ပွင့်လင်းလူ့အဖွဲ့အစည်းအကြောင်း၊ ပြောင်းလဲလာသောနိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးဝန်းကျင်အကြောင်းနှင့် ယနေ့ NGO များ၏ အရေးကြီးသောကဏ္ဍအကြောင်းဖြစ်သည်။ စကားများများ ပြောလေ့မရှိသော ဘမောင်၏ သဘာဝအရ လေးငါးမိနစ်တွင် ကိစ္စအားလုံးပြီးသွားခဲ့ပါသည်။

ဒုတိယပြောရသည့် သူမှာ Myanmar Peace Center မှ ကိုညိုအုန်းမြင့် ဖြစ်သည်။ ကိုလှမောင်ရွှေ မတက်နိုင်သောကြောင့် ကိုယ်စားလာခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ကိုညိုအုန်းမြင့်သည် NLD က ဖြစ်ပြီး၊ သူ့အပြင်ရောက်သွားခိုက် နိုင်ငံတကာ တီဗွီမှန်သားပြင်ပေါ်၏ အင်တာဗျူးတချို့တွင်သာ ဘမောင်

အစဉ်အလာအရ
ရှိခဲ့သော
'လူတော်လူကောင်း'
မှ
'လူကောင်း လူတော်'
ဟု
အသုံးပြောင်းခဲ့ခြင်းက
ဘမောင်ကို
ကလောင်ကိုင်၍
သူပုန်အငယ်စားအဖြစ်
ရောက်သွားစေခဲ့ဖူး
သည်ကို
ခပ်များများက
သိကြလိမ့်မည်
မဟုတ်ပါ

တွေ့ရဖူးသည်။ လေလှိုင်းအင်တာဗျူးတွင်တော့ တစ်ခါတစ်ခါကြားဖူးသည်။ အရွယ်အားဖြင့် ငါးဆယ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိလောက်မည်ဖြစ်ပြီး၊ အရွယ်ကောင်းလူရည်သန့်ဖြစ်သည်။ အရွန်းဖောက်ပြောကျင့်ရှိသူ ဖြစ်ဟန်လည်းရှိသည်ထင်ရ၏။

'မြန်မာ့ငြိမ်းချမ်းရေးစင်တာမှာ ကျွန်တော်အပါအဝင် သူပုန်တွေ စုဝေးနေပါတယ်'

ဟု အစချီကာ ပြောပါတော့သည်။ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာရှိပြီး စကားပြောကောင်းသူတော့ဖြစ်သည်။ သူ့အနေဖြင့်သူပုန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်းကို အရွန်းဖောက်၍ ပရိသတ်ကို ငြိမ်အောင်ပြောနိုင်ခဲ့ပါသည်။

'သူပုန်'

'ခြားနားသူ၊ ပုန်ကန်သူ၊ ဆန့်ကျင်သူ' ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုးထွက်သလို၊ သူပုန်အမျိုးအစားလည်း အများကြီးရှိပါသည်။ ကိုညိုအုန်းမြင့်က သူ့ကိုယ်သူ 'သူပုန်' ဟု တင်စားလိုက်၍ ဘမောင်က ဆတ်ခနဲတွန့်သွားခဲ့သည်။ သူက မြင်သာထင်သာရှိသော အဝေးရောက် သူပုန်ဖြစ်ခဲ့လျှင်၊ ဘမောင်က ဆိုရယ်လစ်ခေတ်ကတည်းက ဆင်ဆာလွတ် ရေးသားတတ်သော စာရေးဆရာ သူပုန် ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။

အစဉ်အလာအရရှိခဲ့သော 'လူတော်လူကောင်း' မှ 'လူကောင်း လူတော်' ဟု အသုံးပြောင်းခဲ့ခြင်းက ဘမောင်ကို ကလောင်ကိုင်၍ သူပုန်အငယ်စားအဖြစ် ရောက်သွားစေခဲ့သည်ကို ခပ်များများက သိကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ရေး၍ အတော်အသင့်သော န.အ.ဖ ခေတ်တွင် စီမံခန့်ခွဲဆောင်ရွက် ဆောင်းပါးများစွာဖြင့် ပါးစပ်နပ်ပုံ သူပုန်ဖြစ်ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

'ဦးဆောင်ခြင်းသည် ခေါင်းဆောင်ခြင်းမဟုတ်' ဟူသော ရွှေအမြုတေဆောင်းပါးကို ဘမောင်က သူ့ပုန်လက်ရာဖြင့် ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွှေအမြုတေတွင် ဆောင်းပါးပေါင်း 'ရာ'ချီ၍ ရေးခဲ့ပါသော်လည်း အထူးဖြတ်အဖွဲ့က သူပုန်ဆောင်းပါးကူးရွေးချယ်ခဲ့ပါသည်။ မှတ်မိပါသေးသည်။ ဆုရ ခေါင်းစဉ်ကို တစ်ထုံးချင်း သံနေသံထားဖြင့် အားပါးတစ်အော်လိုက်သံကြား လိုက်ရသောအခါ ဘမောင် 'အင့်ခနဲ' ဖြစ်သွားခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို။

ပုန်ကန်ခြင်း၊ ခြားနားခြင်း၊ ဆန့်ကျင်ခြင်းဟူသော အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်၍ သူပုန်ဟု ကင်ပွန်းတပ်မည် ဆိုကာ ဘမောင်သည်လည်း သူပုန်ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ကလောင်ကိုင်သော သူပုန်၊ မြို့ပေါ်က သူပုန်တော့

ခြင်သည်။

ကိုညိုအုန်းမြင့် သိပ်အားမငယ်နဲ့။
မင်းအစ်ကိုကြီး ဘမောင်လည်း သူပုန်
မင်း။

ရွှေအမြဲတောကလည်း တိုက်တိုက်
ဆိုင်ဆိုင် သူပုန် ဆောင်းပါးကျမှ ရွေးရ
သယ်လို့။

၂

အမျိုးသားစာပေဆု ရွေးချယ်ရေး
အဖွဲ့ထဲ အမည်စာရင်း ထည့်ခံလိုက်ရ
သည်။ အစည်းအဝေးများများ မတက်
နိုင်တော့သောအခြေအနေ၊ စာများများ
မတတ်နိုင်တော့သော အခြေအနေကြောင့်
အနည်းငယ်တော့ဘမောင် ရွံ့တွန့်တွန့်
ခြင်ရ၏။ သို့သော်လည်း မတတ်နိုင်၊
အနည်းအဝေးတော့ သွားတက်လိုက်ရ
သေးသည်။ လွတ်နေသည့်ခုံတစ်ခုံတွင်
ခင်ထိုင်လိုက်၏။ ညာဘက်ဘေးကို
ညှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဆရာမောင်စိန်ဝင်း
(ဇုတီးကုန်း)၊ သူဘေးမှာဆရာ မောင်
မောင်မြင့်သိန်း (စက်မှုတက္ကသိုလ်)၊
နောက်တစ်ဦးက ဆရာ မျိုးသန့်တင်၊
မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဆရာ နှစ်ဂျာသိုင်း၊
ဆရာမ မစန္ဒာကိုတော့ ထိုနေ့က မတွေ့
နဲ့။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စက်မှု
တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဟောင်းများ
ချည်း အနားကပ်ထိုင်စုစည်းမိနေသည်။
ဘစ်ခေတ်တစ်ခါက စက်မှုတက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားများကို 'သူပုန်တို့၏
ခေါင်းဆောင်'၊ 'သူပုန်ဗိုလ်များ' ဟု
ကင်ပြန့်တပ်ခံခဲ့ရဖူးသည်ကို ဖျတ်ခနဲ
သွားအမှတ်ရမိလိုက်သည်။ သို့နှင့်
ဘမောင်က ဆရာ မောင်စိန်ဝင်းနှင့်
ဆရာ မောင်မောင်မြင့်သိန်းဘက် လှည့်
ပြီး...

'ကဲ ဆရာတို့ရေ မထင်ဘဲ လူ
တော့ စုမိသွားပြီ၊ သူပုန်လေးဘာလေး
ထမို့ပဲ လိုတော့တယ်'

'ဟာ ဟုတ်တယ်ဗျာ အာရ်အိုင်တီ
က လူတွေချည်းပဲ ခုံနီးနားချင်း ဖြစ်နေ
တယ်'

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ဆို

ရှယ်လစ်ခေတ်တွင်ရော၊ နောက်တစ်
ခေတ်မှာရောပင် 'ထစ်ခနဲ' ဖြစ်ပြီဟေ့ဟု
ဆိုလျှင် အင်ဂျင်နီယာကျောင်းသားတွေ
ကချည်း ဦးဆောင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
လည်း ကြိုကုန်းက အမိကျောင်းတော်
ကြီး လူစုခွဲခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ဟန်ရှိ
သည်။

အင်ဂျင်နီယာ ကျောင်းသားများ
က လုပ်ရဲ၊ ကိုင်ရဲ၊ ဦးဆောင်ရဲသည့်
အပြင်၊ လုပ်တတ်၊ ကိုင်တတ်၊ ဦး
ဆောင်တတ်ကြသည့်အပြင် မျိုးချစ်စိတ်
ပိုပြင်းထန်ကြသည်လား၊ မသိ၊ အရေး
အခင်း အတော်များများတွင် ဦးဆောင်
ခဲ့ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ အခြား
ကျောင်းသားများ မျိုးချစ်စိတ်နည်းပါး
ကြသည်ဟု မဆိုလိုပါ။ စက်မှုကျောင်း
သားများကထိုစိတ်ဆန္ဒကို ဖော်ထုတ်
ရာမှာ ပို၍ ပွင့်လင်းကြသည်ဟုသာ
ဆိုလိုပါသည်။ သင်ကြားကြရသော
အင်ဂျင်နီယာပညာရပ်၏ အပုံအပိုး
ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မကြာသေးမီက အင်ဂျင်နီယာ
ကျောင်းကြီး ပြန်ဖွင့်ခွင့်ရ၏။ အဆက်
ဆက်က ဆရာ၊ ဆရာမကြီးများကို ပြန်
၍ ကန်တော့ခွင့်ရသည်။ ထို့အတွက်
လက်ရှိအစိုးရကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။
အထူးသဖြင့် မြော်မြော်မြင်မြင် ရှိလှ
သော၊ လူ့စွမ်းအားအရင်းအမြစ်၏
အရေးကြီးပုံကို အလေးအနက်သိတတ်
ပြီး တန်ဖိုးထားတတ်သော သမ္မတကြီး
၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ လေးစားကျေးဇူး
တင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။

အနိပ်ကွပ်ခံ စက်မှုကျောင်းသား
များသည် နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော် ဆရာ၊
ဆရာမကြီးများကို ကန်တော့ခွင့်မရခဲ့
ကြ။ ဓာတ်ခွဲခန်း၊ အလုပ်ရုံပစ္စည်းများ
အတော်အသင့်ပြည့်စုံနေသော စွယ်
တော်ရိပ်နှင့် ဝေးရာဆီသို့ တကွဲတပြား
ပြေးခဲ့ကြရ၏။ ဘာမဟုတ်သောပညာ
ရေးဖြင့် ဘွဲ့လက်မှတ်တစ်ခုအတွက်
ခြောက်နှစ်ဟူသောအချိန်ကို ဖြတ်သန်းခဲ့
ကြရသည်။ အထိုင်ကျနေသော၊ ဝန်း
ကျင်ကောင်းသော၊ ဝိညာဉ်ကောင်းများ

ရှိသောနေရာကို စွန့်ခွာ၍ လူမနီး၊ သူမ
နီးနေရာတို့တွင် ကျောင်းတက်တစ်ရက်၊
ပျက်နှစ်ရက်ဖြင့် မည်ကမာတ္တပညာရေး
ကို သင်ကြားခဲ့ကြရသည်။ မျိုးဆက်တို့
ညံ့လာသည်မှာ ဆန်းသည် မဟုတ်ချေ။

အစိုးရသစ်အနေဖြင့် ဝန်းကျင်သစ်
ကိုဖန်တီးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ အရာရာအသစ်
အသစ်များစွာကို မွေးဖွားပေးခဲ့ပါသည်။
မျိုးဆက်သစ် သူပုန်လေးများကိုလည်း
မွေးထွေးသောရင်ဖြင့် ကြိုလင့်ခဲ့ပါသည်။
အဝေးရောက် သူပုန်များကိုလည်း
လက်ကမ်းခဲ့ပါသည်။ လေလှိုင်းသူပုန်၊
လက်နက်ကိုင်သူပုန်၊ ကလောင်ကိုင်သူ
ပုန်၊ မြေပေါ်မြေအောက်သူပုန်အားလုံးကို
နိုင်ငံတော်တည်ဆောက်ရေးတွင် ပါဝင်
ခွင့်ပြုခဲ့ပါသည်။ အထူးသဖြင့် သူပုန်
ဗိုလ်တို့ နားခိုရာ စွယ်တော်ရိပ်ကြီးကို
ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ခွင့်ပေးခဲ့ပါသည်။

မနေ့ကပင် စွယ်တော်ဖောင်ဒေး
ရှင်း အစည်းအဝေးသို့ ရောက်ခဲ့ရပါသေး
၏။ ကျေးဇူးရှိသော ဆရာ၊ ဆရာမကြီး
များနှင့် ဘမောင်တို့လို အရွယ်ရလာပြီး
လောကဓံကို အင်အားချည့်နဲ့စွာ ရင်
ဆိုင်နေကြရသူများအတွက် ရန်ပုံငွေ
စုစည်းသည့်ပွဲဖြစ်ပါသည်။

သူပုန်တို့ လူစုခဲ့ပါသည်။ သို့သော်
လည်း ဝန်းကျင်သစ်တွင် သူပုန်ကိစ္စ
တစ်စွန်းတစ်စမှမပြောဖြစ်ခဲ့ကြတော့ပါ။
လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်ခန့်က ဆို
လျှင်ပင် ဟိုတစ်စ၊ သည်တစ်စ ပြောဖြစ်
ကြပါသေး၏။ သူပုန်ဆိုသည်မှာ ဆန့်
ကျင်သူများ ဖြစ်ကြပါ၏။ ခြားနားပုန်
ကန်ကြသူများ ဖြစ်ပါ၏။ ပုန်ကန်ခြင်း၊
ခြားနားခြင်းနည်းလမ်းသာ ကွဲပြားပါ
သည်။ ပုန်ကန်စရာ၊ ခြားနားစရာ
အကြောင်းမရှိသောအခါ သူပုန်များ
လည်း ရှိကြတော့မည် မဟုတ်ပါ။ ယခု
လူစုံသော်လည်း သူပုန်မထကြတော့ပါ။
ဘမောင် သူပုန်အသေးစားလေး ဖြစ်ခဲ့
ဖူးသည်ကိုလည်း လူတွေ မှတ်မိကြ
တော့မည် မဟုတ်ပါ။

■

နေ့စင်လတ်

မောင်
အောင်
2013

သေသူကို ကျွန်တော်က ငုံ့စိုက်၍ကြည့်ရှုနေစဉ်
ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ
မျက်ရည်တွေပြည့်လျှံနေကြသဖြင့် အမြင်အာရုံ
သဲကွဲရှင်းလင်းခြင်းမရှိ။ သို့သော်
ကျွန်တော့်မျက်စိများနှင့် နှစ်ပေလောက်အကွာရှိ
သေသူ၏မျက်နှာသွင်ပြင်မှာ ကျွန်တော်၏
စိတ်အသိအာရုံတွင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပါသည်။
အသားရောင်ဝင်းဝင်း၊ ဆံပင်နက်နက်၊
မျက်လုံးတောက်တောက်၊ ပါးစပ်
ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် ပြုံးရယ်လိုက်လျှင်
ညာဘက်ပါးအောက်ပိုင်းမှာ ပါးချိုင့်နက်နက်ကလေး

ဗြိဟ္မတောင်

ကြားနာစိန်

ပေါ်လာတတ်သော သေသူ
စမ်းစမ်းတင့်၏ မျက်နှာ
ဝိုင်းကလေးကို ကျွန်တော်
မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားသည့်
တိုင် ပီပြင်လင်းလက်စွာ တွေ့
မြင်နေမည်သာ ဖြစ်သည်။
စမ်းစမ်းတင့်က ကျွန်တော်
သုံးနှစ်၊ သုံးမိုးချစ်ကြီးသွယ်ခဲ့
ပြီးနောက် အနှစ် ၂၀ နီးပါး
အကြင်လင်မယားအဖြစ်
ပေါင်းသင်းလာခဲ့သူ၊ သား
သမီးနှစ်ယောက်တို့၏ မွေး
သမိခင်၊ ကျွန်တော်၏
ကောင်းရှာသော ချစ်ဇနီး
အဖြစ် လူ့ဘဝမှာ အသက်
၃၆ နှစ်မျှ နေထိုင်သွားခဲ့ပါ
သည်။ ယခုတော့ ဓမ္မတာ
ဖောက်ပြန်သော ရောဂါဖြင့်
သူ့ခမျာ သေရရှာပြီ။

‘အဲဒီ ဂြိုဟ်ကောင်
ကြောင့် ခမျာ သေရရှာတာ’
ကျွန်တော့် နောက်ကျော
ဘက်ရှိ လူအုပ်ထဲမှ မိန်းမ
ကြီးတစ်ယောက်က ခပ်အုပ်
အုပ်ရေရွတ်သည်။

‘ငါ့ညီမကို သတ်တာ
ဒီဂြိုဟ်ကောင်ပဲ’

အခြား မိန်းမတစ်
ယောက်က ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ
မြည်တမ်းပြန်သည်။

စမ်းစမ်းတင့်ကို ဆေးရုံ
မှ ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်လာခဲ့
ကြပြီးနောက် အိမ်သို့ ပြန်
ရောက်၍ ၁၀ နာရီလောက်
အကြာမှာ စမ်းစမ်းတင့် ဆုံး
သွားသည်။ သူ့ အသက်ကုန်
ချိန်က သူ့အနီးမှာ ကျွန်တော်
မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်
ရောက်တော့ အလောင်း
ကောင်နှင့် ငိုကြွေးသံတွေက
ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုထိုးနှက်
ကြသည်။ အိမ်မှာ စမ်းစမ်း
တင့်၏ တစ်အူထုံဆင်းတွေ

စမ်းစမ်းတင့်
ခမျာ
ဂြိုဟ်ကောင်နဲ့
စည်းကတည်းက
ဂြိုဟ်ဝင်
တော့တာပဲ
ဂြိုဟ်လည်း
ထွက်ရော
သူလည်း
အသက်
ပါသွားတာပဲ

အပါအဝင် ဆွေမျိုးတွေ တစ်
ပြုံကြီး ရောက်ရှိနေကြပြီ။
အလောင်းကိုပင် သေချာကျန
ပြင်ဆင်ပြီးခဲ့ကြပြီ။ အိမ်ရှေ့
မှာ တာပေါ်လင်စမိုးသော
ကနားဖျင်းကြီး တည်ဆောက်
ပြီးစီးရုံမက စားပွဲတွေ ကု
လားထိုင်တွေပင် ခင်းကျင်း
ပြီးခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် လုပ်စရာ
ဆိုလို့ မယားအလောင်းဘေး
မှာ ထိုင်ပြီး ငိုချင်းချဖို့သာ
ရှိတော့သည်။ သို့သော်
ကျွန်တော် မငိုရှိုက်နိုင်ဘဲ
မျက်ရည်တွေသာ ရစ်ဝဲလျက်
ရင်ထဲမှာ မောကျပ်နေသည်။

‘စမ်းစမ်းတင့် ခမျာ

ဂြိုဟ်ကောင်နဲ့ စည်းက
တည်းက ဂြိုဟ်ဝင်တော့တာ
ပဲ၊ ဂြိုဟ်လည်း ထွက်ရော
သူလည်း အသက်ပါသွား
တာပဲ’

စမ်းစမ်းတင့်၏ အစ်မ
ကြီးတစ်ယောက်က ငိုသံ
ပါပါနှင့် ဟစ်အော်မြည်ကြွေး
နေသည်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါ
မှန်းသိသော်လည်း သူ့ကို
ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်။
အသုံးမကျတဲ့ မြင်းအိုမကြီး
လေလည်သလို ဗျစ်တီးဗျစ်
တောက် သိပ်ပြောတတ်တဲ့
အပျိုကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ ညီမ
ကို ကျုပ်ယူမိတာကိုက ကျုပ်
ဂြိုဟ်ဝင်တာ၊ ဂြိုဟ်ကောင်က
ကျုပ် မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့
သာ ဂြိုဟ်ကောင်မတွေဟု
ကျွန်တော်က စိတ်ထဲမှ အော်
လိုက်ပါသည်။ ပါးစပ်မှသာ
လွှတ်အော်ပစ်လိုက်လျှင်၊ လဲ
လျောင်းနေသော စမ်းစမ်း
တင့် လန်ပြီး ငေါက်ခနဲ ထ
ထိုင်ပေလိမ့်မည်။

‘သေမင်းက လူမှား
ခေါ်တာ၊ ဂြိုဟ်ကောင်ကို
ခေါ်ရမယ့် အစား ငါ့နှမ
ကလေးကို ခေါ်သွားတာ’

ယောက်ျားကြီးတစ်
ယောက်၏ သိမ်ဖျင်းလှသော
ဝေဖန်သံကို ကျွန်တော် ကြား
လိုက်ရ၏။ စမ်းစမ်းတင့်၏
အစ်ကိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
စမ်းစမ်းတင့် အထက်မှာ
အစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှိကြပြီး
ထိုအညံ့စားပုရိသနှစ်ယောက်
အထက်မှာမှ အစ်မအပျိုကြီး
နှစ်ယောက်ရှိကြပြီး စမ်းစမ်း
တင့်က အငယ်ဆုံး အထွေး
ဆုံး၊ ဘဝမှာ အရင်ဦးဆုံး
ကွယ်လွန်သွားသည်။ ထို
အဖြစ်က သူတို့ မောင်နှမ

တစ်သိုက်ကို မခံချိစရာဖြစ်
စေမှာတော့ သေချာပါသည်။
သူတို့က မခံချိဖြစ်ရုံမျှသာပဲ။
ကျွန်တော့်မှာတော့ အသည်း
တွေ၊ နှလုံးတွေ ကြေမှုဦး
ရင်နှစ်ခြမ်း ဖြန်းဖြန်းကွဲနေ
ပြီကို သူတို့ စဉ်းစားသင့်ကြ
ပါသည်။ ပြီးတော့ မိခင်တို့
ချစ်ရှာလွန်းကြသော ‘နေ
နည်းငါး’ ဘဝရောက်သွားခဲ့
ကြပြီဖြစ်သော တုကလေးနှင့်
တူမကလေးတို့ကို အားပေး
ဖျောင်းဖျက်ဖို့ သူတို့ သတိ
သင့်သည်။

‘မိုးထဲလေထဲမှာ မင်း
ပျောက်နေတာတော့ ကျေနပ်
စရာမရှိဘူးကွာ၊ တင့်တင့်သော
အသက်ကုန်ခါနီးအထိ မင်း
ကို တတမ်းတတဖြစ်နေခဲ့တာ
ကွ’ ဟု ကျွန်တော်၏
ယောက်ဖအငယ်က အရင်က
သင်းနေသောပါးစပ်ကြီးဖြင့်
ကျွန်တော့်ကို လာပြောသည့်
လူသေကောင်က မပုပ်ညစ်
ခင်ဗျားပါးစပ်ကြီးက ဗဟို
လိုက်တာဗျာဟု ကျွန်တော်
ပြောလိုက်ချင်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်
မပြောခဲ့ပါ။

‘ကျွန်တော် အကြောင်း
မဲ့ လျှောက်သွားနေတာ
မဟုတ်ဘူး၊ တင့်တင့်တင့်တင့်
အထူးကုပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံ
တစ်ရုံမှာ ပြောင်းတင်မလို့
ထွက်ရှာတာ၊ ငွေအထုပ်လိုက်
မပါဘဲ တင့်တင့်လို လူနာ
ကို ဆေးရုံတင်လို့ မရဘူး
မဟုတ်လား’

‘ဒါတွေ ငါ သိပါတယ်
ကွာ၊ မင်းငွေရှာတာ ရခဲ့လား
ကျွန်တော် ခေါင်းညှစ်
ပြလိုက်ရတော့ အရက်သေစာ
၏ ပြောင်လက်သော မျက်

ထိုင်းတွေမှာ အလင်းရောင်
တွေ ဘဝင်းဝင်းဖြစ်လာကြ
သည်။ သူ၏ လက်ကြီးတစ်
ဆင့်က ကျွန်တော်ညာဘက်
ဆုံးပေါ် ကျလာသည်။

‘အဲဒီငွေ ငါတို့ကို ပေး
ထား လောလောဆယ် လို
အပ်တဲ့နေရာမှာ သုံးလိုက်
မယ် အခုပဲ တိုလီမိုလီစရိတ်
တွေ ငါတို့စိုက်ထားတာ
အဆံ့သောင်းကျော်သွားပြီ။
အော်ကြာ ခေါင်းသွားဝယ်
ရင် ငွေက လိုဦးမှာကွ။ အဲဒီ
ငွေပေးထား။ ငါ စာရင်းနဲ့
မှတ်ထားမယ်’

ကျွန်တော်က ပခုံးကို
နှုတ်ဆယ်ပြီး နောက်ဆုတ်ရပ်
ဆိုက်သည်။ ယောက်ဖယစ်
ဆုတ်မှာ ဤကမ္ဘာပေါ်တွင်
ကျွန်တော် နောက်ဆုံး ယုံ
ကြည်ရမည့်သူ ဖြစ်သည်။
သူက သေရည်လည်း ကြိုက်
ပြီး လောင်းကစားမှာလည်း
ချေ့ချော်တတ်သူဖြစ်ရာ သူ
ထက်ထဲသို့ ငွေအပ်မည့်အစား
ဆီငွေကို ရေထဲသို့သာ လွှင့်
ခွဲလိုက်ချင်ပါသည်။

‘ဒီငွေက တင့်တင့်ကို
ကွေ့ကို ကျွန်တော် ချောလာ
တာ။ ဆေးမကုဖြစ်တော့ဘူး
ဆိုရင် ဒီငွေကို မသုံးတော့
ဘူး လိုအပ်တာကို ရပ်ကွက်
စာရေးအသင်းက ကူညီလိမ့်
မယ်’ ဟု ကျွန်တော်က လေ
သံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်မှ
အဆံ့ထုတ်နောက်ဆုတ်သွား
သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏
ယောက်ဖယစ်ထုတ်ကြီးက
ကျွန်တော်မှာ ငွေအမြောက်
အမြားရှိနေကြောင်း၊ သူ့ဆွေ
မျိုးထွကြားမှာ သတင်းဖြန့်
ဆိုက်သဖြင့် သူတို့ သည်

အလောင်းကို မေ့လျော့ကာ
ကျွန်တော်ထံ အာရုံစိုက်လာ
ကြသည်။ မရိုးဖြစ်သူ အပျို
ကြီးက အနုကြမ်းသမား၏
မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ကျွန်တော်
အနီးသို့ကပ်လာရာ ငိုယိုထား
သဖြင့် သူ့မျက်ခွံတွေမို့၊ မျက်
လုံးတွေ နီမြန်းနေကြသော
ကြောင့် ထိုအပျိုကြီး၏
မျက်နှာမှာ သေဆုံးသူ စမ်း
စမ်းတင့်၏မျက်နှာထက်ပင်
ကျက်သရေကင်းမဲ့နေဟန် ရှိ
သည်။

‘ငါတို့ကို ငွေပေးထား
ကွယု၊ တို့နာ အိတ်ထဲက စိုက်
စရာ မရှိတော့ဘူး’ ဟု အပျို
ကြီးက ပြောသည်။

‘မမကြီးတို့က အသုဘ
ရှင် မဟုတ်ဘူး၊ အသုဘရှင်
က ကျွန်တော်။ ငွေရေးကြေး
ရေးကိစ္စ ကျွန်တော် စီမံမယ်၊
မမကြီးတို့ စိုက်ထားတာရှိရင်
ကိစ္စဝိစ္စတွေ ပြီးစီးတဲ့အခါကျ
တော့ ကျွန်တော် တစ်ပြား
မကျန် ပြန်ရှင်းပေးမယ်၊ လော
လောဆယ်တော့ ငွေရေးကြေး
ရေးကိစ္စကို ရပ်ကွက်နာရေး
အသင်းက စီမံလိမ့်မယ်’

ကျွန်တော် ရှင်းပြသည့်
အခါ ပိန်ညောင်ညောင်ကုပ်
ကိုင်းကိုင်း အပျိုကြီးသည်
ဆေးမိခံရသူလို ကြောင်
ကြောင်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ပြီး
လျှင် ကျွန်တော်ကို ဘာမျှ
တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့
ဘဲ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ခြေလှမ်း
များဖြင့် ထွက်သွားသည်။
မကြာမီ သူတို့မောင်နှမတစ်စု
ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်တော့မည့်
သူခိုးကြမ်းပိုးတွေလို ခေါင်း
ချင်းဆိုင်၍ တီးတိုးတီးတိုး
စကားပြောနေကြသည်ကို
ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ သူ

တို့ထဲက တစ်ယောက်ထံမှ
‘ပြီဟံကောင်’ ဟူသော အသံ
ထွက်လာသည်။

ကျွန်တော်က သားနှင့်
သမီးကို ဖြေသိမ့်စကားပြောဖို့
သူတို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား
သည်။ ၂၁ ရာစု၏ တက်ကြွ
ဖျတ်လတ်သော လူငယ်တွေ
ပီပီ သူတို့သည် မွေးသမိခင်
ဆုံးပါးသွားခြင်းအတွက်
ခံစားထိခိုက်နေကြသည်ဖြစ်
သည့်တိုင် လန်းဆန်းပေါ့ပါး
သော မျက်နှာထားများဖြင့်
စကားပြောဆိုနေကြခြင်းကြောင့်
သူတို့ကို ကျွန်တော် မေ့ထား
လိုက်ပါသည်။ တစ်ချိန်မှာ
တော့ သမီးက ကျွန်တော်
အနီးသို့ ကပ်လာပြီး နှစ်
ကိုယ်ကြားပြောသည်။

‘ဖေဖေကို ကြီးမေက
ပြီဟံကောင်လို့ ပြောနေတယ်
ဖေဖေရဲ့ ဖေဖေ ဘာလုပ်မိလို့
လဲ’

‘ဖေဖေ ဘာမှမလုပ်ပါ
ဘူး သမီး။ သမီးတို့ ကြီးမေ
က ဓာတ်နည်းနည်းကြောင်
ပြီး ပြောချင်ရာ လျှောက်ပြော
နေတာ ဖြစ်မှာပါ။ ဒီလိုပါပဲ
သမီးရယ် အပျိုကြီးတွေဟာ
အသက်ကြီးလာရင် ဓာတ်
ကြောင်ပြီး တောင်ပြော
မြောက်ပြော ပြောကြတာပဲ
ကွယု’ ဟု ကျွန်တော်က
သမီးစိတ်သက်သာရာရအောင်
ကြံဖန်ပြီး နှစ်သိမ့်ရပြန်ပါ
သည်။ စင်စစ် ကျွန်တော်
ခေါင်းမီးတောက်နေပါသည်။
စမ်းစမ်းတင့် ကျန်းမာရေး ချို့
တဲ့စပြုကတည်းက လက်ရှိ
အိမ်ကို ပေါင်ထားရပါသည်။
အသုဘကိစ္စပြီးလျှင် အပေါင်ခံ
သူထံ အိမ်ကို ထိုးအပ်ရမှာ
သေချာနေသည်။ သားနှင့်

သမီးတို့ကို ပညာနဲ့၊ ကြင်ယာ
စုံသည့်တိုင် ဖခင်လိုကော
မိခင်လိုပါ ထိန်းသိမ်းစောင့်
ရှောက်သွားရမည့် မလွှဲရှောင်
သာသည့် တာဝန်ကြီးက
ကျွန်တော်ပန်းအစုံပေါ် ပိကျ
နေမှန်း ဘယ်သူမှ သိကြမှာ
မဟုတ်။ အရွယ်ကောင်းမုဆိုး
ဖိုတစ်ယောက်၏ အထီးကျန်
ခြင်းနှင့်ဆာလောင်ခြင်း ခေဒနာ
ဆိုးတွေကိုလည်း ကျွန်တော်
လိုမိခံရပေတော့မည်။

ကျွန်တော်သည် ခေါင်း
ရှုပ်စရာတွေကို မောင်းထုတ်
လိုက်သကဲ့သို့ လေးလံနေ
သော မိမိ၏ဦးခေါင်းကို
ခါယမ်းပစ်လိုက်ပါသည်။
First Thing First ဟူသော
အင်္ဂလိပ်ဆိုရိုးစကားကို ဖျတ်
ခနဲ သတိရကာ၊ ငှုင်ငှုင်တွေဝေ
နေမည့်အစား လုပ်စရာရှိတာ
တွေ လျှောက်လုပ်မည်ဟု ဆုံး
ဖြတ်သည်။ ပျာယီးပျာယာ
နှင့် သားသမီးတွေဆီသွား
ကာ အိမ်ထိရှိပစ္စည်းပစ္စယတွေ
ကို စနစ်တကျသိမ်းဆည်းဖို့
ညွှန်ကြားသည်။ ပျာယီး
ပျာယာနှင့် ထင်းခွဲ၊ ရေခပ်၊
ရေနွေးကျိုနေကြသော အိမ်နီး
ချင်းတွေထံသွားကာ လိုအပ်
ချက်များရှိလျှင်ကျွန်တော်ထံ
တင်ပြဖို့ နှိုးဆော်သည်။ သူ
တို့က ကျွန်တော်ကို ကရုဏာ
သက်စရာ ကောင်းလှသော
သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ကြည့်
သလို ဝိုင်းကြည့်ကြပါသည်။
ပြီးတော့ ‘လိုအပ်လျှင် တင်ပြ
ပါမည်’ ဟု ပြိုင်တူပြောကြ
သည်။ ပျာယီးပျာယာနှင့်ပင်
ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှေ့သို့
ထွက်လာခဲ့ပြီး ရောက်ရှိလာ
ကြသော ရပ်ကွက်နာရေး
အသင်းမှ လူကြီးမင်းနှစ်ဦး

ကို ခရီးဦးကြိုပြုပါသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ထိုင်ပြီး အသုဘအတွက် အစီအစဉ်များ တိုင်ပင်ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် စမ်းစမ်းတင်၊ ဇာနည်၊ ချင်းတွေက မလှမ်းမကမ်းကနေ ကျွန်တော်တို့ကို အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်၏ မရိုးတစ်ယောက်က 'ဟိုဂြိုဟ်ကောင်ဟာ ခုနစ်တန်းတောင် မအောင်ဘဲနဲ့ ဘာတွေစိမ့်ခန့်ခဲ့ဦးမလို့လဲ မသိဘူး' ဟု ဝေဖန်သည်ကို ကျွန်တော် သဲ့သဲ့ကလေးတော့ ကြားခွင့်ရလိုက်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

မရိုး ပြောသလို ကျွန်တော် ၇ တန်းမအောင်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ၁၄ တန်းအောင်ခဲ့သော သူတို့ညီမ၊ စမ်းစမ်းတင်ထက် ပညာတွေပို၍ တတ်ထားပါသည်။ ပညာမရှိလျှင် ခေတ်ပညာတတ် စမ်းစမ်းတင်ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ခွင့်ရမည်မဟုတ်။ ပညာမရှိလျှင် ကြေးရတတ်အသိုင်းအဝိုင်းမှ စမ်းစမ်းတင်ကို ကျွန်တော်လို အလုပ်မရှိ၊ တစ်ရာကိုး တစ်ရာတစ်ဆယ်ကောင်က ခိုးပြေးနိုင်ခဲ့မည်မဟုတ်။ ပြီးလျှင် ယောက္ခမအိမ်ပေါ် ခပ်တည်တည်တက်ပြီး နေနိုင်ခဲ့မည်မဟုတ်။ ပညာမရှိလျှင် စမ်းစမ်းတင်ရရှိသော အစိုးရလစာဝင်ငွေထက်သာအောင် ကျွန်တော်ရှာဖွေနိုင်ခဲ့မည်မဟုတ်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ကျွန်တော်၏ယောင်ခြောက်ဆယ်အလုပ်က ပုံမှန်ဝင်ငွေတော့ မရှိ။

'ဂြိုဟ်ကောင်နဲ့ ညားကတည်းက ငါ့ညီမကလေး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာ။ အဲဒီ

သေမင်းက
လူမှား
ခေါ်တာ
ဂြိုဟ်ကောင်ကို
ခေါ်ရမယ့်အစား
ငါ့နမကလေးကို
ခေါ်သွားတာ

ဂြိုဟ်ကောင် ငါတို့အိမ်ပေါ်လည်း တက်လာကရော ငါတို့ စီးပွားတွေ ထိုးကျတော့တာပဲ။ စီးပွားကျရုံသာ မကတော့ဘူး၊ ဖေဖေပါ လေသင်တန်းရောဂါနဲ့ ခေါက်ခနဲ သေရတဲ့ဘဝအထိ ရောက်သွားတာ။ ဒီတော့မှ ဂြိုဟ်ဝင်မှန်း သတိရကြပြီး ညီမလေး စမ်းစမ်းတင်တို့ကို အိမ်ခွဲနေခိုင်းရတာ။ ခုပဲကြည့်လေ သားအကြီးကောင်တောင် ၁၅ နှစ်သားရှိပြီ။ ဒီဂြိုဟ်ကောင် ဘာစောက်လုပ်လုပ်လို့လဲ။ ငါ့ညီမလေးဝင်ငွေနဲ့ မိသားစုရပ်တည်ခဲ့ရတာ ခုတော့ ဂြိုဟ်

ကောင်က ငါ့ညီမလေးကို သတ်လိုက်ပြီ။ အမယ်လေးတင့်တင့်ရဲ့

မရိုး ပြောနေသည်ကို ကျွန်တော် နားထောင်နေခဲ့ပြီး မကြားချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ရပါသည်။ အလကား မိန်းမကြီး။

သူတို့အုပ်စုနှင့် ဝေးဝေးနေပြီး လုပ်စရာမရှိ လုပ်စရာရှာပြီး ဝေယျာဝစ္စတွေကို အားကြီးမာန်တက်အာရုံစိုက်၍ ကျွန်တော် လုပ်နေပါသည်။ ထမင်းစားစားပွဲကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မနိုင်မနင်း သယ်ယူလာခဲ့ရာ ကျွန်တော်၏ ယောက်ဖအကြီးက နမောနမဲ့နှင့် ဝင်တိုးသည်။ ကျွန်တော်လည်း အံ့အားသင့် သတိလစ်ပြီး စားပွဲကို လွှတ်ချမိသည်။ စားပွဲစောင်းက ယောက်ဖကြီး၏ ညာဘက် ခြေမပေါ်သို့ ကျကာ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ဖန်းထွက်လာသည်။ အနည်းဆုံးတော့ ခြေမရိုး အက်သွားသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ 'ဆောရီး...ဆောရီး' ဟုသာ ကျွန်တော် ရွှေ့တင်တောင်းပန်နိုင်သည်။ ယောက်ဖမျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့။

'မင်း... အတော်လပေါ်သရေလုပ်တာပဲ' ဟု သူက ငိုမဲ့မဲ့ကြီးအော်သည်ကို ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ပါ။ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ပြီး ဆိုက်ကားတစ်စီးကို သာ ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ရှာဖွေပါသည်။ အနီးဆုံး ဆေးခန်းသို့ ပို့ပေးရပေလိမ့်မည်။

'ဂြိုဟ်ကောင်က ငါ့ညီမကို သတ်လို့ အားမရသေးဘူး။ ငါ့မောင် ခြေထောက်

ကို ချိုးပြန်ပြီ' ဟု မရိုးအဘွားကြီးက ရေရွတ်သည်။ ပထမစကားကိုတော့ ကျွန်တော် လုံးဝလက်ခံနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ 'ခင်ဗျားညီမကို ကင်ဆာဇာသတ်တာဗျ' ဟု ကျွန်တော် အသံကုန်ဟစ်လိုက်ချင်ပါသော်လည်း ကြိတ်မိတ်ချုပ်တည်းထားလိုက်သည်။ အဘွားကြီးက လျှာရှည်နေသေးသည်။

'ငါတို့အလှည့် ဘယ်တော့ရောက်မလဲ မသိဘူး။ သတိနဲ့သာ နေကြပေရောဟေ့...'

ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်း အဆမတန် လေးလံလာသည်ဟု ခံစားရသည်။ ကျွန်တော်ဘက်မှ သူတို့တစ်ချက်စာလေးမျှ ဝင်မစဉ်းစားဘဲ တတ်ကြသည်မှာ အံ့သြစရာပါပဲ။ သူတို့ မနုဿလူသားတွေမှ ဟုတ်ကြပါလေ။ သြော် ကိုယ်ချင်းမစာတတ်တဲ့လူတွေက လောကမှာ အများသား မဟုတ်လား။ နေနှင့်ကြဦးပေါ့။ ရက်လည်သပိတ်သွတ်ပြီးရင်တော့ စမ်းစမ်းတင်ဆွေမျိုးတွေနဲ့ စာတတ်လမ်းပြတ်ပါပြီ။

အိမ်နီးချင်း အချို့နှင့် စမ်းစမ်းတင်၏ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်တို့က စမ်းစမ်းတင်ကို ခေါင်းသွင်းကာ အရှေ့က အလောင်းစင်ကဆေးပေါ်သို့ ဂရုတစိုက်တင်ဆောင်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်ပြီး လိပ်ဖွာနေသည်။

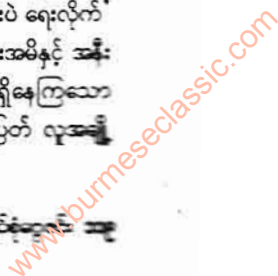
'ကြည့်ပါလား ပြီးကောင်ကို... သူနဲ့ သေလို ထိုင်နေလိုက်တာမှား

မိမိပြေး ပါးချည်း ဘယ်
 ပြောပြန် ချပ်လိုက်ချင်
 နည်း။ ဒီလိုနေစိမ့်တဲ့သတ္တဝါ
 ပြောပြန်မတွေ့ဖူးပေါင်ဟယ်’
 မရီး အငယ်က ခပ်
 လေးလေးမှာ သူတို့ဆွေမျိုး
 မိန်းမကြီးတစ်ယောက်
 မှကွာရဲ့ကား နှုတ်ခမ်း
 လန်ပန်းတစ်လန်နှင့်
 မြေနေမုန်း ကျွန်တော် သိပါ
 သည်။ ကျွန်တော်၏ သတိ
 လွတ်ပေးလိုက်ရင်တော့
 ကျွန်တော်ပါးစပ်မှ ‘ကျုပ်ကို
 ပြန်ကောင်းလို့ ခေါ်မနေကြ
 ပါနဲ့ဘာ။ ပြိုဟ်ဘုရင်ကြီးလို့
 ခေါ်လိုက်ကြပါတော့’
 ဆော်ဟစ်မိမလား မဆို
 သေချာစဉ်းစားရင် ပါပ
 ပြိုဟ်အဝင်ခံရသူက ကျွန်
 တော်ကို သားအဖသုံးယောက်
 သိမြင်သည်။ ကျွန်တော်တို့
 အစားထိုးမရနိုင်သော ဆုံး
 နှုတ်ကို ကြုံတွေ့နေရပြီ။
 ရပ်ကွက်ထဲမှ မိတ်ဆွေ
 ဦးညို ညှိုးငယ်သောမျက်နှာ
 မြင့် ကျွန်တော်ဆီသို့ ချဉ်း
 ခပ်လာပါသည်။ သူ ပြော
 ကောင်းအတွက် အတန်
 ကြာအောင် အရှိန်ယူ ပြင်ဆင်
 နေသည်။
 ‘ကိုချစ် ဆုံးသွားတာ
 ပြောပြီးပြီလား’ဟု သူက
 ဆက်တိုက်မိမိနှင့် စကားစ
 သည်။ ကျွန်တော်၏ခန္ဓာ
 နှစ်သက် ပျော့ရွေနေရာမှ ဆတ်
 ကောင်းတင်းသွားသည်။
 ‘ဟင့်အင်း မကြားမိ
 သူ ကျွန်တော်လည်း မိန်းမ
 ရောက်ရကတည်းက ပျာယာ
 နေရတာ။ ကိုချစ်ဘယ်
 ကာ ဆုံးတာလဲ။ မမာနေ
 ကတော့ သိပါရဲ့ဗျာ။ သူ့ကို
 နိုင်သွားပြီဆိုတာ

လည်း ရိပ်မိပြီးသားပါ’
 ‘ဒီနေ့ မွန်းလွဲ ၂ နာရီမှာ
 အသုဘချမယ်’
 ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေ
 ကိုချစ်(ခေါ်) ကိုချစ်ရွှေကို
 မြင်ယောင်နေမိသည်။ ဆင်း
 ရဲသော်လည်း စိတ်ကောင်း
 နှလုံးကောင်းအလွန်ရှိသော
 လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
 ဆင်းရဲသည်ကြားမှ သူတတ်
 နိုင်သော အကူအညီတွေ
 မကြာခဏကျွန်တော့်အတွက်
 ပေးခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော့်
 ဘက်ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ
 တော့ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ခဲ့သည်။
 သို့သော် ကိုချစ် ကွယ်လွန်
 ချိန်မှာ ကျွန်တော် အကောင်း
 ဆုံးကျေးဇူးပြုနိုင်မှ မိတ်ဆွေ
 ကောင်း ပီသလိမ့်မည်။ ဆင်း
 ရဲသော မိသားစုကို ငွေကြေး
 ကူညီရုံဖြင့် မပြီးသေး။ ကိုချစ်
 ၏အသုဘကို လိုက်ပို့ဖြစ်
 အောင် လိုက်ပို့ရလိမ့်မည်။
 စမ်းစမ်းတင့်၏ အသုဘကို
 ထားခဲ့ပြီး ကိုချစ်၏ အသုဘ
 ရှိရာသို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့
 သည်။
 ကျွန်တော့်နောက်ကျော
 ဘက်မှာတော့ ‘ဟို ပြိုဟ်
 ကောင် မပြောမဆိုနဲ့ ဘယ်
 ထွက်သွားတာလဲ မသိဘူး’
 ဟု တစ်ယောက်ယောက်က
 ရေရွတ်မြည်တမ်းနေမှာ သေ
 ချာသည်။
 ကွယ်လွန်သူ ကိုချစ်ရွှေ
 က ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်
 ကြီး၏ အစွန်အဖျား တိုးချဲ့
 ရပ်ကွက်ကလေးထဲမှာ နေ
 ထိုင်သည်။ ထိုရပ်ကွက်ထဲရှိ
 အနံ့မွှေအစုတ်ချာဆုံး နေအိမ်
 များထဲမှာ ကိုချစ်ရွှေ၏နေအိမ်
 က သရဖူဆောင်းနေသည်။
 သူသည် ယခင်က လူလတ်

တန်းစား အောက်အလွှာထဲက
 ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကြမ္မာ
 ငယ်ယိုယွင်းကဆိုးခြင်းဆိုက်
 ရောက်လာချိန်မှာ ကိုချစ်ရွှေ
 မိသားစု ဖြည်းဖြည်းချင်း နိမ့်
 ပါးလာခဲ့ကြသည်။ ကိုချစ်ရွှေ
 က ဆင်းရဲမွဲတေခြင်း ရန်သူ
 တော်ကြီးကို ရွပ်ရွပ်ချဲ့ချဲ့ ခုခံ
 တိုက်ခိုက်ပါသော်လည်း ရန်
 သူတော်ကြီးဘက်မှ အဆုတ်
 နာရောဂါက စစ်ကူဝင်လာ
 သောအခါ ကိုချစ်ရွှေ ရှုံးပွဲ
 ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ ယခု
 တော့ ကိုချစ်ရွှေသည် ချစ်လှ
 စွာ စောမိသားစုကို ဆင်းရဲ
 တွင်းမှာ စွန့်ပစ်ကာ ကိုယ်
 လွတ်ရုန်းထွက်ခွာ သွားလေ
 ပြီ။
 အမှန်ပြောရသော် သွား
 လေသူ ကိုချစ်ရွှေနှင့် ကျွန်
 တော်တို့ သိကျွမ်းခင်မင်ကြ
 သော်လည်း သူ့အိမ်မဆိုးနှင့်
 သူနေထိုင်သော တိုးချဲ့ရပ်
 ကွက်ထဲသို့ပင် ကျွန်တော်
 မရောက်ဖူးခဲ့ပေ။ သူက
 လည်း သူ့ဘက်ကအားနည်း
 ချက်များစွာကို ငဲ့ကွက်ကာ
 သူ့အိမ်သို့ ကျွန်တော့်အား
 တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ အလည်
 မခေါ်ဖူး။ ကျွန်တော့် ဘက်မှ
 သူ့အပေါ် ကောင်းစွာ စာနာ
 နားလည်ခဲ့ပါသည်။ ယခု
 တော့ နောက်ဆုံးစာနာ နား
 လည်မှုအဖြစ် သူ၏အသုဘ
 သို့ လာခဲ့ရပါပြီ။
 မျက်နှာပွဲ အသုဘ ပီသ
 ပါသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ကနား
 ဖျင်းသေးသေးကလေး ထိုးထား
 ပြီး ကနားဖျင်းအောက် မြေ
 ပြင်ပေါ်မှာ ဖျာကြမ်းလေး
 ငါးချပ်ခင်းထားသည်။
 အသုဘပို့ဆောင်မည့် ပရိ
 သတ် နှစ်ဒါဇင်ကျော်မျှသာ

ရှိမည်ဟု ကျွန်တော် ခန့်
 မန်းမိသည်။ စုတ်စုတ်ပြတ်
 ပြတ်၊ နှမ်းနှမ်းပါးပါး၊ မည်း
 မည်းသည်းသည်း ပရိသတ်
 က ကျွန်တော့်ကို ထူးဆန်း
 သော သတ္တဝါတစ်ကောင်
 အလား မျက်လုံးရိုင်းကြီးတွေ
 ဖြင့် ပြူးတူးပြတ်ဝိုင်းကြည့်
 ကြသည်။ သူတို့ကိုကျွန်တော်
 စာနာနားလည်နိုင်ပါသည်။
 ကျွန်တော်က ကျန်ရစ်
 သူ မုဆိုးမထဲ ‘ကူငွေ’ သုံး
 သောင်းကျပ်ကို ပေးအပ်
 လိုက်သောအခါ ပိန်ညက်
 ညက်မုဆိုးမသည် အိပ်မက်
 မက်နေသူတစ်ဦးကဲ့သို့ ကြောင်
 စီစီဖြစ်သွားသည်။
 ‘ဆရာက ဘယ်သူလဲ
 ဟင်’ဟု မုဆိုးမက ကြောင်
 အက်အက်အသံကလေးဖြင့်
 မေးသည်။
 ‘ကိုချစ်ရွှေရဲ့ မိတ်ဆွေ
 တစ်ယောက်ပါ’
 မုဆိုးမဘေးမှာ ထိုင်နေ
 သော ကိုချစ်ရွှေ၏သားကြီး
 ဖြစ်ဟန်တူသည့် အသက် ၂၀
 အရွယ် ရိုးကြီးဂေါင်ဂင် နှင့်
 ကောင်ကလေးက နှမ်းကြေ
 နေသော ဗလာစာအုပ်ကို
 ဖွင့်၍ အပေါ်စားဘောလုံးပင်
 နှင့် တစ်ခုခုရေးမှတ်ဟန် ပြင်
 ဆင်နေသည်။
 ‘ဦး နာမည်နဲ့ လိပ်စာ
 ကလေး ပြောပါခင်ဗျာ’
 ‘နာမည်ကိုတော့ ဦး
 ချစ်ရွှေ၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးလို့
 ပဲ မှတ်လိုက်ပါကွာ။ လိပ်စာ
 မလိုပါဘူး။ မင်းရေးချင်
 တယ်ဆိုရင်တော့ ရန်ကုန်ဆို
 တဲ့စာလုံးနှစ်လုံးပဲ ရေးလိုက်’
 သူတို့သားအိမ်နှင့် အနီး
 တစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေကြသော
 စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် လူအချို့

က ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်
နေကြမှန်း ကျွန်တော် သိပါ
သည်။ သူတို့အတွက် ကျွန်
တော်သည် လူထူးလူဆန်း
ဖြစ်နေမှာ သေချာသော်လည်း
ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကျွန်
တော်၏နာမည်နှင့် ကူငွေ
သုံးသောင်းထဲမှာ ဘာမျှ ထူး
ဆန်းခြင်း မရှိပါ။ ကျွန်တော်
သာတတ်နိုင်လျှင် ကျန်ရစ်
သူမိသားစုအတွက် ကျပ်ငွေ
သုံးသိန်းပင် ကူညီပေးလှူ
ချင်ပါသည်။ မုဆိုးမကား
ငွေစက္ကူတွေကိုကိုင်ရင်း ခပ်
လှမ်းလှမ်းရှိ ခနော်ခနဲ့ ခေါင်း
တလားဆီသို့ ငေးနေသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဖြစ်
ကတတ်ဆန်းပြုလုပ်ထားသော
လေးတိုင်စင်ပေါ်မှ ဖြစ်က
တတ်ဆန်း ပြုလုပ်ထားသည့်
အရေးပေါ် သစ်ရိုင်းသား
ခေါင်းတလားကို ငေးကြည့်
မိသည်။ ခေါင်းတလားဘေး
တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ကွယ်
လွန်သူ 'ဦးချစ်ရွှေ အသက်
၅၈ နှစ်' ဟူသော သင်္ဘော
ဆေးဖြူ စာလုံးများကို ဖြစ်
ကတတ်ဆန်းရေးထားသည်။

ပ ရီ သ တ် ထဲ မှ ဟ
ကျွန်တော်၏အသိ တစ်
ယောက်တလေ တွေ့လိုတွေ့
ငြား လျှောက်ကြည့်သော်
လည်း မျက်နှာစိမ်းများချည်း
ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုမျက်နှာ
စိမ်းများကလည်း ကျွန်တော့်
ကိုသာ ဝိုင်းကြည့်နေကြ
သည်။ အခြေအနေကိုသာ
ကြိုညှိခဲ့ရလျှင် ကျွန်တော်
သည် ရေလဲပုဆိုး ဃောင်းကို
ဝတ်၊ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီစုတ်ကို
ဝတ်၊ ရော်ဘာဖိနပ်အဟောင်း
ကို စီးကာလက်မှာ လက်
ပတ်နာရီမပတ်ဘဲ ဤနေရာ

မိုးထဲ
လေထဲမှာ
မင်း
ပျောက်နေတာတော့
ကျေနပ်
စရာမရှိဘူးကွာ
တင့်တင့်က
အသက်
ကုန်ခါနီးအထိ
မင်းကို
တတမ်းတတ
ဖြစ်နေခဲ့တာကွ

သို့ လာခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ထို
အခါ ပရိသတ်နှင့် တစ်သား
တည်း ရောနှောကာ အနေရ
အထိုင်ရ ချောင်ချို၊ အသက်
၅၀ပေလိမ့်မည်။

ရုပ်အလောင်းကို သုသာန်
သို့ပို့ဆောင်ရန် အချိန်ကျပါပြီ။

'နေ...နေ ဆရာကြီး
အသာနေပါ။ ကျွန်တော်တို့
ထမ်းပါ့မယ်'

ဝါးနက်ဝါး နှစ်လုံးပေါ်
မှာ ဝါးကပ်တစ်ခုတင်၊ ဝါး
ကပ်ပေါ်မှာ အသုဘခေါင်း
တလားကိုတင်၍ ရှေ့နောက်
နှစ်ယောက်စီ ထမ်းကြရန်
ပြင်ဆင်နေကြစဉ် ကျွန်တော်

က ခေါင်းတလားနောက်
ဘက်ရှိ ဝါးနက်ဝါးတစ်လုံး
အောက်မှာ ဝင်ရပ်လိုက်
သည်။ အားကောင်းမောင်း
သန် လူရွယ်တစ်ဦးက ကျွန်
တော့်ကို ဟန့်တားပါသည်။

'ဦးချစ်ရွှေဟာ ငါ
မိတ်ဆွေရင်းကွ၊ သူသေလို့မှ
သူခေါင်းကို ငါ ဝင်မထမ်း
ရင် ငါ မိတ်ဆွေကောင်း
ပီသရာကျမှာ မဟုတ်ဘူး။
ခဏလောက် ဝင်ထမ်းပြီး
ကုသိုလ်ယူပါရစေကွာ' ဟု
ကျွန်တော်က လေးနက်သော
မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်
သောအခါ ကျွန်တော့်ကို ဟန့်
တားခဲ့သူက နေရာဖယ်ပေး
သည်။

ကျွန်တော်က ညာ
ဘက်ပခုံးဖြင့် ဝင်ထမ်းသည်။
မိုးကောင်းကင်ကြီး ပိကျလာ
သည်ဟု ထင်ရသည်။ အဲခါ
အားစိုက်ပြီး ခြေလှမ်းရွှေ့
သည်။ ပခုံးရိုးတွေ ဖျစ်ဖျစ်
မြည်ကာ ကျိုးကြေကုန်ပြီဟု
ပင် ခံစားလိုက်ရပါသည်။
အလိုလို ခူးတွေညွတ်သွား
သည်။

'ဟေး ချစ်တီး မြန်မြန်
ဝင်ထမ်းလိုက်စမ်း၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်
ကြီး မရဘူး။ တော်ကြာ
ခေါင်းပြုတ်ကျမှ ငါးပါး
မှောက်ကုန်လိမ့်မယ်'ဟု လူ
ကြီးတစ်ယောက်က အထိတ်
တလန့် စူးစူးဝါးဝါး အော်
လိုက်သည်။

ကျွန်တော် ယိုင်တိယိုင်
ထိုးနှင့် နောက်ဆုတ်ရပ်ကာ
အသက်ပြင်းပြင်း ရှူနေသည်။
ဟူး... ဂြိုဟ်ကောင်ဖြစ်ဖို့
သိသိလေးပဲ လိုတော့တယ်။

ကျွန်းနှစ်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၃-၀၃)
တိုက်အမှတ် ၂၁/၂၃
၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၁၁၅

E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

— 210 —

- ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွက်
NLD ပါတီ နှင့်
သမ္မတဇာတ်လမ်း

မင်း - ဝဇ္ဇ ၅၀၇ ဘုရင်၊ ဝဇ္ဇ ၅၀၇ ဘုရင်။

မြန်မာပြော ဒီဇိုပြော(၈)

မောင်ခင်မင်း၊ မနေဖြူ။

မြန်မာစကားကို ပါဠိပြောပြောရာတွင် ပါဠိဘက်သို့ ဆွဲလွန်းရာရောက်သော အယူအဆများကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ ၁၈၉၁ ခုနှစ်တွင် သီရိမင်္ဂလာသတ်ပုံကျမ်းကိုပြုစုသော အင်းဝ ဒုတိယမန်စီကျောင်းဆရာတော် ရှင်ပုညကမိသည် ပါဠိအစွဲသန်သည့်အတွက် ရှေးခေတ်အစဉ်အဆက် ပါဠိသက်စကားလုံးများကို မြန်မာအသတ်စနစ်ဖြင့် ရေးခဲ့သည့်အစဉ်အလာကို နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ပါဠိအသတ်ဖြစ်အောင် အားလုံးပြန်ပြင်သည်။ သာဓကပြရလျှင် ရှင်ဥက္ကသမာလာ၏ ဝဏ္ဏဗောဓန သတ်အင်းတွင် 'ဥပေါသထ'ကို 'ဥပုတိ'၊ 'စေတသိက'ကို 'စေတသိတိ'ဟု မြန်မာအသတ်ဖြင့်ရေးခဲ့သော်လည်း သီရိမင်္ဂလာသတ်ပုံတွင် ပါဠိအတိုင်း 'ဥပုသိ၊ စေတသိက' ဟူ၍ ပါဠိအသတ်ဖြင့်ဖြစ်ရေးသည်။ (ထိုရေးထုံးများမှာ ယခုခေတ်အထိ တည်တံ့နေပြီ ဖြစ်သည်။) ထိုမျှမက ပါဠိမဟုတ်သော စကားလုံးများကိုပင် ပါဠိမှ လာလေဟန်မှတ်ယူပြီး ပါဠိအသတ်ဖြင့် ရေးလေတော့သည်။ သာဓကပြရလျှင် 'စာဗတ္တိ'သည် 'ဆိုသောစကားလုံးသည်' ဘာသတ် 'ဆိုသော ပါဠိစကားမှလာသည့်အတွက် 'ဘာသိ'ဟု ရေးရမည်ဟု ဆိုသည်။ ပုဂံခေတ်ကတည်းက 'ကိုယ်'ဟု ရေးခဲ့သောစကားလုံးကိုလည်း 'ကာယ'မှလာသည့်အတွက် 'ကိုယ်'ဟု ရေးရမည်ဟူ၍ သတ်မှတ်ခဲ့ရာ ထိုရေးထုံးသည်လည်း ယခုအထိ တွင်နေပြီဖြစ်သည်။ ထို့အတူ 'လူ'ဆိုသောစကားသည်လည်း 'လုစ္စတိပ လုစ္စတိလောကော'ဟုသောပါဠိမှ 'လု'ကို နှစ်ချောင်းငယ်ပြီး 'လု'ဖြစ်လာသည်ဟူ၍ပင် ပါဠိဘက်သို့ ဆွဲသည်။ 'အင်္ကျီ'သည်လည်း ကာယဓနိယုတ္တိ (ကိုယ်လက်အင်္ကျီ နှင့်ယှဉ်ခြင်း) ဟူသောစကားမှ ဆင်းသက်၍ 'အင်္ကျီ'ဟု ဂဇယ်နှင့် ရေးရမည်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်သည်။

၁၁၈၂ ခုနှစ်တွင် ပင်းဆရာတော်ပြုစုသော ရတနာကြေးမုံသတ်ပုံတွင်

မြန်မာစကား 'မြင့်မို'သည် 'မေရ'ဟူသောပါဠိမှ ဆင်းသက်လာသည့်အတွက် 'မြင့်မိုရ်'ဟုရေးရမည်ဟူ၍ သတ်မှတ်သည်။ (ယခု 'မြင်းမိုရ်'ဟုရေးကြသည်။) ထိုသတ်ပုံကျမ်းနှင့် ၁၂၁၇ ခုနှစ်တွင် ပုပ္ဖာရှင်ဝိသုဒ္ဓါစာရ ပြုစုသော သဒ္ဒါနုသင်္ဂီသတ်ပုံကျမ်းတို့တွင် 'မိုး'သည်ပါဠိ 'မေဃ'မှလာသည့်အတွက် 'မိုဃ်း'ဟု ရေးရမည် ဟူ၍ သတ်မှတ်သည်။ သဒ္ဒါနုသင်္ဂီသတ်ပုံတွင် 'တထေ့ဆိုရိုး၊ ပရုန်မိုဃ်း'တွင်၊ လုံးကြီးတင်၍၊ ငင်ပြန်တုံလတ်၊ ဃာကိုသတ်သည်၊ ပညတ်စဉ်လာရေးထုံးတည်း'ဟု ဖွဲ့ထားပါသည်။ ထိုရေးထုံးသည် တစ်ချိန်က တော်တော် တွင်ကျယ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ပထဝီဝင်စာအုပ်များတွင် 'မိုဃ်းရွာသွန်းခြင်းအကြောင်း'ဟု ရေးသည်ကို တွေ့ရသည်။

၁၁၉၂ ခုနှစ်တွင် သံတော်ဆင့် အမတ်မင်း မဟာဇေယသင်္ခယာ(လှေသင်းအတွင်းဝန်ဦးချိန်) ပြုစုသော ဝေါဟာရလီနတ္ထဒီပနီကျမ်းသည် 'မြန်မာစကား၏ ကွယ်ဝှက်သောအနက်ကို ပြရာပြကြောင်းဖြစ်သောကျမ်း'ဟူ၍ ကျမ်းပြုဆရာက ဖွင့်ဆိုသည်နှင့်အညီ မြန်မာဝေါဟာရ အမြောက်အမြားကို ထိုကျမ်းတွင် အနက်ဖွင့်ဆိုထားသည်။ ပါဠိသက္ကတမှ ဆင်းသက်လာသည်ဟု အခိုင်အမာဆိုနိုင်သော နက္ခတ်တာရာ ဝေါဟာရများ၊ ၁၂ ရာသီဝေါဟာရများ၊ နတ်မျိုးဝေါဟာရများ၊ တောင်ဝေါဟာရများ၊ မျိုးမတ်ဘွဲ့မည်များကို ဖွင့်ဆိုရာတွင် ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်၏ စာပေကျမ်းဂန်နဲ့စပ်မှုကို အထင်အရှားတွေ့ရပါသည်။ သို့သော် သံတော်ဆင့်မင်းသည် ပါဠိသက္ကတမှ ဆင်းသက်ဖွယ် မရှိသော မြန်မာဝေါဟာရများကိုလည်း ပါဠိသက္ကတမှ ဆင်းသက်လေဟန် ပါဠိသက္ကတဘက်သို့ ဆွဲ၍ ဖွင့်ဆိုထားပါသေးသည်။ သာဓကအားဖြင့် မာဂဓ(ပါဠိ)ဘာသာ 'ဝါရိ'မှ 'ရေ'ဟု ပြောင်းလဲလာသည်။ 'မေဒနိ'မှ 'မြေ'ဟု ပြောင်းလဲလာသည်။ 'ဘာန'မှ 'နေ'ဟု ပြောင်းလဲလာသည်။ 'သုန ခေါ'မှ 'ခွေး'ဟုပြောင်းလဲလာသည်။ သက္ကတဘာသာ 'မက္ကဋ္ဌ'မှ 'မျောက်'ဟု ပြောင်းလဲလာသည့် စသည်ဖြင့် ထိုစကားလုံးများ၏ အရင်းအမြစ်မှာ ပါဠိ၊ သက္ကတဖြစ်လေဟန် ဆက်စပ်ကြံဆ ဖွင့်ဆိုထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစကားလုံးများမှာ အသံချင်းဆင်တူရုံမျှသာ ဖြစ်၍ အသံပြောင်းလဲပုံစံနစ်အရ ကြည့်လျှင် ကျမ်းပြုဆရာ ဖော်ပြသည့်အတိုင်း ပါဠိသက္ကတမှ ဆင်းသက်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိပါ။ သို့သော် မာဂဓဘာသာသည် မူလဘာသာဖြစ်၍ ထိုမှအခြေခံဘာသာစကားများကွဲပြားသွားသည်ဟူသော အယူအဆ၏ ဩဇာသက်ရောက်မှုကြောင့် မြန်မာစကားလုံးများအားလုံး မာဂဓ(ပါဠိ)ဘာသာမှ ဆင်းသက်လာသည်ဟု ယူဆခြင်းဖြစ်သည်။

၁၂၃၅ ခုနှစ်ခန့်က ပြုစုသည်ဟု ယူဆရသော 'ဝေါဟာရ ဝိပလ္လာသ'တွင်

သာဓကအားဖြင့် 'အလင်္ကာ'ဟူသော
 ပါဠိဝေါဟာရမှ 'လင်္ကာ'၊ 'တန်ကာ'၊ 'တန်ဆာ'သို့
 အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲလာပုံ၊ 'အာဒိ'ဟူသော
 ပါဠိဝေါဟာရမှ 'အာဒ'၊ 'အာဇ'၊ 'အဇ'သို့ အဆင့်ဆင့်
 ပြောင်းလဲလာပုံ၊ 'ဆဂလ' ဟူသော ပါဠိ ဝေါဟာရမှ
 'ဆိတ်'သို့ ပြောင်းလဲလာပုံတို့ကိုကြည့်ရုံနှင့်
 ပါဠိဘာသာကို ဆွဲလွန်းပုံကို အထင်အရှား
 တွေ့နိုင်ပါသည်။

ဤအဓိပ္ပာယ်တော်တွင် ဝေါဟာရ လိနတ္ထဒီပနီမှ ဖွင့်ဆိုပုံကဲ့သို့ပင် ပါဠိဘာသာ
 မှ ပေါ်လာရအချို့ကို ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။ ထိုကျမ်းကို ပြုစုသူ၏ အမည်
 မရှိပါ။ ဝေါဟာရများ၏ ပြောင်းလဲပုံကို အဓိကထားပြီး ဝေါဟာရအဓိပ္ပာယ်များကို
 ခြုံငုံဆရာ၌ ပါဠိဝေါဟာရများမှ မြန်မာဝေါဟာရများဖြစ်လာလေဟန် ကြုံဆထား
 ပါသည်။ သာဓကအားဖြင့် 'အလင်္ကာ'ဟူသော ပါဠိဝေါဟာရမှ 'လင်္ကာ'၊ 'တန်ကာ'၊
 'တန်ဆာ'သို့ အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲလာပုံ၊ 'အာဒိ'ဟူသော ပါဠိဝေါဟာရမှ 'အာ
 ဒ'၊ 'အာဇ'၊ 'အဇ'သို့ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲလာပုံ၊ 'ဆဂလ' ဟူသော ပါဠိ
 ဝေါဟာရမှ 'ဆိတ်'သို့ ပြောင်းလဲလာပုံတို့ကိုကြည့်ရုံနှင့် ပါဠိဘာသာကို ဆွဲလွန်းပုံ
 ကို အထင်အရှား တွေ့နိုင်ပါသည်။

ခရစ်နှစ် ၁၉၀၀ ပြည့်တွင် ပေါ်ထွက်သော ကျမ်းနှစ်ကျမ်း၌လည်း အလားတူ
 ပါဠိဘာသာကို ဆွဲလွန်းသောဝေါဟာရဖွင့်ဆိုပုံများကို တွေ့ရသည်။ တစ်ကျမ်းမှာ
 နတ်ဘုံ(အုတ်ဖို) ဆရာတော်ဘုရားကြီးပြုစုသော 'စွယ်တော်သျှောင်ရတု၊ ခွဲထား၊
 အဖြေ' ဟု အမည်တပ်ထားသော ကျမ်းဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် မိမိရေး
 သော စွယ်တော်သျှောင်ရတုကို ခက်ဆစ်အဖြေဖွင့်ရာ၌ ရတုမှာပါသော ဝေါဟာရ
 များ၏ ရင်းမြစ်များကို စိစစ်ပြသည်။ ထိုသို့ စိစစ်ရာ၌ 'ကြ၊ ကုန်၊ ကို၊ သည်၊
 စ' စသော သဒ္ဒါသုံးနောက်ဆက်များကိုပင် ပါဠိပျက်စကားများ ဖြစ်လေဟန်
 ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။ အများပြု နောက်ဆက်ပစ္စည်း 'ကြ'သည် 'ဗဟုကရ'
 ဟူသော ပါဠိစကားမှ ဆင်းသက်သည်။ 'ဗဟုကရ'မှ 'ကရ'၊ 'ကြ'ဟု အဆင့်ဆင့်
 ပြောင်းလဲလာသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ နောက်ဆက် ပစ္စည်း 'ကုန်'သည် 'ဧကုန'
 ဟူသော ပါဠိစကားမှ ဆင်းသက်လာသည်။ 'ဧကုန'မှ 'ကုန'၊ 'ကုန်'ဟု အဆင့်ဆင့်
 ပြောင်းလဲလာသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အများပြု တို့ ပစ္စည်းသည် 'ဗဟု'မှ ဆင်းသက်
 သည်။ 'ဗဟု'မှ 'ဟု'၊ 'ဟို'၊ 'တို့'ဟု အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲလာသည်ဟူ၍လည်း
 ကောင်း၊ 'သည်'ဟူသော ကြိယာနောက်ဆက်သည် 'ဝိသေသန'ဟူသော ပါဠိမှ
 ဆင်းသက်သည်။ 'ဝိသေသန'မှ 'သန'၊ 'သအန'၊ 'သအည်'၊ 'သည်'ဟု အဆင့်
 ဆင့်ပြောင်းလဲလာသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ '၏' ဟူသော ကြိယာနောက်ဆက်သည်
 သည်း 'ဤသ'ဟူသော ပါဠိမှ ဆင်းသက်၍ 'ဤသ၊ ဤ၊ ၏'ဟု အဆင့်ဆင့်
 ပြောင်းလဲလာသည်ဟူ၍လည်းကောင်း ကြုံဆပြထားပါသည်။ ရှိရှိသမျှ မြန်မာဝေါဟာရ
 အားလုံး ပါဠိမှချည်းဆင်းသက်လေ ဟန်ဆက်စပ်ကြစည် ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနှစ်မှာပင် ပညာသီဟာသ မဏေကျော်ပြုစုသော 'ဝိဂ္ဂဟဒီပနီကျမ်း'
 ပေါ်ထွက်သည်။ 'မြမ္မာဘာသာ ဝိဂြိဟ်'ဟုလည်း အမည်ပေးသည်။ ထိုကျမ်း
 ၌ မြန်မာဝေါဟာရများ၏အနက်ကို ဝိဂြိဟ်ကျမ်းလာ ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။

သာဓကအားဖြင့် 'သား'ဟူသော ဝေါ
 ဟာရကို ဝိဂြိဟ်ပြုရာ၌ 'ဟာဇာဝိသုဒ္ဓိ'
 ဝေဒ သုကာတ်တိသား' ဟု ပါဠိပြုပြီး
 'ယောပုရိသော၊ အကြင်ယောဇာဒိ'၊
 သည်း ဟာတာဝိတုန၊ အဓိအတိဇာ
 ဝေဒ၊ ကော၊တိ၊ သုဇာတိ၊ နာတတ်
 ၏၊ ဣတိတသ္မာ၊ ထိုသို့ အဓိအတိဇာ
 ကော၊ကို နာတတ်သော သတ္တိကြောင့်၊
 သောပုရိသော၊ ထိုယောကျ်ားသည်၊
 သား၊ သားမည်၏'ဟူ၍ ဖွင့်ဆိုပြ
 သည်။ 'သုဇာတိ (နာတတ်၏)'ဟု
 သော စကားမှ 'သု'ကိုယူပြီး 'သု'မှ
 ဥသရကိုချေ၊ အာသရကပ်၊ ဝိသန္ဓေ
 ထည့်ပြီး 'သား'ဟု ပြောင်းလဲလာ
 ကြောင်းပြထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့အတူ
 'ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ရဟန်း၊ ရှင်၊
 လှ၊ မင်း၊ ကျောင်း၊ အိမ်၊ ခရီး၊ ကျွဲ၊
 မိုးမ၊ သင်ဖြူ၊ ဖာ'စသည့် ဝေါဟာရ
 များကိုလည်း ပါဠိမှ ဆင်းသက်လေ
 ဟန် ဝိဂြိဟ်ကျမ်းလာ ဖွင့်ဆိုထားပါ
 သည်။

ယခုဖော်ပြခဲ့သော သာဓကများ
 ကိုကြည့်လျှင် ပါဠိကျမ်းဝန် ကျမ်းကွင်
 နှစ်သော ရဟန်းမညာရှိ၊ လူမညာရှိ
 များက မြန်မာစကားကို ပါဠိအပြင် ပါဠိ
 ရှုထောင့်ကကြည့်ပြီး ပါဠိပြောပြောခဲ့
 ကြသည့် အစဉ်အလာသည် မည်မျှ
 ဩဇာကြီးမားကြောင်း အထင်အရှား
 တွေ့နိုင်ပါသည်။

မည်မျှပါဠိအစွဲသန်သနည်းဆို
 လျှင် ကိုလိုနီခေတ်ဦးပိုင်းက ထုတ်ဝေ
 သော (မဂ္ဂဇင်း)များတွင် 'မဂ္ဂဇင်း'ဟု
 ဥကလေးသတ်ဖြင့်ရေးသော မဂ္ဂဇင်း
 အချို့က မဂ္ဂဇင်းသည် မဂ္ဂဇ (လမ်းကို
 သိတတ်ခြင်း)ဟူသော ပါဠိစကားမှ
 ဆင်းသက်ခြင်းဖြစ်၍ 'မဂ္ဂဇင်း'ဟုရေး
 သည်အထိ ပါဠိအစွဲသန်ခဲ့ကြသည်ကို
 တွေ့ရပါသည်။ Magazine ဟူသော
 အင်္ဂလိပ်စကားလုံးကိုပင် ပါဠိဖြစ်လေ
 ဟန် ကြုံဆကြခြင်းဖြစ်သည်။ 'မဂ္ဂဇာ
 နေတိတိ မဂ္ဂဇင်း၊ မဂ္ဂ၊ လမ်းကို၊ ဇာ
 တိ၊ သိအပ်၏၊ ဣတိတသ္မာ၊ ထို့
 ကြောင့်၊ မဂ္ဂဇင်း၊ မဂ္ဂဇင်းမည်၏'ဟူ၍

ပင် ဝိဂြိုဟ်ကျင်းသည်ကို တွေ့ရပါသည်။
ပါဠိအစွဲသန်မှုနှင့် ပတ်သက်၍
မှတ်သားစရာ ဖြစ်ရပ်ကလေးများ
လည်း ရှိပါသည်။

တစ်ခါတွင် ဝန်စုရ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
က 'ထဘီ'ကို ဌဝမ်းဘဲဖြင့် 'ဌဘီ'ဟု
ရေးသင့်ကြောင်း ပြောဆိုသည်။ ပါဠိ
'ဌာ'ဇာတ်သည် ရပ်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊
နေခြင်း၊ တည်ခြင်း အနက်ရှိသည့်
အတွက် ထိုသို့ ဌဝမ်းဘဲဖြင့် ရေးသင့်
ကြောင်း ပါဠိဘက်သို့ဆွဲပြီး ပြောခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကင်းဝန်မင်းကြီးက
ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မြန်မာဘာသာမှာ ပါဠိဘာ
သာ ဝင်ဝင်မစွက်နှင့်ဟု ငေါက်လိုက်ရ
ကြောင်း ပုဂံဝန်ထောက်မင်း ဦးတင်၏
ပသင်္ဂီဝိသောဓနီသတ်ညွှန်းကျမ်းတွင်
ဖော်ပြထားပါသည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ်နှောင်းပိုင်း
တွင် ဆရာတော်များက ဘုရင့်ထံ ဆက်
သွင်းသော မေတ္တာစာများ၌ မြန်မာကို
'မြိမ္မာ'၊ အပုပ်ကို 'အပုတ်'ဟု သတ်ပုံ
မှားရေးသဖြင့် သတ်ပုံအမှားများကို
ရှောင်သင့်ကြောင်း ဝိဇ္ဇာကတ်တော်အုပ်
မိုင်းမိုင်းမြို့စားမင်းကြီး ဦးရန်(ဦးယံ)က
ဆရာတော်များကို လျှောက်သည်။
ထိုအခါ ဆရာတော်များက မြန်မာလို
'မရမ္မာ'ဟု ကျောက်စာများမှာ ပါဠိစီ
သည့်အတွက် 'မြိမ္မာ'ဟု မ ျ လုံးဆင့်
ရေးခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့အတူ အပုတ်
မှာလည်း 'ပု တီ'ဆိုသော ပါဠိမှလာ၍
တသတ်ဖြင့် ရေးသင့်သည်ဟု မိန့်ဆိုကြ
သည်။ ထိုအခါ မိုင်းမိုင်းမြို့စားမင်းကြီး
ဦးရန်က 'ကျောက်စာပါဠိ ဝိဂြိုဟ်များ
မှာ ငရန့် ဗိုက်တွင် အပြည့်ရှိသည်'ဟု
ဆို၍ ဗိုက်ကို ပုတ်ပြသည်။ ထို့နောက်
'မင်းနှင့်စပ်သော လောကမှုများမှာ
ရာဇာနံ အနု ဝတ္တိတုံဟူသောပါဠိနှင့်
မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူသောအရာ
ကို ဆရာတော်တို့ သိတော်မူကြပြီး
ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်တို့ကျောင်းများ
မှာ ဆရာတော်တို့ အလိုရှိရာ မည်ကဲ့သို့
ပင် ရေးသော်လည်း ရွှေနန်းတော် ဧက
ရာဇ်မင်းမြတ် ရှေ့တော်ကိုသွင်းသော

ယခုဖော်ပြခဲ့သော
သာဓကများကို
ကြည့်လျှင်
ပါဠိကျမ်းဂန်
ကျမ်းကျင်နွဲ့စပ်သော
ရဟန်းပညာရှိ
လူပညာရှိများက
မြန်မာစကားကို
ပါဠိအခြင်
ပါဠိရှုထောင့်က
ကြည့်ပြီး
ပါဠိပြော
ပြောခဲ့ကြသည့်
အစဉ်အလာသည်
မည်မျှ
ဩဇာကြီးမားကြောင်း
အထင်အရှား
တွေ့နိုင်ပါသည်

သီတင်းစဉ် တရားစာများမှာ ရွှေနန်း
ရွှေဘုံ ရေးရိုးရေးထုံး ဆုံးဖြတ်ချက်
အတိုင်းသာ လိုက်နာတော်မူကြပါ။ နေ့
မင်းအဆက်ဆက် ဆုံးဖြတ်ချက်အရ
လိုက်နာကြရသည့်အရာကို ဆရာတော်
တို့သိပြီး ဖြစ်တော်မူကြပါသည်။ ထို့
လျှောက်ထားဖူးကြောင်း ပသင်္ဂီဝိသော
ဓနီ သတ်ညွှန်းကျမ်းတွင် တွေ့ရပါ
သည်။

ပြီးစရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို နောက်
ဆုံးဖော်ပြပါမည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီးက
ပြည့်ပမှရေးပို့သော စာတစ်စောင်တွင်
'နှိုင်းမတူထိုက်အောင် သိုင်းခရလိုက်ပါ
ကြောင်း'ဟူ၍ အင်္ဂလိပ်စကား 'Thank
You'ကို မြန်မာစာလုံးဖြင့် ထည့်ရေး
ထားသည်ကို ပါဠိသန်သော မြန်မာ
ပညာရှိတစ်ဦးက သိုင်းခရတော့ မဖြစ်
နိုင်၊ 'ကသိုဏ်းရှ'ဟု ရေးခြင်းဖြစ်မည်
ဟု မှတ်ချက်ချဖူးကြောင်း မှတ်သား
ရပါသည်။

ဘာသာစကားများကို သိပ္ပံနည်း
ကျ လေ့လာသော ဘာသာဗေဒပညာ
ရပ် ထွန်းကားလာသည်နှင့်အမျှ ကမ္ဘာ
ပေါ်ရှိ ဘာသာစကားအသီးသီးတွင်
အခြားဘာသာစကားများနှင့်တူသော
လက္ခဏာများရှိသကဲ့သို့ ကွဲပြားသော
လက္ခဏာများလည်းရှိကြောင်း၊ ဘာ
သာစကားတိုင်းတွင် ပင်ကိုသွင်ဖြစ်
လက္ခဏာများ ရှိသည့်အတွက် ဘာသာ
စကားတစ်ခုကို လေ့လာရာတွင် အခြား
ဘာသာစကားတစ်ခု၏ ဩဇာ မလွှမ်း
မိုးစေဘဲ အလေ့လာခံဘာသာစကား၏
ပင်ကိုသွင်ပြင်လက္ခဏာများကို အနှစ်
အတိုင်း ဖော်ထုတ်လေ့လာရန် လိုအပ်
ကြောင်း ရှင်းလင်းရေးသားပြောဆို
များ တွင်ကျယ်လာပြီဖြစ်ပါသည်။ မြန်
မာစကားကို ပါဠိပြော ပြောသည့်
အလေ့အထများ လျော့ပါးလာပြီး မြန်
မာစကားကို မြန်မာပြော ပြောသည့် အလေ့
အလာများ တိုးပွားလျက်ရှိကြောင်း
တွေ့ရပါသည်။

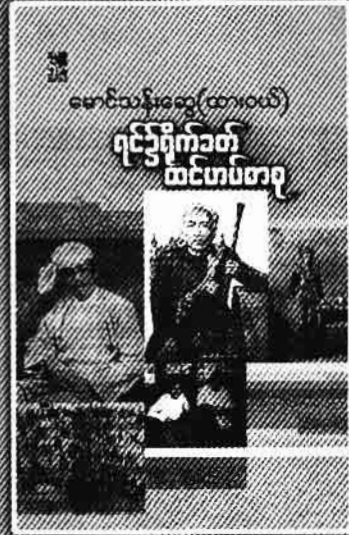
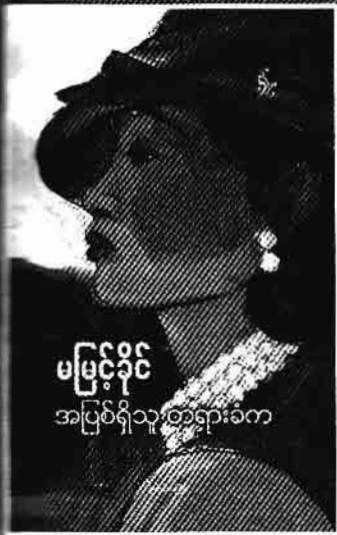
မောင်ခင်မင်၊ ရေး

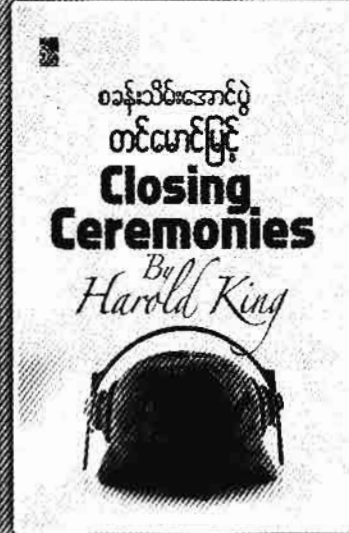
တန်ခိုး-၃၀၀၀ ကျပ်

တန်ခိုး-၃,၂၀၀ ကျပ်

တန်ခိုး-၃,၅၀၀ ကျပ်

BURMESE
CLASSIC

တန်ခိုး-၂၅၀၀ ကျပ်

တန်ခိုး-၄,၅၀၀ ကျပ်

တန်ခိုး-၃,၅၀၀ ကျပ်

မွန်ဖြူ

ဖြန့်ချိရေး လင်းလွန်းခင်စာပေ

အမှတ် ၄၉၊ ပထမထပ် (ဝဲ)၊ လိပ်ကန်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၁ - ၂၉၃ ၄၀၁ ၊ ၀၉ ၂၂၀ ၁၇၃၀ ၊ ၀၉ - ၄၂၁၇ ၁၉ ၇၁၂

အလှူအကျင့်မရှိသူ
ခြောက်ထပ်မြောက်အခန်း
တံခါးဝရောက်ဦး
အုတ်နံရံကို မှီကာ
တစ်ခဏမျှ အမော
ဖြေရသေးသည်။ ဒါပေမဲ့
တူလေး၊ တူမလေး
နောက် မေမေ သူတို့ဆွေ
မျက်နှာကိုမြင်တော့
ရေမသောက်ရသေးဘဲ
အမောပြေသွားသလို
ရှိသည်။ အခုလည်း
တံခါး ဖွင့်လိုက်တယ်ဆို
သိတတ်နေပြီဖြစ်သည့်
တူမလေးက
နောက်ဖေးကို တဒိုင်းဒိုင်း
ပြေးသွားကာ
ရေပုလင်းယူသည်။
တူလေးကတော့
ဘာပါလဲဟုဆိုကာ
သူမ ယူလာသည့်
အထုပ်ကို မွှေနှောထိ
ရှာသည်။
သူ သိပ်ကြိုက်သည့်
ဘဲဥဖြစ်နေလျှင်တော့

သစ်သားအားရ
ဆော်ဟစ်ကာ သူ့အမေကို
သတင်းပေးတတ်သည်။
ဆေးအကြာတွင်တော့
သူ့အမေ
မြင်ပေးလိုက်သည့်
နံနံနံကန်ကိုကိုင်ကာ
သူ့အဖွားဖို့၊
တီတီလေးဖို့ဟု ဆိုကာ
အနားပြန်ရောက်လာပြီး
တော့တွေ ဖောင်နေ၏။
ဆော်သံ၊ ဟစ်သံ
တင့်တင့်လှမ်း
နံနံပေါက်သံနှင့်
သူတို့တစ်တွေ
ဖွင့်ထားသည့်
ကာတွန်းအခွေထဲက
မိသံခတ်သံတို့ကြား
အသံနှုန်းကိုမြှင့်ကာ
သောက်မလုပ်သူကို
နှုတ်ဆက်ရသည်။
အမေနှင့်
တော့ပြောတော့
ရသံရသည်။
သူမ ပြောသမျှကို

တကယ်တော့
နန်းဇာတိကွင်

BURMESE
CLASSIC

တဟမ်ဟမ်နှင့် နောက်ဆုံး
ဘာမှ မကြားရဘူးဟု လက်
ခံပြုကာ သူ့မြေးအငယ်ပုံစံ
အမျိုးမျိုး လုပ်ပြနေသမျှကို
သဘောတကျ ရယ်နေတော့
သည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက်
သာရှိသည့် သူမတို့မိသားစု
တွင် အစ်ကိုကြီးက အိမ်
ထောင်သည်ဖြစ်ကာ၊ မေမေ
က အစ်ကိုကြီးမိသားစုထဲ
လိုက်နေသည်။ သူမကတော့
အစိုးရကျောင်းဆောင်တစ်ခု
တွင် နေသည်။ တစ်ပတ်
တစ်ခါ (အနည်းဆုံးနှစ်ပတ်
တစ်ခါဖြစ်ဖြစ်တော့) မေမေ
နှင့် တူ၊ တူမလေးတို့ထံ
ရောက်သည်။ အဲဒီအခါ
မနက်ကတည်းက တစ်နေ့
လုံး အေးအေးဆေးဆေး နေ
ပြီး ညနေစာစားပြီးမှ ပြန်
သည်။ အပြင်သွားဖို့ ပြင်နေ
သည့် အစ်ကိုကြီးက အေး
ဆေးမှ ပြန်ပေါ့ဟုဆိုကာ ရေ
ချိုးခန်းဝင်သွားသည်။

‘ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ဘာ
လို့မလာတာလဲ တီတီလေး’

‘စာမေးပွဲရှိလို့ သမီးရဲ့^၁
စာမေးပွဲဟုတ်လားဟု
ဆိုကာ တူမလေးက သူမ
ပေါင်ပေါ် မေးထောက်ပြီး
‘တီတီလေးတို့ စာမေးပွဲက
လက်နဲ့လား၊ ကွန်ပျူတာနဲ့
လား’ဟု ဆိုသည်။ မေမေက
တော့ ၇ နှစ်သမီး မြေးမကို
မျက်ခုံးတပင့်ပင့်နှင့် အံ့သြ
မဆုံး။

‘သမီး ခု ကျောင်းမှာ
ကွန်ပျူတာ တက်နေပြီ
တီလေး’

‘ဟုတ်တယ် ခိုင်ရေ၊
နှင့်တူမကို ပေးတက်ခိုင်း
လိုက်ပြီ။ ပထမတော့ နေ့

ခါတိုင်းလို
ပြတင်းပေါက်

ကနေ
ဒေါက်ဟစ်
နှုတ်ဆက်
တတ်သည့်
တူလေး၏
အသံ
မြေကြီးပေါ်သို့
ဖိတ်စဉ်
ကျမလာ
ဒါပေမဲ့
လက်ကလေး
တစ်ဖက်
ငှေ့ယမ်း
ပြနေတာတော့
မြင်သည်

ရာသီပိတ်ရက်မှ တက်ခိုင်း
မလို့၊ ဘယ်လိုမှ ပြောမရဘူး။
နောက်ဆုံးတော့ သူ့အဖေက
ဒီလောက်စိတ်ပါနေရင် တက်
ပစေတော့ကွာဆိုတာနဲ့ ဒီတစ်
ပတ်မှ စတာလေ’

အနားရောက်လာသည့်
ယောက်မက ဝင်ပြောသည်။
တူမလေးက သူမလက်ကို
ကိုင်ကာ ‘စတုတ်ကနေ
ဂိမ်းကိုသွား၊ အဲဒီမှာ ဆော့လို့
ရတယ်’ဟု ဆိုသည်။ ခုလို
ခေတ်ထဲ ခပ်ရှက်ရှက်နှင့်
ဝန်ခံရလျှင် စက်ကိရိယာဆို
ကိုင်တွယ်ဖို့ ကြောက်ရွံ့တတ်
သည့် သူမအတွက် ရှေ့

လျှောက် တူမလေးကို ဆရာ
တင်ရမည် ထင်ရဲ့။

‘သားလည်း ဝရုံးရေး
တတ်ပြီ’

ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေ
သည့် သူ့အစ်မကို တွန်းဖယ်
ချကာ သူမမျက်နှာကို သူ
လက်နှင့် အတင်းဆွဲယူပြီး
မျက်နှာချင်းကပ်၍ တူလေး
က ဆိုသည်။ သုံးနှစ်အရွယ်
မူကြိုကျောင်းသား တူလေး
က သူတတ်မြောက်နေသည့်
အရာကို သူ ပြောသည်။ ဒါ
တွင် က၊ ရိုးလား၊ ထမင်း
လည်း သူ့ဘာသာစားတတ်
ပြီ၊ မျက်နှာလည်း သစ်တတ်
ပြီ၊ ရှူရှူးလည်း သူ့ဘာသာ
ပေါက်တတ်ပြီတဲ့။ သူမက
တူလေးကို ဂရုတစိုက် ချီး
ကျူးစကားဆိုရင်း ဆရာကြီး
အောင်သင်း ဟောပြောချက်
ကို သွားသတိရသည်။ လူမ
ဆိုထားနှင့် တိရစ္ဆာန်လေးတွေ
တောင် သူတို့ဘဝကို သူတို့
ဘာသာ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ သင်
ယူခြင်းတွေနှင့် နှုတ်လုံးနေရ
တာပဲလေ။ ပေါင်ပေါ်က ဆွဲ
ချခံလိုက်ရသည့် တူမလေး
က မျက်နှာမှန်မှန်နှင့် ခပ်
လှမ်းလှမ်းမှာ ဆော့နေသည်။
တူလေးကတော့ သူမပေါ်မှာ
လည်ပင်းကိုဖက် စကားတွေ
တတွတ်တွတ်ဆိုရင်း ခဏ
ကြာတော့ အောက်ဆင်းသွား
သည်။ သူမလည်း မေမေနှင့်
စကားပြောနေဆဲ တူမလေး
ခပ်အစ်အစ်ငိုသံကို ကြား
သည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်
တော့ တူလေးလက်ထဲမှာ
အဖျားညှုတ်နေသည့် ကြိမ်တံ
အသေးလေးတစ်ချောင်း၊ ၇
နှစ်အရွယ် တူမလေးက
တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေသည်။

‘သားငယ် မမကြီးနဲ့
ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ’ဟုဆို
ကာ သူမနေရာကအထ အထိ
က သူတို့အမေ ထွက်လာ
သည်။ တူလေးက စပ်မြို့
လေးနှင့် သူ့အမေကို ကြည့်
နေသည်။

‘သားငယ် ဒီကြိမ်လုံး
ကို ယူမဆော့ရဘူးလို့ မေမေ
ပြောထားတယ်လေ မေမေ
မေမေကို’

တူလေးက ကြိမ်လုံးနဲ့
နောက် ဝှက်လိုက်သည်။ ပြီး
သူ့အစ်မကို တစ်ချက်ရွယ်မြို့
သည်။ သူ့အမေက ရှေ့တစ်
လှမ်းအတိုး ဖျတ်ခနဲ သူ့အစ်
မကို လှမ်းရှိက်သည်။ ဒါပေမဲ့
မထိလိုက်ပါ။ နောက်တစ်ခါ
ကြိမ်လုံးချက် အကြီးမအဆီ
ရောက်မလာစေဖို့နှင့် ကြိမ်လုံး
လေးကို ပြန်လည်ရယူဖို့
ဘယ်ဟာကို အလေးထား
မလဲ သူ့အမေ မဆုံးဖြတ်
သေးမီ၊ အကြီးမကို ဒီနေရာ
က အမြန်ဆုံးသွားဖို့ မျက်
ရိပ်ပြလိုက်ရသည်။ ဒီနောက်
ကြိမ်လုံးကို အကြမ်းဖက်
ယူဖို့ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူ
အမေ သဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။
သုံးနှစ်အရွယ် သားလေးက
သူ့အမေ တရွေရွေချင်းက
သွားသည်။ ကြိမ်တံလေးနဲ့
အကြမ်းဖက်လုပ်လိုက်လျှင် ငွှာ
ချလိုက်ဖို့ လမ်းမမြင်
ကြောက်စိတ်၊ ရှက်ရွံ့သွား
စိတ်တို့ဖြင့် နီးစပ်ရာလူတွေ
ကို ကြိမ်နှင့်ဆော်ဖို့ပဲ ရှိသည်။
အဲဒီအခါ အသားလည်း
နာမည်။ ကြိမ်လုံးလူတို့လည်း
ပိုခက်သွားမည်။ ခုအခါ
အနေကိုရော ဘယ်လိုပြော
မလဲ။ သူမ အပြင်းအထန်
စဉ်းစားနေဆဲ သူ့သား

အကြောင်း သိပုံရသည့် သူ့
အမေက လျင်လျင်မြန်မြန်
ဖြုတ်ထိုးဉာဏ်ကို အသုံးပြု
ဆိုက်သည်။

‘ဟာ အိမ်မြှောင် အိမ်
မိမိ’

တူလေးက အကောင်
အလောင်းဆို အင်မတန်စိတ်ဝင်
စားသည်။ ခုလည်း မျက်နှာ
ကြက်ကိုကြည့်ကာ သူ့အမေ
အော်တော့ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်
ပြီး သူ့ကြိမ်လုံးကို နောက်ပို
ဆိုက်သည်။ သူ့အမေက
ထည်း အိမ်မြှောင်ကို စိတ်ဝင်
စားကြည့်နေသလို ပုံစံဖြင့်
သူ့နောက်ကို ပတ်လိုက်
သည်။ ပြီး လေကဲ့သို့ လျင်
မြန်သော အရှိန်ဖြင့် ဖျတ်ခနဲ
ဆွဲယူလိုက်သည်။ တစ်ဆက်
တည်းဆိုသလို ဝါးခနဲအော်
ငါးနှင့်အတူ ကြမ်းပေါ်ကို
အောင်ဖြင့် တဒုန်းဒုန်းထသံ
တ နားထဲစူးစူးဝါးဝါး ဝင်
လာသည်။ ကြိမ်တံနှင့် ကြမ်း
ပြင်ကို တဖြန်းဖြန်းချလိုက်
တော့ တိတ်ခနဲ ငြိမ်သွား၏။

‘ဒီမှာကြည့်စမ်း ဒီ
ကြိမ်လုံးနှင့် မေကြီးလက်ကို
ရိုက်မယ်၊ အား... နာလိုက်
တာ အရမ်းနာတာပဲ၊ မှန်း
သားလက်ကို ရိုက်ကြည့်ရ
အောင်’

မျက်လုံး ကလယ်
ကလယ်ဖြင့် ကြည့်နေရာက
ဆတ်ခနဲလက်ကို နောက်တက်
လိုက်သည်။

‘နာတယ်နော် ဟုတ်
တယ်မဟုတ်လား၊ ပြောစမ်း
မေကြီးကို ပြောစမ်း၊ နာလား’
မျက်ရည်အဝိုင်းသား
ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညှိတ်ကာ ‘နာတယ် နာ
တယ်’ ဟု ဆိုသည်။

‘အေးပေါ့ သားရယ်၊
သားတောင် နာသေးတာ၊
မေကြီးလည်း နာရှာမှာပေါ့။
ကြည့်စမ်း မေကြီးလက်
မောင်းကို သား ရိုက်ထားတဲ့
အရိုးရာတွေ မေကြီးကို
မသနားဘူးလား ပြောစမ်း’

အနားရောက်လာသည့်
သမီးကြီး လက်မောင်းက
အရိုးရာတွေကို ပြရင်း ပြော
တော့ မျက်နှာမကောင်းဘဲ
ကြည့်နေသည်။

‘မေကြီးကို ပြောစမ်း၊
မေကြီးကို သနားလား’

ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညှိတ် နာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့ဖြင့်
သနားတယ်ဟု ဆိုသည်။

‘သနားရင် သွား မမ
ကြီးကို ခွဲဖွဲ့ လုပ်ပေးလိုက်’

အဲဒီလိုပြောတော့ သား
လေးမျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွား
လျက် သူ့အစ်မဆီ ပြေးသွား
ကာ လက်မောင်းတစ်လျှောက်
အရင်းမှစ၍ ခွဲဖွဲ့ခွဲဖွဲ့ဟု
မရပ်မနားဆိုကာ လက်ဖျား
ရောက်တော့ တစ်ခါလက်
မောင်းရင်းကို ပြန်တက်
သည်။ နောက် သူ့အစ်မနဖူး၊
နာခေါင်း၊ ပါးပြင်နှင့် မေးစေ့
တို့ကို တစ်ချင်း နှမ်းလျက်
ခွဲဖွဲ့လုပ်နေတာ မပြီးတော့။

ဒီတော့မှ သူ့အမေ
လည်း သက်ပြင်းချလိုက်
သလို သူမ တစ်ကိုယ်လုံး
လည်း ဇောချွေးတို့ဖြင့် နှစ်နေ
ကြောင်း သတိပြုလိုက်မိ
သည်။

အဲဒီနေ့က သူမပြန်လာ
တော့ လမ်းမီးတို့ လင်းစပြု
ပြီ။ ဆောင်းရာသီမို့ မိုးချုပ်
နေပေမဲ့ သိပ်တော့ နောက်
မကျသေးပါ။ တစ်နေ့လုံး
ဆော့ထားတာကြောင့် ချွေး

တို့ဖြင့် အေးစက်စက်ဖြစ်နေ
သော သူတို့ကိုယ်လေးတွေ
ကို ဖက်ပွေ့နှုတ်ဆက်ရင်း ပြန်
ခါနီး သူတို့တွေ တိတိတာတာ
ပြောသမျှကို နားထောင်ရ၊
ခေါင်းညှိတ်ရ၊ ပြန်ဖြေရနှင့်
လှေကားကို မဆင်းရသေး။
သူတို့အမေ ဝင်ဖြတ်မှ ပြတ်
တော့သည်။ မျောက်လေးလို
သံပန်းထိပ်ကို တွယ်တက်
ကာ တဝုန်းဝုန်းမြည်အောင်
ပြုလျက် အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်
နေသည့် တူလေးအသံက
လေးထပ်ထိတောင် ကြားနေ
ရသည်။ သော့ကို ပြန်ချိတ်
ကာ ကြိုးကိုဆွဲပြီး လှည့်
ထွက်လိုက်ပြီးမှ တာဝန်တစ်
ခုကို သတိရသည်။ ဪ
မေ့လို့ သူတို့လေးတွေကို တာ
တာလုပ်ရဦးမှာပဲ။

ခြေတစ်လှမ်း နောက်
ဆုတ်ကာ ခြောက်ထပ်ဆီ
မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ခါ
တိုင်းလို ပြတင်းပေါက်ကနေ
အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်တတ်သည့်
တူလေး၏အသံ မြေကြီးပေါ်
သို့ဖိတ်စဉ်ကျမလာ။ ဒါပေမဲ့
လက်ကလေးတစ်ဖက် ဝှေ့မီး
ပြနေတာတော့ မြင်သည်။

သူမ ခြေတစ်လှမ်းထပ်
ဆုတ်လိုက်သည်။ သေချာ
ကြည့်လိုက်တော့ အို မေမေ
မေမေပါလား။ ကြည့်စမ်း
ခြောက်ထပ်မြောက် ပြတင်း
ပေါက်ကနေ လက်ကလေး
ဝှေ့မီးတော့တာလုပ်နေသူဟာ
ခုနစ်နှစ်အရွယ် တူမလေး
လည်းမဟုတ်၊ သုံးနှစ်အရွယ်
တူလေးလည်း မဟုတ်။

အသက် ခုနစ် ဆယ်
အရွယ် သူမ၏ မေမေပါလား
ကွယ်။

■
နန်းကေရီရှင်

ပြန်ချီရေး

အမှတ် ၁၃၃
(မြေညီထပ်)
လမ်း ၄၀
ကုန်သည်လမ်းနဲ့
မဟာဗန္ဓုလလမ်းကြား
ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း
၃၉၀၂၁၀

ဒေသစကား... ဒေသလေသံ

စိုးရန်နိုင်

ကျွန်တော်တို့
မြန်မာနိုင်ငံကြီးဟာ
ဘိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံ
နီတင်းနေထိုင်တဲ့
နိုင်ငံတစ်ခုပါ။ လူမျိုးပေါင်းစုံ
နေထိုင်တဲ့ နိုင်ငံကြီးတစ်ခုပဲ။
မိမိတို့ရပ်ရွာလေ ထူးစံနဲ့အညီ
အပြောအဆို၊ အရေးအဝိုင်း၊
ယဉ်ကျေးမှုကအစ
တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး မတူညီဘဲ
ကွဲပြားတတ်ကြပါတယ်။
ကွဲပြားတာနဲ့အမျှ
တစ်ဦးအပြော အဆိုကို
တစ်ဦးက နားလည်နိုင်မှသာ
ထာဝစဉ်ရေရှည်
ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာ
ပြောဆိုဆက်ဆံနိုင်ကြမှာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရပ်ရွာ၊
ကိုယ့်ဒေသရဲ့
စကားနဲ့ လေသံဆိုတာ မလွဲမသွေ
ရှိကြပါတယ်။
ဒါကို နားလည်နိုင်အောင်
ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားရမယ်။
လေ့လာမှတ်သားကြရမယ်။
‘အမှုအကျင့်သည်
အမျိုးအနွယ်ကို ပြောနေသည်။
နှုတ်ထွက်စကားသည်

အရပ်ဒေသကို ပြောနေသည်။ ပေါင်း
စပ်ရာဝင်မြင်းသည် ချစ်ခင်ကြောင်း
ကို ပြောနေသည်။ ကိုယ်ရောင်
ကိုယ်ဝါသည် သူစားသောအစားအစာ
ကောင်း၊ မကောင်းကို ပြောနေသည်’
လို့ မဟာရဟန်းတို့မှာ ရှင်မဟာသီလ
ဝံသဆရာတော်က ရေးဖူးပါတယ်။
နှုတ်ထွက်စကားကို ရှင်မဟာသီလဝံသ
ဆရာတော်တို့ကောင် အလေးတမူဂရုဗြ
ရေးသားခဲ့ကြတယ်။ နှုတ်ထွက်စကား
ကို နားထောင်ရင် အရပ်ဒေသကို အပ်
ကျမပ်ကျသိနိုင်ရမယ်။
ပမာမယ် ယနေ့တိုင် မြင်းခြံနယ်
က လူတွေပြောနေတဲ့ ဒေသစကား၊
ဒေသလေသံတွေကို လေ့လာကြည့်ရ
အောင်။
ရေတွင်းကို ရေခွန်း၊ စိန်ထွန်းကို
စိန်ထွင်း၊ ကွမ်းကို ကွင်း၊ ခုနစ်နာရီကို
ခွင်နစ်နာရီ၊ ဆိုက်ကားကို ဆိုက်တွဲ၊
ဘန်ချည်အိတ်ကို ဘဗြိမ်း၊ လက်နှီး
စုတ်ကို လက်ခုတ်။ ဒါမြင်းခြံ နွားထိုး
ကြီးက လူတွေရဲ့ နှုတ်ထွက်စကား
နဲ့ လေသံတွေပါ။ ဒီလေသံကို ကြားရ
ရင် ဒါမြင်းခြံ နွားထိုးကြီးနယ်သားပါ
လို့ အတပ်ပြောနိုင်ပါတယ်။ မြင်းခြံ
နွားထိုးကြီးနယ်ဟာ တကယ်ကို မြန်မာ
စစ်စစ် အညာလေသံနဲ့ ပြောကြတာ

ဖြစ်တယ်။ ကောင်းတယ်လို့ ပြော
တောင် ကောင်းချက်ကတော့လို့ ပြော
တတ်ကြတယ်။ နားလိုတာကို နား
ပါ၊ စာချုပ်ကို စာချုပ်တဲ့၊ ဒါဟာ မြင်း
နွားထိုးကြီးရဲ့ စကားသံနဲ့ လေသံ
ပါ။
ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က တောရ
တွေမှာပြောတာ ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။
‘အမေရေ ထမင်းအိုးကြီး ငေး
အန်နေပြီဗျ’လို့ သားလုပ်သူက ငေး
တော့ အမေလုပ်သူက-
‘ဟဲ့ ထမင်းအိုးကြီး အော့အ
နေရင် ဂေါ်ဂလံနဲ့ နှိပ်လိုက်’တဲ့။
ဟုတ်လို့၊ အဓိပ္ပာယ်က ထမင်း
အိုး ဆူရင် ယောက်မနဲ့ ဓမ္မလိုက်လို့ပြော
တာဖြစ်ပါတယ်။
ယောက်မကို ဂေါ်ဂလံဟု ခေါ်
တယ်။ ယနေ့အချိန်မှာ ယောက်မ
ဂေါ်ဂလံလို့ မခေါ်ကြတော့ပါ။ ဒီအသံ
အနှုန်းတွေ မကြားရတော့ပါဘူး။
ထမင်းကြမ်းနဲ့ ထန်းလျက်ခဲစားတာ
မှင်းကြမ်းနဲ့ ညက်ခဲစားတယ်လို့ ပြော
တတ်ကြတယ်။ မြန်မာတို့ဒေသစကား
မြန်မာစကား၊ မြန်မာလေသံစစ်စစ်
တွေပါ။ မန္တလေးမှာ အရပ်တစ်
လှည့်ပြီး စမူဆာသုပ်ရောင်းတဲ့သူတွေ
ရှိပါတယ်။ လေးထောင့်သုပ်ပြား

...ကြီးထဲမှာ စမူဆာ၊ ဆိတ်သား
...အသားလုံး စတာတွေကို ရွက်ပြီး
...ဆောင်းသူ တွေပါ။ စားသူရှိလို့
...ဆိုင် အရွက်ကြီးကိုချ၊ စမူဆာတွေ
...စားမယ့်သူကို-

‘ဆရာကြီး နဲ့လိုက်ရမလား’တဲ့။
ကျွန်တော်က နဲ့တာကို မသိလို့
...တာ နယ်တဲဟန်ပြုပြပါတယ်။

‘ဪ နယ်တာကိုး’
လို့ ကျွန်တော် မှတ်လိုက်ပါတယ်။
ကျွန်တော်က စမူဆာသည်ကို-

‘ခင်ဗျား ဘယ်အရပ်သားလဲ’
...တော့ ‘မုံရွာ အနောက်လက်
...တက်သား’ပါတဲ့။

ကျွန်တော် မောက်တစ်ခါ စမူဆာ
...သည်တစ်ဦးကို ဝယ်စားတော့
... ကျွန်တော့်ကို ‘နဲ့လိုက်ရမလား’
...တော့ ကျွန်တော်က ပါးသွား
...။

‘ခင်ဗျား ကျားတက်သား မဟုတ်
...ဆိုတော့ စမူဆာသုပ်သည်က
...ကြည့်ပြီး ‘ဟုတ်ပါတယ်’လို့ ဝန်ခံ
...ပါတယ်။

ဒါ ကျွန်တော် စမူဆာသုပ် ဝယ်
...လို့ ရလို့ကတော့ မဟုတ်တစ်ခုပါ။

ကျွန်တော် တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖူး
တဲ့ မန္တလေးက သတင်းစာကြီးတစ်
ဆောင်မှာ တစ်ခါက ရွှေဘို သတင်း
ဆက်တစ်ဦးက ‘ရွှေဘိုတောင်ဘက်’
ဆိုပြီး သတင်းတစ်ပုဒ်မှာ ရေးလာပါ
တယ်။ ဒါကို အတူတာဝန်ကျတဲ့
အယ်ဒီတာက ‘ရွှေဘိုတောင်ဘက်’လို့
ပြင်လိုက်ပါတယ်။ ရွှေဘိုသားတွေ၊
နဲ့ရွာသားတွေ၊ မိတ္ထီလာသားတွေဟာ
သူတို့ဒေသကို တောင်လက်၊ မြောက်
လက်၊ အနောက်လက်လို့ ရေးတတ်သုံး
ဘက်ကြတယ်။ တကယ်တော့ တောင်
ဘက်၊ မြောက်ဘက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့
တောင်ဘက်ထက် တောင်လက်က
ဒေသစကား၊ ဒေသလေသံနဲ့ ပိုပြီး ချီးစပ်
တယ်။ ကိုယ်မှန်တယ်ဆိုပြီး ဇွတ်ပြင်
ရင် ဒေသစကားနဲ့ ဒေသလေတွေ
ပျောက်သွားမှာပေါ့။ ဒီလေသံတွေ

ကိုယ်မှန်တယ်
ဆိုပြီး
ဇွတ်ပြင်ရင်
ဒေသစကားနဲ့
ဒေသလေတွေ
ပျောက်သွားမှာပေါ့
ဒီလေသံတွေ
မပျောက်စေလိုလို့
သူမူအတိုင်းပဲ
ကျွန်တော်
ပြန်ပြင်ပြီး
ထည့်ပေးခဲ့ဖူးပါတယ်

မပျောက်စေလိုလို့ သူမူအတိုင်းပဲ
ကျွန်တော် ပြန်ပြင်ပြီး ထည့်ပေးခဲ့ဖူး
ပါတယ်။

ကွယ်လွန်သူ ကျွန်တော့် ကျေးဇူး
ရှင်ဆရာကြီး ဦးမောင်မောင်တင်(မဟာ
ဝိဇ္ဇာ)ဟာ ဒေသစကား၊ ဒေသလေသံ
ကို သိပ်ပြီး အလေးထားပါတယ်။
လေ့လာစူးစမ်းမှုလည်း ကြာခဏ ပြု
တတ်တယ်။

တစ်ခါက ရွှေဘိုနယ်က ဟံလင်း
ကြီး ပျူမြို့ဟောင်းကို သွားကြတော့
အသက် ၈၀ ကျော် အဘွားကြီးတစ်ဦး
ကို ဟံလင်းကြီးသမိုင်းပြောခိုင်းပြီး စူး
စမ်းပါတယ်။ အဘွားကြီးက ဟံလင်း
ကို ‘လှင်း...လှင်း...လှင်း’နဲ့ ပြော
တော့ ဆရာကြီးက သိပ်သဘောကျ
သွားပြီး-

‘ဒါ ဟံလင်းလေသံ စစ်စစ်ကွ’
လို့ အတုပါလာတဲ့ ကျွန်တော်တို့
တည့်တွေကို လှည့်ပြောပါတယ်။

ဟံလင်းကို အဖြေပြောရင် ဟံ
လင်း...ဟလင်း...ဟလင်း...လှင်း
ဆိုပြီး လေသံပြောင်းပြီး ထွက်လာပါ
တယ်။

နောက် ဗဟုသုတတစ်ခုကိုလည်း
ဆရာကြီးက ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။
မန္တလေး ရွှေနန်းတော်ကြီး အရှေ့ဘက်
အနုပညာများပြန့်ကြဲတဲ့ နန်းတော်ရှေ့
သားများဟာ ဘယ်တော့မှ နန်းတော်
ရှေ့လို့ အသံထွက်ပြီး မပြောပါဘူးတဲ့။
‘နန်းတော်ရှေ့’လို့ဆိုပြီး ဟထိုးသံ
ပျောက်ပြီး ပြောတတ်ကြပါသတဲ့။

နန်းတော်ရှေ့လို့ ပြောမှသာ
နန်းတော်ရှေ့သား ဝိသပါသတဲ့။

ဆရာကြီး ဦးဆန်းထွန်း(မန်း
တက္ကသိုလ်)ကလည်း သူဆောင်းပါး
တစ်ပုဒ်မှာ ရေးဖူးပါတယ်။

‘ကျွန်တော် မန္တလေးသားပါ’လို့
ပြောလာရင် သင့်ကို ထိုလူက လိမ်တော့
မယ်လို့ မှတ်ပါ။ ထိုလူဟာ မန္တလေး
သားစစ်စစ် မဟုတ်၊ မန္တလေးသားနား
သည့် ဘယ်သောအခါမှ မန္တလေးသား
ဟု မပြော။ ‘မန်းလေးသား’ဟုသာ

တသံမျောက်၍ ပြောတတ်သည်လို့
ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒေသစကား၊ ဒေသ
လေသံကို ဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်ကြ
ပါ။ အောက်ပြည်အောက်ရွာဖြစ်တဲ့
မုတ္တမသားများဟာ မုတ္တမလို့ ဘယ်
တော့မှ ဘယ်တော့မှ အဝီ မပြောပါ
ဘူး။ မဒမ ပါတဲ့။ ဒါကို မသိလို့ မုတ္တမ
လို့ အသံထွက်လိုက်ရင် မြို့ခံ မဟုတ်
လူစိမ်းပဲလို့ သိကြသတဲ့။ မော်လမြိုင်
က ဒိုင်းဝန်ကွင်းအရပ်ကို ဒိုင်းဝန်ကွင်း
လို့ ခေါ်ကြပြောကြတယ်။ စည်သည်
က ဒိုင်းဝန်ကွင်းသွားမယ်လို့ ပြောမိရင်
ယာဉ်မောင်းက မြို့ခံမဟုတ် မုန်းသိပြီး
ငွေပိုတောင်းတတ်တယ်။ ရန်ကုန်တစ်
ဖက်ကမ်းက သန်လျင်မြို့ကိုလည်း
တညင်လှိပ် ခေါ်ကြတယ် မဟုတ်လား။

ဒေသစကားနဲ့ ဒေသလေသံဟာ
လေ့လာမှတ်သားတတ်ရင် ပျော်စရာ
ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တော့
ရောက်လေရာဒေသမှာ အမြဲ နားစွင့်ပြီး
လေ့လာမှတ်သားတတ်တယ်။ မသိရင်
လည်း မေးရတာပေါ့။ ဒါဟာ စပ်စုတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ စူးစမ်းတာပါ။ စပ်စု
တာနဲ့ စူးစမ်းတာဟာ တန်ဖိုးချင်း
ကွာခြားပါတယ်။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မိမိ
ဒေသစကားနဲ့ ဒေသလေသံကို ဘယ်
အရပ်ရောက်ရောက် ရုတ်တရက်
မမျောက်နိုင် ကြပါဘူး။ ဗီအေတိုင်းပဲ
ပြောတတ်၊ ဆိုတတ်ကြတယ်။ ဒေသ
စကား၊ ဒေသလေသံကို ဂရုစိုက်လို့
ရာဇဝတ်မှုကြီး တစ်ခုတောင် ဖော်ထုတ်
နိုင်ခဲ့ကြောင်း မှတ်သားရဖူးတယ်။

တစ်ခါက ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး
ရဲ့ နယ်ဘက်မှာ ကားလမ်း စားပြ
တိုက်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကို ရဲတွေ
က စားပြတိုက်ခံရတဲ့သူတွေကို သေချာ
လေ့လာ စူးစမ်းပြီး မေးမြန်းပါတယ်။
စားပြတိုက်ခံရတဲ့သူတွေထဲက လူတစ်
ဦးက ဘာပြောသလဲဆိုတော့-

‘ထူးတာက စားပြတစ်ဦးက
ကျွန်တော်တို့ ခရီးသည်တွေကို ဟော
ဒီလို ခြိမ်းခြောက်ပါတယ်။ မလှုပ်ကြ

အောက်ပြည်
အောက်ရွာဖြစ်တဲ့
မုတ္တမသားများဟာ
မုတ္တမလို့
ဘယ်တော့မှ
ဘယ်တော့မှ
အဝီ မပြောပါဘူး
မဒမ ပါတဲ့
ဒါကိုမသိလို့
မုတ္တမလို့
အသံထွက်လိုက်ရင်
မြို့ခံမဟုတ်
လူစိမ်းပဲလို့
သိကြသတဲ့

နဲ့၊ လှုပ်ရင် စေကြီးနဲ့ ခုတ်လိုက်မယ်
တဲ့’ ခင်ဗျ။

စွမ်းရည်ပြည့်ဝတဲ့ ရဲတွေပဲ ချစ်
ချင်းပဲ သိလိုက်ရပြီပေါ့။ စားရည်ဆို
စေလို့ အသံထွက်တာဟာ တုံ့လေး
အရပ်သားတွေပဲ ရှိတာကိုး။ ဒါနဲ့ ငွေ
တေးဘက်က နာမည်ဆိုးရှိတဲ့ လူတွေ
ကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်လိုက်တော့ စားပြ
မှုဟာ မကြာခင်မှာဘဲ ပေါ်ပေါက်သွား
ရပါသတဲ့။ ဒါကြောင့် ဒေသစကား
ဒေသလေသံဟာ ပေါ့ပေါ့လေး မဟုတ်
ပါဘူး။ သိပ်အရေးပါပါတယ်။

ဆိုခဲ့သလိုပါပဲ။ ဘယ်အရပ်သား
မဆို မိမိတို့ ရပ်ရွာဒေသရဲ့ လေသံ
အတိုင်းနဲ့ ဗီအေတိုင်းပဲ ပြောတတ်ကြ
တယ်။

တစ်ခါက ကျွန်တော် ဈေးချိုတော်
တောင်ဘက် ၂၈ လမ်းဘေးမှာ
အထမ်းနဲ့ရောင်းတဲ့ မြီးရှေ့ဆိုင်မှာ ငြီး
ရှေ့ရပ်စားနေပါတယ်။ စားလို့ မပြီးခင်
မှာဘဲ အညာကျေးလက်ဟန် ဝတ်ထား
တဲ့ လူတစ်ဦးရောက်လာပြီး မြီးရှေ့မှာ
စားပါတယ်။ သူ့ခမျာ အတော် ဆာလာ
ဟန်တူပါရဲ့။ ကျွန်တော် မပြီးခင်မှာဘဲ
ခဏနဲ့ ကုန်သွားတယ်။ စားပြီး သူက
ပါးစပ်သုတ်၊ ပိုက်ဆံပေးပြီး မြီးရှေ့
သည်ကို ပစ္စည်းတစ်ခု တောင်းခံ
တယ်။

ကျွန်တော် သူ့ပြောစကားကြောင့်
အတော်အံ့သြသွားပြီး ရယ်လည်း ရယ်
ချင်သွားတယ်။ မနည်းကို ဟန်ဆောင်
ပြီး အောင့်နေလိုက်ရတယ်။ မြီးရှေ့
သည်က ခေါင်းကုတ်ပြီး ဦးနှောက်
ခြောက်သွားသလို စားနေတဲ့သူတွေက
တော့ ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။

သူက သွားကို လက်နဲ့ ထိုးပြီး
ပြောလိုက်တဲ့ ဒေသစကား၊ ဒေသလေ
သံကတော့ ‘သွားကြားညပ်လို့ ဒုတိ
ခညောင်း တစ်ခုလောက် ပေးပါဗျာ’
တဲ့ ...။

ဆံပင်မိတ်ကပ် အလှပြင်ခန်းမနှင့်
ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သုံး အလှကုန်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုး
လက်လီ၊ လက်ကားဖြန့်ဖြူးရောင်းချရေး

အလှပြင်သင်တန်းလည်း ရှိပါသည်

- ၂၅(ပီ)၊ ရတနာလမ်း၊ ၁၆/၂ သယ်န်းကျွန်း၊ ဖုန်း - ၅၆၀၉၁၃၊ ၀၉၅၁၀၇၀၀၀

ဆင်ရင်း - အမှတ် ၂၆၊ ၃၈*၇၉ လမ်းထောင့်၊ မန္တလေးမြို့။ ဖုန်း - ၀၂ ၇၂၄၂၀၊ ၀၉၅၁၂၂၁

ဆွဲ - အမှတ် ၃၀၁၊ ကျောက်ကာလမ်း၊ မြဝတီရပ်၊ မုံရွာမြို့။ ဖုန်း - ၀၉၅၁၇၇၇

မင်းသား အမည်အားဖြင့်

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး
ပြိုတော့မယောင်။ ပြာလွင်နေသည့်
အာကာပြင်ဝယ် ခဲပုပ်ရောင်
ညီညစ်ညစ် တိမ်ဆုပ်တိမ်ဆိုင်တွေ
တစ်စတစ်စ မင်းမူလာ၏။
လေနုအေး၏ တစ်ချက်ချောအသွေးမှာ
ကောင်းကင်ကြီး ညည်းညူသံကို
မသဲမကွဲ ကြားလိုက်ရသည်။
မကြာမီပင် မိုးသားတစ်ပြင်လုံး
တိမ်ညိုတိမ်လိပ်တို့ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။
မိုးရွာတော့မည့် လက္ခဏာကို
သူဆိုင်လေးအတွင်းမှ ငေးရီကြည့်ရင်း
'ဟင်း' ခနဲနေအောင် သူ
သက်ပြင်းချမိသည်။

'ကိုမ်း... ကိုမ်း' ဟူ၍ မိုးနတ်
သား၏ တပ်လှန့်အချက်ပေးနေ
သော မိုးခြိမ်းသံတို့ကို သူ ထပ်မံ
ကြားရပြန်သည်။ တစ်ဖန်
'ဖြောက်၊ ဖြောက်... ဖြောက်'
ဟူသော အသံကလေးများဖြင့်
မိုးစက်ကလေးများသာ ကျဆင်း
နေရာမှ 'ဝေါ...' ခနဲ အသံနက်
ကြီးနှင့်အတူ ဝသုန်မြေပေါ်သို့
မိုးစက်ပေါက်များ တစ်ခဲနက်ခဲနဲ
ပေါက် ရွာသွန်းလာတော့သည်။
သူ့အထဲတွင် မိုးရွာနေသည့်
တဖြောက်ဖြောက်အသံကို မရဏ
သေမင်းခေါ်သလို အလန်တကြား

လေညင်း
တချို့က
ဝေခနဲ
တိုက်ခတ်ကာ
မိုးစက်တွေကို
သယ်လာပြီး
သူ့မျက်နှာကို
ပုတ်ကာ
ခတ်ကာ
ထိခတ်လာ၏။
မလှုံတရုတ်
သူ့ဆိုင်
ကျဉ်းကျဉ်းလေး
ထဲတွင်
ထိုင်ရမလို
ထရမလို

ဖြစ်မိသည်။ တစ္ဆေတစ်
ကောင်၏ လေချွန်သံကြား
ရသည့်နှယ် သူ ကြောက်နေ
သည်။ ဟုတ်သည်။ သူ
ကြောက်နေမိသည်။

လေညင်းတချို့က ဝေ
ခနဲတိုက်ခတ်ကာ မိုးစက်တွေ
ကို သယ်လာပြီး သူမျက်နှာ
ကို ပုတ်ကာခတ်ကာ ထိခတ်
လာ၏။ မလုံတလုံ သူ့ဆိုင်
ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ထိုင်
ရမလို၊ ထရမလို။

‘မိုးတိတ်ပါစေ၊ မိုး မြန်
မြန်တိတ်ပါစေ’

သူနှုတ်မှ ဂါထာရွတ်
သလို အထပ်ထပ်ဆုတောင်း
နေမိသည်။ ဆုတောင်းမပြည့်
ချင်၍လားမသိ။ မိုးက ပို၍
ပင်သည်းလာသည်။ လေက
ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်တော့ ကြိုး
တန်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့်
ကော်ဖီမစ်ထုပ်တွေ အောက်
ပြုတ်ကျကုန်၏။ သူ ကပျာ
ကယာပြန်ကောက်လိုက်သည်။
ဆိုင်ရှေ့တွင် ဆွဲချထားသော
တာလပတ်က တဖျပ်ဖျပ်
လှုပ်ခတ်နေသည်။

လမ်းပေါ်မှ ခပ်သုတ်
သုတ် လျှောက်နေကြသည့်
လူအချို့ကို မျှော်လင့်ချက် လဲ
လဲ မျက်ဝန်းလေးဖြင့် သူ
လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ လူ
လေး၊ ငါးယောက် ဆိုင်ထဲ
ဝင်လာ၍ သူ ပျော်သွား
သည်။ ကော်ဖီ မှာသူမှာ၊
နွားနို့ မှာသူမှာနှင့်မို့ သူ မြန်
မြန်ဆန်ဆန် ထည့်ပေးလိုက်
သည်။

ထမင်းချိုင့်တစ်ဖက်၊
ထီးတစ်ဖက်နှင့် အလုပ်မှ ပြန်
လာကြသူတွေ၊ တချို့က ထီး
မပါ၍ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်
နေကြသည်။ သူ့ဆိုင်က

လေက
ခပ်ပြင်းပြင်း
တိုက်တော့
ကြိုးတန်းမှာ
ချိတ်ဆွဲထားသည့်
ကော်ဖီမစ်ထုပ်တွေ
အောက်
ပြုတ်ကျကုန်၏
သူ
ကပျာကယာ
ပြန်ကောက်
လိုက်သည်
ဆိုင်ရှေ့တွင်
ဆွဲချထားသော
တာလပတ်က
တဖျပ်ဖျပ်
လှုပ်ခတ်နေသည်

လူစည်ကားရာ မှတ်တိုင်
နားတွင်မို့ လူတွေ ဥဒဟိုသွား
လာလျက်။

သူ့လက်မှ နာရီကို
ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုးနာရီ
ခွဲပြီ။

မိုးက အရှိန်အဟုန်ပြင်း
ပြင်း အားနှင့် မာန်နှင့် ရွာ
သည်းဆဲ။

သူ့ဆိုင်လေးက ညလုံး
ပေါက်ဖွင့်သည့် ဆိုင်ဖြစ်
သည်။ နွားနို့ရသည်။ အသင့်
ဖျော်ကော်ဖီမစ်လေးပါ သူ
တင်ရောင်းသည်။ အဓိက
ရောင်းသည်ကတော့ နွားနို့

ဖြစ်သည်။
ဆို ငွေငွေ ထားသည့်
နေရာက ညဘက်ဆိုပေမဲ့
ခြောက်ကပ်မနေ။ ဝါကြွင့်နေ
သော ညမီးရောင်အောက်
တွင် အိပ်စက်ခွင့်မရဘဲ သူ
လိုပင် လှုပ်ရှားသွားနေကြသူ
တွေရှိသည်။ သူ့ဆိုင်၏ ဘေး
တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကွမ်း
ယာဆိုင် နှစ်ဆိုင်ရှိသည်။
မျက်နှာချင်းဆိုင် ကားလမ်း
မ ဟိုဘက်တွင်တော့ တစ်ခါ
တစ်ရံမှူးပြီး သီချင်းအော်ဆို
နေတတ်သည့် ဆိုက်ကား
သမားတချို့။ ခပ်လှမ်းလှမ်း
တွင် ဘောလုံးပွဲကြည့်သူတွေ
နှင့် လူစည်ကားနေတတ်
သည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ကြီး တစ်ဆိုင်ရှိသေးသည်။

ညဆယ်နာရီကျော်ဝန်း
ကျင်လောက်အထိ လူသွား
လူလာ မပြတ်သည့်နေရာဖြစ်
သည်။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင်
တော့ ကားသမား၊ တက္ကစီ
သမားတွေနှင့်သာ သူ့ဆိုင်
လေး စိုပြည်နေတတ်သည်။

မိုးရွာနေသည့် အချိန်
တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျော့လာ
၏။ ဆိုင်ထဲတွင် လူတစ်
ယောက်မျှ မရှိတော့။ သူတစ်
ယောက်တည်းမို့ ပျင်းပျင်းနှင့်
စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ
ကာ အတွေးစတွေ ဟိုဟို၊
သည်သည် ကြဲဖြန့်နေမိ
သည်။

သူ့ဇနီးဖြစ်သူက ကိုယ်
ဝန်အရင်အမာနှင့်မို့ ယခင်က
လို သူနှင့်အတူ ဆိုင်ထွက်
မထိုင်နိုင်တော့ပေ။ အရင်က
ဆို နှစ်ယောက်အတူတူဖြစ်၍
ဈေးမရောင်းရပါက စကား
စမြည်ပြောဆိုကာ အပျင်းပြေ

သေးသည်။ အခုတော့ သူ
တစ်ယောက်တည်း ငေါင်
ငေါင်စင်းစင်း။ သူ့ဇနီး ကိုယ်
ဝန်ရတော့ ပထမ သူ့ဖော်
သည်။ နောက် အမြဲလိုလို သူ
အနာဂတ် မိသားစုအကြောင်း
စဉ်းစားရင်း စိတ်ထဲ မော
ဟိုက်နွမ်းလှလာတတ်သည်။
သူ့ဇနီးက သူနှင့် မညားမီ
အထည်ချုပ်စက်ရုံမှ စက်ချုပ်
သမတစ်ဦး။ အိမ်ထောင်ပြု
ပြီးနောက်ပိုင်းတော့ အလုပ်
မလုပ်ဖြစ်တော့ပေ။ နွားနို့ဆိုင်
လေးမှရသော အမြတ်အစွန်း
က နှစ်ယောက်စားသောက်
နေထိုင်စရိတ်ကို အနည်းငယ်
ပိုလျှံရုံသာ။ ထိုသို့ မြီးမြဲရပ်
တည်ကာ သူ့နှစ်ခုပေါင်း
ထားသော ဘဝထဲသို့ နောက်
ထပ်လူသတ္တဝါလေးတစ်ဦး
တိုးလာပေးမည်။

သားသား၊ မီးမီး မသိ
ရသေးမီ တွယ်တာနေမိသော်
လည်း ထိုကလေးနောင်နေ
အတွက် သူရင်လေးနေမိ
သည်။ အခုကတည်းကပင်
ပိုက်ဆံကို သူခြစ်ကုတ်၍
ကြိုးစားစုနေရသည်။ သိပ်
များများစားစား မခုခိုင်သော
သူ့အဖြစ်ကိုလည်း မကျေ
မချမ်း ဖြစ်မိသည်။

ဘယ်အခြေအနေတွေ
ဘယ်လိုပြောင်းလဲ ပြောင်း
လဲ လက်လုပ်လက်စားဆို
တာ ကိုယ်လုပ်မှ ကိုယ်စားရ
တာ

ဟူသည့် သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ပြောဖူးသည့်
စကားကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိ
သေးသည်။

ဟိုတွေး၊ သည်တွေး
ပျင်းပျင်းနှင့် စားပွဲခုံပေါ်ခင်း
ထားသော ဂျာနယ်စာအုပ်

အင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ်တွေ
နီဆွဲယူလိုက်သည်။ စက္က
က ဆီတွေစွန်းထင်းနေ
မီးရောင်အားနည်း၍ စာ
တွေကို သိပ်သဲသဲကွဲကွဲ
မြင်ရ။ ကြိုးစား၍ သူ အား
ပေးဖတ်သည်။ ရေးထား
သည့် စာခေါင်းစဉ်ကိုကြည့်
ပြီး သူ ဆက်မဖတ်ဖြစ်
တော့။ 'ဆင်းရဲမွဲတေမှု
ဆောက်ရေး'တဲ့။ ဝိုးတိုးဝါး
အပြုံးတစ်ခုကို သူပြုံး
စာရွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်
ဆွဲချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ အတွေးတွေ
ဟိုလွင့်၊ သည်ပျံ့။

□
'အစ်ကိုကြီး မိုးခဏခို
မူလို့၊ ရမလား'

နားထဲဝင် လာသော
အသံပျစ်ချဲ့ချဲ့ကြောင့် သူ
အတွေးစတွေ ပြယ်လွင့်သွား
သည်။ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ
ဆွဲကြည့်ဖြစ်သည်။ ဆေး
အိုးခန်းရိုက်မျက်နှာနှင့် အမျိုး
သမီးတစ်ဦး။ ဝတ်ထား
သော အင်္ကျီ၊ လုံချည်တွင်
ထိုးနား တစ်ကွက်၊ သည်နား
တစ်ကွက် မိုးရေတွေ စိုနေ
၏။ သူဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ
ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညှိတ်ပြ
လိုက်သည်။

လက်မှ နာရီကို သူ
ကြည့်မိ၏။ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုး
၏။ မိနစ်အနည်းငယ်အလို။
အောက်အောက်လောက်ဆိုပါက
ဆိုရမင်္ဂလာဈေးသွားမည်
ထားသမားတွေနှင့် ဈေး
သည်တွေ လာကြတော့မည်။
ဆိုအချိန်တွင် သူ့အတွက်
အနားရခင်းအချိန်ဖြစ်သည်။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ခုန
အမျိုးသမီးကို တစ်ချက်

လာမယ်
သေနာရဲ့
ဟိုနားမှာ
မိုးစိုလို
ဒီထဲမှာ
ခဏ
လာခိုနေတာ
လာမယ်
လာမယ်
တကတည်း
အခုမှ

ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။ ည
ဘက်ဈေးရောင်းသည့် သူ
အတွေ့အကြုံအရ သည်လို
အမျိုးသမီး တော်တော်များ
များ တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။ သူ့အတွက်
ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား
မဟုတ်တော့။ ခုနကိုင်သည့်
ဆီစွန်းနေသည့် ဂျာနယ်စာ
ရွက်မှ စာနှင့် ထိုအမျိုးသမီး
ကို မဆီမဆိုင် သူ ချိတ်ဆက်
ကြည့်နေမိသည်။ ဘာတွေ
ရေးထားလဲ သိချင်လာပြန်
တော့ သူ ပြန်ကောက်ယူဖတ်
နေမိသည်။

'ဟဲ့... ဘယ်သွားနေ
တာလဲ။ ဟိုနားက အမှောင်

ထဲမှာ စောင့်နေပါဆို။ ဒီမှာ
ညိုလို့ရပြီ။ မြန်မြန်လာ။ နင့်
လူ ဟိုဘက်မှာ စောင့်နေ
တယ်။ ကားပါတယ်တဲ့။ သူ
ကားနဲ့ပဲဆိုတော့ ကုန်ရတာ
ပေါ့။ လာ... မြန်မြန်လာပါ
ဆို'

ပူးခနဲ ဆိုင်ကယ်သံနှင့်
အတူ ဆိုင်ကယ်မောင်းသမား
က ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းအော်ပြော
သောကြောင့် သူ ခေါင်း
ထောင်ကြည့်မိသည်။ သူ
စိတ်ထဲမှာလည်း တစ်ချက်
ပျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ
ဆိုင်က ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နေ
ရာဟု ပတ်ဝန်းကျင်က ထင်
မည်ကိုလည်း သူ မလိုလား။
တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ စော
စောကအမျိုးသမီးကို သူ ခပ်
စူးစူးကြည့်လိုက် သည်။
ထိုအမျိုးသမီးက သူ ကို
ဂရုထားပုံပင်မရ။

'လာမယ် သေနာရဲ့၊ ဟို
နားမှာ မိုးစိုလို ဒီထဲမှာ ခဏ
လာခိုနေတာ။ လာမယ်...
လာမယ်။ တကတည်း...
အခုမှ'

သူမ အသံစာစာဖြင့်
ဆိုင်ကယ်သမားကို လှမ်း
အော်သည်။ ပြီးတော့ လက်
ကိုင်ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်
သည်။ အထဲမှ အသင့်ပါလာ
သော မိတ်ကပ်ဘူးမှ တို့ဖတ်
ဖြင့် စိမ်ပြေနေပြေ မိတ်ကပ်
လိမ်းနေသေးသည်။ နှုတ်
ခမ်းနီ ခပ်ဖွဖွဆိုးသည်။ ပြီးမှ
မော်ဒယ်လ်မလေးတစ်ဦးဟန်
ဖြင့် လှလှပပ ကြွကြွဆိုင်
ကယ်ပေါ် တက်လိုက်သွား

တော့သည်။
သူ့ကို ကျေးဇူးတင်
စကားပင် မဆိုသွား။ တစ်စုံ
တစ်ခုကို စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်
'ဟင်း'ခနဲ သူ သက်ပြင်းချ
ကာ ခေါင်းခါနေမိသည်။

ဒေါသထွက်လာဟန်
ဖြင့် စားပွဲပေါ်တင်ထားသော
ဂျာနယ်စာရွက်ကို သူ ဆွဲဖြိ
လိုက်မိသည်။

စာရွက်ထဲက စကား
လုံးတွေက သူ့ကို လှောင်
ပြောင်နေသယောင်။

□
'နားနို့၊ နားနို့ ရှိသေး
လား အစ်ကိုရေ။ သုံးခွက်
လောက်'

လူသုံးယောက် ဆိုင်ထဲ
ဝင်လာ၍ နားနို့ သုံးခွက် ထ
ထည့်ပေးလိုက်သည်။

'မနေ့ညက ရုံးထား
တာ ဒီနေ့ပွဲ ပြန်ရှာမှကို ဖြစ်
မှာကွ'

'ကြေးကတော့ အသာ
ပဲကွာ။ မင်းလောင်းထားတာ
နည်းတောင်နည်းနေသေးတယ်'
'အေးကွာ၊ မီရင် ထပ်
ထည့်လိုက်ပါလား'

ဘောလုံးပွဲအကြောင်း
တွေ သူ့နားထဲ ဝင်လာသည်။
လူသုံးယောက်၏ စကားသံ
တွေနှင့် နည်းနည်းတော့ ဆူ
ဆူညံညံဖြစ်သွားသည်။ သူ
ဆိုင်တွင် လူစုံ လာတတ်
သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ည
ဘက် မျက်စိကြောင်ပြီး အိပ်
မရသည့်သူတွေ ရောက်လာ
တတ်သည်။ တချို့ကျတော့
ပုံမှန်လိုလို ညစဉ် နားနို့
ထွက်သောက်နေကြသူတွေ။
များသောအားဖြင့် ညဘက်
မောင်းသည့် ကားသမားတွေ
လည်း သူ့အတွက် အားပေး

နေကျ ဖောက်သည်တွေဖြစ် သည်။

သိရီမင်္ဂလာဈေးသွား မည့် ဈေးသည်တွေနှင့် ကား သမားတွေဝင်လာတော့ သူ အလုပ် နည်းနည်းရှုပ်သွား သည်။ ညဘက် ဈေးရောင်း ရသည်မှာ အလေ့အကျင့်ဖြစ် နေပြီဖြစ်သော်လည်း သည် အချိန်ရောက်တိုင်း သူ မျက် လုံးတွေ ကျိန်းစပ်လာတတ် သည်။ ကားသမားတချို့ စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ပြောဆိုနေ သော်လည်း သူတို့ မျက်လုံး တွေလည်း ရိုဝေဝေ။ ငိုက် စိုက်လှ ခေါင်းတွေကို ကော် ဖိမစ်ထုပ်လေးတွေနှင့် ပြန် လည် အားတင်း ထူမတ်နေ ကြသည်။

‘သူတို့ဘဝတွေက ည မှာ အသက်ကို အသည်း အသန်ရှူနေရတဲ့ ဘဝတွေပါ လားနော်’

ဟု သူ့စိတ်ထဲမှ မချင့် မရဲ တွေးမိသည်။

□

မိုးစခါစ ပတ်ဝန်းကျင် သည် ရေငွေ့တို့ဖြင့် မှန်ပျူ။

အင်္ကျီလက်တိုလေး ဝတ်ထားသည်မို့ လေတစ် ချက် ဝှေ့ခနဲ အတိုက်မှာ သူ အေးစိမ့်သွားသလို ခံစား လိုက်ရသည်။ ညသည် တ ဖြည်းဖြည်း လူသွားလူလာ ခြောက်ကပ်၍ လာလေပြီ။ ဆိုင်ထဲတွင် စားသောက်နေ သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။

‘ဟေ့... သိမ်းပြီလား...ဟေ့... စောလှချည်လား’

သူနဲ့ဘေး ကွမ်းယာ ဆိုင်မှ ဆိုင်သိမ်းနေသည်ကို တွေ့၍ သူ အော်ဟစ်မေး လိုက်သည်။

‘အေးဗျာ၊ သိမ်းပြီ။ စောတော့ မစောတော့ပါဘူး။ သုံးနာရီတောင် ခွဲတော့မယ်

လေ။ အိမ်မှာ ကလေး နေ မကောင်းလို့ မိုးအလင်းထိ မနေတော့ဘူး’

ကွမ်းယာသည် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွား သည်။ သူလည်း ပျင်းပျင်း နှင့် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်ရင်း ကောင်း ကင်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မော့ ကြည့်နေမိသည်။ မိုးရွာပြီးစ ကောင်းကင်မှာ ကြည်လင် ပြာလုံနေ၏။ ကြယ်လေးတွေ တွေ့နိုးဖြင့် လိုက်ရှာကြည့်မိ သည်။ မှိန်ပျူလေးလဲ့နေ သော ကြယ်နှစ်ပွင့်၊ သုံးပွင့် သာတွေ့ရသည်။

‘သြော် ကြယ်ရှိရှိ၊ မရှိရှိ ညဟာ ညပါပဲလေ’

ဟု သူ့စိတ်ထဲမှ တီးတိုး ပြောမိသည်။

မကြာမီ အရုဏ်တက် တော့မည်။

အခုတော့ အမှောင်တို့

သည် ညကို အားကောင်း မောင်းသန် စီးနင်းအုပ်စိုး ထားဆဲ။

သည်လို ညတွေကို သူ နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သက်ရှိ တွေအားလုံး ဘယ်အထိ ဆက်လက်ကျော်ဖြတ်ရဦးမည် မသိ။

သိပ်မကြာမီပင် နေ ဆိုင်ကယ်သမားလေး ဖြစ် ရောက်လာသည်။ ဟို လေးမလေး ပြန်ပါမလား တော့။

ကောင်းကင်တွင် မိုး ရိပ်၊ မိုးသားတို့ နောက်တစ် ခေါက် ထပ်ဆင်လာပြန်ပြီ။ ခုန ကောင်မလေး တစ်ယောက် ရာတွင်တော့ မိုးခိုနေလိမ့်မည် ထင်သည်။

အမှောင်တို့သည် အ မာန်အပြည့်ဖြင့် ခါးသင် သော အနံ့တို့ လွှမ်းခြုံထား ဆဲ။ ■ မောင်ရေချိုး

အိမ်ထောင်ကျပြီးကာစ အမျိုးသမီးများ(သို့) စုံတွဲများကြိုတင်ရှင်ခုန်စေဖို့

- * ကလေးရရှိသလား/ မြဲနိုင်သလား * ပထမဆုံးကလေးဟာ ယောက်ျားလေးလား/ မိန်းကလေးလား
 - * အမွှာကလေးမွေးရက်နံပါတ်သလား * မွေးဖွားရလွယ်ကူမလား/ ခက်ခဲမလား/ ခွဲစိတ်မွေးရက်နံပါတ်သလား
 - * သားသမီးနည်းမလား/ များမလား * ကလေးဘယ်တော့ရရှိမလဲ * ကလေးဘယ်တော့ယူသင့်လဲ
 - * သားမွေးမလား/သမီးမွေးမလား * သားယောက်ျား ချည်းသာမွေးတတ်လား
 - * သမီးမိန်းကလေးချည်းသာမွေးတတ်သလား * သမီးသားတို့ရဲ့အာကျိုးခံစားရနိုင်သလား ။
- (အဓိကအားဖြင့် အမျိုးသမီး၏ မွေးသက္ကရာဇ်အပြည့်အစုံတွင် မွေးချိန်မိနစ်ပိုင်းအထိ သိရှိသူမျိုးသာ လာခဲ့ပါ။ လက္ခဏာနှင့် မေဗင်ပညာတွဲစပ်ပြီး အနီးဆုံးမှန်ကန်တိကျစေရန်ပေးနိုင်သည်။)

ဆရာကြီး ဦးအောင်ဖြူ (ဥပဒေဘွဲ့)၊ [လက္ခဏာမေဗင်ပညာသုတေသီ]၊ အမှတ် (၈၄၃)၊ ဦးဝိစာရလမ်း၊ (၃၄)ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်။

ဖုန်း ၀၉ ၅၈၆၇၀၄၊ ၀၉ ၅၀၆၂၈၄၃၊ ၀၉ ၅၁၇၇၆၂၂
* ယုံကြည်အားကိုးမှသာလာခဲ့ပါ။ *

ကေသီပန်

မြတ်သုခ

အမှတ်တံဆိပ်

အဆီကျဆေး

မှတ်ချက်
ဝန်ဆောင်မှု
မဟုတ်ပါ

တံဆိပ်မှတ်ပုံစံအတိုင်း
TMR 008397 (0314)

အဝလွန်၍ စိတ်ညစ်နေသူများ နှင့်
ဗိုက်ပူခါးတုတ်၍ အလိမ္မကျဖြစ်နေသူများအတွက်
သွေးဆီမှ မလိုအပ်သော အဆီများကို ဖယ်ထုတ်ပေးပြီး
ချွေးမြှေးနေသော ကိုယ်ခန္ဓာကို အဆီကျ ကျစ်လျစ်လှပ သွားစေရမည်။

- ကေသီပန်သွေးပုပ်ချဆေး
- ကေသီပန်ဝမ်းပျော့အကြောပြေဆေး
- ကေသီပန်ဆေးပရုတ်ဆီ
- မင်းသုခ ခေါင်းကြည်ရုပ်ပေါ့ဆေး
- ရွှေသွေး သူငယ်နာရင်လူးဆေး
- ထူးရှယ် ဒဏ်ကျေလိမ်းဆေး
- မြတ်သုခ အဆီကျဆေး

မြတ်ချမ်းသာဆေးတိုက်
အမှတ် ၇၇၊ စမ်းချောင်းလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း ၀၁ - ၅၁၀၃၆၇၊ ၅၁၀၆၁၇

တေးသံရှင် (ဒေါ်)ဓာမာအေး

၁၇၀ ခုနှစ်ပြည့်အတွက် ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်း၊ စက်တင်ဘာလ ၂၀၀၉

ထိပ်တန်း ဂီတသမားများ

(မာမာအေးနှင့်ထွေးသံခြင်း)

ဂျပန်ဇာတ်ကား

(ယခင်လမှအဆက်...)

ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ဗမာသံအကြားရ နည်းသွားတယ်
ထင်ဘူးလား မမ။ ဗမာသံသီချင်း
တိပ်ခွေတွေ ရောင်းတဲ့ဆိုင်တွေမှာ
ဝယ်တာတွေဝယ်ကြပါရဲ့။
ဈေးဟောင်းပစ္စည်းလို တစ်ကျော့ပြန်
ခံစားချင်လို့၊ သိမ်းထားချင်လို့၊
နှိုင်းရပ်ခြားကို လက်ဆောင်
ပေးချင်လို့ ဝယ်ကြတာမျိုးလောက်
ဖြစ်လာတာတွေရတယ်။ ဒီလိုပြော
ရတာက ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ်

ဒီဘက်ခေတ်မှာ ရေပန်းစားလာတဲ့အသံတွေ များလာတာတစ်ကြောင်း၊ ဂီတရေစီး
ကြောင်းသစ်က တသွင်သွင်စီးဆင်းမှုကနေ အင်ကြီးအားကြီး စီးဆင်းမှုဖြစ်လာတာ
လည်းတစ်ကြောင်း ပါမှာပေါ့။ မမ ဘယ်လိုမြင်သလဲ။

အကြောင်းတွေတော့ ရှိမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အစ်မသိသလောက်တော့ တစ်မျိုး
သားလုံး အတိုင်းအတာနဲ့ ပြောင်းသွားပြီလို့တော့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။
မြို့ပြတွေမှာတော့ ဟုတ်ချင် ဟုတ်မယ်။ တောရွာတွေ ကျေးလက်တွေမှာ ဗမာသံ
သီချင်း၊ ဇာတ်ထုပ်ဇာတ်လမ်းတွေကို ရွဲရွဲလမ်းလမ်း နားထောင်နေကြတုန်းပါ။
ဒါပေမဲ့ နောက်မျိုးဆက် လူငယ်တွေမှာတော့ စိမ့်ဝင်မှုတွေများလာလို့ အသံခွဲစက်
တွေမှာ ခေတ်အဆိုတော်တွေရဲ့ Rockတွေ Rap တွေပါ ထားကြရပြီ ဆိုတာလည်း
ကြားပါတယ်။ ဇာတ်သဘင်စင်မြင့်မှာလည်း ခေတ်အသံတွေကိုပါအောင် ဆိုနေကြလို့
ကျေးလက်ကို မြန်မြန်ကြီး ရောက်သွားတာလဲ ပါမှာပဲ။ အခု အသံလွှင့်နေတဲ့
ရေဒီယိုချပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တွေမှာ လွှင့်နေတာတွေကိုပဲ နားထောင်ကြသေးတာ

ဗမာသံ ထုတ်လွှင့်တာ တော်တော် နည်း
ပါတယ်။ တစ်နေ့ကုန် နားထောင်လို့
ဗမာသံနဲ့တိုးရင် ဒါ ရှားရှားပါးပါး တိုး
တာပဲ။ ဟိုတုန်းကတော့ ရေဒီယိုခေတ်
ဆိုတော့ ရေဒီယိုခလုတ်ဖွင့်လိုက်ရင်
သေချာတယ်။ ဗမာသံပဲ။ အတီးမှာ
သီချင်းအလိုက်မှာ Pattern အရ အနောက်
သံ အသံဝဲကလေးတွေ ပါတာတော့ ရှိ
မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျောရိုးက ဗမာသံပဲ။

အခုကတော့ အဆိုတော်ချင်း တူ
တာတောင် ဗမာသံဆိုတဲ့ ကလေးတွေနဲ့
ခေတ်ပေါ်ဘက်က ရက်ပါတော့ ရောကာ
တွေနဲ့ယှဉ်ရင် အနုပညာကြေးကအစ မတူ
တော့ဘူး။ ဗမာသံဆိုကြတဲ့ ကလေး
တွေမှာလည်း ဗမာသံဆိုကြဦးတော့
များသောအားဖြင့် သီချင်းသစ်ကို ကွန့်
ပြီးမဆိုရဲဘူး။ နာမည်ရပြီးသား၊ နားစွဲ
ပြီးသား၊ လူကြီးကြိုက်ပြီးသား သီချင်း
တွေပဲ ရွေးပြီး ဆိုနေကြရတော့ သီချင်း
တွေ ထပ်ကုန်တာတွေ ဖြစ်ရတယ်။
ဗမာသံများဆိုရင်တော့ ထုတ်လုပ်သူ
တချို့က အဆိုတော်ကို မကိုက်ဘဲနဲ့ လုပ်
ရတာလိုလို၊ မင်းတို့ကို သနားလို့ လုပ်
ပေးရတာလိုလို၊ ရှေးလျှော့ယူပါ စီးပွား
ရေးအရ အရင်းကျေဖို့ ခက်တယ်ဆို
သလိုလို လုပ်ချင်ကြတာတွေလည်း ကြား
နေရတယ်။ ဗမာသံဆိုရမယ့် ကလေး
တွေခမျာ သူ့အသံကလေး လူထဲမကျ
ခင် ဦးချိုးခံရသလိုပဲ။ ခေတ်က ဘယ်
လိုဖြစ်သွားရတာလဲ။ မြန်မာတွေက
ဗမာသံတွေကို မကြိုက်တော့ဘူးလား။
ဘယ်လောက်အထိ ဖြစ်လာသလဲဆို
တော့ ဗမာသံ မဆိုလို့မရတဲ့ အခြေအနေ
မှာ ဗမာသံကလေး တစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ် ထည့်
ရတော့မယ်ဆိုရင်တောင် အလကား ဆို
ခိုင်းချင်ကြတာရှိတယ်။ ဒီတော့ ဗမာ
သံဆိုရမယ့်ကလေးတွေခမျာ အင်မတန်
မျက်နှာငယ်ကြရတယ်။ ကိုယ်ဝါသနာ
ပါလို့ ကိုယ်ဆိုချင်တာတောင် သိမ်ငယ်ရ
သလိုလို၊ တောကျသလိုလို၊ အောက်
တန်း နောက်တန်းပဲကျရတော့ မလိုလို
ဖြစ်ရပြီဆိုရင် သူတို့ခမျာဗမာသံကို ဘယ်
ကောက်ကိုင်ချင်ပါတော့မတဲ့။ အစ်မက

ဗမာသံကလေး
တစ်ပုဒ်
နှစ်ပုဒ်
ထည့်ရတော့မယ်
ဆိုရင်တောင်
အလကား
ဆိုခိုင်းချင်ကြတာ
ရှိတယ်
ဒီတော့
ဗမာသံဆိုရမယ့်
ကလေးတွေခမျာ
အင်မတန်
မျက်နှာငယ်ကြရတယ်
ကိုယ်ဝါသနာပါလို့
ကိုယ်ဆိုချင်တာတောင်
သိမ်ငယ်ရသလိုလို
တောကျသလိုလို
အောက်တန်း
နောက်တန်းပဲ
ကျရတော့
မလိုလို

ဒီလိုပြောနေလို့ ဗမာသံတွေကို အများက
လက်မခံတော့ဘူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။
ဟိုတုန်းကလိုတော့ ဝေဝေစည်စည် မရှိ
တော့ဘူး။ လူကြီးပိုင်းကတော့ အရွယ်နဲ့
ဖြတ်သန်းမှုအရ ဗမာသံ နားထောင်ရ
တာ ကြိုက်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့
မှာလည်း Life Style တွေက အေးအေး
ဆေးဆေး နားထောင်နိုင်ဖို့ အခြေအနေ
မပေးတော့ဘူး။

စောစောက ပြောသလို တီဗွီတွေ၊
ရေဒီယိုတွေကလည်း ဗမာသံမဟုတ်
တော့တဲ့ ကာလသီချင်း၊ ခေတ်သီချင်း
တွေ အလွင့်များတယ်။ ဒီတော့ ဒီဘက်
ခေတ် မွေးလာကြတဲ့ ကလေးတွေက
သီချင်းလို့ပြောရင် ဒီဘက်ခေတ် သီ
ချင်းတွေကိုပဲ သူတို့နဲ့ တစ်ထပ်တည်း

ပါလာတဲ့ သီချင်းအဖြစ် နားယဉ်နေ
တွေ ဖြစ်လာတယ်။ တီဗွီမှာ ခေတ်
ဟောင်းသီချင်းလို့ ကြေးမုံရိပ်သွယ်
ကဏ္ဍတွေလောက်ပဲ ဗမာသံကြား
တယ်။ တူရိယာသံကလည်း အစ်မ
ရိုးရာ မောင်းသံ ကြေးသံဆိုတာ ဘယ်
မှာကြားရလို့တုံး။ အစ်မပြောတာက
အနောက်တိုင်း တူရိယာတွေနဲ့ တွဲဖက်ပြီး
ဗမာသံတွေကို Arrange လုပ်ပြီး တီး
ကြတာရှိပါတယ်။ Composition
ကောင်းရင် ပိုတောင် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်
ရှိသေးတာပဲ။ အစ်မအသံသွင်းထား
အငြိမ့်သီချင်းတွေဆိုရင် ဒီဘက်ခေတ်
တူရိယာတွေနဲ့ တွဲဖက်ပြီး ဆိုထား ဘယ်
ထားတာတွေ ပါပါတယ်။ အသံတွေ
လာတဲ့အတွက် ပိုကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့
ရိုးရာတူရိယာကို အားပြုတဲ့ အတွဲအစည်း
တော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဗမာသံကို အထူး
လုံး သူတို့တူရိယာနဲ့ တီးနေရင်တော့
လည်း မလွန်ဘူး။ အခုက ဗြိတိသိန်
တောင် ရပ်ကွက်တွေမှာ အော်ဂင်တီး
လက်နဲ့ တီးနေတာတွေ ကြားနေရပြီ။
ရှင်လောင်းလှည့်ရင် မောင်းသံ ကြေးသံ
လေးနဲ့ ဆိုတာမျိုး မရှိတော့ဘူး။ နဲ့
ဘာတွေဆိုတာတွေလည်း မသုံးတော့
သလောက်ပဲ။ အော်ဂင်နဲ့ စန္ဒနံခြောက်
လုံးပတ်နဲ့ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ အော်ဂင် ဆိုတာ
ကလည်း အများအားဖြင့် Octave ခုံ
ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အော်ဂင်တောင် မဟုတ်
တော့ပါဘူး။ ဒါက ရိုးရာကို ဖျက်ချင်
လို့ ဖျက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အော်ဂင်
က အသံစုံတယ်၊ ယူရင်ရတာ ပေါ့သ
တယ်။ အသံမြိုင်တယ်။ စူးတယ်။
ကြောင့် အလုပ်ဖြစ်လို့ အလွယ်သုံးကြ
တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ခြေ
တောင် အော်ဂင်နဲ့ ခေါက်ချင်ကြတော့
မခက်ဘူးလား။ တစ်ခါတလေတော့
အလွယ်လိုက်ရာက ကိုယ့်အရင်းထဲထဲ
နက်ရှိုင်းမှုတွေ ပဲ့ပါသွားတတ်တာ သိ
ထားရမှာပဲ။ အလွယ်လိုက်ရင်းက ကိုယ့်
ပိုင်ဆိုင်မှုကို လွှင့်ပစ်လိုက်သလို ဖြစ်ရ
မကောင်းနိုင်ဘူးလေ ငါ့မောင်ရဲ့ ဘာ
ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အစွန့်အပစ် မြဲလိုက်ကြ

ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိ
ဘူး။ ဗမာအနှစ်သာရကို ယူရမှာ
တော့တယ်လို့များ ထင်နေကြရော
လည်း အစ်မ တွေးမိတယ်။
အသံဆိုရင်ပဲ ဒီတံအောက်နေပုံမျိုး။
အသံလူမျိုးရဲ့ အနှစ်သာရတွေက တို့
တို့ကိတမှာ စူးနစ်နေတာ မဟုတ်
ဘူးလား။ ဂီတသာမှ လူမျိုးသာတယ်
ဆိုရင် အစ်မတို့ဂီတသာသလားစဉ်းစား
ကြည့်လေ။ ဂီတချာရင် လူမျိုးချာ
တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကိုယ့်ဂီတ ကိုယ်
စားစိတ်၊ လက်ခံစိတ်၊ မြှင့်တင်လို
စိတ်မရှိရင် ဘယ်လူမျိုးက ပန်းလာ
မင်းမှာလဲ။ အနေသာကြီးပဲ။

အစ်မတို့ဂီတက စနစ်ရှိတယ်။
အချို့က စနစ်ရှိမှန်း မသိကြတော့ ခပ်
ပေါ့ပေါ့ ခပ်ထွေးထွေးလောက် အောက်
ကျတယ်။ ဒါတွေက လိုက်စားတော့
မှ သိရတာကိုး။ အစ်မတို့ဂီတက စာကို
အခြေခံတာ။ စာပေက ဆိုထား မိန့်ထား
တာတွေရှိတယ်။ ဒီဃ၊ ရသ၊ ဂရ၊
ဇဟု၊ မနိတ၊ သိထိလ ဆိုတာတွေရှိ
တယ်။ သံလေးသံပေါ့၊ သံလွတ် သံ
ညှင်း၊ သံပြင်းသံလျှော့၊ သံသော့ သံနွေး
ဆိုတာတွေရှိတယ်။ စာနဲ့အသံဟန်ကျ
အောင် တည်နိုင် သီနိုင်မှ ကဏ္ဍသုခဖြစ်
တယ်။ နားချမ်းသာတယ်ပေါ့လေ။ သီ
ချင်းဆိုတာက လူက သီလိုက်တဲ့အသံနဲ့
ဇုန်ယာက တီးခတ်လိုက်လို့ ထွက်လာ
တဲ့ နာပျော်ဖွယ် အသံနဲ့ပေါင်းပြီး ကြား
သူနာသူကို ခံစားရအောင်၊ ဆင်ခြင်ရ
အောင်၊ အသိအမြင်ရအောင်၊ ရသ
သဘောကို ဖမ်းဆုပ်နိုင်အောင် လှုံ့ပေးတဲ့
အနုပညာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ နိုင်ငံတ
ကာ ဂီတမှာဆိုရင် ကြားသံတွေရှိလာ
တော့ အသံတွေကပြည့်လာတယ်။ ဒါ
တို့လည်း ယူရမှာပေါ့။

အစ်မတို့ဆိုရင် ရှေးကပညာရှင်
များရဲ့ အဆိုအမိန့်တွေနဲ့ ကြီးရတာဆို
တော့ ဒီစည်း ဒီဘောင်ထဲက ကွန်နိုင်
လွန်နိုင်အောင် လုပ်ယူကြရတာပဲ။ စနစ်
မရှိဘဲနဲ့ အစ်မတို့ ဘယ်လိုထိန်းသိမ်း
လဲ။ အကွပ်မဲ့ရင် ကြမ်းမြဲပါ့မလား။

အစ်မတို့မှာ ရှိပြီးသားပဲ။ ဘောလယ်
ဆိုရင် ဘောလယ်လိုဆို၊ တေးထပ်ဆို
ရင် တေးထပ်လိုဆို၊ အချင်း အိုင်ချင်း
သဖြန်ရကန်လူးတား သူ့အသံဖွဲ့မှုနဲ့ သူ
ရှိတယ်။ ရေးထားတာက တေးထပ်
အဖွဲ့၊ တေးထပ်ပုံစံ။ ဆိုမယ့်လူက ဘော
လယ်လိုဆိုချင်လို့မရဘူး။ ဘာပဲပြောင်း
ရသလဲ။ စာပဲပြောင်းလို့ရတယ်။ စာ
ပြောင်းလို့ အသံတင်းယူတာ၊ လျော့ယူ
တာ၊ ပိုယူတာ၊ နုတ်ယူတာ စသဖြင့်
ဆိုဟန်အသံ နည်းနည်းပါးပါး ပြောင်း
တာပဲရှိမယ်။ မူလအခြေခံ အံ့ကျင်းက
မပြောင်းဘူး။ တေးထပ်က တေးထပ်ပဲ။
ရကန်ကရကန်ပဲ။ ဘောလယ်ဆိုလည်း
ဒီလိုပဲ။ ရိုးရိုးပဲ။ ဒီအလုံးပဲ။ ဒီ
အကွက်ပဲ။ ဒီအံ့ကျင်းပဲ။ ဒွေးချိုး၊ ကြို
ချိုး၊ လေးချိုးကအစ ရတုရကန်တွေ
လည်း ဒီလိုပါပဲ။ သီချင်းဆိုတဲ့သဘော
ကလည်း စာသဘော ကဗျာသဘောက
လွတ်မှမလွတ်တာဘဲ။ နဘောအထပ်၊
ကာရန်အဟပ်တွေနဲ့ လူးလို့လို့မို့လို့ရတဲ့
သဘောတွေရှိတာကိုး။ ဒီတော့ စာရဲ့
အလှ၊ သံတူထပ်တဲ့အလှ၊ အဓိပ္ပာယ်ရဲ့
အလှ၊ အနက်ရဲ့အလှတွေနဲ့ လှချင်တိုင်း
လှနေတာကို စည်းဝါးနုရီ မှင်မောင်းနဲ့
အနားသတ်လိုက်တော့ နားမချမ်းသာ
ဘဲ ရှိပါတော့မလား။ မြန်မာစာရဲ့အလှ
တစ်နည်းအားဖြင့် တို့ဘာသာ တို့စာရဲ့
အသုံးအလှတွေကိုသိရင် သိသလောက်
ခံစားနိုင်တာပေါ့။ အရသာ အပြည့်ရ
တာပေါ့။ စာကဗျာမှာ အခံအအုပ်ရှိသလို
အသံမှာလည်း အတင်အချ၊ အဆွဲအငင်၊
အရွက် အဟိုက်ရှိတယ်။ အဆိုရှင်က
ဒီသဘောတွေကို များများသိလေ အသံ
ကိုလှအောင် ဖန်ဆင်းယူနိုင်လေပဲ။ ဆို
ပါတော့။ ချစ်သမျှကို ပတ်ပျိုးသဖြန်မှာ
ယွင်းစေ့ဝသုန်၊ လဝန်းသော်တာယုန်သို့
ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွှေငယ်မှာ ဘယ်မေ
လိပ်လံဆိုတာပါတယ်။ အဲဒီမှာ သဖြန်
ဆိုဝင်ပြီ ဆိုပါတော့။ ဝသုန်၊ သော်တာ
ယုန်၊ ကမ္ဘာကုန်ဆိုတဲ့ သုန်၊ ယုန်၊ ကုန်
ကာရန်ကလေးတွေက ကဗျာသဘော
အရ လှအောင် ချဲ့အောင် ချိတ်ထားတာ။

ကျယ်သရွှေ ဘယ်မေဆိုတာလည်း ခွေ
မေကို ချိတ်ထားတာပဲ။ ကဗျာစပ်ထုံး
သဖြန်စပ်ထုံးမှာ အသံလို အလှတွေပါပြီး
သား။ အဲဒါကို အသံဖွဲ့ ထုံးကလေးတွေ
နဲ့ ပေါ်အောင်လွင်အောင် ဆိုလိုက်ရင်
ပိုကောင်းသွားတယ်။

အစ်မတို့မှာ ကြွယ်ကြွယ်ဝဝ ရှိနေ
တာ မဟာဂီတသီချင်းတွေပဲ။ လိုက်စား
ဖူးသူတွေသိပါတယ်။ ဘယ်လောက်
တောင်ပြည့်စုံသလဲဆိုတာ လိုက်စားမှ
လည်း သိတယ်။ သင်ရိုးအတိုင်းသွား
ရင် ပထမကြီးသီချင်းတွေရှိမယ်။ စည်း
နဲ့ဝါးနဲ့ ခံခံညားညား ဆိုရတဲ့အခါ ဒီက
စတာပဲ။ ဝါးလတ်စည်းနဲ့ အသံပြေ
ကလေးတွေဆိုတော့ ဆိုလို့ကောင်း၊ မှတ်
လို့ကောင်းတယ်။ အတီးသမားကျတော့
အတွဲအဖက်တွေရဲ့သဘောကို စတွေ့ရ
ပြီး၊ ပြီးရင်ဘွဲ့။ ဘွဲ့ဆိုတော့လည်း ဘွဲ့၊
ချီးနဲ့ ဘွဲ့ခံနဲ့ ကျက်သရေရှိရှိ ဆိုရတီးရ
တာမျိုး။ ပြီးတော့ သီချင်းခံ၊ ပတ်ပျိုး၊
ယိုးဒယား။ ပတ်ပျိုးဆိုတာ ရှေးတုန်းက
ကာလပေါ်ပေါ့။ ခံစားမှုတွေနဲ့ဖြစ်လာ
ပြီး၊ ရာသီဖွဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဖွဲ့၊ အမျှော်
ဖွဲ့၊ အလွမ်းဖွဲ့၊ သဘာဝအခင်းအကျင်း
ဖွဲ့ စုံလို့ပါပဲ။ ပတ်ပျိုးမှာ ဘွဲ့ထဲက အသံ
လည်းပါတယ်။ သီချင်းခံထဲက အသံ
တွေလည်းပါတယ်။ ကြိုးထဲက အသံ
တွေတောင် ပါသေးတယ်။ ယိုးဒယား
ကျတော့လည်း အစ်မတို့ လူမျိုးက ယိုး
ဒယားတွေရဲ့ မယ်လိုဒီကို တိုက်ရိုက်ကူး
ခဲ့တာမရှိပါဘူး။ တချို့ကပြောတယ်။
ယိုးဒယားသံ၊ ကောင်းတဲ့သံ၊ ဘရင်ဂျီ
သံဆိုတာတွေဟာ ကော်ပီတွေပဲ။ ရှေးက
တည်းကပဲ သူများ အသံခိုးခဲ့တာလိုလို
ပြောကြတာရှိတယ်။ မဟုတ်ပါဘူး။
မခိုးပါဘူး။ မဟာဂီတထဲက ယိုးဒယား
သီချင်းတွေ ယိုးဒယားတွေကို နား
ထောင်ခိုင်းတော့ ဒီအလိုက်မျိုးနဲ့ သူတို့
ဂီတမှာ မရှိခဲ့ဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ ငါ
လည်း မရှိပါဘူး။ ဒါဖြင့် ယိုးဒယားသံ
ဘရင်ဂျီသံဆိုတာကဘာလဲ။ အလောင်း
မင်းတရားလက်ထက်၊ ဆင်ဖြူရှင်လက်
ထက် ယိုးဒယားကိုတိုက်တော့ ယိုး

ဒယားလူမျိုး သုံးယန်းတွေပါလာတယ်။
သူတို့လည်း သူတို့ဘာသာဘာဝ
သီချင်းဂီတဆိုကြ ညည်းကြတာပေါ့။

အစ်မတို့ မဟာဂီတ ပညာရှင်တွေ
ယူတယ်ဆိုတာက သူတို့ရဲ့ အသံဖွဲ့နဲ့ပုံ
ဒုတိယသဘာဝ သဘောကို ယူလိုက်
တာ။ အသံကို ထပ်ယူတာ မဟုတ်ဘူး။
တစ်ထပ်တည်းကျအောင် ယူတာ
မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရဲ့ အဲဒါကလေးတွေ၊
အိုင်ကျင်းဖွဲ့ပုံ ကလေးတွေကို ယူတာ
ပေမဲ့ မြန်မာဂီတမူလသဘောကပျောက်
မသွားဘူး။ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ပါရမီ
ပေါ့။ ဆိုပါတော့။ အထူးထူးငယ်နှင့်
*** မြူးပျော်ဖွယ်ပေ ***တွေတွေ
လာလာ ***သာမျိုးငယ်ဆန်း*** နန်း
ကြာညိုကြော့စံပယ်*** နတ်ကယ်
မူယာ***ဖြူပြာသွယ်နဲ့ ဆိုတာတွေပါ
တယ်။ အလိုခါ နှေဦး***ဖူးစီညွန့်လန်း
ဆိုတာပါတယ်။ ခေါ်ယောင်ယောင် သံ
ရင့်လေး*** စိမ်းညိုလှဲကျေး ဆိုတာ
ပါတယ်။ ဒါတွေဟာ ဘာရင်ရှိသီချင်း
က အသံတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာရင်ရှိ
တွေ ဘုရားရှိခိုးတဲ့အခါ ကြားရတဲ့
သဘောကိုပဲ ယူတာပါ။ အသံစုံအောင်
သိုင်းကာဝိုင်းကာ ဖွဲ့ကာနွဲ့ကာ သဘော
ပါအောင် ယူတာပဲရှိတယ်။ မယ်လိုဒီကို
မယူဘူး။ မြဝတီမင်းကြီးဦးစရဲ့ တော
ဘွဲ့ပတ်ပျိုး သက်သက်ပါ။ ဒီခေတ်မှာ
တရုတ်၊ အိန္ဒိယ၊ အင်ဒိုနီးရှား စသည်
ဖြင့် တခြားဘာသာကအသွယ်ကလေးတွေ
ယူကြတာမျိုးပေါ့။ မယ်လိုဒီပါယူတာ
တွေလည်း ရှိတာပေါ့ ငါ့မောင်ရယ်။
သီချင်းတစ်ပုဒ် နားစွဲရင် ဂျပန်ကလည်း
သူ့အသံနဲ့ ကော်ပီလုပ်တယ်။ တရုတ်က
လည်း တရုတ်အသံလုပ်တာပဲ။ ဆိုလို
တာက မူရင်းဘယ်သူ ဘယ်သီချင်း
ဘယ်နိုင်ငံက ဆိုတာတောင် သိဖို့ခက်
ကြပြီ။ မဟာဂီတမှာတော့ ဘယ်သူ့ဆီ
ကမှ အဲသလို တိုက်ရိုက်ယူတာမရှိဘူး။
တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ သီချင်းအဖွဲ့အနွဲ့
တွေမှာတော့ ဖွန်သံ၊ ကရင်ဩသံ၊ ထား
ဝယ်ဒိန်းသံ စသည်ဖြင့် ရှိတဲ့အတွက်
လူမျိုးအလိုက် စရိုက်ဘာသာ သဘော

မဟာဂီတမှာတော့
ဘယ်သူ့ဆီကမှ
အဲသလို
တိုက်ရိုက်ယူတာ
မရှိဘူး
တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့
သီချင်းအဖွဲ့အနွဲ့
တွေမှာတော့
ဖွန်သံ
ကရင် ဩသံ
ထားဝယ်ဒိန်းသံ
စသည်ဖြင့်
ရှိတဲ့အတွက်
လူမျိုးအလိုက်
စရိုက်ဘာသာ
သဘောလောက်
ယူတာ
ရှိတယ်
ဝီပီသသကြီး
ယူတာလားလို့
မေးရင်
မဟုတ်ပြန်ဘူး

လောက်ယူတာ ရှိတယ်။ ဝီပီသသကြီး
ယူတာလားလို့ မေးရင်မဟုတ်ပြန်ဘူး။
အစ်မပြောချင်တာက အစ်မတို့
လူမျိုးက ယဉ်ကျေးခြင်းကို သိပ်အလေး
ထားတဲ့ လူမျိုးဖြစ်တဲ့အတွက် ယဉ်ကျေး
ခြင်းကိုအထိအပါးမခံဘူး။ ဘာဖြစ်လို့
လဲ။ အစ်မတို့လူမျိုးတွေထားတဲ့ မေတ္တာ
က ရှားတဲ့မေတ္တာ။ နုနုနယ်နယ်တွေး
မယ်၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နေမယ်။ အေး
အေးဆေးဆေးနေမယ်။ ဒီလိုဘဝ နေ
နည်းထဲမှာ ရှင်သန်ရတဲ့ အနုပညာသည်
လည်း ပင်ကိုအားဖြင့် အင်မတန် နူးညံ့
ပါတယ်။ ဖန်တီးသူက နူးနူးညံ့ညံ့ ဖန်
တီးသလို ခံစားသူကလည်း နူးနူးညံ့ညံ့
ခံစားဖို့ပီစိတ်ရှိတယ်။ မေတ္တာတရားဆို
ရင်လည်း ရှင်းရှင်းလေးပဲ။ *ခုလည်း

ချစ်ကြမယ် နောင်လည်းချစ်ကြမယ်
မောင်ရယ်*တဲ့။ ခုရော နောင်ရော
တမလွန်မှာပါ ချစ်ကြမယ်လို့ သစ္စာနဲ့
လူမျိုးပဲ ငါ့မောင်ရယ်။ ကိုယ့်ရှိပြီး
ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ နေလာကြတာ နှစ်
ကြာပြီပဲ။ ခုမှသာ တစ်မျိုးဖြစ်ရတာပဲ။
အစ်မ အခုပြောနေတာတွေကလည်း
ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်စေချင်တာ မပါ
ဘူး။ ကိုယ့်ဂီတမှ ကောင်းတယ်လို့
လည်းမပြောသာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစ်မ
တို့ဂီတမှာလည်း စနစ်ရှိပါတယ်။ ဒါ
တော့ နောက်လူငယ်တွေ သိစေချင်တာပဲ။
အစ်မ တေးသံရှင် မေလှမြိုင်နဲ့
ခင်မင်ခံရတယ်နော်။ မေလှမြိုင်ရဲ့ အသံ
ကို ကျွန်တော် အင်မတန် စွဲလမ်းတယ်။
သူ့ဆိုပေါက်၊ သူ့အသံ၊ သူ့အကွန်အကျွံ
တွေက တခြားတေးသံရှင်တွေနဲ့ မတူ
ဘူး။ အဲသလိုပါပဲ။ အစ်မစိတ်ထဲ
ဂီတနဲ့ပတ်သက်သမျှ မှတ်မှတ်ရရရှိစေ
လေးတွေပြောပါဦး။
ဒေါ်မေလှမြိုင်ကို တေးသံရှင်ကြီး
တစ်ယောက် အဆိုတော်ကြီးတစ်ယောက်
အနေနဲ့ အစောကြီးကတည်းက ဆုံခဲ့
တယ်။ အစ်မအဖေက နဲ့ဆရာဆိုတော့
အဖေသီချင်းသွားတိုက်ရင် အသံသွေး
သွင်းရင် ဒေါ်မေလှမြိုင်ကို အစ်မတွေ
ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက လူချင်းမရင်းနှီး
ဘူး။ ဘယ်အခါမှ ရင်းနှီးသွားသလဲဆို
တော့ ၁၉၆၄-ခုနှစ်၊ Psycho War
မှာ အစ်မအလုပ်ဝင်တဲ့အခါကျတော့
အမေမြိုင်က ဌာနမှာရှိနေပြီ။ ဝန်ထမ်း
တွေအားလုံးက ဒေါ်မေလှမြိုင်ကို အမေ
မြိုင်ခေါ်ကြတယ်။ လူတွေကို ချစ်ခင်
တတ်တယ်။ နှုတ်ကလည်း တုတ်ထိုး
အိုးပေါက် ပြောတတ်တယ်။ တို့သူဘာ
မှာလည်းရှိတယ်မဟုတ်လား။ ခံပြော
ပေမဲ့ မနာကြဘူးဆိုတဲ့ လူကြီးတွေ
ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အဘတို့ အဖေတို့ ခေါ်ကြ
သလိုပဲ ဒေါ်မေလှမြိုင်ကို အမေမြိုင်
ခေါ်ကြတာ။ အမေအရွယ်ရယ်လို့
မဟုတ်ဘူး။ အမေလို ပြောတတ်
တတ်လို့ အမေခေါ်တာ။ အစ်မတို့
လည်း အဲသလို ချစ်ခြင်းနဲ့ အမေခေါ်

တည်း ပြောရမှာပဲ။ အင်မတန် အာ
 ကြမ်း လျှာကြမ်းနိုင်သူပေါ့။ သူက ရင်
 ဆံ ပြောချင်တာနဲ့ အပြင်မှာပြောလိုက်
 တာမှာ တစ်ထပ်တည်းကျတယ်။ ဆိုလို
 တာက အမေမြိုင်မှာ အတွင်းကတစ်မျိုး
 အပြင်ကတစ်မျိုး ဟန်ဆောင်တာမရှိ
 ဟု ပြောစရာရှိရင် ဘယ်သူဘယ်ဝါ
 ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်း
 ထင်းပြောလိုက်တာပဲ။ များသောအား
 ဖြင့် အသက်အရွယ်ရရင် ပြောင်းသွား
 တတ်တယ်။ ငါတော့ဖြင့် လူကြီးဖြစ်ပြီ။
 ငါ့ကြီးတစ်ယောက်နေသလိုနေမယ်။
 အသက်ဆုံတာမျိုး ရှိကြတယ်မဟုတ်လား။
 အမေမြိုင်မှာ အသလုံဟန်လုပ်ထားတာ
 မရှိဘူး။ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ဆုံးမလိုက်
 သံဆိုတာလည်း ဘယ်ရှိမှာလဲ။ ပြော
 နေပြောင်ပဲ။ နင်မဟုတ်ခံပေတော့ဆိုတဲ့
 ချစ်သောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောတာပဲ။ အဲဒါ
 ကို အပြောခံရသူကလည်း စိတ်မဆိုး
 ဟု ချစ်နေကြတာပဲ။ အဲသလိုဆိုတော့
 မဟုတ်တာလည်း သူ့ရှေ့မလုပ်ဘူး။
 အမြင်မတော်ရင် ကြမ်းတော့တာပဲ။ သူ
 ကြမ်းတာကြောက်လို့ ထိန်းရတာတွေ
 ထည်းရှိတယ်။

အမေမြိုင်က အလုပ်ကို စိတ်ဝင်
 စားတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ အနုပညာ
 နှင်ဆိုသူများရဲ့ထုံးစံ သတိလက်လွတ်
 ဖြစ်တာလည်း ရှိတာပေါ့။ ဆိုပါတော့။
 အဖျော်ယမကာဆိုရင် အဖျော်ယမကာ
 ဖြစ်ချင်ဖြစ်တာ။ အဲဒါမျိုးဖြစ်တတ်
 တယ်။ အစ်မက အမေမြိုင်ဆိုခဲ့တဲ့ သီ
 နင်းတွေကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြိုက်
 ခဲ့တာ ငါ့မောင်ရဲ့။ ဘယ်သီချင်းကို
 အကြိုက်ဆုံးလဲဆိုတော့ ချစ်ဦးနှောင်း
 ဆိုတဲ့သီချင်း။ အစ်မတို့ ငယ်ငယ်က
 မလှမြိုင်သီချင်းတွေက သိပ်ကိုခေတ်
 စားတယ်။ သိပ်ကိုထင်ရှားတာပေါ့။ မေ
 သူမြိုင်ဆိုတဲ့အာမည်ဟာ တိုင်းပြည်က
 သံသုမရှိဘူး ဆိုရလောက်အောင် ထင်
 ရှားနေပြီ။ သူသီချင်းတွေထဲက ရွဲလိုက်
 ဘာလားစနာရယ်လည်း ကြိုက်တယ်။
 မြိုင်လည်းကောင်းတယ်။ သူ့ကုန်
 အရောင်မှိတ်သော်လည်း ကလည်း မေ

လှမြိုင် 'အာ'ကို ကောင်းကောင်းတွေ့ရ
 တဲ့ သီချင်းပေါ့။ အမေမြိုင်က စာသား
 ကိုပြောင်နေအောင် ဆိုတတ်တယ်။ အား
 နဲ့ ခွန်နဲ့လည်း ဆိုတယ်။ တစ်ခါတလေ
 အစ်မတို့လောကမှာ စကားရှိတယ်။ မိုက်
 မိုက်ကန်းကန်း ဆိုတယ်ဆိုတဲ့စကား။
 ဒါကမကောင်းတဲ့ သဘောမဟုတ်ဘူး။
 သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်တဲ့အတွက် အသံရှိ
 သမျှလွှတ်ပြီး ဆိုပစ်တာမျိုးကိုပြောတာ။
 ဒါမျိုးက Vocal Force မရှိရင်မလုပ်ဝံ့
 ဘူး။ အမေမြိုင်က လုပ်ဝံ့တယ်။ အစ်မ
 အခုမင်းနဲ့ စကားပြောတဲ့အရွယ်က အမေ
 မြိုင်ကို အစ်မတွေ့ရတဲ့အရွယ်ပဲ။ ငါး
 ဆယ်ကျော်ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုပါတော့။
 အစ်မနဲ့စတွေ့ တော့အသက်ရပါပြီ။ ငါး
 ဆယ်ကျော်ဆိုတဲ့အရွယ်က သီချင်းတစ်
 ပုဒ်ကို ပညာနဲ့ သမ္ဘာနဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့
 ထိန်းသိမ်းပြီး ဆိုတတ်ကြတဲ့အရွယ်။
 အစ်မတို့လည်း ဒီလိုပါပဲ။ အော်တဲ့အခါ
 အော်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အသံမယွင်း
 အောင်၊ မလွတ်အောင်၊ မထွက်အောင်
 ပညာနဲ့ဆိုလိုက်တာများတယ်။ အမေ
 မြိုင်ကျတော့ သူ့အသံကို ဘယ်တုန်းကမှ
 လျှို့ဝှက် မဆိုဘူး။ ပညာအခံနဲ့ မှေးမဆို
 ဘူး။ အသံကိုကုန်အောင်ဆိုပစ်တာ များ
 တယ်။ သိပ်ကို အံ့သြစရာကောင်းတယ်
 လို့ ပြောရမှာပဲ။ အသံကိုကုန်အောင်
 ထုတ် သုံးတာ အမေဆိုဟန်ပဲ။

အစ်မကိုယ်တိုင် မေလှမြိုင်သီချင်း
 တော်တော်များများ ဆိုခဲ့ပါတယ်။
 ဒါပေမဲ့ နှေးနှေးတေးသံ ကို ဘယ်တုန်း
 ကမှမဆိုခဲ့ဘူး။ အမေမြိုင်ကို အစ်မက
 နတ်နေကင်းချန်ထားတာပါ။ အစ်မ မင်း
 ကိုပြောခဲ့ဖူးတယ်ထင်တယ်။ မမရှင်
 (မေရှင်)ရဲ့ ကျေးစေတမန်ကို အစ်မ
 ဘယ်တုန်းကမှ မဆိုခဲ့ဘူးဆိုတာလေ။
 နတ်နေကင်းချန်ထားတာ အဲဒီ သီချင်း
 လည်းပါတယ်။ တင်တင်မူရဲ့ ရွှေလည်
 တိုင်ကို ဘယ်တော့မှ ဆိုမယ် စိတ်မကူး
 ခဲ့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့
 သီချင်းနဲ့ သူတို့ 'အာ' လိုက်ဖက်လွန်း
 လို့ ဆရာစားရယ်လို့ လေးလေးစားစား
 ချန်ထားတာလေ။

ဆိုပါတော့။ နှေးနှေးတေးသံ သီ
 ချင်းမှာ နှင်းငွေကျွန်းxxxနှစ်ပြန်လောင်
 ဆိုတာနဲ့စတာ ငါ့မောင်မှတ်မိလိမ့်မယ်။
 သူက နှင်းငွေကျွန်းxxxဟန်လို့ လှိုင်း
 ကလေးထသွားအောင်ဆိုတာ သူ့ဆို
 ပေါက်။ သူက အသံမာမာနဲ့ သူ့ဆို
 ပေါက်ကို ဆိုလိုက်တာကို အစ်မတို့
 အသံနဲ့ လိုက်ဆိုဖို့မဖြစ်ဘူး။ အစ်မအသံ
 က ပင်ကိုက နှံ့နေတာဆိုတော့ အမာ
 ကလေးနဲ့ထွက်ဖို့ ခက်မှာပေါ့။ အမေမြိုင်
 လို ထွက်လိုက်ရင် နားထဲမှာ သူ့လို
 ရောက်မှ ရောက်ပါ့ မလားလို့အမြဲ တွေး
 တာ။ အမေမြိုင်ဆိုတာက ပြောင်မြောက်
 လွန်းနေတာရော၊ နားစွဲနေကြတာရောဆို
 တော့ လိုက်ဆိုဖို့မှာ စဉ်းစားရတယ်။

မင်းမေးလို့ သီချင်းတွေပြန်ဆိုနေ
 ကြတာတွေ ပြောရမယ်ဆိုရင် အများ
 ကြီးပြောရမယ်။ အစ်မကမပြောချင်ဘူး။
 တစ်ခါတလေတော့လည်း မပြောတာ
 လည်း မကောင်းပြန်ဘူးလို့ တွေးမိ
 တယ်။ ပြောသင့်ပြောထိုက်တာလောက်
 ကို ပြောရရင်သီချင်းတွေမှာ ယောက်ကျ
 ဆို(ယောက်ျားဆို)၊ မိန်းမဆိုရှိပါတယ်။
 သီချင်းရေးကတည်းက သီချင်းမှာ
 ဝိညာဉ်ပါတယ်။ ဒီဝိညာဉ်ကပဲ ခံစား
 နားဆင်သူရဲ့ နှလုံးဟဒယကို သွားတိုက်
 တာမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်မြင်ရတဲ့
 သဘာဝ၊ မမြင်ရတဲ့သဘာဝကလေးတွေ
 ကို သီချင်းတစ်ပုဒ် သေသေချာချာ နား
 ထောင်ရင် သိနိုင်တာမျိုးပါ။ ဒါကို ခပ်
 လွယ်လွယ်နဲ့ မိန်းမသားဆိုတဲ့သီချင်းကို
 ယောက်ျားဆို၊ ယောက်ျားဆိုတဲ့ သီချင်း
 ကို မိန်းမသားကဆို လုပ်နေကြတော့
 မဖြစ်ဘူးလားဆိုတော့ ဖြစ်ပါတယ်။
 ဒါပေမဲ့ အပြည့်တော့မကောင်းနိုင်ဘူး။
 အစ်မတို့တုန်းက အဆိုတော်တစ်ယောက်
 ကဆိုလို့ ကျော်ကြားသွားပြီဆိုရင် အဲဒီ
 သီချင်းကို တတ်နိုင်သမျှမဆို ဖြစ်အောင်
 ထိန်းကြတယ်။ ဒါတော့ ဘီလူးစည်း
 လူစည်းဆိုသလို စည်းစောင့်ကြတဲ့
 သဘောပေါ့။ ဘယ်သူကမှတော့ ကန့်
 သတ်မထားပါဘူး။ တေးသံရင်တစ်
 ယောက်က ဆိုထားပြီးသားသီချင်းတို့

www.burmeseclassic.com

အစ်မပြန်ဆိုလို့ ပိုကောင်းသည်ဖြစ်စေ ပိုညံ့သည်ဖြစ်စေ ဖြစ်နိုင်ရင် အစ်မလည်း မဆိုချင်ဘူး။

ဥပမာ... ချစ်တာပမာန် ဆိုရင် ဆရာငြိမ်းရေးခဲ့တယ်။ အဲဒီသီချင်းကိုဒီဘက်ခေတ်မှာ ဒေါ်တင်တင်မြပြန်ဆိုတယ်။ မြို့မဆရာငြိမ်းရဲ့ သီချင်းတွေထဲမှာ အစ်မက နှစ်ယောက်တည်း သီချင်းကိုဆိုတယ်။ ၁၉၆၂ခုနှစ်လောက်မှာ ဆိုခဲ့ကြတဲ့ သီချင်းတွေ။ ဒီသီချင်းနှစ်ပုဒ်ကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်တဲ့ နေရာမှာ သီချင်းနှစ်ပုဒ်စလုံးရောဆိုတဲ့ တေးသံရှင်တွေဖြစ်တဲ့ အစ်မရော ဒေါ်တင်တင်မြပါ နာမည်ရကြတယ်။ ချစ်တာပမာန်က ဒေါ်တင်တင်မြရဲ့ မူပိုင်အမှတ်တံဆိပ်လို ဖြစ်ခဲ့သလို နှစ်ယောက်တည်းကလည်း မာမာအေးရဲ့ မူပိုင်အမှတ်တံဆိပ်လို ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲလို ဖြစ်လာတော့ အစ်မက 'တိုးနိုင်' ဓာတ်ပြား ကုမ္ပဏီမှာ ဓာတ်ပြားသွင်းနေတဲ့အချိန်၊ ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီက 'မာမာအေးရေ... ချစ်တာပမာန်သီချင်း လူကြိုက်များတယ် ပြန်ဆိုပေးပါ' လို့ တိုက်တွန်းတယ်။ အစ်မက ပြန်ပြောရတယ်။ ဒီသီချင်းက ဟိုတုန်းကတည်းက ထင်ရှားပြီးသား သီချင်းပါ။ ဒီကာလ ဒီအချိန်မှာ ဒေါ်တင်တင်မြဆိုလို့ လူကြိုက်များပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီသီချင်းကိုတော့ ကျွန်မပြန်မဆိုချင်ဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ချစ်တာပမာန်က ဒေါ်တင်တင်မြအသံနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့သီချင်း။ ဒေါ်တင်တင်မြက ဒီသီချင်းနဲ့ နာမည်ကြီးနေချိန်မှာ သူရှာထားဖွေထား ကြိုးပမ်းထားတဲ့နာမည်ကို ပြန်ပြီးအသုံးမချကောင်းဘူးလို့ အစ်မခံယူလို့မဆိုတာ။ အစ်မ ဒေါ်တင်တင်မြကိုပါ သွားပြောတယ်။ အစ်မကြီးချစ်တာပမာန် သီချင်းကို ကျွန်မကို ဓာတ်ပြားသွင်းဖို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မ မဆိုဖြစ်ဘူး။ အစ်မ ဓာတ်ပြားလာသွင်းလှည့်ပါလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါကစည်းစောင့်တဲ့အပိုင်း။ တကယ်တော့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဘယ်သူမဆို ဆိုရင် မဖြစ်ရတော့ဘူးလား။

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
နေရာထားတယ်
ဆိုတဲ့
သဘောဟာ
နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
စလုံးအတွက်
ဝမ်းသာစရာ
မကောင်းဘူးလား
အစ်မ
ပြောချင်တာက
တေးသံရှင်
တစ်ဦးကဆိုလို့
နောက်တစ်ယောက်က
ဆိုရမယ်ဆိုတဲ့အခါ
ဟိုတုန်းက
စောင့်စည်းခဲ့တဲ့
အစဉ်အလာ
ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ
ပြောချင်တာပါ

ဖြစ်ပါတယ်။ ဒေါ်တင်တင်မြရဲ့ အသံနဲ့ လိုက်ဖက်လွန်းလို့ သူမပိုင်လို့ ပြောရပေမဲ့ တကယ်တော့ ဒေါ်တင်တင်မြ တစ်ဦးတည်းသာ ဆိုခွင့်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမဟုတ်ပါဘူး။ အစ်မစောင့်စည်းတာက အနုပညာသဘောအရ လေးစားသမှုနဲ့ စောင့်စည်းခဲ့တယ်လို့ ပြောချင်တာပါ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး နေရာထားတယ်ဆိုတဲ့ သဘောဟာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံးအတွက် ဝမ်းသာစရာ မကောင်းဘူးလား။ အစ်မ ပြောချင်တာက တေးသံရှင်တစ်ဦးကဆိုလို့ နောက်တစ်ယောက်က ဆိုရမယ်ဆိုတဲ့အခါ ဟိုတုန်းကစောင့်စည်းခဲ့တဲ့ အစဉ်အလာ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောချင်တာပါ။ အခုတော့ ဒီလိုလည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ နိုင်ငံတကာမှာ သီချင်း

တစ်ပုဒ်ကိုပဲ Version အမျိုးမျိုး Variation အမျိုးမျိုး ထွက်နေတာတွေ ရှိနေတော့ အစ်မတို့သီမှာလည်း ဒီစောင့်စည်းမှုတွေ မရှိတော့သလောက် ဖြစ်သွားတယ်။ ပိုဆိုးတာက အမျိုးသားတွေ ဆိုတဲ့သီချင်းကို မိန်းကလေးကဆို၊ မိန်းကလေးတွေဆိုခဲ့တာကို စာသားနည်းနည်းပြောင်းပြီး ယောက်ျားသားတွေက ဆို။ အစ်မစိတ်ထဲတော့ အထိန်းအကွပ်ကလေးရှိခဲ့ရက အထိန်းအကွပ်ပြေသွားသလိုတော့ ခံစားရတယ်။

ဒါဖြင့် ချစ်တာပမာန်ကို အစ်မမဆိုခဲ့ဘူးလားဆိုတော့ အစ်မလည်းပြန်ဆိုခဲ့ရတယ်။ ဆိုခဲ့ရတယ်ဆိုတာက ဒေါ်တင်တင်မြဆိုခဲ့တဲ့သီချင်းနဲ့ စာသားနည်းနည်းကွဲတယ်။ ဒီဘက် တိပ်ခွေခေတ်ရောက်မှဆိုတာပါ။ နှစ်တွေလည်း တော်တော်ခြားပါပြီ။ မန္တလေးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေးတဲ့ စာသားကိုကြည့်တဲ့အခါအကြောင်းအရာနဲ့ လိုက်လျောမှုရှိတယ်ထင်လို့ နောက်ပေးတဲ့စာသားကို အစ်မ ဆိုခဲ့တယ်။ တချို့နေရာတွေမှာ သံစဉ်လည်းနည်းနည်းပါးပါး ပြောင်းတာလည်းရှိလို့ပါ။ မူရင်းစာသားကို မှတ်တမ်းသဘောလည်း ရှိစေချင်တာ ပါပါတယ်။ ချစ်တာပမာန်ဆိုတဲ့ Title နဲ့ပဲ ထွက်ခဲ့တာထင်ပါရဲ့။ အစ်မမှာမရှိတော့ဘူး။

အဲတော့ ဒါက မိန်းမဆိုသီချင်းကို မိန်းမသားချင်းက ပြန်ဆိုတာပေါ့လေ။ ဟိုတုန်းကတော့ဦးအုံကြီးရဲ့ ရွှေမင်းသီချင်းကိုကြည့်ရင် ဒါအမျိုးသား တေးသံရှင်တစ်ယောက်က ဆိုတဲ့သီချင်း။ ဒီဘက်ခေတ်မှာ တော်တော်များများဆိုကြတယ်။ အစ်မလည်းဆိုတယ်။ ဟိုတုန်းကတည်းက ဓာတ်ပြားသွင်းခဲ့တာလည်းရှိပါတယ်။ ရွှေမင်းက လိုသီချင်းက ယောက်ျားမိန်းမ ဘယ်သူပဲဆိုသီချင်းရဲ့ရီညာဉ်မပျက်ဘူး။ ပေးချင်တဲ့ရသမပျောက်ဘူး။ ငါ့မောင်ဆိုကြည့်လေ။ မင်းဂံသူ၊ ဘုတ်ရွာသူကလေးတွေရဲ့အလှကို ဖွဲ့တာမဟုတ်လား။ အသားကလေးတွေ ဝင်းဝင်းစက်စက်နဲ့ ချစ်ကြည်သောက်ရင် မြင်ရတော့လောက်

ကြည်လင်နေတဲ့အလှကို ချစ်စရာ
 ကောင်းအောင် ဆရာတင်က ရေးခဲ့တဲ့
 သီချင်း။ အစ်မအဲသလိုခံယူပြီးဆိုတယ်။
 အစ်မပြန်ဆိုခဲ့တဲ့ သီချင်းတွေအများကြီး
 ပါတယ်။ ဆိုပါတော့။ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး
 အံ့ကြည့်ပါတို့။ ကိုမင်းမောင်ဆိုတဲ့ စရာ
 တို့ မောင်မောင်ညွန့်ဆိုတဲ့ ဂီတနက်သန်
 သီချင်းတချို့တို့။ ပြောချင်တာက မိန်း
 ကလေးတစ်ယောက်ဆိုလို့ မူရင်းစာ
 သားအကြောင်းအရာက နဂိုဆိုလိုရင်း
 ပျောက်သွားဘူးဆိုတာမျိုးကိုပဲ အစ်မ
 ဆိုခဲ့တယ်။ မရှိတော့မဟုတ်ပါဘူး။ စာ
 သား နည်းနည်းပါးပါး ပြောင်းရတာ
 တော့လည်း ရှိတတ်တယ်။ မိန်းမနဲ့
 ယောက်ျား ဘယ်သူကပဲ အကျည်း
 တန်တန် အကျည်းတန်ချစ်သူဆိုတဲ့
 သီချင်းမျိုးမှာ နဂိုမူရင်းခံစားမှု သိပ်
 ကွာဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောင်မျက်နှာရုပ်ဝါ
 အဆင်းပြင်***ယမင်းအလှချစ်သူ
 မြင်စေချင်***တွေးတွေးကြည့်တိုင်း***
 တွေးတွေးမိတိုင်း ဝိုင်းမျက်ရည်လည်
 ထာပင်***အားတောင့်အားနာ အား
 ငယ်စရာပင်***စေတနာသာလျှင် တန်

ဖိုးထားကြောင်းနဲ့***သူ့မနောကို
 သိခွင့်ရသောအခါများတွင် ဆိုတဲ့ စာ
 သားအထိတော့ ယောက်ျားလေး မိန်း
 ကလေး နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အတူတူပဲ။
 ဒါပေမဲ့ ဘဝတစ်သက်တာခရီးစဉ်***
 နှစ်သက်လျာအနီးတွင် ဆိုတာကျတော့
 ခက်ပြီ။ ဒီလိုနေရာမှာ မိန်းကလေးက
 ပြန်ဆိုရင် ဘယ်နှစ်သက်လျာအနားမှာ
 လဲ ဆိုတာဖြစ်ရပြီ။ ဒီအခါကျတော့
 ကျွန်မသက်လျာအနီးတွင်လို့ ပြောင်းဆို
 လိုက်တယ်။ တစ်လုံးလောက် ပြောင်း
 ဆိုရတာဆိုတော့ အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့်
 လည်း မပြောင်းဘူး။ ခံစားမှုအားဖြင့်
 လည်း မပြောင်းဘူး။ သစ်ခြောက်ပင်
 အောက် ဖုန်းကောက်သူ သီချင်းမှာလည်း
 သူ့အသည်းက ကျောက်သားကျောက်
 ခက်ပမာ***ဥပေက္ခာ၏ သမီးကလျာ
 တုန်းကလည်း ပြောင်းလိုက်ရတယ်။
 မမှတ်မိတော့ဘူး။
 စာသားပြင်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်
 သီချင်းရေးဆရာကို အကြောင်းကြား
 တယ်။ ခွင့်ပြုချက်တောင်းတယ်။ ခွင့်ပြု
 ကြတာချည်းပါပဲ။ အခုကျတော့ ပြင်

မဆိုကြတော့ဘူး။ ယောက်ျားမိန်းမ
 လိင်သဘာဝ ရပ်တည်မှု၊ အဓိပ္ပာယ်
 ယွင်းမှု မယွင်းမှု၊ သီချင်းရဲ့ ဝိညာဉ်
 ပြောင်းမှု မပြောင်းမှု မကြည့်ကြတော့
 ဘူး။ စာသားအတိုင်း ဆိုကြတော့တာ
 များတယ်။ သီချင်းထဲမှာ ကျွန်တော်ပါ
 ရင် ကျွန်တော်ပဲ။ မပြင်ကြဘူး။ သန်း
 ထွန်းလေးရဲ့ ကျွန်တော်မွေးဌာနီက ကိစ္စ
 မရှိဘူး။ အညာတစ်ဝိုက်မှာ မိန်း
 ကလေးတွေကလည်း ကျွန်တော်သုံးတာ
 တွေရှိတယ်။ အစ်မပြောတာက စိတ်
 ခံစားမှုကို ဖွဲ့တာမျိုးဆိုရင်တော့ လိင်
 သဘောအရ ခက်မာခြင်း နူးညံ့ခြင်း၊
 ပေးဆပ်ရခြင်း ရယူရခြင်း၊ အပေါ်စီး
 ဆန်ခြင်း ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးခြင်း
 တွေမှာ ဒီဂရီကွာတာတွေ ရှိပြီ။ ဒါ
 တွေက စဉ်းစားစရာကောင်းတယ်။ ဆို
 သူက နားမလည်ဦးတော့ ထုတ်လုပ်
 စီစဉ်သူက ဖြောင့်ပေးဖို့ လိုတယ်။ စိစစ်
 ပေးဖို့လိုတယ်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

နေဝင်းမြင့်

လောကဓီ လောကသိဉ္စ ခွဲဒသစက္ကံ ပလုဇ္ဇတီတိလောကော

ဆရာ ဇေမ္မုဒ္ဓိရိန္ဒ (B.A)

နက္ခတ္တဝေဒလက္ခဏာပညာရှင်

ရုံးခန်းတည်နေရာ

အမှတ် (၇)၊ ကိုးထပ်ကြီးဘုရား၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဟောခန်းထိုင်ချိန် - မနက် (၇)နာရီမှ နေ့လည် (၁)နာရီအတွင်း
 အမှတ် (၄၉)၊ ဆူးလေဘုရားအဝိုင်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဟောခန်းထိုင်ချိန် - - နေ့လည် (၂)နာရီမှ ည (၈)နာရီအတွင်း

09 420025649

ရှင်စုံမိမိ
အမှတ် ၂၆၆ စက်တင်ဘာ ၂၀၁၃

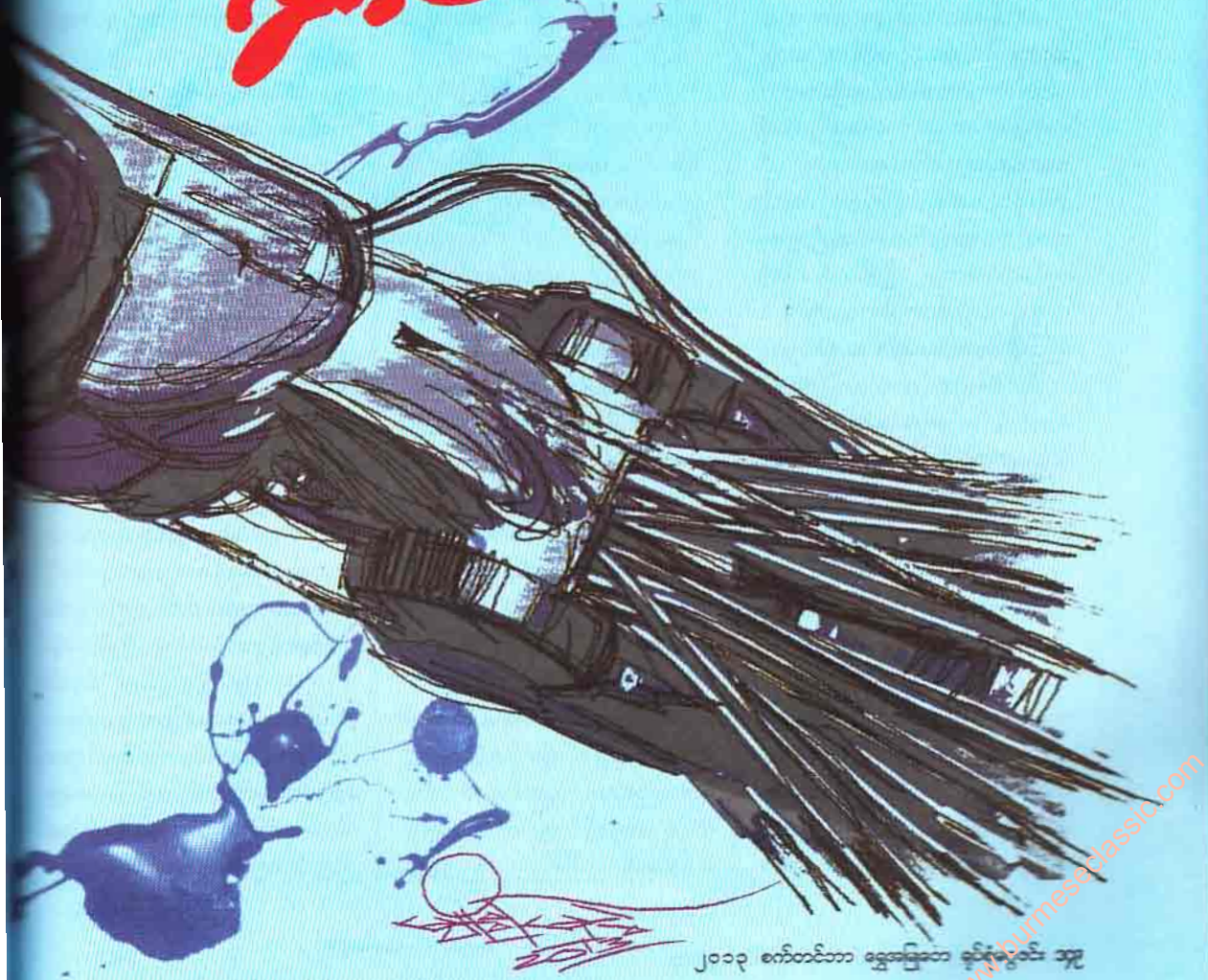

တစ်စုံတစ်ခုသော
အတိုင်းအတာအထိတော့
လူတစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ်
အကြောင်းအရာတစ်ခုအပေါ်
ကျွန်တော်က အမုန်းတရား
မပွားများတတ်သူဟုထင်သည်။
အမုန်းတရားပွားများခြင်း၏
အရသာ ပူနွေးနွေးကို
ကျွန်တော်က လွန်စွာ မုန်းတီး
တတ်သေးသည်။ မလိုအပ်ဘဲ
မုန်းတီးခြင်းသည်လည်း
အမုန်စင်စစ်တော့ အပိုအလုပ်

တစ်ခုရယ်သာဖြစ်သည်ဟု
ကျွန်တော်က လက်ခံထားချင်ခဲ့သူလေ။
သို့သော် မည်သည့်ကိစ္စ၊
မည်သည့်အကြောင်း၊
မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်တို့ဖြင့်
ဆက်သွယ်ယှက်နှယ်လာတတ်သော
ဝန်ခံကတိပြုစရာကိစ္စများကိုဖြင့်
ကျွန်တော်က ခါးသီးစွာ ရွံ့မုန်းတတ်သူ
တစ်ယောက်သာဖြစ်လေသည်။
□
၁။
ခံဝန်ချက်ဆိုသည်ကို ကျွန်တော့်

ခံဝန်ချက်လေးများ

နှုတ်ပြန်

ဘက်မှ လွယ်လွယ်အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြည့်
ပါလျှင်မူ 'ကတိ'ဟုပင် သတ်မှတ်ချင်
ပါသည်။ ကတိသည် ခံဝန်ချက်ဖြစ်၊
မဖြစ်ဆိုသည်ကိုတော့ ကျွန်တော်က
ဝိဝါဒကွဲပြားစွာဖြင့် ကြိုးစား၍ စစ်
ကြော မနေချင်ပါ။

ဖြတ်သန်းခဲ့ရလေသော ဘဝ
အပိုင်းပိုင်းတို့၌ ကတိကဝတ်ဟုမည်
ထိုက်စွာသော ခံဝန်ချက်အမျိုးမျိုးနှင့်
ကျွန်တော်က ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်
ချည်းသာဖြစ်သည်။ ထိုထို ခံဝန်ချက်
များ၏အောက်၌ နှုတ်ကတိပင်သာမက
အမည်နာမ၏ တစ်ပိုင်းတစ်စအား ဖော်
ညွှန်းရလေသည့် သင်္ကေတတစ်ခုဖြစ်
သော လက်မှတ်ထိုးရခြင်းအလုပ်တစ်
ခုကိုပါ ပူးတွဲလုပ်ဆောင်ရတတ်သေး
သည်။

‘မင်းတို့ ဒီည...အဲဒီဘုရားပွဲကို
လုံးဝမသွားရဘူး’

ငယ်စဉ်က ကြားခဲ့ရသော အဖေ
အသံသည် အဲသည့်အချိန်က ဆည်း
လည်းသံ မဟုတ်လေသည်မှာတော့
သေချာလေသည်။ အဖေ၏ ထိုထို
စကားများအား ကြားရလေလျှင် ညီ
အစ်ကိုသုံးယောက်ရှိကြသည့်အနက်
အဖေကို စောဒကတက်သည့်သူမှာ
ကျွန်တော်သာလျှင် ဖြစ်သည်။ ဘာ
ကြောင့် မလွတ်တာလဲ။ ဘာအတွက်
ကြောင့် မသွားရမှာလဲ။ နောက်ဆုံးမှာ
ဘယ်အချိန်သွား၊ ဘယ်အချိန်ရောက်
အောင်ပြန်၊ ဘာတွေမလုပ်နဲ့၊ ဘယ်နေရာ
မသွားနဲ့၊ လိုက်နာနိုင်မှသွား၊ ကတိပေး။
အစရှိသော အဖေစကားသံများအောက်
၌ အခြားအစ်ကိုနှင့် ညီနည်းတူ အခွင့်
အရေးကို တန်းတူရကာ ထိုထို ဘုရားပွဲ
သို့ ချီတက်ခွင့်ရလေသည်။ ကျွန်တော်
စောဒကတက်စဉ်က အဖေ၏ အနားသို့
ပင် မသီဝံ့ခဲ့သော အစ်ကိုနှင့် ညီမှာ
ဘုရားပွဲရောက်သည်နှင့် စောင်းထဲက
လွတ်သည့်မြင်းတွေနယ်။ ကျွန်တော်
တစ်ယောက်သာလျှင် လူအုပ်တောင့်
တောင့်ဘုရားပွဲခင်းဈေးထဲ လမ်းလျှောက်
နေမိရင်း အဖေကို ပေးခဲ့ရလေသော

လူတစ်ယောက်ဆီမှ
တစ်စုံတစ်ခုကို
မျှော်ကိုးမှုအတွက်
စိတ်ထဲမှာ
ရှိသည်ဖြစ်စေ
မရှိသည်ဖြစ်စေ
အလဲအထပ်
ကြားခံပစ္စည်းတစ်ခု
ပေးဆောင်
လိုက်ရခြင်းသည်
‘ကတိ’
တစ်ခု
ဖြစ်နေပါသလား

ကတိများအတွက် စိတ်မသက်မသာ
ဖြစ်ကာ ပျော်လည်း မပျော်နိုင်တော့။
အဖေအား ပေးထားခဲ့ပါသော ကတိ
စကားတစ်ခွန်းသည် ကျွန်တော့်အတွက်
ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်ကတော့
သေချာလေသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက
ပေးပြီးသား ကတိတစ်ခု၏ နောက်၌
တိတ်တိတ်လေး ပြင်ဆင်ခွင့် ရှိနေစေ
ကာမူ ကတိတစ်လုံး၏ တင်းကျပ်
ခါးသီးသော အရသာကို စတင် မုန်းတီး
မိခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ကတိဆိုတာ အပေးခံရသူ၏
မျက်ကွယ်ရာ၌ လိုတိုး၊ ပိုလျှော့လုပ်လို့
ရပါသည်လား။ လူတစ်ယောက်ဆီမှ
တစ်စုံတစ်ခုကို မျှော်ကိုးမှုအတွက်
စိတ်ထဲမှာရှိ သည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်

စေ အလဲအထပ်ကြား ခံပစ္စည်းတစ်ခု
ပေးဆောင်လိုက်ရခြင်းသည် ‘ကတိ’
တစ်ခုဖြစ်နေပါသလား။ ကတိတစ်ခုဆို
လွယ်လွယ်လေး ပေးလိုက်ပါလျှင်
ကတိကို လက်ခံသိုမှီးသူသည် ထိုသို့
ကတိတစ်ခုအတွက် သံသယဖြစ်စေ
မရှိပါပြီလော။ သံသယဖြစ်ခွင့်မရ
မရှိပါပြီလော။

သေချာသည်မှာ ကတိတစ်ခု၏
လေးလံခြင်းနောက်မှ ကျွန်တော် အ
ဆပ်လိုက်ရသောအရာများအတွက် နေ့
မရဲနှင့်ပင် ထိုကတိဆိုသည်ကို စတင်
မုန်းတီးမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

□

J။

ကတိဝန်ခံချက်တစ်ခု၏ နောက်မှ
ထက်ကြပ်မကွာကပ်ပါလာလေသော
‘လက်မှတ်ထိုးခြင်း’တစ်ခုအား မုန်းနို့
ရန်အတွက် စတင်မိခြင်းမှာ ကျွန်တော်
တကွသိုလ်ကျောင်းသားအရွယ်တွင်
ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

‘ဒီပရက်တီကယ်ခန်းအတွက်
တက်ရောက်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို
Roll Sheet မှာ လက်မှတ်ထိုးကြရအောင်
အဲဒါမှ အမှတ်ပေးလို့ရမှာ’

လက်တွေ့ပစ္စည်းများ လုံးလုံးမရှိ
လေသော လက်တွေ့ခန်း၏ အခင်း
အကျင်းအား စိတ်ပျက်စွာ ဝေကြည့်နေ
ဖြစ်သောကျွန်တော့်အတွက် ပရက်တီ
ကယ်ဆရာမ၏အသံမှာ လွန်စွာ မုန်း
စရာကောင်းနေခဲ့သည်။ လက်တွေ့ခန်း
သို့ ကျောင်းသားတွေ တက်ရောက်ခဲ့
သည်ဆိုသည့် အကြောင်းအရာတစ်ခု
အတွက် လက်တွေ့ခန်းပစ္စည်းများ ထို့
လောက်စွာရှိနေဖို့ထက် အခန်းထဲသို့
ကျောင်းသားများရောက်လာကြကြောင်း
လက်မှတ်မှတ်တမ်းက ပို၍အရေး
တကြီး လိုအပ်နေသည်မှာ အတန်
အသင့်တော့ ဟာသဖြစ်နေခဲ့သည်။

ထိုနေ့အတွက် လက်မှတ်သွား
မထိုးခဲ့ပါလျှင် ဘာဖြစ်မည်လဲ။ အထူး
က အဝေးကြီးမှာ ရှိမနေခဲ့။ အဆိုပါ
အတွက် ကျွန်တော် အမှတ်မရမည်

သေချာနေသည်လေ။ လက်မှတ်
ထိုးခြင်းအတွက် အမှတ်ရမည်ဆို
သည် ယုတ္တိအားဖြင့် အနည်းငယ်
အလွမ်းဝေးနေသည်။ သို့သော်
အလွမ်းဝေးသည်ဟု ထင်ရသော ထို
အမှတ်သည် အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် မျက်စိ
ကောက်မှာ ကြုံနေရခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်ထဲမှာ ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါ
သည်ဖြစ်စေ တစ်စုံတစ်ခု လိုအပ်မှု
အတွက် မိမိဘက်မှ လက်မှတ်တစ်ခု
ထိုးပေးလိုက်လျှင် ကိစ္စများပြီးမြောက်
မည်လား။ လက်မှတ်ထိုးသူကရော
သူ၏ အဆိုပါ လက်မှတ်အတွက် မည်
မျှမည်မျှ တာဝန်ယူနိုင်စွမ်းရှိနေပါ
သနည်း။ တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီမှ တစ်စုံ
တစ်ခုကိုရရှိဖို့ရန်အတွက် လက်မှတ်ထိုး
ခြင်း၊ ကတိတစ်ခုပေးခြင်းထက်ပို၍
နိုင်သည်သော အရာကိစ္စဆိုသည်မှာရော
သူသားများအတွက် မရှိနိုင်တော့ပြီ
လား။ ကတိတစ်ခုပေးခြင်း၊ ဝန်ခံချက်
တစ်ခုပေးခြင်းဆိုသည်ကရော မည်မျှ
သောက်သော အတိုင်းအတာတစ်ခု
အထိ စိတ်ချယုံကြည်စရာကောင်းနေပါ
သနည်း။

မိမိ၏ နာမည်ဘေးငိုက်ကွင်းထဲ
မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရုံနဲ့ လက်
မှတ်ထိုးပေးရခြင်း အကြောင်းအရာတို့
အပေါ် မည်မျှအထိ တာဝန်ယူရန် ဖြစ်
သည်နုပါသနည်း။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဝန်ခံ
ချက်တစ်ခုအတွက် လူတစ်ယောက်က
လူတစ်ယောက်ကို လက်မှတ်တစ်ခုက
လူ၍ အခြားမည်သည့်အရာကိုမျှ ဖမ်း
ဆုပ်ထားရန် မလိုနိုင်တော့ပြီလား။

စိတ်...။
စိတ်တစ်ခုအား သေချာစေရန်
အားရှိနိုင်ခြင်းမရှိနိုင်ပါဘဲနှင့် လက်မှတ်
ထိုးခြင်းနှင့် လူတစ်ယောက်မှ လူတစ်
ယောက်ကို ယုံကြည်နိုင်ရန် လုံလောက်
သော အနေအထားတစ်ခုဖြစ်နေပါပြီတဲ့
လား။ ခံဝန်ချက်များ၊ ကတိလက်မှတ်
များ တဖြည်းဖြည်း အရေးပါအရာ
ဆောင်ရွက်ခြင်းက လူ့စိတ်ကို ဖမ်းဆုပ်
ယုံကြည်ခြင်းအား ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ပါ၏

လော။
ရုပ်ဝါဒီအား ရှေ့တန်းတင်မှုတစ်ခု
၏ မြစ်ဖျားသည် ဝန်ခံကတိတစ်ခုဖြစ်
နေသည်ဟု ကျွန်တော်က စွပ်စွဲချင်နေ
သေးသမျှ ကတိဆိုသည်ကို မုန်းမိနေဦး
မှာပဲဖြစ်သည်။

၃။
ကတိသည် လက်မှတ်ထိုးခြင်း၏
အဆုံးသတ်ဖြစ်သကဲ့သို့ ခံဝန်ချက်
ဟူသည့် ဝေါဟာရတစ်ခုနှင့်လည်း
နဲ့ချင်းပါးကပ်စွာ တည်ရှိသည်ဟု
ကျွန်တော် ယူဆသည်။

လက်မှတ်ထိုး၍ တာဝန်ယူရခြင်း
ထက် စိတ်မှ ယုံကြည်မှုတစ်ခုဖြင့် ကိစ္စ
တစ်ခုကို တာဝန်ယူချင်မိသော ကျွန်
တော်သည် တချို့သောပတ်ဝန်းကျင်၌
တော့ အမြဲတစေ သဟဇာတဖြစ်နေခဲ့။
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အင်းဝဆောင်၌ နေ
စဉ်တုန်းက လရောင်တို့ဖြင့် ပြာလုံနေ
သောညအခါ အင်းယားကန်စပ်၌ ရေ
ဆင်းစိမ်ခြင်းအမှုကို သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်နှင့်အတူ ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ တိုက်
ဆိုင်ခြင်းတို့၏ အံ့ဩစရာ တိုက်ဆိုင်
ခြင်းတွင် ငါးယောက် ရေဆင်းစိမ်သည့်
အနက်မှ တစ်ယောက်သောသူမှာ ရေနစ်
လေသည်။ ထိုစဉ်အခါက အဆောင်နေ
ကျောင်းသားတို့၏ ထုံးစံအရ ရနေသော
အယ်ကိုဟောအရှိန်ကြောင့် ရေနစ်ခြင်း
သာဖြစ်ပြီး အမှန်စင်စစ် ရေတိမ်ပိုင်းတွင်
သာဖြစ်လေသည်။

သို့သော် တိုက်ဆိုင်ခြင်းတို့၏ ထပ်
ဆင့် တိုက်ဆိုင်ခြင်းသည် ညအခါ လ
ပြာပြာအောက် ကျွန်တော်တို့နှင့် မလှမ်း
မကမ်းတွင် ကျွန်တော်တို့ အဆောင်မျိုး
လမ်းလျှောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အချုပ်
အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ငါးယောက်
နောက်တစ်ကြိမ် ဤသို့ မပြုလုပ်ရန်
လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ကြရသည်ဆိုပါ

စို့။ ထိုထိုခံဝန်ကတိပြုခြင်းခွင့်ခြင်း၏
နောက်ပိုင်းများ၌ ညအချိန် လရှိခြင်း၊
မရှိခြင်းထက် ကန်ပေါင်မှာ အဆောင်
မှူးရှိနေခြင်း၊ မရှိနေခြင်းကိုသာ အာရုံ
ထားကာ နောက်တစ်ကြိမ်၊ နောက်တစ်
ကြိမ်များ၌လည်း ကျွန်တော်တို့ ထိုးခဲ့
သော လက်မှတ်များကို တိတ်ဆိတ်စွာ
မေ့မစ်ကာ ကမ်းစပ်သို့ ရေဆင်းစိမ်ကြ
လေသည်။ ရေဆင်းစိမ်ခြင်းသည် အမှန်
အားဖြင့် ပျော်စရာ မကောင်းပါ။ သို့
သော် ဘာမှ မဟုတ်သော ကိစ္စတစ်ခု
အား တရားခံတစ်ယောက်လို ထိုးထား
ခြင်းခံရသော လက်မှတ်များ၏ ဖြစ်
တည်ရာကို အမြင်ကတ်ပုဒ်မဖြင့် ကြည့်
ဖြစ်နေလေတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ရေဆင်း
စိမ်ဖြစ်ကြဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။

လက်မှတ်တစ်ခုဖြင့် ခံဝန်ချက်
တစ်ခုကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးနှယ် ပခုံးထက်
မှာ ထမ်းမထားချင်ခဲ့သော ကျွန်တော်
သည် တချို့တချို့သော အလုပ်များကို
ဖြင့် လက်လွှတ်ခဲ့ရဖူးလေသည်။ ကျွန်
တော် လက်လွှတ်ခဲ့ရသည့် အလုပ်များ
အား ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှ နှမြော
တသစွာ စုတ်သပ်ကြသည့်တိုင် ကျွန်
တော်ကတော့ဖြင့် ကျွန်တော် မလိုက်
လျောချင်ခဲ့သည့် ကိစ္စတစ်ခုအတွက်
နောင်တ မရခဲ့ပါ။

‘လမ်းဘေးမှာ ကွမ်းယာရောင်း
တဲ့သူတွေ ဘယ်လောက်လွတ်လပ်သ
လဲ။ ဘယ်သူ့ အချုပ်အနှောင်မှ မပါ
သလို၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း လက်မှတ်
တွေထိုးပြီး ခံဝန်ကတိဆိုတာ ပေး
မထားရဘူး။ ဘဝတစ်ခု ရပ်တည်ရ
တာ ဘယ်လောက် အပူအပင်ကင်း
သလဲ။ အရမ်း နိပ်တာပဲ’

လက်မှတ်ထိုး၍ ယူရမည်ဖြစ်
သော တာဝန်တွေ ကျွန်တော်ရှေ့၌ အပူ
အပင်ရောက်ရှိလာလေတိုင်း ကျွန်တော်
ပြောမိသော စကားလုံးတွေသာဖြစ်
သည်။ လက်မှတ်ဟူသည် လုပ်ဆောင်
ရမည့် အလုပ်တစ်ခုအတွက် နောင်နှေး
စရာတစ်ခုအဖြစ် စိုးထိတ်မှုဖြစ်စေသည်
သာမက အချုပ်အနှောင်တစ်ခုဟုပင်

ကျွန်တော်က မြင်ချင်လာမိသေးသည်။

၄။

‘မမိုးရေ... ကျွန်တော် တစ်ပတ်ကို ၅ ရက် ရုံးဆင်းပါ့မယ်။ ရုံးတက်၊ ရုံးဆင်းကိုတော့ လက်မှတ်မထိုးချင်ဘူးနော်။ ကျွန်တော့်ရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်ကို ဂျာနယ်ထွက်မှာပဲကြည့်ပေးပါ’

ကျွန်တော် ဂျာနယ်တစ်စောင်မှာ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာအဖြစ် အလုပ်လုပ်စဉ် အသည့်အချိန်၌ ဂျာနယ်၏ အယ်ဒီတာချုပ်က စာရေးဆရာမ မိမိုးမြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာမ မိမိုးက လက်မှတ်မထိုးကြလေဘဲ ပျော်ပျော်ကြီး ရုံးတက်ကြလေရာ အယောက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိမည်ဖြစ်သော ရုံးဝန်ထမ်းများအားလုံး ကိုယ်စီကိုယ်လက်မှတ်ထိုးနေကြချိန် ဂျာနယ်၏ တာဝန်ရှိသူ အကြီးအကဲနှစ်ဦး လက်မှတ်မထိုးသည့်ကိစ္စသည် သူဌေးထံသို့ ဆောလျင်စွာ ပေါက်ကြားသွားလေသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းလေစွ။

ဂျာနယ်မှာ မမိုးမရှိတော့သည့်တိုင် ကျွန်တော် ဆက်လက်တာဝန်ယူရသည့် ယခုအချိန်အထိ ရုံးတက်၊ ရုံးဆင်းကိစ္စ လောက်အား ကျွန်တော်က ဘယ်သောအခါမှ လက်မှတ် မထိုးခဲ့ပါ။ ကဏ္ဍအလိုက် တာဝန်ယူကြရသည့်သူအား လုံးလည်း တာဝန်သိမှု၊ တာဝန်ယူမှုသည် လူတစ်ယောက်၏ သိက္ခာသာဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဘာတွေ့ကိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပေးမည်။ ဒါလေးလုပ်ရတာများ လွယ်လွယ်လေးပါ အစရှိသဖြင့် ပါးစပ်ကတိများ အကြိမ်ကြိမ်ပေးရင်း နောက်ဆုံး ဘာမှဖြစ်အောင်လုပ်မပေးနိုင်လျှင်သာ လူတစ်ယောက်အတွက် သိက္ခာကို တိုက်ရိုက်ထိခိုက်သည်ဖြစ်ကြောင်း...။ အစရှိသဖြင့်...။ ထိုထိုစကားများအားလုံး၏အောက်၌ လက်မှတ်ထက် နှလုံးသားတစ်ခုသာ အရာကျကြောင်းသာလျှင် ကျွန်တော်က အမြဲတစေ ဇောင်းပေးပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

လက်မှတ်များ၊ ခံဝန်ကတိဆို

ကတိ

ဝန်ခံချက်တစ်ခု၏

နောက်မှ

ထက်ကြပ်မကွာ

ကပ်ပါလာလေသော

‘လက်မှတ်ထိုးခြင်း’

တစ်ခုအား

မုန်းဖြူရန်အတွက်

စတင်မိခြင်းမှာ

ကျွန်တော်

တက္ကသိုလ်

ကျောင်းသား

အရွယ်တွင်

ဖြစ်ခဲ့လေသည်

သည်များအား မနှစ်မြို့လိုမှုတစ်ခု၊ မုန်းတီးမှုတစ်ခုဖြင့် ကျွန်တော်က ယခုအချိန်ထိတော့ လျစ်လျူရှုဖြစ်နေဆဲသာဖြစ်သည်။

သို့သော်...။ ခံဝန်ချက်များ၊ ပါးစပ်မှ လွယ်လွယ်ကတိပေးမှုများ၊ ပြောပြီးသားစကားတစ်ခုအား အချိန်ကာလတစ်ခုသို့ မတိုင်မီပင် ပြီးစလွယ်နေပုံများအား စီးပွားရေးနယ်ပယ်၊ လူမှုရေးနယ်ပယ်၊ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ် အစုံအစုံသော နယ်ပယ်တို့၌ ကျယ်လောင်စွာ ကြားနေရဆဲဖြစ်သည်။ ရသဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖတ်လျှင် အပြောထက်၊ အပြုပိုသော ဝတ္ထုများအား နှစ်ခြိုက်မိလေသော ကျွန်တော်က အပြောများသော နယ်ပယ်အသီးသီးက စကားသံများအား ချဉ်း

ကပ်မိလေတိုင်း အတိုင်းအတာတန်အထိတော့ စိတ်တိုမိမြဲ။ စိတ်အချဉ်ပေါက်မိမြဲ...။ မုန်းမိမြဲ...။

ထိုထို အပြောများ၏အောက်တွင် ကျွန်တော် မုန်းမိသော လက်မှတ်ထိုးမှု ခံဝန်ချက်ယူထားခြင်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က တစ်စုံတစ်ယောက်အား ကတိပေးထားခြင်းများ ရှိနေလေမည်လား။ ကျွန်တော့်ဉာဏ်ဖြင့်တော့ လိုက်၍ မမိနိုင်ပြန်ပါ။ ခံဝန်ချက်များသည် ကျွန်တော် အစောပိုင်းမှာ ဆိုခဲ့သကဲ့သို့ ကတိတစ်ခုများ ဖြစ်နေလေမည်လား။ ကတိတစ်ခုသာဖြစ်ခဲ့လျှင် ပေးထားသောကတိအတွက် အသက်ဖြင့်လဲ၍ တည်အောင် ထိန်းသိမ်းရမည်ဆိုသည့်ကရာ မဟုတ်လေပြန်ဘူးလား။ ဒါသည်လည်း ကျွန်တော့်ဉာဏ်ဖြင့် လိုက်၍ မမိနိုင်ပြန်ပါ။ ကတိတစ်ခုအတွက် အသက်ပင်စွန့်ခဲ့ကြသော ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သမိုင်းပညာရှင်များ၊ နိုင်ငံရေးဘက်မှ အကြီးအကဲများ စသည်... စသည်များအတွက် နောင်လာနောက်သား ကတိတစ်ခု လွယ်လွယ်ပေးထားကြ၊ ပေးထားသူများက မျက်နှာမမူကြရပြီလော...။ ကျွန်တော့်ဉာဏ်ဖြင့် ပို၍ပင် လိုက်၍ မမိနိုင်တော့ပါ။

သေချာသည်က အပြောနှင့် အလုပ်မညီကြသူများ၊ ကိုယ့်နှုတ်မှ ပြောထားခဲ့သော ကတိစကားများအား မျက်နှာပြောင်တိုက်စွာ လွယ်လွယ်နေပစ်သူများ၊ လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းအစွဲအား နှစ်လုံးထိကဏန်းတစ်ခု ချမှတ်သည်လောက်ပင် တန်ဖိုးထား ဂရုစိုက်မှုမရှိသူများ၊ ခံဝန်ချက်များအား လွယ်လွယ်ပေး၍ တိတိဆိတိစွာ ကျောခိုင်းပစ်သူများ၊ တာဝန်သိမှုဆိုသည့် စကားစုအား လျစ်လျူရှုထားသူများအား ခြင်္သေ့နေရသေးသရွေ့ လက်မှတ်ထိုးရခြင်း ခံဝန်ချက်ပြုရခြင်း အလုပ်များအား ကျွန်တော် မုန်းမိနေဦးမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

မင်းလေဟင်

မေဝ၊ မောပန်း၊ ဇက်ကြောတက်၊ နောက်ကြောထိုး၊ နာမွန်ခြင်းများဖြစ်လို့
စိတ်ညစ်နေပါသလား

စိန်ဟင်္သာဆေးတိုက်မှထုတ်လုပ်သော

ရန်ပုံရွှင်း ဂျာဆေး ကိုဆောင်ထားပါ။

ဖြန့်ချိရေး - ဦးမြင့်ဆွေ၏သား ကိုအေးထွန်းဆေးဆိုင်
(C/264)မြေအောက်ထပ်၊ သိမ်ကြီးဈေး (D) ရုံ၊ ဖုန်း ၀၉ ၅၁၇၀၁၆၂

လေထိုးလေအောင်ခြင်း၊ ခြက်နာခြင်း၊ ဆောင်းဆိုးရင်ကျပ်သလိပ်ကပ်ခြင်းများကို
ရှောင်ရှည်ဖို့ ဝတ်ရောဂါနှင်သောက်ပါ။

အစာမကြေ ရင်ပြည့်ရင်တယ်ဖြစ်ပါက အချိန်မရွေး ရေမွှေးနှင့်သောက်ပါ။

အချုပ်၊ ဝမ်းချုပ်ခြင်း၊ အကြောတက်ညောင်းညှာသွားများ ညှစ်အိပ်ရာဝင်တိုင်း ရေနှင့်သောက်ပါ။

ရန်ပုံရွှင်း အစာအိပ်လေနိုင်ဆေး

ပင်ရင်း

အမှတ်-၁၄၂၊ ၄-လွှာ၊ ဖြလမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ပြည်
မန်ကျန်၊ ဖုန်း-၇၃၀၀၆၁၄၇၊ ၇၃၀၈၀၇၆၁

ကလေးမြို့က နိုဝယ်လ်ဂျီကတင်း၏ ဘိမ်

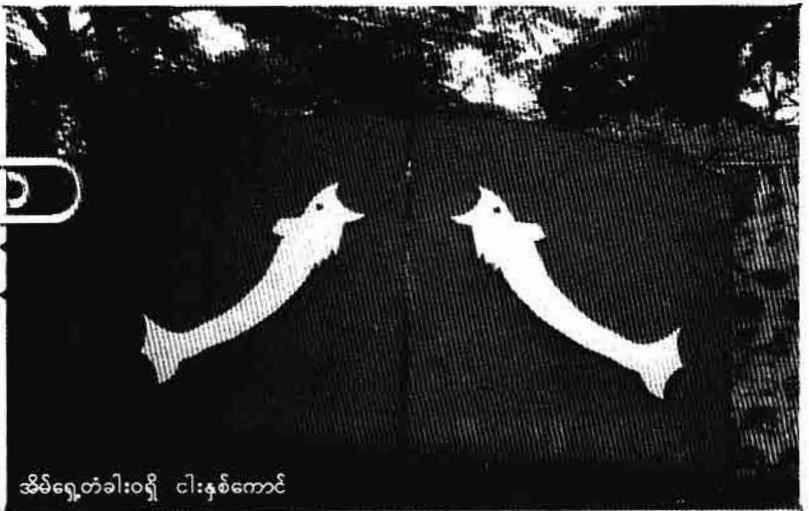
မောင်သန်းဆွေ ကားကယ်

အင်္ဂလိပ်လူမျိုး နိုဝယ်လ်ဂျီကတင်း
တင်းဆိုသူမှာ အစိုးရအရာရှိတစ်
ယောက် မဟုတ်ပါ။ အခြား အင်္ဂလိပ်
များကဲ့သို့ ကိန်းကြီးခန်းကြီး နေ
သူလည်း မဟုတ်ပါ။ သို့ဖြစ်၍ အိုင်း

အသံချဲ့ အကွက်တူးအိမ်

တိုက်မှ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ် ရန်အောင်စာအုပ်တိုက်မှ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသော ရှေ့တော်ဝင်မှတ်တမ်း များ စာအုပ်တွင် နိုဝယ်လ်ဂိုက်တင်း အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးထံ ရှေ့တော်ဝင်ပုံ ကို အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားခဲ့ပါ သည်။

မိဖုရားခေါင်ကြီး (စုဖုရားလတ်) သည် ရန်ကုန်မြို့၊ ချာချီလမ်း (ယခု ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းလမ်း)ရှိ စံအိမ်ပေါ် တွင် ခံနေတော်မူစဉ်က နိုဝယ်လ်ဂိုက် တင်းနှင့် တစ်ခါတွေ့ဆုံတော်မူလေ သည်။ နိုဝယ်လ်ဂိုက်တင်းနှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးသော တတိယသမီးတော်ထံမှ ဂိုက်တင်းသည် မြန်မာစကားကိုလည်း ရေရေလည်လည် ပြောတတ်သည်။ အရှင် မိဖုရားခေါင်ကြီးကိုလည်း တွေ့

အိမ်ရှေ့တံခါးဝရှိ ငါးနှစ်ကောင်

စာရေးဆရာကြီး မောရစ်ကောလစ်နှင့် ရင်းနှီးခဲ့ကြလေသည်။ မောရစ်ကောလစ်က စာရေးခဲ့သည့် ဗြိတိသျှသံဖောင့်အောက်မှ မြန်မာပြည် စာအုပ်တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ နေတော်မူသော သီပေါမင်းတရား၏ မိဖုရားခေါင်ကြီး (စုဖုရားလတ်)နှင့် နိုဝယ်လ် ဂိုက်တင်းတို့ တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကို ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်။

စာရေးသူကလည်း စာရေးသူရေးသားခဲ့သည့် ၂၀၀၃ ခုနှစ် ရာပြည့်စာအုပ်

ဆုံဖူးမြော်လိုသည်ဟု သိရသဖြင့် လက် ခံတွေ့ဆုံရန် သဘောတူတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ (မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် အခြား အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများနှင့် အတွေ့ မခံချေ။)

သို့ရာတွင် မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ထီးနန်းစည်းကမ်းထုံးစံ အယူအဆ အတိုင်းသာ တွေ့ဆုံနိုင်မည်ဟု မိန့်တော် မူသဖြင့် ဂိုက်တင်းကလည်း ထီးနန်း စည်းကမ်းထုံးစံအတိုင်း တွေ့ဆုံပါမည် ဟု ပြန်ပြောသဖြင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြခြင်း

ဖြစ်သည်။

ချိန်းဆိုသောနေ့တွင် နိုဝယ်လ်ဂိုက်တင်း စံအိမ်တော်သို့ရောက်ပြီး အခြားသူများနှင့်အတူ ကြမ်းပေါ်တွင် ချီးတုပ်၍ ခေါင်းငုံ့စားနေသည်။ ခေတ္တအကြာတွင် အတွင်းတော်မှ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီး ထွက်တော်မူလာပြီး ခန်းမဆောင်ထိပ်သတ်မှတ်ထားသောနေရာဖြစ်သည့် အနီရောင်ကော်စောပေါ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ ထိုင်တော်မူသည်။

‘ရှေ့ဆုံးကထိုင်နေတဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဟာ သမီးတော် ပြောထားတဲ့သူလားကွယ့်’

‘တင်ပါဘုရား၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး နိုဝယ်လ်ဂိုက်တင်းဆိုသူပါဘုရား’ဟု တတိယသမီးတော်က လျှောက်ထားလိုက်သည်။

‘ကဲ...ကဲ မော်ဖူးနိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ သက်သောင့်သက်သာနဲ့ နေတတ်သလိုနေပါ’

ဂိုက်တင်းသည် ပြားပြားဝပ်စံစားနေရာမှ ခါးမတ်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးကို မြင်ရလေတော့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်နဲ့ ဦးမောင်မောင်

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အမယ်အိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ပြီးရှင်သောမျက်နှာထားရှိနေရကား ဂိုက်တင်း ယခုကဲ့သို့ လာရောက်ခစားခြင်းကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်ပုံရလေသည်။ အနီးတွင် အပျိုတော်ကြီးတစ်ယောက်က ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်၍ ယပ်သွင်းနေသည်။ တတိယသမီးတော်သည်လည်း အနီးတွင်ပင် အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ခစားနေသဖြင့် အဖူးမြော်ရောက်သူများနှင့်မူ ဘေးတိုက်ဖြစ်နေလေ၏။ ဂိုက်တင်းနှင့် ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်သော်လည်း ဂိုက်တင်းကို ပြီး၍ပင် မပြချေ။ ဤသည်ပင် ရာဇဏုမြေဖြစ်ပေသည်လားဟု ဂိုက်တင်းစိတ်ထဲတွင် ထင်မြင်မိသည်။

‘အမောင်က အခုလို စုဖုရားကိုလာရောက်ခစားတာ ဘယ်အရေး၊ ဘယ်အကြောင်းများကြောင့်လဲကွယ့်’

‘တင်ပါဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုး အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးရဲ့ မျက်နှာတော်ကို ဖူးမြော်ချင်လှတဲ့အတွက် သမီးတော်ထံ ခွင့်ယန်ပြီးလာရောက်ခစားရခြင်းပါ ဘုရား’

‘အို...မြန်မာလို ပီပီသသပြောနိုင်ရုံမကဘဲ ထီးသံနန်းသံနဲ့ပါ လျှောက်တင်နိုင်ပါပေတယ်’

‘တင်ပါဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုး မြန်မာလို ကောင်းစွာပြောဆိုနိုင်ပါတယ်ဘုရား။ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးကို ဖူးမြော်ရသည့်အခါမှာ နန်းခလေ့အတိုင်း ပြောနိုင်ဆိုနိုင်ရန် ထိပ်တင်ကြီးနှင့် ဆရာလွန်းတို့က သင်ကြားပေးထားပါတယ်ဘုရား’

‘အို...ဒါကြောင့်ပေကိုး’

‘တင်ပါဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးကို လျှောက်တင်ခွင့်ပြုပါဘုရား’

‘ဘာများ လျှောက်တင်ချင်လို့တဲ့ကွယ့်၊ ရဲရဲတင်းတင်း လျှောက်တင်နိုင်ပါတယ်လေ’

‘ကျွန်တော်မျိုး သိလိုတာပေါ့ လျှောက်တင်ချင်လို့ပါဘုရား။ အခုလို အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီး အဖြူရောင်ဖြင့်သာ ဆင်မြန်းထားခြင်းမှာ နတ်ရွာစံမင်းတရားကြီးအတွက်ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်ပါလားဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ အနောက်တိုင်းသားများအတွက် အနုပညာရောင်ဟာ ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဆောင်သလို အရှေ့တိုင်းသားများအတွက်လည်း အဖြူရောင်ဟာ ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဆောင်တယ်လို့ ကြားရဖူးပါတယ်ဘုရား။ အင်္ဂလိပ်က ပီတိုရိယဘုရင်မကြီးဟာ သူ့ရုပ်မြှောက်သားတော် အယ်လ်ဘတ်စ်ဘုရားကြီး မရှိသည်မှစပြီး အနက်ရောင်သာ ဝတ်ဆင်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား’

‘ပီတိုရိယလည်း သူ့အကြောင်းကို သူဖြစ်မှာပါ။ စုဖုရားကတော့ အောက်တော်ဘုရား နတ်ရွာလားကတည်းက အဖြူရောင် ဆင်မြန်းခဲ့တာ မောင်မောင်အတွက် ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နောင်တ၊ သံဂရုတ်သဘောပါ။ စုဖုရားတို့ သာဏီမဟာမျိုး၊ မဟာနွယ်များ လွန်တော်ကြတဲ့အခါ မသာတော် အခမ်းအနားဆွဲတော်မျိုးတော်များဟာ အဖြူရောင်ဆင်မြန်းပြီး အသုဘပို့ဆောင်လေ့ရှိပါတယ်။ သဘောကတော့ ဘဝတစ်ပြောင်းသွားသူအတွက် ကျန်ရစ်သူက သံဝေဂတရားနဲ့ ဖြူစင်သင့်တာပေါ့’

အဝတ်အထည်များ ဝတ်ဆင်၍
ဆက်ဆုံး ဂါရဝပြုခြင်းပါ။ ဒီအပြုအမူ
အစဉ်အလာဟာ ဘယ်ကစလာသလဲ
သိလား။’

‘မသိကြောင်းပါဘုရား’

‘မယ်တော်မာယာ ကပ္ပိလဝတ်
ပြည်က ဒေဝဒဟပြည်အသွား လမ်းခု
ဆတ်မှာပဲ အလောင်းတော်မြတ် သား
ဇာတာကို ဖွားမြင်တော်မူပြီး ခုနစ်ရက်
အကြာ နတ်ရွာစံတော်မူတယ်။ အဲဒီ
အခါမှာ ကပ္ပိလဝတ်ပြည်ရှင် သုဒ္ဓေါဒန
မင်းကြီးနဲ့ ဒေဝဒဟပြည်ရှင် သုပ္ပဒုဒ
မင်းတို့ဟာ အလောင်းလုကြတယ်။
သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးကလည်း သူမိဖုရား
ကြီးကို သူတိုင်းပြည် ကပ္ပိလဝတ်ကို
ပြန်သယ်မယ်ပေါ့။ သုပ္ပဒုဒမင်းက
လည်း သူ့အစ်မတော် သူတိုင်းပြည်
အလာမှာ ကိစ္စဖြစ်ရလို့ သူတိုင်းပြည်ကို
ပဲ ယူဆောင်မယ်တဲ့။ သာကီဝင်ဆွေ
တော်မျိုးတော်များဟာ ဘွဲ့ဖြူဝတ်လဲ
တော်များ ဝတ်ဆင်ကြပြီး အလောင်း
တင်ရထားကို စန္ဒာယမြားကြီးနဲ့ နှစ်
ဇက်ဆွဲ၍ သူ့ဘက်ကိုယ်ဘက် လုကြဆို
ပဲ။ အဲဒီထုံးကို နှလုံးမူပြီး သာကီဝင်မျိုး
နှယ်တွေရဲ့ မသားတော်ကို စန္ဒာယမြား
ကြီးနဲ့ဆွဲပြီး ချဆောင်တဲ့ဓလေ့၊ ဘွဲ့ ဖြူ
တော်လဲတော်များဝတ်ဆင်ပြီး ပို့ဆောင်
တဲ့ဓလေ့ အစဉ်အလာဖြစ်ခဲ့တယ်လို့
အဆိုရှိခဲ့တယ်ကွယ့်’

‘အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီး အခုလို
မြက်ကြားတော်မူမှပဲ ဘုရား ကျွန်တော်
မျိုးတို့ သိရကြောင်းပါဘုရား’

ဟု ဂိုက်တင်းက လျှောက်ထား
လိုက်သည်။

‘တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သူ
ကို ရှိသေးလေးစား မေတ္တာထားကြသူ
နို့သလို မုန်းမာန်မျက်ပွား အပြီးထားကြ
သူများလည်း ရှိတယ်ကွယ့်။ ဒါဟာ
ကိုယ့်လိုဘဲ ပြည့်မပြည့်အပေါ် မူတည်
ပြီး ဖြစ်တတ်ကြတာကလား။ အုပ်ချုပ်
သူဘက်ကလည်း ရာဇမာန်ပွား မာန
ထောင်လွှားမှုရှိတတ်တယ်။ မာနဆိုတာ
မျိုးက ထွန်တုံးကို မျိုထားတဲ့မြွေလို

မညွတ်ကိုင်းနိုင်ဘူးလေ။ စုဖုရားကတော့ မင်းအဖြစ်နဲ့ ပြုမိခဲ့သမျှ အကုသိုလ်တရား
တွေကို ဆေးပစ်နိုင်ဖို့အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကိုသာ ခုနေခါ လုပ်နေပါတယ်။
သလေးနဲ့ အဆန်မရှိခင် ထောင်သတဲ့၊ အဆန်ပြည့်ရင်တော့ အောက်ကိုညွတ်တယ်
မဟုတ်လား။ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုရမှာ ကုသိုလ်အများဆုံးရနိုင်ခြင်းတစ်ခုကတော့
ရတနာသုံးပါးအပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ သံဃာတော်များကို လှူဒါန်းခြင်းပါပဲ။ ခုနေအခါမှာ
တော့ အစိုးရထောက်ပံ့တဲ့ ရိက္ခာတော်ငွေကြေးအပေါ်မှာပဲ ချင့်ချိန်ပြီး လှူဒါန်းနေ
ရပါတယ်။ အစိုးရကသာ ပိုမိုထောက်ပံ့နိုင်မယ်ဆိုရင် သံဃာတော်များကို ဒီထက်ပို
လို့ ဒါနပြုနိုင်မှာပါ။ ဒါနပြုသူကို မှီတင်းတစ်ဆင့် ဒါနပြုရင်လည်း ဒါနပါရမီပြည့်
တယ်လို့ အဆိုရှိပါတယ်ကွယ့်’

အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးက သူ၏ယုံကြည်ချက်များ၊ ခံစားချက်များကို ယခုကဲ့သို့
ရှည်ရှည်လျားလျား ဖွင့်ဟ ပြောဆိုနေခြင်းမှာ သူကဲ့သို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်
အား ယုံကြည်မှုရှိ၍ပင်ဖြစ်သည်ဟု ဂိုက်တင်းက ထင်မိသည်။

အစိုးရက ထောက်ပံ့သော ရိက္ခာတော်ငွေသည် တစ်နှစ်လျှင် ပေါင် ၁၈၀၀၀၊

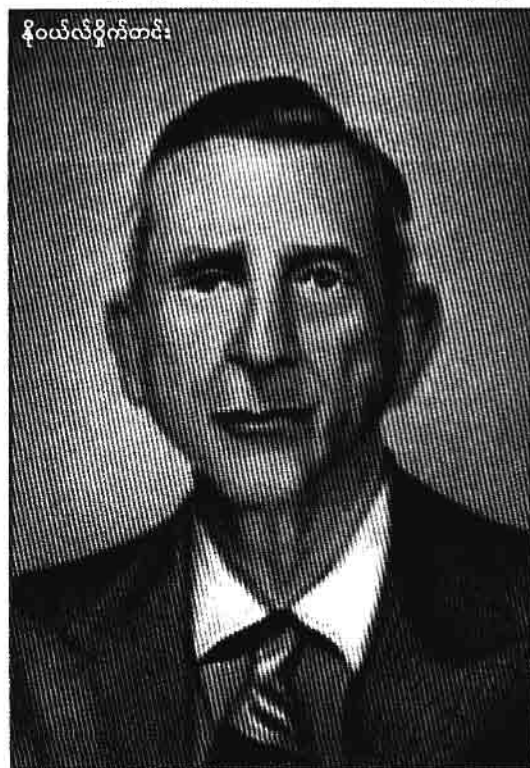

နိုဝယ်လ်ဂိုက်တင်းနဲ့
ဦးပေါလ်မောင်မောင်

မြန်မာငွေ ၂၃၄၀၀ ဖြစ်သည်။ ဤငွေပမာဏသည် မိဖုရားခေါင်ဟောင်းတစ်ပါး
အတွက် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မလုံလောက်နိုင်ပါ။ အနောက်တိုင်းမှ နန်းကျဘုရင်နှင့်
မိဖုရားအချို့သည် မင်းခမ်းမင်းနား အဆောင်အယောင်မှ လွတ်မြောက်ရခြင်းကို
ဝမ်းသာခဲ့ကြသည်ဟု ဂိုက်တင်းကြားရဖူးသည်။ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီး(စုဖုရား
လတ်)ကမူ ဤသို့ မဟုတ်ချေ။ သူမ၏ စံအိမ်တော်တွင် ရှေးကအတိုင်းပင် မင်းခမ်း
မင်းနားကို ဆက်၍ ကျင့်သုံးနေသေးသည်ဟု ဂိုက်တင်းက ထင်မြင်မိသည်။ မန္တလေး
နေပြည်တော်တွင် သီပေါဘုရင်မင်းလုပ်ခဲ့ပြီးနောက် အနှစ် ၄၀ အတွင်းဝယ် မြန်မာ
ပြည်သည် ယခင်နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀ ကထက် ပို၍ အများကြီးပြောင်းလဲလာခဲ့လေ
သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြန်မာများသည် ၎င်းတို့ဘုရင်၏ မိဖုရားခေါင်ကြီးတစ်ပါး
ရှိနေသေးပါကလား ဟူသည့်အချက်ကို မေ့နေကြပြီဖြစ်သည်။ အရှင်မိဖုရားခေါင်
ကြီး(စုဖုရားလတ်)ကို ရာဇဝင်ထဲသို့ ပို့လိုက်ကြပြီဖြစ်သည်။ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီး
ကလည်း ပစ္စုပ္ပန်မှာ မနေ၊ အတိတ်မှာသာ နေသူဖြစ်လေသည်။ ဗြိတိသျှအစိုးရ
ကလည်း သူမကို ရာဇဝင်အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုအဖြစ်သာထား၏။ သူမကလည်း
ရာဇဝင်ပစ္စည်းအဖြစ်နှင့်တူအောင်နေ၏။ ‘ရဟန္တာအဖြစ်ကို သူတော်ကောင်းကသာ

စိတ်ကူးသည်။ မသူတော်က သတိပင်မရ။ မင်းစည်းစိမ်ကို မင်းသာစိတ်ကူးသည်။ ခွန်းစဉ္ဇာကား အမှတ်ပင်မရ ဟု ဆိုရိုးစကားရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ သည့် ရာဇဝင်အကြောင်းအရာများသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ယခု ဆိုလျှင်တော့ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးမှာ 'မြန်မာပြည်သည် တစ်ခါက ကိုယ့်မင်း ကိုယ့်ချင်း နိုင်ငံတော်ဖြစ်ခဲ့သည်' ဆိုသော သက်သေခံချက် အထိမ်းအမှတ်တစ်ခု သာ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ဝှိုက်တင်းလာရောက် စစားခြင်းသည် အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးအတွက် သဘော ကျဖွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ပုံရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဝှိုက်တင်းအား 'နောက်လည်း လာစစားပါဦး' ဟု ဖိတ်ကြားတော်မူလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

နိုင်ငံလံဝှိုက်တင်း

သို့အားဖြင့် အရှင်မိဖုရားခေါင် ကြီးနှင့် ဝှိုက်တင်းတို့ သည် ရင်းနှီးခင်မင် ခဲ့ကြရာ အရှင်မိ ဖုရားခေါင်ကြီး နတ် ရွာစံသွားစဉ်တွင် အဝေးသို့ရောက်နေ သော ဝှိုက်တင်းအား ဈာပန အခမ်းအနား သို့ တက်ရောက်ပါ ရန် ဖိတ်ကြားစာပို့ ခဲ့လေသည်။ အရှင် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ မသာတော်အတွက် အစိုးရနှင့် ပုဂ္ဂလိက အသီးသီးက ငွေ ကြေးထောက် ပံ့ ခဲ့ ကြသည် တွင် စစ္စတာ ဝှိုက်တင်းထံ

မှ ၅၀ ကျပ် ပို့လိုက်သည်ဟု သိရသည်။ မောရစ်ကောလစ်က သူ့စာအုပ်တွင် 'ဈာပနအခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်ပါရန် ဖိတ်စာရရှိသူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးမှာ ဝှိုက်တင်း တစ်ယောက်သာရှိပေသည်' ဟု ရေးသားခဲ့လေသည်။

အဆိုပါ နိုင်ငံလံဝှိုက်တင်းသည် ကလောမြို့တွင် နေထိုင်ခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ သတ္တုတွင်း အင်ဂျင်နီယာ ဟုတ်၊ မဟုတ် မသိရသော်လည်း သတ္တုတွင်းလုပ်ငန်း လုပ်သည်ဟု သိရသည်။

ကလောမှ နိုင်ငံလံဝှိုက်တင်း၏အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အလွန်ထူးဆန်းသည်။ ကျောက်တုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ဖြစ်သည်။ အိမ်ဝင်းနံရံကိုလည်း ကျောက်တုံးများဖြင့်ပင် ကာရံထားသည်။ ဝင်းထရံ၏ တံခါးတွင် ငါးနှစ်ကောင် ပုံရှိသည်။ အချို့က ငါးနှစ်ကောင်ကျောက်တိုက်ဟူ၍လည်း ခေါ်ကြသည်ဆိုသည်။ ခြံဝင်းထဲတွင် သဘာဝကျောက်တုံးကြီးများကို တွေ့ရသည်။ ထိုကျောက်တုံးများ ကို သတ္တုတွင်းလုပ်ငန်းရှင်ပီပီ မိုင်းခွဲ၍ ဤကျောက်တုံးအိမ်ကြီးကို ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

ခြံထဲတွင် ကျောက်တုံးအိမ်မကြီးအပြင် အခြားကျောက်တုံးအိမ်ငယ်လည်း တွေ့

ခဲ့ရသေးသည်။ အိမ်နှင့် ဆက်လူ၏ ကျောက်တုံးများကြားမှ အိမ်အောက် မြေကြီးထဲသို့ ဝင်သွားရသည့်လမ်းကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ယခုမူ ပိတ်ထားလိုက် သည်ဟု သိရသည်။

အိမ်ထဲတွင် နိုင်ငံလံဝှိုက်တင်း အသက်ကြီးမှ ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံ ကို တွေ့ရသည်။ နိုင်ငံလံဝှိုက်တင်း၏ မြန်မာအမည်မှာ ဦးဘိုမောင်မောင်တင် ဟု သိရသည်။ နိုင်ငံလံဝှိုက်တင်း၏ ဦးမောင်မောင်ဆိုသူကို မွေးစားခဲ့သည့် ဦးမောင်မောင်သည် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ဦးမောင်မောင် သည် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်တို့မှ သားသမီးများကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ ၎င်းတို့အနက်မှ သား ဖြစ်သူ ပေါလ်မောင်မောင်(ဦးစိုးမြင့်) ဆိုသူကို နိုင်ငံလံဝှိုက်တင်းက မွေးစား ခဲ့သည်။ ပေါလ်မောင်မောင် တစ် ယောက်တည်းကိုသာ မွေးစားခဲ့ပြီး ပညာသင်ပေးသည်။ အင်္ဂလန်သို့ ပို့ဆောင် ခေါ်သွားပြီး ဆက်လက်ပညာသင်စေ သည် ဆိုပါသည်။ ဦးပေါလ်မောင်မောင် (ခေါ်) ဦးစိုးမြင့်သည် မကြာသေးမီက ပင် ကွယ်လွန်သွားသည်။

စာရေးသူသည် နိုင်ငံလံဝှိုက်တင်း၏ ထူးဆန်းလှသော ကျောက်တုံး အိမ်အတွင်းမှ ဓာတ်ပုံ၊ ပန်းချီကားများ ကို ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ ယခုအခါ ဦးပေါလ် မောင်မောင်(ခေါ်) ဦးစိုးမြင့်၏ အခြား မွေးချင်းတို့က ဤကျောက်တုံးအိမ်ကြီး ကိုရောင်းချပြီး အမွေခွဲယူကြမည်ဟု စီစဉ်နေပါသည်။

နိုင်ငံလံဝှိုက်တင်း လက်ထက်က သူ ရှေ့တော်ဝင်ခဲ့သော အရှင်မိဖုရား ခေါင်ကြီး၏ ဓာတ်ပုံကို ချိတ်ဆွဲထား သည်ဟု သိရသည်။ ယခုအခါ အိမ်ထဲ တွင် မတွေ့မမြင်ခဲ့ရပါ။ နိုင်ငံလံဝှိုက်တင်း သည် ဤအိမ်တွင်ပင် ကွယ်လွန် သွားသည်ဆိုရာ နိုင်ငံလံဝှိုက်တင်း၏ သည့်နောက် အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ဓာတ်ပုံကို နောက်လူများက ဖယ်ရှား လိုက်ကြပုံရပါသည်။

မောင်သန်းဆွေ၊ လားရှိုး

Book Making

AMK
since 1999

ရဟန်းတစ်ပါးရဲ့
 အလှဆုံးအချိန်ဟာ
 စိတ်လိုလက်ရတွေကို
 လွန်ဆန်ပြီးချိန်ပေါ့
 တိမ်တွေမလှလည်း
 အရေးတော့မကြီးဘူး ငါ့ရှင် . . .

စိတ်လိုလက်ရများ
 poem gallery
 ရှင်မာရ

မြန်ချီငရဲ

တပေလောက (၅)

အမှတ်(၁၃၈/၁၄၀)၊ ပထမထပ်၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းနှင့် မဟာဗန္ဓုလလမ်းထောင့်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

အိတ် - ၀၉ ၇၃ ၁၂၅၀၆၇၊ ၀၉ ၇၃ ၁၄၀၉၃၆

အဖွေဝါသိက မနုဇဗ္ဗေ

၁။

ကျုပ်အသက် ၉၀ ပြည့်တဲ့
မနက်က သားကြီးဘုန်း
မြင့်ခေါင်ဆီက ဖုန်းဝင်လာ
တယ်။ 'ဟက်ပီးဘတ်ဒေး
ဒယ်ဒီ' တဲ့။ စောစောစီးစီး
သားကြီး အသံကြားရတာ
စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ။

ဒီကောင်က မိဘကို
အမြဲသိတတ်တယ်။
ဂရုစိုက်တယ်။
သံယောဇဉ်ရှိတယ်။
မနက် ၈ နာရီဆိုရင်
ကျုပ်အိပ်ရာထ၊
ကိုယ်လက်သန့်စင်၊
ဘုရားရှိခိုးပြီးလောက်
တဲ့အချိန်ဆိုတာ သူသိနေ

အဘိုး ၂၀၆၆ ဇော်တင်အောင် ၂၀၁၈

ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

၀၅၈၈၂၀/၀၄

တယ်လေ။ ဒါကြောင့်
ဒီအချိန်ကို တမင်ရွေးပြီး
ဆက်တာ။ သူကတော့
အခုလောက်ဆိုရင်
အလုပ်ပြီးလို့ မောမော
ပန်းပန်းနဲ့ အိမ်ပြန်လာတဲ့
အချိန်ဖြစ်မလား၊ အိမ်ကို
ရောက်ခါစလား၊ သူ့ဇနီး
ဆရာဝန်မ ပြန်မရောက်သေးလို့
သူ့သမီးနှင့်အတူ ညစာကို
ကျပြီး ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်
ပေးနေသလား၊ ဒါမှမဟုတ်
မိသားစုစုံလို့ ညစာကို

ပျော်ပျော်ပါးပါး စားနေတဲ့ အချိန်လား။

သားကြီးမိသားစုက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဒါးလက်(စ)ဆိုတဲ့မြို့မှာ နေတာလေ။ ပြောရရင် သူတို့နဲ့ ကျုပ်က ကမ္ဘာ့ဟိုဘက်ခြမ်းနဲ့ ဒီဘက်ခြမ်းပေါ့။ ကျုပ်တို့ ဆီက အခု မနက် ၈ နာရီဆိုရင် သူတို့ဆီမှာ ည ၇ နာရီခွဲ သာသာပဲရှိသေးတယ်။ နေ့မကူးသေးဘူး။ ကျုပ်တို့က 'နေ့'ဆိုရင် သူတို့က 'ည'၊ ကျုပ်တို့က 'ည'ဆိုရင် သူတို့က 'နေ့'။

သားကြီးက သူ့ဘက်က ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်အခြေအနေဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် အဆင်ပြေမယ့် အချိန်ကိုပဲ မှန်းပြီး အမြဲဆက်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒါဝမ်းသာစရာပါ။ ဒီထက် ဝမ်းသာစရာကောင်းတာက ရှေ့လကျရင် သူမြန်မာပြည်ကိုလာလည်းဦးမယ်တဲ့။

သူက နှစ်နှစ်တစ်ခါ၊ သုံးနှစ်တစ်ခါလောက်တော့ မြန်မာပြည်ကို မှန်မှန်ပြန်လာပါတယ်။ တစ်ခါတလေ မိသားစုနဲ့၊ တစ်ခါတလေ တစ်ယောက်တည်း။

'ဒီတစ်ခေါက်တော့ ကျွန်တော် ယင်းမာပင်ဘက်သွားချင်တယ် ဒယ်ဒီ။ ကျွန်တော်နေခဲ့တဲ့ ကျောင်းလေးကို ပြန်ကြည့်ချင်တယ်။ ကျောင်းအတွက် နည်းနည်းပါးပါးလှူချင်တယ်'တဲ့။ 'သာဓုပါသားရယ်'လို့ ကျုပ်ပြန်ပြောမိတယ်။

သူ့ကို ကျုပ် သစ်တောဝန်ထောက်ဘဝနဲ့ ယင်းမာပင်မြို့မှာ တာဝန်ကျတုန်းက မွေးတာ၊ ယင်းမာပင်ဟာ သူ့ဇာတိမြို့ပေါ့။ အဲဒီတုန်းက

မှတ်မိသေးတယ်
တက္ကသိုလ်
တုန်းက
'ဂျီဇင်း
ဘသိုက်'
တက်တဲ့
ကလပ်(စ)တွေရဲ့
ကော်ရီဒါမှာ
သူ့ကို
တွေ့ချင်လို့
ပိုးချင်
ပန်းချင်လို့
စောင့်နေကြတဲ့
ကျောင်းသားတွေ
ဆိုတာ
တရုန်းရုန်းပဲ

စစ်ကိုင်းတိုင်းမှာ မုံရွာခရိုင်ခွဲအပြင် မုံရွာတစ်ဖက်ကမ်း ယင်းမာပင်ကလည်း ခရိုင်ခွဲတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်က ယင်းမာပင်မှာ ၆ နှစ်လောက် ကြာသွားတော့ သူလည်း ယင်းမာပင်မှာပဲ ကျောင်းစနေခဲ့ရတယ်။ သူ ပထမတန်း နှစ်ဝက်လောက်ရောက်မှ ကျုပ် ရန်ကုန်ကိုပြောင်းရပြီး သူ့ကို စိန့်ပေါကျောင်းမှာ ထားပေးရတာပေါ့။

နောက်ပိုင်း ကျုပ် ဘယ်မြို့ပြောင်းပြောင်း သူ့ကို စိန့်ပေါမှာပဲ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ထားခဲ့ရတာ။

သာသနာပြုကျောင်းတွေ ပြည်သူပိုင်သိမ်းပြီး ဘော်ဒါတွေ မရှိတော့တဲ့ အချိန်အထိပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ သားကြီးက သူ့ဇာတိမြို့လေးကိုလည်း မမေ့ဘူး။ သူ သူငယ်တန်းတက်ခဲ့ရတဲ့ ကျောင်းလေးကိုလည်း မမေ့ဘူး။ သူ့ကို ကကြီးခွေးသင်ပေးတဲ့ ဆရာ ဆရာမတွေကိုလည်း မမေ့ဘူး။ ကျေးဇူးတရားနဲ့ပတ်သက်လို့ သိတတ်မှုရှိလို့ ဝမ်းသာရတယ်။

'ဒယ်ဒီလည်း နေကောင်းအောင်နေနော်။ ကျွန်တော်တို့တို့ စိန်ထရမ်းကော မှန်မှန်သောက်ရဲ့လား။ ယင်းမာပင်ခရီးသွားနိုင်အောင် အားမွေးထားပါ ဒယ်ဒီ'

သားကြီးရဲ့ စေတနာစကားနဲ့တင် ကျုပ် အားတွေရှိလာပါတယ်။

'အေးပါကွာ။ ဒယ်ဒီအခု အရမ်းနေကောင်းနေတယ်။ ခရီးသွားချင်စိတ်လည်း ပေါက်နေတယ်ကွ။ ယင်းမာပင်ကို ဒယ်ဒီလိုက်မယ်။ မိတ်ဆွေကြီး ကိုထွန်းအောင်နဲ့ တွေ့ချင်သေးလို့'

'အန်ကယ်(လ) ဦးထွန်းအောင်နဲ့ အဲဒီမှာ ရှိနေတာလား ဒယ်ဒီ'

'အေး ဟုတ်တယ်သား။ ပင်စင်ယူပြီးကတည်းက ယင်းမာပင်မှာ အခြေချချင်တယ်ဆိုပြီး သွားနေတာပဲ။ ဒယ်ဒီတို့က သူ့ကို Health Facilities ရှိတဲ့ ရန်ကုန်မှာပဲနေဖို့ ပြောတာမရဘူးလေ။ သူကလည်း သူ့အစွဲအလမ်းနဲ့သူ'

'ဒါဆို ဦးစံပေါကဇော'

'စံပေါလည်း သူနဲ့အတူ

တူနေတယ်ပြောတယ်။ ငါ့သားက စံပေါကိုလည်း မှတ်မိနေတာကိုးကွ'

'ဟာ မှတ်မိတာပေါ့ဒယ်ဒီရယ်။ ဦးလေးစံပေါက အရမ်းရိုးပြီး အရမ်းရယ်ရတဲ့ လူပဲဟာ။ ဘယ်မေ့မလဲ။ ကျွန်တော်ငယ်တုန်းက ဦးလေးက သူတို့ခြံထဲက အူနီမာလကာပင်ပေါ်တက်ပြီး ကျွန်တော်ကို အမြဲခူးကျွေးတယ်။ နောက်ပြီး ဒယ်ဒီတို့မသိအောင် ကျွန်တော်ကိုတာတွေ ပုံပြင်တွေလည်း ပြောပြတယ်'

'ဟုတ်လား၊ ဒါတွေလည်း မင်း မမေ့သေးဘူးပေါ့'

'ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ။ ကျွန်တော်က အန်ကယ်ဦးထွန်းအောင်နဲ့တို့၊ ဦးလေးစံပေါတို့ကို မမေ့ရုံတင်ဘယ်ကမလဲ၊ အန်ကယ် ဦးထွန်းအောင်နဲ့ အင်းခွေးကြီး နေလုံကိုလည်း မမေ့သေးဘူး။ အန်ကယ်တို့ အိမ်ဘေးထဲ စံပယ်ခင်းတွေကြား ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကိုလည်း ခုထိ မေ့မရသေးပါဘူး ဒယ်ဒီ'

□

J။

သားကြီးဘုန်းမြင့်ခေါင်နဲ့ ဖုန်းစကားပြောပြီးတည်းက ကျုပ်စိတ်တွေဟာ ယင်းမာပင်ဆီ ပြန်ရောက်သွားတယ်။

မနက်ခင်းစာ နန်းကြီးသုပ်နဲ့ ကော်ဖီကို ခပ်သုတ်သုတ် စားသောက်ပြီး ကျွန်တော်စာဖတ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့တယ်။ စာဖတ်ခန်းထဲက စာအုပ်နဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာထားတဲ့ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ အယ်လ်ဘမ်ကို စားပွဲပေါ်

ထင်ပြီး စာမျက်နှာ လေးငါး
မျက်နှာလွန်လှေလိုက်တော့
ဆွေချင်တဲ့ ဓာတ်ပုံကို တွေ့
မိတ်ရပါတယ်။

ဓာတ်ပုံ ထဲက လူက
အသက် ၃၅၊ ၃၆ ဝန်းကျင်
အရွယ် မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်
ခုံး မျက်ဖန်ကောင်းကောင်း
နဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့မျက်နှာ
နဲ့ အရပ် ၅ပေ ၆ လက်မ
လောက်ဆိုတော့ သိပ်မြင့်တဲ့
အထမပါပေမဲ့ ပုတောမပုလု
ပါဘူး။ လူက မထွားကျိုင်း
ပေမဲ့ ကျစ်လျစ်ကြံ့ခိုင်တဲ့
ကိုယ်လုံးပိုင်ရှင်။ Jungle Hat
လို့ ခေါ်တဲ့ တောဆောင်းဦး
ထုပ်ကို ဆောင်းထားပြီး
Jungle Boot လို့ခေါ်တဲ့ တော
စီးဖိနပ်ကို စီးထားတယ်။
ညာဘက်ပခုံးမှာ ကာဘိုင်
ဆေနတ်ကို ထမ်းလို့။ ညာ
လက်က ဆေနတ်ခင်ကို ထိန်း
လို့။ ဘယ်လက်ကတော့ သူ
ဒူးလောက်မြင့်ပြီး လျှာ
အလျားလိုက်ထွက်နေတဲ့ အင်း
ခွေးကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ လည်
ပတ်ကြိုးကို ဆွဲထားတယ်။

တောဆောင်းဦးထုပ်ရယ်၊
တောစီးဖိနပ်ရယ်၊ ကာဘိုင်
ဆေနတ်ရယ်၊ ခွေးတစ်ကောင်
ရယ်ပါနေမှတော့ တောပစ်
ထွက်မယ့်လူဆိုတာ မေးနေ
စရာမလိုပါဘူး။ မပြောဘဲနဲ့
သိကြပါတယ်။

ဘယ်သူပုံရမလဲ။ မိတ်
ဆွေကြီး ကိုထွန်းအောင်စံရဲ့
ပုံပေါ့။ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်
မင်း ဦးထွန်းအောင်စံရဲ့ ဓာတ်
ပုံပဲပေါ့။

အဲဒီ ဓာတ်ပုံကို လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ် ၅၀ ကျော်က ကျုပ်ကိုယ်
တိုင်ရိုက်ပေးခဲ့တာပါ။

ဪ... ကို ထွန်း

အောင်စံ၊ ကိုထွန်းအောင်စံ၊ ဒီ
လူက စိတ်ကောင်းရှိပြီး ခင်
ဖို့ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်
ပါ။ ဘီစီအက်စ်ပီပီ တိကျ
တယ်၊ သေချာတယ်၊ အလုပ်
ကျွမ်းကျင်တယ်၊ အပေါင်း
အသင်းဆုံတယ်။ ပြီးတော့
ခေါင်းနည်းနည်းမာတယ်။
ကျုပ်နဲ့ဆို ညီအစ်ကိုလိုပါပဲ။
နေရတဲ့အိမ်ကလည်း ခြံချင်း
ကပ်လျက်ဆိုတော့ ပိုရင်းနှီး
ကြတာပေါ့။

နယ်တွေမှာက ဒီလိုပဲ
လေ။ အလုပ်တာဝန်နဲ့ရောက်
လာကြတဲ့ အရာရှိတွေ လေး
ငါးခြောက်ယောက်က မပေါင်း
မဖြစ် ပေါင်းကြရတာ။ မှတ်မိ
ပါသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက
နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်က ကိုထွန်း
အောင်စံ၊ သစ်တောဝန်ထောက်
က ကျုပ်၊ ရဲဝန်ထောက်က
ကိုစိန်သန်း၊ မြို့နယ် ဆရာဝန်
က ဒေါက်တာ ဘနားဂျီး၊
လမ်းဝန်ထောက်က ကိုကျော်
စွာလား၊ ကိုတင်ဦးလား။ အဲ
ကိုကျော်စွာအောင်၊ ကိုတင်ဦး
အထွက်။

အားရင် ဒီလူတွေပဲစုပြီး
ဘီလီယက်ထိုးတဲ့အခါထိုး၊ ဖဲ
ရိုက်တဲ့အခါရိုက်။ တစ်ခါတ
လေ အရက်လေးဘာလေးစု
သောက်ပေါ့။ အရာရှိတွေနယ်
မှာ ဒီလိုပဲ အပျင်းဖြောင့် အပန်း
ဖြေကြရတာ။ ဒါပေမဲ့ တော
ပစ် (Hunting) ကျတော့ ကို
ထွန်းအောင်စံကလွဲလို့ ဘယ်
သူမှ ဝါသနာမပါကြဘူး။
အလောင်းတော် ကသပ
သစ်တောကြီးဆိုတာ ကျုပ်
အပိုင်ထဲပါတာပဲ။ တော
ကောင်ဘယ်လောက်ပေါတယ်
ဆိုတာ ကျုပ်သိတာပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တစ်ခါမှ အဲ

ပစ်ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ပါဘူး။ ရဲဝန်
ထောက် ကိုစိန်သန်းလည်း
တောထဲပုန်းနေတဲ့ သူခိုး၊ ဓား
ပြတွေကို လိုက်ဖမ်းချင်ဖမ်း
မယ်၊ ပစ်ချင်ပစ်မယ်၊ ခတ်
ချင်ခတ်မယ်၊ အဲလိုက်ဖို့ကျ
တော့ သူလည်းစိတ်မဝင်စား
ဘူး။ ကိုထွန်းအောင်စံတစ်
ယောက်သာ ဝါသနာပါတာ။

ကို ထွန်းအောင်စံက
တစ်လ တစ်ခါနှစ်ခါလောက်
တော့ ပုံမှန်တောထဲသွားတယ်။
မနက်စောစော အိမ်ကထွက်
သွားရင် နေ့ခင်းပိုင်းလောက်
ဆိုရင် ပြန်ရောက်လာပါပြီ။
သူနဲ့အတူ ယုန်ပါလာတဲ့အခါ
ပါလာတယ်။ ချေပါတဲ့အခါ
ပါလာတယ်။ ဆတ်ပါတဲ့အခါ
ပါလာတယ်။ လက်ချည်း
ပြန်ရတဲ့နေ့ တစ်နေ့မှ မရှိဘူး။

သူပြောတာကတော့ သူ
ခွေးကြီး ရန်လုံက သိပ်အား
ကိုးရတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီရန်လုံဆို
တဲ့ အင်းခွေးကြီးက သူ့ဆီ
ရောက်လာတာ သိပ်မကြာ
သေးပါဘူး။ သူ့အလုပ်ကိစ္စနဲ့
တောဆင်းတော့ မုဆိုးတစ်
ယောက်က သူ့ကိုလက်ဆောင်
ပေးလိုက်တာတဲ့။

ကိုထွန်းအောင်စံ အိမ်
ကပ်ချင်တဲ့ အခြေခံအကြောင်း
တစ်ချက်လည်းရှိတယ်။ အဲ
ဒါကတော့ သူ့မှာ အိမ်သူ
သက်ထား ဇနီးမယားမရှိတာ
ဘဲ။ သူ ယင်းမာပင်ကို
မပြောင်းလာခင် တောင်ငူမှာ
အမှုထမ်းနေတဲ့အချိန်မှာ သူ့
ဇနီး ရင်သားကင်ဆာနဲ့ ဆုံး
ပါးသွားခဲ့တယ်။ ကျုပ်နဲ့ သူနဲ့
ယင်းမာပင်မှာဆိုတော့ သူက
မုဆိုးဖို့ ပူပူနွေးနွေးပေါ့။ ဟန်
မပျက်သာ နေနေပေမဲ့ သူ
ကျိတ်ပြီး ပူဆွေးနေတယ်ဆို

တာ ကျုပ်တို့အားလုံးရိပ်ခါကြ
ပါတယ်။

သူက ဇနီးကို တော်
တော်လည်းချစ်ပုံရပါတယ်။
အေးလေ ချစ်ဆုံ သူ့ဇနီးက
တော်ရီလျော်ရီ အမျိုးသမီးမှ
မဟုတ်တာ။ ရန်ကုန်တက္က
သိုလ်က မယ်ဘွဲ့တောင်ရ
ထားတဲ့ မိန်းမချောလေးတစ်
ယောက်ပေကိုး။ မှတ်မိသေး
တယ်။ တက္ကသိုလ်တုန်းက
ဂျီဇေး ဘသိုက် တက်တဲ့
ကလပ်(စ)တွေရဲ့ ကော်ရီဒါ
မှာ သူ့ကိုတွေ့ချင်လို့၊ ပိုးချင်
ပန်းချင်လို့ စောင့်နေကြတဲ့
ကျောင်းသားတွေဆိုတာ တ
ရုန်းရုန်းပဲ။ ဆေးကောလိပ်က
တကူးတကလာတဲ့ ကျောင်း
သားတွေလည်းပါရဲ့။ အင်
ဂျင်နီယာ ကောလိပ်က တကူး
တကလာတဲ့ ကျောင်းသားတွေ
လည်းပါရဲ့။ ကျုပ်တို့သစ်
တောက ကျောင်းသားတွေ
က ထိပ်ဆုံးကပေါ့။ ဒါပေမဲ့
အဲဒီထဲတော့ ကျုပ် မပါဘူး။
ကျုပ်က ခင်မေသော်ရီတဲ့
ဘန်တန်ဟော(လ) ဘက်ပဲ
စက်ကျနေတဲ့အချိန်။

ဂျီဇေးက ချောမောလှ
ပရံတင်မကဘူး တကယ့်
ဆွေကြီးမျိုးကြီး။ သူ့အဖေက
စက်ရုံ တရားသူကြီးတစ်
ယောက်။ သူ့အမေက အဲဒီ
ခေတ်က သူဌေးဘွဲ့ရထားသူ
ရဲ့ အဆက်အနွယ်။ ဒီတော့
ဆွေဂုဏ် မျိုးဂုဏ်မြင့်ပြီး ဥစ္စာ
ပေါ၊ ရုပ်ချော၊ ပညာတတ်
မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရယူပိုင်
ဆိုင်ချင်တဲ့သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်း
လည်နေတာပေါ့။ ဝိုင်းဝိုင်း
လည်နေတဲ့ ပုရိသတွေထဲမှာ
မှ ရွေးချယ်ပြီး ပန်းကုံးစွပ်ခံ
လိုက်ရတဲ့ ဘီစီအက်(စ)လေး

www.burmeseclassic.com

ကိုထွန်းအောင်ခံအဖို့ သူ့ဇနီးကို မချစ်ဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ၊ မနမြောဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်မေ့ပစ်နိုင်မလဲ။

တကယ်တော့ ဂျီဇင်းက ကံဆိုးရှာပါတယ်။ ဒါလောက်ပြည့်စုံ ကုံလုံတဲ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထားပါလျက်နဲ့ ကင်ဆာဆိုတဲ့ ရောဂါဆိုနဲ့ တွေ့တော့ ဘဝကို သူ့အရုံးပေးလိုက်ရတယ်။ သူ့ကွယ်လွန်တော့ အသက်က ၃၃နှစ်ပဲရှိသေးတာတဲ့။ သူတို့မှာ 'ကစ်တီ' လို့ခေါ်တဲ့ ၁၀နှစ်အရွယ်သမီးလေးတစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ မေမြို့ စိန့်ဂျိုးဇက်ကွန်ဗင့်မှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ထားထားတယ်။

စိတ်လို လက်ရရှိတဲ့ အခါ ကိုထွန်းအောင်ခံက သူ့သမီးလေးရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြပြီး-

'ကျွန်တော့်မှာ ချစ်စရာဆိုလို့ ဒီသမီးလေးပဲ ရှိပါတယ်ဗျာ' လို့ ကြေကြေကွဲကွဲလေး ပြောလေ့ရှိတယ်။

ကလေးမလေးကလည်း မိန်းမချောလေးပဲ။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ မြင်ရသလောက်ကတော့ သူ့အမေရုပ်နဲ့ တထေရာတည်းပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုထွန်းအောင်ခံ သည်းသည်းလုပ်နေတာပေါ့။

အမှန်တော့ ကိုထွန်းအောင်ခံရဲ့ အသက်အရွယ်က တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူကောင်းတဲ့အရွယ်ပါ။ သူ့ရုပ်၊ သူ့ရည်၊ သူ့ပညာ၊ သူ့ရာထူးဂုဏ်ရှိန်တွေအရပြောရရင် သူ့အတွက် မိန်းမ မရှားပါဘူး။

တကယ်တော့
ဂျီဇင်းက
ကံဆိုးရှာပါတယ်
ဒါ လောက်ပြည့်စုံ
ကုံလုံတဲ့ဘဝကို
ပိုင်ဆိုင်ထား
ပါလျက်နဲ့
ကင်ဆာဆိုတဲ့
ရောဂါဆိုနဲ့
တွေ့တော့ ဘဝကို
သူ့အရုံး
ပေးလိုက်ရတယ်
သူ့ကွယ်လွန်တော့
အသက်က ၃၃နှစ်
ပဲရှိသေးတာတဲ့

မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်နေတဲ့ အမျိုးချောတွေ၊ ကမ်းလာမယ့် လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ဖို့ စောင့်နေတဲ့ အမျိုးကောင်းသမီးတွေမှ အများကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုထွန်းအောင်ခံက ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ အရေးမလုပ်ခဲ့ဘူး။ ကမ်းလှမ်းစပ်ဟပ်ကြတဲ့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းက လူကြီးသူတွေရဲ့ စကားကိုလည်း အလိမ္မာနဲ့ ဖယ်ရှားခဲ့တယ်။ အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းတွေက ဘယ်လိုတိုက်တွန်း တိုက်တွန်း 'နီး'ပဲ။

'ကျွန်တော့်ဇနီး ဂျီဇင်း

ဖင်းနေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားမထိုးနိုင်ဘူးဗျာ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်သမီးမိတ်ဆွေးလေးကိုလည်း ဘယ်လိုမိထွေးနဲ့မှ မထားနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်သမီးလေးကို ကျွန်တော် တစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်သွားမယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ နောက်အိမ်ထောင်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး။

အဲဒီကတည်းက ကိုထွန်းအောင်ခံဟာ ဘယ်ကိစ္စမဆို နည်းနည်းတော့ အစွန်းရောက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သတိထားလိုက်မိတယ်။

'အိုင်ဆေး...ဒါဆိုရင်ခင်ဗျားတစ်သက်လုံး တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးလုပ်နေတော့မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား' လို့ ကျုပ်က နောက်လိုက်တော့ သူက မရယ်မပြုံးနဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။

'ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ သမီးပြီးရင် ကျွန်တော့်အပေါ် သစ္စာစောင့်သိတဲ့ ရန်လုံရယ်၊ ကျွန်တော့်စကားကိုတစ်သေမတိမ်း နားထောင်လိုက်နာတဲ့ စံပေါ့ရယ်ရှိရင် လုံလောက်နေပါပြီ။ I don't need much ကိုကျော်ခေါင်' တဲ့။

□

စံပေါ့ဆိုတာက ကိုထွန်းအောင်ခံရဲ့ မင်းစေ (pcon) တစ်ယောက်ပါ။ ခုခေတ်အခေါ်ကတော့ ရုံးအကူပေါ့။ ဟိုခေတ်တုန်းကတော့ ရုံးကိစ္စရော၊ အိမ်ကိစ္စရောအထွေထွေခိုင်းတဲ့သူပါ။

ကိုထွန်းအောင်ခံက နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ဖြစ်လို့ သူ့အိမ်မှာ စံပေါ့အပြင် ထမင်း

ချက်တစ်ယောက်၊ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်၊ မာလီတစ်ယောက်ရတယ်။ တပည့်တွေအားလုံးထဲမှာ ကိုထွန်းအောင်ခံက စံပေါ့ကို သဘောအတိုင်း ဆုံးပဲ။ ဘယ်လောက်တောင် သဘောကျလဲဆိုရင် ယင်းဗာပင်မှာ တာဝန်ကုန်ဆုံးလို့ တခြားမြို့နယ်တွေ ပြောင်းရတဲ့အခါ ဘယ်ပြောင်းပြောင်းစံပေါ့ကို အပါခေါ်သွားတဲ့အထိပါပဲ။

ကိုထွန်းအောင်ခံက သဘောကျမယ့်သာကျတယ် တကယ်တော့ စံပေါ့ကတော့ အထူးဆုံး၊ အ အဆုံးတပည့်သူအူပဲ။ အပုံတွေက ကျုပ်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ပြောဆုံးတဲ့ ဟာသတွေလေ။

ကိုထွန်းအောင်ခံ ယင်းဗာပင်ကို ရောက်စတုန်းကပေါ့။ တပည့်ကျော် စံပေါ့ဆိုလက်ကောင်းကြီးရွာ စာအုပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ လယ်ရှင်လယ်ငှားဖြစ်ကြတဲ့ အမှုအတွက် ရုံးချိန်းစာ။ အခြားရောက်စေချင်တယ်။ သူကြီးလက်ထဲ သေသေချာချာ ထည့်ခဲ့ဖူးလည်း မှာတယ်။ 'မြန်အောင် စက်ဘီးယူသွား' လို့လည်း ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီလို မှာကြားပြီး ငါ့ထွန်းအောင်ခံက သူ့အမှုခိုင်းတဲ့တွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ဆိုတော့ မြို့နယ်မှာ နယ်ပိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးအနေနဲ့ တရားစီရင်တဲ့ တာဝန်လည်း ယူရတာကိုး။

လက်တောင်းကြီးတွေက ယင်းဗာပင်နဲ့မဝေးဘူး။ လမ်းလျှောက်သွားတဲ့ ယောက်ျားခြေထောက်နဲ့ဆို

သမီးနဲ့ အတူတူနေရတော့မှာ ကိုး။ သူ့သမီးက ကျောင်း ယူနီဖောင်းကျဆစ်လေးနဲ့ သူ ငယ်ချင်းလေးယောက်တွဲရိုက် ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကိုလည်း စာနဲ့ အတူ ထည့်ပေးလိုက်တော့ ဓာတ်ပုံကြည့်ပြီး ကိုထွန်း အောင်နဲ့ တပြုံးပြုံးဖြစ်နေတယ်။

‘သမီးက ၁၁ နှစ်ပဲရှိ သေးတယ်။ အရပ်က တော် တော်မြင့်နေပြီ။ ကြည့်ပါ လား။ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ထဲမှာ သူ့အမြင့်ဆုံး။ သမီးက သူ့အမေနဲ့ အကုန်တူတယ်။ ဂျုံဖင်းက အရပ် ၅ ပေ၊ ၅ လက်မခွဲတောင် ရှိတာဆိုတော့ ကျွန်တော်နဲ့လမ်းထွက်ရင် သူ ကို ဘယ်တော့မှ ဒေါက်နီပေး မစီးဘူး။ အဲဒါ ယောက်ျား တွေရဲ့အတွက် ဆိုရမလားပဲ’ လို့ ပြောရင်း လွမ်းလွမ်းဆွတ် ဆွတ်လေးရယ်နေပြန်တယ်။

သမီးရဲ့ စာကို ရပြီ မကြာပါဘူး။ ကိုထွန်းအောင် နဲ့ အမေပစ်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင် တော့တာပဲ။ သူ့အမေပစ်ထွက် ခါနီး ကျုပ် သူ့ကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပေးတဲ့မနက်မှာ သူပြော ခဲ့တဲ့စကားကိုလည်း အမှတ်ရ မိသေးတယ်။

‘သမီးက ဆတ်သား ခြောက်ကြော်သိပ်ကြိုက်တာ ကို ကျော်ခေါင်ရဲ့။ သူက နောက်နှစ်ပတ်လောက်နေရင် ရောက်မှာဆိုတော့ ခုချိန် လောက်စပြီး နေလုန်းနေရင် အတော်ပဲ’တဲ့။

သမီးစားဖို့ ကိုယ်တိုင် ဆတ်ပစ်ထွက်မယ့် အဖေပေါ့။

‘အင်း ကျုပ်တို့လည်း ဒီညနေ ဟင်းကောင်းစားရ ချည့်သေးရဲ့ဗျာ’လို့တောင် ကျုပ်က ပြောမိသေးတယ်။

သူတို့မှာ
‘တစ်တီ’
လို့ခေါ်တဲ့
၁၀၆၆
အရွယ်သမီးလေး
တစ်ယောက်
ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်
မေမြို့၊
စိန်ဂျီးဇက်
ကွန်ဗင့်မှာ
ကျောင်းအိပ်
ကျောင်းစား
ထားထားတယ်

အဲဒီမနက်က ကိုထွန်း အောင်နဲ့ ရန်လုံကို သူ့ဒရိုင် ဘာ မောင်မြို့က သူ့ရဲ့ လဲနဲ့ ရိုဗာကားလေးနဲ့ တောစပ်အထိ လိုက်ပို့ပေးသေးတယ်။ မွန်းတည့်ချိန်ရောက် တော့ မောင်မြို့ သွားကြပြီး ပြန်လာတယ်။

ဆတ် အရွယ် လတ် လတ်တစ်ကောင်ပါလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုထွန်းအောင်နဲ့ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ကုတ်ရာခြစ်ရာ နဲ့၊ အင်္ကျီကလည်းစုတ်လို့။ ရန်လုံကိုကြည့်တော့လည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့။ ကျုပ် တို့လင်မယားဆိုတာ မျက်လုံး

ကိုပြုံးကုန်တာပဲ။
‘ဘယ်လို ဖြစ်လာတာ လဲ ကိုထွန်းအောင်နဲ့’
‘ပြောမပြောချင်ပါဘူး ဗျာ၊ ဝက်ဝံနဲ့တိုးခဲ့လို့’
‘ဟင်’
‘ဟောဗျာ’
ခင်မေသော်က သူ့ရင် ဘတ် သူဖိထားတာအကြာ ကြီး။ ပြီးတော့မှ စံပေါဆီက ရေနွေးတစ်ခဲလုံရယ်၊ တင်ချာ ပုလင်းရယ်၊ ဝါဂွမ်းလိပ်ရယ် တောင်းပြီး ကိုထွန်းအောင်နဲ့ အနာတွေကို ဆေးထည့်ပေးဖို့ ပြင်ဆင်တယ်။

‘နေနေ ဒေါ်ခင်မေသော် ရတယ်၊ ကျွန်တော်က ကိစ္စ မရှိဘူး။ ရန်လုံကိုသာ ဆေး အရင်ထည့်ပေးပါ’

‘ဟင် ကိုထွန်းအောင်နဲ့ ကလုပ်ပြီ။ ခွေးက လူထက် အရေးကြီးလို့လားရှင်’

‘ကြီးတယ်၊ ကြီးတယ်၊ ဒီကောင်က ကျွန်တော့်အသက် ကယ်ခဲ့တာ။ သူတော်တော် နာလာတယ်’

ခင်မေသော် ဘာမှဆက် မပြောတော့ဘူး။ စံပေါကို ခွေးကိုယ်ထားခိုင်းပြီး ဆေး ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

ခွေးကိုဆေးထည့်ပြီးမှ ကိုထွန်းအောင်နဲ့ကို ဆေး ထည့်ရတယ်။

‘ကဲ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ၊ ဖြစ်ပုံကို’

ဒီတော့မှ သူက ဓာတ် စုံခင်းတယ်။

‘ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျာ။ တောထဲမှာ ဒီနေ့ဘယ်လိုဖြစ် တယ်မသိဘူး။ တောကောင် တော်တော်ရှားတယ်။ တစ်မ နက်ခင်းလုံး ယုန်လေးတစ် ကောင်နဲ့ မျောက်လေးတစ်

ကောင်ပဲတွေတယ်။ မပစ်ခဲ့ပါ ဘူး။ လိုချင်တာက ဆတ် ကိုး။ သွားရင်းသွားရင်းနဲ့ တောထဲတော်တော်ရောက်သွား တယ်။ နေ့ခင်း ၁၂ နာရီ လောက်မှ ဟောဟို ဆတ်ကို တွေ့တော့တာပဲ’

ကိုထွန်းအောင်နဲ့က နီ ဖိုချောင်ထဲရောက်သွားတဲ့ ဆတ်သေဘက်ကို မေးဆတ် ပြရင်း ပြောတယ်။

‘ကျွန်တော် လည်း ‘တွေ့ပဟ’ဆိုပြီး သစ်ပင်ကြား အကာအကွယ်ယူ၊ မုဆိုးထိုင် ထိုင်ပြီး သေချာချိန်ရတာပေါ့။ ရှားရှားပါးပါးတွေတာ လွတ် သွားလို့မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား ကျွန်တော်က ရှေ့ကဆတ်ခဲ မဲနေတော့ ဘေးဘီတော့ တစ်ချက်သတိလစ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာတင် ကျွန်တော်က လည်း မောင်းအဖြတ်၊ ကျည် ဆန်လည်း ဒိုင်းခနဲအထွက်၊ ဝက်ဝံကလည်း ကျွန်တော့် ကျောပေါ်ခနဲအအုပ်၊ တစ်ချိန် တည်းဗျာ၊ အံ့သြစရာ’

ကျုပ်ဖြင့် သူစကားအား ထောင်ရင်း အသက်ရှူတောင် မေ့သွားတယ်။

‘ကျွန်တော့်အော်သံကြား တော့ လဲကျသွားတဲ့ဆတ်နီ ကို ပြေးသွားတဲ့ရန်လုံက ချက်ချင်းပြန်ပြေးလာတယ်။ ကျွန်တော့် ကျောပေါ်ရောက် နေတဲ့ ဝက်ဝံကိုခုန်အုပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်က ဆွဲချ တယ်။ ချက်ချင်းတော့မေ ဘူး။ ကျွန်တော် အတင်းရုန်း ထွက်မှ လွတ်သွားတယ်။ နောက်တော့ သူတို့နှစ်ကောင် မြေကြီးပေါ် လုံးထွေးပြီး အပြန်အလှန်ကို ကြည့်တာ တစ်တောလုံးကို ဟိန်းနေတာ

အရေးထဲ ဝက်ဝံကျွန်းတော်
 ဘောပေါ်မှာရှိတုန်းက ရုန်း
 ခင်းကန်ရင်းနဲ့ သေနတ်က
 ဆားကလျှိုထဲကျသွားတယ်။
 သူတို့နှစ်ကောင်ကိုကန်တုန်း
 ကျွန်တော် လျှိုထဲ ကမန်း
 ထတန်းဆင်းရတယ်။ သေ
 ခတ်ကောက်ပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ
 ပြန်တက်လာရတယ်ဗျာ။
 အပေါ်ရောက်လို့ ကြည့်လိုက်
 ဆော့ ရန်လုံက ဝက်ဝံရဲလည်
 ချီကို အသေခံထားတယ်ဗျ။
 အဲဒီမှာတင် ကျွန်တော်လည်း
 ဘက်ဝံရဲ နားထင်ကို သေနတ်
 နဲ့တော့ပြီး မောင်းဖြတ်ချလိုက်
 ရတာပါပဲ’

ကိုထွန်းအောင်ခံက ဖန်
 ဆချိုင့်ထဲက ရေတစ်ဖန်ခွက်
 တိုင့်သောက်ပြီး စကားဆက်
 တယ်။

‘အမှန်တော့ ဝက်ဝံက
 ဘော်တော်ကြီးတာဗျ။ ရန်လုံ
 သာကြောက်ပြီး အနားမကပ်
 ရဲရင် ကျွန်တော်တော့ အဲဒီမှာ
 ဘင် ဖိဝိန်ချုပ်ပြီပဲ။ ဒီကောင်
 ကျုပ်အသက်ကို ကယ်လိုက်
 တာဗျ။ ရန်လုံကယ်လိုက်တာ’
 ပြောပြောဆိုဆို ဒဏ်ရာ
 ခရပွန် သူ့ခွေးကြီးရဲ့ကျောကို
 သပ်ပေးနေတယ်။ ‘Well
 done my lad’ လို့လည်း
 ချီးကျူး နေသေးရဲ့။

ရန်လုံက ဒေါသမပြေ
 သေးသလို ‘ပြီး’ခနဲ မာန်ဖီ
 နေလိုက်သေးတယ်။ ဝက်ဝံရဲ့
 သွေးစသွေးနဲ့ စွန်းထင်းနေတဲ့
 ရန်လုံရဲ့ သွားချွန်ချွန်ဖွေးဖွေး
 ကြီးတွေကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်
 တောင် ကြက်သီးထမိတယ်။

‘ဘတ္တလာ၊ ငါ့သားစား
 ဖို့ မင်းမနက်ကပြတ်ထားတဲ့
 အမဲသားတွေယူခဲ့စမ်း။ သူကို
 ဆုချတဲ့အနေနဲ့ တစ်အိုးလုံးချ

ကျွေးလိုက်ကွာ’
 အမဲသားတုံးကြီးတွေ
 အားရပါးရစားနေတဲ့ သူ့ခွေး
 ကြီးကို တစ်ဖန်စိမ့်ကြည့်ပြီး ကို
 ထွန်းအောင်ခံ ကျေနပ်နေ
 တယ်။

ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုလှမ်း
 ပြောတယ်။

‘အဲဒါကြောင့် ပြောတာ
 ပေါ့ဗျ ကိုကျော်ခေါင်ရ၊
 တပည့်ဆိုတာ ဦးနှောက်ရှိဖို့
 မလိုပါဘူး။ အရေးကြုံလာ
 ရင် အသက်ပေးပြီး သစ္စာရှိ
 ဖို့ပဲ လိုတာ။ လူဖြစ်ဖြစ်၊
 တိရစ္ဆာန် ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့’တဲ့။

အဲဒီတုန်းက ကျုပ် သူ
 ကို ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ
 ဘူး။

မူလကတော့ နွေကျောင်း
 ပိတ်လို့ အိမ်ပြန်လာမယ့် ကစ်
 တီကို ကိုထွန်းအောင်ခံ
 ကိုယ်တိုင်သွားကြိုဖို့ပါပဲ။
 ဒါပေမဲ့ ခင်မေသော်က မန္တ
 လေးက သူ့အစ်ကို၊ အစ်မ
 တွေဆီ အမွေကိစ္စနဲ့ခဏသွား
 ဖို့ဖြစ်လာတယ်။ မကြာဘူး
 တစ်ပတ်လောက်ပဲ။ ခင်မေ
 သော် ပြန်လာမယ့်ရက်က
 ကစ်တီတို့ကျောင်းပိတ်ရက်နဲ့
 တိုက်နေတာနဲ့ ခင်မေသော်က
 သူကိုယ်တိုင် မေမြို့(ပြင်ဦး
 လွင်)တက်ပြီး ကစ်တီကိုခေါ်
 လာပေးမယ်ပြောတော့ ကို
 ထွန်းအောင်ခံ တော်တော်ဝမ်း
 သာသွားတယ်။

‘ဟာ ဒီလိုဆိုရင် သိပ်
 အဆင်ပြေတာပေါ့ဗျာ။ တိုင်း
 မင်းကြီးကလည်း ဒီဘက်
 ‘တိုးရင်း’ ထွက်မယ်လိုလို
 ကြားနေတယ်ဗျ။ မုံရွာရောက်
 ရင် ခရိုင်ခွဲ ယင်းဓာပင်ကို
 မလာဘဲနေ မှာမဟုတ်ဘူး။

ရောက်ချလာရင် ကျွန်တော်
 မရှိလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။
 ဟောဒါ သမီးဓာတ်ပုံ၊
 ဟောဒါ သမီးအတွက်စာ။
 ခင်ဗျားကို သိပ်ကျေးဇူးတင်
 တယ် ဒေါ်ခင်မေသော်’

တိုင်းမင်းကြီးလည်း
 လာချင်လာမယ်၊ သမီးလည်း
 ရောက်မယ်ဆိုတော့ ကိုထွန်း
 အောင်ခံတို့ ဆရာတပည့်တ
 တွေ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြ
 တယ်။ ရုံးခန်းလည်း သပ်
 သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင်၊ သမီး
 အခန်းလည်း လှလှပပဖြစ်
 အောင် ပြင်ကြဆင်ကြတယ်
 လေ။

ကိုထွန်းအောင်ခံရတဲ့
 နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးက အတော်
 ကျယ်တယ်။ အခန်းတွေ
 လည်းအများကြီးပဲ။ အောက်
 ထပ်မှာ ရုံးခန်းဖွင့်ပြီး အပေါ်
 ထပ်လူနေတာကတော့ နယ်
 ပိုင်ဝန်ထောက် အဆက်ဆက်
 ပါပဲ။

အိမ်နောက်ဖေးမှာ အစေ
 ခံတန်းလျားရှိတယ်။ ကျုပ်မြို့
 ဘက်ခြမ်း သူ့အိမ်ဘေးမှာ
 တော့ စံပယ်ပင်တွေစိုက်ထား
 တာအစီအရီပဲ။ ပွင့်တဲ့ရုံက
 ပွင့်၊ ဖူးတဲ့ရုံကဖူး။ အိမ်ဟို
 ဘက်ခြမ်းမှာတော့ သီးပင်
 စားပင်တွေရှိတယ်။ စံပေါက
 ဘုန်းမြင့်ခေါင်ကို ခူးကျွေး
 လေ့ရှိတဲ့ မာလကာပင်က သုံး
 ပင်။

ခင်မေသော် မန္တလေး
 ဆင်းသွားပြီး ၅ ရက်မြောက်
 ညနေပိုင်းမှာ အိမ်ပြန်လာ
 တယ်။ ပြောထားတာထက်
 တစ်ရက်စောပြီးရောက်လာ
 တယ်။ ကစ်တီလေးလည်း
 ပါလာတာပေါ့။

‘ကစ်တီကို သူ့အိမ်

အရင်မပို့ဘဲနဲ့ကွာ မင်းကလဲ။
 ဟိုမှာ ကိုထွန်းအောင် ခံတော့
 ဖြင့် သူ့သမီးလေးကို ချွတ်လှ
 ပြီ’

ကျုပ်တို့အိမ်ရှေ့မှာ
 အထုပ်အပိုးတွေ ကားပေါ်ချ
 နေတဲ့ ခင်မေသော်ကို ကျုပ်
 က အပြစ်တင်မိသေးတယ်။

‘မဟုတ်ဘူးရင်။
 ကစ်တီက သူ့အိမ်ချက်ချင်း
 မသွားသေးဘူးတဲ့။ သူဒယ်ဒီ
 အိမ်မှာ ဘာတွေလုပ်နေလဲဆို
 တာ ကျွန်မတို့အိမ်ကနေ တိတ်
 တိတ်ချောင်းကြည့်ချင်သေး
 တယ်တဲ့။ ပြီးတော့မှ အံ့ဩ
 ဝမ်းသာသွားအောင်လုပ်မလို့
 တဲ့’

‘ဪ ဒီလိုလား’

‘လာ လာ သမီးလာ။
 သမီးဒယ်ဒီ ဘာလုပ်နေလဲ၊
 ဒီမှာလာကြည့်လှည့်’

ပစ္စည်းတွေအားလုံး
 အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ခင်မေ
 သော်က ကစ်တီကို ပြတင်း
 ပေါက်ဆီ ခေါ်သွားပြီး လိုက်
 ကာစကို အသာဆွဲပြလိုက်
 တယ်။

ကိုထွန်းအောင်ခံက
 ကျုပ်တို့အိမ်ဘက် ကျောပေး
 ပြီး လက်တံတို ဂေါ်ပြားတစ်
 လက်နဲ့ ကျကျနန မြေဆွ
 ပေါင်းသင်လုပ်နေတာကိုး။

‘သမီးဒယ်ဒီက သမီး
 ကိုသိပ်ချစ်တာနော်။ သမီးက
 စံပယ်ပန်းကြိုက်တယ်ပြော
 လို့တဲ့ သူကိုယ်တိုင် စံပယ်
 ပန်းမျိုးကောင်းတွေရှာပြီး
 ယုယနေတာတွေလား’

ကစ်တီက ခေါင်းညိတ်
 တယ်။

‘ပြီးတော့လည်း သမီး
 က ဆတ်သားခြောက်ကြိုက်
 တယ်ဆို။ အဲဒါ လွန်ခဲ့တဲ့

နှစ်ပတ်လောက်က သူ့ကိုယ် တိုင်တောသွား၊ ဆတ်ပစ်ပြီး အခြောက်လှန်း ထားသေးတာ။ သမီးစားပို့တဲ့

ကပ်တီလေးက ပါးချိုင့်လေး ပေါ်အောင် နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် ပြီးတယ်။ သူ့အဖေက သူ့ကိုချစ်တယ်။ ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာ ကြားရလို့ ကျေနပ်သွားပုံလည်းရတယ်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပဲ...

‘သမီးဒယ်ဒီ ဆီသွားတော့မယ်’တဲ့။

‘အန်တီလိုက် ပို့ပေးမယ်လေ’

‘ဟင့်အင်း။ သမီးဘာသာ သမီးတိတ်တိတ်လေး သွားမယ်။ ဒယ်ဒီလန့်သွားအောင် ‘ဝါး’လို့ လုပ်မလို့။ ခြံထောင့်ကမလွယ်ပေါက် မဟုတ်လား အန်တီ။ အဲဒီကနေ ဟိုဘက်ခြံကူးလို့ရတယ် မဟုတ်လား’

‘အေး ရတယ်သမီး’

‘သမီးသွားပြီနော်’

‘အေး အေး သမီး ပစ္စည်းတွေ နောက်မှအန်တီ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်’

ခင်မေသော်ရဲ့ စကားတောင်မဆုံးသေးဘူး။ ကပ်တီက အိမ်ပေါ်ကနေ လှစ်ခနဲ ပြေးဆင်းသွားတယ်။ ပြီးတော့ ခြံထောင့်ကို သွက်သွက်လေး ပြေးသွားတယ်။

ကျုပ်တို့လင်မယားရယ်၊ သားကြီးဘုန်းမြင့်ခေါင်ရယ်က ပြတင်းပေါက်ကနေ အသာရပ်ကြည့်နေကြတယ်။ ကိုထွန်းအောင်ခံတစ်ယောက် သူ့သမီးကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာပြီး ဘယ်လိုမျိုး တုံ့ပြန်မလဲပေါ့။

ကပ်တီက ခြံထောင့်ရောက်တော့ မလွယ်ပေါက်ကနေ ဟိုဘက်ခြံကို ကူးသွားတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အဖေ နောက်ကျောဘက်ကနေ ခြေဖွပြီး တဖြည်းဖြည်းကပ်သွားတာကို ကျုပ်တို့လှမ်းမြင်နေတယ်။ အနားရောက်တော့ သူ့အဖေရဲ့ ကျောကုန်းကို ရုတ်တရက် လှမ်းဖက်လိုက်တယ်။

သူ့အဖေလန့်ပြီး ဖင်ထိုင်လျက်ကျသွားလို့ ရယ်မလို့လုပ်နေတုန်း...

လုံးဝမျှော်လင့်မထားတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက ချက်ချင်းကြီးဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ကျုပ်တို့မိသားစု ‘ဟာ’ခနဲ ပြိုင်တူအော်လိုက်မိပါတယ်။

ရန်လုံလေ၊ ရန်လုံ။ အင်းခွေးကြီး ရန်လုံ။ ဘယ်ကနေဘယ်လို ရုတ်တရက် ပေါ်လာတယ် မသိဘူး။

ကပ်တီလေးကိုယ်ပေါ် လွှားခနဲခုန်အုပ်ပြီး ကိုထွန်းအောင် ဖိကျောပေါ်ကနေ ဘေးကိုဆွဲချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပက်လက်လန်ကျသွားတဲ့ ကပ်တီလည်းပင်ကို မိမိရရကြီးကိုက်ပြီး မလွှတ်တမ်းခဲထားတော့တယ်။

ကိုထွန်းအောင်ခံကလည်း လူးလဲထပြီး ရန်လုံကို တွန်းဖယ်ပြီး မောင်းထုတ်တယ်။ ‘ရန်လုံ၊ နီး၊ မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့၊ နီး’ ဆိုတဲ့အသံက ဟိန်းထွက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါသကြီးနေတဲ့ ရန်လုံဟာ ဘာဆိုဘာမှကို ကြားသိပုံမပေါ်ဘူး။ ကပ်တီလည်းပင်ကိုပဲ ဒေါသတကြီးနဲ့ ခဲခြံခဲထားတယ်။

ကျုပ်လည်း မှင်တက်မိ

နေရာက သတိရပြီး အိမ်ပေါ်က ကမန်းကတန်းပြေးဆင်းရတယ်။ ကျုပ် သူတို့ခြံထဲ မရောက်ခင် စံပေါ်တို့၊ မောင်မြို့တို့ ဝိုင်းလာပြီး ရန်လုံကို တုတ်တွေနဲ့ဝိုင်းရိုက်၊ ဝိုင်းခြောက်တော့မှ ရန်လုံက ကပ်တီလည်ပင်းကို ခဲထားရာက လွတ်ပေးတော့တယ်။

ကျုပ်ရောက်သွားတော့ ကိုထွန်းအောင်ခံက ကပ်တီကိုယ် အထက်ပိုင်းကို ပွေ့ချီထားတယ်။ အချိန်နဲ့ပန်းထွက်နေတဲ့ လည်ပင်းကသွေးတွေ ကြောင့် ကပ်တီတစ်ကိုယ်လုံး ရွှံ့စိုနီရဲနေတာပဲ။

‘သမီး သမီး သမီး သမီး’နဲ့ ကိုထွန်းအောင်ခံက သူ့သမီးကို လှုပ်လှုပ်ပြီးခေါ်နေတယ်။

‘မောင်မြို့ ကားသွားထုတ်စမ်း၊ ဆေးရုံအမြန်သွားမှဖြစ်မယ်’

ကိုထွန်းအောင်ခံက ပူထူနေချိန်မှာ ကျုပ်ကပ် မောင်မြို့ကို အမိန့်ပေးလိုက်ရတယ်။ မောင်မြို့ ကားဂိုဒေါင်ဘက် ပြေးသွားတဲ့အချိန်မှာ ကပ်တီလေးက မျက်လုံးဖွင့်ပြီး သူ့အဖေကို တစ်ချက်ကြည့်တယ်။ နောက်တော့ ပြန်မှီတံသွားတယ်။

‘သမီး သမီးလေး မျက်လုံးဖွင့်စမ်း၊ ကပ်တီ၊ ဒယ်ဒီကိုကြည့်စမ်း၊ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ဒယ်ဒီကိုကြည့်စမ်း’

ကိုထွန်းအောင်ခံ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ်၊ ဘယ်လို လှုပ်လှုပ် ကပ်တီက လုံးဝမျက်လုံး ပြန်မဖွင့်တော့ပါဘူး။ ပြန် မဖွင့်တဲ့အပြင် မျက်နှာလေး ဘေးကို လည်ကျသွားတာကိုလည်း တွေ့လိုက်ရပါ

တယ်။ သွေးတွေကတော့ ဒလဟော ပန်းထွက်နေတုန်းပဲ။

‘သမီး၊ သမီး၊ သမီး၊ သမီး’နဲ့ တဖွဖွခေါ်နေရာက ‘သမီး’လို့ အသံကုန်အော်လိုက်တဲ့ ကိုထွန်းအောင်ခံရဲ့ မချီတင်က အသံဟာ ကြားရတဲ့သူတိုင်းရင်ထဲ နှင်ခနဲမြစ်သွားစေခဲ့ပါတယ်။

နောက်တော့ ခင်မေသော် ရောက်လာတယ်။ ဒေါက်တာဘနားဂျီးလည်း မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာတယ်။ တပည့်တွေ အိမ်နီးပါးနီးတွေလည်း ရောက်လာတယ်။ ဒေါက်တာ ဘနားဂျီးက ကပ်တီကိုစစ်ဆေးကြည့်ပြီး မျက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ ခေါင်းခါခြံလိုက်တော့ ကပ်တီကို ခွေဖက်ထားတဲ့ ကိုထွန်းအောင်ခံရဲ့လက်တွေဟာ ရုပ်သေးရစ်ကြီးပြတ်သလို ပြုတ်ကုသမှုပါပါတယ်။ ခင်မေသော်ကလေးကို အမြန်ပြောင်းထုလိုက်ရတယ်။

ကိုထွန်းအောင်ခံဟာ ပထမတော့ အသိတရားကင်းလွတ်နေသူလို ငြိမ်နေတယ်။ တစ်အောင်နေတော့မှ သူ့မိက တောက်ခေါက်သံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရတယ်။ သူ့ဦးခေါင်းဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ညာဘက်ကိုလှည့်သွားပြီး သူ့မျက်လုံးအကြည့်က ထူတွေနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းထီထောက်၊ နောက်ခြေထောက်နှစ်ချောင်းပေါ်ထိုင်နေတဲ့ ရန်လုံဆီရောက်သွားတယ်။

ရန်လုံကတော့ လျှာကို ကြီး အလျားလိုက်ထုတ်ပြီး တဟ်ဟ်မြည်သံနဲ့ သူ့သမီး

သေယံ အမိန့်၊ ဒါမှမဟုတ် သူသခင်ချမယ့်ဆုလာဘ်ကို အောင်မြင်နေသလို။ သူ့စိတ် ထဲမှာတော့ တောနက်ထဲက အော်ဝံလိုမျိုး သူသခင်အပေါ် နှစ်သက်ရန်ပြုတဲ့ ရန်သူကို သူ ယုံရူးတိုက်ခိုက်ပြီးပြီ။ ဒါ ကြောင့် သူ့ဘက်က တာဝန် ကျကျ အမှုထမ်းပြီးပြီလို့ ခံယူထားတဲ့ပုံမျိုး။

ရန်လုံကို တစ်မိနစ် ဆောက်စိုက်ကြည့်ပြီး ကို ညွှန်းအောင်ခံ ရုတ်ခနဲထ လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘာမ ပြော၊ ညာမပြော အိမ်ကြီး ပေါ်ပြေးတက်သွားတယ်။ တစ်အောင်နေတော့ လက်ထဲ မှာ ကာတိုင် သေနတ်ကြီးကို ခံပြီး ပြန်ဆင်းလာတယ်။

ရန်လုံကြီးနဲ့ ခြေလှမ်း လှမ်းအကွာမှာ ရပ်တယ်။ ပြီးတော့ သေနတ်ပြောင်းဝကို သူ့အပေါ်သစ္စာရှိလှပါတယ်လို့ သူပဲ တဖွဖွပြောနေတဲ့ ရန်လုံ ခဲ့ခေါင်းကို တည့်တည့်ချိန် ပြီး မဆိုင်းမတွ မောင်းဖြုတ် ချလိုက်တယ်။

‘ဒိုင်း’ ဆိုတဲ့ ကျယ် လောင်လှတဲ့ သေနတ်သံတစ် ချက်နဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ နာ နာကျင်ကျင် အော်ညည်း လိုက်တဲ့ အသံတစ်သံတို့ ဟာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက် ပေါ်လာပါတယ်။

ဦးနှောက်ပွင့် ထွက် သွားတဲ့ ရန်လုံဟာ နေရာမှာပဲ ခဏတွန့်လိမ် ညည်းညူ လိုက်ပြီး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ငြိမ်သက် သွားပါတယ်။

ကိုင်းထားတဲ့ သေနတ် သွက်ကျပြီး ယိုင်သွားတဲ့ ကို ညွှန်းအောင်ခံကိုတော့ ပေါ်စံ က အချိန်မီ ဖမ်းထိန်းလိုက်ရ

ပါတယ်။

အဲဒီညနေကတော့ မမေ့ နိုင်စရာပါပဲ။ နယ်ပိုင်ဝန် ထောက်မင်း ဦးထွန်းအောင်ခံ ရဲ့ အိမ်တောမှာ သိပ်ကိုအကျဉ်း ပြီး အလွန်ကြေကွဲစရာကောင်း တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သွေးသံရဲ့ရနံ့ အသက်ကင်းမဲ့ နေတဲ့ မိန်းမငယ်လေးတစ် ယောက်၊ ခေါင်းခွံပွင့်ထွက် ပြီး ဦးနှောက်ဖြူဖြူ၊ သွေးဒီနီ ဗရပြန့် လဲကျ သေဆုံးနေတဲ့ အင်းခွေးကြီးတစ်ကောင်၊ ဆောက်တည်ရာမရ သတိလစ် နေတဲ့ လူတစ်ဦး၊ ပြီးတော့ အလန်တကြား အံ့အားတသင့် ကြောင်ကြည့်နေကြတဲ့ မျက် လုံးတွေ၊ မျက်နှာတွေ။

စံပယ်ပွင့်တွေမှာလည်း သွေးတွေလိမ်းကျလို့။

ယမ်းနံ့ကလည်း မွန်လို့။

ကျုပ် ဓာတ်ပုံအယ်လ် ဘမ်ကို အသာအယာပိတ် လိုက်တယ်။ အတိတ်ဆီကို ရောက်သွားတဲ့ ကျုပ်စိတ်တွေ ဟာ ပစ္စုကွက် ပြန်ရောက်လာ တော့ ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ် ခုန်နေပြီး နဖူးမှာချွေးတွေ တောင် စို့နေပါတော့တယ်။

၃။ သားကြီးဘုန်းမြင့် ခေါင်ကို လေဆိပ်သွားကြို တော့ ကျုပ်ပါလိုက်သွား တယ်။ လေဆိပ်ကအပြန် အိမ်မဝင်သေးဘဲ ရွှေတိဂုံ ဘုရားကို အရင်တက်ဖူးကြ သေးတယ်။ ဘုရားဖူးပြီးမှ အိမ်ပြန်လာတယ်။ အိမ်မှာ ကျုပ်တူမ မသော်တို့၊ မမော် တို့က သူတို့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကြိုက်တဲ့ အုန်းထမင်းနဲ့ အဲ

နပ်ကို ကျကျနနချက်ပြီး စောင့်ကြိုနေကြတယ်လေ။ အဲဒီနေ့ညနေကတော့ အိမ်မှာ လူစုံတယ်။ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ တစ်အိမ်လုံးကို ဆူညံနေတာ ပဲ။ သားကြီးက သူ့ကိုလာ နှုတ်ဆက်တဲ့ သူမှန်သမျှ အမှတ်တရလက်အောင်လေး တွေပေးလို့၊ စားကြသောက် ကြ၊ ရယ်ကြမောကြ၊ စကား ပြောကြနဲ့ ညဉ့်နက်မှ လူစုကွဲ သွားကြတယ်။

ရန်ကုန်မှာ ၃ ရက် လောက်နေပြီးမှ ကျုပ်နဲ့သား ကြီးရဲ့ အညာခရီးစဉ်စပါ တယ်။

ရန်ကုန်ကနေ မန္တလေး ကိုတော့ လေယာဉ်နဲ့ပဲ သွား လိုက်တယ်။ မန္တလေး ဆီဒိုး နားဟိုတယ်မှာတည်းပြီး မန္တ လေးဘုရားစု ဖူးတယ်။ စစ် ကိုင်း၊ မင်းကွန်းဘက်လည်း ရောက်တယ်။ ပြင်ဦးလွင် လည်းရောက်တယ်။ မန္တ လေးမှာ တစ်ပတ်လောက်နေ ပြီးမှ ဟိုတယ်က ဆက်သွယ် စီစဉ်ပေးတဲ့ ကားနဲ့ ကျုပ် တို့သားဖဲ မုံရွာကို ခရီးဆက် တယ်။ မုံရွာဟိုတယ်မှာ ည အိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မနက် ယင်းမာပင်ဘက်ကူးတယ်။ ချင်းတွင်းမြစ်ဖြတ်တဲ့ တံ တားသစ်ကြီးနဲ့ဆိုတော့ ခရီး ကကျသွားတာပေါ့လေ။

ဘုန်းမြင့်ခေါင် ငယ်ငယ် ကနေခဲ့တဲ့ မူလတန်းကျောင်း လေးက အခုတော့ အလယ် တန်းကျောင်းဖြစ်နေပါပြီ။ ကျောင်းကို တစ်ပတ်လှည့် ပတ်ကြည့်ရှုပြီး ကျောင်းမှာ လိုအပ်တာသုံးစွဲအတွက် မြို့ နယ်ပညာရေးမှူးအပါအဝင် အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းဆိုင်ရာ

ပုဂ္ဂိုလ်တချို့ရှေ့မှာ ဘုန်း မြင့်ခေါင်က ငွေသိန်း ၅၀ လှူဒါန်းခဲ့တယ်။ ကျောင်း အုပ်ဆရာမကြီးက ကျုပ်တို့ကို မနက်စာနဲ့ စည့်ခံတယ်။

ကျုပ်တို့ အရင်နေခဲ့တဲ့ နေရာဟောင်း၊ အိမ်ဟောင်း တွေကတော့ အခုဌာနဆိုင်ရာ ရုံးတွေဖြစ်နေလို့ပေါ့။ နေရာ ဟောင်းတွေတော့လည်း အတိတ်ဟောင်းကို ပြန်ပြီး သတိရမိသား။

နေ့ခင်း ၃ နာရီလောက် မှာတော့ ကျုပ်သိပ်တွေ့ချင် နေတဲ့ မိတ်ဆွေကြီး ကိုထွန်း အောင်ခံရဲ့ အိမ်ကိုစုံစမ်းပြီး ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကို ထွန်းအောင်ခံရဲ့ တိုက်ပုလေး က သီးပင်စားပင်တွေ အစုံ ပေါက်နေတဲ့ပေ ၈၀ ပတ် လည်လောက်ရှိမယ့် ခြံလေး ရဲ့အလယ်မှာ ရှိနေပါတယ်။ ခြံကို အုတ်တံတိုင်းခတ်ထား တယ်။ ဝင်းတံခါးကလည်း ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ပဲ။

ခြံရှေ့မှာ ကားဟွန်းကို သုံးလေးချက်တီးပေမဲ့ ဘယ် သူမှထွက်မလာဘူး။ နောက် တော့ ဘုန်းမြင့်ခေါင်က ဝင်း တံခါးမှာတပ်ထားတဲ့ ခေါင်း လောင်းလေးကို ခပ်ကြာကြာ လေး လှုပ်တီးလိုက်တော့မှ ခပ်ပိန်ပိန်၊ ခပ်ညက်ညက်၊ ခပ် ညိုညိုလူတစ်ယောက် ကုပ် ကုပ် ကုပ်နဲ့ ထွက်လာပါ တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ခြံ သော့ကို ကိုင်ထားပေမဲ့ ချက် ချင်းမဖွင့်ပေးဘူး။ မျက်လုံး လေး မှေးစင်းပြီး ကျုပ်တို့ကို စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်တယ်။

‘ဟေ့ကောင် စံပေါ့၊ ငါပါကွ’

ကျုပ်က ကားပေါ်က

ဆင်းပြီး 'ငါပါကွ'လို့ပြော
တော့မှ သူ ကျုပ်မျက်နှာကို
သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ်
ကြည့်တယ်။ တော်တော်လေး
ကြာမှ တအံ့တဩနဲ့...

'ဟာ ဝန်ထောက်မင်း
ကိုကျော်ခေါင်၊ အဲ ဟုတ်
ပေါင်၊ မင်းကြီး ဦးကျော်
ခေါင်'

ကျုပ်ပြီးမိတယ်။ သူ
ကျုပ်ကို မှတ်မိသားပဲ။ ပြီး
တော့ ကျုပ်ရဲ့ နောက်ဆုံးရာ
ထူး အဆင့်ကိုလည်း သူသိ
သားပဲ။ သူ့ဆရာ တိုင်းမင်း
ကြီးဘဝနဲ့ အငြိမ်းစားယူတဲ့
အချိန်နဲ့ ကျုပ်လည်း သစ်
တောမင်းကြီးဘဝနဲ့ အငြိမ်း
စားယူတဲ့ အချိန်ဟာ ကွာတော့
မကွာဘူးလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
အခေါ်အဝေါ်ပြောင်းခေါ်တတ်
တာကိုတော့ ကျုပ်အံ့ဩမိ
တယ်။ အင်း ဒီပုံဆိုရင်တော့
စံပေါ အရင်လောက် မအူ၊
မအတော့ဘူးလို့ ပြောရမယ်
ထင်တယ်။

ခြံတံခါးဖွင့်ပေးတော့
ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်သားက ခြံထဲကို
လမ်းလျှောက်ပြီးပဲ ဝင်လာ
လိုက်တယ်။ စံပေါက တစ်ခါ
ဘုန်းမြင့်ခေါင်ကို စေ့စေ့
ကြည့်ပြန်တယ်။ ခြေဆုံး
ခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီးမှ...

'နေ နေပါဦး၊ သူ
သူက...'

'ကျွန်တော်က ဘယ်သူ
လဲပြော'

ဘုန်းမြင့်ခေါင်က ပြီး
ပြီးမေးတယ်။

'မင်းကြီးရဲ့သား ကို
ဘုန်းမဟုတ်လား'

ဘုန်းမြင့်ခေါင်က စံပေါ
ကို ဝမ်းသာအားရ လှမ်းဖက်
တယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်

သားဖက်ပြီး တဟားဟား
ရယ်လိုက်ကြတာ။

'ဒါမှ တို့ဦးလေး စံပေါ
ကွ'လို့ ဘုန်းမြင့်ခေါင်က
ဟစ်ကြွေးတယ်။

'ဪ မင်းတောင် လူ
ကြီးဖြစ်နေပြီကိုး ကိုဘုန်းရယ်'
လို့ ပြောပြီး...

'အေးလေ ဦးလေး
လည်း အသက် ၇၀ ကျော်
နေမင့်ပဲ'လို့ ဆက်ပြောပါ
တယ်။

ဆံပင်တွေ တစ်ခေါင်း
လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေတဲ့ ကို
ထွန်းအောင်ဇံကတော့ ကျုပ်
တို့ကို သူ့အိမ်တံခါးဝကနေ
ကြိုဆိုနေပါတယ်။ ကျုပ်
တို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်
ဆက်ကြတော့ သူ ကျုပ်လက်
ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားတာ
အကြာကြီးပဲ။ ကျုပ်က သူ့ကို
ကြိုအကြောင်းမကြားထားတော့
သူသိပ်ကိုအံ့ဩပြီး သိပ်ကို
ဝမ်းသာနေတဲ့ပုံပေါ်ပါတယ်။

ဪ...အသက် ၉၀ ကျော်
အရွယ် မိတ်ဟောင်း၊ ဆွေ
ဟောင်း အတိုးကြီးနှစ်ယောက်
ရဲ့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့မှုကတော့
စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ရင်ခုန်စရာ
ကောင်းနေပါတယ်။

'ခုလို ကျန်းကျန်းမာမာ
ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်
ကိုထွန်းအောင်ဇံ'

'ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဝမ်းသာ
လွန်းလို့ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘယ်
လိုပြောရမှန်းကို မသိတော့ပါ
ဘူး။ ကဲ ကဲ အိမ်ထဲဝင်ဗျာ။
ထိုင်ကြပါ။ ထိုင်ကြပါ'

'အန်ကယ်လ် ကျန်းမာ
ရေးကောင်းတယ်နော်'

ဘုန်းမြင့်ခေါင်က ကို
ထွန်းအောင်ဇံကို နှုတ်ဆက်
တော့...

'ဪ...ဒါက ကို
ကျော်ခေါင်သား ကိုဘုန်း
ဟုတ်လား။ အင်း အပြင်မှာ
တွေ့ရင် ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ။
ကွဲကွာသွားကြတာ နှစ်တွေ
က မနည်းတော့ဘူး။ ဒါ
ထက် မင်းက အခု ယူအက်
(စ)မှာဆို'

'ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်(လ)
'အိမ်ထောင်ကျပြီပေါ့၊
Family ခေါ်မလာဘူးလား'

'ဒီတစ်ခေါက်တော့
မပါဘူး အန်ကယ်(လ)၊
နောက်တစ်ခေါက်မှပဲ'

အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ်
တို့ ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်
အကြောင်း၊ မိတ်ဟောင်း ဆွေ
ဟောင်းတွေအကြောင်း၊
မမောနိုင်မယ့်နိုင်ပြောရင်းနဲ့
ညနေစောင်းသွားပါတယ်။

ညစာကိုတော့ စံပေါက
ပြင်ဆင် ကျွေးမွေးတယ်။
စံပေါတူမရဲ့သမီး စံပေါရဲ့
မြေးတော်တဲ့ အသက်ဆယ့်
လေးငါးနှစ်အရွယ် ကလေးမ
လေးက ကူပေးတယ်။

ဟင်းတွေကလည်း
များသားပဲ။ ကြက်သားဆီ
ပြန်ပါတယ်။ ခရမ်းချဉ်သီး
ငါးပိတစ်ဟင်းပါတယ်။
ကိုင်းဥကြော်ပါတယ်။ မောင်
မခေါ်ပဲဟင်းချို ဆူးပုပ်ခတ်နဲ့
ဖြူရွက်သုပ်လည်းပါတယ်။
အတို့အမြွပ်ကလည်း ပန်း
ကန်ပြားကြီးနဲ့ အမောက်။

'ကဲ သုံးဆောင်ကြပါ
ခင်ဗျာ။ ကြိုသိမထားတော့
အိမ်ရှိတာလေးနဲ့ ချက်ထားရ
လို့ စားလို့ဖြစ်ပါ့မလားတော့
မသိဘူး။ အားလုံးက စံပေါ
လက်ရာပါ'

ကိုထွန်းအောင်ဇံက စား
မကောင်းမှာစိုးလို့ အားတုံ့

အားနာ ဧည့်ခံရှာတယ်။
ကျုပ်က ပဲဟင်းချိုလေး
ခပ်မြည်းကြည့်တယ်။ ချိုလို့
ဖြူရွက်သုပ်လေးတစ်ခွက်
ကြည့်တော့လည်း ဆိမ့်လို့ပဲ။
ကိုင်းဥကြော်လေးကလည်း
အရသာရှိသား။

'ကောင်းတယ်ဗျာ၊
စံပေါက အတော်ဟုတ်နေပြီ
ပဲ။ ဟင်းစပ် ဟင်းဟပ်လည်း
အဆင်ပြေတယ်ဗျ'

ကျုပ်က ချီးကျူးတော့
ကိုထွန်းအောင်ဇံတို့ ဆရာ
တပည့်နှစ်ယောက်လုံးပြီးသို့
နောက်တော့ ကိုထွန်း
အောင်ဇံက တစ်စုံတစ်ခုတို့
သတိရသွားသလို...

'စံပေါရေ'လို့ သူ
တပည့်ကို လှမ်းခေါ်တယ်။

'ဟုတ်ကဲ့မင်းကြီး'
ခါတိုင်းလိုပါပဲ။ စံပေါ
က 'သတိ'အနေအထား
ဆရာအမိန့်ကို စောင့်စား
တယ်။

'တို့မှာ ဟိုနေ့က
ခင်မောင်ဦးလာပေးသွားတဲ့
သနပွင်က ပုစွန်အသားနဲ့
တွေ ရှိသေးတယ်မဟုတ်
လား။ မင်းကြော်ထားတာ
ကောင်းကောင်းနဲ့။ ထည့်
လေကွာ၊ မင်းကလဲ။ ငါ
ကျော်ခေါင်က မင်းကိုချီး
ကျူးနေတဲ့ဥစ္စာ။ ဟင်းလည်း
ပိုစုံသွားတာပေါ့'

စံပေါ မလှုပ်ဘူး။ ခါ
တိုင်း သူ့ဆရာ ဘာခိုင်းခိုင်း
ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာဆိုပြီး ချက်ချင်း
လက်ငင်းထလုပ်တတ်တဲ့
တပည့်ကျော် ခုတော့ နေရာ
ကမရွေးဘူး။ နည်းနည်းထူး
ဆန်းနေတာစို့ ကျုပ်က
ပျံစေဗျာ၊ ဒီဟင်းတွေနဲ့
လောက်ပါတယ်'လို့ ပြော

သို့စကားကို မပြောသေးဘဲ
အခြေအနေကို အသာအကဲ
ခတ်ကြည့်လိုက်တယ်။

‘စံပေါ ပြောတာမကြား
ဘူးလား’

‘ကြားပါတယ်ခင်ဗျ’
‘ကြားရင်သွားယူလေ’
‘မင်းကြီး’
‘ပြော’

‘ဒီနေ့ ပုစွန်ချဉ်စားလို့မ
ဘူး မင်းကြီး’

‘ဟေ ဘာဖြစ်လို့လဲ’
‘ကိုင်းဥနဲ့ပုစွန်ချဉ်က

မတည့်ဘူးမင်းကြီး’
‘မင်းဘယ်သူပြောတုံး’

‘ကျွန်တော် စာအုပ်တစ်
အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးထားလို့ပါ’

‘စားရင် ဘာဖြစ်တတ်
တုံး’

‘သေတတ်တယ်မင်း
ကြီး’

ကိုထွန်းအောင်ခံ အသံ
ထွက်ရယ်တယ်။

‘သေချာလို့လားကွ’
‘သေချာပါတယ် မင်း

ကြီး။ ဘာနဲ့ဘာနဲ့မတည့်ဘူး၊
စားရင်သေတတ်တယ်လို့

ရေးထားတဲ့ စာရင်းထဲမှာ
ကိုင်းဥနဲ့ ပုစွန်ချဉ်လည်းပါ

တယ်’
‘ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်

လည်း မစားတော့ဘူးပေါ့
ကွာ’

ကျုပ်က သားကြီးဘုန်း
မြင့်ခေါင်ကိုလှည့်အကြည့်၊
သူလည်း ကျွန်တော့်ကိုလှည့်
အကြည့်၊ အကြည့်ချင်းဆုံ

သွားကြတယ်။
‘အခုတော့ ကျွန်တော်
က စံပေါစကား ပြန်နား
ထောင်နေရပြီ ကိုကျော်ခေါင်
ရေ။ သူက မစားနဲ့ဆိုရင်
မစားရဲတော့ဘူး။ သူက

မသွားနဲ့ဆိုရင် မသွားရဲတော့
ဘူး။ ဟား...ဟား...’

ကို ထွန်းအောင်ခံ က
ပြောင်းလဲသွားတဲ့ သူတို့
ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ရဲ့
ဆက်ဆံရေးကို ရယ်သွမ်း
သွေးရင်းပြောတယ်။

‘စံပေါက ခင်ဗျားကို
အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်
ပြန်ရှင်းပြတတ်တာ ဝမ်းသာ
စရာပေါ့ ကိုထွန်းအောင်ခံ။
အရင်ကလိုသာ ခင်ဗျားဘာ
ခိုင်းခိုင်း မျက်စိမှိတ်ပြီး
‘ဟုတ်ကဲ့’လုပ်နေရင် ကျုပ်
တို့အားလုံး ကိုင်းဥနဲ့ပုစွန်ချဉ်
စားပြီး ဒုက္ခရောက်နေ
လောက်ပြီ’

‘ဟုတ်ပါဗျာ’

‘ဒီမယ်၊ ကိုထွန်းအောင်
ခံ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၅၀
လောက်က ခင်ဗျားပြောခဲ့တဲ့
စကားမှ တိမိသေးလား။
ဆရာက တစ်ခုခုခိုင်းရင်
‘ဟုတ်ကဲ့’ဆိုပြီး ခိုင်းတဲ့
အတိုင်း တစ်သေမတိမ်းလုပ်
တတ်တဲ့တပည့်မှ တပည့်
ကောင်း။ ဟို...ဒါကတော့
ဒီလိုရှိပါတယ် ဆရာရယ်၊
ဘာရယ်နဲ့ အတွန့်တက်တတ်
တဲ့တပည့်က တပည့်ကောင်း
မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလေ’

ကျုပ်စကားကြောင့် ကို
ထွန်းအောင်ခံ ချက်ချင်းမျက်
နှာအမူအရာ ပြောင်းသွား
တယ်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ထဲက
ဇွန်နဲ့ခက်ရင်းကို ထမင်းပန်း
ကန်ပြားပေါ် ပြန်တင်လိုက်
တယ်။ ပြီးတော့ကျုပ်မျက်နှာ
ကို တည့်တည့်ကြည့်တယ်။

‘ဟုတ်တယ် ကိုကျော်
ခေါင်၊ ကျွန်တော် အဲဒီလို
ပြောခဲ့မိတယ်။ အဲဒီလိုလည်း
ထင်ခဲ့မိတယ်။ တပည့်ဆိုတာ

ဦးနှောက်ရှိဖို့မလိုဘူး။ အသိ
ဉာဏ်ရှိဖို့မလိုဘူး။ ခိုင်းတဲ့
အတိုင်းလုပ်ပြီး ဆရာအပေါ်
သစ္စာရှိဖို့ပဲလိုပါတယ်လို့
တထစ်ချယူဆခဲ့တယ်။ အင်း
...ဒါပေမဲ့...’

‘အင်း... ဒါပေမဲ့’လို့
ပြောပြီး ကိုထွန်းအောင်ခံ
စကားမဆက်ဘဲငိုနေတယ်။
တော်တော်ကြာကြာ ငိုနေပြီး
မှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချရင်း...
‘ဒါပေမဲ့ဗျာ...ကျွန်တော့်
သမီးလေးကစတီနဲ့ ကျွန်
တော့်ခွေးကြီးရန်လုံတို့က သူ
တို့အသက်နှုတ်ပြီး ကျွန်တော့်
အမှားကို ပြင်ပေးသွားကြ
တယ်’

သူ့စကားအဆုံးမှာ
တော့ ထမင်းဝိုင်းဟာ ရုတ်
တရက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်
သွားတယ်။

အခိုက်အတန့် တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ကို
ထွန်းအောင်ခံကပဲ အခြေအနေ
ကို ပြန်ထိန်းလိုက်ပါတယ်။

‘ကဲ ကဲ စားကြပါဦး
ဗျာ။ ပြီးမှ စကားဆက်ပြော
ကြတာပေါ့’

ဒီတော့မှ ထမင်းဝိုင်း
လေးဟာ ပြန်လည်စိုပြည်
လာတယ်။ အဲဒီနေ့က ထမင်း
ဝိုင်းလေးကိုတော့ မမှနိုင်စရာ
မရှိပါဘူး။

ကျုပ်တို့ အားလုံး
ထမင်းစားသောက်၊ စကား
ပြောလက်စသတ်ပြီး ပြန်ဖို့
ပြင်ဆင်တော့ ည ၈ နာရီထိုး
လှ ရှိနေပါပြီ။

မပြန်ခင်မှာ ဘုန်းမြင့်
ခေါင်က ကိုထွန်းအောင်ခံကို
ရော၊ စံပေါကိုရော ငွေစ၊
ကြေးစလေးနဲ့ ထိုင်ကန်တော့
တယ်။

ခြံဝအထိလိုက်မို့တဲ့ ထို
ထွန်းအောင်ခံရဲ့လက်ကို ကား
ပေါ်တက်ခါနီး ကျုပ် အားရ
ပါးရ ဖျစ်ညှစ်နှုတ်ဆက်လိုက်
ပါတယ်။ အရွယ်လွန် အဘိုး
ကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံး
ခွဲခွာနှုတ်ဆက်ခြင်းများ ဖြစ်
နေမလားတော့မသိဘူး။

‘ဦးလေးစံပေါ ကျန်း
မာအောင်နေနော်။ ပြီးတော့
အန်ကယ်(လ)ဦးထွန်းအောင်ခံ
ကိုလည်း ကောင်းကောင်း
ဂရုစိုက်ပါနော်’

ဘုန်းမြင့်ခေါင်က စံပေါ
ရဲ့ပခုံးကို သိုင်းဖက်ရင်း
အတန်တန်မှာတယ်။

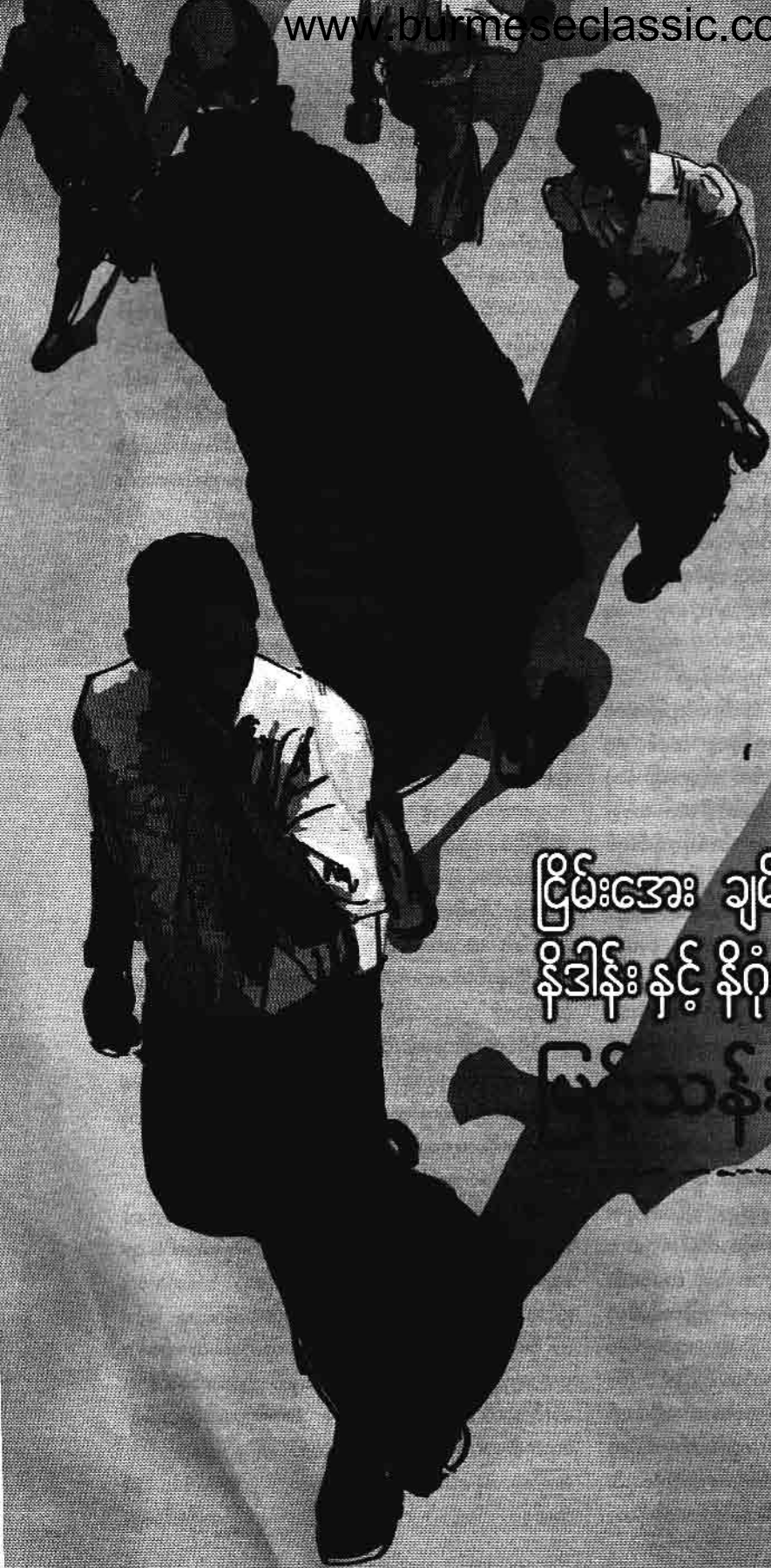
ကျုပ်တို့ကား ထွက်တာ
ကို မျက်နှာညှိုးငယ်ငယ်နဲ့
လက်ပြကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဆရာ
တပည့်နှစ်ယောက်ရဲ့ ပုံရိပ်ဟာ
ကျုပ်မျက်စိထဲက မထွက်တော့
ဘူး။ ဘုန်းမြင့်ခေါင်ကလည်း
တစ်လမ်းလုံးနှုတ်ဆိတ်လာ
တယ်။

ချင်းတွင်းမြစ်ကူးတံ
တားပေါ် ဖြတ်သန်းတဲ့အချိန်
ရောက်မှ သူ့ဆီက စကားသံ
ထွက်လာတယ်။ ထွက်လာ
တဲ့ သူ့စကားကလည်း တိုက်
တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျုပ်တွေ့နေ
တာနဲ့ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေ
တယ်ဗျာ။

သူပြောလိုက်တာက...

‘ဘာပဲပြောပြော အန်
ကယ်(လ)ဦးထွန်းအောင်ခံရော၊
ဦးစံပေါရော သဘောထား
တွေပြောင်းသွားတာ မြင်ရ
တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး
အတွက် ကျွန်တော်စိတ်နှလုံး
နည်းအေးသွားသလိုပဲ ဒယ်ဒီ’
တဲ့။

■
မနုဿိန္ဒ

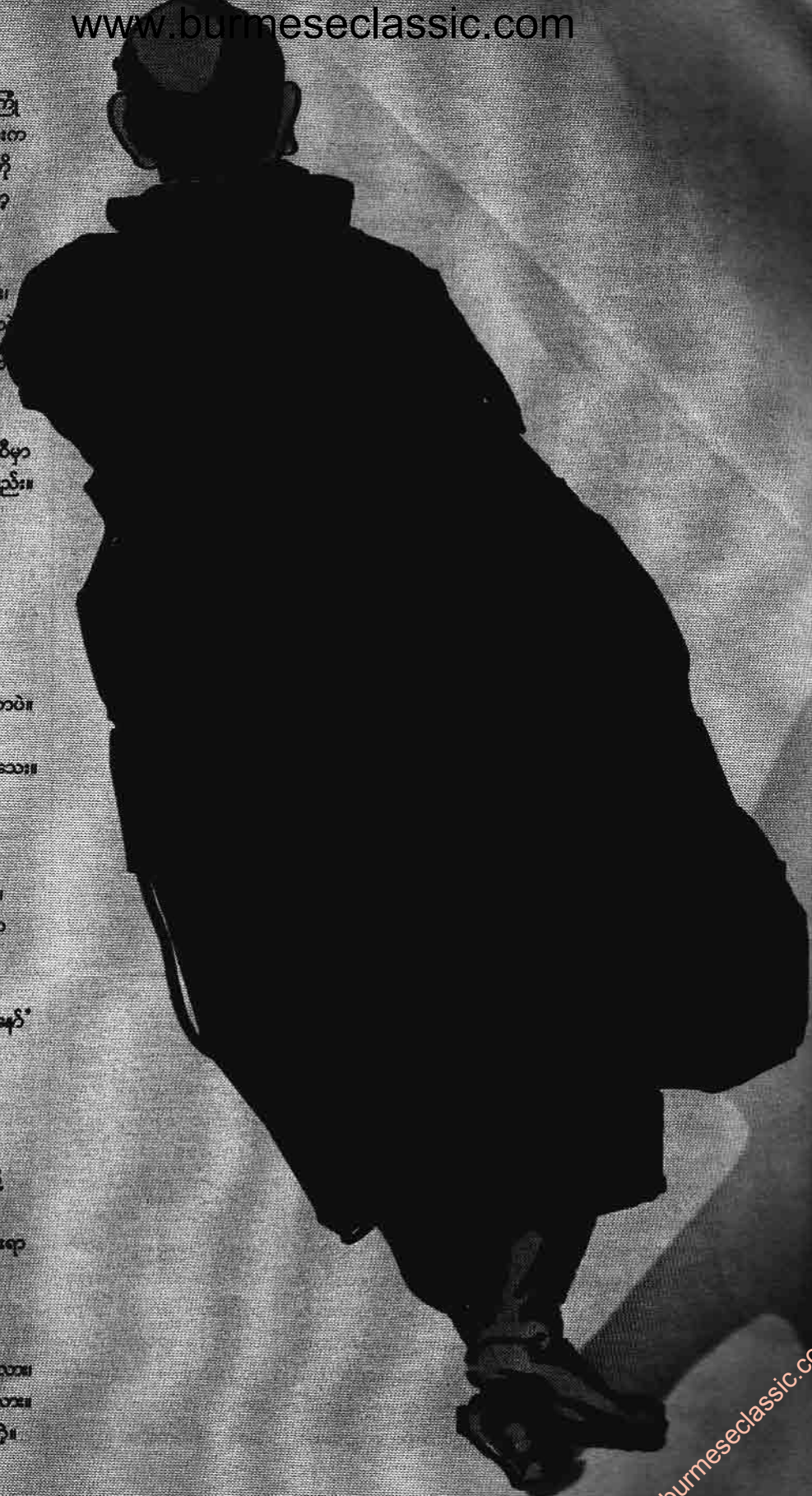
တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီးလေး
အနေတော့ သူ့အကြောင်းသူ
စဉ်းစားကြည့်တိုင်း
ရွာသစ်ဘက်ဆီက
ဘုန်းကြီးကြီး
ဦးပညာလောကအကြောင်း
ရောက်သွားတတ်တယ်
အဆက်အစပ်
ရှိလှလို့တော့လည်း
မဟုတ်ဘူး
တကယ်တော့ဖြင့်
ဒီလိုပြောဖို့ကလည်း
မသင့်ပြန်ဘူး။ အရာရာဟာ
ဆက်စပ်နေကြတာမျိုးကို
ဟောတုပစ္စယော
ဆိုတာသာကြည့်။ သို့ပေသော်
ခုဟာက အဲဒီလိုမျိုး
ဆက်တာတွေတော့ မဟုတ်ဘူး
ဒီဘက်ဆီကို ဘုန်းကြီးကြီး
ရောက်မလာခင်က
သူနဲ့ ဘာအဆက်အစပ်
မရှိဘူး။ တစ်နေ့တော့
ထွန်းမောင်ကြီးက

ငြိမ်းအေး ချမ်းသာမှုများ၏ နိဒါန်းနှင့် နိဂုံး မြန်မာသန်း

ဦးပညာ ပါလာ
တယ်။ ဗြူကအပြန်
တံတားထိပ် ကားဆိပ်ခန့်မှာ
ထွန်းမောင်ကြီးက
ရပ်လေ့ရှိတယ်။
ဘာကုန်လှ
ကောက်စရာ

မရှိတောင် အာရုံစိုက်ဆိုင်
ချောက်ဘက်ထဲဝင်ပြီး
အပန်းဖြေ အဖြူကလေး
တစ်ငုံနှစ်ငုံ အသာဖြူတယ်။
အဲဒီမှာတင် ဘုန်းကြီးကြီး
ဦးပညာနဲ့ ဆိုတာ
ဦးပညာကတော့
ကြံရာကားစီးပြီး
ခရီးလှည့်စရာ
ဘုရားရုံ လိုက်ပေးတာ

ထားဆိပ်ဆီမှာ ကားကြို
စွာနေတုန်း အာစိန်ကြီးက
သူ့ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ခင်တို့
ထပ်တယ်။ ဒါကတော့
အာစိန်ကြီးရဲ့
အကျင့်တစ်ခုပဲ။
ထားဆိပ်မှာ ဘုန်းကြီး၊
သီလရှင်တွေလိုကတော့
သူ့ဆိုင်ကလေးထဲဝင်ပြီး
ခင်တို့၊ ခင်နာကို
စကားတွေကပ်တယ်။
ဘဲတားထိပ်ကားဆိပ်ဆီမှာ
မြန်မာဆိုင်တွေ အုပ်ချည်း။
ဘယ်ဆိုင်ကမျှ
ဘာမျှကပ်တယ်
မရှိကြဘူး။
အာစိန်ကြီးကတော့
တွေ့တယ်ဆိုတာနဲ့
သူ့ဆိုင်ထဲ ဝင်ပြီး
အချို့ရည် ကပ်တော့တာပဲ။
မွန်းမလွဲခင်များကြိုရင်
ဆွမ်းတောင် ကပ်လိုက်သေး။
ဘုန်းကြီးတွေကို
ထပ်ဖို့ဆွမ်းကတော့
မသောင်းဆိုင်မှာ
သွားဝယ်လေ့ ရှိတယ်။
ဒါကြောင့် မသောင်းက
“ထောင်ကံကြီး
ဇွင် ကုသိုလ်ရရင်
ဈေးမလည်း ပါတယ်နော်”
ဆို ပြောတတ်တာ။
ဒီတော့လည်း
အာစိန်ကြီးက
မြောလေ့ရှိတယ်။
“ငါ နတ်ပြည်ရောက်လို့
နတ်သားဖြစ်လို့ကဖြင့်
နင်လည်း နတ်သမီးငါးရာ
စာရင်းထဲပါရမှာပေါ့
မသောင်းရယ်။
ဘယ်ပစ်ထားပါ့မလဲ။
ဘယ်တက်နား ကြိုက်လလား၊
ညာတက်နား ကြိုက်လလား၊
နုထဲဆီက ပြောထား”တဲ့။

တံတားထိပ်ကားဆိပ်မှာက
အဲဒီလိုတရုတ်ရော၊ ကုလား
ရော၊ မြန်မာရော လူမျိုးစုံရှိ
ကြပေတဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်ကြတာ
ရယ်လို့မရှိဘူး။ လူသဘော
အပြောများလို့ စကားများကြ
ရတယ်ဆိုရင်တောင် ကြားက
ဝင်ဖျဉ်တတ်ကြတယ်။ ဂတ်
ကလွတ်ထားတဲ့ ပုလိပ်သား
ကလေးတစ်ယောက်ရှိပေတဲ့
သင်းက ကင်းရဲထဲမှာ ရှိနေ
တောင် မူးလို့ အိပ်နေတာ များ
တယ်။ ကင်းရဲထဲမှာ မရှိ
လည်း တစ်နေရာရာမှ တစ်
ယောက်ယောက်နဲ့ သွားအိပ်
နေတတ်တယ်။ ဒီတော့
တံတားထိပ် ကားဆိပ်မှာက
'တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးသည်
မူလပထမ' ဆိုတဲ့ ဒေသပလ
အစိုးရရဲခိုင်းဘုတ် မရှိဘူး။
မရှိတာကရှိလည်း အသုံးတည့်
မှာမဟုတ်ဘူး။ သမ္မုဒ္ဒေကို
အပြည့် မရွတ်တတ်တောင်
အလိုလိုကို အန္တရာယ်ကင်းနေ
တဲ့အရပ်။

ဦးပညာနဲ့ စကားစမြည်
လေးပြောဖြစ်သွားရာက
ထွန်းမောင်ကြီးက သူတို့ရွာ
ဘက်ကို လိုက်ခဲ့ဖူးလျှောက်
တယ်။ ဒီတော့လည်း
ဦးပညာအဖို့ မငြင်းသာဘူး။
အနည်းဆုံး တစ်ညအိပ် နှစ်
ညအိပ် နားနိုင်မှာကိုး။ အဲဒီက
နေ ရွာရောက်တော့ ထွန်း
မောင်ကြီးက စာသင်တိုက်
ကြီးဆီ ပင့်သွားတယ်။ ဦး
ပညာလည်း စာသင်တိုက်မှာ
အာဂန္တုအဖြစ် တစ်ရက်နှစ်
ရက်ဝင်နားရာက တစ်ပတ်
လောက်ကြာသွားတယ်။
ပြောပုံဆိုပေါက်ကြည့်ပြီး
ဆရာတော်ကြီးတို့၊ တိုက်အုပ်
တို့က ဦးပညာအပေါ် ညွတ်

တံတားထိပ်
ကားဆိပ်မှာက
အဲဒီလို တရုတ်ရော
ကုလားရော
မြန်မာရော
လူမျိုးစုံရှိကြပေတဲ့
ပဋိပက္ခဖြစ်ကြတာ
ရယ်လို့ မရှိဘူး
လူသဘော
အပြောများလို့
စကားများကြရတယ်
ဆိုရင်တောင်
ကြားက ဝင်ဖျဉ်
တတ်ကြတယ်
ဂတ်ကလွတ်ထားတဲ့
ပုလိပ်သားကလေး
တစ်ယောက်ရှိပေတဲ့
သင်းက ကင်းရဲထဲမှာ
ရှိနေတောင်
မူးလို့ အိပ်နေတာ
များတယ်

ကြတယ်။ ဦးပညာကလည်း
အာဂန္တုဆိုပေသိ ကျောင်းကိစ္စ
မှာ ကူလို့ တိုက်အုပ်ကဆို ပို
လို့တောင် သဘောကျသေး။
တချို့ ကိုရင်ကြီးတွေတောင်
ရွှံ့ရှာတလွှာဖြစ်လို့ မလုပ်ချင်
မကိုင်ချင်တာမျိုးတွေတောင်
ဦးပညာက လုပ်တယ်။ ဆရာ
တော်ကြီး ကျောင်းအောက်
ထပ်က ကုဋီကို သန့်တယ်။
ကနုတ်သင်တယ်။ သင်းပိုင်
ခေါင်းခြုံပြီး ကျောင်းသား
တွေနဲ့အတူ ရေနံဝင်သုတ်
တယ်။ ဒီတော့လည်း တိုက်
အုပ်က တားရပြန်တယ်။
'အရှင်ဘုရား၊ ကျောင်းသား

တွေ လုပ်ပါလိမ့်မယ်ဘုရား။
သာသာနေပါ' လို့ဆိုတော့ ဦး
ပညာက ပြန်ပြီးပြောတယ်။
'တပည့်တော်က အာဂန္တုပါ
ဘုရား။ ကျောင်းရိပ်ခို၊
ကျောင်းစာစားပြီး အိပ်နေလို့
တော့လည်း မသင့်ပါဘူး။
အာဂန္တုလည်း အာဂန္တုနိုင်ရာ
ဝန်တော့ဖြင့် ထမ်းရပါသဘော
တဲ့။ ဒီတော့ စီမံခန့်ခွဲရေးမှာ
ကျွမ်းတဲ့ တိုက်အုပ်က ဆရာ
တော်ကြီးကို လျှောက်ပြီး
ကျောင်းကြီးပေါ်က ဆရာ
တော်ကြီးရဲ့ စာအုပ်စီရိတ်တွေမှာ
ကြိုသလိုစီထားတဲ့ ဘင်္ဂလား
ပုံနဲ့စာအုပ်အတော်များများကို
စနစ်တကျဖြစ်အောင် စီပေးဖို့၊
စာရင်းပြုပေးဖို့ တာဝန်ပေး
လိုက်တော့တယ်။ ဒါကြောင့်
ပဲ တိုက်အုပ်ရဲ့ တပည့်ကျော်
တွေဖြစ်ကြတဲ့ မောင်မူတို့
မောင်တာတို့က သူတို့ဆရာ
ဘုန်းကြီးအပေါ်ကောက်ချက်
ချကြတယ်။ တို့ဘုန်းကြီးက
တော့ဖြင့် ဘယ်သူ့ကို ဘယ်
လိုခိုင်းရမယ်ဆိုတာမှာ အတော်
ပိုင်တာတဲ့။ တိုက်အုပ်ဖြစ်နေ
မှတော့လည်း ဒီလောက်တော့
လည်း ပိုင်ရတော့မှာပေါ့။

တစ် မ န က် တော့
အရုဏ်ဘုဉ်းပေးကြတဲ့အချိန်
မှာ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စားပွဲ
ဝိုင်းဆီမှာ တိုက်အုပ်ရယ်၊
ဦးပညာလောကရယ်၊
ညောင်ကန် မကျီးကန်ဘက်
ဆီကကြွလာတဲ့ ဆရာတော်
ကြီးရဲ့တပည့် ကိုယ်တော်
တစ်ပါးရယ်အတူ ယာဂု
ဘုဉ်းပေးကြတယ်။ ဒါက
လည်း ဆရာတော်ကြီးက
လျှောက်လို့ပဲ။ အကြောင်း
ကတော့ ဒီလို၊ ညောင်ကန်
မကျီးကန်ဘက်ဆီက ကြွလာ

တဲ့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့တပည့်
ကိုယ်တော်ကလည်း အာဂန္တု
မို့ကျောင်းကြီး အောက်ထပ်
ဆီမှာ ဦးပညာနဲ့အတူ ကျွမ်း
တယ်။ တစ်ညတော့ စကား
စပ်မိရာက မုံရွာ၊ မန္တလေး
ဘက်ဆီမှာ ဦးပညာ စာလိုဆီ
ခဲ့တာတွေ သိသွားတယ်။
ဒီတော့ ဆရာတော်ကြီးထံ
လျှောက်လိုက်တယ်။ ဆရာ
တော်ကြီးကလည်း သဘော
ကျသွားတာနဲ့ ဦးပညာထံ
ကျောင်းမှာ ဆက်နေပြီး စာချ
ပေးဖို့ အရုဏ်ဘုဉ်းပေးကြ
ရင်း လျှောက်တော့တယ်။
ဦးပညာကတော့ ဆရာတော်
မိန့်တာကို သာသာ နားပြီး
ဆရာတော် စကားရပ် သွား
ကာမှ ထိုင်နေရာက နောက်
ဘက်ကို အသာတိုးပြီး ဘုန်း
ကြီးသုံးပါးစလုံးကို ဦးချ
လိုက်ရင်း ပြန်လျှောက်
တယ်။ 'ဘုရားတပည့်တော်
အနေနဲ့ အရှင်ဘုရားတို့နဲ့
ကျေးဇူးတွေရှိပါသဘော
တပည့်တော်အနေနဲ့ မငြင်း
နိုင်ပါဘူး ဘုရား။ သို့သော်
အရှင် ဘုရားတို့ ပေးတဲ့
တာဝန်က တပည့်တော်
အတွက် ကြီးလွန်းလှပေ
တယ်။ ဒီဝန်ကလွဲလို့ တပည့်
တော် ထမ်းနိုင်တာရှိရင်
သိပါရစေ'တဲ့။ ဆရာတော်
ကြီးကတောင် အတော်ထို
အားနာသွားပုံ ရပါတယ်။
'မောင်ပညာ ဒီကြွ၊ ဒီကြွ
လို့ပြောရင်း စားပွဲ ဝိုင်းမှာ
ပြန်ခေါ်တယ်။ ယာဂုကြီး
အောင် ဘုဉ်းပေးဦးကွယ်ဆို
မိန့်တယ်။ 'တပည့်တော်
အထိုက်အလျှောက် စာချ
ခဲ့ဖူးပါတယ်။ တရား
တရားပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

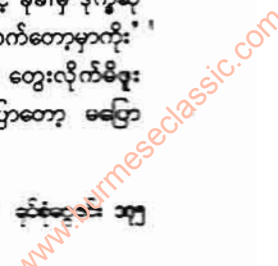
ဆိုသော်၊ တပည့်တော်ရဲ့ကိစ္စ
ဘာမျှမလုပ်ဖြစ်ခဲ့သေးပါ
ဘူး။ တပည့်တော်ဟာ တိစီ
ဆီတံ၊ သဝိတံ၊ ရေစစ်နဲ့ပဲ
နေတာပါဘုရား။ အခုတော့
အရှင်ဘုရားတို့မှာ ကျောင်းမှာ
တပည့်တော် အကြွေးရှိသွား
ပါပြီ ဘုရား။ တပည့်တော်
မသမီး နိုင်တဲ့ ဝန် မို့ သာ
ငြင်းရပါသဘုရား။ နိုင်ရာရှိ
မူ မိမိပါဘုရား လို့ ဦးပညာ
က လျှောက်တယ်။

ဆရာတော်ကြီးက
တော့ ဘာမျှထပ်မပြောတော့
ဘဲ ခေါင်းကိုသာ သာသာ
ညှိတ်လို့နေတယ်။ ခဏကြာ
ဆောင် ငြိမ်သွားတယ်။ ဘုန်း
ကြီးတွေအချင်းချင်း စကား
ပြောဖြစ်ကြတော့ ဘူး။
အတော်ကလေးကြာကာမှ
တိုက်အုပ်ဆီက အသံထွက်
လာတယ်။ ချောင်းတစ်ချက်
တန်လိုက်တော့ ဆရာတော်
ကြီးက အသာလှည့်ကြည့်
လိုက်တယ်။ အရှင်ဘုရားလို့
ဆရာတော်ကြီးကို ဦးတည်
လိုက်ပြီး 'တပည့်တော်
အထင် ပြောရရင်ဖြင့် ရွာသစ်
က ကျောင်းကိစ္စက ဦးပညာ
နဲ့သင့်မယ်ဘုရား' လို့ လျှောက်
လိုက်တယ်။ ဆရာတော်ကြီး
က ရုတ်တရက် ဘာမျှ ပြန်
မပြောသေးဘဲ ချိန်နေပုံရ
တယ်။ နောက်တော့ သာသာ
ပြီးရင်း ဒီလိုကွယ်မောင်ပညာ
လို့ပြောပြီး ဆရာတော်ကြီး
က စကားစလိုက်တယ်။
'ဟောဒီကနေ နာရီဝက်
လောက်သွားရတဲ့နေရာ။ တို့
ဘုန်းကြီးများ ခြေလှမ်းနဲ့
တော့ဖြင့် တစ်နာရီမတ်တင်း
လောက် သွားရတဲ့နေရာ။
သောန်ပေါက်တဲ့ အရှေ့မြောက်

အရပ်ဆီမှာ ရွာသစ်ဆိုတာ
ကလေး ရှိတယ်။ ရေနဲ့
ချောင်းနဲ့နီးလို့ ဒီဘက်ဆီ
က မိသားစုအတော်များများ
ပြောင်းသွားကြတာ။ အဲဒီဆီ
မှာ ကျောင်းဟောင်းတစ်ခု ရှိ
တယ်။ စေတီကလေးတစ်ဆူ
လည်း ရှိတယ်။ ယိုယွင်း
တော့ နေရှာတယ်။ ကျောင်း
က ရှေးကျောင်းမို့ အတော်
ကလေး ကြီးပေတဲ့လည်း
နေဖြစ်တယ် ဆိုရုံပဲ။ အဲဒီဆီ
မှာများ မင်းအနေနဲ့ တစ်ဝါ
ဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းထိုင်ပေးနိုင်
ရင်တော့ ထိုင်ပေးစေချင်
တယ်။ နောက်တော့ကာ မင်း
သဘောပဲ။ သူတို့များမှာ
လည်း ဘုန်းကြီးငတ်နေရှာ
တယ်။ ကျောင်းကို ပြင်ဖို့
ကိစ္စတို့၊ ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စတို့
တော့ တို့များဆီကလည်း
ကူညီနိုင်ပါတယ်။ အချိန်က
လေးပေးပြီး စဉ်းစား ကြည့်
စမ်းပါ' လို့ ဆရာတော်ကြီး
က မိန့်လိုက်တယ်။ ဦးပညာ
အတွက်ကတော့ သိပ်ကြာ
ကြာ စဉ်းစားစရာလိုပုံ မရ
ဘူး။ အသာလက်အုပ်ချီ
လိုက်ရင်း 'တစ်ဝါတော့ဖြင့်
တပည့်တော်ကျောင်းထိုင်
ကြည့်ပါမယ်ဘုရား' လို့ အာမ
ဝန္တခံရင်း လျှောက်လိုက်
တယ်။ ဆရာတော်အပါအဝင်
ကိုယ်တော်တွေအားလုံး ဝမ်း
မြောက်ကြရတော့တယ်။
တိုက်အုပ်ကတော့ ပိုဝမ်း
မြောက်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့
သူတပည့်တွေက သူတို့ တို့
ကိုယ်တော် ကတော့ ဖြင့်
ဘယ်သူ့ကို ဘယ်မှာ ဘယ်လို
ခိုင်းရမယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ
အတော်ပိုင်တာလို့ ပြောကြ
တာကဖြင့် လွန်တယ်လို့

မဆိုလောက်ဘူး။
ခုဆို ဘုန်းကြီးဦးပညာ
ဟာ ရွာသစ်က ကျောင်း
ဟောင်းကြီးမှာ ကိုးဝါရှိသွား
ပြီမို့ တိုက်အုပ်ကိုတောင် သူ
တပည့်တွေခေါ်သလို ဗိုလ်
ဉာဏ်လို့ ခေါ်လာပြီ။ တိုက်
အုပ်ကတော့ အတော်ဝမ်း
မြောက်တယ်။ ဝမ်းမြောက်ရ
တာက သူ့အနေနဲ့ တိုင်ပင်ဖော်
ရလာလို့ပဲ။ ကျောင်းတိုက်ဆီ
ကိုလည်း ဦးပညာက တစ်လ
တစ်ခေါက်တော့ ရောက်
တယ်။ ဆရာတော်ကြီးအနေ
နဲ့ သက်တော်အရ ခြေခင်း
လက်ခင်း မသာဖြစ်တဲ့အခါနီး
မှာဆို တိုက်အုပ်က ကျောင်း
သားလွတ်ပြီး ဦးပညာကို
အလျှောက်ခိုင်းတတ်တယ်။
ဒီအခါမျိုးကျရင် ဆရာတော်
ကြီးကို ခြေဆုပ်လက်နယ်
ပြုရင်း ကျောင်းတိုက်ကြီးမှာ
ပဲ ကျိန်းလေ့ရှိတယ်။ အရှင်
ကတော့ ဒီအလုပ်တွေဟာ
တိုက်အုပ် အလုပ်ချည်းပဲ။
အခုတော့ ရေနွေးဓာတ်ဘူး
အချိန်မှန် လဲပေးတာလောက်
ပဲ တိုက်အုပ်က လုပ်ရတော့
တယ်။ 'တို့ကိုယ်တော်က
တော့ဖြင့် ဓာတ်ဘူးကလေး
တစ်လုံးနဲ့ အတော့်ကို ဟန်နေ
တာ' လို့ သူတပည့်တွေက
နောက်တတ်ကြတယ်။ ဒီလို
ပြောပြန်ရင်လည်း သိပ်တော့
တရားလှမယ် မထင်ဘူး။
တိုက်အုပ်မှာက လုပ်စရာတွေ
အပုံကြီး။ ကိစ္စဝိစ္စတွေ အများ
ကြီး။ ကျောင်းကိစ္စ၊ ရွာကိစ္စ
ရပ်ကိစ္စ။ ယုတ်စွအဆုံး သူ
တပည့်တွေမှူးပြီး ရွာထဲ ရပ်
ထဲမှာ ရမ်းနေပြီဟောဆိုလည်း
ဆွမ်းစားဆောင် နံရံမှာ ထိုး
ထားတဲ့ ထားဝယ်ကြိမ်ဆွဲ

ပြီး ထွက်ရသေးတယ်။ ဒီ
အကြားထဲ မြို့ပိုင်မင်း၊ နယ်
ပိုင်မင်းတွေ ကြွလာပြီး
ကျောင်းဝင်းထဲက ဆွမ်းစား
ဆောင်မှာ အစည်းအစားလုပ်
ရင်လည်း သူက နည်းနည်း
တော့ ပါလိုက်ရ ပြန်သေး
တယ်။ သူနဲ့သိပ် မဆိုင်လှပေ
သိ တချို့ကိစ္စတွေမှာတော့
သူကြီးတွေက မြို့ပိုင်ကြီးကို
ပြောကြတယ်။ ဒီကိစ္စ ပိုကိစ္စ
ကိုတော့ဖြင့် တိုက်အုပ်သိမှ
သင့်မယ်တဲ့။ အမှန်တော့
သူကြီးတွေက ဒီအရပ်မှာ သူ
တို့ထက်ဩဇာရှိတဲ့ တိုက်အုပ်
ကို သေဖော်ညီထားတာ။
သူတို့လဲရင်ထူဖို့ တောင်ရှေး
လိုတယ်။ ဒါမှလည်း
ပြဿနာပေါ်လာခဲ့ရင် 'ဘုန်း
ကြီးကို ကျုပ်တို့အသိပေး
ထားပါသော်ကောရယ်' လို့
ဝိနည်းလွတ် ပြောနိုင်ကြမှ
ကိုး။ ဒါကြောင့်မို့လည်း
ဗိလပ်သွားပြီး မြန်မာစာသင်
လာတယ် ဆိုတဲ့ နယ်ပိုင်ကြီး
ဦးစံထွား ရှိစဉ်က သူကြီး
တွေကို ပြောလေ့ရှိတယ်။
'ခင်ဗျားတို့ သူကြီးတွေ
စုရတာ အလုပ်ရှုပ်တယ်။
ညှဲတလဲလဲ ဖွတ်လဲလဲ ပြော
နေရသေးတယ်။ လက်
ပေါက်ကလည်း ကတ်တယ်။
ဝစ္စပေါက် သေးသေးတင်
ကလည်း အမြဲကျန်တယ်။
နောင်ဆို တိုက်အုပ်နဲ့ လာ
တွေ့ပြီ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့တာပဲ
ကောင်းမယ်ထင်တယ်' လို့
ပြောဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက
တော့ တိုက်အုပ်စိတ်ထဲမှာ
'ငါတော့ဖြင့် ခုခါမှ ဒုက္ခဆို
တာက ရောက်တော့မှာကိုး'
လို့တောင် တွေးလိုက်မိဖူး
တယ်။ ပြောတော့ မပြော

ကောင်းလှဘူး။ ဦးစံထွား
တစ်ယောက် သူပုန်တွေ ဝံ့
ဖောက်တဲ့ အစုန်ရထားထဲ
ပါသွားပေလို့ သူတွေ့လိုက်
မိတဲ့ ဒုက္ခဆိုတာက ရောက်
မလာတော့တာ။ သံသရာ
မရှည်တော့တာ။

ဦးပညာကျောင်းဆီကို
ဒီဘက်ကျောင်းကြီးကနေ
ကျောင်းသားနှစ်ယောက်သုံး
ယောက်ကို နှစ်လတန်သည်။
သုံးလတန်သည် အလှည့်ကျ
ပို့လေ့ရှိတယ်။ အဲဒါကလည်း
စီမံခန့်ခွဲရေးမှာ စနစ်ကျတဲ့
တိုက်အုပ်က မြို့ပိုင်ကြီး
ကိုခင်မောင်ဆီက နည်းခံ
ထားတာ။ မြို့ဘက်ရောက်တဲ့
အခါ တိုက်အုပ်က မြို့ပိုင်
ကြီးရုံးဘက် ဝင်ပြီးတွေ့လေ့
ရှိတယ်။ မြို့ပိုင်ကြီးက သူလူ
တွေကို အလုပ်စုံတတ်အောင်
ဟိုဌာန၊ ဒီဌာနပြောင်းပြီး
နေရာချတတ်တယ်။ ပညာစုံ
တတ်အောင်လို့တဲ့။ ဆရာစုံ
မှ ပညာကုန်သတဲ့။ ဆရာ
မစုံရင် ထုံသတဲ့။ သူလက်
စွဲတော် နောက်လိုက် စာရေး
သောင်းရွှေအပြောကတော့
ဖြင့် ဂျူတီရိုစတာ လှည့်တာ
တဲ့။ သို့ပေသိ သူအခန်းထဲ
က စာရေးမနဲ့ အခန်းပြင်က
စာရေးမကလေးတွေကိုတော့
မပြောင်းဘူး။ ဘာဖြစ်လို့
မပြောင်းကြရတာလဲဆိုတာ
ကို တိုက်အုပ် တွေးကြည့်လို့
မရဘူး။ ပြောရရင်တော့
တိုက်အုပ် နားလည်လောက်
တဲ့ ဘုန်းကြီးတွေဆိုတာက
ဒီနေရာမှာ သုံးမဖြစ်ဘူး။
လူလောက၊ လူကိစ္စနဲ့ပတ်
သက်လို့ကတော့ ဘုန်းကြီး
တွေဆိုတာက အဝေးချည်း
ပဲကိုး။ ဒီတော့လည်း တစ်ချို့

ဆရာတော်
အပါအဝင်
ကိုယ်တော်တွေ
အားလုံးဝမ်းမြောက်
ကြရတော့တယ်
တိုက်အုပ်ကတော့
ဝိုင်းမြောက်တယ်
ဒါကြောင့်မို့
သူ့တပည့်တွေက
သူ့ကို
တိုက်အုပ်တော်
ကတော့ဖြင့်
ဘယ်သူ့ကို
ဘယ်မှာ ဘယ်လို
ခိုင်းရမယ်
ဆိုတဲ့နေရာမှာ
အတော်ပိုင်တာလို့
ပြောကြတာကဖြင့်
လွန်တယ်လို့
မဆိုလောက်ဘူး

ရုံးမှာ မြို့ပိုင်ကြီးနဲ့ သူ့စာရေးမ
ဆိုတာကလေး မရှိတုန်း
သောင်းရွှေကို မေးကြည့်
လိုက်မိတယ်။ 'မင်းပြော
တဲ့ ရိုစတာ ဆိုတာအထဲမှာ
ကလေးမကလေးတွေ မပါ
ဘူးလား'လို့ဆိုတော့ သောင်း
ရွှေက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ပြော
တယ်။ 'ရိုစတာမှာ အပျို
ကညာမပါတာ ဟိုဟာမို့ပေါ့
ဘုန်းကြီးရယ်။ ဟဲဟဲ'တဲ့။
တိုက်အုပ်အတွက်ကတော့
ဟိုဟာမို့ပေါ့ ဟဲဟဲဆိုတဲ့
အပိုင်းကတော့ တွေးကြည့်
လို့ မရတဲ့အပိုင်း။ ဘုန်းကြီး
တွေနဲ့ ဝေးတယ်ဆိုတဲ့ အပိုင်း

ပဲ။ တွေးကြည့်လို့ မရတာက
တော့လည်း အပြစ်တင်လို့
မဖြစ်ဘူး။ ကိုရင်ကြီး စံမောင်
ပြောသလိုဖြင့်တော့ တိုက်အုပ်
တော်က ငယ်ဖြူကြီးလို့ပဲ
ပြောရလိမ့်မယ်။ ငယ်ဖြူမို့
ဗွေယူလို့ မဖြစ်လှဘူး။ တွေး
ကြည့်လို့မရပေသိ လူတွေကို
နေရာပြောင်းပေးရင် ပညာ
ပိုတိုးတယ်ဆိုတာကလေး
ကိုတော့ သဘောကျတယ်။
ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကျောင်းက
ကျောင်းသားတွေကို ဦးပညာ
ကြီး ကျောင်းကို အလှည့်ကျ
လွှတ်ပေးတာ။ ဦးပညာ
ကျောင်းမှာက ကျောင်းသား
ရယ်လို့ သတ်သတ်မရှိဘူး။
ထူးခြားတာတစ်ခုကတော့
ဦးပညာကျောင်းက ပြန်လာ
တဲ့ ကျောင်းသားတွေက
အတော့်ကို အပိုးကျိုးလာကြ
တာပဲ။ သူ့ကျောင်းရောက်
လာတဲ့ ကျောင်းသားတွေ
လုပ်တာကိုင်တာ နေရာ မကျ
ရင် ဘုန်းကြီးဦးပညာက
တိုက်အုပ်လို ထားဝယ်ကြိမ်
နဲ့ အစွမ်းမပြဘူး။ ညဘက်
ဘုရားအာရုံ ပြုပြီးတာနဲ့
ကျောင်းသားကို သူ့ကျိန်းရာ
နားမှာခေါ်ပြီး ငါးရာငါးဆယ်
ဖတ်ပြတယ်။ ကျောင်းသား
က ညောင်းလို့ လှဲချင်လည်း
လဲ၊ အိပ်တော့ မပျော်ရဘူး။
ဘုန်းကြီးကြီးက တစ်ညလုံး
လိုကို ဖတ်ပြလိုက်၊ ပြန်မေး
လိုက်လုပ်တယ်။ အပြစ်ကြီး
တဲ့ကျောင်းသားဆို သုံးည
လောက် အဲဒီလိုလုပ်တယ်။
ဘုန်းကြီး ဦးပညာကိုယ်တိုင်
လည်း တစ်ညလုံး မကျိန်း
ဘူး။ ကျောင်းသားတွေ
အနေနဲ့ကတော့ ကြိမ်နဲ့သာ
အနက် ခံ ချင် တော့ တာ။

ဒီတော့လည်း ဦးပညာ
ကျောင်းဆီမှာ သုံးဆယ်
လောက် သွားနေခဲ့ ရတဲ့
ကျောင်းသားတွေ အပိုးကျိုး
လာတာက သိပ်မဆန်းသစ်
ဘူး။ အပိုးကျိုးလာရုံ မဟုတ်
ဘူး။ ငါးရာငါးဆယ်လည်း
အတော့် ကျေလာတယ်။
ဒါကြောင့်မို့ပဲ အဲဒီက မြို့
လာတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို
ကိုရင်ကြီးစံမောင်က ငါးဆယ်
လုံးတွေလို့ ကင်ပွန်းတယ်
ထားတယ်။ ဘာလို့တုံးဗူးလို့
တိုက်အုပ်က မေးတော့ ကိုရင်
ကြီးစံမောင်က ဖြေတယ်။
သင်းတို့က ငါးရာငါးဆယ်
မကဘူး။ ငါးရာငါးဆယ်ပဲ
လောက် ကျေလာခဲ့ကြတာ
တဲ့။ ဟုတ်တော့ အဟုတ်
သားလို့ တွေးမိရင်း မြို့ပိုင်
ကြီး ကိုခင်မောင်ရဲ့ ရိုစတာ
လှည့်နည်းဟာ သူ့ဟာနဲ့သူ
တော့ဖြင့် အလုပ်ဖြစ်သားရယ်
လို့ ပြောစရာဖြစ်လာတယ်။
အရှေ့မြောက်ဘက်ထဲ
ဆီက ကျောင်းကလေးမှာ
ဦးပညာ ကျောင်းထိုင်တယ်
ဆိုကတည်းက တိုက်အုပ်မှာ
အထိုက်အလျောက် ဝန်ပျံ
လာတာကတော့ အမှန်ပဲ။
ဆွမ်းအပင့်အဖိတ် ရှိလာခဲ့တဲ့
အခါ ဆရာတော်ကြီး မကြာ
နိုင်တဲ့အခါများမှာ မောင်ပညာ
ကို လျှောက်ချေလို့ ဆရာ
တော်ကြီးက မိန့်တယ်။ တချို့
မြစ်ကူးချောင်းခြား အပင့်
အဖိတ်တွေမှာလည်း ဆရာ
တော်ကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့
တိုက်အုပ်က ဦးပညာကို
ထည့်လိုက်တာ များတယ်။
ကနဦးကတော့ ဒီလိုအလုပ်
အဖိတ်မျိုးမှာ ဆရာတော်ကြီး
မကြာနိုင်တာမို့ သမ္မဟာ

တိုက်အုပ်တာဝန်ချည်းပဲ။
ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ မြစ်ကူး
ချောင်းခြား ကြွရတဲ့အခါ
တိုက်အုပ်က သူလက်ထောက်
ဦးဝါသဝကို လွှဲခဲ့ရတတ်
တယ်။ ဦးဝါသဝက စာချ
ကောင်းပေတဲ့ ကျောင်းကို
ထိန်းချင့်တဲ့ ကိုယ်တော်။
ငယ်ဆရာမို့ တိုက်အုပ်ကို
ကြောက်လို့သာ မငြင်းတယ်။
တိုက်အုပ်လည်း ကျောင်းပိုင်း
အပြင်ရောက်ရော ဦးဝါသဝ
လည်း သူတပည့်တွေဆီ ပြန်
ရောက်သွားတော့တာပဲ။
ကျောင်းတစ်ခုလုံးဟာ ကိုရင်
ကြီးမောင်နဲ့ ကျောင်းသား
ကြီးတွေ လက်ထဲရောက်သွား
တရော။ တိုက်အုပ်ပြန်လာတဲ့
အခါမှာတော့ ပြဿနာစုံကို
တက်နေတော့တာပဲ။ ဝါသဝ
ထက်ထဲ သုံးရက်တည်းလွှဲ
တာ ငါ ငရဲကျဖို့ ဖြစ်လာ
တယ်လို့တောင် တိုက်အုပ်
ဆွေးမိတတ်တယ်။ ခုတော့
ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ မြစ်ကူးချောင်း
ခြားသွားစရာရှိရင် ဦးပညာ
ကြီးကို လွှတ်လိုက်ရုံပဲ။
ဒီတော့လည်း တိုက်အုပ်
တပည့်တွေကပြောကြတယ်။
“ဘုံဘုန်းကြီးတော့ ဦးပညာ
တစ်ပါးရထားတာ လက်ညှိုး
ညှစ်ရာ ရေဖြစ်တော့တာကိုး”
တဲ့။ တကယ်တော့ ဦးပညာ
ကို ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တိုင်
လေ့လာကြည့်ပြီးမှ သဘော
ကျလို့ ခိုင်းတဲ့သဘောပါ။
ဆရာတော်ကြီးကတော့
ထွက်ဖို့ အမြော်အမြင်လည်း
နဲ့တယ်။ မြင်လည်း မြင်
တတ်တယ်။ ကျောင်းတိုက်
ကြီးမှာ အဖိတ်နေ့ဥပုသ်နေ့
တိုက်လိုလို့ ပရိတ်တရားပေး
ဆွေ ရှိတတ်တယ်။ ဦးပညာ

ရောက်စက တစ်နေ့တော့
ဆရာတော်ကြီးက ဦးပညာ
ကို ပွဲထုတ်တဲ့အနေနဲ့ ပရိတ်
တရားချီးမြှင့်ခိုင်းပြီး နောက်
နားဆီက ထိုင်ပြီး နာတယ်။
ဘာမျှတော့ မပြောဘူး။
နောက် တစ် ကြိမ် တော့
“မောင်ပညာ အမွမ်းကလေး
ထည့် ဟောစမ်း”လို့ မိန့်
တယ်။ ဦးပညာကလည်း
ဆရာတော်ကြီးမိန့်တဲ့အတိုင်း
ပရိတ်မွမ်းထည့်လိုက်တာ
အတော်ကလေးရှည်သွားလို့
ဒကာ ဒကာမတွေတောင်
အတော်ကလေးညောင်းလာ
ကြရတယ်။ ဖင်ဂနာမငြိမ်
ဖြစ်လာကြတော့တယ်။ ငိုက်
တဲ့လူ ငိုက်လာကြရတယ်။ ဒီ
တစ်ကြိမ်တော့ တရားပွဲပြီး
သွားတာနဲ့ ဆရာတော်ကြီးက
မိန့်တယ်။ “မောင်ပညာ
ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ကျေရုံ
ကလေးပဲ။ ညက်သွားအောင်
မလုပ်နဲ့”တဲ့။ နောက်တစ်ချိ
တော့ ရပ်ကြိုက်ရွာကြိုက်၊
ပန်းစား ပရိတ်တရားဖြစ်သွား
လေတော့ ဆရာတော်ကြီးအဖို့
သဘောကျ၊ ဩချလိုက်ရုံပဲ။
တကယ်တော့ ဆရာ
တော်ကြီးက ဦးပညာကို
အတော်ကလေး ပြုပြင်ယူ
တယ်လို့ ပြောရင်တောင် ပြော
နိုင်တယ်။ အရင်ကတော့
ဦးပညာက ဧကသန်က
ဆောက်တည်တဲ့ ကိုယ်တော်
ဖြစ်လို့ ဘယ်ကြွကြွ သူ
သပိတ်တစ်လုံးနဲ့ ကြွလေ့ရှိ
တယ်။ ဒီဘက်ကိုရောက်ပြီး
တော့ ရပ်ထဲရွာထဲက အပင့်
အဖိတ်ကို ကြွတဲ့အခါ ဆရာ
တော်ကြီးက သူ့ကိုပါအတူ
ပင့်သွားလေ့ ရှိတယ်။ တစ်
နပ်တည်း ဘုဉ်းပေးတဲ့ ပတ္တ

ပိုက်စူတင်ကိစ္စက ပြဿနာ
မရှိပေတဲ့ အစပိုင်း တစ်ကြိမ်
နှစ်ကြိမ်မှာ ရွာထဲရပ်ထဲကို
ဦးပညာက သင်္ကန်းမရဲဘဲ
လိုက်လာတယ်။ ရွေးက
ပညာတတ်၊ ဝိနည်းတတ်
ဘုန်းကြီးတွေ ငြင်းခုံလာခဲ့ကြ
တဲ့ အတင်ဂိုဏ်း၊ အရံဂိုဏ်း
ကိစ္စဟာ ဦးပညာဆီမှာ ရှိနေ
သေးပုံပဲ။ နောက်တစ်ကြိမ်
တော့ ဆရာတော်ကြီးက
“မောင်ပညာ။ လက်ကတော့
ထိုးချေ”လို့ မိန့်ရင်းသာသာ
ရှင်းပြတယ်။ “တို့များ ဆီက
တောသူတောင်သားတွေအနေ
နဲ့ ရိုးကြတယ်။ ကျမ်းကိုင်
ငြင်းကြရလောက်အောင်
အချိန်မရှိရှာကြဘူး။ သူတို့
မြင်ဖူးတွေဖူးတဲ့အရာတွေ
ဟာ လွယ်လွယ်ပြောင်းပစ်
လို့မရဘူး။ တို့ဘုန်းကြီးများ
လည်း အဲဒီစာရင်းထဲပါနေ
တယ်။ သူတို့မြင်ဖူးတဲ့
ဘုန်းကြီးဆိုတာ ဒီလိုဆိုရင်
ဒီလိုပဲ”လို့ မိန့်တယ်။ ဦးပညာ
က အကြောက်အကန်မငြင်း
ဘူး။ အဲဒီစာရင်း ရပ်ထဲရွာ
ထဲက အပင့်အဖိတ်လိုက်ရင်
လက်ကတော့ထိုးလေ့ရှိတော့
တယ်။ ဒီတော့လည်း ပြော
မယ်ဆိုရင် ဆရာတော်ကြီး
က တိုက်အုပ်အတွက် အသုံး
တည့်အောင် အသင့်ပြင်ထား
ပေးတဲ့သဘောပဲ။ တိုက်
အုပ်ကတော့လည်း တိုက်အုပ်
ကိုး။ ပေါ်လာတဲ့ကိစ္စကို
ပြေလည်အောင် လုပ်ဖို့က
အရေးကြီးတယ်။ ဒါကြောင့်
ပဲ သူတပည့် ဦးဝါသဝက
သူ့ကို ပြန်လျှောက်ဖူးတယ်။
“တပည့်တော်က စာချဘုန်း
ကြီးသက်သက်ပဲ။ အရှင်
ဘုရားလို ပဋိဘာနကဝိ

မဟုတ်ဘူး။ ရုတ်တရက်
အဖြေထွက်အောင် မလုပ်
တတ်ဘူး”တဲ့။ ပဋိဘာန
ကဝိဆိုတာကတော့ အနည်း
ဆုံး၊ ဖြစ်မချည်းပဲ။ ဒါပေတဲ့
သူတာဝန်ကတော့ သူ့ကို
ထိန်းကွပ်ထားတဲ့ ပတ်ဝန်း
ကျင်ထဲမှာ သူများကို အသုံး
တည့်ဖို့ထက် သူ့ကိုယ်သူက
လည်း ဒီ ပတ်ဝန်းကျင်
အတွက် အသုံးတည့်ဖို့တော့
လိုတာပဲ။ သူ့ရဲ့အရဖြစ်နေတဲ့
အနေအထားကို သူ့ဘာသာ
ရွေးချယ်ခဲ့ သည်ဖြစ်စေ၊
အကြောင်းကြောင်းကြောင့်
လာဖြစ်နေရသည်ဖြစ်စေ သူ
လုပ်စရာရှိတာကတော့ လုပ်
နေရဦးမှာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ
တော့လည်း ဘုန်းကြီး
ဦးပညာကို ကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ်
သူ နားမလည်နိုင်ဘူး။ ပြော
ရပြန်ရင်လည်း ခက်တော့
ခက်တယ်။ တိုက်အုပ်အနေနဲ့
ဘာကို နားမလည်ဘူးဆိုတာ
ကို အသေအချာတွေကြည့်
ပြန်တော့ ဘာမှန်းကို မသိဘူး
ဖြစ်နေပြန်တယ်။
တစ်လောဆီကတော့
တာဝန်ဝိသုပ္ပကြီးအပြီးမှာ
ဆရာတော်ကြီးလည်း ပန်း
ဖျားဖျားတယ်။ ဒီအချိန်က
လည်း ယမဒါဠာရက်ပိုင်းထဲ
ရောက်နေလေတော့ တိုက်
အုပ်က ပူတယ်။ သိပ်ကြီး
ကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်ပေ
တဲ့လည်း ဆရာတော်ကြီးက
အသက်တော် အတော်ရနေပြီ
ဖြစ်လို့ တိုက်အုပ်က ပူတာနဲ့
ဦးပညာဆီကျောင်းသားလွှတ်
အကြောင်းကြားလိုက်ရ
တယ်။ ဦးပညာ ကြွလာပြီး
ဆရာတော်ကြီး အနားဆီမှာ
လိုအပ်တာ ဝတ်ဖြည့်ရင်း

ညတိုင်ဆိုရင် ဆရာတော်ကြီး
ကျောင်းအပေါ်ထပ်မှာပဲ
တိုက်အုပ်နဲ့အတူ ကျိန်းကြ
တယ်။ မနက်တိုင်ဆိုလည်း
တိုက်အုပ်နဲ့အတူ အရက်
အတူ ဘုဉ်းပေးကြရင်း
တောတောတောင်တောင်
ပြောဖြစ်ကြတယ်။ ဒီတော့
လည်း တိုက်အုပ်အနေနဲ့
ဦးပညာအကြောင်းကို
အတော်ကလေး အကဲခတ်ခွင့်
ရလာတယ်။ ဦးပညာမှာ သူ
လို တွေးစရာတွေ၊ ပူစရာတွေ
ရှိမနေဘူးဆိုတာက အဓိက
အချက်ပဲ။ ဒီကနေ့ညနေ
ဘက်ဆီမှာတော့ တိုက်အုပ်
လည်း ညောင်ကုလားပင်ရိပ်
အောက်မှာ အပင်ကိုရထားတဲ့
အုတ်ရိုးကလေးပေါ် ထိုင်နေ
ရင်း ကိုရင်ကြီးစံမောင်နဲ့
ထုံးစံအတိုင်း တောတော
တောင် ပြောဖြစ်ပြန်တယ်။ ခု
လို ကျောင်းသားတွေ၊ စာ
လိုက်တဲ့ ကိုယ်တော်တွေ
အရပ်ကို ခဏပြန်ကြချိန်မှာ
ကျောင်းဝင်းကြီးတစ်လုံး ငြိမ်
သက်လို့နေတတ်တယ်။ ဒီလို
အခါမျိုးမှာ ကိုရင်ကြီးစံမောင်
ကတော့ တိုက်အုပ်အတွက်
စကားပြောဖော်ပဲ။ သူ့ဆီက
အကြောင်းစုံလည်း ကြားရ
တတ်တယ်။ ဆရာတပည့်
နှစ်ဦးသား စကားပြောနေ
တုန်း ကိုရင်ကြီး စံမောင်ကပဲ
ဘုန်းကြီးကြီး ကျောင်းပေါ်က
ဆင်းလာတယ်လို့ လျှောက်
လိုက်တာနဲ့ တိုက်အုပ်က
ကျောင်းကြီးဘက်ကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်တော့ ကျောင်း
ကြီးပေါ်က ဦးပညာ ဆင်း
လာတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။
ဦးပညာက ညနေတိုင်ဆို
ညရီယာယုတ် မျှအောင်

သူတာဝန်ကတော့
သူကို
ထိန်းကွပ်ထားတဲ့
ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ
သူများကို
အသုံးတည့်ဖို့ထက်
သူကိုယ်သူကလည်း
ဒီပတ်ဝန်းကျင်
အတွက်
အသုံးတည့်ဖို့တော့
လိုတာပဲ
သူ့ရဲ့အချစ်နေတဲ့
အနေအထားကို
သူကသာ
ရွေးချယ်ခဲ့သည်
ဖြစ်စေ၊ အကြောင်း
ကြောင်းကြောင့်
လာဖြစ်နေရသည်
ဖြစ်စေ
သူလုပ်စရာ
ရှိတာကတော့
လုပ်နေရဦးမှာပဲ

မြစ်ဘက်ဆီ လမ်းလျှောက်
လေ့ရှိတယ်။ တိုက်အုပ်ကိုယ်
တိုင်လည်း လျှောက်လေ့ရှိ
ပေတဲ့ အတော်ကလေး အချိန်
ရတဲ့အခါမျိုးမှပဲ။ ဦးပညာ
က မြစ်ဘက်ဆီထွက်တဲ့
ကျောင်းနောက်ပေးပေါက်ကို
မသွားသေးဘဲ တိုက်အုပ်တို့
ရှိရာဘက်ကို ကြွလာ တယ်။
အနားရောက်တော့ တိုက်အုပ်
ကပဲ ကိုယ်တော် ဒီကြွလို့ပြော
ရင်း သူတို့တိုင်နေတဲ့ အုတ်ရိုး
လေးကို ညွှန်းတယ်။
ကိုရင်ကြီးစံမောင်က
အကြမ်းဖန်းထဲက ရေနွေး
တစ်ခွက်ငဲ့ပြီး ဦးပညာကို

ကပ်တော့ 'ခင်ဗျားဟာက
အေးနေလောက်ပြီ။ အသစ်
လဲဦးမှထင်တယ်'လို့ တိုက်
အုပ်က ကိုရင်ကြီးကို မိန့်
လိုက်ရင်း 'အရှင်ဘုရား၊ ရေ
နွေးက အေးနေလောက်ပြီ
ထင်တယ်'လို့ ဦးပညာကို
လှမ်းပြောလိုက်တယ်။
ဦးပညာကတော့ အသာ
ခေါင်းညိတ်ရင်း 'အေးလည်း
အေးတဲ့အလျောက်ပေါ့ ကိုယ်
တော်ရယ်'လို့ ပြောရင်း
အုတ်ရိုးလေးပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်
တယ်။ ကိုရင်ကြီးစံမောင်က
တော့ ရေနွေးကြမ်းအိုးကို
ယူပြီး ဆွမ်းစားဆောင်ဘက်
ထွက်သွားတော့ တယ်။
ကိုယ်တော်နှစ်ပါးလည်း
ဆရာတော်ကြီး ကျန်းမာရေး
ကအစ ကျောင်းအကြောင်း၊
အရပ်အကြောင်း၊ စာသင်
သားတွေအကြောင်း စကား
အူပေါက် ရောက်တတ်ရာရာ
ပြောနေမိကြတယ်။ မကြာခင်
ဘဲ ကိုရင်ကြီးစံမောင်လည်း
ရေနွေးကြမ်းအိုးနဲ့ ပြန်ရောက်
လာပြီး ဘုန်းကြီးတွေကို ရေ
နွေးကြမ်းကပ်တယ်။ ကပ်
ရင်း 'ဆီးဖြူ၊ ဖန်ခါးကလေး
များလည်းပါပါသ ဘုရား။
အရှင်ဘုရားတို့ ဝါးချင်ရင်'
လို့ပြောပြီး ရေနွေးကြမ်းဖန်း
ထဲကို ဆီးဖြူသီးနဲ့ ဖန်ခါး
သီးကလေး လေးငါးလုံး
ထည့်လိုက်တယ်။ ဘုန်းကြီး
နှစ်ပါးက ရေနွေးကြမ်း
ဘုဉ်းပေးနေလို့ စကားမပြော
ဖြစ်ကြတုန်း ကိုရင်ကြီး
စံမောင်က လျှောက်တယ်။
'တပည့်တော် လျှောက်ပါရ
စေ ဘုရား' လို့ အစချီလိုက်
တယ်။ ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးစလုံး
က ကိုရင်ကြီးကို လှမ်း

ကြည့်လိုက်ကြတော့ ကိုရင်
ကြီးစံမောင်က ဦးပညာထံ
ကြည့်ရင်း 'အရှင်ဘုရား၊
အရှင်ဘုရားရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုနဲ့
တပည့်တော်လည်း လိုချင်
ပါသ ဘုရား။ တပည့်တော်ထံ
လမ်းညွှန်နိုင်ရင် ညွှန်ပါ
ဘုရား'လို့ လျှောက်လိုက်
တယ်။ ကိုရင်ကြီးစံမောင်က
ကိုရင်ကြီးဘဝကနေ မတတ်
ချင်တော့တဲ့သူမို့ ပြောလည်း
တည့်တည့်ပြောတာကိုး။ ဦး
ပညာက ပြုံးနေရင်း ခေါင်း
တည့်တည့်လိုလုပ် နေတယ်။
အဲဒီတုန်းမှာပဲ တိုက်အုပ်က
ဝင်ပြောပြန်တယ်။ 'အမှန်ပဲ
ဘုရား။ တပည့်တော်လည်း
အရှင်ဘုရားရဲ့ ငြိမ်းအေးမှု
ကိုကြည့်ရင်း ဝီတိဖြစ်ပြီး
သာဓုခေါ်ရပါသ ဘုရား'လို့
မိန့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့
ထပ်ပြောပြန်တယ်။ 'တပည့်
တော်မှာကတော့ ကျောင်း
ကိစ္စ၊ အရပ်ကိစ္စ စတာတွေ
မို့ မသိချင်တာရော၊ သိရော
ရောအစုံပဲ။ အားလုံးနဲ့ ငြိမ်
တော့တာ။ ဆူးလှေပေါ် ချစ်
တဲ့ခြေထောက်လို မကြွလည်း
နာ၊ ကြွလည်းနာပဲ ဘုရား
တဲ့။
ဦးပညာက ထိုင်ရာထဲ
ထတော့မယ်လို့လုပ်ရင်း ဒီ
ဘုရားလို့ အစချီပြီး စကား
စလိုက်တယ်။ ပြီးတော့
စကားဆက်တယ်။ 'ပြေး
မယ်ဆိုရင်တော့ လောကမှာ
ပြောကြရစရာတွေက များ
တယ် ဘုရား။ ဒီအကြောင်း
ထဲကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂ၊
မယဉ်တော့ဘဲ မြင်မြင်က
ပြောကြရတာတွေလည်း
ချည်းပါပဲ ဘုရား။ လူ့ဘဝ
ရေးရပြီးခါစက ဘုန်းကြီး

နိကာလေခံတာဟာ ဝိနည်း
နဲ့ ညီ၊ မညီ ငြင်းကြတာ
အရှင်ဘုရားမှတ်မိပါလိမ့်ဦး
မယ်။ ခုချိန်ထိတော့ နယ်
ဘက်ကျေးဘက်တွေမှာ ပန်
တာဆိုတာကို မမြင်ဖူးတဲ့ လူ
တွေ၊ ဘုန်းကြီးတွေ အပုံ
ရုပ်နဲ့ရှိနေကြပါသေးတယ်။
ခုတော့လည်း ပန်ကာဟာ
နိကာ၊ လေဟာလေ၊ ဘုန်း
ကြီးတွေဟာ ဘုန်းကြီးတွေပါ
ပဲ။ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်
သူကမျှ အချိန်ကုန်ခံပြီး
လေးထား မပြောကြတော့
ပါဘူး ဘုရား။ အရှင်ဘုရား
သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်
ဆိုဆိုပြီး ထိုင်ရာကနေ ထ
ကာမလို ထပ်လုပ်လိုက်ပြန်
တယ်။ နောက်တော့ အကြမ်း
ဆို အပြီးသတ် ဘုဉ်းပေး
ထိုင်ပြီးထလိုက်ရင်း ရေခွေး
ကြမ်းခွက်ကို အကြမ်းဖန်း
ဆွဲရာ ပြန်ချလိုက်တယ်။ ပြီး

တော့မှ 'လိုရင်းပြောရရင်
တော့ ဘုရား၊ လူသဘော
သိရင် ငြိမ်းချမ်းပါသဘုရား'
လို့ မိန့်တယ်။ တိုက်အုပ်
ဘုန်းကြီးနဲ့ ကိုရင်ကြီးစံမောင်
တို့က ဦးပညာကို ကြည့်နေ
ကြတုန်း။ ဒီတော့ ဦးပညာက
ထပ်ပြီး မိန့်ပြန်တယ်။ 'စာချ
ဘုန်းကြီးကြီးတချို့ သတိပေး
သလိုပေါ့ ဘုရား။ နာသိ
ကဋ္ဌာန် အသံပြောင်းသည့်နှင့်
အညီအကြောင်းတို့လည်း
ပြောင်းကြပြန်၏လို့ ဆိုသလို
ပေါ့ဘုရား' လို့မိန့်ပြီး 'တပည့်
တော်ကို ခွင့်ပြုပါဘုရား။ နေ
သိပ်ကျမသွားခင် မြစ်ဘက်
ဆီ လျှောက်လိုက်ဦးမယ်' လို့
လျှောက်လိုက်ပြီး မြစ်ဘက်
ကို ထွက်သွားတော့တယ်။
ကိုရင်ကြီး စံမောင်က
တော့ ဦးပညာမိန့်တဲ့အထဲက
ဒုတိယပိုင်းကို ထည့်စဉ်းစား
ဖို့ မလိုဘူး။ ကိုရင်ကြီးက

စာမလိုက်ဖူးဘူး။ တိုက်အုပ်
ကတော့ စာအတော်တတ်သမို့
နှစ်ခုစလုံး စဉ်းစားကြည့်စရာ
ချည်းပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ လူ
သဘောသိရင် ငြိမ်းချမ်းပါသ
ဘုရားဆိုတဲ့အပိုင်းက ပိုပြီး
စဉ်းစားကြည့်စရာပဲ။ သူ
တပည့်တွေသာ ဒီစကားကြား
ရင်ဖြင့် တို့ကိုယ်တော်ခမျာ
လူတွေသာခိုင်းတတ်တာ၊ လူ
သဘောကို ဘာမျှ နားမလည်
သေးဘူးလို့ပြောကောင်း ပြော
ကြလေမလားပဲ။ ဦးပညာ
ကြီးမိန့်သွားတဲ့ လူသဘော
ဆိုတာကို သူ မသိလို့လား။
သူ စူးစမ်း မကြည့်မိဘူးလား။
သူအနေနဲ့ကတော့ ဒီဆီမှာ
လူမျိုးစုံနဲ့ဆက်ဆံနေရတာ။
ဒီဥပု၊ ဒီအရပ်တင်မဟုတ်ဘူး။
မြစ်အနောက်ဘက်ခြမ်းက
အီစမံအင် မောင်ခင်တို့၊
တံတားထိပ် ကားဆိပ်က
အာစိန်ကြီးတို့ အပါအဝင်

လူမျိုးစုံ၊ အယူမျိုးစုံနဲ့ လူ
တွေနဲ့ ငါ ဆက်ဆံနေရတာ။
ဘယ်နေရာမှာမျှ ငါ့ဘက်
ကလစ်ဟင်းနေပါလိမ့်။
အဓိကပြဿနာကတော့ အဲဒီ
'လူ'ဆိုတာထဲမှာ 'ငါ' ပါသ
လား။ ငါက လူစည်းဝိုင်းရဲ့
အတွင်းကလား၊ နှုတ်ခမ်း
စပ်နားကလား၊ အပြင်နား
ကလားလို့ စဉ်းစားရင် မြစ်
ဘက်ဆီကို ဖြည်းဖြည်းချင်း
လျှောက်ရင်း ကြွသွားနေတဲ့
ဦးပညာရဲ့နောက်ကျောကို
သာ ကြည့်နေမိတယ်။ တစ်
ချိန်တည်းလောက်မှာပဲ တိုက်
အုပ်ဘုန်းကြီးနားဆီက ရစ်ဝဲဝဲ
လုပ်နေကြတဲ့ ငြိမ်းအေးချမ်း
သာမှုပေါင်း များစွာတို့ဟာ
တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီးနားဆီက
နေ ဦးပညာရဲ့နောက်ကို
ထပြီး ပျံ့ထွက်သွားကြလေ
တော့တယ်။ ■

မြင့်သန်း

ဆရာမဒေါ်အေးမြတ်ချို B.A (MS)

(အမျိုးသမီးသီးသန့်) လက္ခဏာဗေဒင်ယတြာအစီအရင်

- ♥ မိမိနောက်ကွယ် ချစ်သူ၊ ခင်ပွန်းရှုပ်ထွေးခြင်း၊ အမြန်ဆုံးကင်းရှင်းဖို့။
- ♥ သားနှင့် သမီး အချစ်ရေး စိတ်မဝင်စား၊ အပေါင်းအသင်းမမှားပဲ ပညာကြိုးစားဖို့။
- ♥ အိမ်ထောင်ရေးဒုက္ခ၊ သောကမှ အမြန်စိတ်ချမ်းသာရဖို့။
- ♥ မိမိ အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေးတွင် ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်နေသူ ရန်မှ ကင်းဝေးဖို့။
- ♥ ချစ်ခင်နှစ်သက်သူနှင့်အတူ နေထိုင်ရဖို့။
- ♥ သားသမီး လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး ဆရာမိဘ ပြောဆိုစကားနားထောင်ဖို့။

အမှတ်(ခငှာ)၊ (၃၄)ရပ်ကွက် ဦးဝိစာရဓမ္မံ၊ မြောက်အုံ၊ ဖုန်း - ၀၉ ၄၉၃၃၉၈၅၄၊ ၀၉ ၅၀၆၂၈၄၇

တပုလောကစရာ ဗျိုတေပါ

‘ဒီကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်ပြီး
တော့ကား..
မပေဒါကို
မီးရောင်အောက်မှာ
လူပြက်တွေနဲ့တွဲတာ
မောင် မကြိုက်ဘူး
မပေဒါ’
ဒါဆိုရင်
ပန်းပန်လျက်ပါ
ဇာတ်ကားထဲက
ကောလိပ်လျင်နေဝင်းက
ကြည်ကြည်ဌေးကို
ပြောတဲ့
ဇာတ်ဝင်ခန်း
Dialogue
ဆိုတာ
လူတိုင်း
သိတယ်

ကျွန်တော်တို့
ငယ်ငယ်က
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေမှာ
အသံတုပညာဆိုတာ
အရေးကြီးတဲ့
အခန်းကဏ္ဍတစ်ခုအဖြစ်
ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။
အခုလို နည်းပညာတွေ
မတိုးတက်သေးခင်က
အဖြူအမည်း ဖလင်ခေတ်၊
ရုပ်ရှင်ကားကြီးတွေမှာ
သေနတ်ပစ်ကားတွေဆိုရင်
ပါးစပ်ကနေ
မိုက်ခရိုဖုန်းတပ်ပြီး
သေနတ်သံအတူတွေ
ဖန်တီးခဲ့ရတယ်။
ကျွန်တော်
သိသလောက်တော့
အဲဒီပညာရှင်ဟာ
ချန်ပီယံ တင်ညွန့်ဆိုသူပါ။
မြင်းခွာသံတွေ၊
လေတိုက်သံတွေ၊
မုန်တိုင်းသံတွေ၊
လက်နက်ငယ်၊
လက်နက်ကြီးအသံတွေကို
ပါးစပ်တစ်ပေါက်၊
လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့
လုပ်သွားပါတယ်။
လက်တစ်ဖက်ဆိုတာက
မြင်းပြေးသံ၊ မြင်းခွာသံ
အနီးအဝေးတွေကို
လက်ချောင်းကလေး
တွေနဲ့ မိုက်ကရိုဖုန်းကို
ခေါက်ပြီး တူအောင်
လုပ်ရတာ။ ရေထဲကို
နင်းသွားတဲ့

မြင်းခြေသံတွေကျတော့ ကြပ်ကြပ် အိတ်တစ်လုံးကို မိုက်ကရိုဖုန်းနား ကပ်ပြီးတော့ လက်ကလေးနဲ့ ခြေရ တာပါ။ နောက်ပြီး ချန်ပီယံတင်ညွန့် ဟာ မျက်လှည့်ပညာရှင်တစ်ယောက် ဆိုတာလည်း မှတ်သားဖူးပါတယ်။ အဲသလို ပိတ်ကားပေါ်မှာ ကြားရတဲ့ အသံဗလံတွေကို နောက်ကွယ်ကနေ အထူးပြုလုပ်ချက်နဲ့ ဝီပြင်အောင် လုပ် သွားနိုင်ခဲ့တဲ့ ချန်ပီယံတင်ညွန့်လို ပညာ ရှင်မျိုး မရှိတော့ပါ။ ချန်ပီယံ တင်ညွန့် နောက်မှာ အသံတုပညာ မျိုးဆက်ပြတ် မသွားခဲ့ပါဘူး။ အသံတုပညာ အနု ပညာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အသံတုရဲမြင့်လေးနဲ့ ရဲဆွေလေးဆိုတာ ပေါ်လာပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ ကိုကြက်ဖကြီးတို့အဖွဲ့နဲ့ နောက်ဆုံး မျိုးဆက်သစ်ဖြစ်တဲ့ ကြယ်တစ်လုံး ပြီးတာနဲ့ မျိုးဆက်ဆိတ်သုဉ်းသွားခဲ့ပါ တယ်။

အသံတု ရဲမြင့်လေး၊ ရဲဆွေလေး၊ ကိုကြက်ဖကြီးနဲ့ ကြယ်တစ်လုံးတို့ ခေတ်မှာ ချန်ပီယံတင်ညွန့်ခေတ်ထက် တိုးတက်လာတာကတော့ သေနတ်သံ၊ မြင်းခွာသံ၊ မုန်တိုင်းသံ၊ လေတိုက်သံ တွေကို လူကမလုပ်တော့ဘဲ တချို့အစစ် အမှန်(မြင်းခွာသံ)၊ တချို့အထောက် အကူပြုနည်းစနစ်တွေနဲ့ ပြုလုပ်လာ ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ အသံတုပညာရှင်တွေ က ဘာတွေ တုပပြသလဲဆိုတော့ အဆို တော်တွေနဲ့ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တွေရဲ့ အသံကို မူရင်းပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့အသံနဲ့ ထပ်တူကျအောင် ပြောနိုင်၊ ဆိုနိုင်ကြ တာကို ပရိသတ် နှစ်ခြိုက်အားပေးခဲ့ကြ ပါတယ်။ ဒီပညာဟာ ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ အနုပညာတစ်ခုဖြစ်တယ်။ အဖြူအမည်း ဖလင်နောက်မှာ ပရိသတ်ကြိုက်နှစ် သက်ကြတဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ သရုပ်ဆောင်များဟာ မောင်သင်၊ ထွန်းဝေ၊ မြတ်လေး၊ ကောလိပ်ဂျင် နေဝင်း၊ ဝင်းဦး၊ ရွှေဘ၊ တွံတေး သိန်းတန်တို့ ဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီ သရုပ် ဆောင်ကြီးများဟာ သရုပ်ဆောင်

အတတ်ပညာကို ပိုင်နိုင်ကြသလို သူတို့ ရဲ့အသံ (TONE COLOUR)ဟာ တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတူကြဘဲ ကိုယ်ပိုင်ဟန်၊ ကိုယ်ပိုင်အသံနဲ့ သရုပ် ဆောင်ကြသူတွေဖြစ်ကြတယ်။ ထို သရုပ်ဆောင်ကြီးများကို ရုပ်မြင်ရတ် အသံကြားလိုက်တာနဲ့ ဒါ-ဘယ်သူဆို တာ အပိုင်ပြောနိုင်တယ်။ ဒါဟာ ပရိသတ်ရင်ထဲကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း နေရာယူ နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းပါပဲ။ ကက်ဆက်တစ်ခေတ်မှာ အသံတုပညာ ရှင်များက ကျော်ကြားအောင်မြင်တဲ့ သရုပ်ဆောင်ကြီးတွေရဲ့အသံကို ထပ်တူ ကျအောင် တုပပြနိုင်တာဟာ အသံတု ပညာရှင်တွေတော်သလို သရုပ်ဆောင် တွေ ကျော်တာလည်း အချက်တစ်ချက် ပါ။ အဲဒီခေတ်က ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား တွေဟာ ဇာတ်လမ်းအရည်အသွေး၊ ဇာတ်ကောင်အရည်အချင်း ဒါရိုက်တာနဲ့ ဇာတ်ညွှန်းအရည်အချင်းတွေ ထူးချွန် ထက်မြက်လို့ ပရိသတ် ရင်ထဲရောက် တာပါ။ အဲသလိုကောင်းမွန်တဲ့ ဇာတ် ကားတစ်ကားဖြစ်အောင် ကိုင်တွယ် ဖန်တီးနိုင်တဲ့ ဒါရိုက်တာဟာလည်း အဲဒီခေတ်က KING OF THE SET ဆို တဲ့ ရိုက်ကွင်းဘုရင်အစစ်တွေ ဖြစ်သ လို သရုပ်ဆောင်တွေအားလုံးက ချစ် ကြောက် ရိုသေလေးစားမိတာ အမှန် ပဲ။ ဒါဟာ ဒါရိုက်တာရဲ့ ဩဇာသက် ရောက်မှုဆိုရင် မှန်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားတစ်ကားဟာ ပရိသတ် နှစ် ခြိုက်ပြီးဆိုတာနဲ့ အဲဒီဇာတ်ကားထဲက သရုပ်ဆောင်တွေရဲ့ Dialogue တွေကို လူတွေက အရပ်ထဲ၊ မြို့ထဲမှာ ပြောဆို လေ့ရှိကြတယ်။ ဥပမာ-ကျောက်မဲ အကျဉ်းသား ဇာတ်ကားထဲက ဒုဋ္ဌ ဝတီဖြစ်ကမ်းစပ်မှာ အရက်သောက်ရင်း ပြောခဲ့တဲ့ မင်းသားကြီး ဝင်းဦးရဲ့.....

‘ဒုဋ္ဌဝတီ ဖြစ်ရေကိုသောက်မိတဲ့

လူတိုင်းဟာ သိပေါတို့၊ ကျောက်မဲတို့ ကို ပြန်လာရတတ်တယ်ဗျ’

ဇာတ်ဝင်ခန်း Dialogue တွေကို အရပ်ထဲမှာ အမှတ်တရ ပြောကြသလို ဦးဝင်းဦးရဲ့ သိကြားစေ သက်သေညွှန်း ဇာတ်ဝင်ခန်းထဲက...

‘ဒီမှာ ဒေါ်တင်တင်သော်၊ မီးဆို တာ ပူတတ်လောင်တတ်မှန်း လူတိုင်း သိကြတာပဲဗျ။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ပူတယ်၊ လောင်တယ်ဆိုတာကတော့ ကိုင်ကြည့်မှ သိတာပါလားဗျ’

ဒီတော့ အသံတုပညာရှင်တွေက ပရိသတ်နားယဉ်ပြီးသား၊ ရင်ထဲထိ စွဲလမ်းပြီးသားဖြစ်တဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်း Dialogue တွေကို ထပ်တူကျအောင် တုပြလိုက်တဲ့အခါ ပရိသတ်က နှစ်ခြိုက် အားပေးကြတယ်။ အဲသလိုပဲ ကိုယ်ပိုင် ဟန်၊ ကိုယ်ပိုင်အသံရှိပြီးသားဖြစ်တဲ့ မင်းသားကြီးထွန်းဝေရဲ့ အလေးလွှာ လေးကြီးနဲ့ပြောတဲ့.....

‘ဟေ့...ရစ်ချက်...မင်းပြော တော့...နော် သေပြီဆိုကွ’

ဒီအသံကို ကြားလိုက်တာနဲ့ ပရိသတ်က ဒါဟာ ဆောင်း ဇာတ်ကား ထဲက မင်းသားကြီး ထွန်းဝေပြောတာ ဆိုတာကို ဒက်ခန့်သိတယ်။ အသံထိ ကြားတာနဲ့ ဒါ-ဘယ်သူ၊ ဘယ်ဇာတ် ကားထဲကဆိုတာကို ရုတ်တရက် သိနိုင် တာဟာ အသံတုပညာရှင်တွေရဲ့အရည် အချင်း၊ သရုပ်ဆောင်တွေရဲ့အရည် အချင်းထက်မြက်လို့ဆိုတာ ငြင်းဖွယ် ရာမရှိပါဘူး။ နောက်တစ်ခါ ကောလိပ် ဂျင်နေဝင်း ဆိုပါတော့....

‘ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ကက- မမေဒါကို မီးရောင်အောက်မှာ လူပြင် တွေနဲ့တွဲတာ မောင် မကြိုက်ဘူး မမေဒါ’

ဒါဆိုရင် ပန်းပန်လျက်ပါ ဇာတ် ကားထဲက ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်းက ကြည့်ကြည့်နွေးကိုပြောတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်း Dialogue ဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်။ အဓိက သရုပ်ဆောင်မင်းသားတွေ ကိုယ်ပိုင်ဟန်၊ ကိုယ်ပိုင်အသံရှိသလို

ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရဲထဲက ဦးကျောက်လုံး၊
ဦးသိန်းမောင်၊ ဒေါ်မြလေးတို့ဟာလည်း
ထူးခြားတဲ့ အသံပိုင်ရှင်တွေပါ။ အသံ
တုပညာရှင်တွေဟာ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့
အသံကိုလည်း တူအောင်တုနိုင်ကြပါ
တယ်။ နောက်တစ်ခါ အဟောင်းပစ်လို့
အသစ်ရှာကြ... မေတ္တာ မမျှပြီ သီချင်းနဲ့
ဇာမည်ကြီးတဲ့ မင်းသားမြတ်လေးက
တော့ ခြေထောက်ကလေး မြောက်ကြွ
မြောက်ကြွ ပန်းလေး ကြွတကြွတနဲ့...

ဒီမှာဒွေးလေး၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီး
ဆိုတာ သွားသုတ်သုတ်၊ လာသုတ်သုတ်
ချဲ့ဆိုတဲ့ စကားကလည်း အရပ်ထဲ
ရွာထဲထိ ပြောမဆုံးပေါင်၊ တောသုံး
ဆောင် ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အဲသလို ကိုယ်
ပိုင်ဟန်၊ ကိုယ်ပိုင်အသံနဲ့ တစ်ခေတ်ထူ
ဆောင်နိုင်တဲ့ သရုပ်ဆောင်တွေကို အသံ
တုပညာရှင်တွေ တုပလို့အောင်မြင်ရုံမက
ဇာတ်သဘင်လောကက လူတွေပါ
သူတို့ပုံစံတွေတုရင်း စင်ပေါ်မှာ အောင်
မြင်ခဲ့တဲ့ သာဓကတွေလည်း ရှိပါတယ်။
မင်းသားကြီးဝင်းဦးနဲ့ တစ်ထောင့်တည်း
ရုပ်ရော၊ အသံရော တုပနိုင်သူက ဇာတ်
မင်းသားဂျိုးဖြူပါ။ သူလည်း ရွှေပွဲလာ
များ နှစ်သက်ကြသူ တစ်ယောက်ပါ။
မြို့တော် သိန်းအောင်ဆိုတာ ပြဇာတ်
ရွှေခေတ်ကို ထူထောင်နိုင်သူဖြစ်ပြီး
စင်ပေါ်မှာ ကောလိပ်ရှင်နေဝင်း စတိုင်လ်
ကို အစီအရ ဖမ်းနိုင်သူ တစ်ယောက်ပါ။
'သဘင်သည် မဝင်ရဲ'၊ 'ကိုးဆယ်ဆ
သာလိမ့်မယ်'ဆိုတဲ့ စင်တင်ပြဇာတ်
ကြီးတွေဟာ ရုပ်ရှင်ကားကြီးအသွင်
ကူးပြောင်းရာမှာလည်း အောင်မြင်ခဲ့ရ
ပါတယ်။ ပိုပြီး အမှတ်တရဖြစ်စေတာ
က 'ကိုးဆယ်ဆ သာလိမ့်မယ်'ပြဇာတ်
ထဲက ရွှေမန်းသူ ညိုညိုဆန်းရဲ့ ထန်း
ရွက်ပုတီး သီချင်းသံဟာ ခုချိန်ထိ ပျံ့
လွင့်နေဆဲပါ။ မင်းသားကြီးမြတ်လေးကို
ပုံတူကူးပြီး သရုပ်ဆောင်နိုင်သူကတော့
ပြဇာတ်မင်းသား လူငယ်ကြည်နိုင်ပါ။
သူဟာ စင်ပေါ်မှာ သရုပ်ဆောင်ပြီဆိုရင်
မင်းသားကြီး မြတ်လေးရဲ့ လေသံ၊
လမ်းလျှောက်ပုံကအစ ထပ်တူတုပနိုင်ခဲ့

တဲ့ ပြဇာတ် မင်းသားတစ်ယောက်ဆို
ရင် မများပါဘူး။ ကျွန်တော် သိမီ
သလောက် သရုပ်ဆောင် မင်းသားတွေ
ကို တုပတဲ့အထဲမှာ ဦးကျော်ဟိန်းကို
မြို့တော်ချစ်ဖွယ်က ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ
အသွင်တူအောင် သရုပ်ဆောင်သွားတာ
နောက်ဆုံးဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။ အဲဒီ
နောက်မှာ တုပစရာ သရုပ်ဆောင် မရှိ
သလောက်ပါ။ ရုပ်ရှင်လောကမှာ
ပရိသတ်ကလည်း ချစ်ပြီးသား၊ အောင်
မြင်ကျော်ကြားမှုလည်း ရှိပြီးသား၊
သူတို့ဟန်၊ သူတို့အသံတွေကို စွဲလမ်းပြီး
သား ပရိသတ်တွေဟာ သူတို့နဲ့ ထပ်တူ
ကျတဲ့ အသံတုပညာရှင်တွေရဲ့ အသံတု
ပညာကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသလို
စင်ပေါ်က သဘင်သည်တွေ တုပကြ
တော့လည်း ပရိသတ်လက်ခံအားပေး
ကြတာ လက်တွေ့ကြုံခဲ့ရပါတယ်။
ဒါဟာဘာလဲဆိုတော့ အဖြူအမည်း
ခေတ်က လူလည်းချစ်တဲ့ သရုပ်ဆောင်
များရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အရည်အချင်းတွေ
ကြောင့်ပါ။ အသံတုပညာရှင် နောက်ဆုံး
မျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့ ကြယ်တစ်လုံးဟာ C.P.J
BAND, PLAYBOY BAND တွေနဲ့
နယ်လှည့်ဖျော်ဖြေတွေမှာ သူ တတ်တဲ့
အသံတုပညာနဲ့ လိုက်လံဖျော်ဖြေခဲ့
တာကို တွေ့ရပါတယ်။ ကြယ်တစ်လုံး
ဟာ သရုပ်ဆောင်တွေရဲ့ အသံတင် တုပ
နိုင်ရုံမကဘဲ စတီရီယို အဆိုတော်တွေရဲ့
သီချင်းဆိုတဲ့ အသံကိုလည်း ထပ်တူ
လိုက်ဆိုနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူလည်း ပရိ
သတ် လက်ခံအားပေးတဲ့ အသံတုပညာ
ရှင်တစ်ယောက်ပါ။ အသံတုပညာ
ရှင်များရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ဆိုရင်
မှန်ပါတယ်။ အခုတော့ အလွန်လေးစား
ဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ အသံတုအနုပညာ
တစ်ခု ပျောက်ကွယ်သွားပါပြီ။ အလွန်
နမ္မောစရာကောင်းပါတယ်။ ဘာ
ကြောင့် အသံတုပညာ ပျောက်ကွယ်
သွားရသလဲဆိုတဲ့ အဖြေကို ဝေးဝေး
သွားရှာစရာ မလိုပါဘူး။ ဒီဘက်ခေတ်
သရုပ်ဆောင်တွေမှာ ကိုယ်ပိုင်ဟန်၊
ကိုယ်ပိုင်အသံ မရှိလို့ဆိုတာ သေချာနေ

ပါတယ်။ အရင် အဖြူအမည်း ဇာတ်
ခေတ်က သရုပ်ဆောင်ကြီးတွေဟာ
တစ်ယောက်ဟန်၊ တစ်ယောက်အသံကို
ကိုယ်နဲ့မတူအောင် တမင်(လုပ်ယူ)ခွဲ
ထွက်တာမဟုတ်ဘဲ အလိုလိုကို အနု
ပညာ ပါရမီအရ ကွဲပြားသွားတာပါ။
အဲဒါကိုက သူတို့ရဲ့ TONE LOGO
တစ်ခုဖြစ်နေတာပါ။ ဒါကြောင့်မို့
ပရိသတ်က သူတို့ကို အုတ်ရောရော၊
ကျောက်ရောရော မမြင်ဘဲ သီးခြားစီ
နှစ်သက်ခဲ့ကြတာလေ။ အဲဒါဟာ အဲဒီ
ခေတ်က သရုပ်ဆောင်ကြီးတွေရဲ့ ပြည့်ဝ
တဲ့ အနုပညာ အရည်အချင်းတွေပါ။
ဒီဘက်ခေတ်မှာတော့ လူငယ်သရုပ်
ဆောင်တွေ ဖြစ်ကြတဲ့ ပြေတီဦး၊
ဟိန်းဝေယံ၊ မြင့်မြတ်၊ မိုးအောင်ရင်၊
စွမ်း၊ ဇေယျ၊ မင်းသွေး၊ သူထူးစံ၊
ဖြင့်ပေါ့။ ခေတ်ရေစီးအရ ခေတ်မီဒီမိုင်း
တွေ အမျိုးမျိုးဝတ်ပြီး သရုပ်ဆောင်တာ
ကလွဲလို့ သီးခြားခွဲထွက်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်
ဟန်၊ ကိုယ်ပိုင်အသံ ထူးခြားမှုမရှိတာ
ကြောင့် တုပစရာ အသံတုပညာဆိုတာ
ဟာလည်း တစ်စခန်းရပ်သွားခြင်းဖြစ်
ပါတယ်။ အရင်သရုပ်ဆောင်ကြီးများရဲ့
အနုပညာကို ခြေဖျားတောင် မမီကြပါ
ဘူး။ အနုပညာအရ အားလုံးဟာ အုတ်
ရောရော၊ ကျောက်ရောရော ဖြစ်နေကြ
ပါတယ်။ ခုချိန်မှာ ပြေတီဦးရဲ့အသံကို
အသံတုပညာရှင်က တုပပြောဆိုနိုင်
အောင်၊ ဟိန်းဝေယံအသံကို တုပပြော
နိုင်အောင် ပရိသတ်က မသိတော့ပါ
ဘူး။ ဘာလို့ မသိသလဲဆိုတော့ အသံ
ထူးခြားမှု မရှိတော့လို့ပါ။ အချုပ်ပြော
ရရင် ခေတ်တစ်ခေတ်ကို ထူထောင်
နိုင်ခဲ့တဲ့ အသံတုပညာတစ်ရပ် ပျောက်
ကွယ်သွားရခြင်းဟာ ဇာတ်လမ်း၊
ဇာတ်ညွှန်း အရည်အသွေး ကျဆင်းမှု၊
သရုပ်ဆောင်များရဲ့ သီးခြားဟန်၊
သီးခြားအသံ ထူးခြားမှုမရှိဘဲ ဝေလေ
လေ ရုပ်ရှင်လောကကြီး ဖြစ်နေခြင်း
ကြောင့်ဆိုတာ တင်ပြလိုက်ပါတယ်။

နတ်လက်နေ

ညနေစောင်းလို့ နေ
ကလေးများ ညိုတယ်
ဆိုရင်ပဲ ကိုစိန်ကောင်း
ပါးစပ်က 'အေ အေ'နဲ့
လေချဉ်တွေ တက်လာပြီ။
ပြီးရင် တံတွေးတပျစ်ပျစ်နဲ့
လက်ကလေးတွေ တုန်လာ
တယ်။ နောက်တော့ ခန္ဓာ
ကိုယ်အသွေးအသားထဲ
ကပဲ ယားသလို၊ အရေပြား
ပေါ်ကပဲ ယားသလိုနဲ့
ဟိုကုတ်သည်ကုတ်နဲ့ ရုပ်
ပျက်လာပြီ။ ဒီအခါမှာ
ကိုစိန်ကောင်း ခြေလှမ်းတွေက
ဒေါ်ထွေးရီ ဆိုင်ဘက်ကို
လှည့်ချင်နေပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ခက်တာက ငွေ။ ငွေမပါ
ဘဲ သွားလို့ကတော့ ဟိုက

သူ့ကို ခွေးမောင်းသလို
မောင်းထုတ်မှာ။ အရင်က
သောက်ထားတဲ့ အကြွေး
တွေတောင် မပေးရသေး
တာ နောက်ထပ် ထပ်ယူ
ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်
နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ အရက်
ကြွေးဆိုတာက ရေထဲကို
ကျောက်ခဲကျသွားသလိုမျိုး
ပြန်ရချင်မှ ရမှာ။ တချို့ဆို
သောက်ရင်းသာ သေသွား
ရော အရက်ကြွေးက
မကျေခဲ့ဘူး။ 'ဗိုလ်စိန်
သွားကြမယ်လေ'
တစ်အိမ်ကျော်က သောင်း
တင်က လျှာလေးအာ
လေးနဲ့ အသံပြုတယ်။

ငိုတယ်ဆိုတာ လွယ်တယ်မှတ်လို့ သကြည်ဆွေ

သူလည်း အချိန်ကျပြီကိုး။
ကိုစိန်ကောင်းက ကတုန်
ကယင် လေသံကြီးနဲ့....

‘သွားနှင့်ဗျာ’

ဆိုပြီး စိတ်ပျက်လက်
ပျက် ညည်းရှာတယ်။ ပိုက်
ဆံမပါဘဲ လိုက်သွားတော့ရော
ဟိုကွသောက်ရတာမှ မဟုတ်
ဘဲ။ အားလုံးလိုလိုက ကိုယ့်
အတိုင်း ကိုယ့်အထွာလေးနဲ့
သောက်နေရတာဆိုတော့
တောင်မင်းမြောက်မင်း မကယ်
နိုင်ဘဲရှိမှာ။ ဒီတော့ ဘာလုပ်
မလဲ။ မိန်းမပြန်လာတာကိုပဲ
စောင့်ရမှာပေါ့။ ကိုသောင်း
တင် ထွက်သွားတော့ သူ
လည်း အိမ်ရှေ့နေရောင်ကာ
ကြမ်းပြင်မှာ လှဲရင်းသက်
သာလို သက်သာငြား ငြိမ်နေ
လိုက်တယ်။ ကြာကြာတော့
မနေနိုင်ပါဘူး။ ဒီလို ဝေဒနာ
မျိုးဆိုတာက တိကောင်ကို
ဆားနဲ့တို့သလိုမျိုး ခံစားရ
တာ မဟုတ်လား။ မနေနိုင်
တဲ့အဆုံး သောက်ရေအိုးစင်
ကနေ ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်
လိုက်တယ်။

‘အော့’

သောက်နေတဲ့ ရေတွေ
က ပါးစပ်ထဲကနေ အပြင်ကို
ပြန်အန်ထွက်ကုန်တယ်။ ကို
စိန်ကောင်းလည်း စိတ်တိုတို
နဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ဆဲချ
လိုက်တယ်။ ပြီးတော့
သောက်ရေခွက်ကို ပန်းကန်
ပြားပေါ် ‘ဂလုံ’ခဲနဲ့မြည်အောင်
ပစ်တင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့
စောစောက အိမ်ရှေ့ နေရောင်
ကာ ကြမ်းပြင်မှာ ပြန်ပြီး လှဲ
အိပ်နေလိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါ
တော့ နှုတ်ခမ်းတွေပါတုန့်ပြီး
ပါးစပ်ထဲ ချွဲပျစ်ပျစ်ဖြစ်လာ
တယ်။ မတတ်သာတဲ့အဆုံး

ကြိုက်ရင်ယူ
မကြိုက်ရင်
မယူနဲ့

တော်တို့မျိုးပို့

ဆိုဖို့ကို

လူတကာရဲ့

ပေပေကျုံကျုံ

အဝတ်အစား

တွေကို

လျှော်ရ

ဖွပ်ရတာ

လွယ်တယ်

မှတ်လား...

ရတော့

တစ်ပဲ

ခြောက်ပြားရယ်

အိမ်ရှေ့မြောင်းပုပ်မှာ ငါး
နှိုက်နေတဲ့ သားအငယ်ကောင်
မလုံးကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

‘မလုံး လာဦး’

‘ဟာ ဘာလဲဗျာ’

သားလုပ်တဲ့ကောင်က
ပေကပ်ကပ်နဲ့ ပြန်ထူးတယ်။
အရင်က ဒီလို လေသံမျိုးနဲ့
ဆိုရင်တော့ ကိုစိန်ကောင်း
လက်က နေရာမရွေး သော့
ပြီးသား။ အခုတော့ အရင်
အခြေနေမဟုတ်တော့ဘူး။

‘မင်းအမေ ဒီနေ့ ဘယ်

အိမ်မှာ လျှော်နေသလဲ’

‘မသိဘူးလေ’

‘လိုက် ရွာစမ်းကွာ’

သွား... မပြီးသေးရင်လည်း
ပိုက်ဆံယူလာခွဲ’

‘အဖေကလည်းဗျာ...

ဒီအချိန်ရောက်ရင် ဒီလိုချည်း
ပဲ’

‘သွားစမ်းပါကွာ မြန်

မြန်’

ကိုစိန်ကောင်း အော်
လိုက်တော့မှ မလုံးလည်း ရွံ
တွေပေနေတဲ့ လက်ကို
ဘောင်းဘီတိုနဲ့ သုတ်ရင်း
မသွားချင်သွားချင် ထွက်သွား
တယ်။ မလုံးကျော့ပြင်ကို
ကြည့်ရင်း ကိုစိန်ကောင်း
လည်း သူ့ကိုယ်သူ သုံးသပ်
ကြည့်တယ်။ သူဟာ အရင်
က စိန်ကောင်းနဲ့ လုံးဝမတူ
တော့ဘူး။ အခုတော့ မိန်းမ
လုပ်စာ။ သားသမီးတွေရဲ့
လုပ်စာကို ထိုင်စားနေရတဲ့
အပိုလူတစ်ယောက်လို ဖြစ်
နေပြီ။ မလုပ်နိုင် မကိုင်နိုင်လို့
ထိုင်စားရင်တော့ အကောင်း
သား။ ဘယ်သူက ဘာပြော
မှာလဲ။ အခုတော့ မယားက
ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြော
လိုက်။ သားသမီးတွေက အော်
လိုက် ငေါက်လိုက်နဲ့ ခံနေရ
တဲ့ဘဝ။ တွေးကြည့်ရင် ရင်
နာစရာတော့ အကောင်း
သား။ ဒီအတွက် သူပြုပြင်ဖို့
အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားပေမဲ့...

‘အော့ အော့’

နှုတ်ခမ်းဝကနေ ဆောင့်
တက်လာတဲ့ ချဉ်စုတ်စုတ်အနံ့
က နှာခေါင်းထဲဝင်လာတော့
စောစောက ကြိုးစားတာတွေ
ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိဘူး။
ခံစားနေရတဲ့ ကတုန်ကယင်
ဝေဒနာကြီးက ဒီတစ်ခါပိုဆိုး
လာတယ်။ ဒုတိယအကြိမ်
မြောက်အဖြစ် သောက်ရေအိုး
စင်ကနေ ရေတစ်ခွက်ခပ်

သောက်ပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါ
တော့ မအန်တော့ဘူး။ မလုံး
ပြန်ရောက်လာတော့....

‘ဟေ့ ကောင် တွေ
လား’

‘နောက်မှာ’

မလုံးက မချေမငံ မြေ
ပြောပေမဲ့ ကိုစိန်ကောင်းမှာ
စိတ်က မလုံးဆီမရှိဘူး။ အိမ်
ပေါ်က ကမန်းကတန်း ဆင်
မြေးပြီး မိန်းမဆီ မြေးတယ်။
လမ်းတစ်ဝက်ရောက်တော့
မိန်းမနဲ့တွေ့တယ်။

‘ပိုက်ဆံ မြန်မြန်ဆေး
စမ်းပါဟာ’

‘ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်
မသိဘူး။ ဒီဟာကို မမျိုးရောင်
သေတော့ မယ့် အတိုင်းခံ
တာကတည်း ဖိနပ်တောင်ခေါ်
နိုင်ဘူး’

ဒီတော့မှ ကိုစိန်ကောင်း
လည်း သူ့ခြေထောက်သူ ငဲ့
ကြည့်ဖြစ်တယ်။ ဟုတ်ပဲ၊
ဖိနပ်တောင်မပါဘူး။ အဲ
ကြောင့် ခြေထောက်ကနေ
တာကိုး။ နို့ရို့ဆို ဖိနပ်သည်
ကြီးနဲ့ ခြေထောက်ကအေး
တွေနဲ့ ထိလိုက်ရင် ဆစ်ဆစ်
ဆစ်ဆစ် နာလိုက်တာ အ
ပြောကောင်းမလဲ။ အခုတော့
နာတာတွေ ဘာတွေ သတိ
ထားနိုင်ဘူး။

‘နစ် ရာတည်းလား
ပေးပါဦးဟ’

‘ကြိုက်ရင်ယူ၊ မကြိုက်
ရင် မယူနဲ့၊ တော်တို့မျိုး
ဆိုဖို့ကို လူတကာရဲ့ ပေ
ကျုံကျုံအဝတ်အစားတွေ
လျှော်ရဖွပ်ရတာ လွယ်တယ်
မှတ်လား...ရတော့ တစ်
ခြောက်ပြားရယ်’

‘ပြောထားဦးပေါ့၊ အ
နင်ရှာရတယ်ဆိုပြီး’

ကိုစိန်ကောင်းက ပြော
 ကျ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး
 တို့ပဲ ပြန်ဖွင့်တယ်။ ပြီးတော့
 နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကို လက်
 ဆဲကိုင်ရင်း ဒေါ်ထွေးရီဆိုင်
 တို့ သုတ်ခြေတင်တယ်။ ဆိုင်
 ဆင်လို့ အရင်ဆုံး မြင်ရတာ
 တော့ မပေါ်တပေါ် အဝတ်
 အစားတွေနဲ့ မိန်းမလှလေး
 တွေရဲ့ အရက်ကြော်ငြာပို
 တော့တွေပဲ။ ကုန်ပစ္စည်း
 အမှတ်တံဆိပ်ကိုပဲ ကြော်ငြာ
 ဘာလား။ မိန်းမလှလေး
 တွေရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်တွေကိုပဲ
 မြင်အောင်ပြတာလား ဆိုတာ
 ကတော့ ကာယကံရှင်တွေပဲ
 သိလိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
 လေ ကိုစိန်ကောင်းကအတွက်
 ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။
 အရေးကြီးတာက....

‘ငါးဆယ်ဖိုး အရင်လုပ်
 မေးပါ’
 ဆိုပြီး ရေတစ်ခွက်ကို
 အရန်သင့် ခပ်လိုက်တယ်။
 ‘ပိုက်ဆံပေးလေ’
 ‘ရော့ ရော့’
 ပိုက်ဆံချပေးလိုက်
 တော့ ဒေါ်ထွေးရီက သူ့ကို
 ခွက်ပြန်ကမ်းတယ်။ ကျိုက်
 ခနဲ မော့ချလိုက်တော့ လည်
 ချောင်းထဲမှာ ပူဆင်းသွား
 တာပဲ။ နောက်ပြီး အရန်သင့်
 ခပ်ထားတဲ့ ရေတစ်ခွက်ကို
 တစ်ငုံငုံလိုက်တယ်။ ပြီးတော့
 စားပွဲပေါ်မှာ ဘယ်သူ ကျန်ခဲ့
 မှန်း မသိတဲ့ မန်ကျည်းသီး
 တောင့် တစ်တောင့်ကို ကိုက်
 လိုက်တယ်။ အရင်ရောက်နေ
 တဲ့ ကိုသောင်းတင် လက်ထဲ
 က ဆေးပေါ်လိပ်အတိုကို
 လှမ်းဆွဲပြီး ခပ်ပြင်းပြင်းလေး
 ဖွာလိုက်တော့ စော စောက
 ဘုန်ယင်နေတာတွေ အကုန်

လုံးက မီးခိုးနဲ့ အတူပါသွား
 သလိုပဲ။

J။
 အခုဆိုရင် ကိုစိန်ကောင်း
 မျက်နှာဟာ အရင်လို သန့်ရှင်း
 တည်ကြည်တဲ့ ဥပမိရုပ်မျိုး
 မရှိတော့ဘူး။ ပွယောင်းအစ်
 ထနေတဲ့ မျက်နှာဟောင်းဟောင်း
 ကြီးပေါ်မှာ မျက်လုံးတွေက
 အမြဲလိုလို ရီဝေဝေဖြစ်နေပြီ။
 ဟောင်းထွက်နေတဲ့ ပါးနှစ်ဖက်
 ကို လက်နဲ့ အသာထိုးလိုက်
 ရင် အိခနဲ နှစ်ဝင်သွားတဲ့
 အသားအရေဟာ အတော်ကြီး
 ကြာမှ ပြန်တက်လာတယ်။
 လေးငါးနှစ်လောက် ခွဲခွာပြီးမှ
 ပြန်တွေ့ကြမယ်ဆိုရင် ဒီပုံစံနဲ့
 လူဟာ ကိုစိန်ကောင်းပါလို့
 မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိကြလိမ့်
 မယ်။

တကယ်ဆို ကျန်ခဲ့တဲ့
 လေးငါးနှစ်ကလည်း ကိုစိန်
 ကောင်းဟာ ဒီလိုပုံစံမှမဟုတ်
 တာ။ ကားဒရိုင်ဘာဆိုပေမဲ့
 သူများတွေကို ခပ်ရှုပ်ရှုပ်
 ဒရိုင်ဘာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ရိုး
 သားကြိုးစားတဲ့ ကားဒရိုင်
 ဘာပေါ့။ မခင်မနဲ့ညားတော့
 တချို့ဆို ကိုစိန်ကောင်းဘက်
 ကတောင် နာကြသေးတယ်။
 မခင်မေက ထမင်းဆိုင်က
 တောက်တိုမည်ရကို။ အခုလို
 သာ ယစ်ထုတ်ကြီး စိန်ကောင်း
 ဆိုရင် ဘာများပြော ကြဦးမ
 လဲ။

အိမ်ထောင်ဦးမှာတော့
 ကိုစိန်ကောင်းဟာ အလုပ်ကို
 ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်သေးတယ်။
 ကလေးတစ်ယောက်ရတော့
 ကိုစိန်ကောင်းဟာ ဈေးချောင်
 ချောင် ကိုယ်ပိုင်ကားလေးတစ်
 စီးတောင် ပိုင်ဆိုင်လိုက်သေး

တယ်။ ပိုက်ဆံကလေး နည်း
 နည်းရှိလာတော့ ကိုစိန်ကောင်း
 လည်း ကားသမားတို့ရဲ့ထုံး
 ကို နှလုံးမူလာတယ်။ စား
 သောက်ဆိုင်လေးတက်၊ ကာ
 ရာအိုကေးလေးဆိုနဲ့ အိမ်ပြန်
 တွေ့နောက်ကျလာပြီ။ နောက်
 ထပ်ကလေးတစ်ယောက်ရ
 တော့ ကိုယ်ပိုင်ကားလေး
 အရည်မျှော်လိုက်ရတယ်။ သူ
 များကားပြန်မောင်းတော့
 အံ့နာက အရက်သောက်လို့ဆို
 ပြီး ပင်စင်ပေးလိုက်တယ်။
 ဟုတ်တယ်လေ၊ ကားမောင်း
 ရင်း သောက်တတ်တဲ့ ဒရိုင်
 ဘာမျိုးကို ဘယ်အံ့နာက ကြည်
 ဖြူမလဲ။ အံ့နာမမျှာ တစ်နေ
 ကုန် ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့။

အလုပ်ပြုတ်လာတဲ့ ကို
 စိန်ကောင်းဟာ ကလေးလေး
 ယောက်ရလာတော့ ဝေလေ
 လေ ဖြစ်လာပြီ။ လူရည်သန့်
 စိန်ကောင်းဟာ ယစ်ရွှေရည်
 စိန်ကောင်းဖြစ်လာပြီ။ ဘယ်
 အချိန်ကြည့်ကြည့် အနံ့ကလေး
 သင်းသင်းနဲ့ အသားအရေက
 အစ မည်းခြောက်ပိန်လိုလာ
 ပြီ။ ညနေစောင်းရင် လေပြို
 တတ်တဲ့ စိန်ကောင်းဟာ လုပ်
 သက် ‘ကလေးရင့်လာတော့
 နံနက်စောစောမှာတောင်
 အကျင့်ဖြစ်လာပြီ။ နောက်
 တော့ အိမ်မှာလစ်ရင် လစ်
 သလို ဟိုဟာယူရောင်း၊ ဒီ
 ဟာ ယူနှိုက်နဲ့ ကစော်စိန်
 ကောင်း ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

၃။
 ‘တော် သိပ်ပြီးတရား
 လွန်လာပြီနော်’
 မနက်စောစော ထွေနေ
 တဲ့ ကိုစိန်ကောင်းကို အိမ်
 တံခါးဝက ခါးထောက်ရပ်နေ

တဲ့ မိန်းမလုပ်သူက အဲ
 ဟောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ....

‘အောင်မာ အသား
 လွတ်ကြီးပါလား’

လို့ လျှာလေးအာလေး
 နဲ့ ပြန်ဟောက်တယ်။ ထောင်း
 ခနဲ ထွက်လာတဲ့ အနံ့သက်
 တွေက မိန်းမလုပ်သူရဲ့ ဒေါ
 ကို တင်ပေးလိုက်သလိုပဲ။

‘ဒါဆို မီးဖိုချောင်ထဲက
 ဒန်အိုးတစ်လုံး ဘယ်ရောက်
 သွားလဲ’

‘ဘယ်သိမလဲ အိမ်မှာ
 ဘာပျောက်ပျောက် ငါ့ချည်း
 စွပ်စွဲနေရအောင် ဒီအိမ်မှာ ငါ
 တစ်ယောက်တည်းနေတာလား’

ပြဿနာတွေက နေ့စဉ်
 ရက်ဆက်ဆံတော့ ကိုစိန်
 ကောင်းဟာ အိမ်ကို ပြန်ကပ်
 တယ်မရှိတော့ဘူး။ တစ်နေ
 ကုန် ဒေါ်ထွေးရီဆိုင်မှာ နေ
 တာများတယ်။ ဟိုလူပေး
 တာ သောက်လိုက်၊ သည်လူ
 ပေးတာသောက်လိုက်နဲ့ စိတ်
 ထင်တိုင်းဖြစ်နေတော့တယ်။
 အိပ်တော့လည်း ကြုံရာနေရာ
 မှာပဲ။ အကြော်တဲကြုံ
 အကြော်တဲ။ ဆိုက်ကားဂိတ်
 ကြုံရင် ဆိုက်ကားဂိတ်။

အစားအသောက် မမှန်
 တော့တဲ့ ကိုစိန်ကောင်းပုံဟာ
 အတော့်ကို ပျက်ယွင်းလာပြီ။
 မျက်နှာပွပြဲကြီးပေါ်မှာ အရက်
 ရှိန်ကြောင့် ကန်ထွက်လာတဲ့
 အပုအထစ်တွေဟာ ဘီလူး
 သရဲတစ်ကောင်ကို ကြည့်ရ
 သလို တော်တော်ကြီး ရုပ်
 ပျက်လာပြီ။ အရိုးပေါ်အရေ
 တင်လာတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ
 အာဟာရပြုတ်လာတယ်။
 နောက်ဆုံးတော့ အရက်စားသူ
 ကိုသူတို့ လက်နှိမ့်တဲ့ တစ်
 ထည်လို့ပဲ ကိုစိန်ကောင်းဟာ

ပုံလျက်သား လဲကျသွားပြီ။

၄။

ဆရာဝန်က မခင်မေကို လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါးတွေပေးပြီး ကိုစိန်ကောင်းကို အရက်ဖြတ် ဖို့အကြောင်း ပြောတယ်။

‘အရက်ကို ဆက်သောက် နေမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား အသက်ရှည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အရက်ကို လုံးလုံးဖြတ်ပြီး ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အတိုင်း အစားမှန်မှန်စား၊ ဆေးမှန်မှန် သောက်ရင် ပြန်ကောင်းလာ မှာပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ’

ကိုစိန်ကောင်း လေသံ က တိုးတိုးကလေးရယ်။ ဆရာဝန်က နားကြပ်ကို အိတ် ထဲထည့်ရင်း....

‘ကျွန်တော်က ခင်ဗျား ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာမဟုတ် ဘူးနော်။ အမှန်တိုင်းပြောနေ တာ’

ကိုစိန်ကောင်းက ဆရာ ဝန်ညွှန်တဲ့အတိုင်းပဲ ဆေးမှန်မှန် သောက်တယ်။ အစားမှန်မှန် စားတယ်။ ညနေပိုင်းရောက် ရင် လေကလေးပျံ့အန်လာတာ တစ်ခုပဲ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ထူထူထောင်ထောင် ပြန်ဖြစ် လာတော့ ကိုစိန်ကောင်းဟာ သူ မသေနိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး ကျေနပ်သွားတယ်။ မိန်းမက လည်း သူ့ကို အရက်မသောက် ဖို့အကြောင်း ပြောတယ်။

‘မကောင်းတဲ့ ဒီအရည် တွေကို မသောက်ပါနဲ့ တော်၊ အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ကျုပ် ရှာကျွေးပါမယ်။ တော် ဒီဟာသောက် နေရအောင် ကျုပ်က လင်ငယ်နေလို့လား။ တော့မှာ ဘာများ စိတ်ညစ်

အလုပ်
မလုပ်နိုင်ဘူး
ဆိုရင်လည်း
ကျုပ်
ရှာကျွေးပါမယ်
တော်
ဒီဟာ
သောက်
နေရအောင်
ကျုပ်က
လင်ငယ်
နေလို့လား
တော့မှာ
ဘာများ
စိတ်ညစ်စရာ
ရှိနေလို့လဲ

စရာရှိနေလို့လဲ’

ဒီတော့လည်း ကိုစိန် ကောင်းဟာ မိန်းမလက်လေး ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်တဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကြည့်နေ ပြန်ရော။ အသားရေတွေ ဝင်း လာတဲ့ ကိုစိန်ကောင်းဟာ သောက်စရာဆေးတွေ အကုန် လုံးလည်း ပြတ်ရော နေရာ ဟောင်းကို သတိရလာပြန် တယ်။ ဒီတော့မှ ကိုစိန် ကောင်း ရင်ဘတ်ထဲကနေ ‘အော့ အော့’နဲ့လေချည်တက်လာ တယ်။ ညနေကလည်း စောင်းပြီကို။

၅။

ခွေးမြီးကောက်ကိုသာ ကျည်တောက်စွပ်လို့ ခဏ ဖြောင့်ချင်ဖြောင့်ဦးမယ်။ အရက်သမားက အရက်ကို မြင်တော့ မစင်ပုံကို ယင် ကောင်တွေသလိုမျိုးပဲ လည် ချောင်းထဲကို လျှောခနဲ၊ လျှော ခနဲ မျိုချလိုက်တာ ဘယ် လောက်တောင်များသွားသလဲ မသိဘူး။ ဆိုင်ထဲက ပြန် ထွက်လာတော့ ကိုစိန်ကောင်း ခြေထောက်တွေက ယိုင်ထိုး နေပြီ။ ညကြီးသန်းခေါင် အမှောင်ထဲမှာ ယိမ်းထိုးနေတဲ့ ကိုစိန်ကောင်းကို ကြည့်ပြီး ခွေးလေခွေးလွင့်တွေက တရ စပ်ထိုးဟောင်တော့ ကိုစိန် ကောင်းက ခွေးတွေကို ညစ် တီးညစ်ပတ်နဲ့ ပြန်ဆဲလိုက် သေးတယ်။ လမ်းထိပ်အမှိုက် ပုံနားရောက်တော့ မဟန်နိုင် တော့ဘူး။ အမှိုက်ပုံထဲကို ဝမ်းလျှားထိုးလဲကျသွားတာ အမှိုက်ပုံထဲက ပလတ်စတစ် အိတ်အစုတ်တွေက လေပေါ် မှာပဲလို့ပျံ့လို့။ ညကြီးသန်း ခေါင် ဟောင်နေတဲ့ ခွေးတွေ ရဲ့ အသံနက်ကြီးက ဒီတစ်ခါ ပိုပြီး အကျည်းတန်သလိုပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုစိန်ကောင်း ဟာ ခွေးတွေကိုပြန်ပြီး မဆဲ နိုင်တော့ဘူး။

အိမ်ရောက်လို့ ဆရာဝန် က နားကြပ်နဲ့စမ်း၊ လက်နဲ့ ထောက်ပြီး ဘယ်လိုပဲ ကြိုး စားဦးတော့ ထွက်ပြီးသား အသက်ဟာ ပြန်ဝင်ရိုး ထုံးစံ မရှိဘူး။ တစ်အိမ်လုံးက ဆရာဝန်ကို ကယ်တင်ရှင်ကြီး တစ်ဦးကို ကြည့်သလိုမျိုး ဝိုင်းပြီး အကဲခတ်ကြပေမဲ့...

‘ဒီလောက်မိုက်တဲ့ လူ

တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး။ အဲဒီ တန်ခိုက်တဲ့လုပ်’

လို့ ဆိုတယ်။ မခင်မေ ဟာ ကိုစိန်ကောင်းကို ခွေး တွေကြီးကြည့်ပြီး ‘ဟုတ် တယ်။ ရှင်ဟာ သိပ်မိုက်တဲ့ လူ၊ ရှင့်ကို နားမလည်နိုင် တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီ အရက်ကို အသက်အသေ ခြံပြီး သောက်သလဲဆိုတာ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားကြည့်လို့ မရဘူး။’ ပြီးတော့မှ မခင် မေဟာ ကြောင်တောင်ကြီး တွေ ကြည့်နေတဲ့ သူ့သား သမီးတွေကို အသံအက်ထွက် ကွဲကြီးနဲ့ ပြောတယ်။

‘ငိုကြလေ၊ နင်တို့ သား လုပ်နေကြတာလဲ၊ ဒါ သူ့အိမ် မဟုတ်ဘူး။ နင်တို့ အိမ် အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး သွားတာ။ ငိုကြလေ...ငိုကြ

ဒီတော့ သားအငယ် ကောင် မဲလုံးက....

‘မျက်ရည်မှ မထွက်တာ ဘယ်လိုလုပ် ငိုနေ အမေရ။ ကျွန်တော်တို့အိမ် အမေက ပြောနေတာ အမှန် အရင်ငိုပါလား။ ဒါလည်း အမေယောကျ်ားပဲ’

ဆိုပြီး ပြန်ပြောတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း တစ်ယောက် မျက်နှာသေပြီး တွေ့နဲ့ အပြန်အလှန် ကြည့်နေ ကြတယ်။ ဘယ်သူ အရင် မလဲပေါ့။ လောလောဆယ် တော့ သူတို့စိတ်ထဲမှာ တာတာကြီး ဖြစ်နေတာက ရင် ငိုလို့မရသေးတာ အမှန် ဒီလမ်းသွားရင် ဒီခရီးဆုံး ဆိုတာ ကြိုသိနေတော့ ပိုမို မခက်ဘူးလား။

သာကြည့်နေ

ထင်ကျန်ရစ်စေ

ရတနာတို့မှတစ်ဆင့်

ပိဋက

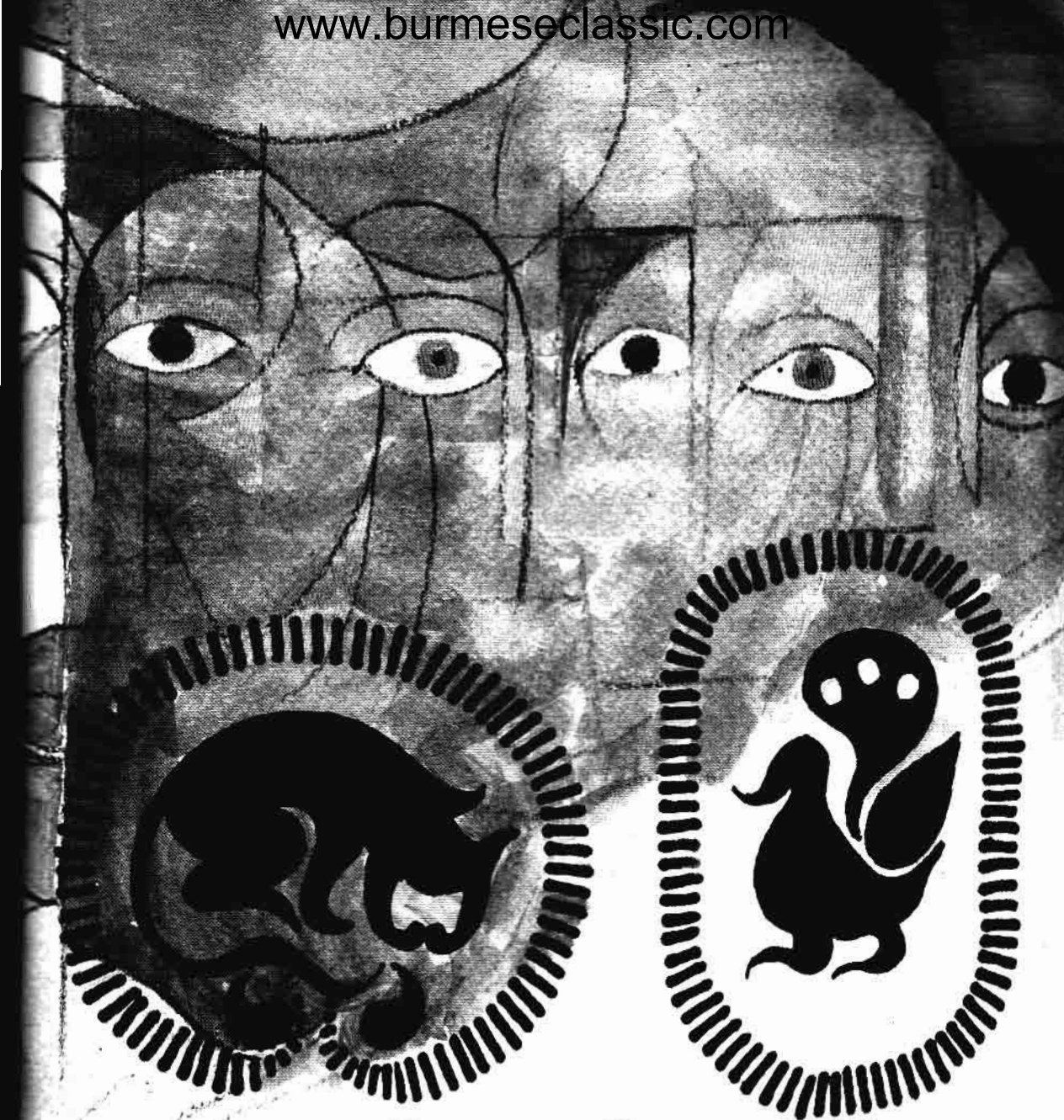
နိဒါန်း

အလောက (၅)

ဇွတ်(၁၃၈/၁၄၀)၊ ပထမထပ်၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းနှင့်
အလွယ်လမ်းထောင့်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
- ၀၉ ၇၃ ၁၂၀၆၇၊ ၀၉ ၇၃ ၁၄၀၉၃၆

WIN ISZU'DIA

သံဃား လှူဒါန်းရလား အာပတရတော

ဆရာ ပျင်းနေပြီလား။ ကျွန်တော့်ကားကက်ဆက်က မော်တာသိပ်မကောင်းလို့ပြင်ဖို့
ဖြုတ်ထားခဲ့တာ။ သီချင်းသံလေးနဲ့ဆိုတော့ ခရီးက ရောက်မှန်းမသိရောက်တယ်။
ငိုက်လဲမငိုက်ဘူးပေါ့ဆရာ။ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ဒီခုံမှာထိုင်၊ ဒီခွေကို ကိုင်၊ ဒီခရီးကို
ချည်း မောင်းနေရတော့ ကြာတော့ ပြီးငွေလာတယ်ဗျာ။ ဒီလမ်း၊ ဒီခရီးမှာ ဘယ်
နေရာ ဘာရှိတယ်။ ဘယ်နားမှာ ဘာသစ်ပင်၊ ဘယ်နေရာလောက်ကျ လမ်းဆုံမှာ

ချိုင့်ရှိတယ်ကအစ အလွတ်ရ
နေပြီဆိုတော့ ကားမောင်းရ
တာ ဘာမှမထူးဆန်းတော့
သလို ဖြစ်နေတယ်။ ပုံမှန်
လည်ပတ်နေရတဲ့ ယန္တရား
ကြီးတစ်ခုလိုပဲပေါ့ ဆရာ
ရယ်။ တစ်နေ့လာလည်း
ဒီလိုပဲ။ နောက်တစ်နေ့ လာ
လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ဝင်ငွေ
လေးက မက်လောက်စရာ ဖြစ်
နေလို့သာ။ နို့မို့ဆို တခြား
အလုပ် ပြောင်းလုပ်ပါတယ်။
အဟုတ်။ ကျွန်တော့်အသက်
နှစ်ဆယ်လောက် ၁၉၇၀
လောက်ကတည်းက ဒီခရီးကို
ဂျစ်ကားနဲ့ စမောင်းလာခဲ့
တာ။ ခု ကျွန်တော့်အသက်
လေးဆယ် ဟိုင်းလပ်စ်မောင်း
နေရတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်
ချင်းတစ်ယောက်ကတော့
သူ့အနာက ဆူပါရဖိဝယ်လိုက်
လို့ မနေ့ကတောင် ဂိတ်နား
က ဖြတ်ပြီး တိတိ...တိတိ
နှင့် ကြွားသွားလိုက်သေးရဲ့။
ဆရာတို့လို ဝန်ထမ်း
တွေကျတော့ တစ်မျိုးကောင်း
ပြန်ရော။ တစ်နေရာ သုံးနှစ်
လောက်နေလိုက်၊ ပြောင်း
လိုက်၊ နောက်တစ်နေရာ
လေးငါးနှစ် နေလိုက်၊ တစ်ခါ
ပြောင်းလိုက်နဲ့ဆိုတော့ အမြဲလို
နေရာဒေသ ပတ်ဝန်းကျင်
အသိုင်းအဝိုင်းအသစ်အသစ်
တွေနဲ့ ထိတွေ့နေရမှာပေါ့။
စိတ်ဝင်စားစရာပေါ့ ဆရာ
ရယ်။ ကျွန်တော်တို့သာ
နေစဉ် ဒီသံသရာထဲမှာပဲ ပုံမှန်
လည်ပတ်နေရတာ တကယ့်
ကို ပျင်းစရာပါပဲဗျာ။

အောင်မယ်၊ တစ်လော
ကတော့ ဒီပုံမှန်သံသရာထဲမှာ
ပဲ မျက်လုံးပြူးစရာ၊ ရင်ထိတ်
သည်းဖိုစရာ အဖြစ်လေးတစ်

ကျပ်က
လူသုံးယောက်
ခြားနေလို့ပေါ့ဗျာ
နီးလို့ကတော့
ကိုယ်ချင်း
ဆောင့်တိုက်ပြီး
လက်လှန်
ချိုးလိုက်ရင်
ဒီကောင်
ဘာတတ်
နိုင်မှာလဲ

ခု ကြုံလိုက်ရသေးတယ်
ဆရာရဲ့။ အဲဒီနေ့ကကျွန်တော့်
ကားလည်း နားတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း လိုင်စင်
ကိစ္စလေးရှိနေတာနဲ့ တိုင်းရုံး
ကို သွားတာ၊ ကျွန်တော့် သူ
ငယ်ချင်းလိုင်းကားနဲ့ ဆင်း
သွားတာပေါ့။ သူ့ကားက
လည်း ဟိုင်းလပ်စ်ငါးချိတ်
ဆိုတော့ ဘေးတန်းတစ်ဖက်
ခုနစ်ယောက်စီ၊ အလယ်ခုံမှာ
လေးယောက်၊ နောက်ပိုက်ကို
ကြိုးနဲ့ ဆိုင်းလုန်ထားပြီး
စပယ်ယာရယ်၊ တခြား
အတွယ်နှစ်ယောက်ရယ် စုစု
ပေါင်းနှစ်ဆယ့်တစ်ယောက်

နောက်ခန်းမှာ ပါတာပေါ့
ဆရာရယ်။ ခြောက် ခေါင်မိုး
ပေါ်လား၊ အဲဒီနေ့က ခေါင်း
မိုးပေါ်တော့ မတင်ဘူး။ စီမံ
ချက်ရှိနေလို့တဲ့။ ခေါင်းခန်း
ထဲမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း
က ကုန်သည်အမျိုးသမီးနှစ်
ယောက်နဲ့ ကက်ဆက်လေးနဲ့
ငြိမ့်လို့။ ကားက ဂိတ်က
စထွက်ကတည်းက လူပြည့်
သွားတော့ အိုကေပြန်တာ
ပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော့်ရှေ့အလယ်
ခုံမှာ ထိုင်လာတာက အမျိုး
သမီး၊ အသက် သုံးဆယ်ငါး
လောက်၊ ခပ်ချောချော၊ လုံး
ကြီးပေါက်လှဗျ။ ဝတ်စုံ
ကြည့်ရတာ(…)ဌာနကဖြစ်
မယ်။ ပလတ်စတစ်ခြင်း
လေးထဲမှာ ဖိုင်တွေ၊ စာရွက်
စာတမ်းတွေနဲ့။ ကျွန်တော့်
ဘေးကပ်လျက်ထိုင်လာတဲ့
လူကတော့ ဖီးလ်ဒ်ဂျက်ကက်
နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်နဲ့
အသားညိုညို၊ မျက်နှာပိုင်း
ပိုင်း၊ အသက်ကတော့ သုံး
ဆယ်လောက် ရှိမယ်ထင်
တယ်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်
ကတော့ ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်
ပဲဗျ။ အတုတုအခိုင်ကြီး
မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ရည်ကတော့
သာမန်ပဲ။ မရှိမရှားလူလတ်
တန်းစားထဲက ပုံမျိုးဆရာရဲ့။

ကျွန်တော် ကတော့
တွယ်လာတဲ့စပယ်ယာနဲ့ရောက်
တတ်ရာရာပြောလိုက်၊ ရှေ့က
အမျိုးသမီးကို ငေးလိုက်နဲ့ပေါ့
ဗျာ။ ဟဲဟဲ...ဆရာလည်း
သိမှာပါ။ ယောက်ျားချင်းပဲ။
မစားရနေပေမယ့် ညှော်နဲ့လေး
တော့ ရှူရတာပေါ့ဗျာ။ နေ့
တိုင်းမြင်နေကျ ရိုးအီနေတဲ့
လမ်းဘေးရှုခင်းတွေကို လုံးဝ

မကြည့်တော့ဘူး။ ဒီနေ့ခရီး
သွားနေတာ တယ်အဆင်ပြေ
ပါလားလို့တောင် ကြည့်နေ
မိသေး။ အမျိုးသမီးအလှတ
လည်း အကြည့်ခံတဲ့အလှဗျ။

လမ်းတစ်ဝက် အနား
စခန်းကနေ ဆက်ထွက်ပြီး
မကြာပါဘူး ဆရာရယ်။
ကျွန်တော့်စိတ်ကူးဒီဒီယို
ဇာတ်လမ်းလေးထဲ ကြည့်နေ
တွေပျောက်ပြီး တကယ့်ရင်
သည်းဖိုဇာတ်ကွက်စတော့တာ
ပဲ။ တခြားလူ ဟုတ်ရိုးလား
ကျွန်တော့်ဘေးက သူကောင်း
သားပေါ့ဗျာ။ ဘယ်အချိန်ထဲ
ထုတ်ကိုင်လိုက်တယ် မသိပါ
ဘူး။ သူ့လက်ထဲမှာ ပစ္စည်း
တစ်လက်ဗျ။ ဆရာကလည်း
ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဝင်းမောင်ထွန်း
တို့၊ ဆွေလှိုင်ဦးတို့ အမြဲဖတ်
တာဗျ။ ဟောင်ကောင် မိဒီယို
ကားတွေလည်း အမြဲကြည့်တဲ့
ကောင်။ ပစ္စတိုလောက်တော့
သိတာပေါ့။ အတုမဟုတ်ဘူး
နော် အစစ်။ အစစ်နဲ့တော်
တော်တူတဲ့ ကလေးကစား
စရာတောင် မဟုတ်ဘူး။
တကယ့်အစစ်...အပီအပြင်။

အဲဒီမောင်က မျက်နှာ
ထားတော့ ပုံမှန်ပဲ။ တည်
လည်း မတည်သွားဘူး။ တစ်
လည်းမတင်းသွားဘူး။ တစ်
လမ်းလုံးတွေ့လာတဲ့ မျက်နှာ
ထားအတိုင်းပဲ ဆရာရဲ့။ အဆင်
ခပ်အုပ်အုပ်နဲ့ ပြောတာထက်
ကားနောက်ခန်းက လူအား
လုံး ပါတဲ့ငွေတို့၊ လက်ဝတ်
လက်စားတို့ကို အေးအေးအေး
ဆေး ထုတ်ပေးကြမယ်။
ကျွန်တော့်လက်ထဲကဟာထဲ
သေစေတတ်တဲ့ပစ္စည်း။ ကျွန်
အသက်၊ ကိုယ့်မိသားစုထဲ
အိုး မပြိုကွဲချင်ရင် အေးအေး

သက်သာ ထုတ်လိုက်ကြပါ’
တဲ့။

ပထမတော့ ကျွန်တော်
ဘုံအားလုံးကြောင်သွားကြတာ
ပေါ့။ နောက်မှ ဒါတကယ်
ဖြစ်နေတာပါလား။ ဓားပြ
တိုက်နေတာပါလားဆိုတဲ့
အသံဝင်လာတယ်။ သွေး
အေးလိုက်တဲ့လူဗျာ။ ကား
နောက်ခန်းမှာ သူကလွဲရင် လူ
နှစ်ဆယ်တောင်မှ ရှိတာ။ သူ
လက်ထဲမှာက ပစ္စတီးလေးတစ်
လက်တည်းနဲ့၊ နည်းနည်းမှ
အကြောက်အလန့်ရှိပုံမရဘူး။
ကျွန်တော်တို့တွေကတော့
ကြောက်သလား၊ မပြောနဲ့။
ရင်ထဲကို ဒိန်း၊ ဒိန်းနဲ့ဖြစ်နေ
တာ။ ကျွန်တော့်ရှေ့က အမျိုး
သမီးဆို မျက်စိမျက်နှာပျက်
နေရုံမကဘူး။ တုန်တုန်ယင်
ယင်နဲ့။ ဒီလောက်အေးတဲ့
ဒေသမှာတောင် ချွေးသီးချွေး
ပေါက်တွေ ထွက်လို့။

စပယ်ယာကို ဟိုလူက
လှမ်းပြောလိုက်သေးတယ်။

‘မင်းက ကားသမားကို
နောက်ကြည့် မှန်ထဲကနေ
အချက်ပြတာတို့ အသိပေးတာ
တို့ လုပ်ရဲလုပ်ကြည့်။ တစ်
ချက်တည်းနဲ့ အသေပဲ။ ကျန်
တဲ့လူအားလုံးကိုလည်း တစ်ခါ
တည်းပြောလိုက်မယ်။ ကျုပ်
တစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး ခုခံ
မယ်၊ လှုပ်ရှားမယ် မစဉ်းစား
နဲ့နော်။ အနည်းဆုံးနှစ်ယောက်
လောက် အသက်ထွက်ပြီးမှ
ကျွန်တော့်ကို ရမယ်မှတ်။
ကိုယ့်အသက်လောက်တန်ဖိုး
ရှိတာ ဘာမှမရှိဘူး။ ကိုယ်
သေပြီဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်ကို မှီခို
နေရတဲ့ မိသားစုတစ်ခုလုံး
ဒုက္ခရောက်ကြမယ်ဆိုတာလည်း
စဉ်းစားဦး။ သူရဲကောင်း

ကျုပ်ကတော့
ဒီကောင်
ငွေတွေကို
အာရုံစိုက်နေတုန်း
သေနတ်
ကိုင်ထားတဲ့
လက်ကို
ရိုက်ချမလို့ဗျာ
လက်ကို
အသာလေး
‘မ’ယူလိုက်တာ
ဘေးက
လူနဲ့ခံနေလို့
လွတ်လွတ်
လပ်လပ်သာ
လှုပ်ရှားရလို့
ကတော့
ဘာပြော
ကောင်းမလဲ

မလုပ်ချင်ကြနဲ့။ ကဲ၊ ဟိုထိပ်
က လူတွေကစပြီး ငွေတို့
လက်ဝတ်လက်စားတို့ ထုတ်
ကြ။ မသိမသာလည်း လုပ်၊
ရှေ့ခန်းက လူတွေရိပ်မိသွား
ရင်တော့ အားလုံးဒုက္ခရောက်
ပြီသာမှတ်’တဲ့။

ခပ်အေးအေးလေး ပြော
သွားလိုက်တာဗျာ။ ပြောရင်း
ကားနောက်ခန်းက လူအား
လုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်
လိုက်သေးတယ်။ ကျွန်တော့်
ဘက် မျက်လုံးအရောက် သူ
မျက်လုံးတွေကို တစ်ချက်ပဲ
ဆုံကြည့်မိပါတယ်။ ဘယ်လို
ဖြစ်မှန်း မသိပါဘူးဗျာ။

ကျောရိုးထဲကို စိမ့်ပြီးကျည်
သွားသလိုပဲ။ ဒီလူက စိတ်
ပညာတွေ၊ စိတ်တန်ခိုးတွေ
များ လေ့ကျင့်ထားလား မသိ
ပါဘူး ဆရာရယ်။

သူမျက်လုံးကသာ ဟို
ဟိုဒီဒီလျှောက်ကြည့်တာ
ဆရာရဲ့ လက်ထဲကသေနတ်
ကတော့ သူ့ရှေ့အလယ်ခုံ
မှာ ထိုင်လာတဲ့အသက် ငါး
ဆယ်ကျော်နှစ်ကြီးတစ်ယောက်
ဆီကပဲ ပြောင်းလှည့်ထားတာ။
အဲဒီလူကြီးခမျာ မျက်လုံးကြီး
ပြူးကြောင်ကြောင်နဲ့ ကြောက်
လွန်းလို့ ဟိုဘက်ဘေးခုံတန်း
မှာ ထိုင်နေတဲ့ မိန်းမကြီးရင်
ခွင်ထဲ အတင်းတိုင်းဝင်တာ။
မိန်းမကြီးကလည်း ဓားပြကို
ကြောက်ကြောက်နဲ့ အဲဒီလူ
ကြီးလက်မောင်းကို တအား
ကို ဆုပ်ထားသဗျ။

ဟာ...ဘယ်နေ့မလဲ
ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်နဲ့
စပယ်ယာကောင်လေးနဲ့ မျက်
လုံးချင်းစကားပြောကြတာပေါ့။
ကျွန်တော်က ဓားပြဟိုဘက်
လှည့်နေတုန်း ဖက်လုံးပြီး
သေနတ်ကိုလုမယ်။ စပယ်
ယာက ဝင်ရိုက်မယ်ပေါ့ဗျာ။
ဒါပေမဲ့ သေနတ်ပြောင်းရှေ့
က ရှမ်းကြီးက ရိပ်မိသွားပုံရ
တယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို
ကားနောက်ဘက်လှည့်ထား
ရာကနေ ဟိုလူဘက်ကို မသိ
မသာလေးလည်း လှည့်ယူရာ
သူမျက်လုံးတွေ ဝိုပြူးသွား
ပြီး နှုတ်ခမ်းတွေတရွရွ ဖြစ်
လာတယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှ
မလှုပ်ရှားဖို့ သူမျက်လုံးတွေ
က ပြောနေကြတယ်ဗျ။
ကျွန်တော် လှုပ်ရှားလိုက်လို့
မအောင်မြင်ရင် သေနတ်
မောင်းခလုတ်ပေါ် ကွေးတင်

ထားတဲ့ ဟိုလူလတ်ညီနဲ့
ကလေးဆတ်ခနဲဖြစ်သွားတာ
နဲ့ သူသေရမှာကိုး ဆရာရဲ့။
သူဆိုလိုချင်တဲ့သဘောကတော့
ကျွန်တော်အပါအဝင် တခြား
လူတွေလွတ်မြောက်ဖို့အရေး
သူ့ကိုတော့ မစတေးလိုက်ပါ
နဲ့ဗျာလို့ ပြောနေသလို
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ထင်
လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တင်း
ထားသမျှ လျှော့ပစ်လိုက်ရ
တာပေါ့ ဆရာရယ်။

စပယ်ယာလေးလည်း
သဘောပေါက်သွားတယ်။
ဟုတ်တယ်လေ၊ ဆရာ စဉ်း
စားကြည့်။ ကျွန်တော်တို့ လှုပ်
ရှားလိုက်တာနဲ့ကွက်တိ အောင်
မြင်ရင် အောင်မြင်၊ မအောင်
မြင်လို့ကတော့ ဓားပြ ဟိုလူ
ကြီးခံခဲ့သလိုပဲ အနည်းဆုံးနှစ်
ယောက်တော့ ထိသွားမှာ။
အဲဒီနှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်
နဲ့ စပယ်ယာလေး၊ ကျွန်တော်
နဲ့ ရှမ်းကြီး၊ ရှမ်းကြီးနဲ့ သူ
ဘေးက မိန်းမကြီး ဖြစ်ချင်တဲ့
လူ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘယ်နှယ်
ဆရာရယ်...လက်ညှိုးလေး
ဆတ်ခနဲ လှုပ်လိုက်တာနဲ့
ထွက်လာမယ့် ကျည်ဆန်က
ကျွန်တော်တို့ထက် အဆများ
စွာ မြန်တယ်လေ။ ကျွန်တော်
တို့ကို မထိဘဲ တခြားလူကို
ထိမယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီ
အထိခံရမယ့် လူက အများ
အတွက်နဲ့တော့ သူ့ကိုပဲ ကွက်
ပြီးမထိစေချင်ဘူးလေ။ ကား
နောက်ခန်းထဲက လူတွေ ဖြစ်
နေပုံက ကိုယ်ကလည်း စပြီး
မလှုပ်ရှားရဲ၊ တခြားသူက
စပြီးလှုပ်ရှားလိုက်ရင်လည်း
ကိုယ့်ကို ထိခိုက်သွားမှာ
ကြောက်နဲ့။ အားလုံးဟာ
မချင်မရဲ မရိုးမရွတ်မကြ

တာ ဆရာရဲ့။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် တော့ ရှေ့တန်းက တပ်မ တော်သားတွေကို ချီးကျူးမိ တယ်ဗျာ။ ကိုယ့်ကို ချိန်ရွယ် ပစ်ခတ်နေတဲ့ ကျည်ဆန်တွေ၊ အမြောက်ဆန်တွေကြားထဲကို တည့်တည့်တိုးဝင်ပြီး ရန်သူ ကို ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်တဲ့ အာဂသတ္တိပါပဲဗျာ။

ကားရှေ့ခန်းကလား။ ဟား ဘာပြောကောင်းမလဲ ဗျာ။ အလယ်က ထိုင်လာတဲ့ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့် သူ ငယ်ချင်း ဒရိုင်ဘာ ခေါင်း နားကပ်ပြီး ဘာတွေ တွတ် ထိုးနေမှန်း မသိဘူး။ ကိုယ့် ဆရာ နောက်ကြည့်မှန်ကြည့် ဖို့တောင် မေ့နေပြီထင်ပါရဲ့ ဗျာ။ ကားပေါ်က လူအားလုံး ကလည်း လမ်းဆင်းမယ့်သူ မပါမှန်းသိတော့ ဒရိုင်ဘာ အဆင်းလမ်းအတိုင်း တောက် လျှောက်မောင်းနေတာမို့ လုံးဝမရပ်ရတော့ နောက်မှာ ဟိုသူကောင်းသား စိတ်တိုင်း ကျ ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ။

ဓားပြက ပစ္စည်းတွေ ထည့်ဖို့ လက်ဆွဲအိတ်အလွတ် အသေးတစ်လုံး ထုတ်ပေး တယ်။ သူ ဘာပဲလုပ်လုပ် သေနတ်ပြောင်းကတော့ ရှေ့ ကလူကြီးကို ချိန်ထားလျက် ပဲ။ သူ့လက်ညှိုးကလည်း မောင်း ခလုတ်ပေါ်မှာ ကွေး ကွေးကလေး။ အဲဒီလက်ညှိုး ကလေးကို လေပြင်းပြင်း လေး တိုက်လိုက်ရင်တောင် မောင်းခလုတ် ပြုတ်ထွက်ပြီး ဒိုင်းခနဲကျည်ဆန် ထွက်လာ မလားတောင် ထင်ရတယ်။ အနီးအနားက လူတွေကို တစ် ယောက်ချင်း ငွေတွေ၊ ပစ္စည်း

ဓားပြနားက
ကောင်တွေက
ညှပ်ပါဗျာ
လုပ်တောင်
မလုပ်ရဲကြဘူး
အတင်း
ဝင်လုံးလိုက်ရင်
ပွဲပြီးသွားမှာ

တွေ ထည့်ခိုင်းနေတာများ သူ အကြွေး ပြန်တောင်းယူတာ ကျနေတာပဲ။ အင်္ကျီအိတ်တွေ ပြခိုင်း၊ လက်ဆွဲအိတ်၊ ပိုက်ဆံ အိတ်တွေပြခိုင်း၊ လည်ပင်းမှာ ဆွဲကြိုးပါလားလို့ ကြယ်သီး ဖြုတ်ပြခိုင်း၊ စစ်ဖြုတ်ပြခိုင်း နှင့် ထင်တိုင်းကြုံနေလိုက် တာ ဆရာရယ်...။

ကောင် လေး တစ် ယောက်ကဆို သူ ဟန်းချိန်း ရွှေလက်ပတ်ကြီးကို ဂျာကင် နဲ့ ဖုံးထားတာ တွေ့သွားလို့ အငေါက်ခံလိုက်ရသေးတယ်။ ပစ္စတိုကိုင်ထားတဲ့ ညာဘက် လက်တောင် ဆတ်ခနဲ လှုပ်

သွားသေး။ ကျွန်တော့်ရှေ့က အမျိုးသမီးဆို ပါးစပ်က တောင် လွှတ်ခနဲ ယောင်အော် လိုက်မိတယ်ဗျ။ ဟိုလူက သူ ကို လှည့်ကြိုမီးတော့ ခေါင်း တောင် မဖော်ရဲတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ဖြင့် သနားလိုက် တာဗျာ ဟီး ဟီး။

ဘယ်လို... ဪ သိ တာပေါ့ ဆရာရယ်...။ သူ ကိုင်ထားတဲ့ ပစ္စတိုဆိုတာ မျိုးက စတင်းဂန်းတို့၊ အူစီတို့ လို 'ဒက် ဒက်...ဒက် ဒက်' ဆိုပြီး ဓမ္မပစ်လို့ မရတာမှန်း ကျွန်တော်တို့လည်း သိပြီ လားဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကားပေါ်ပါလာတဲ့ ယောက်ျား အားလုံးလိုလိုဟာ ဘယ်သူ ကမှ စပြီး မလှုပ်ရှားရဲကြ အောင် ဖြစ်နေတာ ဆရာရဲ့။ သူများ မပြောနဲ့၊ ကျွန်တော့် ကြည့်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့် အိတ်ထဲမှာ ငွေငါးရာတောင် မပြည့်ဘူး။ မှတ်မိသလောက် ပြောရရင် လေးရာရှစ်ဆယ့် ငါးကျပ်လားပဲပါတယ် ဆရာ ရဲ့။ ကျွန်တော်က ဆွဲကြိုးတို့၊ လက်စွပ်တို့လည်း ပါသနာ မပါတော့ ဘာလက်ပတ် လက်စားမှ မပါဘူး။ လက် ပတ်နာရီကလည်း ဓာတ်ခဲ နာရီ၊ သုံးရာတန်လေး။ ကျွန်တော် စလှုပ်ရှားခဲ့လို့ အောင်မြင်သွားရင် ကား နောက်ခန်းက လူအားလုံး လွှတ်မြောက်သွားမယ်။ လုပ် ရမှာကလည်း ဘာမှ မခက် ဘူး။ ဟိုလူ သေနတ်ကိုင် လက်ကို အောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘေးဖြစ်ဖြစ် ဖယ်ထုတ်ပြီး လည်ပင်းကို ညှစ်ရင် လုံး ပစ်လိုက်ရုံပဲ။

အဲ... ကျွန်တော့် လှုပ်

ရှားမူ မအောင်မြင်ခဲ့ရင်... ဒိုင်းခနဲ ကျည်ထွက်သွား ရင်... ရှေ့က ရှမ်းကြီး မှန် သွားနိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ပြောင်းက ကိုယ့်ဘက်လှည့် လာလို့ ကျွန်တော့်ကို ထိသွား ရင် အမလေး... ကျွန်တော့် မိန်းမရယ်၊ သမီးလေး နှစ် ယောက်ရယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန် တော့်အမေ မုဆိုးမကြီးရယ်၊ ညီမ ဆယ်တန်းကျောင်းသူ ရယ် ပေါင်းလိုက်ရင် ကျွန် တော့်ကို မှီခိုနေရတဲ့ လူငါး ယောက် ဘယ်လိုလုပ် နေကြ စားကြမလဲ။ မတွေးဝံ့အောင် ပါပဲ ဆရာရယ်။ ငါ့မှာ ခါး လာတဲ့ ငွေငါးရာရယ်၊ လက် ပတ်နာရီရယ်က တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်အတွင်း ပြန်ရှာလို့ ရ တယ်။ ငါ့အသက်နှင့်တော့ လုံးဝ မလဲနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ် မျိုး ဝင်လာတာကိုး။ ဘယ် လှုပ်ရှားရဲပါတော့မလဲ။

ကျွန်တို့ အမျိုးသားတွေ လည်း ကျွန်တော့်လို နေရာ ပေါ့ ဆရာရယ်...။ ဘယ်သူ ကမှ စ မလှုပ်ကြဘူး။ ဒါပေ မဲ့ လူတိုင်းကတော့ ခုနေ တစ် ယောက်ကများ စ လှုပ်ရှား လိုက်လို့ ဟို ဓားပြခနဲထီ အပိုင်ကိုင်မိပြီဆိုရင် အသေ အကျေ ဝိုင်းဆော်ကြမယ်ဆို တဲ့ စိတ်မျိုးတွေချည်းပဲ။ သူ ငါကြည့်၊ ငါ သူကြည့်နဲ့ ထီ မသာ ကွက်ကြည့်ကွက် ကြည့်ပေါ့ ဆရာရယ်။

ခက်တာက ပထမဆုံး စ လှုပ်ရှားဖို့ ဘယ်သူမှ မရဲ ကြတာပဲ ဆရာရဲ့။ ခပ်လှမ်း လှမ်းက လူကလည်း ကျွန် တော်တို့ဘက် မျက်လုံးတွေနဲ့ 'လုပ်လေကွာ၊ မင်းတို့နဲ့ အတူ နေတာ မင်းလုပ်ရင် ငါတို့

ထူမယ် ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး။ ကျွန်တော်တို့လို ဓားပြနား အပ်နေတဲ့ လူတွေကလည်း သူတို့ကိုကြည့်ရင်း 'မင်းတို့ ဆော်ကြလေကွာ၊ ငါတို့က အပ်နေတော့ လှုပ်လိုက်ရင် ဟိုကောင် ရိပ်မိသွားနိုင် ဘယ်။ မင်းတို့က လှမ်းနေ တော့ သူ သိပ်ဂရုမစိုက်မိ ဘူး' ဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုး။ မင်းလုပ်ကွာ၊ ငါလုပ်ကွာနဲ့ပဲ နောက်ဆုံးတော့ စပယ်ယာ အပါအဝင် အတွယ်အတာ သုံးယောက်စလုံးရဲ့ ပစ္စည်း တွေပါ ဓားပြအိတ်ထဲ ထည့် ပြီးသွားရော။

အရေးထဲဗျာ၊ ဘယ်သူ ကများ လေလည်လိုက်လဲ မသိပါဘူး ဆရာရယ်...။ နဲ့လိုက်တာမှ ဓားပြကတောင် 'ဒီလောက် ပုပ်တဲ့ကောင်၊ တွေ့ရင်တော့ ကားပေါ်က ကန်ချပစ်လိုက်မယ်' လို့ ကြိမ်းလိုက်သေး။ ကျွန်တော် ကတော့ စိတ်ထဲကနေ 'မှတ် ဟာ။ သူများကို ဒီလောက် ဒုက္ခပေးချင်တဲ့ကောင်... ဒီ ထက်တောင် နံ့ဖို့ကောင်း သေး' လို့ တွေးလိုက် မိပါရဲ့။ ဓားပြက စပယ်ယာကို 'ဟေ့ ကောင် မင်းဆရာကို ရပ်ခိုင်း လိုက်' ဆိုမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိတော့တယ်။ မြေပြန့် တောင် ရောက်တော့မယ်။ ဟို ရေထွက်နေတဲ့ နေရာလေ။ တချို့ကားတွေ ဘာတွေ ရပ် ပြီး ရေဆေးကြတဲ့ နေရာ ပေါ့။

စပယ်ယာက 'ဟိုး ဆရာရေ' ဆိုလို့ ကားရပ် လိုက်တော့ အတွယ်အကုန် ဆင်းခိုင်းပြီး ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်ရှေ့က အမျိုးသမီး

ပါ ဆင်းခိုင်းလိုက်တယ်။ ဆင်းပြီးတဲ့လူတွေကို ကား တစ်ဖက်ထဲမှာ စုရပ်ခိုင်းပြီး မှ သူက ကားထဲက လူတွေ ဘက်ကို သေနတ်နှင့် ချိန်မြဲ ချိန်ထားရင်း ကားပေါ်ကနေ ဖျတ်ခနဲ ဆင်းလိုက်တယ်ဗျ။ ပြီးတာနဲ့ လမ်းဘေးတောထဲ ကို ပြေးဝင်သွားတော့တာပဲ။

ကားသမားက ခုမှ တံခါးဖွင့် ဆင်းလာရင်း ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကြည့် နေတော့ စပယ်ယာက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြနေ တုန်း ကျွန်တော်လည်း ရှေ့ က အမျိုးသမီးကို အမှတ် တမဲ့ ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ ဟင်း ဟင်း... ဆရာ အိကြာ ကွေးပြောသလို ကမ္ဘာ့ အနံ့ ကြီးက သူ့ဆီကကိုး ဆရာရဲ့။ ကန်တော့ပါရဲ့ဗျာ။ ကန်တော့ ပါရဲ့ဗျာ။ ထဘီနောက်မှာ ကွက်နေတဲ့အပြင် အောက် ဆင်းလိုက်တုန်းက ခြေ ထောက်ပေါ် စီးကျလာဟန် တူပါရဲ့။ အိအီးစက်တွေမှ အများကြီးပဲ။ ဓားပြက သေ နတ်ဝင်လိုက်လို့ ကြောက်ပြီး အော်လိုက်တုန်းက လွတ်ခနဲ ထွက်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့်ဗျာ တစ်လမ်းလုံး သူ့အလှကို ကြည့်ပြီး ကြည့်နူးနေမိတာ လေးတွေ၊ သူ့ကြောက်နေ၊ တုန်နေတာလေးတွေကြည့်ပြီး သနားနေမိတာလေးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ကားပေါ် ပြန်တက်ထိုင်ရင် သူ့ကိုယ်က အိအီးတွေနဲ့ မထီအောင် တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်ကို ကျုံ့ ထားပြီး အနံ့သက်သာအောင် မျက်နှာလွှဲထားဖို့ စိတ်ကူးမိ

ပါရဲ့။ ပြောရဦးမယ် ဆရာ ရေ။ ထိုးကွင်း ထနေလိုက် တာမှ တစ်ယောက် တစ် ပေါက်နဲ့...။

'ကျုပ်က လူသုံး ယောက် ခြားနေလို့ပေါ့ဗျာ။ နီးလို့ကတော့ ကိုယ်ချင်း ဆောင့်တိုက်ပြီး လက်လှန် ချိုးလိုက်ရင် ဒီကောင် ဘာ တတ်နိုင်မှာလဲ'

'ဘယ်...ကျုပ်က တော့ ဒီကောင် ငွေတွေကို အာရုံစိုက်နေတုန်း သေနတ် ကိုင်ထားတဲ့ လက်ကို ရိုက်ချ မလို့ဗျာ။ လက်ကို အသာ လေး 'မ'ယူလိုက်တာ။ ဘေးက လူနှင့် ခံနေလို့၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ လှုပ်ရှားရလို့ကတော့ ဘာ ပြောကောင်းမလဲ'

'ဓားပြနားက ကောင် တွေက ညံ့ပါ့ဗျာ။ လှုပ် တောင် မလှုပ်ရဲကြဘူး။ အတင်း ဝင်လုံးလိုက်ရင် ပွဲ ပြီးသွားမှာ'

အောင်မယ်...သေ နတ်နှင့် ချိန်ထားခံရတဲ့ လူ ကြီးကတောင် ပြောသေး သဗျ။ 'တောက်... ကား ပေါ်မှာမို့ပေါ့ကွာ၊ အပြင်မှာ များ တွေ့လို့ကတော့လား ဟင်း...ဒီလိုကောင်မျိုး သုံး ယောက်ပေးရဲတယ်။ အရေ တောင် ဆုတ်ပစ်လိုက်ဦး မယ်'တဲ့။

ကျွန်တော့်မှာ ရယ်ချင် လိုက်တာဗျာ၊ မနည်းကို အောင့်ထားရတယ်။

ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ကားသမားက 'ကျွန်တော်တို့ လူများတာပဲ။ နောက်က လိုက်ဖမ်းကြရအောင်ဗျာ။

လာကြ လာကြ... တောထဲ ဝင်မယ်'လည်းဆိုရာ ခုန စွာကျယ်ကျယ် လုပ်နေတဲ့ ထဲက တစ်ယောက်ကပဲ ဖျာ ပျာသလဲနှင့် 'ဟာ... ဘယ် ဖြစ်မလဲဗျာ၊ ဟိုက သေနတ်နဲ့။ ကျုပ်တို့ လိုက်သွားတာမြင် လို့ လှမ်းပစ်လိုက်ရင် ဘယ် နယ်လုပ်မလဲ'တဲ့။

ကျွန်တော် မနေနိုင် တော့ဘူး၊ ဆရာရဲ့။ ပါးစပ် က ခွံခနဲ ထွက်သွားတာက စပြီး တဟားဟား ရယ်ပစ် မိတော့တာပဲ။ ကျွန်တော် လည်း ရယ်ရော ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကရော၊ သူ့ တပည့် စပယ်ယာလေးပါ မနေနိုင်တော့ဘဲ လိုက်ရယ် ကြရော။ အဲဒီတုန်းမှာပဲ-

'ရယ်...ရယ်... သေ အောင်ရယ်...။ သူများတွေ ဒုက္ခရောက်လို့ စိတ်ညစ်နေရ တဲ့ထဲ သူတို့မို့ ရယ်နိုင်ကြ ပါရဲ့။ သေအောင်သာ ရယ် လိုက်ကြပါ'

လှမ်းပြောသံကြားလို့ ကြည့်လိုက်တော့... ဟဲ ဟဲ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ထိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးလေ။ ခြေဖမိုးပေါ် က အိအီးစက်တွေကို နောက် ခြေတစ်ဖက်နဲ့ ပွတ်နေရင်း ကြိတ်မနိုင်၊ ခဲမရ ပြောနေတာ ကိုး ဆရာရဲ့။

က... ဆရာပဲ စဉ်းစား ကြည့်ဗျာ။ ဒီကောင် လူပါး ဝါပြီး သေနတ်လေး တစ် လက်နဲ့ လုပ်စားသွားတာ။ အဲဒီတုန်းက ဆရာသာ ကား ပေါ်ပါလာခဲ့ရင် ဆရာကော ဘာလုပ်မလဲ၊ ပြောပါဦး ဆရာရယ်...။

အညတရကျော်

အဖေမဆုံးခင် နှစ်ရက်လောက်မှာ အဖေ ပြောပြတယ်
‘သမီးအဖေ အဖေ့အိမ်ကို လာတယ်။ အဖေအိပ်နေတာကို
ဖေ ထဆို့ပြီး လာနှိုးတယ် သမီး၊ ရုပ်ရည်လည်း
လှလှပပ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ပဲ’ လို့ ပြောပြတယ်အဖေ
အဖေ မျက်စိနားတွေ ခပ်ငေးငေး ဖြစ်နေတယ်

[illegible]

နှစ်စုံသောအဝတ်

မဟာဗျူဟာ

၂၀၁၁ ရက်စွဲရက်စွဲ

ကျင်းပတတ်တဲ့ မွေးနေ့ အတွက် တစ်ရက်ကြိုလို့ အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်စရာက အစ၊ မုန့်လုပ်စားဖို့ကအစ ဝယ်ခြမ်းထားတတ်တာတွေ၊ မွေးနေ့ကိတ်လေး ဝယ်ထား တတ်တာတွေ၊ အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ အဲဒီမေလ ၂၈ ရက်မှာ မျက်ရည်စက်တွေနဲ့ စွန်းထင်း အဆုံးသတ်ကုန် ကြရတာပါပဲ အမေရယ်။

အမေချော်လဲပြီး ညာ ဘက်တင်ပါးဆုံရိုး ကျိုးခဲ့ရာ က နောက်ပိုင်းမှာ သက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံး အမေလမ်း လျှောက်မသန်ခဲ့နိုင်တော့ဘူး။ အဖေနဲ့သမီးရဲ့ အပြုအစု ကြားမှာ အမေသမီးတို့နဲ့ မခွဲ ဘဲ သုံးနှစ်နေခဲ့သေးတယ်နော်။

‘အမေက အသက်ရှည် မှာ၊ ဒီမှာကြည့်၊ အသက် လမ်းကြောင်းကြီးက ထင်း နေတာ၊ အသက်လမ်း ကြောင်းတောင်မှ ဘေးမှာ အရံတစ်ကြောင်းအဖြစ် ပါ နေသေးတာ’

သွေးတိုးဝေဒနာပါ ခံစားရင်း ဆေးတွေသောက် နေရတဲ့ အမေကို လမ်းလျှောက် တွေ့ခေါ်၊ အမေကို နှိပ်ပေးနေ တာတွေ လုပ်ပေး၊ ပြီးရင် သားအမိနှစ်ယောက် ဆက် တီခုံရှည်လေးမှာ တူတူထိုင် ရင်း အမေကို စိတ်ဓာတ်ခွန် အားတွေ တက်လာစေဖို့ သမီး ပြောခဲ့ဖူးတယ်နော်။ လက္ခဏာပညာ ကျွမ်းကျင် သူတစ်ယောက်လို အမေ လက်ကို ဖြန့်ဖြန့်ကြည့်ပြီး သမီးပြောတော့ အမေပြီး ပြီး ကြည့်ခဲ့တယ်။ သမီးရဲ့ခေါင်း လေးကိုလည်း ပြုံးရင်း သပ် ပေးခဲ့တယ်။ သမီးဖြစ်သူ

ပြောတဲ့စကားဟာ တကယ် ဖြစ်မလာနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ အမေ အဲဒီတုန်းကတည်းက သိနေခဲ့တယ်ဆိုတာ သမီး မသိခဲ့ဘူးအမေ။ အမေဟာ အဖေကို မှာခဲ့တယ်တဲ့။ အမေ ဆုံးပြီး သုံးရက်ပြည့်တော့မှ အဖေ မျက်ရည်ကျရင်း ပြော ပြခဲ့တာပါ အမေ။

‘ကျွန်မ မရှိတော့တဲ့ အခါ သမီးလေးနဲ့ မခွဲဘဲ အတူနေပါနော်’လို့ အဖေကို မှာခဲ့တယ်တဲ့။ အဲဒါဟာ အမေ မဆုံးခင် သုံးရက်အလို မှာ ဖြစ်တယ်တဲ့။ အဲဒီရက် ပိုင်းအတွင်းမှ အမေဟာ ခါတိုင်းရက်တွေထက် သမီး ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ တကောက်ကောက် လိုက် ကြည့်နေခဲ့တတ်တာ။ မဝနိုင် သလို ငေးငေးကြည့်နေတတ် တာ သမီး ပြန်မြင်ယောင်လာ ရင်း အဖေရင်ခွင်ထဲ ခေါင်း ထိုးဝင်ပြီး သမီးလေ မျက် ရည်တွေ ဖြိုင်ကျလာရတာ ပါပဲ။

‘အဲဒါ ဘာလို့ သမီးကို ပြောမပြတာလဲ အဖေရယ်’ လို့ ငိုပြီး အဖေကိုမေးတော့ အဖေ ခေါင်းခါတယ်။

‘ပြောမထွက်ဘူး သမီးရယ်၊ အဖေစိတ်ထဲ လေးတော့ လေးတယ်။ သမီး အမေစကားက လေးလေး နက်နက် ပြောနေတဲ့ပုံစံမျိုး ဖြစ်တာမို့ သူ ခွဲများခွဲသွား တော့မလားလို့ အဖေ ချောက် ချားမိတယ် သမီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို အဖေ ကတိ ပေးခဲ့ပါတယ်။ သမီးကို အဖေ ဘယ်တော့မှမခွဲပါဘူး လို့၊ ခွဲမသွားပါဘူးလို့ ကတိ ပေးခဲ့ပါတယ်ကွယ်။ သမီး

အမေက ပြောတယ်။ သမီး ဟာ လိမ္မာတယ်၊ အမေကို တချစ်တခင် ပြုစုတယ်။ ချေးသေးကအစ သုတ်သင် သန့်စင်ပေးတယ်။ သမီး လေး ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခ ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သမီးအမေရဲ့ဆုတောင်းကို လည်း သမီးရခဲ့တယ်၊ သမီး အမေရဲ့ကျေနပ်မှုကိုလည်း သမီးရခဲ့တယ်၊ သမီး ကံ ကောင်းပါတယ်ကွယ်’

အဖေ မျက်ရည်သုတ် ရင်း ပြောရှာတယ် အမေ။ သမီးကတော့ ငိုနေမိတာ ပါပဲ။ သုံးနှစ်တိတ် လူမမာ ကြီးအဖြစ်နဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ အနေများခဲ့ရတဲ့ အမေကို မနက်ဆို မျက်နှာသစ်ပေး၊ ခေါင်းဖြီးပေး၊ မနက်စာ ကျွေး၊ ဆေးတိုက်၊ အမေ နောက်ကျောနဲ့ ရင်ဘတ် တွေမှာ ပေါင်ဒါလူးပေး၊ အိပ်ရာနာဆိုတာမျိုး မဖြစ် ရအောင် အမေတင်ပါးကို လည်း ဂရုတစိုက်နဲ့ ပေါင်ဒါ လူးပေး၊ အဝတ်အစားလဲ၊ အမေကိုတွဲပြီး ထိုင်ခိုင်း၊ အိပ်ရာအခင်းတွေ၊ ခေါင်း အုံးစွပ်တွေ လဲလှယ်ခင်း ကျင်းပေး၊ ရေမိုးချိုးချိန် ရေနေနဲ့ ရေချိုးပေးနဲ့ အမေ ကို အမြဲသန့်စင်နေအောင် လုပ်ပေးရတဲ့သမီးဟာ အမေ မရှိတော့တဲ့အခါမှာ ရင်ထဲမှာ ဟာနေတယ်။ ဘာတစ်ခုမှ အမေဝေယျာဝစ္စတွေ မလုပ် မကိုင်ရဘဲ ရှိရချိန်မှာ ရင်ထဲ မှာ အမေလွမ်းဝေဒနာကို ဆောက်တည်ရာ မရအောင် ခံစားရပါတယ် အမေ။

အမေကို လွမ်းလွန်းလို့ အမေအဝတ်အစားတွေထဲက

တချို့ကို ဗီရိထဲကထုတ်ပြီး လျှော်၊ နေပူလှန်း၊ ရေဖုန်းပြီး မီးပူတိုက်တဲ့အခါမှာ အမေ ကိုယ်သင်နဲ့လေး တက်လာ တာကို ရွတ်ခနဲ ရှူလိုက်ရ တယ် အမေ။ အောက်မေ့ လွမ်းဆွတ်လွန်းတဲ့ စိတ်နဲ့ သမီးမျက်ရည်တွေ ကျလာ လိုက်တာ အမေရယ်။ အမေ အဝတ်အစားပေါ် ပြောလဲ ဖြောက်စက်စက် ကြွေထေ တယ်အမေ။ အမေကိုယ် သင်နဲ့လေးကို ဘယ်လိုရနိုင် မယ်ဆိုတာ နည်းလမ်းသိလိုက်ရ တဲ့သမီးဟာ အမေကိုလွမ်းလွန်း တဲ့အခါ၊ အမေကိုယ်နဲ့လေး ကို ရှူချင်တဲ့အခါ၊ အမေ အတူရှိနေရတယ်လို့ ခံစား ချင်လွန်းတဲ့အခါ၊ အမေ အဝတ်တွေ ယူယူလျှော်မီး မီးပူတိုက်မိနဲ့ ရှိရတော့တာ ပါပဲ။

မီးပူတိုက် လိုက်တဲ့ အခါ ရေငွေ့လေးတွေနဲ့အတူ ပျံ့တက်လာတဲ့ အမေကိုယ် ရနံ့လေးကို တလွမ်းဆွတ် ဆွတ်၊ တမက်မောမော၊ ဝမ်း နည်းနေတဲ့ ရင်နဲ့ရှူရှိုက်ရင်း ... အနီးအပါးမှာ အမေရဲ့အ သလိုလို၊ ပုတီးစိပ်နေသလို လို၊ ဘုရားဝတ်ပြုနေသလိုလို၊ တရားစာအုပ် ဖတ်နေသလိုလို၊ သမီးကိုပဲ ငေးကြည့်နေသလို လို ခံစားရတယ်အမေရယ်။ မျက်ရည်မကျဘဲလည်း မနေ နိုင်ပြန်ဘူးအမေ။ ပြန်မြင်ခွင့် မရနိုင်တော့တဲ့ အမေလို့ မရနိုင်တော့တဲ့ သမီး ပြန်မြင်ချင်နေတယ် အမေ။ ပြုစုခွင့်မရနိုင်တော့ တဲ့ အမေကို သမီးပြုစုချင်နေ တယ်အမေ။ ခိုင်ခံ့ခွင့်မရနိုင် တော့တဲ့ အမေရင်ခွင်ကို သမီး ပြန်လိုချင်နေတယ် အမေရယ်။

အမှတ်ကို ပြန်ရချင်၊ ပြန်လိုချင်နေတဲ့ သမီးတစ်ယောက် အဖြစ်ရှိနေရင်း...ရှိနေရင်း...အမှတ်အတိုင်းပျောက်လျှော့၊ မီးပူတိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ သမီးတို့ တစ်နေရာမှာ အဖေ ပြောလာပါတယ်။

‘သမီး အမှတ်အတိုင်းတွေကို နှစ်ပါးပြီး ဘုရားတရားလည်း မြဲတဲ့သူကို လှူလိုက်ပါလား သမီးရယ်’

အဖေဟာ ကြာကြာလည်း မမြင်ရက်၊ ခံနိုင်ရည်လည်းမရှိအောင် စိတ်ထိခိုက်နေပုံနဲ့ သမီးကို နားချပါတယ်အမေ။

အဖေပြောသလိုပဲ အမှတ်အတိုင်းတွေကို သမီးလှူခဲ့ပါတယ်အမေ။ ဒါပေမဲ့ အမှတ်အတိုင်းတစ်စုံကိုတော့ သမီးချန်ထားမိတယ် အမေရယ်။

အဖေအပြင်သွားတဲ့ အခါများမှာ အမှတ်အတိုင်းကို ပျောက်လျှော့လှန်း၊ မီးပူလေးတိုက်မိတတ်ပါတယ် အမေ။ အဖေအပြင်က ပြန်လာတဲ့အခါမှာ မြင်တဲ့အခါလည်း မြင်ရပေမဲ့ အဖေဘာမှမပြောရက်ပုံနဲ့ ခြံထဲဖြစ်ဖြစ် သွားထိုင်နေတတ်ရတယ်။ လူသားမှန်ရင်တစ်နေ့မှာ ကွယ်လွန်ကြရမှာကို သမီး သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိဘကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်အောင် ချစ်တဲ့ သမီး၊ မိဘရင်ခွင်ကို အလွန်အားကိုးဘွယ်တာတဲ့သမီးဟာ အမှတ်ချစ်လွန်းလို့၊ လွမ်းလွန်းလို့ အမှတ်အတိုင်းတစ်စုံကို ချန်ထားရခြင်းပါ အမေ။

□ ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့ အဖေဟာ ရုတ်တရက်ဆုံးပါးသွားခဲ့တာပါ အမေ။

အဖေမဆုံးခင်နှစ်ရက်လောက်မှာ အဖေပြောပြတယ်။

‘သမီးအဖေ အဖေ့ဆီကိုလာတယ်။ အဖေအိပ်နေတာကို ထ ထဆိုပြီး လာနှိုးတယ်သမီး၊ ရှုပ်ရည်လည်း လှလှပပ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ပဲ’ လို့ ပြောပြတယ်အမေ။ အဖေ့မျက်ဝန်းတွေ ခပ်ငေးငေးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သမီးဆယ့်နှစ်ရက် တုပ်ကွေးဖျားပြီး နာလန်ပြန်ထူစအချိန်ပါ အမေ။

အခု အဖေ့ကို အမေက အိပ်ရာထဲရှိ နှိုးတယ်ဆိုတော့ သမီး စိတ်ထဲ တစ်ချက်ထင်ခနဲဖြစ်တယ်။ အဖေ့ကို အမေလွမ်းများ လွမ်းနေမလား။ သတိအရမ်းရနေသလား။ မခွဲနိုင်များဖြစ်နေသလားလို့ပါ အမေရယ်။

နာလန်ထူလူမမာဖြစ်တဲ့ ဖြူဖပ်ဖပ်သမီးကို အဖေကြည့်ပြီး အားယူပြီးပြရှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီး သိနေတယ်အမေ။ အဖေလည်း အမှတ်ကို လွမ်းနေတယ်လို့။

အမှတ်ကို ပြောပြရဦးမယ်အမေ။ သမီးတုပ်ကွေးဖျားပြီး ဆယ့်နှစ်ရက်ပြည့်တော့ ညကြီးအချိန်မတော်မှာ ခံတွင်းတောင်းတာက သကြားလုံးဖြစ်နေတယ်အမေ။ ဘာကိုစားစား ပြန်အန်တဲ့သမီးဟာ ရေတောင်သောက်လို့ မရအောင် ရှိရတာပါ။ ဆေးသောက်ရင်တောင်မှ ရေနဲ့ ဆေးပြန်အန်တဲ့အထိ အဖျားက ပြင်းပါတယ်။ ဆေးပဲထိုးလို့ ရတာပါအမေ။ ရုတ်တရက် အိပ်ရာက နိုးလာပြီး သကြားလုံး အလွန်စားချင်တာရှိ အဖေအခန်းထဲ ခြေသံ

မကြားအောင် သမီးဝင်ခဲ့ပါတယ်အမေ။ သမီးအတွက် အဖေ့မှာ တပူပင်ပင်နဲ့ ပျာယာခတ်နေအောင် ရှိခဲ့တာပါ။ ဖျားတဲ့သမီးပိန်သလို ဘေးက အဖေလည်း စိတ်ပူပြီး ပိန်လာတဲ့အထိပါအမေ။ အဖေ့အခန်းထဲမှာ ချီချည်ပုလင်းကို ကြည့်တော့ ကုန်နေပြီ။ အဖေက လိမ္မော်ချီချည်ကြိုက်သူပါ။ ဒါကြောင့် အဖေ့ချီချည် ယူငုံမယ်ဆိုပြီး ဝင်လာတဲ့သမီးဟာ ပုလင်းလေးကို ကိုင် ငြိမ်နေတုန်း အဖေ နိုးလာတယ်။

‘သမီးဘာရှာတာလဲ’ လို့ မေးတယ်အမေ။

‘သကြားလုံး စားချင်လို့ အဖေ။ သမီးကြောင့် အဖေ အိပ်ရေးပျက်သွားရပြီ၊ နိုးသွားရပြီ အဖေရယ်’

သမီး စိတ်မကောင်းဘဲ ပြောချိန်မှာ အဖေ ပိုပြီးမျက်စိမျက်နှာမကောင်းနိုင်ရှာဘဲ အိပ်ရာက ထလာတယ်။

‘သကြားလုံး စားချင်လို့ ဟုတ်လား၊ ဖြစ်ရလေ။ ညက လက်ကျန်တစ်လုံး စာဖတ်ရင်း အဖေ စားလိုက်မိတယ်ကွယ်။ အဖေ့သမီး အဖျားကြီးဖျား ဘာမှစားလို့သောက်လို့မရအောင်ဖြစ်ထားတာ၊ အခု အာဟာရစတောင်းတော့ သကြားလုံးလေးမစားရဘဲဖြစ်ရပြီ။ အဲလိုမှန်း သိရင် အဖေမစားပါဘူး သမီးရယ်’

အဖေ့မှာလေ ညဘက်ကြီးလည်းဖြစ်၊ ဘယ်မှာမှ သကြားလုံးသွားဝယ်လို့လည်း မရနိုင်တဲ့အချိန်ကြီးဆိုတော့ တဖျစ်တောက်တောက်နဲ့ ယူကျုံးမရဖြစ်နေရှာတယ်။

‘ရပါတယ် အမေရယ် သမီး သကြားစားလိုက်ပါ့မယ်’

အဖေ စိတ်မကောင်းမဖြစ်အောင်ပြောပြီး သကြားပုလင်းထဲက သကြားကို တစ်ခွန်းယူစားတယ်။ ရေသောက်လိုက်တယ်။ ရင်ထဲအေးသွားတယ်အမေ။ သမီးအိပ်ရာပြန်ဝင်ပြီး မနက်မိုးလင်းတော့ သမီး ခုတင်ဘေးက မှန်တင်ခုံမှာ လိမ္မော်သကြားလုံး ၆ လုံးရှိနေတယ်အမေ။ သမီး နိုးလာချိန်အထိ အဖေဟာ အခန်းတံခါးဝမှာ ရပ်စောင့်နေရှာတာကိုလည်း အဲဒီတော့မှ သမီး သိရတော့တာပါ။

‘သမီး နိုးပြီ သကြားလုံးစားလိုက်၊ ဒီမနက်စောကြီး ဒီနားက အိမ်ဆိုင်လေးမှာ အဖေ သွားဝယ်လာတာ၊ ခြောက်လုံးပဲရှိတော့တယ်တဲ့။ အဲဒါကို အကုန်လုံး ဝယ်လာတာ။ စားလိုက် စားလိုက်’

အဖေအနားရောက်လာပြီး ပြောရှာတယ် အမေ။ သမီးကို သကြားလုံး အခွဲခွာပေးတယ်။ သမီးလည်း တဥှတ်ဥှတ် အားပါးတရဝါးစားပစ်လိုက်တာပါပဲ အမေ။

‘စား ဝါးစားပစ်လိုက်နောက်တစ်လုံး ထပ်ယူ’

စားလည်း စားခိုင်း။ နောက်ထပ်တစ်လုံးလည်း အခွဲခွာပေးရှာတဲ့ အဖေပါ။ အဖေ့အတွက်ကတော့ သမီးဟာ ကလေးလိုပဲ မြင်နေရှာတာပါ။ သမီးစားတာကို တပြုံးပြုံးနဲ့ ကြည့်ရှာတယ်အမေ။

နှစ်ရက်နေတော့ အဖေဆုံးတယ်အမေ။ အဖေဆုံးချိန်မှာ အဖေ ဝယ်ထားတဲ့ခွဲတဲ့ လိမ္မော်ချီချည်လေးဟာ

အဖေတင်ထားခဲ့ရာ မှန်တင် ခဲ့လေးပေါ်မှာ သုံးလုံးကျန်နေ သေးတယ်အမေရယ်။ အဖေ က သမီးကိုချန်ခဲ့ပြီ။ သမီး လည်း ကျန်ခဲ့ပြီ။ မနက်ဆို ရင် အဖေဆုံးတော့မယ့်ည မှာ အဖေဟာ နာလန်ထူစသမီး ကို သူ့ခုတင်ဘေးမှာ ထိုင် ခိုင်းခဲ့တယ်။

‘စကားပြောစမ်း သမီး... သမီးပြောတာတွေ အဖေ နားထောင်ချင်လို့’ ဆိုပြီးတော့ပြောတယ်။ သမီးကလည်း အဖေကိုဆို ရင် အလွန်လေပေါတတ်တဲ့ သမီးပီပီ ဟိုအကြောင်းပြော၊ သည်အကြောင်းပြောနဲ့ ရှိနေ လိုက်တာပါပဲ။ အဖေက တဖြူးဖြူးနဲ့ နားထောင်တယ်။ ‘သမီးကို အဖေ သိချင်း ဆိုပြမယ်’

လို့ပြောပြီး အဖေက လည်း သမီးငယ်တုန်းကတည်း က အဖေအများဆုံး ဆိုဆိုပြ တတ်တဲ့ ကျေးလက်သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို ဆိုပြတယ်။ အဖေ ကအသံကောင်း။ ကျေးလက် သီချင်းမျိုးကို ဆိုရတာ ပိုအရ သာရှိတယ်လို့ အဖေပြောတတ် တယ်အမေ။ ဘယ်လိုသိနိုင် မလဲ အမေရယ်။ မနက်ဆိုရင် အဖေဟာ သမီးကို ချန်ထားခဲ့ တော့မယ်လို့ ဘယ်လိုသိနိုင် မှာလဲ။ ညဘက်သောက်နေ ကျ ကော်ဖီကို သားအဖနှစ် ယောက် အတူတူသောက်ကြ တယ်။ မုန့်လည်းစားကြ တယ်။ ပြီးတော့ အဖေအိပ်ရာ ဝင်တယ်။ အားလုံး အေးအေး ချမ်းချမ်းပါအမေရယ်။ မနက်ဦးပိုင်းမှာ အဖေခေါ်လို့ သမီး ရောက်သွားတော့....

‘အဖေလေလည်လိုက်

တာ ဝမ်းပါသွားတယ် သမီး’ လို့ ပြောရှာတယ်။ အဖေကို အိမ်သာလိုက်ပို့။ အိမ်ထဲမှာပဲ အိမ်သာရှိတာမို့ အဖေအိပ်ရာ ခင်းကို မြန်မြန်ပြန်လဲပေး၊ အဖေ အိမ်သာကပြန်ထွက် လာတော့ ပုဆိုးလဲပေး၊ စော စောက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အဖေ လျှောက်သွားရင်း ကျခွဲတဲ့ ဝမ်းစက်တွေကိုသန့်စင်၊ ရေစို ဝတ်နဲ့သုတ်၊ အဲသလိုရှိတော့ အဖေမျက်နှာ မလန်းရှာဘူး အမေရယ်။

‘သမီးက ခုမှနေကောင်း ခါစ နာလန်ထူတာမှ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ သမီးပင်ယန်းရှာ ရပြီ။ အဖေ လေလည်လိုက် တယ်လို့ ထင်လိုက်မိတာ ဝမ်း ဖြစ်နေတယ်’ လို့ညည်းရှာတယ်။

‘ဘာဖြစ်လဲ အဖေ ရဲ့... အဖေဝမ်းကို သုတ်ပေး ရတာပဲ။ သမီးကိုဆိုရင် အဖေ နဲ့ အမေတို့က ခင်းနှီးထုပ် အရွယ်လေးကတည်းက ချေး သေး သန့်စင်ပေးခဲ့ရတဲ့ဥစ္စာ’ လို့ပြုံးပြီးပြောတော့ အဖေ ငေးနေတယ်။ နောက် ထပ်လည်း ဝမ်းမသွားဘဲ ဝမ်းရပ်သွားတယ် အမေ။

‘သမီး မှတ်မိလား၊ သမီးအမေ နောက်ဖေးသွား ချင်လို့ဆိုပြီး ပြောတော့ နောက်ဖေးသွားဖို့ သမီးလုပ် ပေးတယ်။ သမီးအမေက အသန့်ကြိုက်။ သူ့ ထဘီ နောက်နားစမှာ ပေကျံမှာ အလွန်စိုးရိမ်တာ၊ တွယ်ချိတ် လေးနဲ့ နောက်ဘက်မှာ ချိတ် ခိုင်းတယ်လေ။ သားအမိနှစ် ယောက် အဲသလို ရှိနေကြ ရင်း သမီးကပြောတတ်တယ်။ အမေက ခုမှ ကလေးလေး

အီးမပေအောင် အဝတ်ကို ချိတ်နဲ့ ချိတ်ရသလို ဖြစ်နေ ပြီလို့တောင် ပျော်အောင် ပြောပေးတတ်တာလေ’

အဖေက အမှတ်တရ သတိတရ ပြောနေတယ်အမေ။

‘သမီးအမေ နောက် ဖေးသွားပြီး သမီးက သန့်စင် ပေးတယ်။ သမီးအမေရဲ့ ပေါင်မှာ ရေစိုနေတာလေး တွေ ရှိတာမို့ အဝတ်ခြောက်နဲ့ သမီးသုတ်ပေးတယ်။ သမီး အမေ့နောက်မှာ ခေါင်းလေး ငုံ့ပြီး ပေါင်နောက်ပိုင်းကို သမီး သုတ်ပေးနေချိန်မှာ ထဘီအနားစလေးကလည်း ချိတ်နဲ့ချိတ်ထားတုန်းပဲ။ သမီးအမေကလည်း ရပ်နေ ပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဝမ်းက နောက်တစ်ကျော့ ရုတ်အန် ထွက် ကျလာတာလေ။ သမီးခေါင်း ပေါ် ကျကျတာတွေ ဖြစ်ဖူး တယ်နော်။ သမီးအမေဆိုတာ မျက်ရည်ကျယူရော။ အဲဒီ တုန်းကလည်း သမီးရယ်မော လိုက်၊ စကားပြောလိုက်နဲ့ အမေ့ကို သန့်စင်တာတွေ ချက်ချင်းလုပ်ပေးခဲ့တယ်။ အမေ့ချေးပဲ အမေရယ်။ ခေါင်းလျှော်လိုက်ရင် စင် သွားတာပါပဲ။ အမေ့ချေးက မွေးပါတယ်အမေရဲ့လို့ ပြော ခဲ့တာကို သမီးအမေ ပြန် ပြန်ပြီး သတိတရနဲ့ ပြောပြော ပြရင်း မျက်ရည်ကျတတ်တယ် သမီး။ အခုလည်း အဖေ့ အတွက် သမီး လုပ်ပေးရပြန်ပြီ’ သမီးခေါင်းကို ပွတ် သပ်ပေးရင်း အဖေပြောရှာ တယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက အဖေ စိတ်ထိခိုက်သွားရတယ် အမေ။ ရုတ်တရက် အမော ဝင်လာတယ်။ ဆေးထိုးဆေး

တိုက်နဲ့ ကုသပေးခဲ့ မနော် ခြောက်နာရီနဲ့ ဆယ်မိနစ်မှာ အဖေဟာ အဖေ့ကိုပွေ့ထားတဲ့ သမီးရဲ့ရင်ခွင်မှာ ဆုံးရှာတယ် အမေ။ အဖေဟာ ဘုရားစာ ကို ကိုယ်တိုင် ရွတ်ဆိုသွားနိုင် တယ်။ ငိုနေတဲ့ သမီးကို ကြည့်ပြီး....

‘သွားတော့မယ်သမီး’ လို့လည်း ပြောသွား တယ်။ သတိအလွန်မြဲတာ ပါ။ အဖေဟာ သမီးရင်ခွင် မှာ အိပ်ပျော်သွားသလိုမို့ မျက်စိမှိတ်ချလို ငြိမ်သက် သွားတာမှ ညင်ညင်သာ သာလေးပါအမေ။ ခုတော့ အဖေဆုံးပါပေါ့လား အမေ ရယ်။ သမီးလေ အော်ဟစ် ငိုချလိုက်မိပါတော့တယ်။ ဘေး အိမ်နီးချင်းတွေ ရောတ လာကြတယ်။ အိမ်မှာ ထူ တွေ ဝင်ကြထွက်ကြနဲ့ မှား လာကြပြီ။ သမီးကတော့ အဖေ့ကို မလွှတ်တမ်း ရင်နှာ ပွေ့ပိုက်ထားရင်း အဖေဆံထိ ပျော့ပျော့နုနုလေးတွေထိ သပ်ပေးနေမိလိုက်၊ အဖေဝမ်း ကို နမ်းမိလိုက်၊ နဖူးလေးထိ နမ်းမိလိုက်နဲ့ အရူးတစ်ပိုင်းပါ အမေ။ အမေဆုံးပါးစဉ်က အဖေ့ရင်ခွင်မှာ ကလေးထီ ခေါင်းတုံးဝင်ရင်း....

‘အဖေ....’ လို့ အားကိုးရာအဖြစ် ခေါ်ရင်း ငိုခဲ့တဲ့သမီးကို အဖေ ဟာ ငိုနေရင်းနဲ့ သမီးဆံထိ လေးတွေသပ်ပေး၊ ကျောထေး သပ်ပေးနေခဲ့တယ်။

‘အဖေရှိပါတယ် သမီး ရယ်၊ အဖေရှိပါတယ်’

လို့ ပြောခဲ့တယ်အမေ။ ခုတော့ အဖေ့ရင်ခွင်ပါ ပျော့ပျော့ ပေါ့လားအမေရယ်။ အဖေ

ဆုံးတာ သြဂုတ်လ ၁၆ရက်
နေ့ပါအမေ။ အဲဒီနေ့က အမေ
ဆုံးတုန်းကလိုပဲ ခြံထဲမှာ
စံပယ်တွေပွင့်လိုက်ကြတာ။
ခြံထဲမှာ စံပယ်သေး၊ စံပယ်
လတ်၊ စံပယ်ပွင့်ကြီးတွေ ရဲ့
လိုက် ဆုံလိုက် ရှိကြတာ။
အမေဆုံးတုန်းကလိုပဲ စံပယ်
တွေပွင့်ကြသလို မိုးတွေလည်း
အမေဆုံးတုန်းကလိုပဲ ရွာတယ်
အမေ။

အဖေ့ကိုအိမ်ထဲက ခြံ
ဝင်းထဲက ခေါ်သွားချိန်ဟာ
အဆိုးဆုံးပါပဲအမေ။ အပြီး
တိုင် ခွဲရပါပေါ့လားဆိုတာ
သမီးသိနေရင်း ရင်ထဲမှာ ဆို
နေတာပါအမေ။ ရင်ခေါင်းထဲ
က ဆို့တက်လာတဲ့ အလုံး
အခဲကြီးဟာ လည်ချောင်းထဲ
မှာ ဆို့တက်နေတာပါ။ ရေ
မွှေးအလွန်ကြိုက်တဲ့ အဖေ၊
အဖေဆုံးတော့ အဖေခေါင်းအုံး
ဘေးမှာ ရှူဆေးဘူးတောင့်
လေးရယ်၊ ညနေခင်းက အဖေ
နောက်ဆုံးခူးခဲ့တဲ့ စံပယ်ပွင့်
တစ်ဆုပ်ရယ်၊ အဖေ့အင်္ကျီ
အိတ်ကပ်ထဲမှာ စံပယ်ပွင့်ကြီး
သုံးပွင့်ရယ် ရှိနေတာပါအမေ။
အဖေ သမီးကို မှာထားတာ
ရှိဖူးပါတယ်အမေ...။

တစ်နေ့ကျရင် အဖေ
အဝတ်တွေကို ဆင်းရဲနွမ်းပါး
သူ ဘုရားတရားမြို့သူကို လှူ
ပါ သမီးရယ်။

ဆိုတဲ့ စကားပါ။ သမီး
လှူပေမဲ့ အဖေအဝတ်တစ်စုံ
ကိုတော့ သမီးချန်ခဲ့ပါတယ်။
အရင်တုန်းက အမေ့အဝတ်
တစ်စုံကို ချန်ထားခဲ့ဖူးတဲ့သမီး
ဟာ အခုတော့ အဝတ်နှစ်စုံ
ကို ချန်ရတဲ့သမီး ဖြစ်ပါပေါ့
လား အဖေ့အမေရယ်။

အဝတ်နှစ်စုံကို သမီး

လျှော်ပါတယ်။ နေပူလှန်းပါ
တယ်။ ခြောက်သွားတဲ့အခါ
ရေလေးဖျန်းပြီး မီးပူတိုက်ပါ
တယ် အဖေ့အမေ။ ရေငွေ့
ကနေပြီး မီးပူကြောင့်တက်လာ
တဲ့ အငွေ့ထဲမှာ ရေမွှေးနဲ့၊
ပေါင်ဒါနဲ့ သင်းနေတတ်တဲ့
အဖေ့ကိုယ်သင်းနဲ့၊ ပြီးတော့
အမေ့ကိုယ်သင်းနဲ့။ သမီး
မီးပူ တိုက်ရင်း ရှူရှိုက်ရင်းနဲ့
မျက်ရည်ကျနေပါတယ် အဖေ့
အမေ။

အမေ့ဘေးမှာ အဖေ
တယောလေးကြီးညှိနေတယ်
လို့ ထင်တဲ့အခါထင်မိ။ အဖေ
နဲ့အမေ တရားစာအုပ် ကိုယ်စီ
နဲ့ ငြိမ်သက်ထိုင်နေတယ်လို့
ထင်တဲ့အခါထင်မိ။ သမီးကို
ကြည့်ကြနေတယ်လို့ တွေးတဲ့
အခါတွေ။ ထင်တဲ့အခါ
ထင်။

မိဘကို လွမ်းတဲ့သမီး။
မခွဲနိုင်တဲ့သမီး။ အဖေ့အမေ
အဝတ်အစားတွေအားလုံးကို
အဖေမှာသလို မလှူဖြစ်ဘဲ
တစ်စုံတော့ချန်ထားမိတာဟာ
စကား နားမထောင်တာ
မဟုတ်ပါဘူးအဖေ။ အဖေ့နဲ့
အမေ့ရင်ခွင်ကို ရနိုင်သမျှ
လေး ရနိုင်ဖို့ပါ။ အဖေ့အမေ
ကိုယ်သင်းနဲ့လေးကို ရှူရှိုက်
ရင်းနဲ့ အဖေ့အမေ့ရင်ခွင်မှာ
ခေါင်းဝှေ့ဝင်နေရတဲ့ ခံစားမှု
တစ်ခုကို ရနိုင်သမျှ ရနေဖို့
ကြိုးစားယူလိုက်ရတာပါ။
အဲဒီအဝတ်နှစ်စုံဟာ သမီး
သက်တမ်းတစ်ခုလုံးအတွင်း
မှာတော့ ကျန်နေခွင့် ရှိနေခွင့်
ပိုင်ဆိုင်နေခွင့်လေး ပေးလိုက်
ပါတော့အဖေ့အမေရယ်....။

မျှဝေခံစားခြင်းများစွာဖြင့်
မဟူရာလျှိုင်ကော်၊

သင်ရှာနေတဲ့ . . .

သရဖယ်ကျော်သိင်္ခ

နိုင်ငံခြားပြန် သူ့အလုပ်အကိုင် (ကုန်-ခြံ)

မယ်ဒွီလက္ခဏာဆရာကြီး

(နာမည်ပေး... အခါပေး... ယတြာပေး...)

အထူးအကြံပေး ဟောချက်များ)

အထူးယတြာ-အဆင်ပြေသောအချစ်ရေးများအတွက်

ထောက်ခံချက်ပေါင်းများစွာဖြင့်...

အလုပ်အကိုင် အကြံပေး အလုပ်အကိုင်

Ph: 09 733 24885, 09 618 3339

အလုပ်အကိုင် အကြံပေး အလုပ်အကိုင်

အလုပ်အကိုင် အကြံပေး အလုပ်အကိုင်

အလုပ်အကိုင် အကြံပေး အလုပ်အကိုင်

အလုပ်အကိုင် အကြံပေး အလုပ်အကိုင်

ဟောခန်း(၁) ခြံအမှတ် (၈၀)၊ ပြည်ထောင်စုလမ်းမကြီး
၅၀-ရပ်ကွက်၊ ပြောက်ဒဂုံ။

သူနှင့် မဆိုင်သလို
 ကျွန်တော့်ကို တစ်လှည့်
 ငဲ့ကြည့်ပြီး ပြန်အိပ်၏။
 ပထမတော့ ရင်ထဲ
 ထူထူထောင်ထောင်တော့
 ဖြစ်သွားသေးသည်။ ပြီးမှ
 ကျေနပ်သလို ရှိသွား၏။
 စိတ်ထဲလုံခြုံသလိုလည်း
 ဖြစ်သွားကာ
 ယခင် လေးပင်သလို
 ရှိနေသော စိတ်ဒုက္ခများ
 ပြေလျော့သွား၏။
 မတူကွဲပြားသော
 အသံတို့က
 တစ်ပြေးညီဖြစ်သွားသည်။
 သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီး
 နောက်ကို တစ်ချက်
 လှည့်ကြည့်မိတော့
 အခြေအနေက
 ယခင်အခြေအနေအတိုင်း
 မဲလုံးကြီးက သူနှင့်
 မဆိုင်သလို အိပ်နေသည်။
 သူ့စိတ်ထဲ တုံးတုံးချပြီး
 သက်သောင့်သက်သာ
 ဖြစ်သွားပြန်သည်။
 တကယ့်ကို
 ပြောင်းလဲသွားတာ။
 ဖြစ်ရပ်များက
 ဆန်းကြယ်၏။
 ကြေကွဲဝမ်းနည်း
 လေလေ ကြေကွဲစရာ
 ဝန်းရံလေလေ ဟူသော
 စာပိုဒ်ကို
 သွားသတိရမိသည်။ ယခု
 သူဖြစ်နေသောအဖြစ်နှင့်
 ဘာမျှမဆိုင်သော်လည်း
 ရင်ထဲ၌ တွေးမိနေတာ
 အမှန်။ သူ့စိတ်မှာ
 အသားပိုတစ်ခုလို
 ပိုထွက်နေသော
 ဆူးတွေကို နတ်တွေက
 ကြည့်ရှုရိုက်ချိုးလိုက်တာ
 လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

လူတစ်ယောက် အိမ်ပြန်ချိန်တွင်
 မိသားစုဆီသို့ စိတ်လက်ချမ်းသာစွာ
 ပြန်နိုင်ဖို့ဆိုတာလို၏။
 သူသည် အရက် မသောက်။
 မိသားစုကိုသာ အာရုံစိုက်သောသူဖြစ်သည်။
 ဇနီးဖြစ်သူက သူ အိမ်ပြန်ချိန်
 ၁၀ နာရီခွဲအထိ မအိပ်သေးဘဲ
 တီဗွီကြည့်ရင်း ထမင်းခူးပေးနိုင်ဖို့
 စောင့်နေတတ်သည်။ သားနှင့်သမီးက
 အိပ်သည့်အခါလည်း ရှိသလို မအိပ်ဘဲ
 ဖအေပြန်အလာကို မုန့်စောင့်နေသော
 ကာလတွေလည်း ရှိတတ်သည်။
 သူ့မိခင်ကြီးကတော့ ကိုရီးယားကား
 ပြီးသဖြင့် ဘုရားဝတ်ပြုပြီး အိပ်သည်။
 မနက်လေးနာရီ နိုးသည်။
 ရေချမ်း၊ ဆီမီးအမြဲလိုလို ဘုရားဝတ်ပြု
 ကပ်လှူတတ်သည်။ မနက်
 သူ အိပ်ရာထမှသာ တွေ့တတ်၏။
 အမြဲတမ်း အိမ်ကို ပြန်တိုင်း၊
 အိမ်နားကို ရောက်ခါနီးတိုင်း
 သူ စိတ်သောကရောက်ရ၏။
 သူက ဒီရပ်ကွက်ထဲကို ပြောင်းလာနေတာ
 ၃ နှစ်ပဲ ရှိသေးသည်။ ဒီနေ့လောက်
 သာယာသောနေ့ သူ အိမ်ပြန်ရတာ
 ကျေနပ်ကြည်နူးမိသည့်အခါမျိုး
 မရှိခဲ့ဖူးဘူး။
 □
 သူက မြို့ထဲကို မနက် ၇ နာရီ
 ထိုးကတည်းက သွားရသည်။

မဏ္ဍာဇင်ဂေါ်ကီ

မလေးပြစ်သော ဝတ္ထု

ကျီးနှောင်မိုး

အသွားက ဆိုင်ကယ်နှင့် ဖြစ်သည်။ သူ့အမျိုးသမီးက နေ့လယ် ၁၁ နာရီလောက်ကျမှ လိုင်းကားဖြင့် လိုက်လာကာ ထမင်းချိုင့်ပါ ယူလာ၏။ ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် ဆိုင်ကယ်ယူပြီး ပြန်သည်။ သူက ည ၁၀ နာရီ ဆိုင်ပိတ်မှ ပြန်ရ၏။ သူ့ဌေးက သူ့အစ်ကိုဆိုတော့ လုပ်ငန်းတာဝန်တွေကို သူ့အပေါ် အကုန်ယုံကြည်ပြီး လွှဲထားတတ်သည်။ သူ၏အကျင့်စာရိတ္တကို စိတ်ချသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ထဲ မြို့ထဲမှာတင် သုံးဆိုင်လောက် ရှိသည်။ အစ်ကိုသူဌေးကိုယ်တိုင် တစ်နေ့လုံးသုံးဆိုင်ကူးပြီး စီမံခန့်ခွဲရသည်။ သူက ဒီဆိုင်တာဝန်ခံမျိုးသာ၊ မန်နေဂျာပုံစံမျိုးသာ။ တနင်္ဂနွေရက်မှလွဲပြီး သူတို့ဆိုင်တွေ ပိတ်ရက်မရှိ။ အခါကြီးရက်ကြီးတော့ ပိတ်ပေးသည်။ မိသားစုနှင့်တစ်ရက်သာ တွေ့ခွင့်ရအနားယူရသော်လည်း အစ်ကိုသူဌေးက အပိုတာဝန်တွေ ပေးသေးသည်။ သူ့ဆန်စား ရဲမှဆိုသလို ငြိငြိငြိမူကင်းအောင် လုပ်ပေးရသည်။

ဒီအိမ်လေးက မြို့နှင့် အလှမ်းဝေးပေမဲ့ ည ၁၀ နာရီအထိ ဘူတာကြိုကားရှိနေသည်။ ဒီအိမ်က အစ်ကိုက အပိုင်ဝယ်ပေးထားသော အိမ်ဖြစ်သည်။ သူ ဒီမှာ နေရတာကို ကျေနပ်သည်။ ဝေးပေမဲ့ အိမ်ပိုင်ကိုး။ အစ်ကိုသူဌေးက ဝယ်ပေးထားတယ်ဆိုပေမဲ့ သူလုပ်ခထဲက ကိုယ်ပိုင်ပိုင်ဆိုင်တစ်ဝက်သာသာ ရှိ၏။ အစ်ကိုက တော်ပါသည်။

တစ်ခါတလေ
ဂရုစိုက်ပြီး
စောပြန်ကြည့်လည်း
မဲလုံးက
ဟောင်သည်
တိတ်တိတ်လေး
ခိုးပြန်ကြည့်
တော့လည်း
မဲလုံးက
ဟောင်ပြန်သည်။
သူ့စိတ်ထဲ
သူနှင့် မဲလုံး
နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
ရှုပ်ထွေးသော
ပြဿနာတွေ
ဘာတွေရှိခဲ့သလဲ
ဆိုတာ
စဉ်းစားမရ

လစာထဲက မဖြတ်သည့် အပြင် သူ့အမျိုးသမီးကိုလည်း နေ့ဝက်လစာ ပေးထားသေးသည်။

သူ ခြံတံခါးဖွင့်ဝင်လိုက်တော့ ဇနီးသည်က-

“ဟင် မဲလုံးကြီးဟောင်သံလည်း မကြားရဘူး ရှင် ပြန်လာပြီ”

သာယာကြည်လင်နေသောစိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်တော့ ဖြစ်သွားသေး၏။ ဒါပေမဲ့ ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။ သူ ပြန်လာတိုင်း မဲလုံးက အမြဲဟောင်နေကျကို မဟောင်အောင်လို ထန်းလျက်၊ သကြားလုံး၊ မုန့်တွေ ကျွေးလည်း မရ။ ကျွေးတာ စားသည်။ ပြီးတော့ ဟောင်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မဲလုံး မရှိ

ဘူးဆိုပြီး ခပ်သွက်သွက် လမ်းလျှောက်မိတော့ အသံမပေးဘဲ အမှောင်ကနေ ချောင်းပြီး ကိုက်တော့ မလိုလုပ်သည်။ ခွေးကြောက်သောသူ အိမ်နားရောက်ခါနီးတိုင်း ချွေးပြန်အောင် ထိတ်လန့်မိ၏။

မဲလုံးက တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနေသော ခွေးတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ အသံကလည်း ဟိန်းနေပြီး မာန်အပြည့်ရှိသည်။ သူ့အိမ်နှင့် လေးအိမ်လောက်ဝေးသော ကိုတင်အောင်အိမ်က ခွေးဖြစ်သည်။ သူ့ကို နေ့ခင်းကြောင်တောင် ဘယ်တော့မှ မဟောင်။ ညပြန်တိုင်း ဟောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တနင်္ဂနွေပိတ်ရက် ညပြန်တိုင်းလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်။

ဆိုင်ကယ်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပြန်သည်ဖြစ်စေ ဘယ်တော့မှ ဟောင်လေ့မရှိ။ ခေါင်းပင်ထောင်မကြည့်။ ထိုခွေးနှင့် သူရေစက်က ဘယ်ဘဝကမှန်းမသိ။ ခွေးပိုင်ရှင် ကိုတင်အောင်ကတောင် သူ့ခွေးက သူ့ကို ညတိုင်းဟောင်၊ နံနက်ဦးဆွဲတက်လို့ အားနာကြောင်း တွေ့တိုင်းပြော၏။

ခွေးသားစားလျှင် ခွေးဟောင်သည်ဟု ပြောကြသည်။

သူက စားဖို့ မပြောနှင့် မြင်တောင် မမြင်ဖူးဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ကို ဘယ်ခွေးမျှ မဟောင်၊ မဲလုံးကြီးနှင့်ကျမှ အမြဲအဟောင်ခံနေရသည်။ ဇနီးကတောင်-

“ရှင် ငယ်ငယ်ကများ ခွေးသားကို ဒီပြင်အသားဆို

ပြီး တစ်ဦးဦးက လိမ်ကွေးထားလို့များလား”

ရှုတ်ချသလို နောင်သလိုနှင့် ပြောသည်။ သူ့ထဲလည်း သူမနှင့် အိမ်ထောင်မကျခင်တုန်းက အရက်ချွေးကိုး။ ဇီးသမားကိုး။ သူမပြောမှ သူ ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ သူ သောက်စားစဉ်က အသားငါး မမြည်းတတ်၊ အသားငါး သားကြီးငါးကြီး မစားတာ ယခုအထိ။

အဲဒီတော့ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမရ။

မဲလုံးကြီးနှင့်ကျတော့မှ သူသည် ခွေးသားစားသူ ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

ဇနီးသည်က ထမင်းခွဲပြင်နေရင်း-

“ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ မဲလုံးကြီး သေသွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်လောက်ပါဘူး”

သူ့စိတ်ထဲ မနာလိုသလိုတော့ ဖြစ်သွားသည်။ ယောက်ျားကို ဟောင်သည့်ကိုက်ဖို့ ဆွဲသည့် ခွေးကိုမှ စာနာသနားနေပေးနေ၏။ သူက ခွေးအလွန်ကြောက်သည်။ ဒါကို သတိမပြုမိဘဲ ပြောပုံရ၏။ ပြီးတော့ မဲလုံးကြီးက ဟောင်သည့် ခွေးဆိုတော့ အတော်မုန်းစရာကောင်းသည်။ ကိုက်တော့မကိုက်၊ လိုက်ဆွဲချင်သေးသည်။ မဲလုံးက ခွေးနက်ဆိုတော့ ပိုဆိုးသည်။

သူတို့သားအမိတွေထဲတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်။ ခွေးချစ်သူတွေ၊ မဲလုံးကလည်း တစ်ရပ်ကွက်လုံး အချစ်တော်။ သူ့သားသမီးတွေမှာလျှင် လမ်းထဲက ကလေးတွေနှင့်အတူ မဲလုံးနှင့် ဆော့

နေကျ။ သူ့အမေနှင့်တောင်
မဲလုံးက အဆင်ပြေနေသေး
သည်။

သူနှင့်သာ ဘယ်လိုဖြစ်
မှန်း မသိတာ။ သူ့ဆို အနံ့က
အစ သိနေသလား၊ မသိ။ လမ်း
ထဲချိုးဝင်လိုက်တာနှင့် ဟောင်
တော့တာပဲ။ ဘယ်သူပစ္စည်း
မှလည်း မယူ၊ မဟုတ်တာ
မလုပ်သည့်သူကို စွတ်ဟောင်
တော့ ကြာလာတာနှင့်အမျှ
ရှက်လာသည်။

လမ်းထဲမှာ ဆယ်နာရီ
ကျော်တာနှင့် ဟောင်လျှင် သူ
လိုအားလုံးက သိနေကြတာ
ပဲ။ တစ်ခါတလေ ဂရုစိုက်ပြီး
စောင့်ကြည့်တယ်။ မဲလုံးက
ဟောင်သည်။ တိတ်တိတ်
လေး ခိုးပြန်ကြည့်တော့လည်း
မဲလုံးက ဟောင်ပြန်သည်။
သူစိတ်ထဲ သူနှင့် မဲလုံးနှစ်ဦး
နှစ်ဖက်ရှုပ်ထွေးသော ပြဿနာ
တွေ ဘာတွေရှိခဲ့သလဲဆိုတာ
စဉ်းစားမရ။

‘ကိုဝဏ္ဏ ရှင်ပြန်လာ
တော့ မဲလုံးကြီးကို တွေ့ခဲ့
သလား၊ ဟိုအရက်သမားတွေ
ကများ ဟင်းလုပ်ပစ်လိုက်ပြီ
လားလို့ တော်တော်ရက်စက်
ဘဲလူတွေ’

သူ့ဇနီးက မဲလုံး
အကြောင်းကိုတွေးပြီး စိုးရိမ်
သောကများကာ အရက်
သမားတွေကို ယိုးစွပ်နေ
သည်။ သူ့ကို မဲလုံးကြီး
မဟောင်တော့တာကို သတိ
မရဘူး။ ဒီအတွက် ဝမ်းသာ
ဖို့ မစဉ်းစားဘူး။ မဲလုံး သူ
ကို မဟောင်တော့တာနှင့်
သေပြီလို့ တွေးနေသည်။
ဟောင်ခြင်းကပဲ အမြဲတမ်း
အမှန်တရားပဲ ဖြစ်နေသလို။
အိပ်မောကျနေသော သားနှင့်

သမီးနှီးလျှင်လည်း ထိုသို့စိုး
ရိမ်သောက ရောက်ဦးမည်။
အမေလည်း ဘာထူးဦးမှာလဲ
မဲလုံးအတွက် ပူပင်သောက
ကို အမျှဝေမေတ္တာပို့ဦးမည်။
သူ့ အဝတ်အစားလဲ
လိုက်ပြီး ဇနီးသည် ပြင်ထား
သော ထမင်းပိုင်းတွင် ဝင်
ထိုင်လိုက်၏။

ဇနီးက သားနှင့်သမီးကို
နှိုး၍ ဆီးတည်သည်။ အမေ
ချောင်းဟန့်သံကြားရသော
ကြောင့် အမေလည်း နိုးနေ
လိမ့်မည်။

အသီးအရွက်ကြော်၊ မြူ
ရွက်သုပ်၊ ငါးလေးအိုးကပ်
ချက်နှင့် ငါးပိရည်ကျိုတို့စရာ
အပြင် ပိန်းရိုးဟင်းချိုလေးကို
ငါးဖယ်ရိုးဖြင့် ချက်ထား
သည်။ မနက်ဟင်းက
ထမင်းချိုင့်မို့ အရည်သောက်
မပါ။

သူ့ ထမင်းကို တုံ့
ကနန်း ဆိတ်ကနန်း စားနေ
ရင်း မဲလုံးကြီး သူ့ကို
မဟောင်တော့သောကြောင့်
ပျော်နေသည်။ ရင်ထဲကြည်
နူးမိသောအသိက ဘယ်အရာ
နှင့်မှမလဲနိုင်။ ကျေနပ်နှစ်
သက်မိတာလည်း ချိုမြိန်လွန်း
လှ၏။

ကလေးနှစ်ယောက်
အိပ်ရာထဲပို့ပြီးသောအခါ ဇနီး
သည် သူ့ စားနေသော
ထမင်းပိုင်းဘေး ဝင်ထိုင်
သည်။ သူ့ ထမင်းစားတာကို
အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး ‘ရှင်
ကလည်း ဟင်းတွေ ထည့်
စားပါတော်’ ဆိုကာ ဟင်း
ခပ်ထည့်ပေး၏။

သူမကို သူတစ်ချက်ပင့်
ကြည့်လိုက်သည်။ ဒါကို သူ
ဇနီးက သိ၏။

‘ကိုဝဏ္ဏ ရှင် ဘာကြည့်
တာလဲ၊ ရှင်ကြည့်ရတာ ဒီ
ကနေတစ်မျိုးပဲ’

ဇနီးသည် စိတ်ထဲ
တောင်ရွှေမြောက်ရွှေတွေး
တောသွားပြန်၏။

ပြီးတော့-
‘ကိုဝဏ္ဏ’

သူက ထမင်းစားနေ
ရင်း ဇနီးကို ထူးကြည့်ကြည့်
လိုက်သည်။

‘ရှင်ပြန်လာတော့ မဲလုံး
ကြီးကို တကယ် တွေ့ခဲ့သေး
သလား’

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်
၏။

‘ဒါဆို ရှင် တစ်ခုခုများ
လုပ်ခဲ့သလား၊ ရှင်ကို ဟောင်
လို့ လိုက်ဆွဲနေလို့ ရှင်ဒေါသ
နဲ့များ မဲလုံးကြီးကို သတိ
လိုက်သလား’

သူက ထမင်းလုတ်ကို
ဝါး၍ မျိုချပြီး တစ်ချက်ပြုံး
ကာ သူ့ဇနီးအတွေးအခေါ်ကို
သဘောကျ၍-

‘မဟုတ်ရပါဘူး မူမူရာ
မင်းတို့အချစ်တော် မဲလုံးကြီး
ကို တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ငါ ဘာမှ
မလုပ်ရပါဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်
က မဟောင်တော့တာ တစ်
ချက်ခေါင်းထောင်ကြည့်ပြီး
အိပ်နေရာကတောင် မထဘူး
ပြန်အိပ်နေတာ’

ထိုအခါ ဇနီးသည်က
အံ့သြသလို မယုံသလိုဖြင့်-
‘ရှင်’

ခဏတိတ်ဆိတ်သွား
သည်။ မယုံမည်ဆိုလည်း
မယုံစရာ။ အံ့သြမည်ဆို
လည်း အံ့သြစရာ။ ဒီအဖြစ်
က နှစ်နှင့်ချီနေပြီဆိုတော့-
‘ဟုတ်လို့လား ကိုဝဏ္ဏ၊
မူကို ညာပြောတာ မဟုတ်

ဘူးနော်’
သူ ထမင်းစားခြင်းကို
လက်စသတ်လိုက်ပြီး-

‘မညာပါဘူး တကယ်၊
တကယ်ကို မဟောင်တော့
တာပါ မူရာ။ ပန်းကန်ဆေး
လိုက်၊ ထမင်းပိုင်းသိမ်းလိုက်
မယ်၊ ပြီးမှ ပြောပြမယ်
ဟုတ်ပြီလား’

ဇနီး မူက တုဏှိဘော
ဖြစ်ကာ ဘုမသိ ဘမသိနှင့်
ထိုထိုဤဤ တွေး၍ ပန်း
ကန်ဆေးနေသည်။

သူက ထမင်းပိုင်းသိမ်း
ကာ ရေသောက်ပြီး ပွင့်ထား
သော တီဗွီရှေ့ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။ ပြီးတော့ စီးကရက်
ဖွာကာ မနေ့ညကအဖြစ်ကို
တွေး၍ သူ့ကိုယ်သူ မရှက်
မကြောက် အသံထွက်ရယ်
လိုက်မိတော့သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သော
ကြောင့် အိမ်တွင် သူ့ အနား
ယူနေသည်။ တစ်ပတ်လုံး
မဖတ်ဖြစ်သော ဂျာနယ်တွေ
စာအုပ်တွေကို အိမ်ရှေ့ယန်းပင်
အောက်၌ ထိုင်ဖတ်နေ၏။
မနက်ပိုင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ခဏထွက်ပြီး စီးကရက်
သောက်လိုက်၊ ရေနွေး
သောက်လိုက်ဖြင့် မဖတ်ရ
သေးသော သတင်းဆောင်း
ပါးများကို ဖြိုရသည်။ ထို့
နောက် ထမင်းစားပြီး ဝယ်
ထားသောစာအုပ်များထဲက
တစ်အုပ်ကို ဖြိုရသည်။

မျက်လုံးညောင်း၍ နွေ
လယ်ခင်းတွင် တစ်နာရီ
လောက်အိပ်ကာ နိုးတော့ စာ
ဆက်ဖတ်သည်။ ဒါက သူ၏
တနင်္ဂနွေအားလပ်ချိန် အပန်း
ဖြေခြင်းပင်။ တနင်္ဂနွေ၏

အားလပ်ချိန်က အလုပ်ကိစ္စ မရှိလျှင် ဘယ်မှမသွားဘဲ လုပ်နေကျအတိုင်း စာဖတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ညနေ ၄ နာရီလောက်တွင်တော့ အစ်ကိုသူဌေး ရောက်လာသည်။

‘ဟောကောင် ဝတ္ထု ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ဦး’

‘ဘယ်လဲ အစ်ကို’

‘မန္တလေးက စဉ်းသည်တွေ ရောက်နေတယ်။ အဲဒါ ငါက ညစာကျွေးမယ်ပြောထားတာ သူတို့က သောက်ဦးမှာဆိုတော့ ကြာမှာ၊ ငါက ဒီကနေ့ည ရွှေဆံတော်မှာ ပွဲတော်အတွက် အစည်းအဝေးက ၈ နာရီရှိတယ်။ အဲဒါ ငါနဲ့လိုက်ပြီး ဧည့်ခံပေး၊ ငါကတော့ ဘုရားကို သွားရမှာ။ ရေချိုး’

အစ်ကိုသူဌေးက ထိုသို့ပြော၍ သူ့ကို ရေချိုးခိုင်းသည်။ ပြီးတော့ အမေနှင့် စကားပြောနေ၏။ အမေက သူ့အဒေါ်အရင်းကိုး၊ သားနှင့် သမီးကိုလည်း မုန့်ဖိုးပေးသေးသည်။ အစ်ကိုက သူတို့မိသားစုအပေါ် အလွန် ကောင်းသောကြောင့် အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမား မဟုတ်တော့ဘူး။ မိသားစုလုပ်ငန်းလို ဖြစ်နေသည်။

သူ ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲကာ အစ်ကိုနှင့် လိုက်ခဲ့သည်။ မန္တလေးက ဧည့်သည်တွေက ကုန်သည်တွေပါပဲ။ အဲဒီအထဲတွင် သူနှင့် တက္ကသိုလ်မှာ ဆုံးမသော သူငယ်ချင်းတစ်ဦး ပါလာ၏။ အစကတော့ မမှတ်မိ၊ ပြောရင်းဆိုရင်း သတိရလာသည်။ နောက်ပြီး ထိုသူငယ်

စိတ်ထဲတွင်
တယ်လီပသီ
အရ
မဲလုံးတစ်ကောင်
သူ့ကို
ကြောက်လန့်ခြင်း
မဟုတ်ဘဲ
သတ္တဝါ
တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး
နားလည်ခြင်း
ဟူသော
ငြိမ်းချမ်းခြင်း
အရိပ်တစ်ခု
ဖြစ်ထွန်း
သွားတာကို
သူ
သိလိုက်သည်

ချင်းက မူမှနှင့်လည်း ရင်းနှီးသည်။ ဒီပြင် သူနေသော ဓေတ္တရာမြို့သစ်ထဲ၌ သူညီတစ်ယောက်နေတာကို အိမ်မသိဖြစ်နေသောကြောင့် သူညီအိမ်ကို သူက ရှာပေးရဦးမည်။ သူညီအိမ်ကို စုံစမ်းပေးရဦးမည်။

ည ၇ နာရီထိုးသောအခါ အစ်ကိုသူဌေးက ပြန်သွားသည်။ ည ၉ နာရီထိုးမှ ဝိုင်းသိမ်း၏။ တချို့ဧည့်သည်တွေက ဟိုတယ်ပြန်ကြပြီး သူငယ်ချင်းကို မြို့သစ်လိုက်ပို့ရန်အတွက် ပြန်လာခဲ့ရသည်။ သူငယ်ချင်းက သူ့အိမ်ကိုဝင်၍ မူမှကိုလည်း နှုတ်ဆက်သေးသည်။ ပြီးတော့ ညကြီးမိုးချုပ် သူညီအိမ်ကို လိုက်ရှာရ၏။

သူ ထိုညက အိမ်ကို ပြန်ရောက်မပဲ အိမ်မှာ ကျန်လို့ မရ။

သူ့သူငယ်ချင်းညီအိမ်ကို ညကြီးမိုးချုပ် လိုက်ရှာရသေးသည်။ သိပ်မရှာရ သူငယ်ချင်းညီအိမ်ကို တွေ့ခဲ့၏။ ထိုတွင် ဇာတ်လမ်းက ပြန်ဆက်ပြန်သည်။ သူငယ်ချင်းက ဘီယာသောက်မည်ဆိုကာ သူ့ကိုပါ ဆွဲခေါ်သည်။ အားနာနာဖြင့် ပြန်ပါသွားပြန်သည်။

ဆိုင်ရောက်တော့ မသောက်တာကြာပြီဖြစ်သော သူ့ကို ဘီယာတိုက်ပြန်သည်။ ငြင်း၏။ မရ။ ဟိုဆိုင်မှာ နှစ်ခွက်လောက် သောက်ထားပြီဖြစ်သောကြောင့် ငြင်းသော်လည်း မရ။ မရသည့်နောက် ဆုံးဘီယာတစ်ခွက် ထပ်သောက်လိုက်ရသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းညီအစ်ကိုစကားကောင်းနေ၏။ နောက်တစ်ခွက် နောက်တစ်ခွက်ဖြင့် ဘီယာတွေ များသွားသည်။ မသောက်တာကြာတော့ မူးလာ၏။

သူ အိမ်ပြန်ချင်နေသည်။

သူ့သူငယ်ချင်း ညီအစ်ကိုကလည်း စကားတော်တော်နှင့် ပြတ်မည်မထင်။ ပြီးဦးမှာလည်း မဟုတ်။ ဒါကြောင့် သူ ခွင့်တောင်း၍ ပြန်ခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းက လိုက်ပို့မည် ပြောသေးသည်။ သူက -

‘ရတယ်။ မင်းတို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြ။ ဒါ ငါတို့ရပ်ကွက်ထိပ်ပဲ၊ ညတိုင်း ငါ ဒီကနေ လမ်းလျှောက်ပြန်နေကျ။ ရတယ်

မင်းတို့ပဲ စကားပြောကျ။ ငါ ပြန်မယ်’

ထိုသို့ပြော၍ သူ လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့သည်။

အခုမှ တာဝန်တွေ ပေါ်ပါးသွားသောသူတစ်ယောက်လို သူစိတ်များ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေ၏။ ထိုပေါ့ပါးလန်းဆန်းမှုက ခဏပဲခံသည်။ အတွေးထဲ၌ လမ်းထိပ်တွင် မဲလုံးကြီးဖြင့် တွေ့ရမည့် အရေးက ဘီယာမူးပင် ခြေသွားသလား မသိ။

သူ့အတွက် ထိုအိမ်ရှေ့ ဖြတ်ရတာကို အတော်ပင် ခက်ခဲနေသည်။ ဒီကနေ့လည်း မဲလုံးကြီးဟောင်းဦးမည်က အသေအချာ။ မဟောင်းလျှင် အသာလေး နောက်ကနေ လိုက်ဆွဲဦးမည်။ ရယ်ပေါင်းများစွာ သူနှင့် မဲလုံးမရိုးနိုင်သော အော်ပရာ။

အိမ်ကိုရောက်ဖို့ ဒီလမ်းက မပြန်လို့ကို မရတာ။ တခြားလမ်းရှိလျှင် ဘယ်လောက်ဝေးဝေး သူကွေ့ပစ်ပြန်မည်မှာ အမှန်။ သူက နူးကြောက်တတ်သောကြောင့် ပို၍ ဆိုးသည်။

သူက လမ်းထဲကွေ့ဝင်လိုက်သည်နှင့် မဲလုံးကြီးက ဟောင်တော့သည်။ ကြောက်လန့်နေသောစိတ်သည် ငါ့ကိုမှ ရွေးဟောင်သလားဟူသော အားငယ်စိတ်ပါ ဖြစ်ထွန်းသွားသည်။ အားငယ်စိတ်နှင့်အတူ လူသည် အပူရှိန်ကြောင့် ထုံထိုင်းတွေဝေ ပူရှိမ်းသွားပြန်သည်။

သူကခွေး ကိုယ်ကလေး သူဟောင်တာကို ကြောက်လန့်လို့ သူက ကိုယ့်ကို ကြောက်လန့်နေတာဟူသော အတွေး

က အမူးရှိန်ကြောင့် သတ္တိ
တစ်စလွင့်ကျလာ၏။ ဘယ်
ကရောက်လာမှန်း မသိသော
ကြော့ဝမ်းနည်းမှုများက
လည်း ပြိုကျလာသည်။

သူ့ကိုယ်သူ စိတ်
မကောင်းဖြစ်သွားတာ အမှန်။
လူဖြစ်ပါလျက် ခွေး
ဘစ်ကောင်၏ဟောင်ခြင်းကို
အမြဲခံနေရတာကို သိပ်ပြီး
ခံယူချင်စိတ် မရှိတော့။ ထို
အခါ ဒေါသသည် တငွေငွေ
လောင်နေသော ဖွဲမီးမှ ဟုတ်
ခနဲ ထတောက်သလို မီး
တောက်သည် လွမ်းခြုံသွား
ပြန်သည်။

ပထမဦးဆုံး ခဲနှင့်
ကောက်ထုဖို့ ကြိုးစားရန်
တွေးမိသည်။

ထိုအခါ လူဖြစ်သော
သူက ခွေးနှင့် ရန်ဖြစ်သလို
ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဆိုသောကြောင့်
ဒါလည်း သူတို့ခွေးလောက
က ခွေးကို ဗလအားကိုးဖြင့်
အနိုင်ယူသည်ဟု ယခင်ထုံစံ
များအတိုင်း မှတ်တမ်းရှိသွား
နိုင်၏။ ဒီပြင် တိရစ္ဆာန်ညှဉ်း
ဆဲမှုဖြင့် လူသားမဆန်ဖြစ်နေ
လိမ့်မည်။

မဲလုံးကတော့ ထိုး
ဟောင်နေ၏။ သူက ငြိမ်၍
ကြည့်နေသည်။

နောက်တစ်ခုက လူလို
စကားပြောပြီး သူနှင့်ဆွေးနွေး
ဖို့။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။
လူသိက္ခာကျနိုင်သည်။ သူ
စိတ်ကို သတိထားမိတာက
သူဟာ လူနှင့် ခွေးနှင့်ဆိုတာ
မရှိတော့တာပဲ။ မဲလုံးနှင့် သူပဲ
ရှိတော့၏။ သက်ရောက်မှု
တိုင်းမှာ တန်ပြန်သက်ရောက်
မှုဆိုတာ ရှိသည်။ ခွေးနှင့်
လူဟူသော ပညတ်တွေ မရှိ

သော သူ့အတွက် လျှပ်တစ်
ပြက် စိတ်အစဉ်အတိုင်း
လူက လိုက်လုပ်သွားသည်။
အမူးစိတ်ကြောင့်လည်း ဖြစ်
နိုင်သည်။

သူ ဘာလုပ်မိသလဲဆို
တာ သတိပြုမိတော့ သူ လေး
ဖက်ထောက်၍ ဟောင်နေ
သော မဲလုံးကိုပြိုင်ပြီး ဟောင်
နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကြောက်
စိတ်တွေ ရှက်စိတ်တွေ ဘယ်
ရောက်သွားသလဲ မသိ။ ည
မှောင်မှောင်ကြီးထဲ လူက
လေးဖက်ထောက်ပြီး ဟောင်
နေသောခွေးဖြင့် ပြိုင်ဟောင်
နေသောမြင်ကွင်းက တကယ်
ကို ဖြစ်ခဲ့သည်။ မဲလုံးမျက်နှာ
နားအထိ သူ ဟောင်သည့်
အတိုင်း လိုက်ဟောင်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

ခဏကြာတော့ မဲလုံးက
သူ့လုပ်ရပ်ကိုကြည့်ပြီး ကြောင်
သွားပုံရသည်။ ဆက်မဟောင်
တော့။ ထိုအခါ သူ ရှေ့တိုး
တိုင်း နောက်ပြန်ဆုတ်သွား
သည်။ နောက်ဆုတ် နောက်
ဆုတ်ဖြင့် အိမ်ခြံတံခါးဝနား
အထိ ရောက်သွားသည်။
မဲလုံး မဟောင်တော့။ သူ့ကို
ဘယ်လို တွေးသွားသလဲ။
ဘယ်လိုမြင်သွားသလဲ မသိ။
မဲလုံးကိုက်လျှင် သူ ခံရမည်
မှာ အမှန်။

သူကလည်း ထိုအချိန်
မဲလုံးကိုက်လျှင် သူက ပြန်
ကိုက်ဖို့ ဝန်မလေးသောအချိန်
ဖြစ်သည်။ မဲလုံးမျက်လုံးထဲ
တွင် သူ့ကို အံ့ဩသွားတာ
တောင် မြင်လိုက်ရ၏။ မဲလုံး
စိတ်ထဲ ဒွါပတွေ ပွားနေပုံရ
သည်။

မဲလုံးက ခြံဝအထိ
နောက်ဆုတ်သွားပြီး နောက်

ဆုတ်လို့မရသောနေရာတွင်
တော့ မဲလုံးကြီးသည် တအိ
အီလုပ်နေတော့သည်။

ထိုအခါ သူက ဟောင်
တာကို ရပ်လိုက်သည်။

လူကတော့ လေးဖက်
ထောက်လျက်သား။ စိတ်ထဲ
တွင် တယ်လီပသီအရ မဲလုံး
တစ်ကောင် သူ့ကို ကြောက်
လန့်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ သတ္တဝါ
တစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး နားလည်
ခြင်းဟူသော ငြိမ်းချမ်းခြင်း
အရိပ်တစ်ခု ဖြစ်ထွန်းသွား
တာကို သူ သိလိုက်သည်။

သူ့စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးသွား
ကာ ထရပ်လိုက်၏။

စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်နေသော
အသားပိုတစ်ခု ဖယ်ရှား
လိုက်သလို လူလည်း ပေါ့
သွားသည်။ ပြီးတော့ မဲလုံး
ကို တစ်ချက်ကြည့်၍ သွား
ပြီကောင်ကြီးဟုဆိုကာ အိမ်
ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

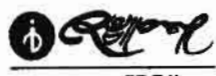
□
ဇနီးသည်သည် သူပြော
တာကို ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြင့် နားထောင်နေသည်။
သူမကိုယ်တိုင် သူ့ကို ထိုသို့
ပြုခဲ့သလားဟူသော မေးခွန်း
ကို မမေးတော့ဘဲ သူ့ကိုသာ
ပြုပြီး ကြည့်နေပါသည်။
စကားပြီးဆုံးသွားသဖြင့် ထို
ခဏ၌ သူနှင့် သူ့ဇနီးသည်
အသက်ရှူသံမှအပ ဘာသံမျှ
မကြားရတော့။ ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံးလည်း တိတ်ဆိတ်
နေသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ လမ်း
ထိပ်က မဲလုံး၏ အူသံရှည်
ကြီးကို ကြားလိုက်ရပါတော့
သည်။

တိုးနောင်မိုး

ဖြန့်ချိရေး

စာပေ
အမှတ် ၁၃၃
၄၀ လမ်း
ကုန်သည်လမ်းနဲ့
မဟာဗန္ဓုလလမ်းကြား
ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း
၃၉၈၂၁၀

ရွှေအမြဲတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၂၆၊ စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၁၃

အခုနောက်ပိုင်းလတွေမှာ ပေးပို့လာတဲ့ စာမူတွေ အများစုဟာ အရင်ကထက် ပိုပြီး ဂရုတစိုက်ရေးသားပေးပို့လာတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရေးအသားပိုင်းကို ကြိုးစားကြတဲ့တိုင်အောင် အတွေးအခေါ်ပိုင်းနဲ့ တင်ပြပုံတွေမှာ လမ်းရိုးဟောင်းထဲက သိပ်မထွက်နိုင်သေးတာကိုလည်း သတိထားမိပါတယ်။ လွတ်လပ်စွာ ရေးသားခွင့်ကို သူတစ်ပါးထံက တောင်းယူရမယ့် ခေတ်အစားကိုယ့်ရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုနဲ့ အရေးအသား လွတ်လပ်မှု အကန့်အသတ်ဘောင်ကို ကျယ်ပြန့်အောင် လုပ်ယူရမယ့်ခေတ်ကို ရောက်နေပြီဆိုတာ အသိပေးလိုပါတယ်။ ဝတ္ထုရေးသူတွေ အနေနဲ့လည်း ဒီသဘောတရားကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ ရသ၊ ဝတ္ထုကောင်းတွေ ရေးထုတ်ဖန်တီးနိုင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုပါတယ်။

၁။ လုပ်သက်က စကားပြောတယ်

စေပိုင်ထွဋ်(ပုသိမ်)

လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုဆိုရာမှာ အသက်အရွယ်ထက် လုပ်သက်က စကားပြောကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ပါ။ ရိုးစင်းပြီး ဆောင်းပါးဆန်ပါတယ်။

၂။ စံပြလောက်သော နောင်တရှိက်ချက်

ရှိန်းခန့်ဇော်(ပင်းတယ်)

ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ရဲ့အစနဲ့ ဖွင့်ပြီး ဝတ္ထုဆန်ဆန် ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပေမဲ့ အရေးအသား မနိုင်နင်းတဲ့အတွက် ဆိုလိုရင်းကို သဘောမပေါက်နိုင် ဖြစ်ရပါတယ်။ စာများများဖတ်ပြီးမှ စာရေးဖို့ ကြိုးစားပါ။

၃။ ငါလာတယ်... သူငယ်ချင်း

နေရိုးရီ

စာညွှန့်ဆန်တဲ့ အချစ်ဝတ္ထုအရေးအသား ဖြစ်ပါတယ်။ ရိုးစင်းနေပါတယ်။

၄။ ရှိခိုးဦးချ ကန်တော့လျက်ပါ အမေ

သျှင်မင်းစိုး

မိခင်မေတ္တာဘွဲ့ဖြစ်ပြီး အရေးအသားပြေပြစ်ပေမဲ့ ရိုးစင်းလွန်းလှတဲ့ တင်ပြပုံဖြစ်နေပါတယ်။

၅။ နေဝင်ကောင်းကင်အောက်က မီးလျှံများ

လင်းလက်အောင်(Y.T.U)

လူပျိုကြီးတစ်ယောက် ဆုံးပါးသွားတဲ့နောက်မှာ အရေးကိစ္စသဘောဆန်ဆန် ဖြစ်ရပ်တွေကို ဖော်ပြရင်း လူသဘာဝကို ရေးဖွဲ့ထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အရေးအသား ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းပြီး စရိုက်ဖော်ရာမှာ သိပ်မပီပြင်ပါဘူး။

၆။ ရေထဲမှာ ရွာတဲ့မိုး

၇။ အသွင်ပြောင်းလေသော

သျှင်လင်းလက်(တောင်တွင်း)

အရေးအသား ရိုးစင်းသလို အတွေးလည်း ရိုးစင်းတဲ့ စာမူနှစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။ စာဖတ်သူကို ဆွဲဆောင်သွားနိုင်သလို ပြောချင်တာကို စာဖတ်သူဘဝင်ကျသွားအောင် မရေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ စာများများ အရင်ဖတ်ပါဦး။

၈။ ရွှေရောင်ဝင်းတဲ့နေ့

၉။ ဘဝ၏ လက်ဆောင်

ခွန်းဆက်(မိုးညှင်း)

စာအရေးအသားကောင်းသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမူပုဒ်စလုံးမှာ အပြန်အလှန်စကားပြောကို ပိုပြီးအားပြုထားပြီး စာရေးသူဘက်က ဝင်ပြောတာတွေ များနေသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ စကားပြော၊ စကားပြော ရောနေတာတွေလည်း တွေ့ရပါတယ်။ ရွှေရောင်ဝင်းတဲ့နေ့ က ရွာမြောက်ပိုင်းနဲ့ တောင်ပိုင်း အချင်းများမှုကို အခြေခံပြီး ဘဝ၏လက်ဆောင် ကတော့ ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို ရေးဖွဲ့ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အတွေးရိုးစင်းမှုကလည်း စာမူတွေကို ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းစေပါတယ်။

၁၀။ ခြောက်... ကိုကိုရယ်

အောင်နန်းမွှေး(သရက်)

အရေးအသား အားနည်းတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး အဓိကပြောချင်တဲ့ အကြောင်းအရာဟာ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်အနေနဲ့ ရေးမယ်ဆိုရင် ပိုသင့်တော်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ နှိုင်းယှဉ်ပြောင်းလဲရေးတွေ လုပ်နေချိန်မှာ ကျေးလက်တောအမျိုးသားထုအနေနဲ့ အရက်သောက်၊ ရန်ဖြစ်ဆိုတာမျိုး ပြီး အချိန်ကုန်နေတဲ့ကိစ္စတွေကို အားမလိုအားမရဖြစ်တာ

ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်အဖြစ် ရေးသား
မယ်ဆိုရင် ပိုကောင်းပါမယ်။

၁၁။ ကမ်းခြေပုံပြင်

ရွှေန(ရော့ဝတ်)

ပင်လယ်အနီးအနားက ရွာတစ်ရွာရဲ့ မှန်တိုင်းကြောင့်
အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းတွေ ကြုံဆုံရပုံကို အခြေတည်ပြီး
ရေးဖွဲ့ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အရေးအသားပြေဖြစ်ပေမဲ့
ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အနေနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းပါတယ်။

၁၂။ ဘဝအဖော်

၁၃။ မသိကိန်း

ရေသန့်

စကားပြော၊ စကားပြော ရောနေတဲ့ အရေးအသားနဲ့ စာမူ
နှစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။ ပြောချင်တာရှိပေမဲ့ အရေးအသား အား
နည်းချက်ကြောင့် ဆွဲဆောင်မှုမရှိလှပါဘူး။ စာမူနှစ်ပုဒ်စလုံး
က ဆင်တဲမြို့နောက်ခံ အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေဖြစ်ပါတယ်။

၁၄။ ဝတ်စုံလေးတစ်စုံ

ဂျွန်မိုး

အရေးအသား ပြေပြစ်တဲ့ စာမူဖြစ်ပါတယ်။ ပြောချင်တာ
ကောင်းပေမဲ့ ဝတ္ထုဘယ်လိုအဆုံးသတ်မယ်ဆိုတာ ကြိုတင်
ထွက်ဆင့်ရနေပါတယ်။ ဝတ်စုံတစ်စုံနေရာက ရေးဖွဲ့ထားတာ
ဖြစ်ပြီး တွေးဟန်ရော၊ ရေးဟန်ပါ ထူးခြားမှုမရှိလှပါဘူး။

၁၅။ စည်းခြားတံတိုင်း

၁၆။ သင်းသည့် ရနံ့

လူမော်

ဝါကျအတိုတွေကို သုံးပြီး ရေးဖွဲ့ထားတာ စာမူနှစ်ပုဒ်
ဖြစ်ပါတယ်။ အရေးအသား ဆွဲဆောင်မှု အားနည်းပါတယ်။
ပြောချင်တာရှိပေမဲ့ တင်ပြပုံက ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းပါတယ်။
စည်းခြားတံတိုင်း က အချစ်ဝတ္ထုဖြစ်ပြီး သင်းသည့် ရနံ့
က ရန်ဘက်ကို ပိုကြိုးစားဖြစ်အောင် တွန်းအားပေးသူ အဖြစ်
မြင်တဲ့ စာမူမျိုးဖြစ်ပါတယ်။

၁၇။ စာပေနှင့် အနုပညာရှိပုံအောက်ဝယ်

တက္ကသိုလ်ခိုင်ဦး(ရစ်ပြည်နယ်)

စာမျက်နှာနှစ်ဖက်စလုံး ရေးသားထားပြီး ဆောင်းပါး
လိုလို၊ အချစ်ဝတ္ထုလိုလို ရေးသားထားတဲ့ စာမူဖြစ်နေပါတယ်။

၁၈။ ကြုံလေ ဗုံပွေ

၁၉။ ပြတင်းပေါက်ဝလေး

ချယ်စာသွန်း(ယန်းတနော်)

လက်ရေးလက်သား သပ်ရပ်မှုမရှိသလို ပုဒ်ထီး၊ ပုဒ်မ
လုံးဝမတပ်ထားဘဲ၊ စာပိုဒ်လည်း မခွဲထားဘဲ ရေးထားတဲ့
စာမူဖြစ်ပြီး စာလုံးပေါင်းအမှားတွေက တင်းကျပ်ဖြစ်နေပါ
တယ်။ စာများများဖတ်ပြီးမှ စာရေးဖို့ ကြိုးစားပါ။ စာမူပေးပို့
ရာမှာ လိုက်နာရမယ့် စည်းမျဉ်းတွေကိုလည်း လိုက်နာပေးပါ။

၂၀။ ရွက်ကြွေသစ်ပင်

လေးဝတီ

တချို့အသုံးအနှုန်းတွေမှာ စာလုံးပေါင်းမှားနေတဲ့အတွက်
ဖတ်ရတာ အရသာပျက်စေပါတယ်။ အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သာ
ဖြစ်ပြီး ထူးခြားမှုမရှိပါဘူး။

၂၁။ ကံအမြေကို ထွက်ကြည့်နေဦးမလား

ညီလင်းညို

ကလောင်နာမည် ဆင်တူယိုးမှားယူတာဟာ ဘယ်သူ
အတွက်မှ အကျိုးမရှိဘူးဆိုတာကို သိစေချင်ပါတယ်။ သာမန်
အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး ထူးခြားမှုမရှိပါဘူး။

၂၂။ လရောင်အောက်က ညရှိပ်ချို

နောင်သစ်ခိုင်

ပြောချင်တာရှိပေမဲ့ အရေးအသား အားနည်းချက်ကြောင့်
တောင်ရောက်မြောက်ရောက် ချရေးထားတဲ့ စာမူသဘော ဖြစ်
နေပါတယ်။ စာများများ အရင်ဖတ်ပါဦး။

၂၃။ မင်္ဂလာဆောင်

၂၄။ ငါးပုံပြင်

၂၅။ ဘဝရဲ့ ကျောင်းခေါ်ချိန်

သမုန်းဖူး

စာမူတစ်ပုဒ်ရဲ့အစမှာ ဝတ္ထုရွေးချယ်ခံရရင် ဇာတ်ကောင်
နာမည်ပြောင်းပေးဖို့ တောင်းဆိုထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ အစ
ကတည်းက ကိုယ့်စာမူကို ကိုယ့်ဘာသာ တည်းဖြတ်ပြီးမှ
ပေးပို့ကြစေလိုပါတယ်။ အရေးအသား အားနည်းပြီး စကား
ပြော၊ စကားပြော ရောထွေးနေတဲ့ စာမူများ ဖြစ်ပါတယ်။
စာများများဖတ်ဖို့ အရင်ကြိုးစားပါ။

၂၆။ ခွေးရှူးပြန်စိတ်သည့်

ဇေယျာ(နတ်တော)

စကားပြော၊ စကားပြော ရောထွေးနေတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်
ဖြစ်ပါတယ်။ ထူးခြားမှု မရှိပါဘူး။

၂၇။ အဖြူရောင်ရင်ခွင်

နတ်ရဲ(ရူပဗေဒ)

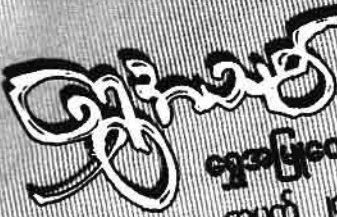
နှစ်ပေါင်းတဲ့ ဘဝအခြေအနေမှာ သားကိုပြန်ပြီး လှည့်စား
ရတဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ရေးဖွဲ့ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ တင်ပြပုံ၊ ဆွဲဆောင်မှု အားနည်းနေပါတယ်။ ဇာတ်
အဖွင့်ပိုင်းကို နိဂုံးပိုင်းက အကြောင်းအရာနဲ့ချိတ်ပြီး သယ်သွား
မယ်ဆိုရင် ဆွဲဆောင်မှု ပိုရလာနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

၂၈။ မင်းတုန်းမင်းကြီးကိုပဲ အားနာမိသည့်

၂၉။ ယာလည်းညက် ကြက်လည်းမော

မောင်အင်း(ဥက္ကံ)

မင်းတုန်းမင်းကြီးကိုပဲ... က စာမူကလည်း ပညာရေး
လောကမှ ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမတွေကိုသာ အပြစ်တင်နေ
ကြပေမဲ့ မိဘတွေကိုယ်တိုင်က သားသမီးကို အလိုလိုက်ချေကြ
တဲ့ဖြစ်ရပ်ကို ထောက်ပြထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စမျိုးဟာ
ဆောင်းပါးအဖြစ် ရေးနိုင်ရင် ပိုကောင်းမှာပါ။ ထာထည်း

ရွှေအမြဲတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း
အမှတ် ၂၈၆ စက်တင်ဘာ ၂၀၁၃

ညက်... ကတော့ ရွှေနေလုပ်ငန်းသဘာဝကို တင်စားရေးဖွဲ့ထားတာဖြစ်ပြီး အရေးအသားအားနည်းချက်ကြောင့် ဇာတ်ကောင်စရိုက်တွေ သိပ်ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း တက်ကြွမလာခဲ့ပါဘူး။

၃၀။ အက်ကြောင်းကွဲ
သံလွင်ကို(မော်လမြိုင်)

စကားပြော၊ စကားပြော ရောထွေးနေတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။ မိခင်မေတ္တာနောက်ခံဖြစ်ပြီး ထူးခြားမှုမရှိပါဘူး။

၃၁။ ဆွဲငင်အားမဲ့သွားသော သံလိုက်တစ်ခု
စေ့စိုးသောကံ

ရသာစာတမ်းအဖြစ် ရေးသားထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေအသစ်တက္ကဟာ ဝတ္ထုတိုစာမူများကိုသာ ရွေးချယ်တော်ပြန်တဲ့ ကဏ္ဍ ဖြစ်ပါတယ်။ ရသာစာတမ်းဆိုပေမဲ့ ဒီစာမူဟာ အတွေးစာရသောဖြစ်နေပြီး အဆုံးသတ်မှာ ဆောင်းပါးတွေလို သုံးသပ်ချက်ပါရှိနေပါတယ်။

၃၂။ ကြွေးခံပေး လမ်းစုံဖြေ
လင်းနိုင်ဖြူ

လမ်းစည်းကမ်း၊ ယာဉ်စည်းကမ်းမောက်ဖျက်မှုနှင့် အရေးယူခံရတဲ့ ဖြစ်ရပ်တချို့ကို အခြေခံရေးဖွဲ့ထားတဲ့ စာမူ ဖြစ်ပါတယ်။ အရေးအသား သွက်ပေမဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အနေနဲ့ ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာ မဟုတ်ပါဘူး။

၃၃။ အပြာရောင်လှေတစ်
ငြိမ်းအောင်နိုင်

လူကြီးတွေမှာ လက်ကိုင်ဖုန်းအသုံးမတတ်တဲ့အတွက် ဖြစ်ရပ်ပြဿနာအကြောင်းဖြစ်ပြီး ထူးခြားမှု မရှိပါဘူး။ အရေးအသားလည်း ရိုးစင်းလွန်းပါတယ်။

၃၄။ ကုက္ကိုယ ပုဏ္ဏ

၃၅။ ဆေးရုံ

ထွန်းလင်းနေ
အရေးအသား ရှင်းလင်းမှုမရှိဘဲ လက်ရေးဖတ်ရခက်တဲ့ စာမူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကုက္ကိုယ ပုဏ္ဏ က အချစ်ရေးအခွပ်အထွေး ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံ က ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်လို ရေးရမယ့် ဆေးရုံ

ပေါ်က ကုသမှု ပြဿနာအချို့အကြောင်း ဖြစ်နေပါတယ်။
၃၆။ ကိုကိုရဲ့ချစ်သူ...

စကားရိုသိမ်း

စကားပြော၊ စကားပြော ရောထွေးနေပြီး အပြန်အလှန် စကားပြောတွေကို စာပိုဒ်တွေနဲ့ရောထွေး ရေးဖွဲ့ထားတာပါ။ စာများများ ဖတ်ပါဦး။

၃၇။ ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲ

၃၈။ အချစ်ဖြင့် နောင်ဖွဲ့အပ်သောအရာ
လှမြိုင်အေး(စဉ့်ကူး)

ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲ ဟာ အုန်းပင်တက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသူတွေအကြောင်း စာမူဖြစ်ပြီး အချစ်ဖြင့်... သာမန်အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။ အရေးအသား အားနည်းလွန်းလှတဲ့အတွက် စာမူကောင်းမဖြစ်ပါဘူး။ စာများဖတ်ပြီးမှပဲ စာရေးဖို့ ကြိုးစားပါ။

၃၉။ အသိဉာဏ်ထဲက ထွက်ကျလာတဲ့ အရောင်ပြောင်း
နှလုံးသား

မောင်နိုင်စု

အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး အရေးအသား ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမရှိတဲ့အတွက် စာဖတ်သူကို ဆွဲခေါ်မသွားနိုင်သလို ဘဝင်ကျသွားအောင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေပါတယ်။

၄၀။ စိတ်တွေ ဖွန်းကျပ်နေတယ်

ရည်ဝေ(လင်းရောင်ခြည်)

စာညွှန့်လိုလို အတွေးတချို့ကို ရေးထားတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ထူးခြားမှု မရှိပါဘူး။

၄၁။ လိုနေတာ ညီမျှခြင်း

၄၂။ နောင်ကြီးမဲ့ရင်ခွင်

မြပန်းအိမ်

စကားပြော၊ စကားပြော ရောထွေးနေတဲ့ စာမူနှစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။ နှစ်ပုဒ်စလုံးက နှစ်ပါးတဲ့ ဘဝတွေကို အခြေခံရေးဖွဲ့ထားပေမဲ့ အရေးအသား မနိုင်နင်းမှုကြောင့် ဆွဲဆောင်မှု မရှိပါဘူး။

၄၃။ မချစ်သင့်တဲ့ ချစ်ခြင်းရဲ့ကဏ္ဍ

www.burmeseclassic.com

ချမ်းကိုကိုအောင်

သာမန်အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး ထူးခြားမှု မရှိပါဘူး။

၄၄။ အရည်ပျော် အသံထွက်

မြင့်သူ(ပွင့်ဖြူ)

နှမ်းပါးတဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့စာသင်ခန်း အတွေ့အကြုံကို ရေးဖွဲ့ထားတာဖြစ်ပြီး အရေးအသား အား နည်းတဲ့အတွက် စာတင်ကောင်ရဲ့အရွယ်ကို ကိုယ်စားပြုရေးဖွဲ့ နိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပါဘူး။

၄၅။ ကြိုးတစ်ချောင်းရဲ့ ပုံရိပ်စဉ်

မွေမီးအိမ်(အောင်လံ)

အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး အဆုံးသတ်မှာ ဘာသာရေးနဲ့ အဆုံးသတ်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ထူးခြားမှု မရှိပါဘူး။

၄၆။ နှစ်ပွင့်ပန်း

၄၇။ အရုပ်မ

၄၈။ မွေးမေလှေ

ရေအေး

စာရေးကောင်းသူ ဖြစ်ပါတယ်။ စာမူ ၃ ပုဒ်စလုံး ဆွဲဆောင်မှု ရှိလှပါတယ်။ အရုပ်မ ကတော့ ပြောချင်တာကို နှိုင်းနှိုင်းဖွဲ့ပုံ နည်းနည်းလေး လက်လွန်သွားတယ်လို့ ယူဆ ပါတယ်။ ကျန်နှစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ နှစ်ပွင့်ပန်း နဲ့ မွေးမေလှေ ကိုတော့ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြလိုက်ပါတယ်။

၄၉။ ဒယ်လီဖိုးနီးယား မြို့သား

၅၀။ တိမ်

နေ(ပင်လယ်ပြာ)

စာရေးကောင်းသူပါ။ တိမ် က ရသစာတစ်ဆန်ပြီး တချို့အဖွဲ့အနွဲ့တွေမှာ အားပြင်းလွန်းတဲ့အတွက် ပြောလိုရင်း ကို စာဖတ်သူမငဲ့မိဘဲ ဖြစ်နိုင်နေပါတယ်။ ဒယ်လီဖိုးနီးယား ကိုတော့ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

၅၁။ သရက်ကင်းလေးတွေ ကြွေနေပြီ

၅၂။ ကျောင်းပိတ်ရက်လေး ပျော်စရာ

၅၃။ ရွှေလုံး မွေးမမွေးတော့ပါ

၅၄။ ခွင့်ယူကြသူများ

၅၅။ ဘဝအမြင်

သုတအောင်

ကျောင်းပိတ်ရက်လေး... က ချစ်စရာကလေးငယ်တွေ အကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားတာဖြစ်ပြီး အပြန်အလှန်စကားပြော တွေကို အားပြုထားပါတယ်။ ရွှေလုံး... က ပြောချင်တာ ကောင်းပေမဲ့ အရေးအသားလည်း ခြေဖြစ်ပေမဲ့ အခင်းအကျင်း ကို ရှည်ရှည်လျားလျား သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်း ပုံဖော်လိုက်တဲ့ အတွက် ဆွဲဆောင်မှုအားလျော့သွားတဲ့ စာမူဖြစ်ပါတယ်။ ခွင့် ယူကြသူများ က တိုလွန်းတဲ့စာညွှန့်တစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး ဘဝအမြင် ကတော့ အပြန်အလှန်စကားပြောတွေချည်း အားပြုထားတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ထူးခြားမှု မရှိပါဘူး။ သရက်

ကင်းလေးတွေ ကြွေနေပြီ ကိုတော့ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

နောက်ထပ် ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြပေးလိုက်တဲ့ ဝတ္ထုတွေကတော့-

-ရည်စေ(နေ့သာသူ) ရဲ့ လရောင်မျှားသော နေ့ညများ

-ငြိမ်းမောင်(ပုဏ္ဏားကျွန်း) ရဲ့ သွေးတစ်လုံး အသက် တစ်ချောင်း

-လူစွာ ရဲ့ မျက်မှန်တစ်လက်အကြောင်း

-ဆွတ်ဖွဲ့သင်း ရဲ့ သည်ခရီး သည်ထီးရယ် တူတူပဲပေမို့

-အသင် ရဲ့ ညတစ်ည...

-ခန့်ညီမေ ရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းအသစ် ရင်တွင်းဖြစ်တည် တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလ ဆန်ခါတင်စာရင်းဝင်လာတဲ့ ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတိုများ အနက် အသင်(ယခင်ကလောင်အမည် ၂ သည်) ရဲ့ ညတစ်ည ဝတ္ထုကို ရွှေလုံးသားအတွက် ရွေးချယ်ထားပါတယ်။ ရည်စေ ရဲ့ လရောင်မျှားသော နေ့ညများ ဝတ္ထုက သားနှစ်ယောက် ရှိတဲ့အနက် သားကြီးကိုသာ အချစ်ရှိတတ်တဲ့ နှိုင်းနှိုင်းပတ်သက် ပြီး သားငယ်ရဲ့ခံစားချက်များကို ရေးဖွဲ့ထားတာဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးပုံကောင်းပါတယ်။ သုံးမယ်ဆိုရင်လည်း သုံးလို့ရ လောက်တဲ့ဝတ္ထုပါ။ ဒါပေမဲ့ တခြားမွေးထားတဲ့ဝတ္ထုများနဲ့ယှဉ် လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ အားပျော့သွားတာကြောင့် ကျွန်တော် ချန်ရစ်ခဲ့ရပါတယ်။

နေ(ပင်လယ်ပြာ) ရဲ့ ဒယ်လီဖိုးနီးယားမြို့သား ဝတ္ထုနဲ့ အဓိကအားနည်းချက်ကတော့ မြို့အမည်များဟာ မြန်မာအမည် မဟုတ်တဲ့အတွက် ဘာသာပြန်လားလို့ ထင်စရာအကြောင်းရှိ ပါတယ်။ ပင်ကိုရေးမြန်မာဝတ္ထုဆိုရင် မြန်မာအမည်ကိုသာ သုံးပါလို့ အကြံပြုလိုပါတယ်။

ဆရာ ဆွတ်ဖွဲ့သင်းရဲ့ သည်ခရီး သည်ထီးရယ်တူတူပဲ ပေမို့ ဝတ္ထုက လူမှုရေးလုပ်ငန်းများကို ဝါသနာပါပြီး လုပ်ကိုင် နေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားတာ ဖြစ်ပါ တယ်။ စာရေး ကောင်းပေမဲ့ အကြောင်းအရာဝိုင်းမှာ ထိခိုက် မရှိပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ချန်ရစ်ပါတယ်။

ဒီလမှာ ထူးထူးခြားခြားတွေ့ရတာကတော့ ဆရာရေအေး ရဲ့စာမူနှစ်ပုဒ်စလုံးကို ကျွန်တော် ကြိုက်နှစ်သက်မိခြင်းပါပဲ။ စာမူနှစ်ပုဒ်တော့ နှစ်ပွင့်ပန်းနဲ့ မွေးမေလှေ တို့ဖြစ်ပြီး နှစ်ပွင့် ပန်း ကို ဒီလ ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။ မွေးမေလှေ ကိုတော့ နောက်လမှာ ဖော်ပြပေးပါမယ်။ ဆရာ သုတအောင်၊ ဆရာ ငြိမ်းမောင်(ပုဏ္ဏားကျွန်း)၊ ဆရာ လူစွာ တို့ရဲ့ဝတ္ထုများကိုပါ ဖော်ပြလိုက်တဲ့အတွက် ဒီလမှာ ရွှေ အသစ် ၄ ပုဒ်ရှိပြီး ဖြင့် ဆင်ပေးဖို့ထားတဲ့ မင်းတုန်းမောင်စိမ်းလွင်ရဲ့ဝတ္ထုကိုပါ ဖော်ပြ လိုက်တဲ့အတွက် ရွှေအသစ် ၅ ပုဒ် ရှိပါတယ်။ စာဖတ်သူများ နှစ်သက်ကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ■ ဝင်းငြိမ်း

www.burmeseclassic.com

ပန်းနိမိတ်

မင်းတုန်း၊ မောင်မိမိးကျင်

(တစ်)

သည်မြို့နယ်လေး၏

သစ်ထုတ်လုပ်ရေး

နယ်မြေသို့ သူ

ရောက်ရှိလာသည်မှာ

မကြာသေးပေ။

ပဲခူးရိုးမကနေ

ရခိုင်ရိုးမဆိုတော့

ရာသီဥတု

အနေအထားမှအစ

အနည်းငယ်တော့

ပြောင်းလဲမှု

ရှိနေလိမ့်မည်။

ဆင်ဦးစီးရာထူးကနေ

ဆင်ခေါင်းရာထူးတိုးဖြင့်

သူတို့မိသားစု

ပြောင်းရွှေ့လာရခြင်း

ဖြစ်သည်။

သစ်ထုတ်လုပ်ရေး

လုပ်ငန်းတွင် အဓိက

အရေးကြီးဆုံးထဲမှာ

ပါဝင်သော

ငှက်ထုတ်၊

သစ်ပုံလုပ်ငန်းတွင်

ယခုအချိန်ထိ

အရေးပါဆုံး

တာဝန်များကို

ယူထားသူများထဲတွင်

ဆင်များ၏ကဏ္ဍက

တစ်ပြားသားမှ

မလျော့သေး။

ဆင်များ

အရေးပါသလို

ဆုတံဆိပ် ၂၀၁၆ ခုနှစ်

မြန်မာ

www.burmeseclassic.com

၂၀၁၆ ခုနှစ်

ဆင်များကို ထိန်းကျောင်း အုပ်ချုပ်သူများတွင်လည်း တာဝန်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တော့ မဟုတ်ချေ။ ယခု ဆင် ဦးစီးနေရာကနေ ဆင်ခေါင်း တာဝန်ဆိုတော့ သူ့အပေါ်မှာ တာဝန်က ပိုကြီးလာသည်။

ဆင်ဦးစီးဘဝက ဆင် တစ်ကောင်ရဲ့ တာဝန်ကို ယူ ထားရသော်လည်း ယခု ဆင် ခေါင်းဘဝတွင်ကား ဆင် ခုနစ်ကောင်နှင့် ဆင်ဦးစီး ခုနစ်ယောက်၊ ပဲ့ချိတ်ခုနစ် ယောက်တို့အား အုပ်ချုပ်ရ တော့မည်။ တော်ပါသေး သည်။ သူ အုပ်ချုပ်ရသော ခုနစ်ကောင် ဆင်အုပ်စုထဲ တွင် ဆင်ဆိုးမပါသောကြောင့် သာ။ သူနဲ့အတူတူ ပြောင်း လာသော မိုးစိတို့ ဆင်အုပ် ထဲတွင် စွယ်စုံရွှေဂါးတစ် ကောင်ကတော့ အလွန်ဆိုး သည်ဟု မှတ်တမ်းတွေအရ သိရသည်။ စွယ်စုံဖြစ်ရုံ သာမက အရပ်ကလည်း ဥ ပေလောက်မြင့်သည်။ ခြင်္သေ့ ထိုင်ကျောကုန်းနှင့် ဆင်ကြီး က အင်မတန်လှသည်။ လှ သလောက် ရက်စက်တတ် သည်။ ယခုအချိန်ထိ လေး လောင်းသတ်ပြီးပြီဟု မှတ် တမ်းတွင် တွေ့ရသည်။ ၎င်း လေးလောင်းစလုံးမှာ ဆင် ဦးစီးများသာဖြစ်၏။ မိမိ အုပ်ချုပ်ရမည့် ဆင်ခုနစ် ကောင်၏ မှတ်တမ်းများကို ရောက်မဖြစ်၍ တစ်ကောင် ချင်း ဖတ်ရှုရလေသည်။ ဆင် ဦးစီးတစ်ဦးချင်းကိုလည်း ဆင်များ၏ အကြောင်းကို စကားနာထိုး၍ မေးမြန်းစုံ စမ်းရသေးသည်။ သူ၏ အထက်တွင်ရှိသော ဆင်အုပ်

တောသူ
တောင်သား
လယ်သမားများ၏
ရိုးပုံ၊ အပုံကို
ရိုးသားကြသော
စိတ်ထား
ကောင်းကြသူများ
ဟု
သတ်မှတ်ကြလျှင်
ဆင်သမားများကို
မည်သို့
သမုတ်ကြမည်
မသိနိုင်တော့ပေ

ကြီး ဦးအောင်ရွှေအား ရောက်ရှိကြောင်း သတင်းပို့ သည့်နေ့ကလည်း အနည်း ငယ်ပြောပြ၍ ဆင်ခုနစ် ကောင်၏ အကြောင်းကို နဲ့ စပ်စပ်တော့ တီးမခေါက်မိရှိ နေပေပြီ။

သူ့ရဲ့ ဆင်အုပ်ထဲတွင် တော့ ကြည်သိန်းဆိုသော ဆင်တစ်ကောင်ကလွဲလို့ ဆင် လိမ္မာတွေများသည်။ ကြည် သိန်းက 'ဘယ်တည်း' 'ဘယ်တည်း' ဆိုတာက ဘယ်ဘက်တစ်ဖက်တည်း သာ အစွယ်ပေါက်သော ကြောင့် ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ညာဘက် တစ်ချောင်းတည်း ပေါက်လျှင်တော့ 'ညာ တည်'ခေါ်ကြသည်။ ကြည် သိန်းက မုန့်ယိုချိန်မှလွဲလျှင် အတော် လိမ္မာသည်။ ကျန် အချိန် သတိထားရမည်က တော့ ထူးခတ်သည့်အချိန် သာ။ ညာဘက်မှဝင်လျှင် ညာခြေဖြင့် ရမ်းတတ်သည့် အကျင့်ရှိသည်။ ဘယ်ဘက် မှဝင်မှ အဆင်ပြေသည်။ ဒါက ကြည်သိန်းရဲ့ အကျင့် ဖြစ်သည်။ သူ့အကျင့်ကိုသိ ရင်တော့ ကိစ္စမရှိပေ။ သူ့ အနေနဲ့ကတော့ ဆင်ခုနစ် ကောင်ရဲ့အကြောင်းကို နော ကျေသွားပေပြီ။

မနက်ဖြန်တော့ မိသား စုအတွက် နေအိမ်တံ ဆောက် ရဦးမည်။ ရခိုင်ရိုးမတောင် ထိပ်များတွင်တော့ နေမင်း ကြီးက သူတို့ကို နှုတ်ဆက် နေသယောင် ထင်နေမိတော့ သည်။

□
(နှစ်)
ယခင်တုန်းက ဆင် သမား သားသမီးများသည် စာပေ မတတ်ကြချေ။ သည် ဇွန်ကျစခန်းတွင်တော့ သစ် ဝါးများခင်း၍ မူလတန်း ကျောင်းခွဲကလေး ဖွင့်လှစ် ထားသည်။ ၅ မိုင်ခန့်ဝေး သော မုန့်ကျေးရွာမှ မူလ တန်းကျောင်းခွဲလေးအဖြစ် ထားခြင်းပင်။ ကျောင်းစာ သင်ပြပေးသူ နှစ်ယောက်က တော့ ဆင်အုပ် ဦးအောင်ရွှေ ရဲ့ သားနှစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူတို့က မြို့ပေါ်တွင် ၁၀ တန်းအထိ ပညာသင်ခဲ့ဖူးကြ သည်။ နိုင်ငံတော်က ဆင် သမားများရဲ့ သားသမီးများ

အတွက် ပညာသင်ကြားနိုင် အောင် စီစဉ်ပေးပုံရသည်။ ဆရာနှစ်ယောက်အတွက် လစာကို သစ်ထုတ်လုပ်ရေး နယ်တာဝန်ခံရုံးတွင် ထုတ် ပေးခြင်းပင်။

ဆင် ကျောင်းခြင်း အတွက်က ကျေးရွာစိုက် ခင်းများနှင့် ဝေးရာတွင် ရှိရ မည့်အတွက် မင်းတုန်းရိုးမ ကြီးပိုင်းတစ်နေရာတွင် စခန်း ချထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ ကြောင့် ဇွန်ကျစခန်းမှာလည်း အနီးဆုံးရွာကပင် ၅ မိုင်ခန့် ဝေးနေသေးသည်။ ကျန်းမာ ရေး အလွန်ဆိုးရွားလာရင် တော့ ၅ မိုင်ခန့်ဝေးသော မုန့် ရွာရှိ သားဖွားဆရာမဆီကို သာ ပြေးကြရသည်။ သည့် ထက် ဆိုးလာလျှင်တော့ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။ မုန့်ရွာ မှ တိုက်နယ်ဆေးရုံလေးသို့ ကား မိုင် ၂၀ ကျော် ဝေးသေး ၏။ ကားလမ်း မရှိ၊ ရေလမ်း မရှိ။ ဆင်သမားတို့ရဲ့ ဘဝ ကား ယခုအချိန်ထိ ဆင်ချေ တွင်းက မလွတ်နိုင်သေးပေ။ ယခု သူတို့ ပြောင်းလာတာ မကြာသေး၍ မိသားစု အခြေ ကျစေရန် ကြိုးစားရဦးမည်။

သည်နေ့ မိသားစုအ ထိုင်ရန်အတွက် ပျဉ်းကတီး တိုင်များဖြင့် အိမ်ဆောက် နေကြရပြီ။ လုပ်အားပေး အစားကျွေးအနေနဲ့ သူ့ရဲ့ လက်အောက်က ဆင်ဦးစီး များကို ခေါ်ထားရသည်။ တောင်ထဲမှာရှိတဲ့ ဆင်သမားများ၏အိမ်မို့ သစ် ဝါးများဖြင့်သာ အိမ်ကထား ဆောက်ရသည်။ လေးပင်၊ မြီးချထားလိုက်ရုံပင်။ သူ့အ ငယ်မို့ပြီးတော့ ဆင်ခေါ်သော

တို အရက်အနည်းငယ် တိုက်လိုက်သေး၏။ အသောက်အစားမရှိသူတွေကိုတော့ ရေနွေးကြမ်း၊ ထန်းလျက်ခဲနှင့် နည့်ခဲရသည်။

‘မောင်ခင်မောင်တို့၊ လှထူးတို့ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ကြကွာ’

အရက်ဝိုင်းပြီး၍ ထပြန်တော့မည့်သူကို မြင်လိုက်၍ ထိုသို့ သူ့အနေဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်နေ့တော့ နေ့ကောင်းရက်သာ ဖြစ်တဲ့အတွက် အိမ်တက်ရမည်။ သူ့ရဲ့ အားခေါ်အဖွဲ့ ထမင်းစားပြီးတော့ နေက အတော်ပင် မြင့်နေပြီ။

□

(သုံး)

နေ့ကောင်းရက်သာ ဖြစ်၍ အိမ်တက်မင်္ဂလာကို ဖြစ်သလို လုပ်လိုက်ကြရသည်။ ဘုရားကျောင်းကန် မရှိသောနေရာမှို သက်ကြီးအဘိုးအဘွားတို့အားဖိတ်ကာ ပရိတ်ရွတ်လိုက်ကြသည်။ အိမ်အသစ် ဆောက်တာက အစ အိမ်တက်တရားနာတာ အဆုံး နေ့ရော၊ ညပါ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးသူထဲတွင် တော့ မောင်အေးမြင့်က အားအကိုးရဆုံး။ မောင်အေးမြင့်က သူ့ရဲ့ ဆင်ခုနစ်ကောင်ထဲမှ ‘ဘယ်တည်’ ကြည်သိန်းရဲ့ ဆင်ဦးစီး။ ခိုင်းတဲ့ နေရာကို ဝေါ့ဝေါ့ပါးပါး လုပ်ဘတ်သူ။ သူ့ရဲ့ အမျိုးသမီးမထွေးကလည်း မောင်အေးမြင့်ကိုသာ အားကိုးအားထားနေရသည်။ မောင်အေးမြင့်က နွံကျစခန်းတွင် လုပ်သက်အကြာဆုံး။

‘မောင်အေးမြင့် အစ်မ

ကို ဆင်အုပ် ဦးအောင်ရွှေအိမ်လိုက်ပို့ပါဦးကွယ်’ ဟု မထွေး ပြောလိုက်သည်နှင့် မောင်အေးမြင့်က ‘ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်မ’ဆိုကာ အိမ်ရှေ့ဇောက်နေတော့၏။

တောသူ၊ တောင်သား၊ လယ်သမားများ၏ ရိုးပုံ၊ အပုံကို ရိုးသားကြသော စိတ်ထားကောင်း ကြသူများ ဟု သတ်မှတ်ကြလျှင် ဆင်သမားများကို မည်သို့ သမုတ်ကြမည် မသိနိုင်တော့ပေ။ လူသူမနီးသော တောကြီးမျက်မည်းတွင် ဘဝကို ရန်းကန်ကြသူများအဖို့ တိရစ္ဆာန်တဝေးစွာ၊ စာအုပ်စာပေဆိုတာကလည်း မူလတန်းကျောင်းခွဲလေးဖွင့်မှပင် သူငယ်တန်းဖတ်စာအုပ်ကို မြင်ဖူးကြခြင်းပင်။

‘အေးမြင့်ရေ၊ မင်းညနေကျ ဆင်ကောက်တဲ့အခါ ထင်းတစ်တုံးလောက် ဆွဲခဲ့ပါကွာ’

သူ့အနေနဲ့ ခိုင်းလိုက်ရင်ပဲ ‘ဟုတ်ကဲ့’ ချင်းထပ်အောင် ကတိပေးတတ်သည်။ ညနေရောက်တော့ ‘ဘယ်တည်’ ကြည်သိန်းကို ‘ကောက်’ ကာ ချဉ်ယုတ်ပင်ခြောက်ကြီးကို ဆွဲလာတော့၏။

မိုးတွင်း သစ်ထုတ်၊ သစ်ပုံလုပ်ငန်းများပြီးတော့ ဆင်များ အနားရကြသည်။ ဆောင်းအကုန် နွေဦးပေါက်တွင်တော့ ဆင်ကျောင်းစခန်းထွက်ကြရဦးမည်။ လူငယ်ပီပီ ခိုင်းလိုက်လျှင် ပေါ့ပါးစွာ လုပ်ကိုင်တတ်သော မောင်အေးမြင့်မှာ သူ့ဇနီးမထွေးအတွက်တော့ အတော်

အားကိုးရသည်။ ကိုတင်ဆင့်မှာ ဆင်ခေါင်းတာဝန် ပုံကျသောအခါ တာဝန်တွေက ပိုဝိလာ၏။ ဆင်များအား တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် စစ်ဆေးရသည်။ ဆင်မှတ်တမ်း စာအုပ်တွင် မန်ကျည်းသီး ဘယ်လောက်ကျွေးသည်၊ စပါး ဘယ်လောက်ကျွေးသည်၊ အနာရောဂါ ကင်းရှင်းကြောင်း၊ ကာကွယ်ဆေးထိုးပြီး၊ မပြီး အားလုံး ရေးရသည်။ ရုံးလုပ်ထုံး၊ လုပ်နည်းများကို နားမလည်သော်လည်း လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံအရ ရေးတတ်ချွတ်တတ်ခဲ့သည်။

တာဝန်တွေ ပိုလာတော့ အိမ်ထောင်ရေးဘက်တွင် တစ်ခါတစ်ရံ လစ်ဟင်းရတော့၏။ အိမ်အတွက် မီးဖိုချောင်ကိစ္စပေါ်တိုင်း မောင်အေးမြင့်ကို ၅ မိုင်ခန့် ဝေးသော မှန်ရွာလေးသို့ အထွေးနဲ့အတူ လွှတ်ရသည်။ ကိုတင်ဆင့်အနေဖြင့်လည်း ကြိုးစားဖို့အကြောင်း၊ အလုပ်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိရင် အထက်လူကြီးတွေက ပြန်လည်ကြည့်ရှုကြောင်း မိမိဘဝနှင့်ယှဉ်ကာ ပြောပြရသည်။ ကိုတင်ဆင့်တို့ မိသားစုနှင့်လည်း အတော်လေး ဆက်ဆံဆွေလာရသောအခါ ကိုယ့်ဆွေကိုယ့်မျိုးတွေလို ဖြစ်လာကြ၏။ လုပ်ငန်းကိစ္စဖြင့် နယ်တာဝန်ခံရုံးသို့ သွားလျှင် မောင်အေးမြင့်ကိုသာ အိမ်အတွက် အားကိုးအားထားပြုရသည်။

သည်စွန့်ကျဆင်စခန်းတွင် တီးမိခေါက်မိသလောက် တော့ မောင်အေးမြင့်မှာ လွန်

စွာ အလုပ်ကြိုးစားပြီး နီးသားသူဖြစ်သည်။ အတန်းပညာမတတ်သလို စာပေနှင့် ကွင်းကွာသူတွေမို့ ဗဟုသုတကတော့ အဝေးသားပင်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အနေနဲ့ လိုလိုလားလား သိလိုသမျှကို မေးတတ်သည်။ သူ့ လုပ်သက်၊ သူ့အတွေ့အကြုံအရလည်း ဆင်အကြောင်း၊ တောအကြောင်း၊ တောင်အကြောင်းတွေကို နံနံစပ်စပ် ရှင်းပြရသည်။

မနေ့က ဆင်တွေအားလုံး ဆင်ကျောင်းစခန်း ထွက်လာခဲ့ကြရသည်။ ဆင်စခန်းမှနေ ၆ မိုင်ခန့် ရခိုင်ရိုးမတောနက်ထဲသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဆင်ကောင်ရေ ၆၀ ခန့်နှင့် ဆင်ဦးစီးများအပါအဝင် ဆင်ခေါင်းအချို့ပါကြ၏။ ကိုတင်ဆင့် အနေနဲ့ လက်ထောက်ဆင်ခေါင်းကို စိတ်မချ၍ လိုက်လာခဲ့ခြင်းပင်။ နေ့ရာသီ အလုပ်သိမ်းချိန်တွင် စွန့်ကျဆင်စခန်းပတ်လည် အစာရေစာရှား၍ နှစ်တိုင်း ဆင်ကျောင်း ထွက်လေ့ရှိသည်။ ခုလည်း ဆင်ကျောင်းစခန်းအရောက် ယာယီတဲများထိုးကာ ချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီး ဆင်သမားများ စကားဝိုင်းဖွဲ့နေကြ၏။ ဆင်ဦးစီးအများစုမှာ အသက်ငယ်ရွယ်သူများဖြစ်တာကြောင့် သူတို့ သိချင်တာတွေကို မေးမြန်းတတ်ကြသည်။ ခုလည်း မောင်အေးမြင့်က ‘မသိတာလေး တစ်ခုလောက် မေးရဦးမယ်’ ဟု ဆိုလာတော့ ဖြေပေးဖို့က သူ့တာဝန်ပင်။

‘ငါ သိ သ လော ထ်

တော့ ပြောမယ်ကွာ။ ငါက ပဲခူးရိုးမမှာ နေလာခဲ့တာ ဆိုတော့ ပဲခူးရိုးမနဲ့ ပတ်သက်တာဆို အကုန်နီးပါး လောက် သိတယ်။ ပြော ဘာ သိချင်လဲ

သူ့အနေနဲ့ စကားလမ်းကြောင်း ခင်းပေးရတော့ သည်။

ဒီလိုပါ ဦး ဆင်သမားတွေမှာ နောက်ပိုင်းက (ပင်မစခန်း) ကျန်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ မိန်းမ၊ ဇနီးမယားတစ်ယောက်ဟာ ဖောက်ပြန်နေပြီဆိုရင် ကိုယ်စီးတဲ့ဆင်ဟာ ပန်းပန်ပြတယ်ဆိုတာ ဟုတ်၊ မဟုတ် သိချင်လို့ပါ

သည်တစ်ခါ မေးခွန်းကတော့ ကိုတင်ဆင့်အတွက် ခပ်ခက်ခက်ပင်။ သူ့ရဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ မောင်အေးမြင့်လိုပင် ကြားဖူးခဲ့သော်လည်း ကိုယ်တိုင်လက်တွေ့ မကြားဖူး၊ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ ရေခွေးကြမ်းတိုင်းမှာ ထိုင်နေသူတွေကတော့ သူ့အဖြေကို မျှော်လင့်နေပုံပေါ်ကြသည်။ ကိုတင်ဆင့်ဘေးနားမှ ဆင်ပုံချိတ် မောင်ထော်ကတော့ 'ပြောပါဗျာ... ဦးတင်ဆင့်ရ' ဆိုပြီး သောက်လက်စ ရေခွေးပန်းကန်ကို ပင် ချထားလိုက်တော့၏။ သူတို့ရဲ့ မျက်လုံးများက ကိုတင်ဆင့်ကျောကို တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားစေတော့၏။

ငါ သိသလောက်တော့ ရှင်းပြရမှာပေါ့ကွာ။ ဒီကိစ္စက ကိုယ်တိုင်တော့ မကြုံဖူး၊ မမြင်ဖူးတော့ ခက်သားကွ။ ဆင်တွေ ဖန်းပန်ပြတယ်ဆိုတာကတော့ တကယ် ဖန်းတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့ကွ။ ဆင်

ဆင်တွေထဲက ကိုယ်စီးရတဲ့ ဆင်က သစ်ကိုင်းကို နားကြားထဲ ညှပ်ထားပြရင် အဲဒီဆင်ဦးစီးရဲ့ မိန်းမဟာ ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန် ဖြစ်နေပြီလို့ သတိပေးတာတဲ့ကွ ပန်းပန်တာတော့ မဟုတ်ဘူးကွာ

တွေဆိုတာက မှက်၊ ခြင်၊ ယင်နဲ့ ကျန်တဲ့ ဂိုးဖွားလေးတွေကို သူတို့ ကိုယ်ပေါ်မှာ မနေနိုင်အောင် အနီးနားမှာ ရှိတဲ့ သစ်ခက်တွေ၊ သစ်ကိုင်းတွေကို နှာမောင်နဲ့ ချိုးယူပြီး ကိုယ်လုံးကို ရိုက်ပုတ်ကာကွယ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဆင်တွေထဲက ကိုယ်စီးရတဲ့ဆင်က သစ်ကိုင်းကို နားကြားထဲ ညှပ်ထားပြရင် အဲဒီ ဆင်ဦးစီးရဲ့ မိန်းမဟာ ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန်ဖြစ်နေပြီလို့ သတိပေးတာတဲ့ကွ။ ပန်းပန်တာတော့ မဟုတ်ဘူးကွာ။ သစ်ကိုင်းတွေ၊ သစ်

ခက်တွေကို နားကြားထဲ ညှပ်ထားကြတာကွ။ ငါလည်း အလောက်ပဲ သိတာ

ကိုတင်ဆင့်က မောသွားဟန်ပြုကာ ရေခွေးတစ်ခွက် ကောက်သောက်လိုက်သည်။ 'ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဘယ်သူမှ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့နော်' ဆင်ပုံချိတ် မောင်ထော်က အားမလိုအားမရ မေးတော့၏။

'သေချာ မသိတဲ့ကိစ္စကို ရှင်းနေလို့လည်း ဒီည ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ကဲ မိုးလည်းချုပ်နေပြီ။ မနက်ဖြန် စောစော ဆင်တွေကောက်ကြရဦးမှာ၊ အိပ်ကြတော့'

ဆင်ခေါင်း ကိုတင်ဆင့်က စကားစဖြတ်တော့မှပင် ကိုယ့်တဲကိုယ် ပြန်ကြတော့၏။ တဲခြေရင်း ဝါးနှစ်ရိုက် အကွာတွင်တော့ ဘယ်တည် 'ကြည်သိန်း' တစ်ကောင် ရောက်နေပြီ ထင်သည်။ မမြင်ရပေမဲ့ သည်အသံဟာ အစွယ်တစ်ချောင်းတည်းရဲ့ သစ်ခေါက်ခွာတဲ့အသံဆိုတာ ကို အတွေ့အကြုံအရ ခန့်မှန်းမိသားပင်။

□ (လေး)

သည်နေ့ ဆင်တွေကောက်အပြီး မောင်အေးမြင့်ကို ဇွန်ကျစခန်းသို့ ရိက္ခာပြန်သယ်ခိုင်းရမည်။ မနက်ဖြန် ၇ ရက်ပြည့်ပြီမို့ ရိက္ခာဆန် မကျန်တော့ပေ။ ယူလာတုန်းက တစ်ပတ်စာမျှသာ။ ဆင်တွေကောက်ပြီး မောင်အေးမြင့်တို့ တဲပေါ်တက်လာကြသည်။

'ကဲ... အားလုံး ဆင်တွေစုံတယ် မဟုတ်လား။

ထိခိုက်ဒဏ်ရာတွေ မရှိဘူး မဟုတ်လား။ ငါ ခဏနေမှ လိုက်ကြည့်ဦးမယ်'

'ဒဏ်ရာ မရှိပါဘူး။ အားလုံး ရေချပြီးပြီ။ ဆင်အားလုံးစုံပါတယ်။ လက်ထောက်ဆင်ခေါင်းက ဖြစ်ပြေလိုက်သပင်။

'မောင်အေးမြင့် မင်းတို့တဲအတွက် ရိက္ခာဆန် သွားသယ်ချေ။ ဘယ်တည် 'ကြည်သိန်း' ကို 'ကဲ' ဖြင်ပြီး ခေါ်သွား။ မနက်ဖြန် ပြန်လာကွာ'

ကိုတင်ဆင့်က ခြေလိုက်သည်နှင့် မောင်အေးမြင့် ဘယ်တည် 'ကြည်သိန်း' ကို 'ကောက်' ရန် ထွက်သွားတော့၏။ ကိုတင်ဆင့်ကတော့ မင်းတုန်းချောင်းဘေးတွင် လွှတ်ထားသော ဆင်များကို ကြည့်ရန် လက်ထောက်ဆင်ခေါင်းနှင့် ထွက်သွားတော့၏။

□ (ငါး)

သည်နေ့ မောင်အေးမြင့်အလာကို ကိုတင်ဆင့် မျှော်နေမိသည်။ ဆင်ဦးစီးတွေ အကုန်လုံး ဆင်တွေကို ရေချအပြီး ပြန်၍ပင် လွှတ်လိုက်ကြပြီ။ ဆင်တွေက တစ်နေရာ တစ်ကောင်စီ ဆင်ပင်များကို ချိုးယူစားနေကြသည်။ သည်နေ့ ဆင်တွေကို လိုက်စစ်ကြည့်တော့ ဆင်ဦးစီးလေး မောင်ကောက်ရဲ့ ခပ်သို့သို့ ကြာသော သေချာ နားထောင်မိသလို သည်။

'ဟေ့ကောင်... ထော် မင်းဆင် အကြီးက ဘယ်လိုလဲ'

‘ဘာလဲဗျ... ကိုကြီး
ကောက်ရ ဒဏ်ရာတွေ မရှိ
ပါဘူး’

ဆင်တွေကို ရေချိုးပွတ်
တိုက်ပြီးလို့ မောနေပါတယ်
ဆိုမှ လာနောက်နေပြန်ပြီဆို
တဲ့သဘောနဲ့ ဘုကြည့်ကြည့်
လိုက်၏။

‘ဒီလိုကွ မောင်ထော်ရ၊
ငါဆင်ကောက်တော့ ငါ့
ကောင်မကြီးက ဝါးရုံကိုင်း
တွေချိုးပြီး နားရွက်နှစ်ဖက်
စလုံးမှာ ညှပ်ထားတာ’

‘ဟေ’ မောင်ထော်
ဟေခနဲ လန့်ဖျပ်မတတ် ဖြစ်
သွား၏။ သူတို့ စကားဝိုင်းကို
ဆင်ဦးစီး မောင်ထွန်းလှ ဝင်
လာပြန်သည်။

‘ဟုတ်လား မောင်
ကောက်ရ၊ ငါ့ဆင်လည်း
အဲလိုပဲကွ မှန်တိုင်ပင် တွေကို
နားနှစ်ဖက်စလုံးမှာ ပန်းပန်
သလို ပန်ထားတာကွ’

သုံးယောက်သား အံ့
ဩတဲ့ အမူအရာတွေနဲ့ ကြည့်
နေကြတုန်း ကိုတင်ဆင့်
လာနေတာ မြင်တာကြောင့်
စကားဝိုင်း ရပ်သွား၏။

‘မင်းတို့ဆင်တွေ ဘယ်
မှာလဲကွ၊ ငါကြည့်ရအောင်’
ဆိုတော့ သုံးယောက်သား
သူတို့ရဲ့ ဆင်တွေရှိတဲ့နေရာ
ကို ခေါ်သွားကြ၏။ ချောင်း
ဘေးရေစပ်တွင် ဆင်သုံး
ကောင် သစ်ကိုင်းတွေ ချိုးဖန်
နေတာကို တစ်ပြိုင်တည်း
မြင်လိုက်ရတော့သည်။ လေး
ယောက်သား တစ်ယောက်
ကို တစ်ယောက် ကြည့်
ချက်။ ခုနက ပြောတဲ့စကား
တွေကို ကိုတင်ဆင့် မယုံ
ကြည်သလို ခုမြင်နေရတဲ့
အဖြစ်က မယုံနိုင်စရာ။ တိုက်

ဆိုင်မှုတွေပဲ ဖြစ်မှာပါကွာ
ဆိုပြီး လေးယောက်သား တဲ
တွေဆီ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။
သည်ကိစ္စက ဟိုနေ့ညကမှ
မောင်အေးမြင့်မေးလို့ ဖြေခဲ့
ရသေးသည်။ ဆင်သမား
တွေရဲ့ အစဉ်အဆက် ယုံ
တမ်းစကားလား။ တိုက်ဆိုင်
မှုတွေဆိုတာလည်း ဖြစ်တတ်
တာပါပဲလို့ ကိုတင်ဆင့် တွေး
တွေဆဆလေး စဉ်းစားနေမိ
သည်။ ဆင်တွေဆိုတာ
တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ရဲ့ ဦး
နှောက်ထက်ပိုပြီး နိမိတ်ဖတ်
တတ်ပါဦးမည်လား။ ဆင်သ
မားတွေကတော့ ဒါတွေကို
ဘာလို့ ယုံကြည်ကြပါ
သနည်း။ တွေးခေါ်စဉ်းစား
တတ်သူ၊ ဉာဏ်ပညာအမြော်
အမြင်ရှိသူတွေ၊ ဗဟုသုတရှိ
သူတွေအနေနဲ့ရော ဒါတွေကို
လက်ခံယုံကြည်မှု ရှိပါ
မလား။

နေ့ကို မော်ကြည့်လိုက်
တော့ ၁ နာရီ ထိုးလောက်
ပြီ။ မောင်အေးမြင့် ပြန်မလာ
နိုင်သေးတာ ဘာကြောင့်ပါ
လိမ့်။ ရိက္ခာဆန်ဂိုဒေါင်တွင်
ကုန်နေလို့များလား။ ချောင်း
တစ်ဖက်ကမ်းက ဂျင်းရဲပင်
တွေပေါ်က ရေကြက်မတစ်
အုပ်ကတော့ ဘာကို လန့်
သွားသည် မသိ။ ‘ဝုန်း’ဆို
ထပျံသွားတော့ ဂျင်းရဲပင်
တွေ ဖရဲဖရဲ ဖြစ်ကျန်ခဲ့
သည်။

□
(ခြောက်)
မနေ့က မောင်အေးမြင့်
ပြန်မလာတော့ ရှိတဲ့ရိက္ခာ
ဆန်ကလေးကို ဝေမျှစားနေ
ကြရသည်။ ဒီနေ့တော့ ကျိန်း
သေဖြစ်ရောက်လောက်သည်။

‘ဗျို... ဦးတင်ဆင့်
ဆင်အုပ်ကြီး ဦးအောင်ရွှေက
စာပို့ နိုင်းလိုက်လို့’

မျှော်နေသူက ပေါ်
မလာ။ မမျှော်သူက ပေါ်လာ
သည်။ တဲအောက်ကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်တော့ ဦးအောင်
ရွှေ၏တူ ဖြစ်နေသည်။

‘ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ပါ
တည်း လိုက်ခဲ့ဖူးလည်း ပြော
လိုက်တယ်’

ဦးအောင် ရွှေတူ ၏
မျက်နှာ ဘာကြောင့် ပျက်နေ
ရတာလဲ။ မစဉ်းစားနိုင်ခင်
စာကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ
ဖတ်လိုက်သည်။ မဖြစ်နိုင်
ဘူးလို့ ထင်ထားတဲ့အရာတွေ
ဟာ ဖြစ်လာတတ်သလို၊
တိုက်ဆိုင်မှုတွေဟာလည်း
အမှန်တကယ် ဖြစ်တတ်လာ
တတ်ကြ၏။ မောင်အေးမြင့်
သည် သူ့အပေါ် ရိုးသားခဲ့
သည်ဆိုတာ အပေါ်ယံလား။
သမီးလေးနှစ်ယောက်ရဲ့
မျက်နှာကိုပင် မထောက်
ထားခဲ့သော ဇနီးအားလည်း
လွန်စွာ ရွံ့မုန်းသွားမိသည်။
မနေ့က ဆင်တွေ ပန်းပန်နေ
ကြတာ တွေ့တော့ ကိုယ်စီး
တဲ့ဆင်တွေ မဟုတ်ပါလား
လို့ တွေးတွေးဆဆလေးနေခဲ့
မိသည်။ သည်ဆင်တွေဟာ
သူအုပ်ချုပ်ရတဲ့ ဆင်တွေဆို
တာကိုတော့ ကိုတင်ဆင့်
သတိ မထားမိခဲ့ပေ။ တိုက်
ဆိုင်မှုဆိုရင်လည်း ဝဋ်တစ်ခု
လို့ပင် သတိမှတ်ရတော့
မည်။

(က = ဆင်ပုခက်)
(ကောက် = ဆင်ဖမ်းသည်)

■
မင်းတုန်း
မောင်စိမ်းလွင်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၃-၀၃)
တိုက်အမှတ် ၂၁/၂၃
၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၁၁၅
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

နှစ်ပွင့်ပန်း ရေအေး

၁။

နု ရေချိုးဆိပ်မှ တက်
လာချိန်တွင် ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသို့ ရှင်လောင်းပို့
သွားကြသော

လူတန်းကြီး၏ အနောက်မှ
ဖုန်တသောသောကို ရိပ်ခနဲ
မြင်လိုက်ရသည်။ ညနေပင်
စောင်းလှချေပြီပဲ။ အိမ်၏

အပိုက် ဂရိတ် ကိုယ်တော်တော်

အောက်ဘက်ခြေတွင်ရှိသော
နု၏ အခန်းအတွင်းတွင် ထရုံ
ကြိုကြားမှ ဖြတ်သန်းလာ
သော အလင်းတန်းများ
သည် ဓမ္မဓာတ်စောင်းစောင်းကျ
ဆင်းနေ၏။ အခန်း၏ ကြမ်း
ပြင်ထက်တွင် ကျပ်ပြားဝိုင်း
သာသာ အလင်းပေါက်များ
သည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ရိုးရိုး
ရိပ်ရိပ်။ အခန်းသည် ရှစ်ပေ
ပတ်လည်အခန်းဖြစ်သည်။
သေသပ်စွာ ခေါက်ထားသော
အိပ်ရာသည် ခေါင်းရင်းဘက်
နံရံတွင်ကပ်ပြီး ငြိမ်သက်နေ
၏။ ဝင်ပေါက်နှင့်တည့်တည့်
ညာဘက်ခြေရင်းထောင့်တွင်
မူ ပေါလစ်ဆီရောင်ပြောင်
လက်နေသည့် ကျွန်းသေတ္တာ
သည် ဣန္ဒြေရရ လဲလျောင်း
နေသည်။ ထိုသေတ္တာနှင့်
နှစ်တောင်ခန့်အကွာတွင်မူ
မှန်တင်ခုံနှင့် သနပ်ခါးစင်
သည် အပျိုပေါက်လေးတစ်
ယောက်သဖွယ် ကပိုကရို
ရှိနေလေသည်။

သနပ်ခါးစက်များ စွန်း
ပေနေသော မှန်ထဲမှ ကိုယ့်
အရိပ်ကိုမြင်လျှင် နုသည်
'ကြောက်စရာ'ဟု တွေးမိ၏။
အိပ်ရေးပျက်ရလွန်းသော
ကြောင့် ပြူးကြောင်ကြောင်
ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများ၊
ငေါထွက်နေသော ပါးရိုးနှင့်
ဖြူဖျော့ဖျော့ နှုတ်ခမ်း၊ ရေစို
နေသော ဆံပင်များဖြင့် အနား
သတ်ထားသော နု၏ မျက်နှာ
သည် အမှန်ပင် ကြောက်စရာ
ကောင်းနေသည်။ နုသည်
သက်ပြင်းတစ်ခုကို ခပ်လေး
လေးချရင်း မှန်ကို အသာ
တည့်၏။ ထို့နောက် ဘေးနား
ရှိ သနပ်ခါးရေအင် တံထဲမှ
ရေကို လက်ဖျားဖြင့် အသာ

ညသည်
နုတို့
နှစ်ယောက်
အတွက်
မြားနတ်မောင်
ဖြစ်သည်
နုသည်
ကနဦးတွင်
ချစ်သူ၏
မထိတထိ
တို့ဆိတ်မှုကို
ကြောက်စိတ်နှင့်ပင်
ရှိန်းခနဲ၊ ဖိန်းခနဲ
ခံစားရသည်။
ထိုနောက်
ကြာခဲ့လျှင်ကား
ထိုအထိအတွေ့
အပြတ်အသပ်
များကို
နုကိုယ်တိုင်ပင်
မက်မောလာသည်

တော့ပြီး ကျောက်ပျဉ်ကို ရေ
ထည့်သည်။ ခဏမျှကြာလျှင်
သနပ်ခါးသွေးသံ တကျည်
ကျည်သည် နု၏ အခန်း
အတွင်းတွင် မတိုးမကျယ်
ထွက်ပေါ်လာသည်။ နုသည်
သနပ်ခါးကို အားစိုက်သွေး
၏။ ထိုသို့ သွေးရင်းပင် စိတ်
တွင် မောဟိုက်သလိုဖြစ်
လျက်လာသည်။ စိတ်သည်
မတည်ငြိမ်၊ လွန်လွန်လူးလူး
ရှိလှ၏။ တောင်တွေးမြောက်
တွေးတွေးလျက်ပင် ထိုသနပ်
ခါးသွေးသံ တကျည်ကျည်
အကြောင်းကို သူမ၏ မိခင်
ပြောဖူးသော ဟာသတစ်ခု

အား ဖျတ်ခနဲ သတိရသည်။
'စာရေးဆရာကြီးတစ်
ယောက်က ရေးဖူးတယ် သမီး
ရဲ့။ အပျိုပေါက်ကလေးတွေ
သနပ်ခါးသွေးတော့ စာရေး
ကြီး၊ စာချိုကြီး မြည်သတဲ့။
အပျိုလတ်တွေ သနပ်ခါး
သွေးတော့ သင့်တင့်တာပဲ။
သင့်တင့်တာပဲလို့ မြည်သတဲ့။
အပျိုကြီးတွေ သနပ်ခါးသွေး
တော့ ရတာ ယူမယ်၊ ရတာ
ယူမယ်လို့ မြည်သတဲ့'
ထိုတုန်းကမူ နုသည်
မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်မိ
သည်။ ယခုအချိန်တွင်ကား
နုသည် ပြုံးရန်ပင် အင်အား
မရှိသလိုတည်း။ နု၏စိတ်ထဲ
တွင်ကား အခု သူမ၏ သနပ်
ခါးသွေးသံသည် ဘာသံများ
မြည်နေပြီလဲဟူသော အတွေး
ကိုသာ တွေးမိ၏။ ညရောက်
လျှင်ဟူသော အတွေးကို
ဆက်မိလျှင် ရင်သည်တထိတ်
ထိတ်ခုန်လျက် မလုံမလဲ ဖြစ်
ရသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာ
ပေါ်က သနပ်ခါးကို အာရုံ
ရောက်ပြန်၏။
မျက်နှာပေါ်ရှိ သနပ်
ခါးကို ညှိခြင်းနှင့် ဆံပင်ကို
အုံ(ဦး)လုံးသိမ်းလျက် နောက်
တွဲဆံထုံးကို ခပ်ကုန်ကုန်ထုံး
ပြီးလျှင်မူ နု၏ အလှပြင်ခြင်း
သည် ပြီး၏။ သွေ့ခြောက်
ခြောက်နှုတ်ခမ်းကို ယန်းဆီ
ရောင်ဆိုးဖို့ လုပ်ရင်းပင် နု
သည် အတန်ကြာမျှ တွေဝေ
နေမိပြန်သည်။ ကျောပေး
ထားသော အဖူးကြီးနှစ်ဖူးပါ
သာ နှင်းဆီခက်ကို ကောက်
ကိုင်မိချိန်တွင် နုသည် သူမ
၏မိခင် ပြောဖူးခဲ့သည့်စကား
တစ်ခွန်းကို ရုတ်တရက်
သတိရပြန်သည်။

'မိန်းမကောင်း ယန်းယန်း
တစ်ပွင့်ယန်းတဲ့ သမီးရဲ့'
နု၏ အတန်ငယ်ကြမ်း
ပြီး ဖောင်းသွယ်သောလက်
များသည်ယောင်ယောင်ကလေး
သေးသည့် နှင်းဆီတစ်ဖူးကို
ဆတ်ခနဲ ခြွေမိပြီးသားဖြစ်
သွား၏။ တစ်ချိန်တည်းပင်
နုသည် သူမ၏ ချစ်သူကို
သတိရမိလေသည်။

၂။
လဆန်း ခုနစ်ရက်၏
လသည် ကောင်းကင်တွင်
ဝါဖျော့ဖျော့ပေါ်လာသည်။
ကြယ် အနည်းအပါးကား
မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်။ ရွာထိပ်
ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိ အလှူ
ဝီဒီယိုဝိုင်းမှ ကြားရသော
အသံများသည် ကျယ်လာလိုက်
တိုးသွားလိုက်။ နုသည်
ပြတင်းပေါက်ပေါင်တွင် မှီ
ငေးရင်း အတွေးများ နေမိ
၏။ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီးသောညများ
မကုန်ဆုံးသေးသည့်ညများ
နှင့် ယနေ့ဖြတ်သန်းရမည့်
ညအကြောင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှား
ရင်ဖိုစရာ၊ တုန်လှုပ်စရာ၊
သောကများစရာ ညများပေ။
ညများအကြောင်းတွေးလျှင်
ပင် နု၏ချစ်သူအကြောင်းသည်
အမျှင်တန်းလျက်ရှိပြန်သည်။
နု၏ ချစ်သူသည်
အသားဖြူဖြူဖြစ်၏။
အတောက်အပ အဝတ်အစား
များကို ဝတ်တတ်သည်။
အတန်ငယ်သွယ်သော ကိုယ်
အဆစ်အပေါက်ရှိပြီးသူဖို့ ဖြစ်
ပြီး ပြုံးပြုံးနှင့် စကားပြော
လျှင် နုစိတ်တွင် မြတ်နိုးစိတ်
သည် ထိန်းမရ။ မပေါ်တ
ပေါ် နှာတံ၊ ပီရိနီခြင်းသော
နှုတ်ခမ်းများရှိသောသူကို

မိန်းမတိုင်းပင် စွဲကြလိမ့်မည် ဟု နု ထင်လေသည်။ အားလုံးထဲတွင် နုသည် ကံထူးသူဟု တွေးမိပေသည်။ 'ညည်းလူပျိုကဖြင့် ပေါ်ကြော့ပါအေ၊ သူ့ကိုယ်သူပဲ လှအောင်ဆင်ဖို့ သိတာပါ' သူငယ်ချင်းများ ဝိုင်းပြောလျှင် 'သူလှတာ၊ ချောတာ ငါ့အတွက်ပေါ့အေ' ဟု နောက်သလို၊ ပြောင်သလိုဖြင့် ခွန်းတုံ့မခံ ပြန်ပြောမိ၏။ 'ကပ်စေးကလည်း နည်း(နဲ့) ချက်၊ ညည်းကိုများ ဘယ်တုန်းက ဘာဝယ်ပေးလဲ' ဟု ဆိုလာလျှင် 'သူက အမိမဲ့၊ အမမဲ့ ဦးကြီး၊ ဒေါ်ကြီးအိမ်ကပ်နေရတာ' ဟု ကာပြောမိသည်။ 'ကောင်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ထိန်းဦး၊ ညည်းက စလို သူပါရတာမျိုး ဖြစ်နေဦးမယ်' ဟု အမြင်ကတ်သလို ဆိုလျှင် နုသည် 'မသာမ၊ အယုတ်တမာမ' ဟု ကျိန်ဆဲရသည်။ အမှန်တော့လည်း သူက မစမိကပင် နုက ပါချင်နေပြီ။ သူက မခြေမီကပင် နုက ကြွေချင်နေသည်ပဲ။

ညသည် နုတို့ နှစ်ယောက်အတွက် မြားနတ်မောင်ဖြစ်သည်။ နုသည် ကနဦးတွင် ချစ်သူ၏ မထိတထိ တုံ့ဆိတ်မှုကို ကြောက်စိတ်နှင့်ပင် ရိုနှိုးခနဲ၊ ဖိနှိုးခနဲ ခံစားရသည်။ ထိုနောက်ကြာခဲ့လျှင် ကား ထိုအထိအတွေ့၊ အပွတ်အသပ်များကို နုကိုယ်တိုင်ပင် မက်မောလာသည်။ ချစ်သူ၏ နွေးထွေးကျယ်ပြန့်သောရင်ခွင်သည် နု၏ ညဦးပိုင်းတို့ နားခိုရာဖြစ်လာသည်။ ချစ်သူ၏ ကယုကယင် အတွေ့အနမ်းများကြားတွင် နုသည် တိမ်း

မူးလာ၏။ ချစ်သူ၏ ရမ္မက်သည် နုအတွက် ရင်ခုန်စရာ၊ ချစ်သူ၏ အလိုဆန္ဒသည် နုအတွက် ကြည်မွေ့စရာ ဖြစ်လာ၏။ ထိုတုန်းကမူ နုသည် ဘာဆို ဘာကိုမှ မကြောက်။ 'ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြောအေ' ဟု သဘောထား၏။ သူက မမှန်းလျှင်၊ သူနှင့် မခွဲရလျှင် ပြီးရောဟု လွယ်လွယ်တွေးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် နုသည် သူပေးသော နှစ်လုံးပါ ဆေးကတ်များဖြင့် အသားကျ ရင်းနှီးလာခဲ့သည်ပဲ။

နုသည် သူ့အပေါ် သဘောလွယ်လွန်းခဲ့ပါသလား။ နုသည် အတင်းဇွတ်မှိတ်ပြီးပင် 'ဟင့်အင်း' ဟု ဖြေချင်မိသည်။ သူလို ယောက်ျားက စလာလျှင် ဘယ်မိန်းမက ငြင်းနိုင်မှာလဲဟု ဆုတ်ကန်ကန်ပြီး မေးလိုက်ချင်သည်။ နုသည် ဒီအဖြစ်အပျက်မှာ ဘယ်သူမျှ မမှားဟု ယခုထိပင် တွေးနေမိသေးသည်။ သူနှင့် နု ချစ်ခဲ့ကြတာ၊ သူ နုကို တောင်းရမ်းလက်ထပ်ယူဖို့ရန် အတွက် ရွှေမှော်တစ်ခုသို့ ငွေရှာထွက်သွားတာ၊ နုသည် ဘယ်သူမျှ မမှားဟု ထင်နေမိသည်။ မှားချင်းမှားလျှင် ကံသာ မှားသည်ဟု နု စွပ်စွဲပြစ်တင်ချင်မိသည်။ ရွှေမှော်သို့ သူရောက်ပြီး မကြာမီ ကေအိုင်အေတပ်နဲ့ တည့်တည့်တိုးပြီး ပေါ်တာဆွဲခံရတာ၊ ထို့နောက် သူ့သတင်းများ စုံစုံမျှပ်ပြောက်ကွယ်သွားတာ၊ သူ့နောက်ဆုံးပေးခဲ့သော နှစ်လုံးဆေးကတ်ကလေး အစွမ်းမပြတော့ဘဲ နု၏ ကိုယ်အတွင်းသို့ ကလေးလေးတစ်

ယောက်ရောက်လာခဲ့တာ အားလုံးအတွက် နုသည် ကံကိုသာ အပြစ်တင်ချင်မိသည်။

ကောင်းကင်သည် လရောင်ကြောင့် ပိုပြီး ဝင်းထိန်လာသည်။ မှိတ်တုတ်မှိတ် တုတ်ကြယ်များသည် ပိုပြီး စုံလင်လာသည်။ သစ်ပင်သစ်ရွက်များသည် လရောင်အောက်တွင် ဝါဖန်ဖန်၊ ညိုမှောင်မှောင်။ အတွေးပင်လယ်တွင် နှစ်မျောနေသော နုသည် တဖြည်းဖြည်းဖြင့် တက်လာသောလကို သတိထားမိ၏။ ထိုနောက်တွင် ရင်သည် တထိတ်ထိတ်ရုန်လျက် အိမ်နံရံပေါ်မှ နာရီအား အလန်တကြားပင်ကြည့်မိသည်။ ကိုးနာရီထိုးလှချေပြီကော။ ထို့နောက် ဆယ်နာရီ ထိုးပေမည်။ ပြီးလျှင်...။ နုသည် နာရီဘေးတွင် တည်ငြိမ်အေးဆေးသောမျက်နှာဖြင့် ရှိနေသောမိခင်၏ပုံကို မြင်လျှင် ငိုချင်သလို ဖြစ်၏။

၃။

ညဉ့်သည် နက်သထက် နက်လာ၏။ အလျူဗီဒီယိုဝိုင်းမှ အသံသည် ပိုပြီး ကျယ်လာသည်။ အိမ်၏ ပေနှစ်ဆယ်မျှ ကျယ်သော စဉ်ခန်းအတွင်းတွင် နုတစ်ယောက်တည်း။ နာရီ၏ စက္ကန့်လက်တံရွှေသံတစ်ချက်ချက်သည် နုကို တစ်စထက်တစ်စ ပိုပြီး တုန်လှုပ်စေသည်။ 'ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ' တွေးရင်းစိတ်သည် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်လာ၏။ ရင်ဝတွင် အလုံးကြီးဆိုနေသလို ခံစားရ၏။ ပြတင်းပေါက်

ပေါင်တွင် ဖိုရပ်နေရာ အသံခွာပြီး ကြမ်းပြင်ထက်တွင် ခွေခေါက်ခေါက် ထိုင်မိသည်။ စိတ်ထဲမှမူ 'အေ' ဟု အား ကိုးတကြီးတမိ၏။

'ညည်းအေ' အမေသည် နု၏ မထွေးနိုင်၊ မအန်နိုင်ဒုက္ခကို သိလျှင် ထိုစကားကိုသာ တုတ်တုတ်ရေရွတ်သည်။ သို့သော် အမေမျက်နှာကား ဆယ်နှစ်ခန့် အိုစာသွားပြီး အမေအသံသည် ညှိုးနွမ်းမျောတော့လွန်းလှ၏။ နုသည် အမေကိုကြည့်ပြီး ငိုချင်လာမိသည်။ ထို့နောက် အင့်ခနဲ၊ အင့်ခနဲပင် ငိုမှိတ်မိသည်။ နုသည် ထိုကိစ္စကို သိပြီးကတည်းက ဝံ့ဝံ့စားစားလည်း မရယ်နိုင်၊ ရဲရဲတင်းတင်းလည်း မငိုဝံ့ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီပဲ။ အမေသည် မှိုင်းမှန်သောမျက်နှာထားဖြင့် နုကို အတော်ကြာပင် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကနဦးတွင် အမေအကြည့်သည် နုကို သနားဟန် အထင်းသား ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း စိတ်ပျက်သလို၊ စိတ်ရှုပ်သလိုဖြစ်လာ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကား ဒေါသသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ တအိအိခိုခိုရှိနေသော နုအား 'တိတ်စမ်း' ဟု လေသံဖြင့် မာန်မဲသည်။

'လေးလပြည့် တော့မယ်။ ပြီးတော့ ညည်းလုကအခု ပေါ်တာပါသွားပြီ။ ဘယ်တော့ပြန်လာမယ်နန်းကမသိ...' ဟု သောကကားလို သံယောင်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် 'ညည်းအေ သိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ညည်း အထိလို့

မဖြစ်ဘူး' ဟူသောစကားကို တကွတတ်တွတ် ရွတ်သည်။ အမေ၏ မျက်နှာထားသည် တင်းမာခက်ထန်လာ၏။ ပြီးလျှင် ပုဆိန်မှတိုဖြင့် လျော့ရုံ လျော့ရုံဖြစ်နေပြန်၏။ နောက်ဆုံးတွင် အမေ၏ သောကနှင့် ခက်ထန်မှုများသည် ခြေလက်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ကူးစက်ကာ တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ 'ငိုမနေနဲ့၊ တိတ်။ ရေမိုးချိုး၊ မျက်နှာသစ်၊ သနပ်ခါးလိမ်း၊ လှလှပပ။ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နေစမ်း။ ပူရုပ်ကို မပေါ်စေနဲ့၊ ငါ ကြည့်လုပ်မယ်' ဟု အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားသည့် သွားများကြားမှ ထွက်လာသောလေသံမျိုးနှင့် ဆို၏။

နုသည် မိခင်၏ အဆုံးအမအောက်တွင် ပီပီပြားပြား အလှပြင်နေချိန်တွင် နု၏မိခင်သည် သမီးအတွက် ပွဲပြီးစီးသောလင်တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်မည့်သူကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ရှာရသည်။ ပါးစပ်ဖျားတွင် စကားလှလှများစွာကို ရယ်မောပြောဆိုနေသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် ကားသမီးအတွက် လင်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်၊ လင်စံ မီ၊ မမီကို ချိန်ထိုးနေမိသည်။ မှောင်မိုက်သောညတစ်ညတွင်မူ အမေသည် နုအား ယောက်ျားတစ်ယောက် အားထောင်ဖမ်းရမည့်အစီအစဉ်ကို ပြောလာသည်။ နုသည် အမေ၏စကားကြားလျှင် ဘုရားတမိ၏။

'သာအောင်... ဟိုကျွန်မတို့ သူရင်းငှားသာအောင်'

နုသည် မယုံကြည်

နိုင်သလို မေးမိသည်။ 'ဒီသူရင်းငှားကြီးကတော့' ဟု စိတ်တွင် မနှစ်မြို့သလို ဆိုမိသည်။ အမေသည် နုအား မျက်နှာတင်းတင်းဖြင့် စူးစူးကြီး ကြည့်၏။ ပြီးလျှင် 'ညည်းက အခု ညည်းကိုယ်ညည်း ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက်လုပ်နေရမယ့် အချိန်များ အောက်မှနေသလား' ဟု တင်းတင်းပြောသည်။

'ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ။ ဟိုတစ်လောက သူပဲ မမနုချက်တဲ့ ထမင်း၊ ဟင်းကို တစ်သက်လုံးစားတယ်ဟုတ်လို့ ညည်းစိတ်တိုရသေးတယ်ဆို။ သူ ညည်းကို လိုချင်နေတာ အသိသာကြီးပဲ။ မုဆိုးမသားလူငွေ့ အင်္ကျီကျောပြပေမဲ့ သူ့မှာလည်း အားကိုးစရာ ဗလနဲ့၊ ကိုယ့်မှာလည်း သူ့ဗလကို အသုံးချစရာ လယ်နဲ့ကိုင်နဲ့။ လယ်ပိုင်ရှင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးကိုရတာပဲအေ သူမနာပါဘူး' ဟု အမေက ရှည်ရှည်လျားလျားဆိုလျှင် နုသည် တွေ့စေသလိုဖြစ်လျက် 'ဒါဆို ကိုကျော်ဦးကကော' ဟု ချစ်သူကို သံယောဇဉ်မပြတ်သလို မေးမိပြန်သည်။

'ဟဲ့... ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ မသိ၊ သေသလား၊ ရှင်သလားလည်း မသိ။ ကိုယ့်မိတ်ပိုင်ရှင်ပါလို့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြလို့လည်း မရတဲ့သူကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ညည်းက မိုက်ကြီးတကားကားနဲ့ မိန်းမအာဇာနည်လုပ်ချင်လို့လား'

ပြောရင်းပင် အမေ၏ အသံသည် ဒေါသကြောင့် တုန်ခါလာသလိုရှိသည်။ နု

သည် မသိကျိုး ကျွန်ုပ် 'ပြန်လာရင်ကော' ဟု အတွန့်တက်၏။ အမေသည် သမီးဖြစ်သူ၏ ပန်းနှင့် ကျောက်တဖုန်းဖုန်းရိုက်ရင်း 'မသာမ' ဟု ရေရွတ်သည်။

'ညည်းဘာမှ စဉ်းစားစရာ မလိုဘူး။ သူလည်း ဒီအချိန်ဆို ကေအိုင်အသတ်လို့ သေ လောက်ပြီ။ ပြန်လာရင်လည်း ဘာအရေးလဲအေ။ ကိုယ့်မှာ ယောက်ျားနဲ့ကလေးနဲ့ ဘာမှလုပ်စရာ မလိုဘူး' ဟု သတိလက်လွတ်ဟန်နှင့် ပြော၏။

နုသည် မိခင်ဖြစ်သူကို မမြင်ဖူးသလို ငေးကြည့်နေမိ၏။ နု၏ တစ်သက်တွင် အမေသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့ခဲ့သည်။ ယဉ်ကျေးချိုသာခဲ့သည်။ ယခုကဲ့သို့ စိုးရိမ်သောက၊ အမျက်ဒေါသတို့ဖြင့် ပူလောင်နေသည်ကို မမြင်ဖူးခဲ့။ အမေသည် အမေနှင့် မတူ။ အခြားတစ်ယောက်နှင့် တူနေ၏။

'သန်ဘက်ခါညက ဦးသာအိတို့ ရှင်လောင်းလှည့်တဲ့နေ့ပဲ။ ဧရပ်ဝင်းမှာ ဗီဒီယိုပြလိမ့်မယ်။ ငါ နင့်အဖေကို ခေါ်ထုတ်သွားမယ်။ ပြီးတော့ည ဆယ်နာရီခွဲလောက်မှာ နှင်စားဖို့ မှန်ဆိုပြီး သာအောင်ကို ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်။ နှင် နားလည်ပါတယ်အေ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကသာ စလာရင် ဘယ်ယောက်ျားကများ ငြင်းနိုင်မှာလဲ။ အရေးကြီးတာက နောက်ပိုင်း နှင်မိုက်ကြီးနေတာ သူ မသိဖို့ဘဲ။ မဟုတ်ရင် တစ်သက်လုံး သူအနိုင်ကျင့်တာ ခံနေရမှာပဲ။ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မလိုဘူး'

ဟု လောလောဖတ်ဖတ်လေသံနှင့် ပြောသည်။ 'ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မလိုပါဘူးအေ' ဟု ပြောရင်းပင် 'သေချာအောင် ရှင်လောင်းလှည့်ပြီးမှသောက်ဆိုပြီး သူ့ကို အရက်ဖိုးထားရမယ်' ဟု အမေသည် နုကို ပြောသလိုလို၊ သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလိုလို ရေရွတ်၏။ နုသည် အမေ့ကိုကြည့်ရင်းပင် ကြောက်လာ၏။ ဆတ်ခနဲ မေးထိုးပြီး စကားပြောဟန်။ လက်တို့၏ အချီအချနှင့် ကိုယ်ဟန် အယိမ်းအနွဲ့သည် ဘီလူးက က နေသည်ဟုပင် ထင်လာသည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း အမေသည် မရိုင်းချင်ဘဲ ရိုင်းနေရသည်ဟုတွေးကာ သနားမိပြန်သည်။ အမေ၏ အသံသည် တစ္ဆေသရဲတို့တို့ မြင်သောခွေးတစ်ကောင်၏ ကြောက်ရွံ့မှုအပြည့်နှင့် ပြန်ဟောင်သောအသံမျိုးတည်း။ မိမိ၏ ကလေးအတွက်ဆိုလျှင် အမေတိုင်းသည် လူယုတ်မာ ဖြစ်ပုံကြသည်ပဲ။

နုသည် စိတ်ထဲမှပင် 'အမေ' ဟု အားကိုးတကြီး ခေါ်မိသည်။ ကြမ်းပြင်ထက်တွင် ခွေခေါက်ခေါက်ရှိနေရာမှ ရုတ်ခနဲ ထရပ်၏။ 'ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ' ဟု ကယောင်ချောက်ချားတွေးရင်း နာရီကို ကြည့်မိပြန်သည်။ အမယ်လေး နာရီလက်တံများသည် ဆယ်နာရီခွဲတိတိကို ညွှန်နေကြပါပြီပဲ။ လာတော့မယ်။ မကြာခင်သာအောင်လာတော့မည်။ နု၏ နားတွင် ခြေသံတဖျပ်ဖျပ်ကြားသလို ထင်၏။ ဟုတ်တယ်... မူးနေတဲ့လူတစ်ယောက် ခြေသံပဲ။ ခြေ

အချ အသိမ်းအနှုတ်မမှန်၊
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းပြီးလာ
နေတဲ့ခြေသံမျိုးပဲ။ နှစ်တံတွင်
ဘုရားရှင်မြည်သောခြေသံသည်
ပိုပိုကျယ်လောင်လာသည်။
ဘကယပ် သာအောင်သည်
နဂိုသော အိမ်ဝသို့ ရောက်
လာပါပကော။

၄။

နအိပ်ရာမှ နိုးချိန်တွင်
မိုးစင်စင်လင်းနေပေပြီ။ န
သည် လုံချည်ကို တင်းတင်း
ပြင်ဝတ်ပြီး တွန့်ကြဲနေသော
အင်္ကျီကို အသာဆွဲဆန့်သည်။
ဘေးတွင် တုံးလုံးပက်လက်
အိပ်ပျော်နေသော သာအောင်
ကိုမြင်လျှင် ဟင့်ခနဲ သက်
ပြင်းထုတ်သည်။ ညတုန်းက
အဖြစ်အပျက်များကို လှစ်ခနဲ
သတိရ၏။ 'ကျွန်တော် မှား
ပါတယ်'ဟု တတွတ်တွတ်
တောင်းပန်နေသော သာ

အောင်၏ မူးမူးရူးရူးအသွင်၊
ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်
နေသော အဖေ။ 'လွန်ကုန်မှ
တော့ အပျိုမှ ပြန်မဖြစ်တော့
တာဘဲတော်'ဟု တရားရှင်
မကြီးဟန်ပန်နှင့် အဖေကို
တရားချနေသော အမေ။ န
သည် ဟင့်ခနဲ၊ ဟင့်ခနဲ
သက်ပြင်းကို နှစ်ချက်ဆင့်
ထုတ်မိသည်။ နသည်ကား
ထိုကိစ္စဖြစ်သမျှတစ်လျှောက်
လုံး အောင်အည်းသမျှ အတိုး
ချကာ ရှိုက်ကြီးတင်ပင် ည
က ငိုခဲ့သည်ပဲ။ ပြန်တွေးရင်း
ပင် န၏ မျက်နှာသည်
တဖြည်းဖြည်းမဲ့လာ၏။

'ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဟုတ်
လှပြီ ထင်မနေနဲ့။ နင်က
လည်းကျိုးထမ်းရတာဟဲ့'

နသည် စိတ်ထဲတွင်
အောင်နိုင်သူသဖွယ် ရေရွတ်
မိသည်။ အားလုံးရဲ့ အမြင်
မှာတော့ နင်က အသာကြီး

ပေါ် သာအောင်ရယ်ဟုလည်း
တွေး၏။ တစ်ရွာလုံးက န
အပေါ် စုတ်တသပ်သပ် ရှိနေ
ကြပြီကော။ နသည် မြိန်မြိန်
ကြီး ပြုံး၏။ ခပ်ခနဲလည်း
ရယ်၏။ ထိုစဉ် န၏ နားတွင်
ခေါ်သံတစ်ခု ကြားသလိုလို
ထင်သည်။

'န'

ဒါ နချစ်သူ ကိုကျော်ဦး
အသံများလား။

နသည် ဝန်းခနဲပင် ထ
ရပ်မိသည်။ ဘုရား၊ ဘုရား
မဟုတ်ပါစေနဲ့ဟု သတိ
လက်လွတ် တတွတ်တွတ်
ရွတ်ရင်းပင် ယိမ်းယိုင်သော
ခြေလှမ်းများဖြင့် အခန်း
အပြင်ထွက်၏။ ထို့နောက်
လှေကားရင်းတွင် ထီးထီး
ကြီးရပ်နေသော ကိုကျော်ဦး
ကိုမြင်လျှင် နသည် ကြက်
သေသေကာသွားသည်။ ရင်
သည် တလှုပ်လှုပ်တုန်ကာ

ချွေးများသည် ရုတ်တရက်
စိမ့်ထွက်လာကြသည်။

'မနု ဧည့်သည်လား။
ဘယ်သူတုံး'

သာအောင်၏အသံကို
ကြားလျှင် နသည် ရုတ်တ
ရက် ဒူးများပျော့ရွေကာသွား
၏။ နသည် လက်များကို
အားပြုကာ အိမ်နံရံကို လှမ်း
ဆွဲလိုက်သည်။ သို့သော် န
သည် ဘာကိုမျှ မကိုင်မိ
တော့။ န၏ကိုယ်သည် အိမ်
နံရံနှင့် ပွတ်တိုက်ပြီး တဖြည်း
ဖြည်း နိမ့်ဆင်းသွားသည်။
ကမ္ဘာကြီးသည် အိုးထိန်း
စက်ကဲ့သို့ ချာချာလည်၏။
နနားတွင် အသံများသာ
ကြားရ၏။ ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။

တစ်ယောက်ယောက်
ပြေးပွေ့လိုက်သည်ကိုသာ န
နောက်ဆုံးသိလိုက်၏။

ရေအေး

ဗုဒ္ဓ

ဝမ္ဗ

သံဃံ

လားရှိုးမြို့ နက္ခတ်သိဒ္ဓိရှင် ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတဇေ နာသမီးတပည့်

ဆန်းကျမ်းဗေဒင် ဆရာမ ဒေါ်နန်းခမ်းလန်

မိတ်ဟောင်းကို စောင့်မျှော်ဖိတ်ခေါ်ရင်း မိတ်သစ်ကိုလည်းကြိုဆိုပါတယ်ရှင်။

အမှတ် (၆၆၆)၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း ၄၆ ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်။

[ဒဂုံစောင်လွှက်ရည်ဆိုင်ဘေးကပ်]

ဖုန်း - ၀၉ ၃၁၃၄၁၃၉၁

အမှတ် ၂၆၆ ဝေါက်လား ၂၀၁၃
၂၆၆

WIN ISZUDIA

‘တုံ...တုံ...တုံ...တုံ...’

ရွာဦးကျောင်းမှ တုံးမောင်း

ခေါက်သံများကို ရွှေလုံးတစ်ယောက်

အိပ်ရာထဲမှ နားစွင့်နေသည်။

အိပ်မုန် စုံမွှားဖြင့် တုံးမောင်း ဘယ်နှချက်

ခေါက်သွားလဲမသိ။ မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ

မီးဖိုချောင်မှ အမှေကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘အမေ တုံးမောင်း ဘယ်လောက်

တီးသွားပြီလဲဗျ’

‘ခုနစ်ချက် တီးသွားပြီလေ’

မုက်ကင်းပေးတဲ့ ကေတုမြို့ မုတကောင်

‘ဗျာ...ခုနစ်ချက်’

အလန်တကြားရေရွတ်ရင်း အိပ်ရာမှ

လူးလဲထလိုက်သည်။ မနေညက

လေနည်းနည်းပြင်းသည်။ မနက်စောစော

သရက်ကင်း သွားကောက်မည်ဟု

အားခဲထားသည်။ ဆရာမကလည်း

ဒီနေ့မှ အလီတွေကျက်ခိုင်းထားသဖြင့်

ညကအိပ်ချိန် နောက်ကျသွားသည်။

ဒီအချိန်ဆို မိနှင်းတို့အမြှာညီအစ်မ

နှစ်ယောက်များ သရက်ခြံ

ရောက်များနေမလားဟု တွေးမိရင်

မျက်နှာသစ်ရတာ စိတ်မပြောင့်။

မိနှင်းတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်နှင့် သူ့က

သရက်ကင်းလှကောက်နေကျခြံသလို

အတန်းလည်း အတူတူ။ ကစားစဉ်

ကစားဖက်တွေ။ နောက်ကျ လျှင် သူတို့ခွဲပေးသလောက် သာရမည်။ မဖြစ်သေးပါ ဘူး... မြန်မြန်သွားမှ ဟု တွေးကာ...

*အမေ... ကျွန်တော် သရက်ခြံသွားပြီ လွယ်အိတ် ထဲက စာအုပ်တွေ ထုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

*ဟဲ့... ထမင်းကြမ်း စားသွားဦးလေ'ဟု အမေ စကားက အိမ်ထဲမှာကျန်ခဲ့ သည်။ ရွှေလုံး၏ခြေထောက် တွေက အိမ်အပြင်ရောက် သွားပြီ။ ဘုရားသိကြားမလို မိနင်းတို့တွေ သရက်ခြံ မရောက်သေးပါစေနင့်ဟု ဆုတောင်းရင်း ရွှေလုံးတစ် ယောက် သရက်ခြံဆီ အပြေး သွားသည်။ သရက်ခြံရောက် လျှင် ဦးကြီးကောင်းအပင် အရင် ကောက်မည်။ ပြီးလျှင် အရီးသောင်းအပင်၊ ပြီးမှ ကျန်တဲ့အပင်တွေ ကောက် မည်။ ဦးကြီးကောင်း အပင် နှင့် အရီးသောင်းအပင်က သရက် ကင်း အကြွေများ သည်။ စားလို့ကောင်းသဖြင့် ရောင်းကောင်းသည် ဟု အကြော်သည် ဒေါ်စောလှ ကြီးက ပြောသည်။ သရက် ကင်းဝယ်သူတွေက စိမ်းစား သီးဟု ပြောသည်ကို ကြား ဖူးသည်။ ရွှေလုံးတို့တစ်တွေ ကတော့ သရက်ပင်အမျိုး အစားတွေ မသိ။ သရက်ပင် ကို ပိုင်ရှင်နာမည်တွေနှင့် တွဲ မှတ်ထားသည်။ ဦးကြီး ကောင်း ပိုင်သည့်အပင်ကို ဦးကြီးကောင်းအပင်၊ အရီး သောင်း ပိုင်သည့်အပင်ကို အရီးသောင်းအပင်စသည် ဖြင့်။ ရွှေလုံး ကျောင်းမသွား

ခင် သရက်ကင်းကောက်နေ ကျ။ ရလာသည့်သရက်ကင်း များများကို ဆန်ကောထဲတွင် တုတ်တံလေးများခြား၍ တစ်ပုံ ၅ ကျပ်ဖြင့် ရောင်းရန် ဒေါ်စောလှကြီးဆီ အပ်ထား ခဲ့သည်။ ညနေကျောင်းပြန် ဒေါ်စောလှဆီမှ သရက်ကင်း ဖိုးများယူ၍ စုဘူးထဲတွင်စု ထားသည်။ ခုဆို စုဘူးလေး ပြည့်နေလောက်ပြီထင်သည်။ မနေ့ညက လှုပ်ကြည့်တော့ ကလိုင်သံမကြားရ။ ရွှေလုံး အလီကျက်ရင်း ခဏခဏ လှုပ်ကြည့်ဖန်များတော့ အမေ က-

*ကဲပါ သားရယ်၊ စာ ကျက်ပြီးရင်အိပ်တော့။ မနက် မထနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်

*ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေရ၊ မနက်ကျ နှိုးဦး'ဟု ပြောရင်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့သော်လည်း ချက် ချင်းအိပ်မပျော်သေး။ ဒီနှစ် ဘုရားပွဲကျရင် လွယ်အိတ် လေးတစ်လုံးဝယ်မည်။ ကွန် ပါဘူးလည်း ဝယ်ရဦးမည်။ မနေ့က မိနင်းတို့ညီအစ်မက အတန်းထဲတွင် ကြားသွား သည်။ သရက်ကင်း ရောင်း လို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေစုပြီး ငါတို့လွယ်အိတ်အသစ်တွေ ဝယ်ထားသည်တဲ့။ ဟုတ် သည်။ သူတို့ညီအစ်မနှစ် ယောက် လွယ်အိတ်လေးတွေ လှသည်။ သူလည်း ဝယ်ရဦး မည်။ သူ့လွယ်အိတ်က နှစ် တန်းကတည်းက အမေ ဝယ် ပေးထားတာ ခု လေးတန်းဆို တော့ နှစ်နှစ်ရှိပြီ။ အမေက ကောင်းသေးတယ် ပြောသော် လည်း ရွှေလုံး မကြိုက်တော့။ ရေလျှော်ပါများသည့်အပြင် သရက်ကင်းတွေ ထည့်ပါ

များ၍ ရွဲတဲတဲဖြစ်နေပြီ။ အတွေးများနေသည့်ကြားက အလီကို ပြန်ဆိုနေသေးသဖြင့် ရွှေလုံး အိပ်မပျော်ဘဲ မနက် စောစော မနိုးခြင်းဖြစ်သည်။

သရက်ခြံရောက်တော့ ရွှေလုံးတစ်ယောက်ဝမ်းသာ သွားသည်။ မိနင်းတို့ အရိပ် အယောင်ကို မတွေ့ရ။ သေ ချာသည်။ ဒီနှစ်ယောက် မရောက်သေး။ မဟုတ်လျှင် သူတို့အသံတွေကို သရက်ခြံ မရောက်ခင်က ကြားရသည်။ သူတို့တွေလည်း ညက အလီ ကျက်နေရသဖြင့် မနက်မထ နိုင်ခြင်းဖြစ်မည်။ တွေးထား သည့်အတိုင်း ဦးကြီးကောင်း အပင်ကို အရင်သွားသည်။ တစ်လုံးနှစ်လုံးပဲတွေ့သည်။ သရက်ကင်းတွေ ဘယ်သူ ကောက်...။ သရက်ရွက် အခြောက်တွေကို ခြေထောက် နှင့်ကန်ကြည့်သည်။ သရက် ကင်းကိုကား မတွေ့ရ။ အရီး သောင်းအပင်အောက် သွား ကောက်သည်။ ဒီမှာလည်း အတူတူ။ ရွှေလုံး စဉ်းစား ကြည့်သည်။ ညက လေနည်း နည်းပြင်းသည်။ သရက် ကင်းအကြွေများရမည်။ ခု သရက်ကင်းတွေ ဘယ်ရောက် ကုန်လဲ။ မိနင်းတို့ညီအစ်မ လာကောက်သွားကြလို့လား။ မဖြစ်နိုင် သူတို့ညီအစ်မက သရဲကြောက်သည်။ သရက် ခြံကို စောစော မလာရကြ။ ဒါဆိုဘယ်သူ လာကောက် သွားကြသလဲ။ ရွှေလုံးမတွေး တတ်။ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက် ကြည့်နေစဉ် သရက်ခြံ အကျော် လယ်ကွင်းတွေ ကြားက လမ်းလျှောက်သည့် ဘကြီးအောင်ကို တွေ့ရ

သည်။ ဘကြီးအောင်လက် ထဲတွင် လွယ်အိတ်တစ်လုံးဆွဲ လာသည်။ ရွှေလုံး အနား ရောက်တော့-

*ဟေး... ရွှေလုံး... သရက် ကင်းလာကောက် တာလား'ဟု မေးသည်။

*ဟုတ်တယ်၊ ဘကြီး အောင်။ သရက်ကင်းတွေ မရှိတော့ဘူးဗျ။ ဘယ်သူ ကောက်သွားလဲ မသိဘူး

*ဘကြီးကောက်တာ ကွ။ ညက လေပြင်းတော့ သရက်ကင်းတွေ တော်တော် ကြွေတယ်။ လွယ်အိတ်တစ် လုံးအပြည့်ပဲ'ဟု ပြောရင်း လွယ်အိတ်ကိုပြသည်။ ဒီ လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့်အပြည့် သရက်ကင်းတွေက သူ့ဟာ ဖြစ်ရမှာဟု ရွှေလုံးတွေးမိရင်း ဘာမျှပြန်မပြောမိ။

*ကဲ ဘကြီးသွားဦး မယ်။ ညကျရင် မင်းတို့အား အမိ ထမင်းလာစားလှည့် မင်းအမေ သန်းလှကိုလည်း ညစာမချက်နဲ့တော့လို့ ပြော လိုက်ဦး'

*ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး အောင်' ပြောသာပြောလိုက် ရသည် ရွှေလုံးအသံက စိတ် မပါ။ ရွှေလုံးအမေကို စိတ်တို သည်။ မနက်က မနိုးလို့ သရက်ကင်းမရတော့။ ပြန် လျှင်အမေကိုပြောရမည်။ ရွှေ လုံးစဉ်းစားနေစဉ် မိနင်းတို့ ညီအစ်မရောက်လာသည်။ အငယ်မ မိသင်းက-

*ဟဲ့ ရွှေလုံး၊ သရက် ကင်း ဘယ်လောက်ရတဲ့။ ငါတို့ခွဲပေးဦး'

*နင်တို့ခွဲပေးဖို့ နေနေ သာသာ ငါတောင် မရဘူး ကြည့်'ဟုဆိုကာ လွယ်အိတ်

ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

‘အေးနော်၊ ဘကြီးအောင်နဲ့ လမ်းမှာတွေ့တယ်။ သူကောက်သွားတယ်တဲ့။ ညကျ ငါတို့ကို ထမင်းစားခေါ်သွားသေးတယ်’

‘အင်း ငါတို့ရောပဲ။ နင်တို့အလီတွေ ရပြီလား။ မရရင် ဆရာမက ခုံပေါ်တက် မတ်တတ်ရပ်ရမယ် ပြောထားတယ်’

‘ရပါတယ်ဟာ...’

ပြောသာပြောရသည်။ သူတို့စိတ်ထဲ သိပ်မကြည်။

ရွှေလုံး အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အမေ့ကိုလိုက်ရှာပြီးပြောသည်။

‘အမေ’

‘ဘယ်လိုဖြစ်လာတာတုံးသားရယ်၊ အလောတကြီးနဲ့’

‘အမေ ဘာလို့မနက်စောစောမနိုးလဲ။ ခု သရက်ကင်း မရတော့ဘူး’

‘ဪ သားရယ် ညတုန်းက သားအိပ်တာ နောက်ကျတာကိုး။ အိပ်ရေးမဝမှာ စိုးလို့ မနိုးတာ။ တစ်ရက်တလေပဲဟယ်’

‘အမေက တစ်ရက်တလေပြောနေ ညက လေပြင်းတယ်ဗျ။ သား ဘကြီးအောင်နဲ့တွေ့တယ်။ ညထမင်းလာစားလှည့်တဲ့ ညစာ မချက်နဲ့ပြောသွားတယ်’

‘သားက ဘကြီးအောင်နဲ့ ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့လို့တုံး’

‘သရက်ခြံမှာ ဘကြီးအောင်က သရက်ကင်းတွေကောက်သွားတာ’

အမေက ပြုံးပြီး-

‘အေးပါဟယ်၊ ကဲ ရေချိုး၊ ထမင်းစားတော့

ကျောင်းနောက်ကျနေဦးမယ်’
ရေချိုး၊ ထမင်းစားပြီး ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းရှေ့ဒေါ်စောလှကြီး အကြော်တဲရောက်တော့ သရက်ကင်း လာမအပ်တော့ ဘူးလားဟု မေးသည်ကို ဖြေရသေးသည်။ တစ်နေ့လုံး စာသင်ရတာလည်း စိတ်ပါလက်ပါမရှိ။ နောက်နေ့ စောစောထရမည်။ ဘကြီးအောင်က မနက်စောစော လမ်းလျှောက်တတ်သည်။ ဘကြီးအောင်ထက် စောထနိုင်မှ သရက်ကင်းရနိုင်မည်။ တော်သေးသည် ဆရာမ အလီမေးသည်ကို ဖြေနိုင်၍ခုံပေါ်မတ်တတ်မရပ်ရ။ ကျောင်းဆင်းဒေါ်စောလှကြီး အကြော်တဲရှေ့ကဖြတ်အပြန် သရက်ကင်းဖိုး ငွေတောင်းမည်ဟု ကြံလိုက်သေးသည်။ နောက်မှ သတိရပြီး မတောင်းဖြစ်။

အိမ်ပြန်ရောက် မိနင်းတို့ညီအစ်မနှင့်ကစားနေစဉ် ဘကြီးအောင်အိမ် သွားဖို့ အမေက ခေါ်သည်။ မိနင်းတို့တွေပါ လိုက်လာသည်။ ဘကြီးအောင်အိမ် သွားသည့် လမ်းတွင် အမေက အရီးသောင်း၊ ဘွားလေးမြတို့ကို အော်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ အမေကအမျိုးတွေစပ်ပြသည်။ ဘယ်သူက ဦးကြီးတော်သည်၊ ဘယ်သူက ဘယ်လိုတော်သည်။ မိနင်းတို့ညီအစ်မနှင့်လည်း မောင်နှမနှစ်ဝမ်းကွဲတော်သည်တဲ့။ ရွှေလုံး နားမလည်။ တစ်ရွာလုံးအမျိုးတော်သည်ဟုသာ မှတ်ထားလိုက်သည်။ ဘကြီးအောင်အိမ်ရောက်တော့ အမေက ကိုယ်တိုင်ခူးခပ်ပြီး ကျွေး

သည်။ ရွှေလုံး၊ မိနင်းတို့ကလေးတွေက ထမင်းစားသည်။ လူကြီးတွေက မစားသေး။ ရေခဲခဲကြမ်းသောက်ရင်း စကားကောင်းနေကြသည်။ ရွှေလုံးစိတ်နှာနှာနှင့် သရက်ကင်းချက်ကို အများကြီး စားပစ်လိုက်သည်။

ဒီည စာစောစောကျက်ပြီး စောစောအိပ်ရမည်။ မနက်စောစောထမည်။ မအိပ်ခင် အမေ့ကိုသေချာမှာရသေးသည်။ တုံးမောင်း ၆ ချက်တီးရင်နှိုးဖို့။ အိပ်မက်ထဲတွင် ဘကြီးအောင်နှင့်သရက်ကင်းအပြိုင်ကောက်သေးသည်ဟု မက်သည်။ ရွှေလုံး မနက်အစောကြီးနိုးနေသည်။ မီးဖိုထဲ ရေခဲခဲတည်နေသော အမေက ၄ နာရီပဲ ထိုးသေးတယ်။ ပြန်အိပ်ဦးဟုဆိုသည်။ ရေသောက်ပြီး ပြန်အိပ်သည်။ ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်။ ရွာဦးကျောင်းက အုန်းမောင်းသံကို နားစွင့်နေမိသည်။

‘တုံး၊ တုံး၊ တုံး၊ တုံး၊ တုံး၊ တုံး’

ဟော ခြောက်ချက်တီးပြီ။ ရွှေလုံးမျက်နှာသစ်၍ အမေ့ကို ပြောပြီး သရက်ခြံဘက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီနေ့တော့ ဘကြီးအောင်ထက် စောမည်ဟုတွေးရင်း ခြေလှမ်းတွေသွက်နေသည်။ သရက်ခြံရောက်ခါနီး သရက်ပင်တွေအောက် ကုန်း၍ကုန်း၍ သရက်ကင်း ကောက်နေသည့် လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရ၏။ ဘကြီးအောင်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ရွှေလုံးစိတ်ညစ်သွားပြီး ခြေလှမ်းတွေ လေးကန်သွားသည်။ မှန်သည် ဘကြီးအောင်ပင်။

‘ရွှေလုံးရေ သရက်ကင်းလာကောက်သလားဗျ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီးအောင်’

‘အေးအေး၊ ကောင်းတယ်ကွာ။ မနက်စောစောထတော့ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းတာပေါ့ကွ’

‘ဘကြီးအောင်က ပိုစောတော့ ကျွန်တော် သရက်ကင်း ဘယ်ရတော့ မလဲဗျ’
ဘကြီးအောင်က ရယ်ပြီး-

‘မနေ့က ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ဖို့ သရက်ကင်းလာကောက်တာပါကွာ။ ဟောဟိုမှာ သရက်ကင်းတွေ ဘကြီးကောက်ပြီး ပုံထားခဲ့တယ်။ သွားကောက်ချေ’

‘ဟုတ်လား၊ ဘကြီးအောင်က မကောက်တော့ဘူးလား’

‘မကောက်တော့ပါဘူးကွာ။ မနက်စောစော လမ်းလျှောက်ရင်း သရက်ကင်းတွေကောက်ပြီး စုပေးထားတာ၊ ငါမြေးလာကောက်ရင် အဆင်သင့် ဖြစ်တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ မိနင်းတို့ညီအစ်မကိုလည်း ခွဲပေးလိုက်ဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီးအောင်’

ပျော်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ ဘကြီးအောင် စုပေးထားသော သရက်ကင်းလေးများကို လွယ်အိတ်ထဲထည့်၍ ပြန်လာသည်။ လမ်းတွင် မိနင်းတို့ ညီအစ်မနှင့် တွေ့၍ သရက်ကင်းခွဲပေးခဲ့သည်။ ဒီကနေ့ အမေ့ကြော်ပေးထားသော ထမင်းကြော် စားလို့ အရမ်းကောင်းနေသည်။ ■

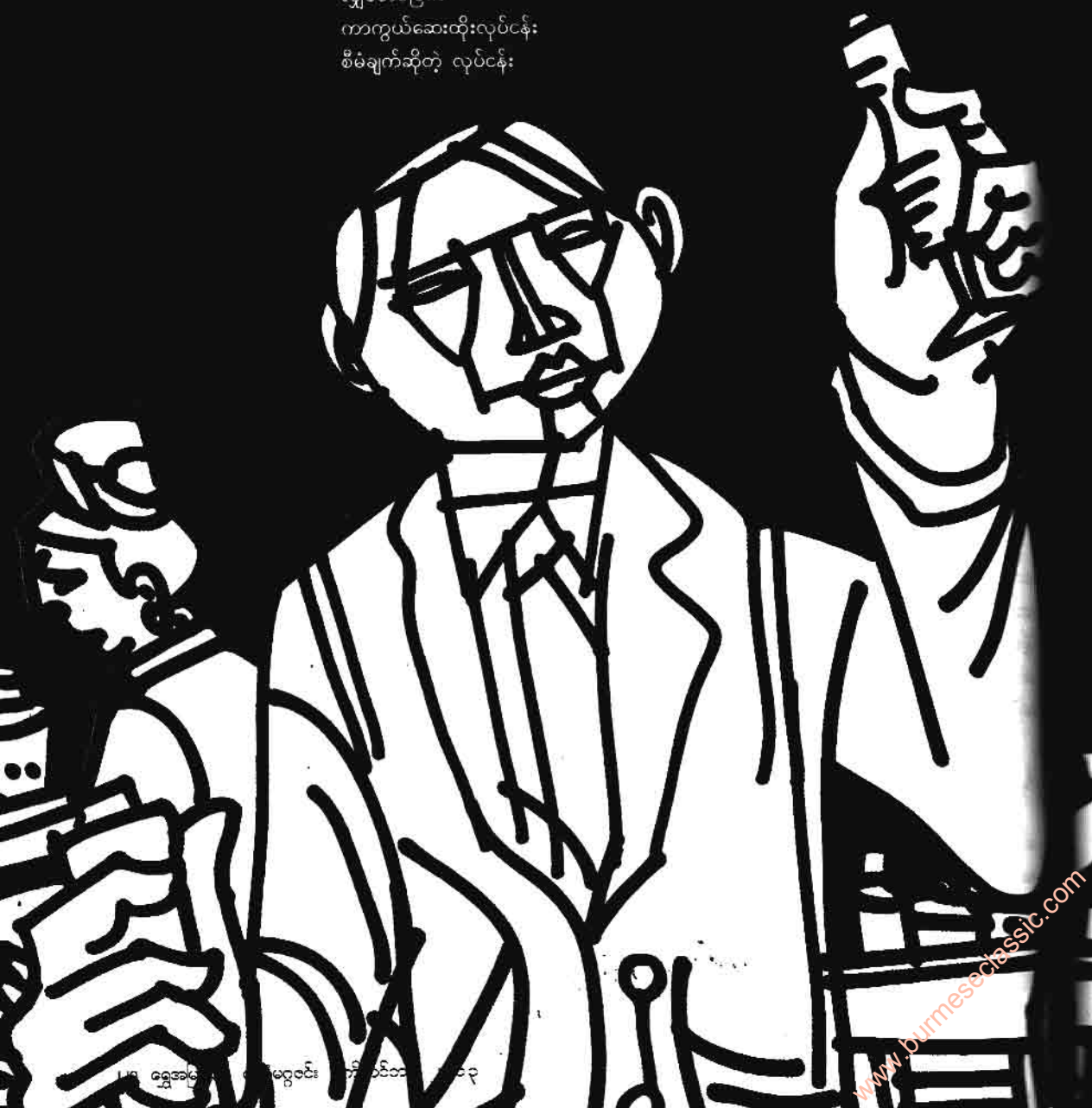
သုတအောင်

ဆရာတို့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားများ

လွန်ခဲ့တဲ့
ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ကပေါ့။
တိတိကျကျ ပြောရရင်
၁၉၉၇ ခုနှစ်ရဲ့
နွေဦးကာလအချိန်။
အဲဒီတုန်းက ဆရာဝန်လေးဟာ
မြို့နယ်ကလေးတစ်ခုကို
ခေတ္တမြို့နယ်ဆရာဝန်အနေနဲ့
သွားရောက် တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ခဲ့ရတယ်။
အဲဒီမြို့နယ်မှာ
လျှပ်တစ်ပြက်
ကာကွယ်ဆေးထိုးလုပ်ငန်း
စီမံချက်ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်း

တစ်ခုလုပ်ဖို့ကလည်း ရှိနေရဲ့။ ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားနားလည်
အောင် ပြောရရင် ပြည်မက ဒေသတွေမှာတော့ ကလေးတွေကို
ကာကွယ်ဆေး လစဉ်ပုံမှန်ထိုးပေးနိုင်သလျှင် အခု ဆရာဝန်လေး
တာဝန်ကျနေတဲ့ ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းလို ဒေသကတော့ လမ်း
ပန်းဆက်သွယ်ရေးကလည်းခက်ခဲ၊ နောက်နယ်မြေကလည်း
လုံးဝမအေးချမ်းသေးတဲ့အပြင် ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းကလည်း
အဲဒီအချိန်က လုံလုံလောက်လောက် မရှိဘူးခင်ဗျ။ ဒီလိုနေရာ
ဒေသမျိုးမှာ ရွာတိုင်းက ကလေးတွေကို ကာကွယ်ဆေး လစဉ်
ပုံမှန် ဘယ်ထိုးပေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ကလေးတွေကို ကာကွယ်ဆေး

ဆိုးပေး၊ တိုက်ပေးနိုင်ဖို့ လျှပ်တစ်ပြက်ကာကွယ် ဆေးထိုး အနု
ဝိတ်စီမံချက်လုပ်ငန်းအစီအစဉ် ဆိုတာရေး၊ ပွင့်လင်းရာသီမှာ
ခြုံနယ်အတွင်း အပြီးဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ ဘာညာဘာညာလုပ်ရ
တော့တာကိုး။ ဒီလိုနဲ့ရေးထားတဲ့ စီမံချက်အတိုင်း သတ်မှတ်
သားတဲ့နေ့ရက်မှာ အောင်လွတ် ဆိုတဲ့ ရွာကလေးတစ်ရွာကို
ကာကွယ်ဆေးထိုးဖို့ သွားခဲ့တဲ့ခရီးမှာ ခုပြောပြမယ့် မျက်မှန်
ဘစ်လက်အကြောင်းဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းကလေးဖြစ်လာခဲ့တာပါပဲ။

ဆေးထိုးလုပ်ငန်း သွားကြမယ်ဆိုတော့ ဆရာဝန်လေးရယ်၊
ဘယ့်ညွှတ်ဖြစ်တဲ့ ကချင်နာက ကပြားမကလေး သူနာပြုဆရာမ

လုံချည်နီ၊ အင်္ကျီ အဖြူဝတ်လို့၊
နောက် ကက်ကလေးတွေ ကိုယ်စီ
ဆောင်းလို့ ဂျာဆောင်းမိုင်နဲ့ အပန်တို
အပြီးကိုယ်စီနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြတယ်။
ခိုင်သင်းကြည်အလား၊ နန္ဒာလှိုင်အလား
ပေါ့။ အဲဒါပြီးလည်း ပြီးရော နှစ်ယောက်
စလုံး မတိုင်မပင် ဗြိန်းစားကြီး ငိုချလိုက်ရော

မျက်မှန်တစ်လက် ခက်ကြား

၇၂၉

လုဆိုင်ရယ်။ သားဖွားဆရာမ
မာမာဆွေ့နဲ့ နန်းထွေးမြရယ်။
ငှက်ဖျားကြီးကြပ် ကိုတင်
အောင်ရယ်။ ကုန်းမာရေးကြီး
ကြပ်(၁)ကို တွေ့ရာရယ် လျှပ်
တစ်ပြက် ကွင်းဆင်းကာကွယ်
ဆေးထိုးအဖွဲ့အနေနဲ့ ကုန်းမာ
ရေးဝန်ထမ်းတွေချည်းပဲ သွား
ကြမယ်ပေါ့။ အဲဒီနေရာမှာ
ကာလဒေသအခြေအနေကို
နည်းနည်းတော့ ပြောပြဖို့လို
မဗျ။ အဲဒီအချိန်ကလက်နက်နဲ့
ငြိမ်းချမ်းရေးလဲထားတဲ့အချိန်။
သွားရမယ့်ရွာကလည်း တိုင်း
ရင်းသား လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့
အစည်းရဲ့နယ်မြေထဲမှာ။ ဒီ
တော့ ဟိုဘက်ဒီဘက် ခွင့်ပြု
ချက်တွေဘာတွေယူရသလဲ။
ကုန်းမာရေးလုပ်ငန်းဆိုတော့
အားလုံး ရှောရှောရှူရှူပါပဲ။
သတ်မှတ်ရက်အတိုင်း အဆင်
ပြေတယ်။ သွားကြမယ်ပေါ့။
အဲဒီမှာ မြို့နယ်အာဏာပိုင်
အကြီးအကဲက သူပါလိုက်မယ်
ပြောပါလေရော။ လိုက်ပေါ့။
မြို့နယ် အကြီးအကဲ တစ်
ယောက်ပါတဲ့အား နည်းလား။
အဲဒီလိုနဲ့ ဟူးကောင်း
ချိုင့်ဝှမ်း ဆောင်းနှင်းကြွင်းတွေ
နဲ့ မှုန်နေတဲ့ အရက်မှာ အောင်
လွတ်ရွာဆီကို တိုယိုတာ
ဟိုင်းလပ်တစ်စီးနဲ့ ကာကွယ်
ဆေးထိုးအဖွဲ့ ထွက်ခဲ့ကြပါ
တော့တယ်။ ခရီးမထွက်ခင်
လမ်းဖျားအခြေအနေကို သွား
နေကျ ဒေသခံတွေဆီ နေထိုင်
ကြည့်တော့ 'ဟား...အများ
ကြီးကောင်းသပ ဆရာရေး၊
စိတ်ချသွား၊ မိုးတွင်းတုန်းက
လိုမဟုတ်ဘူး' ဆိုပဲ။ တကယ်
သွားကြည့်တော့ သူတို့အတွက်
အများကြီးကောင်းဆိုတဲ့လမ်း
ဟာ ကိုယ့်အနေနဲ့ ကောင်း

တယ်လို့ ဘယ်လိုမှကို ခံစား
လို့မရနိုင်ခဲ့ဘူး။ တစ်ဆယ့်
ငါးမိုင်ကျော် ရောက်တဲ့အခါ
မှာတော့လမ်းက ကားဆက်
သွားလို့မရတော့ဘူး။ ကာ
ကွယ်ဆေးပေးတဲ့ ဆေးပစ္စည်း
တွေ၊ ခရီးဆောင်အိတ်တွေကို
လူကိုယ်တိုင်သယ်ရင်း အဖွဲ့
လိုက် ခရီးဆက်ရတော့တာ
ပေါ့။ လိုက်လာတဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး
ခမျာလည်း ကိုယ့်အိတ်ကိုယ်
ထမ်းပေါ့။ လမ်းမှာ ချန်နေခဲ့
လို့လည်းမရ၊ တစ်ယောက်
တည်း နောက်ပြန်လှည့်လို့
လည်းမရ၊ ခရီးတစ်လျှောက်
ဟိုနားကပေါ်လာလိုက်၊
ဒီနားကျ ပျောက်သွားလိုက်
တွေ့နေရတဲ့ စစ်သားတွေက
လည်း သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ
မှမဟုတ်တာ။ ငါတော့ မှားပြီ
ဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဆက်လိုက်
ပေတော့ပေါ့။ တို့ကို တစ်
လောလေးကပင် တနိုင်ချောင်း
ယာယီတံတားထိုးဖို့အတွက်
ဌာနတစ်ခု မျှောတစ်ရာခုတ်
ခိုင်း၊ ထမ်းခိုင်းခဲ့တာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်
အကောင်းစားကြီးပေါ့။ မျှော
ခုတ်ကြတုန်းက မိတ်ဆွေ
ဥပဒေအရာရှိကြီး ညည်းတဲ့
'မမျှောမြှော...မျှော...တစ်ရာ
နဲ့၊ ကျောနာခဲ့တာလည်း
ကိုယ်ပါပဲ ...မေရယ်' ဆိုတဲ့
တေးသံလေး ခုတောင် ပြန်
ကြားမိရဲ့။ အခုတော့ ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးခမျာ သူရဲ့ အစိမ်းရောင်
တရုတ် ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို
ပိုးလို့။ စောစောစီးစီး ချွေး
များလည်း တဒီဒီကို ကျလို့။
သူ့ကျောပေါ်က ကျောပိုး
အိတ် အစိမ်းကြီးကို မျှောတိုင်
တုတ်တုတ် ရှည်ရှည်တစ်
ချောင်းလို့ အစားထိုးမြင်
ကြည့်မိရဲ့။ မျှောထမ်းဖက်

မိတ်ဆွေအပေါင်း သူတော်
ကောင်းများကို ခေါ်ပြချင်
လိုက်တာ။ သင်း ခုမှ ဝဋ်
လည်း။ ကဲ...မှတ်ကရော။
အဲ လမ်းလျှောက်လို့ကို
မရနိုင်တဲ့ ဌာနတွေ ချောင်းတွေ
ကို ခရီးဆက်နိုင်ဖို့အတွက်
ရွာခံတွေနဲ့ တစ်ဖက်အဖွဲ့
အစည်းပေါင်းလို့ စီစဉ်ပေး
ထားတဲ့ ဆင်နဲ့ ခရီးဆက်ရ
သဗျ။ ဆင်နဲ့ ခရီးဆက်ရ
ပေမဲ့ ဆေးနဲ့ပစ္စည်းတွေတင်
ပါ။ လူတွေကတော့ ဗွက်
တွေလည်းဆင်း၊ ချုံကိုလည်း
တိုး၊ ချောင်းဆိုလည်းဖြတ်
ပေါ့။ 'ရှေ့နားဆို ရွာရောက်
ပြီဆရာ' ဆိုတဲ့ တပည့်မလေး
တွေရဲ့ ငါးခါလောက်သော
အားပေးစကားကို ကြားပြီး
တဲ့နောက် မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်
ဝေးတဲ့ အောင်လွတ်ရွာလေး
ကို မွန်းလွဲစွန်းစွန်းလေးမှာ
မချောတမောရောက်လာခဲ့ပါ
တော့တယ်။
ရွာဦး ချောင်းကမ်းပါး
ထိပ်ကနေ ရွာအကြီးအကဲ၊
သူကြီးဆိုပါတော့ လာကြို
တယ်။ နောက် ကာကွယ်
ဆေးထိုးစုရပ်ဆိုလည်းဟုတ်၊
တည်းခိုရာလည်း လုပ်ထား
တဲ့ သူကြီးအိမ်ကို အားလုံးချီ
တက်ကြပေါ့။ အိမ်ရောက်
တော့ ဆေးပစ္စည်းတွေ၊ အထုပ်
အပိုးတွေ ဆင်ပေါ်က ချ။
သူကြီးက ဆင်ကို ထူးခတ်
ခိုင်းပြီး လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။
ဆင်ခမျာ သူ့စားကျက်ရှိရာ
ထင်ပါရဲ့ ချောင်းတစ်ဖက်
ကမ်းကို ကူးသွားလေရဲ့။
ဆရာဝန်လေးက ဆင်ကို ဒီ
အတိုင်းမလွှတ်ဘဲ ဘာကြောင့်
ထူးခတ်ပြီးမှ လွှတ်သလဲလို့
မေးကြည့်မိတယ်။ သူကြီးက

ဝေးဝေး မပြေးနိုင်အောင်လို့
ပါတဲ့။ နောက် သူကပဲဆက်
ပြီး...
'တိရစ္ဆာန်ဆိုတာတော့
ဒီအတိုင်းလွှတ်ပေးလို့ ဘယ်ရ
မလဲ ဆရာရေး။ ဆက်ခိုင်းလို့
လိုသေးတော့ ထူးခတ်ဆေး
ရတာပေါ့နော်'တဲ့။ ဟင်း
တကယ်တော့လည်း ဘဝဆို
တာ လုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်
ပဲဖြစ်ဖြစ် မြင်ရတဲ့ ထူးနဲ့တစ်နဲ့
မမြင်ရတဲ့ ထူးတွေနဲ့တစ်နည်း
အခတ်ခံထားရတာမျိုးပါပဲ
လား။ သူရောက်ယိပါ ကိုယ့်
ဘာသာခတ်ထားတဲ့ မမြင်ရ
တဲ့ထူးတွေ ကိုယ်စီပြည့်လို့
ပါလားလို့ တွေးမိရင်း အစော
ပြုံးကလေး ပြုံးမိသေးရဲ့။
နောက် ရွာလူကြီးက ရွာခံ
တချို့ရယ်နဲ့ အဖွဲ့ကို မိတ်ဆက်
ပေးတယ်။ ထူးခြားတာ
ကတော့ လာကြသုတွေထဲမှာ
ယောက်ျားတွေ မတွေ့ရဘူး။
ရွာရောက်ပြီး ချက်ချင်းဆိုသ
လိုပဲ ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းစား၊
နောက် အဖွဲ့သားအားလုံး
ခဏတစ်ဖြုတ် နားကြတာပေါ့။
ညနေခင်းရောက်တော့
မနက်ဖြန်ဆေးထိုးဖို့စီစဉ်။
ညနေစာစားပြီး သူကြီးရယ်၊
ဆရာဝန်လေးရယ်၊ ငှက်ဖျား
ကြီးကြပ် ကိုတင်အောင်ရယ်
ရွာရိုးတစ်လျှောက် အာလာမ
သလ္လဟ စကားပြောရင်း လမ်း
လျှောက်ကြတာပေါ့။ အိမ်ခြေ
ကတော့ လွန်ရောက်ရာ လေး
ငါးဆယ်လောက်ပဲ ရှိမယ်
ထင်ပါရဲ့။ ဆယ်မိနစ်လောက်
လျှောက်တာနဲ့ပဲ ရွာစွန်ထိ
ရောက်ရော။ သူကြီးအိမ်မှာ
တုန်းကလိုပဲ ရွာထဲမှာလည်း
ယောက်ျားရယ်လို့ မမြင်ရ။
'ဆာဘာ(ဦးလေး)

ရေ။ ရွာမှာ လူလည်း သိပ်မတွေ့ပါလား။

‘ဟုတ်ပါ။ ဆရာဝန်ရေး၊ တချို့လည်း တောင်ယာသိမ်းပြီးပေမဲ့ လိပ်ရှာဖျံရှာကြနဲ့၊ တချို့ကျလည်း ရွှေတော၊ တချို့ကျတော့ ကြိမ်တောမှာလေ။ ဒီအချိန်မျိုး ရတုန်းလုပ်ရတာပါ။ ရွာဆိုတော့ နိုင်နိုးကလော် နိုင်နိုးရှာ(တစ်နေ့လုပ်တစ်နေ့စား)ပါကွာ။ ဆေးထိုးမယ့် ကလေးတွေရှိတဲ့ မိသားစုတွေ အားလုံးကိုတော့ စကားပါး ခေါ်ထားပါတယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့ နက်ဖြန်လာထိုးကြမှာပါ။’

‘ဆာဘာ...လိပ်တို့ဖျံတို့က ဘာအတွက်ရှာတာလဲဗျ။’

‘အေး ဆရာရေး ပိုက်ဆံအတွက်ပေါ့၊ ငါတို့တွေက လိပ်နဲ့ဖျံကို နိုင်ငံခြားပို့ပေးတယ်လေ။ ဒီလို နေရာမှာ မထားချင်ဘူးပေါ့။’

အင်း ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်လည်း နိုင်ငံခြားရောက်ဖို့ နောင်ဘဝများ လိပ် ဒါမှမဟုတ် ဖျံဘဝရောက်ရပါစေပဲ ဆုတောင်းရမလိုလို။

‘ဆာဘာရေ ကျွန်တော်တို့ အောက်ပြည်အောက်ရွာဆို ဒီလိုချောင်းဘေး မြေနေကလေးဆို ရာသီသီးနှံတွေ ဘာတွေစိုက်တာ၊ ဦးလေးတို့ရွာက မစိုက်ကြဘူးလား။’

‘အား ဆရာရေ ငါတို့စိုက်ချင်သပေါ့။ ဘယ်သူက ရွာကို လာဝယ်မလဲလေ။ ဆရာတို့လာခဲ့တဲ့လမ်းက အခုအရမ်းကောင်းသွားတာ၊ မိုးမှာဆို ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့စိုက်လည်း မြို့ကိုဘယ်လိုပို့မလဲ၊ နောက် အရေးအကြောင်း

တစ်ခုခုကြောင့် ပြေးရလွှားရရင် ဆရာလေးပြောတဲ့ အခင်းတွေက ငါတို့နောက် လိုက်မလာကြဘူးလေး။’

ဆရာဝန်လေးလည်း သူတို့ခံစားချက်အဖြေကို ကိုယ်ပြန်ကြားချင်တာလေး တစ်ခုအတွက် ‘ဘာကြောင့် ပြေးကြလွှားကြရတာလဲ’ဆိုတဲ့ အဖြေသိပြီးသားမေးခွန်းကို ဆက်မမေးရက်တော့ဘူး။ သူတို့မှာက ဘယ်လိုမှ မချို့မြိန်နိုင်တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ အထပ်ထပ်၊ ဒါမျိုးတွေဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ အချိန်ကာလကလည်း မနည်းမနော ဖြစ်နေမှာဆိုတော့ ပြေးခြင်းလွှားခြင်းကို ကျင့်သားရနေပြီထင်ပါရဲ့။

လမ်းလျှောက်ပြန်လာပြီး အဖွဲ့နဲ့ မနက်ဖြန်အလုပ်အတွက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြတယ်။ ညဦးပိုင်းမှာတော့ ဆရာဝန်လေးတို့ တည်းနေတဲ့ ခြံတံရံညီအိမ်ကလေးကို တစ်ဖက်အဖွဲ့အစည်းက လူမှုရေးတာဝန်ခံဆိုတဲ့ တာဝန်ရှိသူ လာပြီးတွေ့ဆုံတယ်။ နွေဦးပေမဲ့ တောရိပ်တောင်ရိပ် အေးစိမ့်စိမ့်မို့ မီးဖိုဘေးမှာ ခေါပုတ်ကင်၊ ဆတ်သားခြောက်၊ ဖတ်ခါးရည်ကလေးနဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံး အလုပ်ဘာမှ မလုပ်ရသေးခင် အားဖြည့်ကြသပေါ့။ မတွေ့ခင်က တောထဲနေသူဆိုတော့ လူမှုရေးတာဝန်ခံကို ရုပ်ရှင်ထဲကအတိုင်း မျက်နှာဆိုးဆိုး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးဗဟု၊ ရိုင်းရိုင်းကြမ်းကြမ်းကြီးလို့ ထင်မိတာ။ အို... ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ လွဲမယ့်လွဲ အထင်နဲ့အမြင် တက်တက်စင်စင်။ ဥပမိရုပ်က မင်းသားကြီးအောင်လွင်ငယ်ငယ်

တုန်းကလို၊ ပညာအရည်အချင်းကလည်း မန္တလေးတက္ကသိုလ်ဆင်းတဲ့ ဗျ။ စကားပြောက ယဉ်ကျေးတဲ့အပြင် ကောင်းမှကောင်း၊ မသေသေးလို့ ရှိများရှိ ဘီအီးဒီ အောင်သိုက်တောင် လာပြီး အလေးပြုလောက်ရဲ့။ ဘာဆိုဘာမှ လုပ်မပေးသေးဘဲ ခေါပုတ်နဲ့ ဆတ်သားခြောက်ကို အပြတ်လွှေးနေကြတဲ့ ဆရာဝန်လေးတို့အဖွဲ့ကို သူက အားလုံးကိုယ်စား ကြိုတင်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောနေတာနဲ့တင် ဆယ့်တစ်နာရီကိုခွဲရော။ ညဉ့်နက်လာလို့ နက်ဖြန် ဆေးထိုးကြရဦးမှာဆိုတဲ့ စကားအလှည့်အကြောင်း ပြရင်း ပိုင်းကိုသိမ်းလိုက်ရတယ်။ မတွေ့ရတာကြာတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ပြန်ဆုံကြသလိုပါ့ညယ်။

နောက်နေ့ မနက်ကျတော့ ရွာက ငါးနှစ်အောက်ကလေးတွေနဲ့ အသက် ၁၅နှစ်နဲ့ ၄၅ နှစ်အကြား မိန်းမတွေကို ဆေးထိုးပေးကြတယ်။ ကလေးတွေက သိပ်အများကြီးမဟုတ်တော့ တယ်မကြာလှပါဘူး။ ထူးခြားတာက ဒီရွာရောက်ကတည်းက အရွယ်ရောက် ရွာခံယောက်ျားဆိုလို့ ရွာလူကြီးရယ်၊ လူမှုရေးတာဝန်ခံဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်၊ ဓမ္မဆရာကြီးရယ်လောက်ပဲ တွေ့ရတယ်။ ဒီကြားထဲ ရှားရှားပါးပါးဗျာ အမျိုးသားတစ်ယောက်က ကချင်လို ခေါ်ကြီးမောကြီးနဲ့ ဆရာမလေးတွေကိုရန်တွေ့နေသဗျ။ ဆရာမလေးတွေလည်း ပြုံးစစနဲ့။ ဆရာမ လူဆိုင်တစ်ယောက်က ချင်လို စိတ်ရှည်လက်ရှည်

ရှင်းပြတာလည်း သူတော်တော်ဘူး။ ဘာများဖြစ်တာလဲ၊ နောက်ဆုံး သူလက်ဆောင်ပြီး မေးခိုက်ကာကွယ်ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်မှပဲ ‘ကျေးဇူးကမ္ဘာဆိုင်ရော’ဆိုပြီး မောင်မင်းကြီးသား၊ ကျေနပ်သွားတော့တယ်။ ဆရာမလေးတွေပြန်ပြောပြမှ သူကမိန်းမတွေချည်း ဆေးထိုးပေးတာ မတရားကြောင်း၊ ယောက်ျားတွေကိုသက်သက်ချန်တာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူလုံးဝမကျေနပ်တဲ့အကြောင်းနဲ့ သူ့ကိုရော ဆေးထိုးပေးရမယ်လို့ ပြောပါသတဲ့။

လူဆိုင်က ကျွန်မလည်း ကလေးမွေးနိုင်တဲ့ မိန်းမတွေကိုပဲ ထိုးပေးတာက ကလေးမွေးတဲ့အခါ အမေရာ ကလေးကိုပါ မေးခိုက်ရောဂါကာကွယ်ပေးဖို့ပါလို့ သေသေချာချာရှင်းပြတယ်ဆရာရယ်။ ဒါပေမဲ့ မရဘူး ဆရာရဲ့၊ ဟိုဟို... အင်း ကလေးမွေးတဲ့ကိစ္စက အဖေရောပါတယ်ဆိုပြီး သူ့ကိုပါထိုးပေးရမယ် ခွတ်ပြောနေတာ။ သူက တောင်ယာလုပ် ဘာလုပ်နဲ့ အကျိုးမမဲ့ပါဘူး။ ဆေးတွေလည်း ပိုနေတာမို့ ထိုးပေးလိုက်တယ် ဆရာ’တဲ့။

ဆရာဝန်လေးလည်း ဘာမှမပြောလိုက်ပါဘူး။ လူကြီးဆိုတာကလည်း တစ်ခါတလေ ဘာမှမပြောလေ မုတ်ချက်မပေးလေ ကောင်းလေ မဟုတ်လား။ ဆေးထိုး နုရပ်ယာယီတဲကလေးမှာ ရွာက အမျိုးသမီးတချို့ အပြင် တစ်ဖက်အဖွဲ့အစည်းက ဆေးဘက်တာဝန်ခံ အချို့သားတစ်ဦးနဲ့ သူနာပြုတာဝန်ခံဆိုတဲ့

ဆရာမလေး နှစ်ဦးကလည်း လာကူကြသပဲ။ အားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကြည်ကြည် နူးနူးပါပဲ။ လက်နှက်နဲ့ပဲ လဲလဲ၊ ဘာနဲ့ပဲ လဲလဲပေါ့နော။ ငြိမ်းချမ်းမှုအရသာဟာ ခံစားရသူတွေရဲ့ရင်မှာ ရတနာပီတိ ဝှမ်းဆီထဲပေါ့။ ဆရာဝန်လေးလည်း စပ်စုနေကုတ်ခံအတိုင်း တစ်ဖက်က ဆရာမလေးတွေကို မေးမိတယ်။

‘ကနောင်(ညီမ) ... ညည်းတို့က ဆယ်တန်းအောင်ပြီး သားဆိုတော့ ခုလုပ်နေတဲ့ သူနာပြု ဆရာမအလုပ်၊ သားဖွား ဆရာမအလုပ်ကို လူတွေ အများကြီးအတွက် လုပ်ပေးချင်ကြဘူးလား’

‘အားဆရာရေ... လုပ်ချင်တာပေါ့လေ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မြစ်ကြီးနားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရန်ကုန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် သင်တန်းတွေလည်း တက်ချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အခွင့်မှ မသာဘဲနော’

‘ဆိုပါစို့... မင်းတို့ အခွင့်သာလို့ သင်တန်းတက်ဖြစ်ပြီး ဆရာမဖြစ်ခဲ့ပြီပေါ့ကွာ။ ခုလို ရွာလေးမှာ တာဝန်ကျရင်ကော တကယ်လုပ်နိုင်ပါ့မလား’

‘အား... လုပ်ချင်တာပေါ့ ဆရာရေ၊ ဒါမျိုးဆို အနု (အမေ)ရော အပါး(အဖေ)ပါ ဝမ်းသာကြမှာ’

လုပ်ရင်း ကိုင်ရင်းနဲ့ ဆရာဝန်လေးတပည့် ဆရာမသုံးယောက်ရယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ရယ် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေလိုက်ကြတာ တစ်ခဏချင်း တစ်အူထဲဆင်းများလိုပဲ။ ခဏနေတော့ ဆရာဝန်လေးတပည့် ဆရာမ လှဆိုင်က...

‘ဆရာ ဂျာဆိုင်းမိုင်တို့

က ကျွန်မတို့ရဲ့ဝတ်စုံနဲ့ ကက်ကလေး ဆောင်းပြီး အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တယ်တဲ့’

ဆရာဝန်လေးလည်း ဘာပြောရမှန်း မစဉ်းစားတတ်တော့။ သူနာပြုဆရာမမဟုတ်သူတွေကို ဝတ်စုံပေးဝတ်ခွင့်ပေးမလား။ ဆရာမလေးဘဝ ရနိုင်ရက်နဲ့ အခြေအနေတွေအရ မရနိုင်ခဲ့တဲ့သူ၊ နောက် ဖြစ်ချင်ရက်နဲ့ ဖြစ်ခွင့်မရခဲ့ရတဲ့ သူတို့ကို အာသာပြေပစ်ဖြစ်ဖြစ် ဆရာမဝတ်စုံနဲ့ ကက်ကလေးဆောင်းပြီး အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တဲ့ သူတို့ဆန္ဒကို ခွင့်မပြုသင့်ပေးဘူးလား။ တလွဲသုံးကြမှာမှ မဟုတ်တာ။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ မင်းသမီးတွေတောင် ဆရာမမဟုတ်ဘဲ ဝတ်စုံဝတ်ပြီး သရုပ်ဆောင်နေကြသေးတာပဲ။ နောက် ဆရာမလည်းမဟုတ်၊ ဝတ်စုံလည်းမဝတ်ဘဲ ဆရာဝန်၊ ဆရာမအလုပ်လုပ်နေတဲ့ ရမ်းကုများလည်း တစ်နိုင်ငံလုံးအပုံ၊ ဒီတော့ ဝတ်စုံ ဝတ်ခြင်း မဝတ်ခြင်းထက် လုပ်တဲ့ အလုပ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုက ပိုအဓိကကျတယ်လို့ တွေးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်လေးအနေနဲ့ ရိုက်လေလို့ကလည်း အခွင့်မပေးရဲ့။ ဒီတော့ လူကြီးတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဒုတိယအကြိမ် မြောက် မကြားသလိုလိုနဲ့ ဘာမှမှတ်ချက်မပေးဘဲ...

‘အေး... ဆရာ ကိုတူးဂျာတို့ ဆေးထိုးအပ်မီးရှို့တဲ့ နေရာ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်’ ပြောရင်းထွက်ခဲ့တယ်။ ပြန်လာတော့ လှချည်နီ၊ အင်္ကျီအဖြူဝတ်လို့၊ နောက် ကက်

ကလေးတွေ ကိုယ်စီဆောင်းလို့ ဂျာဆိုင်းမိုင်နဲ့ အပန်တို အပြုံးကိုယ်စီနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြတယ်။ မိုင်သင်းကြည်အလား၊ နန္ဒာလှိုင်အလားပေါ့။ အဲဗျ ငြီးလည်း ငြီးရော နှစ်ယောက်စလုံး မတိုင်မပင် ဖြုန်းစားကြီး ငိုချလိုက်ရော။

‘ဟဲ့ ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ငိုကြတာလဲ ဟဲ့’

‘ကျွန်မလေ ခုလိုဖြစ်ချင်တာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဟင့်၊ ခု ဒီတစ်သက် ဘုရားသခင်က အခွင့်မပေးတော့ဘူးထင်ပါရဲ့ ဆရာရယ်’

ဆရာဝန်လေးလည်း စိတ်ထဲမကောင်းဖြစ်မိရဲ့။ ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ နှုတ်ဆွဲပေါ့။ အင်း ဒီကလေးမလေး နှစ်ယောက်လိုမျိုး ခံစားကြုံတွေ့ရတာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းကတည်းကော ဟုတ်ပါ့မလား။ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်သော်ငြား ‘ညည်းတို့နှစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်ဘဲ အေး’လို့ကော ဖြေသိမ့်ဖို့ ပြောဖို့ကလည်း မခက်လားဗျာ။ ဘာပြောရမှန်းကို မသိတော့တဲ့အချိန် ဆရာဝန်လေးရဲ့ တပည့် ဆရာမလေးတစ်ယောက်က...

‘ဆရာ ကျွန်မတို့လည်း သူတို့ယူနီဖောင်းနဲ့ တစ်လှည့် ပြန်ရိုက်မယ်နော်’

ဆို ဆရာဝန်လေးရဲ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှုက သိပ်မကြာ။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ အလုပ်စဝင်ပေမဲ့ ဒါမျိုးအတွက်ကျရင် ခေါက်ရိုးက အော်တိုကျိုးပြီးသား။ ပေးရမယ့် အဓိက သိပ်စဉ်းစားစရာမလို။

‘နီး... မလုပ်နဲ့’

ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်လေးမပြောလိုက်ရပါဘူး။ ဆရာဝန်လေးရဲ့ အကျပ်အတည်းကို ဆေးတာဝန်ခံကြီး ဘုန်းအောင်က ဝင်ကယ်လိုက်တယ်လေ။

‘ဟေး... အချိန်မရှိဘူး ဆရာတို့လာတုန်း ရွာထဲက လူနာတချို့ကို ပြချင်သေးတယ်။ နင်တို့ ဓာတ်ပုံဆော်ရိုက်ဖို့ အချိန်လည်းမရှိ၊ ဖလင်လည်းကုန်နေပြီလေး၊ တော်ကြတော့လေး’

တော်ပါသေး ဆရာကြီး ဘုန်းအောင်နဲ့ အချိန်ကိုက် ကုန်သွားတဲ့ ဖလင်ကို ကျေးဇူးတင်မိပါရဲ့။ ဘုရားဘုရား အဲ့ဒီတုန်းက ဒီကူတယ် ကင်မရာ မပေါ်သေးတာ ကံကောင်းလိုက်တာ။

ဒါနဲ့ပဲ ကာကွယ်ဆေးထိုးစုရပ်စခန်းလေးဟာ ချက်ချင်းပဲ အရေးပေါ်ပြောင်းလိုက်တဲ့ ကွင်းဆင်းကုသရေး ဆေးခန်းဖြစ်သွားရော။ အထူးဆရာဝန်ကြီးများ ကွင်းဆင်းကုသရေးခရီးစဉ်လိုမျိုးတော့ ဘယ်ခရီးအားကြီးကျယ်ပါ့မလဲ။ လူနာတွေကို ကြိုရုထူး၊ လူကြီးမင်းအပေါင်း ကြွရောက်အားပေးဆိုတာမျိုးလည်း မရှိဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူနာတွေကတော့ အစစ်တွေများမယ်ထင်ပါရဲ့။ ပြင်ပလောကနဲ့ ကလည်း အလှမ်းဝေး၊ အဆက်အသွယ် အရောက်အပေါက်ကလည်း နည်းတဲ့နေရာဆိုတော့ ဆရာဝန်၊ ဆရာမဆိုတာ မြင်ဖူးရနည်းလားဆိုပြီး လာကြတာလည်းပါမှာပေါ့။ နှာစေးခေါင်းကိုက် အပယ်က အစ နှာခေါင်းကလေး နည်းနည်းပြားနေလို့ နှာခေါင်း ခွန်

ဆေးလာတောင်းတဲ့ သူ
တောင်ပါလိုက်သေး။ လာပြ
တဲ့သူနာ သုံးလေးဆယ်လောက်
ထဲက ဆရာဝန်လေးဘဝမှာ
မကြာခဏဆိုသလို သတိတရ
ဖြစ်နေမိတဲ့သူတစ်ယောက်
ပါလာတယ်လေ။ မှတ်မှတ်
ရရ အရေးပေါ်ဖွင့်လိုက်ရတဲ့
ကွင်းဆင်းကုသရေး ဆေး
ခန်းလေးကို နောက်ဆုံးမှ လာ
ပြတဲ့ လူနာပါ။ သူ့နာမည်က
ဦးနော်ကျာတဲ့။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်
တည်ဆောက်ပုံအရ အသက်
လေးဆယ်ကျော်လောက် ကြံ
ကြံနိုင်ခိုင်။ သန်သန်မာမာ။
ဒါပေမဲ့ ရောကြောင့်လား၊
ဘယာကြောင့်လား မျက်နှာ
ပေါ်က အရေးအကြောင်းတွေ
ကြောင့် ခြောက်ဆယ်ကျော်
လောက်ထင်ရရဲ့။ သူ ဆရာ
ဝန်လေးတို့ အဖွဲ့ရှိရာ ဆေး
ခန်းလေးကိုလာတော့ တုတ်
ချောင်းလေး တစ်ချောင်းကို
ကိုင်လို့။ သူ့လာမယ့်လမ်းမှာ
ခလုတ်ကန်သင်း၊ အဟန့်၊
အတားရှိမရှိ စမ်းရင်းယမ်း
ရင်း လူတွေရဲ့ အသံကို
ဆင်းရင်းပေါ့။

‘တင်အောင်၊ တူးဂျာ
နှုန်းထေ ကကြာအီး’ (တင်
အောင်၊ တူးဂျာ နှင်တို့ နေ
ကောင်းကြရဲ့လား)

‘ကိုင်ကကြာအိုင် အပါး၊
အူးမူအိုင် မလီနီမ် မငါနီမ်၊
နီနောင့်အင်မူ ဆိုင်ရော။’
(အရမ်းနေကောင်းတယ်
အာရေ။ မတွေ့ရတဲ့ လေး
ငါးနှစ်အတွင်း အာမျက်စိ
တော်တော် မှန်သွားတယ်
နော်)

‘ငိုင်းနှုန်းထည်ဖွဲ့ နောင်
အင်းမူအိုင်။ အေလိုး...နှုန်း
ထည် ဆဝါနာ ကြယ်နာရှာ

ကရမ်း ဒါတ်အိုင်၊ ရုမူရှာ
ကမ္ဘာထုံး၊ ရှာမ နှင်လောင်း
အိုင်။ ငါနား အမိဆာ မဒွန်း
အိုင်။ ကရိုင်ကဆန် လမ်မဒွန်း
အိုင်။ မကျော်နှုန်းထည် ဒူဝါ
အိုင်။ ငိုင်းမူ ခမ်းကြာဝါ နား
ငှားကမ်းအိုင်...ဟဲ ဟဲ ဟဲ။’
(အေး ဟုတ်သကွ၊ မင်းတို့
လာတယ်ဆိုတာ သိရလို့တာ။
လှမ်းနှုတ်ဆက်ရတာ။ ငါ
မင်းတို့ကိုခပ်ဝါးဝါး ပဲမြင်ရ
သဟေ။ အခုလည်း ဆရာဝန်
ကြီးတွေ၊ ဆရာမတွေပါ
တယ်ဆိုလို့ မျက်စိလေးလာ
ပြတာ။ ဘုရားသခင်လွတ်
လိုက်တဲ့သူတွေ ရောက်လာ
တော့ ငါလည်းကောင်းလာ
မှာပေါ့ကွာ...ဟဲဟဲဟဲ’)

ကိုတူးဂျာကို စကားပြန်
လုပ်ခိုင်းရင်း ရောဂါရာဇဝင်
မေးတော့ သူက ငယ်ငယ်က
တည်းက အဝေးကို ကောင်း
ကောင်း မမြင်ရဘူးတဲ့။ ကြီး
လာတော့ အဝေးပိုမှန်လာ
သလို၊ အနီးပါ မမြင်ဖြစ်လာ
သတဲ့။ အခု နီးနီးဝေးဝေး
အရိပ်လောက်ပဲ မြင်ရတော့
သတဲ့။ ဒီလို ဝါးတားတားနဲ့
တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက်
တောင်ယာသွား၊ ထင်းရှာ၊
ဟင်းရှာ၊ ရွှေကျင်၊ ကြိမ်ခုတ်
လုပ်နေရသတဲ့။ ဒီထက်ပိုပြီး
လည်း သူ့ရောဂါရာဇဝင်ကို
လည်း ပြောမပြတတ်ရှာပါ
ဘူး။ ခု ဆရာဝန်နဲ့ပြ၊ မေး
တာတွေ ဘာတွေ ဖြေစရာ
မလို၊ ခုချက်ချင်းပဲ သူ့မျက်
လုံးတွေ ပြန်မြင်မယ်လို့ ထင်
နေပုံရပါရဲ့။

ဆရာဝန်လေးလည်း
တော်တော်ကို ခေါင်းစား
သွားပါရော။ အလုပ်ခွင်
အတွင်း ဝင်ခဲ့တာက တစ်နှစ်

ခွဲ၊ ဒီကာလအတွင်း အချို့
သော သာမန်ခွဲစိတ်မှု၊ အရေး
ပေါ်ခွဲစိတ်မှုတို့ကို လုပ်နိုင်
ပေမဲ့ မျက်စိအကြောင်းကို
တော့ အနီးမှန် အဝေးမှန်
လောက်သာ စာသိသိရဲ့။
ကျယ်ပြန့်တဲ့ အတွေ့အကြုံ
နည်းတဲ့အပြင် မျက်စိအမြင်
ကို စမ်းသပ်တဲ့ အကွရာစာ
လုံးတွေရှိက်ထားတဲ့ စမ်းသပ်
ကတ်ပြားကလည်း မရှိ။ စိတ်
အထင်မှန်း ရောဂါသတ်မှတ်
ရရင်တော့ ရောကြောင့်ဖြစ်
တဲ့ အတွင်းတိမ်များ ဖြစ်လေ
မလားဘဲ။ ကဲ ဘာလုပ်ရပါ
မလဲ။ စဉ်းစားစဉ်းစား ဘာ
လုပ်ရင်ကောင်းပါ့ မလဲ။
စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်းနဲ့
ကျောင်းသားဘဝ မျက်စိ
ကုသဆောင်ကို စာသွားသင်
ရတုန်းက ပြင်ပလူနာ ဌာနမှာ
မျက်မှန်မျိုးစုံကို တစ်မျိုး
ပြီးတစ်မျိုး တပ်ခိုင်းရင်း မြင်
လား၊ ဘယ်ဟာပိုကောင်းလဲ
စသဖြင့် ဆရာတွေ လူနာတွေ
ကိုစမ်းသပ်တာ ပြန်မြင်လာ
တယ်။ ကဲ ဘယ်လို စမ်းသပ်
ကြမတုလဲ။ ဒီလို ပေးလံ
ခေါင်ဖျားရွာမှာ။ အိုကေ။
ဆရာဝန်လေးတို့ အဖွဲ့ထဲမှာ
မျက်မှန်တပ်တဲ့သူ တစ်
ယောက်ပါလာတယ်။

‘ဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ ဥက္ကဋ္ဌ
ကြီးရဲ့ မျက်မှန်လေး ခဏ
ငှားပေး ဗျာ’

ဥက္ကဋ္ဌကြီးလည်း လို
လို လားလားပါပဲ။ သူ့မျက်
မှန်ကို ဖြုတ်လို့ ဆရာဝန်လေး
ရဲ့လက်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။
ဆရာဝန်လေးလည်း အဲဒီ
မျက်မှန်ကို ဦးနော်ကျာရဲ့ မျက်
နှာမှာ တစ်ခါတည်း တပ်ပေး
လိုက်ရော။ တကယ့် အံ့ဩ

စရာပါပဲ။ ဦးနော်ကျာ တစ်
ယောက်နှစ်ယောက်လေးတစ်
မြင့်အောင် ခြေစုံရန်ရင်း အသံ
ဝါကြီးနဲ့-

‘ဟေး တူးဂျာ ငိုင်း
နှုန်းဖွဲ့ အာစွမ်းမူအိုင်’ (‘ဟေး
တူးဂျာ၊ မင်းကို ငါ ကောင်း
ကောင်းမြင်ရပြီကွ’) လို့ မျက်
မှန်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ထိန်း
ရင်းအော်လိုက်တယ်။ နောက်
သူ့မိတ်ဆွေဟောင်းတွေ ရှိရာ
ကိုပြေး၊ ဖက်လဲတကင်း ပျော်
ရွှင်နေပုံများ-

အဲ့သည်နောက် အိပ်
မက်မက်ပြီး လန့်နိုးလာ
သလို ဦးနော်ကျာတစ်ယောက်
မျက်မှန်ကိုချွတ်၊ မျက်မှန်ကို
ကြည့်၊ မမြင်ရတော့ လက်
ကလေးနဲ့စမ်းကြည့်၊ မျက်နှာ
ကိုပြန်တပ်၊ ပြန်ချွတ်ပြီး
လက်နဲ့စမ်းကြည့် သုံးလေး
ခေါက်လောက် လုပ်ကြည့်နေ
တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ဘာ
ပြောရမှန်းမသိ၊ တတွတ်
တွတ်နဲ့၊ နောက်မှ ကိုတင်
အောင် ပြန်ပြောတာကတော့
‘အရမ်းကောင်း၊ အရမ်းကြိုက်၊
ဘုရားသခင် သူ့အတွက် ပို
လိုက်တာလို့’ ပြောနေတာပါ
တဲ့။

‘ဥက္ကဋ္ဌကြီးရေ၊ ဥက္ကဋ္ဌ
ကြီးရဲ့ မျက်မှန်နဲ့ သူနဲ့ အနီး
စပ်ဆုံးကိုက်နေတာဖြစ်မယ်
ထင်တယ်ဗျ၊ လှူပေးလို့ ရရင်
ကျွန်တော် အလှူခံချင်ပါ
တယ်ဗျာ’

ဦးနော်ကျာတစ်ယောက်
ဆရာဝန်လေးပြောတာ နားမ
လည်ပေမဲ့ သိသလို လိုနဲ့
မျက်မှန်ကလေးကိုကိုင်ရင်း
နားထောင်မျှော်လင့်နေသလို၊
အားလုံးသောသော တခြား
လူတွေလည်း သူလိုပါပဲ။

ဆရာရယ်၊ တန်ဖိုးကလည်းမများ၊ နောက်ကျွန်တော်လည်း အင်မတန်သဒ္ဓါပေါက်မိပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့တဲ့ မျက်မှန်အပိုတစ်လက်က ရန်ကုန်မှာကျန်ခဲ့တယ်ဗျ၊ မျက်မှန်မရှိရင် ကျွန်တော်ကလည်း ရုံးမှာဘာမှ လုပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မြို့ပြန်ရောက်ရင် ရန်ကုန်ကို ဖုန်းဆက်ပြီးဖြစ်ဖြစ်၊ ပါဝါတူ မျက်မှန်တစ်လက် မြစ်ကြီးနားကို မှာလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် လျှာဖြစ်အောင် လျှာပါမယ်၊ လူကြီးနဲ့ အောင်လွတ်အရောက်လည်း ပို့ပေးပါမယ်ဗျာ'

ပြောရရင် ဒီလိုနဲ့ ဦးနော်ဂျာလက်ထဲက ချွတ်လိုက်တပ်လိုက်လုပ်နေတဲ့ မျက်မှန်လေးဟာ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့ မျက်နှာပေါ် ပြန်ရောက်သွားပါရော။ ဦးနော်ဂျာကြီးရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း သူ့မျက်စိနဲ့ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိ၊ လက်နဲ့ပဲ စမ်းကြည့်လိုက်ရတဲ့ မျက်မှန်လေးအတွက် ကြေကွဲရိပ်အပြည့်ပေါ့။

ဦးနော်ဂျာလည်း ဆေးထိုးခံချင်လို့ ဆရာမတွေကို ရန်တွေ့တဲ့ စောစောကအမျိုးသားကိုတွဲရင်း သူ့ရဲ့ မူလအဖော် လက်သုံးတော်တုတ်ကလေးကိုဆွဲလို့ ပြန်ထွက်သွားပါရော။ ပြမယ့်လူနာတွေလည်း ကုန်ပြီဆိုတော့ အဖွဲ့သားအားလုံးလည်း ပစ္စည်းတွေသိမ်း၊ မနက်စာစား၊ ပြန်ကြဖို့လုပ်ပေါ့။

ဆရာရေ ခဏဗျ၊ ဒီမှာဦးနော်ဂျာကြီး ရောက်နေသဗျ၊ မျက်မှန်မှာချင်လို့တဲ့။ ကိုတူးဂျာရဲ့အိမ်အောက်က

အသံ။

အောက်ကိုဆင်းလိုက်တော့၊ ဦးနော်ဂျာကြီးတစ်ယောက် အဲဒီခေတ်က လေးဆယ့်ငါးကျပ်တန် တစ်ရွက်နဲ့ တစ်ဆယ့်ငါးကျပ်တန် တစ်ရွက်ကိုကိုင်လို့။

ဟာဗျာ ကိုတူးဂျာ၊ သူ့ကိုရှင်းပြပေးပါ၊ ကျွန်တော်ရောက်အောင်ပို့ပေးပါမယ်၊ ပိုက်ဆံ ကြိုမပေးလိုက်ပါနဲ့လို့'

မဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့။ သူက ဆရာမေ့မသွားအောင်၊ ပို့ဖြစ်အောင်ပို့ဖို့ သတိရနေအောင် ဒီပိုက်ဆံကိုယူဖို့ ပြောနေတယ်။ ကျွန်တော်သိတယ် ဆရာ။ ဆရာယူမသွားရင် သူ မပျော်ဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာ'

ဆရာဝန်လေးလည်း ချွေးစက်လေးတွေ စိုနေတဲ့ ခပ်နွမ်းနွမ်း ငွေစက္ကလေး နှစ်ရွက်ကို အိတ်ထောင်ထဲထည့်၊ ပြန်ကြစို့ဆိုပြီး အောင်လွတ်ရွာကနေ ပြန်ထွက်ခွာခဲ့ကြတယ်။ ရွာလူကြီးအပါအဝင် တစ်ရက်တာ တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့ သူ တော်တော်များများ ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ကို ရွာထိပ်အထိ လိုက်ပို့ကြလေရဲ့။ ပြောစရာလိုနေသေးလားဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေ ဦးနော်ဂျာကြီးလည်း ပါသပေါ့။ ကိုတူးဂျာရဲ့လက်တွဲရင်း စကားတွေက တဖောင့်ဖောင့်နဲ့၊ သူပြောသမျှ ဗမာလိုပြန်ခိုင်းစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ မျက်မှန်အကြောင်း မမေ့ဖို့ မင်းတို့ဆရာကို သတိ ပေးဖို့ အကြောင်း၊ သူမျှော်နေမယ့် အကြောင်းပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

အကျဉ်းချုပ်ရရင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ မြို့ကို

ပြန်ရောက်တော့ နယ်လှည့်မျက်မှန်ရောင်းတဲ့ သူတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့ ပါဝါအတိုင်း မျက်မှန်တစ်လက်ဝယ်လို့ လူကြီးနဲ့ ဦးနော်ဂျာကြီးဆီ ပို့ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတုန်းကလူတွေလား။ သူနာပြုမလေး လုဆိုင်က အဲဒီကပြန်လာပြီး တခြားနိုင်ငံတစ်ခုကို အလုပ်သွားလုပ်တာ အခုထိ ပြန်ရောက်သံမကြားရ။ သားဖွားဆရာမ မာမာဆွေဆိုတဲ့ ဗမာမကလေးက သူနာပြုသင်တန်း ဆက်တက်တယ်။ ခုတော့ သူလည်း ဘယ်နေရာမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသလဲ မသိရ။ ရှမ်းတိုင်းရင်း သူ သားဖွားဆရာမကလေး နန်းထွေးမြေအကြောင်း ကိုတူးဂျာဆီ ဖုန်းဆက်မေးကြည့်တော့ သူ မမှတ်မိတော့ဘူးတဲ့။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးကတော့ ရန်ကုန်ပြောင်းသွားသတဲ့။ ခုလောက်ဆို ပင်စင်ယူလောက်ရောပေါ့။ ကိုတူးဂျာက အဲဒီသူမြို့ကလေးမှာပဲ ကျန်းမာရေးဌာနမှာ ခုထိတာဝန်ထမ်းဆောင်နေတုန်း။ ကိုတင်အောင်ကတော့ ပင်စင်ယူသွားပြီတဲ့။ အောင်လွတ်ရွာက ရွာလူကြီးရော ရွာမှာရှိသေးတယ်ထင်ပါ။ သူလည်း ပြေးရလွှားရတဲ့အခါ လိုက်မလာမယ့် စိုက်ခင်းတွေ စိုက်နေပြီလား။ စိုက်နေခဲ့ရင်ကော သူ့စိုက်ခင်းတွေကို ပစ်ထားခဲ့ရတဲ့ မချိုမြိန်နိုင်တဲ့အဖြစ်တွေ မတွေ့ရတဲ့ ဒီဆယ့်ငါးနှစ်ကာလမှာ ဖြစ်ခဲ့သေးသလား။ ဘာမှ မသိ။ တကယ်ဆို အောင်လွတ်ရွာချောင်းနံဘေး မြေနုနုလေးမှာ

စိုက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးတွေ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့ ထာဝရရှိသင့်ပါပြီ။ ဆေးထိုးတုန်းက လာကူတဲ့ ဆရာမလေးတွေ ဖြစ်တဲ့ ဂျာဆိုင်းခိုင့်တို့ အသံတို့ကော သူတို့အိပ်မက်တွေ ဘာတွေဖြစ်လာကြသတဲ့လဲ။ ဆေးဘက် တာဝန်ခံ ကြီးဘရန် အောင်တစ်ယောက်လည်း ဦးဘရန်အောင် ဖြစ်နေလောက်ရောပေါ့။ ရှိဦးမယ်လို့တော့ ထင်ရတာပါပဲ။ ဦးနော်ဂျာကြီးကရော ခုဆိုခြောက်ဆယ်ကျော် ခုနစ်ဆယ်တွင်း ရှိလောက်ရောပေါ့။ ရှိသေးရင်တော့ ခုချိန်သူ့မှာမျက်မှန် တစ်လက်တော့ရှိနေမှာ အသေအချာပါ။ ဆရာဝန်လေးလား။ ဆရာဝန်လေးလည်း အဲဒီအချိန်ကနဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်ကြာတဲ့အခါ လေးဆယ်ကျော်ခဲ့ပေါ့။ ရှမ်းပြည်နယ်တစ်နေရာက ကျန်းမာရေးဌာနမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတုန်း။ ခုလို ဆောင်းကြွင်းလို့ နွေဏှာတဲ့အချိန်ရောက်ရင် နှင်းငွေတွေလိုလို၊ ယမ်းငွေတွေလိုလို အဲလို မှုန်မှုန်ဝါးဝါး မြင်ကွင်းထဲမှာ ဦးနော်ဂျာကြီးတစ်ယောက် မျက်မှန်တစ်လက်ကို တပ်လိုက်၊ နောက်မျက်မှန်ကို ပြန်ချွတ်၊ မမြင်ရနိုင်ပါဘဲ မျက်မှန်မပါတဲ့ မျက်စိနဲ့ အဲဒီမျက်မှန်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်၊ တပ်လိုက်၊ ချွတ်လိုက်၊ ကြည့်လိုက်၊ နောက်တစ်ခါ တပ်လိုက်၊ ချွတ်လိုက်၊ ကြည့်လိုက်၊ အထပ်ထပ် အခါခါ လုပ်လုပ်နေတဲ့ အိပ်မက်ကို မကြာခဏ မက်နေတုန်း။

တစ်ဆယ့်လေး-၁၁/၂၀၁၁၊ ဇွန် (၁၈၇)

ယာယီတိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ်-၀၅၁၃ YF ၂၀၁၁

ကျန်းမာခြင်းသည်လာဘ်တစ်ပါး

ဦးအောင်မြင့် လှပျံ့တော်ပစ္စည်း

သွေးဆေးမျှန်

သွေးဆေးအဆီ

လေသက်ဆေး

နန်းတွင်းလျှာပွတ်ဆေး

သည်းခြေဆေး

လျက်ဆေး

စုန်း ၀၁-၅၄၁၃၁၆ ၀၁-၇၀၁၄၇၃

၀၁-၅၅၉၅၅၉ ၀၁-၅၄၉၁၀၃

ဆရာတို့ ဂုဏ်ထူးဆောင်များ

ဆန်းစလခြမ်းကလေး
 မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါပြီ။
 ကောင်းကင်ယံမှာ
 မိုးတိမ်မိုးနက်များနှင့်
 ငွေကြယ်ကလေးများ အချို့
 သာနေသည်။ ရေးနေကျ
 တစ်နေ့တာများကို
 လက်စသတ်ပြီး ဖယောင်း
 တိုင်မီးမှတ်ကာ အိပ်ရာပေါ်
 တွင် ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ဖြစ်လေ့
 ဖြစ်ထများကို သတိနှင့်
 ယှဉ်ကြည့်နေသည်။
 အိမ်သူအိမ်သားနှင့်
 အိမ်နီးချင်းများမှာ
 တစ်နေ့တာ ပင်ပန်း
 နှမ်းနယ်မှုများကို
 တစ်ညတာ အိပ်စက်
 ကာဖြင့် အနားယူနေကြပြီ။
 ကင်းတဲတစ်ခုဆီမှ
 သံချောင်းခေါက်သံ
 ဆယ့်နှစ်ချက်တိတိကို
 ကြားလိုက်ရသည်။
 'ဝူး ဝူး ဝင့်'
 ဆိုင်ကယ်တစ်စီးအသံ
 အိမ်ခြံဝင်းရှေ့မှာ
 ရပ်တန့်ပြီးနောက်
 'ဆရာမြင့်ဗျို၊ ဆရာမြင့်။

ဆရာမြင့်ရေ' ခေါ်သံများကို
 ညဉ့်သန်းခေါင်ယံမို့
 ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ
 ကြားရသည်။ အိမ်သူအိမ်
 သားများသည် အလန့်တကြား
 နိုးထလာကြပြီး
 ခြံရှေ့တံခါးပေါက်ဆီသို့
 ကျွန်တော့်ထက် စောစီးစွာ
 ရောက်နှင့်နေကြပြီ။
 'ဘယ်သူတွေလဲ' မေမေက
 မေးတော့ 'ဆရာမြင့်
 ရှိပါသလား၊ ဆရာမြင့်နဲ့
 တွေ့ချင်လို့ပါ အရီး'
 ဟု အရပ်ပုပုနှင့်
 လူတစ်ဦးက ပြောသည်။
 'ကျွန်တော် ဆရာမြင့်ပါ။
 ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ'
 'ကျွန်တော်တို့ သွေးအရေး
 ပေါ် လိုအပ်နေလို့ပါ
 ဆရာ။ ဆေးရုံက
 ဆရာဆီက အကူအညီ
 တောင်းခိုင်းလိုက်လို့ပါ'
 'သွေးအမျိုးအစားက
 ဘာလဲ'
 'A သွေးပါ ဆရာ' ဟု
 လက်များပိုက်ကာ
 ကျောင်းသားလေးများပမာ
 ပြောကြသည်။
 သူတို့မျက်နှာများမှာ
 စိုးရိမ်မှုများ

ဓာတ်ခွဲမှူးသည်
 လူနာရှင်ကိုခေါ်ပြီး
 လူနာအသက်
 နေရပ်လိပ်စာတို့ကို
 မေးမြန်းကာ
 သွေးနုတ်ခလေးထောင်
 သွေးဒုတ်ခလေးထောင်
 ပေါင်းရစ်ထောင်
 ပေးသွင်းရမည်

မွေးဝမ်းရုံး
အသက်ဝမ်းချောင်း
ပြုံးမောင်
လူ့ကားချင်း

လွန်ကဲနေသည်။

‘လူနာက ဘယ်ကလဲ’
‘သာစည်ကျေးရွာက
ပါ အရီး’

‘လာ လာ။ အိမ်ထဲကို
ဝင်ကြ’ မေမေက ခြံတံခါးကို
ဖွင့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်
သည် သွေးလှူရှင်များ မှတ်
တမ်းစာအုပ်ကို လွန်ကြည့်နေ
ချိန်တွင် ကုလားထိုင်ကိုယ်စီ
မှာ ထိုင်နေကြသော သူတို့နှစ်
ဦးသည် စိတ်မငြိမ်မသက်။
သို့သော် သူတို့မျက်လုံးများ
သည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေ
ကြသည်။

‘ကျွန်တော်မိန်းမ ကိုယ်
ဝန်ပျက်ကျလို့ပါ ဆရာ’

အရပ်ပုပုနှင့် လူက
ပြောသည်။ အလုပ်ကြမ်း
လုပ်နေရဟန်ရှိသဖြင့် သူ့ရုပ်
ရည်မှာ အလွန်ပင် အရွယ်ရင့်
ရောနေသည်။ နောက်တစ်
ဦးမှာ ဆိုင်ကယ်တက္ကစီသမား
ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းလော၊
ဆွေမျိုးသားချင်းလော မသိ။
သွေးလှူရှင်များ အသင်းတွင်
A သွေးအမျိုးအစားရှိသည့်
လူက နည်းနေသည်။ လှူ
ဒါန်းမည့်သူက သုံးဦးသာ
ကျန်တော့သည်။ လွန်ခဲ့သော
လထဲတွင် A သွေး အမျိုး
အစား ပုလင်းနှစ်ဆယ်ကျော်
လှူလိုက်ရသဖြင့် လူနည်းနေ
ခြင်း ဖြစ်သည်။ အသင်းဖွဲ့
စည်းထားသည်မှာလည်း သုံး
လကျော်သာ ရှိသေး၍ သွေး
လှူရှင်စေတနာ့ဝန်ထမ်းများ
ကို ဖိတ်ခေါ်နေရသည်။

‘အသင်းထဲမှာ A သွေး
အမျိုးအစားရှိတဲ့လူက သုံး
ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ အချိန်က
လည်း ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်း
ပဲ။ သွေးလှူမယ့် စေတနာရှင်

လူနာရှင်နှင့်
သွေးရောင်းသူ
ကြားမှာ
ဝကားလုံး

မရှိ

ဆွံ့အနှုတ်ပိတ်
ဖြစ်နေကြသည်
ကျွန်တော်သည်
သွေးရောင်းသူအား
ဘယ်လိုမှ

သဘော

မထားနဲ့တော့

အစ်ကို

သွေးတန်ဖိုး

ငွေ

တစ်သောင်းခွဲ

လောက်

ယူပါ

ဟု

ပြောလိုက်

သောအခါ

ကို သွားနှိုးရဦးမယ်။
ကျွန်တော် တက်နိုင်သလောက်
တော့ ကူညီပေးမယ်’

‘ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီ
ပေးပါ ဆရာ။ ကျွန်တော့်
မိန်းမ အသက်အန္တရာယ်က
အရမ်းကို စိုးရိမ်ရလို့ပါ’

‘ဆိုင် ကယ် ဆရာ
ကျွန်တော် ပြောတဲ့လမ်းအတိုင်း
သာ မောင်းနှင်ပေး’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’ ဟု
ပြောပြီး ဆိုင်ကယ်ကို စတင်
မောင်းနှင်လိုက်သည်။ မောင်
ဆန်းအိမ်ရှေ့ရောက်သောအခါ
ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်နိမ့်လိုက်သည်။

‘မောင်ဆန်း မောင်

ဆန်းရေ။ ဝေး မောင်ဆန်း’
‘ဘယ်သူတွေလဲကွ’
ဟု ညဉ့်သန်းခေါင်ယံတွင်
အိပ်မောကျနေကြသည့်ထဲက
ပေါ်ထွက်လာသည့်အသံ ဖြစ်
သည်။

‘မြင့် ဝင်းလှိုင် ပါ
ဘကြီး’

‘ဪ ကျောင်းဆရာ
လား။ ငါ အိပ်မောကျနေတာ
က နီးပြီး အော်လိုက်တာ’

‘ဒီလိုပါ ဘကြီး။ အခု
သာစည်ရွာက လူနာတစ်ဦး
မှာ သွေးအရေးပေါ်လိုနေလို့။
မောင်ဆန်းက သွေးလှူရှင်
အသင်းဝင်ဆိုတော့ သူ့ဆီက
အကူအညီလာတောင်းကြတာ
ပါ’

‘ခဏလေးနော်။ ငါ
မောင်ဆန်းကို သွားနှိုးလိုက်
မယ်’ ဟု ပြောပြီး နောက်
မလှည့်ခင်မှာ မောင်ဆန်း
အိပ်ရာထဲက ထလာနေသည်။

‘ဟ မောင်ဆန်း’ လို့
ဝမ်းသာအားရခေါ်လိုက်တော့
‘ကျွန်တော် သွေးလှူထားတာ
လေးလ မပြည့်သေးဘူး
ဆရာ’ တဲ့။

‘အို အဲ အဲ။ ငါက
မင်းလှူထားတာ ကြာပြီလို့
ထင်နေတာ။ စာအုပ်ကို
တောင် အသေအချာမဖတ်
ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အလျင်စလိုနဲ့ မင်း
ဆီ ထွက်လာကြတာ။ အားနာ
စရာ ဖြစ်ကုန်ပြီကွ’

‘ရပါတယ် ဆရာ’ လို့
ပြောပြီး သူ့အိပ်ရာထဲ တန်း
ဝင်သွားသည်။

‘ဆိုင်ကယ် ဆရာ ရှေ့
လမ်းထိပ်ကကျွေးပြီး မင်း
ရာဇာ လမ်းထဲ ဝင်လိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’ ဟု
ပြောကာ ဆိုင်ကယ်ကို လေး

ညှိမှ လွှတ်လိုက်သည့်အလား
အပြင် : နှင် တော့ သည်။
လမ်းမပေါ်တွင် လူ မပြောနှင့်
ခွေးလေးခွေးလွင့် တစ်ကောင်
မျှ မတွေ့ရတော့။ မိုးဖွဲ
ကလေးများ ရွာသွန်းနေပြီ။

‘ဟိုး ရှေ့ကနေ ရပ်
လိုက်’

‘ရပါတယ် ဆရာ’ ဆိုင်
ကယ်ကို လီဗာလျှော့ချ အိမ်
ခြံဝင်းတစ်ခုရှေ့မှာ ထိုးရပ်
လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခွင်လုံး မှောင်ဝိန်းကာ
တိတ်ဆိတ်နေသည်။

‘ဆန္ဒ ဆန္ဒမောင်။ ဝေး
ဆန္ဒမောင်’

လူသုံးယောက်၏ အော်
ခေါ်သံသည် ညဉ့်နက်သန်း
ခေါင်ချိန်တွင် သဟဇာတ
မဖြစ်ဘဲ ဆူညံပွက်လောင်နေ
သည်။ သို့ရာတွင် ဆန္ဒမောင်
မိသားစုထဲမှ တစ်ယောက်မျှ
မနိုးရှာကြ။ ငြာသံပေးပြီး
ခေါ်ကြသည်။ အရေးကြီး
ကြောင်း ပြော၍ နှိုးကြသည်။
အိမ်တစ်ဆောင်လုံး လှုပ်လှုပ်
ကလေးမျှပင် မလှုပ်။
ကျွန်တော်တို့သည် ဇွဲမလျှော့
ဘဲ ဆက်နှိုးကြသော်လည်း
မိနစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ကြာသွား
သည်အထိ ဆန္ဒမောင်သည်
အိပ်မောကျနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။
အိမ်နီးချင်းများဆီက ချောင်း
ဟွတ်သံ၊ ဟောက်သံများကို
သာ ကြားနေရသည်။

‘မနိုးတာ မဟုတ်ဘူး
ဆရာ အိပ်ယောင်ဆောင်နေ
ကြတာပါ’ လို့ တက္ကစီသမား
က ပြောတော့ ‘အို- အပြစ်
မပြောနဲ့၊ ဒါက သူတို့အခွင့်
အရေးပဲလေ’ ဟု ပြောကာ
ကျွန်တော်တို့ လက်လျှော့
လိုက်ကြတော့သည်။

‘ငါ့သွေးနဲ့ မတူလို့ကွာ’
 ‘အချိန်မရှိဘူး ဆိုင်ကယ်ဆရာ၊ လိပ်ကုန်းပြင်ဘက်ကို မောင်းလိုက်တော့’
 ဆိုင်ကယ်သမားသည် သူ့ဆိုင်ကယ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဖြင့် စက်နှိုးမောင်းနှင်လေသည်။ လိပ်ကုန်းပြင်ရပ်ကွက်နှင့် ဆန္ဒမောင်တို့အိမ်သည် မြို့၏ အစနှင့်အဆုံးဖြစ်သည်။ နှစ်မိုင်ကျော် အလှမ်းကွာဝေးသည့်ခရီးကို ဆိုင်ကယ်ကလည်း အဟန့်အတားမရှိ ရောက်နှင့်အောင် ပို့ဆောင်ပေးသည်။

အောင်မင်္ဂလာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရှေ့ ရောက်သောအခါ ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်ခိုင်းပြီး မိုက်ခဲအိမ်သို့ လမ်းလျှောက်လာကြသည်။ မိုက်ခဲအိမ်သည် လမ်းမအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ လမ်းကျဉ်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရသည်။ မှောင်မိုက်ညထဲတွင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်ခု ပါလာခြင်းသည်ပင် အဆင်ပြေလှ၏။ လူနာရှင်မှာလည်း အမောတကောနှင့် ခြေကုန်လက်ဖန်းကျနေပေပြီ။

‘မိုက်ခဲ ဟေး မိုက်ခဲရေ’ ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ မိုက်ခဲသည် ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျန်းထားပြီး ဆိုက်ကာနင်း၍ မိသားစုစားဝတ်နေရေးကို ကူညီပေးနေသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်မှာ အရက်နာကျပြီး သေဆုံးသွားသည်မှာ သုံးလလောက်သာ ရှိသေးသည်။ မွန်မြတ်သောစိတ်စေတနာဖြင့် အများအကျိုးကို ကူညီပေးတတ်သော မိုက်ခဲသည် ခေါ်သံများကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်မှာ အိပ်ရာက ထလာ

သည်။ သူ့မိခင်မှာ ဆီမီးခွက်ကိုင်ပြီး နောက်မှလိုက်လာသည်။

‘ဟ ဆရာ။ အချိန်မတော်ဘဲ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’
 ‘သွေးအရေးပေါ် လိုအပ်နေလို့ မိုက်ခဲ။ ဒီအတွက် မင်းဆီလာကြတာ’

‘ဟ အားနာစရာပဲ ဆရာရေ။ ကျွန်တော် ငှက်ဖျားမိနေတာ ဒီနေ့နံနက် သုံးရက်မြောက်ရှိပါပြီ’
 ‘ဟူး ဒါဆိုပြဿနာပဲကွ’

‘အို ဒါနဲ့ဆရာ။ ကျွန်တော့် အသိမိတ်ဆွေ ဆိုက်ကားသည်တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်။ သူလည်း A သွေးအမျိုးအစားပဲ’
 ‘ဘယ်ရပ်ကွက်ထဲကလဲ’

‘ဗလီပြင် ထဲကပါ ဆရာ။ ဆေးရုံနဲ့ နီးနီးလေးပါ’
 ‘နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ။ ငါတို့သွားပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်မယ်’

‘အကူအညီတော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး ဆရာ။ သူက ရောင်းမယ်လို့ပဲ ပြောတယ်’
 ‘ရပါတယ်ကွ။ ရောင်းရင်ဝယ်မှာပေါ့။ အရေးပေါ်လို တဲ့ အခါ ရရှိတာဟာ ရတနာပဲလေ’ ဟုပြောပြီး လိပ်စာအပြည့်အစုံတောင်း၍ သွားရှာကြသည်။

ညဉ့်တစ်နာရီခွဲ ရှိနေပြီ။ သွေးအဆင်ပြေ၊ မပြေဖို့က မသေချာသေး။ လူနာကတော့ မည်သို့အခြေအနေရှိနေမည်ကို မသိသေး။ လူနာရှင်သည် ကြိုးပြတ်သွားသော ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို အခြားတစ်ဖက်နှင့် ပူးတွဲကာ ခါးကြား

မှာ အသေအချာ ထိုးထည့်ထားပြီး ပါးစပ်က ဘုရားရှိခိုးများ တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုနေသည်။ ‘ဆရာကျေးဇူးကို ဒီတစ်သက်မမေ့ပါ’ ဟုပြောကာ ကျွန်တော်မျက်နှာကို မကြာခဏခိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။

သွေးရောင်းမည် အိမ်သို့ ဆိုင်ကယ်ဝင်၍ မရ။ ဆိုင်ကယ်ကို လမ်းမပေါ်မှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး လမ်းလျှောက်လာရသည်။ လမ်းမှာ ကျောက်ခင်းလမ်းမဟုတ်သည့်အပြင် ဒီရေရောက်သဖြင့် ရွှံ့ဗွတ်များပေါက်နေသည်။ အိမ်က တဲသာသာ အိမ်ကလေးဖြစ်ပြီး ခြံဝင်းမရှိ။ ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားများ ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြသော တိုးချဲ့အိမ်ထောင်စုများသာ ဖြစ်သည်။

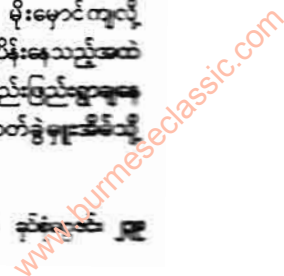
‘ကို ကျွန်မောင်’ လို့ ခေါ်လိုက်သောအခါ မိသားစုတစ်ခုလုံး နိုးသွားကြသည်။ ‘ခြစ် ခြစ်’ မြည်သံနှင့်အတူ ဓာတ်ငွေ့မီးခြစ်၏ အလင်းရောင်ကို အမှီပြုပြီး အိပ်ရာမှ ထလာသည်။ ကျွန်တော်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ထွန်း၍ သူလာရာကို မီးပြထားသည်။ ခြင်များသည် တဝီဝီမြည်ကာ ခြေသလုံးနှစ်ဖက်ကို အခြေခံထားပြီး သူတို့ကိုက်ချင်ရာကို စိတ်ကြိုက်ရွေးကိုက်နေကြသည်။

‘ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ ခင်ဗျား’
 ‘အစ်ကိုက ကိုကျန်မောင်နော်’
 ‘ဟုတ် ဟုတ်တယ်’
 ‘အစ်ကို သွေးရောင်းမယ် ပြောတာကြားလို့ လာ

ကြတာပါ။ သွေးအရေးပေါ်လို့နေလို့ပါ’
 ‘ဟုတ်ကဲ့။ ရပါတယ်။ ကျွန်တော် လိုက်ပါမယ်’ ဟုပြောပြီး ဖက်ကြမ်းတစ်ပိုင်းကို မီးညှိကာ နောက်မှ လိုက်လာသည်။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ လူလေးယောက် နိုင်ထက်စီးနင်းပြီး ဆေးရုံပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ မှောင်နက်မည်းမည်းထဲမှာ ချောင်းဆိုးသံ၊ ကလေးငိုသံ လူနာများညည်းသံများကို ကြားနေရသည်။ ညတာဝန်ကျ သူနာပြု ဆရာမများမှာလည်း မအိပ်တစ်ချက်၊ အိပ်တစ်ချက်ဖြင့် ရှိနေကြသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးများ ကိုင်ဆောင်၍ လူနာစောင့်နေကြသော အနီးသမီးနှစ်ဦးက အခန်းတစ်ခုထဲက ထွက်လာကြပြီး ‘သွေးအဆင်ပြေကြရဲ့လား။ လူနာအခြေအနေက အရမ်းစိုးရိမ်ရတယ်။ သွေးမသွင်းနိုင်ရင် ညဉ့်ကုန်မယ် မထင်ဘူးဟေ့’ ဟု အိပ်နေကြသူများ လန့်နိုးမှာစိုးလို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် စိုးရိမ်တကြီး လာပြောကြသည်။

‘အဆင်ပြေပါပြီ။ သွေးနုတ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်’ လို့ တက္ကစီသမားက ပြောလိုက်တော့ သူတို့နှစ်ဦး အလွန်ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြသည်။

‘ဆိုင်ကယ် ဆရာ ကျွန်တော်တို့ ဓာတ်ခွဲမှူးကို သွေးခေါ်ရအောင်’ လို့ပြောပြီး ဓာတ်ခွဲမှူးအိမ်သို့ သွားကြသည်။ မိုးမှောင်ထုလို့ အမှောင်ထုပန်းနေသည့်အထဲ မိုးက တဖြည်းဖြည်းရွာနေသည်။ ဓာတ်ခွဲမှူးအိမ်သို့

ရောက် ရှိ သွားသောအခါ
 'ဓာတ်ခွဲမျိုး ဆရာ မြတ်စော
 ကျွန်တော်ပါ။ မြင့်ဝင်းလှိုင်
 ပါ' ဟုခေါ်၍ နှိုးကြသည်။
 အိမ်အတွင်းထဲမှ လူတစ်
 ယောက်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်
 မီးထွန်း၍ အသံခပ်မာမာဖြင့်-
 'ဘယ်သူလဲကွ'
 'ကျွန်တော်ပါ ဆရာ။
 သွေးအရေးပေါ်တစ်လုံး နုတ်
 မလို့ ဆရာကို လာခေါ်ကြတာ
 ပါ'
 'ဆေးရုံက ခေါ်ခိုင်းတဲ့
 စာ ပါရဲ့လား'
 'ပါမလာဘူး ဆရာ'
 'ဒါဆိုရင် ငါ မလိုက်
 နိုင်ဘူး။ အရေးပေါ်လို့ ပြော
 ပြီး လိုက်သွားလို့ မနက်ကျမှ
 သွေးဖောက်ရတာမျိုးကြုံတာ
 များပြီ'
 'အမှန်တကယ် အရေး
 ကြီးနေလို့ပါ ဆရာ မြတ်စော'
 'ဆေးရုံ ပြန်သွားလိုက်။
 တာဝန်ကျဆရာမတွေဆီက
 ခေါ်ခိုင်းတဲ့စာ ယူလာခဲ့' ဟု
 ပြောပြီး အိပ်ရာထဲ ပြန်ဝင်
 သွားသည်။ တက္ကစီသမား
 သည် ဆိုင်ကယ်လီဇာကို
 အမြင့်ဆုံးတင်ကာ ဆေးရုံသို့
 မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ရောက်
 အောင် အပြင်းမောင်းနှင်လိုက်
 သည်။ ဆေးရုံသို့ ပြန်ရောက်
 သည်နှင့် အိပ်နေကြသော
 တာဝန် ကျဆရာမများ၏
 အခန်းတံခါးကို ခေါက်ကာ
 အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ
 ပြီး ဓာတ်ခွဲမျိုးတောင်းခိုင်း
 သည့်စာကို ဆရာမများထံမှ
 တောင်းယူကြသည်။
 ခေါ်ခိုင်းသည့်စာရွက်
 ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
 ဓာတ်ခွဲမျိုးအိမ်သို့ နောက်တစ်
 ခေါက် သွားကြသည်။ အသံ

ကုန်ဟစ်ကာ ခေါ်လိုက်သဖြင့်
 သူသည် အိပ်ရာမှ ထလာပြီး
 ကျွန်တော်ပေးလိုက်သော
 စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်သည်။
 ထိုနောက် သူသည် မြိတ်ခါး
 ကို တွန်းဖွင့်ပြီး အဆင်သင့်
 ဖြစ်နေသော သူ့ဆိုင်ကယ်ကို
 စက်နှိုး၍ နောက်မှ လိုက်လာ
 သည်။ ဆေးရုံသို့ ရောက်
 သောအခါ သူ့ဓာတ်ခွဲခန်း
 တံခါးကိုဖွင့်၍ ဖယောင်းတိုင်
 မီးများ ထွန်းညှိလိုက်သည်။
 သူသည် သွေးရောင်းမည့်သူ
 ကို ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်
 ထိုင်ခိုင်းပြီး 'ခင်ဗျားသွေး
 ဘယ်နှုန်းကြိမ်နုတ်ဖူးလဲ'
 'ရုတ်ကြိမ် နုတ်ဖူးပါ
 တယ်'
 'သွေးတိုးတာတွေ ရှိ
 လား'
 'မရှိဘူး ဆရာ' ဟု
 အပြန်အလှန် မေးမြန်းပြောဆို
 ကြသည်။ သွေးရောင်းမည့်
 သူ၏မှာမည်၊ အသက်၊ မှတ်ပုံ
 တင်အမှတ်များနှင့် နေရပ်
 လိပ်စာများကို မှတ်တမ်းရေး
 ကာ ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲအိပ်
 စေသည်။ သွေးပေါင်ချိန်
 တိုင်းကိရိယာလက်မောင်းပေါ်
 တွင် ပတ်လိုက်ပြီး တိုင်းတာ
 သည်။ လက်မောင်းပေါ်တွင်
 သွေးကြောမများ အပြိုင်
 ပြိုင်း ပေါ်လာသည်။ သွေး
 ကြောမကြီးတစ်ခုပေါ်တွင်
 ဆေးဝှမ်းစတစ်ခုဖြင့် သုတ်
 လိမ်းလိုက်ပြီး ချွန်ထက်သော
 အပ်ဖားကြီးတစ်ချောင်းကို
 ထိုး သွင်းလိုက်သည်။
 ပလတ်စတစ်ပိုက်မှတစ်ဆင့်
 သွေးအိတ်ထဲသို့ သွေးများ စီး
 ဆင်းသွားသည်။
 ဓာတ်ခွဲမျိုးသည် လူနာ
 ရှင်ကိုခေါ်ပြီး လူနာအသက်၊

နေရပ်လိပ်စာတို့ကို မေးမြန်း
 ကာ 'သွေး နုတ်ခလေး
 ထောင်၊ သွေးအိတ်ခလေး
 ထောင်၊ ပေါင်းရှစ်ထောင်ပေး
 သွင်းရမယ်'
 'ခဏလေးပါ ဆရာ'
 ဟုပြောကာ အရပ်ပုပုနှင့် လူ
 သည် အပြင်ထွက်သွား
 သည်။ ငါးမိနစ်လောက်
 အကြာတွင် အခန်းထဲပြန်ဝင်
 လာသည်။ အဘွားအိုတစ်ဦး
 နောက်ကလိုက်လာသည်။
 အဘွားကြီးသည် တန်ယင်နေ
 သော လက်ချောင်းများဖြင့်
 သူ့အင်္ကျီအောက်စကို အပေါ်
 မြင့်တင်ကာ အတွင်းခံထဲမှာ
 ထည့်ထားသော ငွေစက္ကူ
 တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်
 သည်။
 'ငါးထောင်နဲ့ မရဘူး
 လား ဆရာ။ ငါတို့မှာ ဒီ
 လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်'
 'ဟ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါက
 သွေးနုတ်၊ သွေးစစ်၊ သွေး
 အိတ် အားလုံးပေါင်းယူထား
 တာ'
 'ဒါဆိုရင် လက်ကျန်ငွေ
 ကို မနက်ဖြန် ပေးလိုက်ပေါ့'
 ဟု ကျွန်တော်က ကြားဝင်ပြီး
 ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်
 စိတ်ထဲမှာ သွေးနုတ်ခငွေ
 တောင် အလုံအလောက်မပေး
 နိုင်ဘူး။ သွေးရောင်းတဲ့သူကို
 ဘယ်လိုရှင်းပေးနိုင်မှာလဲလို့
 တွေးတောမိသည်။ သည်
 အထဲမှာ တက္ကစီခငွေလည်း
 ပေးရဦးမည် ဖြစ်သည်။
 သွေးနုတ်၍ ပြီးဆုံးသွားသော
 အခါ ကျွန်တော်သည် သွေး
 အိတ်ကို ဂရုတစိုက်ကိုင်တွယ်
 ပြီး တာဝန်ကျဆရာမများထံ
 သို့ သွား၍ပေးသည်။ သွေး
 ရောင်းသူလည်း ကျွန်တော်

နောက်ထက် ကြပ်မကွာလိုက်
 လာသည်။
 လူနာရှင်နှင့် သွေး
 ရောင်းသူကြားမှာ စကားလုံး
 မရှိ။ ဆွဲအနှုတ်ပိတ်ဖြစ်နေကြ
 သည်။ ကျွန်တော်သည်
 သွေးရောင်းသူအား 'ဘယ်လို
 မှ သဘောမထားနဲ့တော့
 အစ်ကို။ သွေးတန်ဖိုး ငွေတစ်
 သောင်းခွဲလောက် ယူပါ' ဟု
 ပြောလိုက်သောအခါ 'နည်း
 တယ် ဆရာသမား၊ ငါ့မှာ
 လည်း စားဝတ်နေရေး
 အဆင်မပြေလို့ ကိုယ်ခန္ဓာက
 သွေးကို ဖောက်ရောင်းရတာ။
 ငွေနှစ်သောင်းလောက်တော့
 လိုချင်တယ်' ဟု သူက ပြန်
 ပြောတယ်။ လူနာရှင်ဘက်ကို
 လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ
 သူတစ်ခုခုကို တွေးတောနေပုံ
 ရသည်။ ဆေးရုံအပြင်ဘက်
 မှာ လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်များ စီး
 လက်ကာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
 လင်းထိန်သွားပြီး မိုးကြိုးတစ်
 ချက် ပစ်ချလိုက်သည်။
 'ဒီအချိန်မှာ ငွေကို ချင့်
 ချိန်မနေနဲ့တော့ဗျာ' လို့
 ကျွန်တော်က လူနာရှင်ကို ပြော
 လိုက်သောအခါ 'ကျွန်တော်
 တို့မှာ ငွေတစ်ကျပ်မှ မရှိ
 တော့ဘူးဆရာ' တဲ့။
 'ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြ
 မလဲ။ ငါက ဆရာသမား
 လာခေါ်လို့ လိုက်ရောင်းပေး
 တာ' ဟု ကိုကျွန်မောင်က
 မျက်လုံးဖြူပြာနှင့် ပြော
 သည်။ လူနာရှင်မျက်နှာမှာ
 သွေးမရခင်အချိန်ကထက် ပိုမို
 ညှိုးနွမ်းနေသည်။
 'အစ်ကို လောလော
 ဆယ် ဒီငွေငါးထောင် ယူ
 သွားလိုက်။ မနက်ဖြန် ကျွန်
 တဲ့ငွေကို ကျွန်တော် လာပေး

ပါမယ်* ဟု ပြောပြပြီး ကျွန်တော် ထည့်ယူလာသော ငါးထောင်တန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ပေးလိုက်သည်။ သူသည် စကားမပြောဘဲ ငွေစက္ကူကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လျက် ဆေးရုံထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် လူနာရှင်ပရုံးပေါ် လက်တင်လိုက်ပြီး 'ဘာမှ စိတ်အားမငယ်နဲ့။ ဝိုက်ဆံမရှိလို့ လူတစ်ယောက်အသက်မသေရဘူး။ အခုအချိန်မှာ လူနာအသက်ရှင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ အခုသွေးသွင်းထားပြီ။ မကြာခင် ခင်ဗျားမိန်းမ သတိရလာလိမ့်မယ်'

*ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော် တစ်သက်မမေ့ပါဘူး။

*ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အခုပေးလိုက်တဲ့ငွေက အသင်းရန်ပုံငွေထဲက လျှူလိုက်တာ။ ဒီအသင်းဖွဲ့စည်းထားတာဟာ မရှိ ဆင်းရဲသားတွေ၊ သွေးအရေးပေါ်လိုနေတဲ့ လူနာတွေကို ကူညီပေးဖို့ပဲ။

ဟုပြောပြကာ ဆိုင်ကယ်ဆရာနှင့်အတူ ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

နံနက် နှစ်နာရီခွဲပြီ ဆရာ တဲ့။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် ဆိုင်ကယ်ပေါ်တွင် စကားတဖောင်ဖောင်ပြောပြီး အိမ်ပြန်လာကြသည်။ ဆေးရုံပေါ်မှာ ကျန်နေခဲ့သော လူနာအမျိုးသမီးမှာ သတိမေ့လျက် အသက်ရှင်ဖို့၊ သေဖို့ဆိုသည်ကို သွေးတစ်လုံးကသာ အဖြေပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဂြိမ်းမောင်၊ ပုဏ္ဏားကျွန်း။

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင် ၁၈ ရက်နေ့မှ
၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ် ၅ ရက်နေ့အထိ
ရောက်ရှိလာသော ငွေအသက်စာပူပျား

(၁) ချယ်ဇာသွန်း

ကျွန်မနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ပန်းတနော်၊

(၂) မင်းရက္ခ

ငွေကြယ်တစ်ပွင့် ကြွေရက်ကယ်စော၊ ကလော၊

(၃) မင်းတုန်း မောင်စိမ်းလွင် အစိမ်းရင့်ဝေဒနာ၊ ပြည်၊

(၄) လင်းနိုင် သေမှသိတဲ့ရောဂါ၊ မန္တလေး၊

(၅) ဝန်းရဲခ(မုံရွာ) နီဦတံ ဝေးကွာလွန်းပြီထင်၊ မုံရွာ၊

(၆) ဆွေဇင်ဦး အစုန်အဆန်မှန်ရဲ့လား၊ ပြည်၊

(၇) သော်ဇင်(လွိုင်ကော်) အငွေပျံ့မျက်နှာ၊ E-mail

(၈) ခင်မြတ်နွယ်(ပခုက္ကူ)

ကျေးဇူးကမ္ဘာ မင်္ဂလာနံနက်ခင်း၊ ပခုက္ကူ၊

(၉) ဒကရီဝိုင်း မြင်ရခွင့်၊ မန္တလေး၊

(၁၀) မိုးခကျော်သွင်

သံစဉ်မမှန်တဲ့ ခြေလှမ်းတို့ရဲ့ ဦးတည်ရာ၊ ဖျော်ဘွယ်၊

(၁၁) ခွန်းဆက်(မိုးညှင်း)

သေမင်းနိုင်ငံကို ဂျီမယ့် နတ်ဆေးများ၊ မိုးညှင်း၊

(၁၂) မိုးအိမ်လူ အချစ်ဦး၊ မကွေး၊

(၁၃) မောင်လှိုင်မင်း(နန္ဒင်းကိုင်း)

စွန့်လွှတ်စွန့်စားသူ၊ ရန်ကုန်၊

(၁၄) မိုးအိမ်လူ ကြက်တုရွေးကမ္ဘာ၊ -၊

(၁၅) ကျင်ကိုချန် ရွှေမြည်ငွေချည်တန်းပါလို့၊ ရန်ကုန်၊

(၁၆) ကျင်ကိုချန် တစ်ကွက်ချွန်၊ ရန်ကုန်၊

(၁၇) မိ သုမ၏လင် ကျွန်မ၏မောင်၊ E-mail

(၁၈) မောင်သာခိုင်(မကွေး)

စမ်းရေလည်းခန်း၊ ပန်းလည်းနှမ်း၊ မကွေး၊

(၁၉) နေ(ပင်လယ်ပြာ) မနွေက၊ E-mail

အေးမြတ်မြတ်ချို ပြုစုသည်

စစ်တိုင်းတောင်ရိုး ဝါးချတ်စီမံတမ္မာသံဃာ့ဆေးရုံ

စစ်တိုင်းတောင်ရိုးဝါးချတ်စီမံတမ္မာသံဃာ့ဆေးရုံအတွက် အလှူ (သ) မျိုး၊ ဘက်စုံအလှူ (၁၃၁၀၀၀/-) နှုန်းနှင့် ထာဝရငွေပင် ငွေကျပ် ၅ သိန်းနှင့်အထက် ထုထောင်လှူဒါန်းလိုပါက အောက်ပါနေရာဌာနများနှင့် နီးစပ်ရာအမှုဆောင်များထံတွင် လှူဒါန်းနိုင်ကြပါသည်။

ဘက်သွယ်လှူဒါန်းရန်

စစ်တိုင်းတောင်ရိုးဆေးရုံတည်နေရာ ကျဏ္ဍာချောင်
ရန်-၀၇၂-၂၂၀၇၄၀၇၂-၂၅၄၁၀၉-၆၄၆၁၆၉၉၀၉-၉၁၀၄၇၇၇၇

မန္တလေး

ဦးမြင့်မြင့် (ရဲဘော်စုံ) ရန်-၀၉-၉၁၀၂၇၇၀၇၊ ဒေါ်တင်ဝင်း (ကုထု) ရန်-၀၂-၃၉၇၁၇၊ ဒေါ် ဂိုဏ်းမြင့် (သွေးစက်မှု) ရန်-၀၉-၂၀၀၁၇၁၇

ရန်ကုန်

သီရိဗုဒ္ဓသာယာဝိသုဒ္ဓိအောင်သန်းမြင့် (ဝေဝင်းစုတန်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ဧရာ၊ ရန်-၀၉-၇၃၂၀၂၁၀)၊
ဒေါ်ယုသန်း (အမှတ် ၁၊ ငွေကြေးအိမ်ရာ၊ ၃ ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်-၀၉-၅၁၅၂၂၇၇)၊
ဒေါ်ခင်စန်း (အမှတ် ၇၊ AMBO Hotel, ဆရာစံလမ်း၊ ဝဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်-၀၉-၅၁၂၂၀၀၇)၊
ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည် (အမှတ် ၁၆၊ ကွင်းတောင်လမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်-၀၁-၂၂၀၇၁၉၀၉-၇၃၀၇၂၇၉၂)၊
ဒေါ်မြင့်မြင့်စန်း (အမှတ် ၈၊ ပုဏ္ဏားလမ်း၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်-၀၁-၅၁၉၅၀၉၀၉-၇၃၁၀၉၁၁၄)၊
ဒေါ်ခင်စန်းဝင်း (Real Gems) (အေ-၁၀၊ အမှတ် ၂၁-၂၂၊ ဂျွန်စုမိုသား၊ ဂျွန်စုလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်-၀၁-၂၂၂၂၇၂၀၉-၅၀၀၂၂၇)၊
ဒေါ်ခင်စန်းဝင်း (ယာဇ္ဇိုင်သစ်) (အမှတ်-၉၁၊ ဘုန်းကြီးလမ်း၊ လမ်းစတော်မြို့နယ်၊ ရန်-၀၁-၂၃၀၀၄၂၇၀၁-၂၃၀၀၄၂၇)၊
ကလျာမဂ္ဂင်တိုက် (မုန့်) (အမှတ် ၁၆-ပထမလမ်း၊ ဦးအောင်မြတ်လမ်း၊ ဝဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်-၀၁-၂၃၀၁၇၆)

လှူဒါန်းကြတဲ့အလှူရှင်များစာရင်း

- ၄၁။ စကားပါစတိုး၊ တောင်ကိုးရိုးယားနိုင်ငံ။ ၉၀၀,၀၀၀/- (ကိုးသိန်း)
- ၁၉(A). သုံးလွှာ၊ ဗဟန်း (၂) လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်။
- ၄၂။ ဦးကြည်စိုး-ဒေါ်လှအေး၊ (သား) ဓောင်သိန်းဟန်၊ (သမီး) မေရီသိန်း၊ မေရီထွေး။ ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- Good Morning မိသားစု။
- ၄၃။ ဦးဝင်းမြင့်(ညွန့်မျိုး-ငြိမ်း၊ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း)- ဒေါ်ခင်ခင်ထွန်း(စာရင်းကိုင်ချုပ်-ငြိမ်း၊ ၆၀၀,၀၀၀/- (ခြောက်သိန်း)
- မြန်မာ့ဆိပ်ကမ်းအာဏာပိုင်(မိသားစု။ ၁၇၇(၃-လွှာ)၊ ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်။ (ခြောက်သိန်း)
- ၄၄။ (ဦးပါ)-ဒေါ်တင်ရွှေ၊ (ပါရွှေ)မိသားစု။ ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၂၉၀(H), ဦးဝိဇာရလမ်း၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်။

- ၄၅။ အငြိမ်းစား ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး လှမိုး(နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်ပထမဆင့်၊ လွတ်လပ်ရေးမော်ကွန်းဝင် ဒုတိယဆင့်)၊ ဒေါ်ခင်မလေး မိသားစု။ ၄(က)၊ ဦးကျော်လှလမ်း၊ ၇ ဗိုင်း၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်။ ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၄၆။ အငြိမ်းစား သံအမတ်ကြီး ဦးအေးမေ၊ ဒေါ်ခင်မမ မိသားစု။ ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၄၇။ ဦးတင်ထူး-ဒေါ်နွဲ့ဝင်း၊ (သား)မောင်ထူးအောင်ဝင်း၊ (သမီး)မောင်မြိုးသူရ-မစုစုဝင်း။ ထူးရေခဲမုန့် မိသားစု။ ၁,၅၀၀,၀၀၀/- (တစ်ဆယ့်ငါးသိန်း)
- ၄၈။ ဦးအမှတ်(အ-၁)၊ ဦးရွှေဝန်းလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်ပန်းခြံရွှေ၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။ (တစ်ဆယ့်ငါးသိန်း)
- ၄၉။ ဦးထွန်းသိန်း-ဒေါ်စန်းစန်းဝင်း သားသမီးများ မိသားစု။ ၁,၀၀၀,၀၀၀/- (ဆယ်သိန်း)
- (ဝင်းရွှေပြည်ရွှေဆိုင်၊ ယုဇနပလာဇာ) ၃၃၇၊ သုမင်္ဂလာလမ်း၊ ၉ ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာ။ (ဆယ်သိန်း)
- ၅၀။ (ဦးဘသန်း)-ဒေါ်တင်မြင့်(အငြိမ်းစားကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး)သားသမီးမြေးမိသားစု ၁,၈၀၀,၀၀၀/- (တစ်ဆယ့်ရှစ်သိန်း)
- ၂၁၊ အောင်သိဒ္ဓိရိပ်သာ၊ အောင်သိဒ္ဓိလမ်း၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်။ (တစ်ဆယ့်ရှစ်သိန်း)
- ၅၁။ ခင်ပွန်း ဦးဘိုးစိန်နှင့်သားငယ် ဒုဗိုလ် အောင်ကိုကို(D.S.A-20) အား ရည်စူး၍ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ကြည်၊ (သမီး) ဒေါက်တာ မေလလင်း(Ph.D) (ခေတ္တ Australia)ကောင်းမှု။ ၁,၅၀၀,၀၀၀/- (တစ်ဆယ့်ငါးသိန်း)
- ၁၁ အင်းယားမြိုင်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်။ (တစ်ဆယ့်ငါးသိန်း)
- ၅၂။ ဦးသိန်းဦး(C/E)-ဒေါက်တာ ဒေါ်မိမိခိုင်၊ သမီး ရတနာဦး၊ ရတနာထွေး မိသားစု။ ၁,၀၀၀,၀၀၀/- (ဆယ်သိန်း)
- ပပဝင်းရတနာ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး။ (ဆယ်သိန်း)
- ၅၃။ ကျေးဇူးရှင် ဖခင် ဦးဘသင်(၃၀.၃.၅၁)၊ မိခင် ဒေါ်အေးမြ(၁၅.၃.၈၁)၊ ကွယ်လွန်သူတို့အား ရည်စူး၍ အဂ္ဂမဟာသီရိသုဓမ္မသီရိ ရှေ့နေ ဒေါ်ခင်ကြည် ကောင်းမှု။ ၁,၀၀၀,၀၀၀/- (ဆယ်သိန်း)
- ၁၂၁(၆-လွှာ)၊ လသာလမ်း၊ လသာမြို့နယ်။ (ဆယ်သိန်း)
- ၅၄။ ဦးအောင်သိမ်း၊ ဒေါ်လေးလွင်၊ (ရွှေအိုးဝေ) မိသားစု။ ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၁၅၈/၁၅၉(က)၊ စပယ်ခြံ ၃ လမ်း၊ ၁၁ ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်။ (ငါးသိန်း)
- ၅၅။ ဦးကိုကိုအောင်၊ ဒေါ်နီနီတိုး ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- (ရွှေအိုးဝေ)မိသားစု။ (ငါးသိန်း)
- ၅၆။ ဦးစိန်ရ(ပို့ဆောင်ရေးဝန်ကြီး-ငြိမ်း)၊ ဒေါ်အေးအေးစိုး သားသမီးမြေး မိသားစု။ ၅၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ၄-စီ-၂၊ ဗောဓိရိပ်သာ၊ ရွှေ ၂ ရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်။ (ငါးသိန်း)

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

ဝါးချက်အလှူရှင်များသို့ ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်

ဆေးရုံကြီးကြပ်ထောက်ပံ့ရေးအမှုဆောင်အဖွဲ့များ၏ ပဓာနဦးဆောင်ဆရာတော်ဖြစ်တော်မူသော စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၊ ကျစွာချောင်ပဓာနနာယက၊ ရန်ကုန်မြို့ သီရိလက္ခဏာရာမဒဂုံရိပ်သာပဓာန နာယကဆရာတော် ဒေါက်တာဘဒ္ဒန္တလက္ခဏထေရ် (Ph.D. အဂ္ဂမဟာ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ၊ အဂ္ဂမဟာ ဘဒ္ဒဗ္ဗဇောတိကဓဇ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၊ ဝါးချက်ဇိတဒါနသံဃာ့ဆေးရုံ ပဓာနဦးဆောင် ကျစွာဆရာတော် World Peace Messenger ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးဓမ္မဒူတ)သည် အောက်ပါအတိုင်း တရားရေအေး အမြိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူမည်ဖြစ်ပါ၍ အလှူရှင်အပေါင်းတရားက ကြွရောက်နိုင်ကြပါရန် အမှုဆောင်အဖွဲ့မှ လေးစားစွာဖြင့် ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။

နေရာ-ဓမ္မသီရိတော်တော်တော်တော်လမ်း၊မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ နေ့ရက်-၁၃.၉.၂၀၁၃ အချိန်-၂၀:၀၀

ကျွန်တော်ကြီးသမီး

နေဂျီ၊ ကျောက်တိုင်၊

ဒီစာရေးဖို့ စိတ်ကူးနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မရေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒီကြားထဲ ဆရာမ အဖြူရောင်(ရွှေ)ရဲ့ ရွှေအသစ်ခရီး ကို ဖတ်ရတယ်။ ဆရာမ ချောအိမာန်(မန္တလေး)ရဲ့ ဖန်တီးသူတို့နေရာ ကို ဖတ်ရတယ်။ အားလုံးကို ဖတ်ပြီးရင် နှလုံးသားရဲ့ ခေ့ဆော်မှုအောက်မှာ ဘော်လံပင်ကိုိုင် ရေးဖြစ်ခဲ့တယ်။

ရသစာပေချည့်ခဲ့စ ကာလတစ်ခုမှာ စာမူလေးတွေ ရေးပြီးမဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေကို စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ ပို့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ မဟာမဂ္ဂဇင်းရဲ့အသစ်၊ ယန်းဝေသီ မဂ္ဂဇင်းရဲ့ ယန်းနုသစ်၊ အဲဒါတွေရဲ့နောက် အသစ်ဆိုပြီး သီးခြားကဏ္ဍတွေ မရှိကြတော့ ကျွန်တော်တို့ စာမူတွေက အားလုံးထဲမှာ အရောရော အနှောနှော ရှိနေပါလိမ့်မယ်။

ကိုယ့်မြို့လေးကလည်း ရေခဲမြေခံ ညံ့တာဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံ လိပ်စာအဟောင်းကြီး တပ်ပို့မိတယ်။ ရပ်ဆိုင်းသွားတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲ ထည့်မိတယ်။

နောက်မှ သိရတော့လည်း ဘာတတ်နိုင် မလဲ။ စာမလာသတင်းမကြား အားလုံး အစပျောက်၊ အနုပျောက်။

မြို့ရောက်လို့ စားပွဲပေါ်တင်ထား တဲ့ မဂ္ဂဇင်းကြီးတွေမှာ ကိုယ့်အမည် လေးများပါမလားလို့ စာရွက်တွေ ဖွင့် လှန်တိုင်း ဝမ်းနည်းအားငယ်ရသည် ချည်း။ သေချာနေမှန်း သိနေပေမဲ့ မဝံ့ မရဲမျှော်လင့်ချင်သေးတာလေ။ ဒါကိုက ဘဝရဲ့ဝင်္ကန်နာတစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

အဲဒီတုန်းက မဂ္ဂဇင်းတွေ ကြည့် လိုက်။ အရပ်များများ၊ စာနည်းနည်း။ တချို့ သုတချည်း။ တချို့ဆယ်နှစ်မျိုး ချင်းသုပ်။ ရသပါတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေကျ တော့ သည်စာမျက်နှာ သည်စာရေးဆရာ၊ အားလုံးစုပါတန်းတွေချည်း။ အသစ်တွေ အတွက်နေရာ မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အထဲမှာ ရွှေကတော့ ထူးခြားနေတယ်။

ရသစာပေတွေနဲ့အတူ အဟောင်း အသစ် မခွဲခြားမှုက ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းရဲ့ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို ကြည့်ရုံနဲ့သိနိုင်တယ်။

‘ဝတ္ထုတိုရေးဖို့ အားယူနေတဲ့ ကလောင်သစ်များကို ရွှေအမြဲတောက စင်တင်ပွဲထုတ်ပေးနေပါတယ်။ ကိုယ် ရေးထားတဲ့ စာမူဟာ ရွှေအမြဲတောမှာ ဖော်ပြနေတဲ့ ဝတ္ထုများရဲ့ပုံစံနဲ့ကိုက် မကိုက် ချိန်ဆပြီး ကိုက်ညီတယ်လို့ ယူဆရင် ရွှေအမြဲတောမဂ္ဂဇင်းသို့ ပို့လိုက်

ပါ။ အရည်အသွေးကောင်းတယ်ဆိုရင် ရွှေအမြဲတောရဲ့ စာမျက်နှာပေါ်မှာ ပုံနှိပ် ဖော်ပြပေးပါ့မယ်။ ထက်မြက်အရည် အသွေးရှိတဲ့ ကလောင်သစ်များပေါ် ထွက်ရေးကို ဝိုင်းဝန်းကြိုးပမ်းကြပါနဲ့’

ဆရာရဲ့ဖိတ်ခေါ်ချက်ကြောင့် ရွှေ ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အစွဲအမြဲဆုံး မဂ္ဂဇင်း ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။

ရင်းနှီးပြီးသား ကလောင်ကြီးများ အပြင် လက်စွမ်းထက်ကလောင်သစ် များရဲ့ လတ်ဆတ်စူးရှမှု ရသတွေတို့ ခံစားခွင့်ရခဲ့တယ်။ တစ်ဆက်တည်း အားငယ်စွာ ချထားမိခဲ့တဲ့ ကလောင် တစ်ချောင်းကို ပြန်ကိုင်မိခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မပို့ဖြစ်သေးပါဘူး။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ မေလ ရောက် တော့ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍဆိုပြီး သီးသန့် ဖွင့်လာတယ်။ တကယ်ပါ။ ရင်ထဲက လှိုက်တတုန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အထိ ဝမ်းသာ သွားတယ်။ မရှက်တမ်းဝန်ခံရရင် ‘ရွှေ အသစ်ကဏ္ဍ ဖွင့်ပြီဟေ့’လို့ မြို့ပြန်လမ်း တစ်လျှောက် စက်ဘီးပေါ်က အော်ခဲ့ရ တယ်။ ရွာပြန်လမ်းက တောလမ်းဆို ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး။

အဲဒီည ရေးထားတဲ့စာမူနှစ်ပုဒ် အချောကူးပြီး စာအိတ်ထဲထည့် ဖြစ် တယ်။ စာတိုက်က ၁၂ မိုင်သာ အေးမဲ့ လူကြိုက် မရှိသလောက်ကွာသေး

ရုပ်ဝတ္ထုတွေနဲ့ နပန်းလုံးနေကြရတဲ့ လောကကြီးမှာ အရေးမပါတဲ့စာလေးတစ် စောင်အတွက် စိတ်ချယုံကြည်စွာ အပ်နှံ လိုက်ဖို့ လူမလွယ်ဘူး။ ကိုယ့်အတွက် ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်လို အရေးကြီး တာဟာ အများအတွက် လိပ်စာကြည့် ပြီး လှောင်ရယ်စရာ ပြက်လုံးတစ်ခုဖြစ် နေတယ်။ ဒါကြောင့် လူကြိုတိုင်း မပါး ဝံ့ဘူး။ အဲဒီ ပထမဆုံး စာမူနှစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ ရိုးပြတ်တောမှာ လွမ်းမောရသူ နဲ့ နေ့နှင့် အတူ စာမူနှစ်ပုဒ်ဟာ လက်ထဲ ၁ လနဲ့ ၉ ရက်ကြာပြီးမှ စာတိုက်ကို ကိုယ်တိုင် သွားထည့်နိုင်တယ်။

အဲဒီတုန်းက ရွှေအသစ်ကဏ္ဍကို ဆရာ ကိုဦးဆွေက တာဝန်ခံဖတ်ပြီး ဆန်ခါတင်ကိုမှ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းက ရွေးတယ်။

ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်ဒေသက စာမူ ထည့်ဖို့ခက်သလို ရွှေအမြဲတေအသစ် ဖတ်ရဖို့ဆိုတာကလည်း ဒုလ္လဘတစ်ခု လို ခက်ပါတယ်။

မဂ္ဂဇင်းရောက်ချိန် မြို့မသွားနိုင် တော့ တစ်ခါတလေ နှစ်လသုံးလ ကြာ မှဖွေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ဘယ်လောက် ကြာကြာ လက်ထဲရောက်တာနဲ့ ရွှေဟာ လတ်ဆတ်မွှေးကြိုင်နေဆဲပဲ။

မနေ့နိုင်တဲ့အခါ ရွာက စောစောထ စက်ဘီးနှင်းရင် မြို့ကို ၈ နာရီခွဲလောက် ရောက်တယ်။ ရူးသွပ်မှုတစ်ခုကြောင့် သာ မြို့လာတာဆိုတော့ တခြားဘက်စွာ မှ မရှိဘူး။ ရောက်တာနဲ့ စာအုပ်ဆိုင်ဝင် ရွှေကိုငှား။ ပြီးမှ မြို့မြောက်ဘက်အစွန် မှာရှိတဲ့ ဘုရားကြီးပိုင်းထဲမှာ ရင်တခုနဲ့ ခုန်နဲ့ဖတ်။ ဘုရားလူကြီးတစ်ယောက် သာရှိတဲ့ မွှောရုံကြီးက ကိုယ့်အတွက် တော့ ဘူမိနက်သန် မြေအစစ်။

ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ ဆိုတဲ့စကား ဟာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရူးသွပ်ဖူးကြသူ တိုင်း နားလည်နိုင်မယ့်စကားတစ်လုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

စက်ဘီးတစ်စီး၊ လွယ်အိတ်တစ် လုံး၊ စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ လူတစ်ယောက် ရဲ့ဘေးမှာ တခြားဘာအဆောင်အယောင်

မြို့ရောက်လို့
စားပွဲပေါ်
တင်ထားတဲ့
မဂ္ဂဇင်းကြီးတွေမှာ
ကိုယ့်အမည်လေးများ
ပါမလားလို့
စာရွက်တွေ
ဖွင့်လှန်တိုင်း
ဝမ်းနည်း
အားငယ်ရသည်ချည်း။
သေချာနေမှန်း
သိနေပေမဲ့
မဝံ့မရဲ
မျှော်လင့်ချင်
သေးတာလေ
ဒါကိုက
ဘဝရဲ့
ဝဋ်နာကံနာတစ်မျိုး
ဖြစ်ခဲ့ရတယ်

မှ မရှိဘူး။ စောင်းတန်းထိပ်တန်းမှာ လေးမှာ တစ်နေကုန် ထိုင်စေတယ်။

ညနေ ၄ နာရီထိုးတော့ ရွှေအမြဲရ တယ်။ လမ်းတစ်လျှောက် ဇာတ်လမ်း တွေဆင်၊ ဇာတ်ကောင်တွေ ရွေးချေ။

ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်မခံရပေမဲ့ ရွေးချယ်ခံရတဲ့ ရွှေအသစ်တွေအတွက် ဝိတ်ဖြစ်ရတယ်။ ကြည့်နှားရတယ်။ အဲဒီ တုန်းက ရွှေအသစ်က တစ်လတစ်ပုဒ် ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲ စွဲနေတယ်။

ဆရာ မွန်စူးရဲ့ ဘယ်တစ်လုံး ညာ တစ်လုံး၊ ဆရာ ဒီနေရဲ့ ဦးမိုက်ချစ်၊ ဆရာ ပန်းတောင်းတင်ဝင်းအောင်ရဲ့ နှုတ်သန်၊ ဆရာ ကိုဝေလင်းဖြိုး(ဖြိုး)ရဲ့ မုတ်သန်ဆန်မိုးတစ်ပွင့်(သို့မဟုတ်) ညီလေးရေစတဲ့ ရွှေအသစ်တွေကို နှလုံး သားထဲမှာ နက်ရှိုင်းစွာ စွဲနေမိခဲ့တယ်။

ရွာအဝင်မှောင်ရင်တော့ အပေ့နဲ့ အမေက လည်ပင်းတွေရှည်လို့။ တစ်ဦး တည်းသောသား ကျွန်တော့်ကို ဒီတော လမ်းမှာ တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချ ဘူး။ တစ်ခါများဆို လိုက်လာကြတာ လမ်းတစ်ဝက်မှာ တွေ့တယ်လေ။

အဲဒီလို ကိုယ့်ရူးသွပ်မှုနဲ့ ရွှေအသစ် ခရီးက ပြောပြပြီးနေတုန်း စာပေစုန်း ပြူးတချို့ကြောင့် ရင်ထဲတုန်လှုပ်ခဲ့ရ သေးတယ်။

ဆရာကြီး မောင်ထင်နဲ့ ဆရာ မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)တို့ရဲ့ ဝတ္ထု တွေကို အရှက်မဲ့ကူးချပြီး ရွှေအသစ် စင်မြင့်ပေါ် ခုန်တက်လာတော့ ဆရာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပုံရတယ်။

ဒီလို စာပေစုန်းပြူးတွေရှိလာရင် ရွှေအသစ်ကဏ္ဍကို ဘယ်လိုစခန်းသွားရ မလဲလို့ စဉ်းစားနေဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ ဆရာရဲ့ စကားမှာ အားလုံးဝါးလုံးရှည်နဲ့ ရမ်းခံလိုက်ရမှာ သိပ်ကြောက်ခဲ့ရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေအသစ်ကဏ္ဍလေးတော့ ဆက်ဖွင့်ထားပါစေလို့ ဘုရားမှာ ညဉ့် ဆုတောင်းခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော့်ဆုတောင်း ပြည့်ခဲ့ပါ တယ်။ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍကို သဘော ထားကြီးစွာနဲ့ ဆရာ ဆက်ပြီးဆွဲထား

ပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကြိုးစား
နေခဲ့တယ်။ လစဉ် ရင်ခုန်နေခဲ့တယ်။
ရွေးချယ် မခံရသေးပေမဲ့ ကိုယ့်အမည်နဲ့
မှတ်ချက်ပါလာရင် အယ်ဒီတာ ဖတ်
တယ်ဆိုတာ သေချာတယ်လေ။ အရည်
အသွေးပြည့်လာတဲ့ တစ်နေ့ရွေးခံရ မှာ
ပဲလို့ ယုံကြည်ထားခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရွှေအသစ်မှာ စာပေအမှိုက်
လေးတွေ စင်လာလို့ ဝမ်းသာနေရုံရှိ
သေး ဆရာကိုဦးဆောင် ပျောက်သွားပြီး
ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းတစ်ယောက်တည်း
တာဝန်ယူရတဲ့ကာလတစ်ခုရောက်သွား
တယ်။ အဲဒီအခါ အားတုံအားနားနဲ့ စိုးရိမ်
မိပြန်ရော။ ဒီလောက်စုတ်ပြတ်သတ်နေ
ကြမယ့် (တချို့ဆို ဝါကျတောင် မမှန်နိုင်
တဲ့)စာမူတွေကို ဆရာကိုယ်တိုင် ဖတ်ပြီး
သုံးသပ်ပေးရမှာ ဝန်နဲ့အား မမျှသလို
ခံစားရတယ်။ ဒါကြောင့် 'ဆရာရေ
ဆရာ၊ ဆရာမ တစ်ယောက်ယောက်ကို
တာဝန်ပေးပြီး အရင်လိုနောက်ဆုံးအဆင့်
မှ ဖတ်ပါလို့' ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်း
နေခဲ့မိတယ်။ ဒီတစ်ခါလည်း ကျွန်တော်
ဆန္ဒပြည့်ဝခဲ့ပါတယ်။ မကြာခင် ဆရာမ
မသီတာ(စမ်းချောင်း)ဖတ်ပေးခဲ့တယ်လေ။

အဲဒီအချိန် ကျွန်တော်လည်း မှတ်
ချက်တွေ တော်တော်လေး ပေးခံနေရပါ
ပြီ။ တစ်ခါတလေ တစ်လတည်း စာမူ
လေးငါးခြောက်ပုဒ်ပါလာတော့ တချို့
လည်း မျက်စိနောက်မိနေကြပါပြီ။
ဆရာမရဲ့ မှတ်ချက်ထဲမှာလည်း တရား
ဝင်ကို ပြောပါပြီ။ 'အခုလို အပုဒ်ပေါင်း
များစွာ ရေးပို့နေမယ့်အစား အချိန်ယူကာ
ကိုယ့်အားနည်းချက်တွေကို ဖြည့်စွက်ပြီး
မှ တစ်ပုဒ်ကောင်း၊ နှစ်ပုဒ်ကောင်း ရေး
ပို့မယ်ဆိုရင် ပိုအဆင်ပြေမယ်လို့ အကြံ
ပေးပါရစေ'

ဆရာမရဲ့ အကြံပြုချက်တွေကို
ခေါင်းညိတ်နှာခံရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို
အားတင်းဖြေသိမ့်ခဲ့ရပါတယ်။

တကယ်တော့ ဆရာမတို့ မှတ်
ချက်ပေးသလို ကျွန်တော် ရေးအား
မကောင်းပါဘူး။ တစ်ခါရေးရင် တစ်
ပုဒ်နှစ်ပုဒ်ဟာ အလွန်ဆုံးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့

တကယ်တော့
ဆရာမတို့
မှတ်ချက်ပေးသလို
ကျွန်တော်ရေးအား
မကောင်းပါဘူး
တစ်ခါရေးရင်
တစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ်ဟာ
အလွန်ဆုံးပါပဲ
ဒါပေမဲ့
ဒီတစ်ပုဒ်
နှစ်ပုဒ်က
တိုက်ကိုရောက်ဖို့
မလွယ်ဘူး
ပြီးတာနဲ့
စာတိုက်
လာထည့်ဖို့
မလွယ်တဲ့ဘဝလေ

ဒီတစ်ပုဒ် နှစ်ပုဒ်က တိုက်ကို ရောက်ဖို့
မလွယ်ဘူး။ ပြီးတာနဲ့ စာတိုက်လာ
ထည့်ဖို့ မလွယ်တဲ့ဘဝလေ။

စာမူလေး တစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ်ကိုင်ပြီး
မြို့စာတိုက်သွားထည့်ရတဲ့ စွန့်စားခန်း
တွေ များလာတော့ အဖေ့အမေ့ကို
အားတုံအားနားဖြစ်လာရပါတယ်။ ဒါ
ကြောင့် ရေးပြီး ကျွန်တော်ဆီမှာ လေး
ငါးပုဒ်လောက် အောင်းရတယ်။ ပြီးမှ
အဖေ့အမေ့ကို ပူဆာပြီး မြို့စာတိုက်
သွားထည့်ရတယ်။ ဒီမှာလည်း တစ်ခါ
အောင်းရတယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
အဲဒီ အောင်းစာမူတွေက ရွှေတိုက်ကို
တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်တတ်တယ်။
တစ်ပြိုင်တည်း မှတ်ချက်ပေးခံရတယ်။
အဲဒီအခါ ရေးအားကောင်းတယ် မှတ်
ချက်ပေးခံရတာပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
တစ်ပုဒ်မကျန်ဖတ်ပေးခဲ့တာကိုတော့
ဝမ်းသာလို့ မဆုံးခဲ့ဘူး။ မရွေးပေမဲ့
ရင်နဲ့အမျှ ကြည်နူးခဲ့ရဖူးပါတယ်။

အခုတော့ ရွှေအသစ်ခရီးက တော်
တော်လေး ပေါက်ခဲ့ပြီး မျိုးဆက်သစ်
ဆုတွေ ပေးနိုင်ခဲ့ပြီ။ တချို့လတွေ ၄
ပုဒ်အထိ နေရာရလာခဲ့ပြီ။ အားရ
ကျေနပ်စရာပါ။

တခြားမဂ္ဂဇင်းတွေမှာလည်း ရသ
တံခါးတွေ ဖွင့်ပေးလာတာတွေ့ရတယ်။
အသစ်ကဏ္ဍတွေလည်း ဖွင့်ပေးလာကြ
တယ်။ ဒီအတွက် အဝေးက ကြိုးစားနေ
ကြရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အားရဝမ်းသာ
ဖြစ်ကြရပါတယ်။ ခက်တာက ဒဏ်ရာ
ရထားခဲ့တဲ့ နှလုံးသားမို့ ကိုယ့်စာမူကို
ဖတ်ပါ့မလားဆိုပြီး စိတ္တဇဆန်ဆန်
စိုးရွံ့အားငယ်နေဆဲပဲ။

ရန်ကုန်ရောက်တုန်း တချို့တိုက်
တွေဝင်တော့ ရှက်ရွံ့အားငယ်စွာပြန်ဆင်း
ခဲ့ရဖူးတယ်လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရသ
တံခါးတွေ ဖွင့်ပေးလာတာကိုတော့
လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းသာနေမိတယ်။
ဝင်တိုးဖို့လည်း အားတင်းထားပါတယ်။
အသစ်စင်ကတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဘာ
ကြောင့်ဆို ကျွန်တော်က ရွှေအသစ်မို့
လေ။ ■ နော်၊ကျောက်တိုင်း

သမားစဉ်ဆက်
ဆေးစွမ်းထက်မြက်

မိန့်ဘယ်ကံ

ဆေးတိုက်မှ ထုတ်လုပ်သော
တိုင်းရင်းဆေးစွမ်းကောင်းများ

myelin 2013

(ယခင်လမှအဆက်...)

၂၁။

မြန်မာသက္ကရာဇ်

၁၃၂၉ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလ။

‘ညီလိုသာ သည်းတော့တယ်’

ပေါက်လဲငယ် ပွင့်ရုံ ထိန်ထိန်ငယ်

လှုံသည်’

နက်ညီလာ ကျင်းတဲ့လကိုလေး။

ကံဟေမန်ငယ်’

တပို့တွဲမိုး’

ယာဂတော်နှင့်’

လွမ်းဖို့သာ ဆင်တော့တယ်’

ဆောင်းက ယွန်းယွန်း၊ နွေဦးထွန်းစ

အခါရာသီမို့ လွမ်းချင်သူတို့အဖို့ရာ

လွမ်းချင်စရာကောင်းလှတော့သည်။

အညာတစ်ခွင် ဘယ်မှာပဲ

ကြည့်ကြည့် ပေါက်ရဲရဲ၊ လဲရဲရဲ

အညာပင်တွေကြောင့်လည်း

လွမ်းရပါ၏။ တောင်လေပြက်ပြက်

နံနက်ခင်း နှင်းစက်စက်ကြောင့်လည်း

လွမ်းရပါ၏။ နွေမရောက်ခင်က

ကြွေသလောက် သစ်ရွက်တွေကိုလည်း

လွမ်းရပါ၏။ အောက်ပြည်၊

အောက်ရွာတွေအထိ မဆင်းရဲသောဇာတ်

တောမင်းသမီး

ခင်ခင်ထူး

အနုစာ ၂၅၆၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၀၁၃

အခန်းဆက်စက္ကနည်

ဆိုတော့ အညာတစ်ရိုး ရာသီတစ်ပတ်လည်တိုင်း သည်လိုမြင် ကွင်းတွေက ဥဩသံအေးလို အညာမွေး၊ အညာကြီးသူတစ်ယောက် အဖိုရာ ဆန်းလှပြီ မဆိုသာပါ။ ဥဩသံအေးအဖိုရာတော့ သည်မြင်ကွင်းက မွေးကတည်းက မြင်ရသောမြင်ကွင်းဆိုတော့ ဘဝတစ်ဆစ် တစ်ရစ်တိုးလေတိုင်း အမှတ်ထင်ထင်ရှိရပါ၏။ တပို့တွဲဆိုတော့ ရွာမှာ လှူကြတန်းကြရောမည်။ ခြောက်စည်သံတွေ ဝေရောမည်။ ရွာမောင်းဆိုင်းကလည်း သီချင်းတွေ၊ အကတွေ တိုက်ကြရောမည်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့ ငယ်ဘဝတုန်းက ကခုန်ခဲ့ရသည့် ရက်တွေကို သတိရသည်။ ဥဩသံအေးရယ်လို့ နာမည်က လေးရလာတော့ အဝေးရွာတွေအထိ လိုက်ကခုန်တာကလည်း သဘင်သင်ပုန်းကြီးပေါ်က အကွရာတွေကို လက်နှင့်ထောက် စမ်းရသလိုမဟုတ်လား။ အခုတော့ သဘင်ရည်ဝပြီ မဆိုသာပေသိ။ သဘင်အပွေးကလေးတော့ တက်ခဲ့ပြီ။ သည်လိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ။ အသက်ပဲ ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပေါ့ဟာ။ အဖေ သီလဇာတ်ထဲမှာပဲ ပညာသင်နှစ်က နှစ်နှစ်။ နောက်နှစ်နှစ်က နှစ်ပါးခွင်မှာ ရှေ့တန်းထိုင်ရပြီ။ မင်းသားရဲတင်းနှင့် နှစ်ပါးကခွင့်ရပြီ။ အော်ပရာဆိုတော့ကော။ ပြဇာတ်မှာ သူငယ်ချင်းခန်း၊ သမီးခန်း၊ မင်းသမီး၏ငယ်ဘဝအခန်းတွေမှာ တစ်ခန်းနှစ်ခန်းပါခဲ့ရာက အခုတော့ စင်စင်သား မင်းသမီး ဖြစ်ရပြီ။ ပွဲနားရက်နှင့် ကြိုပြန်တော့ အဖေသီလခွင့်ပြုလျှင် အရပ်ပြဇာတ်၊ ရွာပြဇာတ်တွေ လိုက်ကရတာလည်းရှိပါ၏။ အမေ မာယာကြည်နှင့်အတူ တောအလှူ၊ တောဘုန်းကြီးပျံတွေမှာ ဆိုရင့်ရတာတွေဆိုလျှင် စာရင်းမတို့နိုင်တော့ပြီ။

“ခင်းအပြန်မှာတော့ သင်းရန်က တကြိုင်ကြိုင်*** ပင်ဆပ်သွား စကားရယ် ဇီဝါနှင့်*** ကြည်စရာ သရဖီ နိုင်ညှာပန်းတွေက*** ဆန်းတွဲကိုင်***အရိုင်းစပယ်မှာ ခတ္တာဆင့်ပြန်တော့*** မှိုင်းဒဝယ်ပါ ထပ်တစ်ရာတင့်ပါပေ*** ဇလပ်စကားဝါအပွင့်တွေက မဆိုင့်တဆိုင့်*** အဆိုင့်အဆိုင့်တွေက တစ်စုတစ်ရုံး*** ပင်ချင်းရယ်ဆိုင့်*** အင်ကြင်းမြိုင် ထိုအတွေ့ ဟိုရှေ့ တစ်ခေါ်သာသာက*** အတော်ကွာ ရော်ကာရမ်းလိုက်တော့*** လမ်းအမြင် တစ်သက်မဆုံးနိုင်ဘူး*** အလိုရှင်၊ ပန်းရင်ခတ်ကုံး”

ပန်းဖွဲ့သဖြန်လေး ပရိုက် အဆိုကလေးခင်းလိုက်ရုံနှင့် အရွာရွာက ပွဲကြည့်တွေ လည်မျှော်ခါးမတ် ရှိကြရပြီ။ ပွဲခင်းထဲဆီက တဝေါဝေါအသံတွေက သူ့အပေါ် မေတ္တာထမ်းပိုးတိုးလိုက်မှန်း သိလှပေါ့။ ပွဲခင်းထဲက ဟယ်ခနဲ၊ ဟိုခနဲ အသံတွေကြားရတိုင်း ရင်ကလေးချို၊ တင်ကလေးပစ်၊ ကြာဗျပါကလေးတစ်ရစ်နှင့် သုံးလွန်းတင်တတ်လှပေါ့။ ဆယ်လေးနှစ်သမီးက ရောက်ခဲ့ရသူဆိုတော့ သည်ဇာတ်မှာပဲ လေးနှစ်တင်းတင်းရှိခဲ့ပြီ။ အမေကြီး ပိတုန်းပြောသလို ညည်း ပညာကုန်ရင် ဇာတ်တစ်စင်ကူးတော့ ဆိုသည့် စကား၊ ငှက်ပျောသီးကို ချိုလှပြီ မထင်နဲ့ဆိုသည့်စကားတွေကို ဥဩသံအေး မမေ့

ပါ။ တကယ်တမ်းကျတော့လည်း ယူတတ်လျှင် ပညာဆိုတာ ကုန်နိုင်ခဲသားပင်။ အဖေ သီလဇာတ်မှာ လေးနှစ် ပညာယူရသည်ဆိုပေသိ။ သည်လေးနှစ်အတွင်းမှာပင် အပြောင်းအလဲတွေ များလှလေပြီ။ နောက်ပေါ် မင်းသား ရဲတင်းနှင့် ခေတ်သစ် မင်းသမီးကလေး ဥဩသံအေး အတွဲညီသတဲ့ ဆိုသည့် သတင်းက သဘင်နယ်တစ်ရိုးမှာ မောင်းဆော်သလို ရှိလေတော့ ပွဲကြည့်တွေက ခါတော်မီ မောင်သီလဇာတ်က လက်ရိုးပြဇာတ်မင်းသမီး ချစ်စနိုးတင်တင်ကိုပင် မကြိုက်ချင်ကြတော့။ တစ်ခါတော့ အဖေသီလနှင့် မင်းသမီး ချစ်စနိုးတင်တင်တို့ စကားများကြရာက ချစ်စနိုးတင်တင်တစ်ယောက် ဇာတ်ထဲက ထွက်သွားခဲ့သည်။ အဖေ သီလကိုယ်တိုင် မထွက်ဖို့ တောင်းပန်သည့်ကြားက ထွက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ပြောသာပြောရတာပါလေ။ အဖေ သီလကိုယ်တိုင်က နှစ်ပါးသွားအဖွင့်မှာ ပုဆိုးတစ်ထည်က နှစ်ထည်မလဲတော့ဘဲ တစ်ပိုဒ်က နှစ်ပိုဒ်ကနှင့် ပြီးရလှပြီ။ မင်းသငယ်တွေကို အလှည့်များများ ပေးရပြီ။

ရွက်ဟောင်းတွေ ကြွေလုပြုတ်လုမှာ ရွက်သစ်တွေ ပုရစ်ဖူးစို့သလို အဖေ သီလဇာတ်မှာ နောက်ရောက်၊ နောက်ပေါ်တွေကလည်း များသား။ ဥဩသံအေးနှင့် ရွယ်တူ မိန်းကလေးတွေသာမက ဟိုကသည်က သူ့အဆက်နှင့်သူ ရောက်လာသူတို့ကပင် မနည်းလှပြီ။ ပန်းဖွဲ့သဖြန်ထဲက လိုပါပဲ။ ဆပ်သွားပွင့်၊ ဇီဝါပွင့်၊ သရဖီပွင့်၊ စံပယ်နှင့် ခတ္တာ၊ ဇလပ်နှင့် စံကားဝါပွင့်တွေ ဝေစည်သော ဆန်းသည့်ကိုင်နှင့်ပင် တူတော့သည်။ မင်းသား ရဲတင်းက နာမည်ရသလောက် လူချစ်လူခင်များလှပါ၏။ နေ့လယ်နေ့ခင်း မင်းသားကလေးကို တွေ့ချင်လို့၊ လက်ဆောင်တက်ချင်လို့ဆိုသူတွေထဲမှာ ရွာသူ အချောကလေးတွေ များများကြီး ပါတတ်သည်။ မင်းသမီး ဥဩသံအေး တွေ့ချင်လို့၊ ခင်ချင်လို့ လာကြသူတွေထဲမှာလည်း မထူးပါ။ ရွာကာလသားတွေ အများသား။ စံပယ်ကုံး၊ ဒေါနကုံး၊ သရဖီကုံးတွေသာမက တောကြီးတောင်ကြီးတွေထဲက တကန်တက ခူးပြီးပေးလာကြသည့် မိုးလုံးမှိုင်း၊ ကြောင်ပြီးတူးရတာရှေ့ခက်လို သစ်ခွပန်း အခိုင်အဆုပ်တွေပင် လှလှကြီး ပါပါလာတတ်သည်။

“လှလိုက်တဲ့ပန်းတွေပါလား အစ်ကိုတို့ရယ်၊ ဥဩသံအေး ညကျရင် အားလုံး မက်မက်စက်စက်ကြီး ပန်လိုက်စမ်းပါမရင်။ သည်ပန်းကလေးတွေကို ဘယ်လိုများ ခူးခဲ့ကြသလဲ၊ တောကြီးတောင်ကြီးတွေထဲ နှင်းသောက်ပြီး ပွင့်တဲ့ပန်းတွေလို့ ကြားဖူးပါသလဲ။ အဖိုးတန်ဘိကောရှင်”

ဥဩသံအေး စကားတွေတတ်လှပြီ။ ဘဝကပဲ သင်ပေးခဲ့ပြီ။ မေတ္တာနှင့် ကမ်းသူကို မေတ္တာနှင့် လှမ်းယူတတ်ခြင်းကလည်း တတ်အပ်သော ပညာလို့ သိလှပေါ့။ ချစ်လို့၊ ခင်လို့ ပေးကြသကောလို့ ခံယူတာလည်းပါပါ၏။ တချို့လက်ဆောင်တွေက ထူးထူးဆန်းဆန်းကလေးတွေ။ ဘယ်ရွာမှာ ဘယ်သူ

က ပေးခဲ့တာလဲဆိုတာကိုပင် မမှတ်မိချင်တော့။ ဘုရားစင်
မှာချိတ်သည့် ကြေးစည်ကလေးလို၊ ပလွေတိုကလေးလို၊
ဆည်းလည်းကလေးလို၊ သျှောင်ဖြုတ်စဉ်က သိမ်းထားသော
ဆံစုလို၊ လက်မောင်းမှာ တင်းတင်းချည်ထားသည့် အဆောင်
လက်ဖွဲ့လို၊ ရှင်သီဝလိပုံတော် ထည့်ထားသည့် ကြွက်ကလေး
လိုပစ္စည်းတွေကို ထားတော့။ တစ်ခါကဆိုလျှင် ကာလသား
တစ်ယောက်က နိုင်ပွဲများများနှင့် အကျိုးပေးလှသည့် တိုက်
ကြက်ကိုပိုက်လာကာ ဥဩသံအေးကို ဇွတ်ပေးတာလည်း
ကြုံဖူးခဲ့ပါ၏။ အမေကြည်ကပင် 'ငါတို့လည်း ငယ်ရာက
ကြီးလာသာပါအေ။ လူချစ်လူခင် ရှိခဲ့ပါရဲ့။ ညည်းလို တိုက်
ကြက်တော့ မရခဲ့ဖူးပေါင်' တဲ့။ ဇာတ်ထဲမှာ သည်အဖြစ်က
လည်း ပြောစရာ။ ဝါးလှောင်အိမ်ကလေးနှင့် ထည့်ပေးကြ
သော တောကျေး၊ တောငှက်ကလေးတွေကိုတော့ တစ်ရွာ
တစ်ရွာ ဇာတ်ကူးကြရပြီဆိုလျှင် မှတ်မှတ်ရရ လွှတ်မြဲဖြစ်၏။

တစ်ခါတော့ ဥဩသံအေး ထူးဆန်းသော လက်ဆောင်ရ
ဖူးသည်။ သည်လက်ဆောင်ကို ခါတိုင်းလို ပွဲကြည့်ပရိသတ်
တစ်ဦးဦးကပေးခြင်း မဟုတ်လို့လည်း ဥဩသံအေး စုံမက်ရ
ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ တစ်ခါတော့ ရွာတစ်ရွာမှာ ကကြသည်။
ရောက်သည့်ညက ပွဲကရမည့်ည မဟုတ်တော့ တစ်နေ့ခင်းလုံး
အားနေကြသည်။ ဇာတ်သူဇာတ်သားတွေလည်း ကိုယ့်အစု
ကလေးတွေနှင့်ကိုယ် စကားပိုင်းဖွဲ့ကြရင်း တစ်မောဖြေကြရ
ပါ၏။ ဥဩသံအေးလည်း မင်းသမီး ပြန့်ထွက်ကဏ္ဍာကျနေ
သည့် ဘော်ကြယ်ကလေးတွေ ပြန်သီရင်း စကားပိုင်းမှာ ရှိ
နေခဲ့သည်။ စကားပြောကြရင်းက အဖေသီလ စကားထဲမှာ
စခန်းချသံဆန်း မြိုင်ထတစ်ပုဒ်လောက် ရှာမည်။ ဒါမှမဟုတ်
သီချင်းရေးဆရာကို တစ်ပုဒ်လောက် ရေးခိုင်းမည်ဆိုသည့်
စကားပါလာခဲ့သည်။ ရဲတင်းက သူ့အဖေ ဆိုပြခဲ့ဖူးသော
မြိုင်ထတစ်ပုဒ်ရထားကြောင်း၊ ထိုမြိုင်ထကို ဘယ်ဇာတ်၊
ဘယ်မင်းသားကမှ ဆိုသံမကြားခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောပြလို့ အား
လုံးက ကြားချင်ကြသည်။ သည်အထဲမှာ ဥဩသံအေးလည်း
ပါပါ၏။ အဖေ သီလက ညည်းပြစမ်းကွာဆိုတော့ ရဲတင်းက
မင်းသား ဆိုပုဒ်၊ မင်းသမီး ဆိုပိုဒ်ခွဲပြီး ဆိုပြသည်။ သီချင်းက
သံဆန်းကလေး ဖက်ထားတာဆိုတော့ နားထောင်လို့ကောင်း
လှသည်။ စာသားတွေကလည်း ခါတိုင်းကြားနေကျ တော
စခန်းမြိုင်ထဆိုပေသီ အမှိုက်အနွှဲလည်းပါသည်။ ဆက်တောက်
တောက် အငေါက်ကလေးလည်း ပါသည်။ သည်မှာတင်
ရဲတင်းရထားသည့်မြိုင်ထကို ဥဩသံအေးနှင့် တစ်ခန်းထုတ်
ရန် စီစဉ်ဖြစ်ပါ၏။ ချက်ချင်းလိုပင် ဆိုင်းဆရာက သူသံပတ္တ
လားကလေးထယူကာ အသံတက်ယူသည်။ ရဲတင်းက သူ
လက်ရေးနှင့် သီချင်းပိုဒ်တွေ ရေးပေးသည်။ ဥဩသံအေးက
သူ့အလှည့်မှာဆိုရမည့် သီချင်းပိုဒ်တွေထဲက တစ်ပိုဒ်ကို ဖတ်
ကြည့်သည်။

'မြပိတုန်းကေxxx အလှဆုံးခွေxxx ဘဝဆုံး ရေမြေ

ဥဩသံအေး
ရယ်လို့
နာမည်ကလေး
ရဟတော့
အဝေးရွာတွေအထိ
လိုက်က
ခဲ့ရတာကလည်း
သဘင်
သင်ပုန်းကြီးပေါ်က
အကွာရာတွေကို
လက်နှင့်ထောက်
စမ်းရသလို
မဟုတ်လား
အခုတော့
သဘင်ရည်ဝပြီ
မဆိုသာပေသီ
သဘင်အပွေး
ကလေးတော့
တက်ခဲ့ပြီ

သွေမပျက်ပါဘူးxxx နှိပ်
ဖွားချစ်ရသူရေxxx သံခွေ
ကြောရှင်xxx နဝရတ်ထုံး
အမြတ်ဆုံးမို့ ချပ်ရုံးဆင်xxx
ကမ္ဘာတစ်ခွင်ဆုံးဆန်းမေ့
ဘုန်းဘုရားချစ်လင်xxx ပင်
ဇမ္ဗူမုည့်ယဉ်သူနဲ့ ခင်မုည့်
သဇင်ပန်းခွေxxx မောင့်
နောက်တော်အပါလှမ်းမယ်
xxx ညာနန်းသူမျက်ဖြယ်'

စကားလုံးလေးတွေ
က ကောင်းလိုက်တာ။ အသံ
ကလည်း ဆန်းလိုက်တာ။
မင်းသား ရဲတင်းက သံပတ္တ
လား ဆရာရှေ့မှာ ခွေခွေ
ကလေးထိုင်ရင်း မင်းသမီး
ဆိုပိုဒ်တွေကို အကြိမ်ကြိမ်
အခါခါ ဆိုပြသည်။ တချို့
နေရာတွေမှာ စကားဖန်
ထည့်ထားလို့ အတီးပိုဒ်မှာ
မင်းသား ရဲတင်းက စကား
ဖန်ဝင်သည်။

'ဪ ဂျာရမည့် ဝနာ
လမ်းxxx မြေစခန်းက
လှမ်းရမယ့်အရေးxxx ဝေး
လှချေကောနမရယ်xxx မင်း
မောင်ကြီးဝနာလမ်းဆီက
စခန်းသင့်ချီပါရှော့xxx ဆန်း
တစ်ဆယ့်ငါးရက်ဆီxxx နေ
ရီရီ ဖန်ရောင်ပ၊ပါလို့xxx ငှက်
ရွှေလ ထိန်ထိန်သာတော့ ရွှေ
မျက်နှာနှစ်ကိုယ်ဆိုကြကြေး
နော်xxx ငွေယုန်ကိုမိတ်ဆွေ
ဖွဲ့ရအောင်xxx လှမ်းခဲ့မယ်
အယဉ်ဆင့်သူရဲ xxx ခောင့်
နှင့်တော့ကွယ်'

စကားဖန် ဆုံးတော့
မြိုင်ထသီချင်းပိုဒ် ပြန်ဝင်
သည်။ ပြီးတော့ ဥဩသံအေး
ဆို။ အကပိုဒ် မြေအထူး
အနုတ်၊ အသိမ်း အဆုတ်၊
အတက်တွေကို အဖေ သီလ
က သင်ပြထားသည်။

နေလုံးလိုလို တိုက်ကြတာဆိုတော့ နေအကျမှာ အတော်ကလေး ချောပြေလေပြီ။

ညနေ တိမ်တွေတောက်တဲ့ နေဝင်ချိန်...။ ဥဩသံအေး ရေမိုးချိုးပြီးတော့ ဇာတ်ခုံဘေးက မအူပင်ကြီးအောက်မှာ အေး အေးလူလူ ထိုင်နေခဲ့သည်။ သည်အချိန်မှာ မင်းသားရဲတင်းက လက်ရေးကောင်းကောင်းနှင့် အသစ်ရေးထားသည့် သီချင်း စာရွက်တစ်ရွက်၊ ဘူးကလေးတစ်ဘူးနှင့် အနားရောက်လာ ခဲ့ပါ၏။ ဥဩသံအေးက သီချင်းစာရွက်ကလေးကို ဖြန့်ဖတ် လိုက်တော့ အောက်ဆုံးမှာ သီချင်းနှင့်မဆိုင်သော စာတစ် ကြောင်းပါသည်။

‘နေရီရီ ဖန်ရောင်ပ၊ ပါလို၊ ဖိုးရွှေလ ထိန်ထိန်သာတော့ ရွှေမျက်နှာ နှစ်ကိုယ်ဆုံကြေးနော်၊ ရဲတင်း’တဲ့။

ဥဩသံအေးက ရဲတင်းကို မော့ကြည့်တော့ ညနေခင်း ဆည်းဆာရောင်က မျက်နှာပေါ်မှာ ရဲရဲထင်လို့။ ဆည်းဆာနေ ရောင်ခြည်လား၊ အရှက်လား မင်းသားရယ်။ တခြား ဘာမှ တော့ မပြောဖြစ်ပါ။ မင်းသား ရဲတင်းက သူ့လက်ထဲက ဘူးကလေးကို ကမ်းပြန်ပါ၏။ ဘူးကိုကိုင်လိုက်တော့မှ တော် တော်ကြီးဟောင်းမြင်းနေပြီဖြစ်သည့် ယွန်းသေတ္တာကလေးမှန်း သိတော့သည်။ အတွင်းမှာတော့ ပယင်းဝါပုတီးကလေး တစ် ကုံး၊ ကြိုးတွေက မြည်လှလေပြီ။ ပယင်းဝါကျောက်တွေက ကျပ်ခိုးစွဲသလို ညစ်လှလေပြီ။

‘ဒါကဘာတုံး အစ်ကိုရဲ့၊ ဆေးပေးရမှာလား။ အစ်ကို ပုတီးက ဟောင်းလှပါပြီ’

‘ဥဩကို ပေးတာပါ၊ အဲဒါ အစ်ကိုတို့ အတိုးအတွားများ လက်ထက်ကပစ္စည်းကလေးရယ်။ ပယင်းကျောက်ဝါကလေး တွေက ကြေလွယ်တယ်၊ ကွဲလွယ်တယ်။ ဂရုစိုက်ကိုင်ချေ’

အို...။ သည်ပုတီးမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဥဩသံအေးကို အမေကလည်း မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဆင်ဖူးတာ ဖျတ်ခနဲ မှတ်မိ လိုက်သည်။ အမေဆင်ဖူးတာက ပယင်းညို။ သည်ဟာက ပယင်းဝါ။ ရှေးက လူကြီးတွေ ကျောက်ပွင့်လည်ဆွဲကလေး တွေ အဆွဲလှေကြပုံပေါ်ပါ၏။ ထူးဆန်းတာက ယွန်းသေတ္တာ ကလေးကလည်း သည်အရွယ်၊ သည်အမျိုးပင်။ ဥဩသံအေး က သူ ပယင်းညိုပုတီးကလေးကို သတိရသလောက် စဉ်းစား ကြည့်တော့ ညောင်ခါးပွဲတစ်ညမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာကို သတိရ လိုက်သည်။ သည်ပုတီးကလေးပျောက်ခဲ့တာကို အမေ မခိုင်း တောင့်ပင် သိလေသလား၊ မသိလေသလား မမှတ်မိတော့။ ကြာလည်းကြာပြီကော။ ထားပါတော့လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုမင်းသား ရဲတင်းပေးသည့်လက်ဆောင်က ပွဲရောက် သည့် ရွာတွေမှာ သူတကာပေးခဲ့ကြသည့် လက်ဆောင်တွေ ထက်တော့ အဓိပ္ပာယ် ပိုရှိသလို ခံစားရသည်။ မြတ်မြတ်နိုးနိုး လည်း သိမ်းဖြစ်ခဲ့သည်။ သည်လက်ဆောင်က ချစ်ခင်သူတို့ ကပေးကြသည့် ဇွန်ပန်းကုံး၊ သရဖီပန်းကုံးတွေထက် ပိုပြီးမွှေး ကြိုင်သည် ထင်မိ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ တင်းတိမ်ကာ ကိုယ့်

အခန်းကလေးထဲမှာ ထုတ်ကြည့်ရတာအမော။ မင်းသား ရဲတင်းက ဘာဖြစ်လို့များ သူ့ကိုမှရွေးပြီး ပေးခဲ့တာပါလိမ့်။ ဥဩသံအေးဆိုနေကျ ဖန်းဖွဲ့သဖြန်ထဲကလို ပင်ဆပ်သွား စံကားရယ် ဇီဝီဝါနှင့်၊ ကြည်စရာ ခိုင်ညာဖန်းတွေက ဆန်းတဲ့ ဂနိုင်းဆိုလောက်သည့် ဆန်းဂနိုင်းဇာတ်အဖွဲ့ကြီးထဲမှာ ဖန်းတွေ က အများသား မဟုတ်လား။ မင်းသမီးချောကလေးတွေ ပေါပါဘိသနှင့်။ ပွဲခင်းထဲက ပွဲကြည့်မိန်းမလှလေးတွေက လည်း များပါဘိသနှင့်။ သည်ကြားထဲက သူ့ကိုမှ ရွေးချယ် ပြီး ပေးသည့်လက်ဆောင်မို့ တန်ဖိုးထားရပါ၏။ ပြီးတော့ သီချင်းစာရွက်အောက်ခြေမှာရေးထားသည့် စာတစ်ကြောင်း ကကော။ နေရီရီဖန်ရောင်ပ၊ပါလိုတဲ့။ ညနေခင်းရိုင်းသွင်းချိန် တိမ်တောက်သည့်အခါ ထွက်ပေါ်နေကျလမင်းကြီးမှာ မူတ် နှာချင်းဆုံကြစို့နော်တဲ့။ ဒါရည်းစားစာပေလား။ ဥဩသံအေး ကိုယ်တိုင်က သည်သဘောကို သိသလိုလို၊ မသိသလိုလို။ မင်းသား ရဲတင်းကလည်း သည်တစ်ခါ သည်အချိုးချိုးဖူးတာ ကလွဲလို့ တခြားစကား မဆိုဖူးခဲ့။ မျက်လုံးတွေက စကားဆို ခဲ့တာတော့ များပေါ့။ သည်အကြည့်တွေ ရှိလာပြီဆိုကတည်း က ရင်ကလေး တစ်ရှိုက် လှိုက်ခနဲရတာတွေ များလာတော့ လည်း မိန်းကလေးသဘာဝကြောင့်ပေလားမသိ။ တနဲ့နဲ့ ရှိလာ သော ဆူးငြောင့်ကလေးကို သတိထားမိခဲ့တာတွေ များပြီ။ မင်းသားနှင့် မင်းသမီး ထိရတွေ့ရ၊ ကိုင်ရတွယ်ရ၊ သားပြော မယားပြော ပြောရတာတွေ မဆန်းပေသိ၊ သူ့အထိ တွေ့မှာ ရင်ခနဲတာကတော့ ဆန်းလှပါ၏။

ရဲတင်းနှင့် ဥဩသံအေး။ သည်အတွဲက အော်ပရာ က- က၊ ပြဇာတ်က၊က၊ နှစ်ပါးမြိုင်ထက၊က လမိုင်းကပ်လှ သည်။ ဥဩသံအေးကို အဖေ သီလလို မင်းသားကပင် ‘ငါ့ သမီးက မိုးအခါစို့တဲ့ ဝါးပိုးမျှစ်များလိုပဲ၊ မြေပေါ်မှာ မျှစ်မူး ကလေးစို့ရုံ ဆိုပေသိ ပင်မြေအနှစ်က မြေထဲမှာ နက်နက်ကြီး နှစ်သူပဲ။ ညည်း ပညာတွေ တတ်လှချေကောသမီးရယ်’ လို့ ချီးမွမ်းဖူးသည်။

အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်မှာ နောက်ပိုင်းဇာတ်ကြီးတွေကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ကနိုင်တာထား၊ မင်းသားရဲတင်းကိုပင် ရှေ့က ဆောင်ပြီး ခေါ်သွားနိုင်တာကတော့ ဥဩသံအေး၏ ပါရမီပင်။ မင်းသားက-

‘ပန်းပေါင်းမွှေးတဲ့ စံပယ်၊ နဂသွဲ့(နဂါးသွဲ့)xxx အကျယ်ချဲ့တဲ့ယာပျက်ကမ္မမှာxxxခါတက်တူတွေ ညံ့ပွက်ဆူ အောင် ဗျူဟာခင်းကြxxx ပူစွာပြင်းတဲ့လောဘအားကြောင့် xxx အင်း၊ ဒေါသတရားများ ထားမိပါပေါ့လားxxx ဘုရား xxx ဘုရားxxx’

မင်းသားက အသလောက်ကလေး ရွတ်လိုက်ရုံနှင့် ဥဩ သံအေးက ကပ်လျက်ချပ်လျက် များများကြီး ဖြည့်နိုင်သည်။

‘ထောင့်ငါးရာဖိမွှေးxxxပရိဒေဝ သောကအနွယ်ပုဂ္ဂိုလ် xxx မပယ်ဖြုတ်နိုင်သရွေ့တော့ သည်လိုပေါ့ မောင်းကြီးရယ်’

xxx ကိုင်းပါလေ၊ ဟောသည်နေရာက ကသုတ်ကရက်ထ ရတ်တရက်ကြွပေတော့ရှင်xxx ဟောသည်လမ်းကြောင်းက စခန်းဟောင်းရောက်အောင် တည့်တည့်သာသွားပါရော xxx သာဓု သာဓု သာဓုxxx ကျန်းမာချမ်းသာပါစေxxx နန်းညာ မေပြုတဲ့ ကုသလအကျိုး... သုခအမျိုးမျိုး အရှိန်ခံစားလို့ ကြိမ် ဖန်အများရောက်လွယ် ရလွယ်ပါစေxxx မောင်ကြီးနှမ ဆုတောင်းအဝဝ ပြုလိုက်ပါရဲ့

‘ကောင်းလှပါပေါ့ဗျာxxx ပြောနေကြရော ယခုပင် မြန်းပါရောမယ်xxx အံ့မခန်းအသွင်ဖြစ်တဲ့ ပင်ကသစ်ရွှေအဖူး ကxxx လေမြူးလို့ကြွေသံ နာခံရင်းထွက်မဗျား’

‘ဖိုးထောင်၊ ဝါနု’ ကရင်မောင်နှမဇာတ်ကတော့ ရဲတင်း က ရှင်ဘုရင်နေရာက နေသည်။ ဥဩသံအေးက တောသူ ကရင်မကလေး။

‘ပုလိုင်းကိုလွယ် ဆင်သင်တိုင်းခြုံ ယဉ်ပုံသုံးxxx ပုလိုင်းကိုလွယ် ဆင်သင်တိုင်းခြုံ ယဉ်ပုံသုံးxxxအို ဘီလုံးမှာ လေ ကြွေကုန်းစီxxx ကြိမ်နီခြုံမှာ ပျားအုံပေါ် တောပွေလီ xxxအော်၊ အော်xxx မှောင်ခိုးရိုxxxချောင်းဆောင်ညီ ရေအေး မှာxxxငွေလှိုင်းကဖွေး’

‘တက်သာညီxxx မြေနီတောင်စောင်းဝယ် ခြုံနွယ်တော xxx တက်သာညီxxx မြေနီတောင်စောင်းဝယ် ခြုံနွယ်တော xxx အို၊ လင်းမြေပေါ်တယ်လေး ဝေဘောလယ်xxx လာ လေ ယောက်ဖငယ် တောတောင်စောင်းပျော်ဖွယ်xxx အို၊ ကွင်းလယ်တော ယုန်ငယ်ပြေးလို့မောxxx တောတန်းတောင် ခြေဝါးကြိမ်တွေပေါ်xxxသခွားဖေရုံရော စားမကုန်ပေါ်xxx လွန်သာမောဖွယ်၊ လေးxxx အဝေး’

‘အစ်ကိုကြီးရေ... ဖိုးထောင်ရေ’

‘ဝေး... ဘာလဲဝေ၊ ဝါနု... နှမလေး’

‘ဪ၊ တောထဲတောင်ထဲ ပလုင်းလွယ်လို့ တောသီး တောစာ ရှာရဗွေရသာ ပင်ပန်းလှသယ်နော် အစ်ကိုကြီး။ ခေါင်အိုးနဲ့ တောင်ရိုးဘာသာ တဲယာစခန်း လှည်းတာလမ်း မဲဇာကြမ်းအရပ်က ကရင်မောင်နှမ ဖိုးထောင်ရယ် ဝါနုရယ်လို့ ရိုးရိုးသားသား ဘာသာဘာဝ လုပ်ကိုင်စားကြရသာ မဟုတ် လား အစ်ကိုကြီးရဲ့’

‘ဝေး၊ ရှိမီးထိန်လွင် ကွင်းပြင်လယ်ခင်း ပျိုးစရာရှင်း ရိုးတာကန်သင်း အမျိုးဘာသာအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တို့ အများ အေးအတူပူအမျှ သမုဟကုကျနေခဲ့ကြတာ ကြာပြီကော နှမကလေးဝါနုရယ်၊ အစ်ကိုက ငဲ့ပြန်တော့ နှမကလေးသာရှိ၊ နှမကလေးက ကြည့်ပြန်တော့ အစ်ကိုပဲ မဟုတ်လားကွယ်’

‘ဟုတ်ပါ၊ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ခရီးရှေ့မှာဖြင့် တောဝနာ တောင်အစပ် မြောင်ချပ်ကြီး ပိတ်ဆီးနေလိုက်သာ တောကြီး ညီးညံ နေလျှံမခ အေးမြလိုက်ပုံများ အလို၊ တောအခြေ ချောက်ကမ်းပါးက အသံတစ်သံ ကြားလိုက်သလားလို့ အစ် ကိုကြီးရဲ့’

မင်းသား
ရဲတင်းနှင့်
ခေတ်သစ်
မင်းသမီးကလေး
ဥဩသံအေး
အတွဲညီသတို့
ဆိုသည့်
သတင်းက
သဘင်နယ်
တစ်ရိုးမှာ
မောင်းဆော်သလို
ရိုးလေတော့
ပွဲကြည့်တွေက
ခါတော်မီ
မောင်သီလ
ဇာတ်က
လက်ရိုးပြဇာတ်
မင်းသမီးချစ်စနိုး
တင်တင်ကိုပင်
မကြိုက်
ချင်ကြတော့

‘ဟုတ်ပါ၊ ကွယ်...
ကြီးတောင်ကြီးထဲ ခါတိုင်း
ကြားနေကျ ခေါင်းထ နှုတ်
ဝေ၊ မျောက်ကြီးရွေး၊ သမင်
က တောက်၊ ချောက်ဟောက်၊
ယောက်ဖရွေးခေါ် အောင်
ကျော်လေးထမ်း ငှက်ဆန်း
ငှက်ထူး မြူးထူးသောအသံ
မျိုး မဟုတ်ဘူးကွယ်။ ဧကန္တ
တို့မောင်နှမ တောမှောက်လို့
တောခြောက် အံ့ထင်ပါကွယ်’

‘တောမှောက်သံ၊ တော
ခြောက်သံ မဟုတ်ပါဘူး
အစ်ကိုကြီးရဲ့။ ချောက်ကမ်း
ပါးတစ်လျှောက် ကြောက်
များ ကြောက်စရာ၊ ကယ်ပါ
ယူပါ တစာစာ လူအော်သံ
ထင်ပါ၊ မှန်း၊ အသာ နား
ထောင်စမ်း’

‘ကယ်တော်မူကြပါ
ခင်ဗျား၊ ကယ်တော်မူကြပါ။
ကြားကြတဲ့ သူတော်ကောင်း
များ ကယ်တော်မူပါ။ ညီလှ
ရွှေ သွေးပြဒုဗဟိုရ် သမုညို
မှာ ကုသိုလ်မှေးလောင်ဆွေး
ဒုက္ခမပျက်မှန်စွာ သက်ခန္ဓာ
ကြွေရချေတော့ သောက
လိုက်ဖို့ ဘယ်လိုပင်အော်သော်
လည်း မှောက်မှားအော် ချောက်
ကမ်းပါးအရှိ ဖုတ်စိတ်များ
ကျရချေတော့မလားနော်၊
ကယ်တော်မူကြပါ ခင်ဗျား’

‘နှမလေး ဝါနု’
‘အစ်ကိုကြီး ကိုဖိုး
ထောင်’

‘ချောက်ကမ်းပါးထဲ
က အော်သံဟာ မဟုတ်မှလွဲ
ရော...’

‘မဟုတ်မှတော့ ငွေပြီ
ပေါ် အစ်ကိုကြီးရဲ့’

‘ငါ့ဦး ဒါပြောသော
မဟုတ်ဘူးလကွယ်...
သည် ချောက်ကမ်းပါး

အောက်က အော်သံဟာ နဂန္ထ လူမဟုတ်လောက်ဘူး။ မျောက် ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်သယ်

‘မျောက်မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ရွှေဘုန်းစက်ရှိန် သောင်း လုံးထိန် သတ္တန်နယ်စစ် နေကဖြစ်သည့် နန်းမြစ်နယ်လာ မင်း တစ်ရာတဲ့ စကြာတော်စုံ ညွတ်ကာလျှံရတဲ့ ရွှေဘုန်းကြီးရှင် ပါခင်ဗျာ’

‘အံ့...ရွှေဘုန်းကြီးရှင်ဆိုတာ ဘာကောင်တဲ့ ကွယ်’

‘ဘုရင်ပါခင်ဗျာ။ တိုင်းပြည်အုပ်စိုးတဲ့ မြတ်မျိုးသာကီ မဟာသီမဟာသွေး နန်းထဲမှာမွေးတဲ့ မင်းဧကရာဇ်ဘုရင်အစစ် ပါခင်ဗျာ’

‘ဟေလကွာ...ရှင်ဘုရင်လုပ်ပြီး ချောက်ထဲကျရသလား ကောင်ရ၊ တော်တော်ဖျင်းပါကော’

‘ရွှေသမင် အလိုက်မှားရာက ကျရကြောင်းပါ’

‘ဝေး၊ ရှင်ဘုရင်လုပ်ပြီး သမင် လိုက်ဖမ်းရသလားငါ့ ကောင်ရ၊ တောမုဆိုးတွေဆီက ပိုက်ဆံနဲ့ဝယ်ရောပ’

‘အို၊ အစ်ကိုကြီးကလည်း အရေးထဲ ဘာတွေပြောနေ မှန်းမသိဘူး။ ဟိုခမျာ ချောက်ကမ်းပါးအောက် ဒုက္ခကြီး ရောက်နေရတဲ့ကြားထဲ။ ကိုင်းပါ၊ နွယ်ရှင်ကြီးရှာလို့ချပါ ရော... ဗျိုး၊ အောက်ကဘုရင်’

‘ခင်ဗျာ...ခင်ဗျ’

‘နွယ်ကြီးကိုသာ တွယ်လို့တက်ခဲ့ပါရော။ ဟေမဝါ ချောက်အတွင်း ရိုက်နင်းကာ အားကုန်စိုက်လို့ အလိုက်ကယ် အသာတက်ခဲ့ပါ။ နက်လှတဲ့ မြေပထဝီ တုန်လို့ညောင်းတဲ့ အောင် အစ်ကိုကြီးရေ၊ ဖိုးထောင်ရေ’

‘ဝေလကွယ်၊ နမကလေး’

‘မောင်းတင်လို့သာ ဆွဲပေရောရှင်’

ရွာတွေမှာ ဖိုးထောင်ဝါနုဇာတ်ကို နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ် ကြီးအဖြစ် ကရတာ များလှသည်။ ဖိုးထောင်ဝါနုဇာတ်က ပရိသတ် သည်းခြေကြိုက်ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါ၏။ ရွှေသမင် အလိုက်မှားရာက အသူရာချောက်ထဲကျသည့် ရွှေနန်းပြည့်ရှင် ရှင်ဘုရင်ကို ကယ်တင်ကြသည့်ကရင်မောင်နှမ ဖိုးထောင်နှင့် ဝါနုတို့ကျေးဇူးတရားကြောင့် နန်းထဲရောက်ရသည့်ဇာတ် ဖြစ်၏။ တချို့ဇာတ်တွေမှာ ဖန်တစ်ရာတေအောင် ကပြကြ သည့်ဇာတ်ထုပ်ဆိုပေသိ အများဇာတ်က ရှင်ဘုရင်တောစခန်း လည်ရာက ဖွင့်တာများသည်။ ခါတော်မီ မောင်သီလဇာတ်မှာ တော့ တောခြေကရင်ရွာကလေးမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရသည့် မောင်နှမနှစ်ယောက် တောထဲ၊ တောင်ထဲရောက်ရာက ရှင် ဘုရင်ကို နွယ်ကြီးချကယ်တင်ပုံနှင့် စသည်။ ဇာတ်အဖွင့်မှာ ကရင်မလေးတွေ ကကြသောဒုံးယိမ်းအကနှင့်တကွ ကရင် ဩသံမြိုင်မြိုင်နှင့် ပရိသတ်ကိုဖမ်းစားတာဆိုတော့ ခါတော် မီ မောင်သီလဇာတ်က ဖိုးထောင်ဝါနု တစ်ဘာသာကောင်းလှ ချည့်ဖြစ်ရလေပြီ။

ဥဩသံအေးအဖိုရာ ရပ်ဆင်းရူပကာအားဖြင့်လည်း ဆုပ်

မိသမျှ သူပညာသမ္ဘာအပေါ် ထမ်းပိုးတင်လိုက်သလို ရှိခဲ့ရပါ ၏။ အပျိုရည်ကလေး ‘ညွန့်’ လာတော့ ကိုယ်သားကိုယ် ရေကလည်း ကြွေးသားကြွေရပ်လို မွတ်မွတ်စင်စင် ရှိလာခဲ့ သည်။ အရပ်အမောင်းကလည်း ရွယ်တူရွယ်ကောင်း မိန်းက လေးတွေထဲမှာရှားသည့် အရပ်အမောင်းရှိသူဆိုတော့ ယှဉ် လိုက်တိုင်း နိုင်ရသူဖြစ်၏။ ဆံပင်တွေက ဖားဖားဝေဝေ ဆုပ် ဆုပ်ခဲခဲကြီးမို့ မြင်ရသူတိုင်းက ကိုယ့်ဆံပင်ကိုယ်ရွက်ထား ရတဲ့မိန်းကလေးပါကောအေလို့ ချီးမွမ်းကြရသည်အထိ ကောင်းလှပါ၏။ မျက်နှာကလေးက ဆိပ်ဖလူးပန်းကလေးလို အဖြူမှာ အဝါသန်းရုံ ဝင်းဝင်းစက်စက် ရှိလှသည်။ တင်က လေးစွင့်စွင့်၊ ရင်ကလေးပွင့်ပွင့်မှာ ခါးကလေးက ကျဉ်လှ သည်။ သီချင်းဆိုပြန်တော့ ပစ်လိုက်သည့်အသံက မုန့်တီ ခေါက်ဆွဲမျှင်လို အမျှင်လိုက်ကျလာတာမျိုးဆိုတော့ အေးအေး ချိုချိုနှင့် နားစွဲသည်။ အသံကတော့ ဥဩသံအေးအဖိုရာ အထူး ခြားဆုံး ပါရမီဖြစ်ပါ၏။

‘ညည်းကို ပွဲကြည့်တွေက လူလူလို့လည်း ကြိုက်သယ်။ အသံကောင်းလို့လည်း ကြိုက်သယ်။ ပြောသာဆိုသာ၊ ကသာ ခုန်သာကိုလည်းကြိုက်ကြသယ်။ ညည်းအသံက ဥဩသံအေး ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ဥဩငှက်များ မြိုင်စွန့်က တွန်သာ ကျလို့ပါအေး။ အော်ပရာပြဇာတ်များကတော့ကော ထောင့်ကျိုး ချက်တော့။ ငါက တစ်ချက်ပဲပူသယ်’

‘ဘာကိုတုံး အမေကြီး ပီတုန်းရဲ့’

‘လင်များမှာ ပူသာပေါ့အေ၊ ဘာရှိလိမ့်မတုံး’

ပြီးခဲ့သည့်နှစ်နှစ်က ဘိုးသာညို၊ နွားဝယ်လာသည့် လှည်းနှင့်ကြိုလို့ အမေ မဗိုင်းတောင်းရှိရာ ထနောင်းပင်လှကို တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ရသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့ နတ်လမ်း မှာ တံမြက်လှည်း ကုသိုလ်ယူနေသခိုက် ရွာကလှည်းသမား ဘကြီး သာညိုနှင့်တွေ့လို့ ဇာတ်ဆရာကိုခွင့်ပန်ပြီး ရွာကို ဆိုင်းမဆင့်မဲမခေါက် လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနေ့က နတ် လမ်းရှေ့မှာ ဘကြီး သာညိုကို လှည်းတစ်စီးနှင့် တွေ့လိုက် တော့ ဥဩသံအေး စိတ်ထင်သွားမိခဲ့သည်။ အမေ နေ မကောင်းလို့ ပွဲရှိရာ ရွာသတင်းကြားနှင့် လိုက်လာသည် ထင်ခဲ့လို့ဖြစ်၏။ အကျိုးအကြောင်းမေးတော့မှ ရွာမှာ အမေ မဗိုင်းတောင်တစ်ယောက် နေထိုင်ကောင်းကြောင်း၊ ဘကြီး သာညိုလှည်းက ဆွဲနွားတွေ အိုကြလှပြီဆိုတော့ နလဲနထပ် (နွားလဲနွားထပ်)လုပ်ရင်း သည်ရွာကို ရောက်လာသည့် အကြောင်း၊ သည်ရွာရောက်တော့မှ ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာ ဇာတ်အဖွဲ့ရှိနေကြောင်းသိရပြီး စုံစမ်းမေးမြန်းလိုက်တော့မှ ဥဩသံအေးပါကြောင်းသိလို့ အရောက်လာခဲ့ကြောင်းတွေကို လှည်းတောင်ရင်း ပြောပြခဲ့သည်။ ဝါခေါင်မိုး နှင် လိုက်မလား ဘကြီး မနက်ဖျင်စောစော ထနောင်းပင်လှကိုပြန်မှာဆိုလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွင့်မတောင်းရသေးဘဲ လိုက်ခဲ့မယ်၊ လာခေါ်လို့

အလွယ် မှာလိုက်သည်။ သည်အတိုင်းနေရိုးနေစဉ်တုန်းက တော့ ရွာနှင့်အမေကို မလွမ်းသလိုလို၊ လွမ်းသလိုလို။ ဘကြီး သာညို လှည်းကိုမြင်လိုက်တော့ အမေကိုလွမ်းသည့်စိတ် ကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ ခြေတစ်ဖက် လှမ်းချင်ခဲ့ရပြီ။ အဖေ သီလကို ခွင့်တောင်းတော့ နဘူးအိုင်ရွာပွဲ နောက်ဆုံးညမီ အောင်ပြန်ခဲ့လို့ ခွင့်ပြုပါ၏။ ညတွင်းချင်းပင် အဖေ သီလထံ မှာ အနှစ်နှစ်အလလ အပ်နှံရင်း စုခဲ့ဆောင်းခဲ့သော ပိုက်ဆံတွေ ထုတ်ယူသည်။ အဝတ်ကောင်းကလေးတွေကို ရွေးထုတ်နှင့် ထားသည်။ အမေနှင့်ဂျီးတိုးဖို့ တချို့ အညာပွဲခင်းတွေက ဝယ်ဖြစ်သည့် အညာဖျင်ကြမ်း ဖျင်ချော၊ ထဘီကြမ်း ထဘီ ချော ကလေးတွေပါ တနင်္ဂနွေပါလာခဲ့သည်။ ရွာဦးဆရာ တော်အဖို့ရာ လှူဖွယ်ကိုတော့ ပခုက္ကူမှာဝယ်မည်။ ဒါမှမဟုတ် မြိုင်မှာ ဝယ်မည်။ သည်နှစ်မြို့ထဲက တစ်မြို့တော့ဖြစ်ရလိမ့် မည် ထင်၏။

အပြန်လမ်းမှာ ထနောင်းပင်လှရွာခြေကပ်လာတော့ ရေခြောက်မိုးခြောက်၊ ရေကျော်သံချောင်းတွေကိုဖြတ်ရပြီ။ ဘကြီး သာညိုက လှည်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး သည်ဘက် သုံးလေးနှစ်လောက်ကတည်းက ရွာတွေမှာ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း မကောင်းသည့်အကြောင်းတွေ ပြောလာခဲ့သည်။ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ အိမ်ထောင်ကျပြီ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါတော့ မရှိတော့ ပြီဆိုတာတွေလည်း ပါရဲ့။ အဲသည်တစ်ခေါက်တုန်းက ဆယ့် ခြောက်နှစ်သမီးဆိုတော့ ကြားရသမျှ စကားအဖြစ်သာ နား ထောင်မိခဲ့သည်။ သည်သတင်းတွေထဲမှာ အဖေကြီး ဝံသာနု အောင်ကြိုင် ရွာကို တစ်ခေါက်ရောက်လာခဲ့သေးသည် ဆို သည့် သတင်းကိုကြားတော့ ဥဩသံအေး ခေါင်းကလေး ထောင်မိသည်။

‘မင်းသားကြီးက နင့်ကို မေးသာများ။ ငါက ဥဩ သံအေး ဇာတ်နောက်ပါသွားပြီဆိုတော့ ဝမ်းသာရှာသယ်။ နင့်ကိုပြောဖူးတဲ့မင်းသမီးကြီး ဘယ်သူဆိုလား၊ အဲသာ သူနဲ့တစ်ခါဆိုလိုက်သာလည်း ပါရဲ့။ ဘယ်သူဆိုလားပါဟာ’

‘သရဖီညွန့်လား’

‘အေး ဟုတ်သယ် ဟုတ်သယ်။ မင်းသမီးထဲတော့ အင်မတန် တော်သယ်ပြောသာပဲ’

‘မင်းသမီးကြီး သရဖီညွန့်က သေသာကြာပါပြီ ဘကြီးရဲ့။ ကျုပ်တို့ဇာတ်ထဲက အမေကြီး ပိတုန်းပြောဖူးသာ သေသေချာချာကြီးပါတော်။ အဖေကြီး အောင်ကြိုင်ပြောသာ တခြား မင်းသမီးတစ်လက်လက်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’

‘သီပေါင်ဟာ ငါလည်းမှတ်မိသာပြောရသာ’

‘အဖေကြီးနဲ့တော့ တွေ့ချင်သား၊ ဘယ်မှာနေမှန်းလည်း မသိ’

‘ဆိုရှာပါပြီဟာ၊ သူများ မပြောပါနဲ့ဟာ နင့်အမေ ခိုင်းတောင့်လည်း ဘာထူးမှာတုံး။ နင့်စိတ်ကြောင့်ထင်ပါရဲ့၊ တော်တော်ကျသွားသယ်။ တိုးစိန်ရှိလို့သာပေါ့။ အခု နင်ပါလာ

ဥဩသံအေး
တွေ့ချင်လို့
ခင်ချင်လို့
လာကြသတဲ့
ထဲမှာလည်း
မထူးပါ
ရွာကလ
သားတွေ
အများသား
ဝံပယ်ကုံး
ဒေါ်နကုံး
သရဖီကုံးတွေ
သာမက
တောကြီး
တောင်ကြီး
တွေထဲက
တကန်တက
ခူးပြီး
ပေးလှာကြသည့်
မိုးလုံးမှိုင်း
ကြောင်ခြီးတူ
ရတနာ
ရွှေခက်လို
သစ်ခွပန်း
အခိုင်
အဆုပ်တွေပင်
လှလှကြီး
ပါပါလာတတ်သည်

တော့ ဝမ်းသာရှာမှာဟာ’

‘ကျုပ်ကလည်း အမေ ကို တွေ့ချင်လှပေါ့ ဘကြီး ရယ်။ ဘကြီးလည်းက နွား တွေမလဲခင် နအိုတွေတုန်းက မှ မြန်သေးသယ်’

‘ဟ၊ မြန်ပါသယ်၊

လှည်းက လှည်းလောက် ပေါ့။ နင် စိတ်စောလို့ပါ’

ရွာအဝင် လှည်းလမ်း ဆုံ ကိုရောက်တော့ ညောင် သုံးပင်အောက်က အမေ အကြော်တဲကလေးကို လှမ်း မြင်နေရပြီ။ လူ သူလေးပါး အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရ။ နေကျချိန်ဆိုတော့ အမေ အကြော်တဲကလေး သိမ်း သွားခဲ့ပြီပေါ့။ ရွာထဲကို တန်း မောင်းဝင်ပြီး အမေအိမ်ကို လှည်းဦးတိုက်ရပါ၏။ ရွာ အဝင်ကတည်းက ရွာလမ်း ကစ်လျှောက် တွေ့သမျှလူ တွေက နှုတ်ဆက်ကြသည်။ လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျ သလို ရွာကလေးပင် လှုပ် သွားခဲ့သည်။ အမေအိမ် ကလေးကို လှည်းပေါ်က လှမ်းတွေ့လိုက်ရတော့ ရင်ထဲ နှင့်သွားခဲ့ရသည်။ သူငယ် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးနေခဲ့ သည့် အမေအိမ်ကလေးပင် ဟောင်းသွားခဲ့ပြီတော့။ အိမ် ရှေ့က စဉ့်အိုးကလေးက လည်း ခြောက်တောက် တောက်။ အိမ်စည်းရိုး ဝါး လုံးတန်းကလေးလေးတွေ လည်း ပြုတ်တာက ပြုတ်၊ ကျိုးတာက ကျိုး။ ရွာနှင့် နှစ်နှစ်ဝေးခဲ့လို့ များလား။ တစ်ရွာလုံးလည်း သူ့စိတ် ထင် ခြောက်ခန်းခန်းပင်။ ကျ နေကလည်း ရှိန်ရှိန်ကြီး လောင်လျက်။ ဥဩသံ

အေးက လှည်းခပေးသော်လည်း ဘကြီးသာညှိက မယူပါ။
‘အမေ’

နှစ်နှစ်လုံးလုံး အားရပါးရ မခေါ်ခဲ့ရသည့် အမေ။ ဥဩ
သံအေးက အသံကိုဖြင့်အော်လိုက်တော့ ကနဦးထွက်လာသူက
ကိုးတိုး။ ကိုးတိုးက ဘကြီး သာညှိကိုလှမ်းကြည့်ရာက လှည်း
ပေါ်က လှည်းကြိုကိုဖြင့်လိုက်တော့ ပါးစပ်ကြီးပြသွားလေ၏။

‘အယ်တော်...ဝါခေါင် ဥဩ’

‘လာလေ ကိုးတိုး၊ ပစ္စည်းတွေ ကုချဦး။ အမေကော’

‘ရှိပါအေ အရီးရေ ထွက်ခဲ့ဦး။ ဝါခေါင်ဥဩရယ်’

‘ဘယ့်နယ် ဝါခေါင်ဥဩတုံး ကိုးတိုးရဲ့။ ဝါခေါင်မိုးဖြင့်
ဝါခေါင်မိုး၊ ဥဩသံအေးဖြင့် ဥဩသံအေး ခေါ်မှပေါ့’

‘ညည်းက နှစ်ကောင်စပ်ဆိုတော့ မလွတ်အောင် ခေါ်ရ
သာပါအေ။ ညည်းအေ မပြောမဆိုနဲ့၊ ငါ့တူမကြီးတော် လှလာ
ချက်တော့။ စာတ်တွေထဲဆိုတဲ့သီချင်းလို ‘ဂုဏ်ယူစရာ
တောင်းပဏာသပါလို့xxx ပုံတူကာ ခေါင်းပမာ ပြလိုက်ချင်
ရဲ့xxx ကောင်းပါစ မဘိုမယ်’ ဆိုသာလေ။ ညည်းက
ကြီးလေလှလေ မဘိုမယ်မျိုး’

‘ခေါင်းမျိုးပြောစမ်းပါ ကိုးတိုးရယ်’

ကိုးတိုးကတော့ တွေ့လိုက်တာနှင့် ရယ်ရတော့သည်။

‘ကျုပ်သမီးက နတ်မျိုးပါတော်။ နတ်သမီးကလေးလို
လှသာပါ။ အမေဖြင့် ငါ့သမီး ပြန်လာမယ်ရယ်လို့ အိပ်မက်
တောင် မမက်မိပေါင်တော်။ ကျီးများကလည်း နှုတ်ဆိတ်ချက်
တော့’

အိမ်ဝမှာရပ်နေသည့် အမေ မမိုင်းတောင့်ဆီ ဥဩ
သံအေး ပြေးသွားခဲ့သည်။ မည်းပိန်ပိန် အမေ့ခါးကိုဖက်ရင်း
မျက်ရည်ကျမိပါ၏။ အမေ အရွယ်အတော်ကျသွားခဲ့ရှာပြီ။
အမေ မမိုင်းတောင့်ကလည်း ငိုတာပါပဲ။ ‘တစ်နေ့ သမီးပြန်
လာမှာ အမေသိသယ်’ လို့ပြောတော့ သည်းခံခွင့်လွှတ်တတ်
သောအမေ့ကို ပိုပြီး သနားမိရပြန်သည်။ ဥဩသံအေးက
ပါလာသမျှ အဝတ်အထည်တွေ ဝေငှပေးတော့ အိမ်ကလေးထဲ
မှာ ရယ်သံတွေ ဝေစီရပြန်သည်။ ဥဩသံအေးက နဘူးအိုင်ပွဲ
အမီ ပြန်ရမှာဆိုတော့ အပြန်တစ်ရက်နတ်ပြီး နှစ်ညအိပ်လောက်
တော့ အချိန်ရခဲ့ရပါ၏။ အမေက သမီးမင်းသမီးရောက်လာ
သကောရယ်လို့ ကြိုက်တတ်တာလေးတွေ ချက်ကျွေးရှာ
သည်။ မအေ့ကို ငွေလုံးငွေစနှင့် ကန်တော့ပြန်တော့ အမေ
မယူရက်ပါဘူး ဆိုပြန်သည်။

‘ညည်းက အော်ပရာမင်းသမီးဖြစ်ရတော့မှာဆို၊ အထည်
ကောင်းကလေးတွေ တင့်တင့်တယ်တယ် ဝယ်ဝတ်ပါအေ။
တောက်တောက်ပပနေပါ။ အမေတို့က တောမှာ ဂုဏ်တု
ဂုဏ်ဖြင့် မရှိပါဘူး။ တို့တူဝရီးဝင်ငွေနဲ့ စားလောက်ပါသယ်။
ငါ့သမီးအတွက်တောင် အမေက ထည့်ပေးလိုက်ချင်သာ’

‘ဪ အမေရယ်၊ သမီးကန်တော့သာ လက်ခံပါ အမေ
ရယ်။ ကျုပ်က အမေ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်ခဲ့သာ သည်

လိုကန်တော့ချင်လို့ပါ။ အမေ့မှာ နာစရာရှိရင်လည်း ကျွေးခါး
စိတ်ဆိုးစရာရှိတော့လည်း ပြေပါ။ ကျုပ်ကို မပူပါနဲ့ အမေ။
ကျုပ် အဆင်ပြေပါသယ်။ ရှေ့လျှောက် အမေ့ကို ကျုပ် ထင်
ကျွေးနိုင်တော့မှာပါတော်’

သည်လိုဆိုတော့လက်ခံရှာပါ၏။ နေခဲ့ရသည့်နှစ်လုံး
လုံးလုံး ဥဩသံအေးက နေ့ရောညပါ သူ့ဘဝ၊ သူ့အခြေအနေ
တွေကို မနားစတမ်းပြောပြသည်။ မလိုသူက ရန်ရှာသည့်
ဖားကိစ္စ၊ ကင်းမလက်မည်းကိစ္စ၊ ခါချဉ်ကိစ္စတွေတော့ မပြော
ဖြစ်ပါ။ အမေစိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးလို့ဖြစ်၏။ ဝမ်းသာစရာ
ကောင်းတာက ဥဩသံအေးအဖို့ရာ ကျေးဇူးရှင်တွေကို ထန်
တော့ခွင့်ရခြင်းပင်။ ရွာဦး ဆရာတော်ကြီးကို သွားကန်တော့
ကြသည်။ အမေ့ကို ကန်တော့သည်။ ဒီးဆရာ ကိုမောင်သီ
ကို ကန်တော့သည်။ စိတ်မကောင်းစရာလည်း ကြားခဲ့ရ
သည်။ လှည်းပေါင်းမိုးသည် သွားလေး ကျားကြည် ဆုံးရှုံး
ဆို၏။

‘မမကျားကြည်ကျေးဇူး ငါ့သမီး မမေ့ပါနဲ့အေ။ ညည်း
ငယ်ငယ်ကတည်းက ညည်းကဖို့ရယ်လို့ ယန်းရိုက်ထည်တွေ
ခြင်ထောင်စာတွေ ဝယ်လာပေးခဲ့သာ။ ဇာတ်ခုံပေါ်လည်း
သူပဲထိုးတင်ခဲ့သာမှတ်လား။ အမေ ညည်းကိုလွမ်း လွန်းသလို
မျက်ရည် တစမ်းစမ်းနဲ့နေတော့ ညည်းရှိရာအရပ်ကို နှုတ်
စမ်းပြီး လိုက်ပေးပါ့မယ်ပြောရှာသေးသကော။ မကြာသီ
ဘူး ကောက်ကာငင်ကာဖျားပြီး ဆုံးရှာသာပါ။ မမကျား
ကြည်လည်းဆုံးရော အမေလည်း ညည်းကိုတွေ့ဖို့ ပိုသေးသွား
ပြီလို့ တွက်လိုက်မိပါပြီအေ။ ငါ့သမီး လာတော့လည်း တွေ့စဉ်
ပေါ့။ မမကျားကြည်အတွက် ငါ့သမီး ပိုက်ဆံထဲက အမေ
ကုသိုလ်လုပ်လိုက်ပါ့မယ်’

ဥဩသံအေး အပြန်မှာတော့ အလာတုန်းကလို မဟုတ်
တော့ဘဲ နဘူးအိုင်ရွာဘက်ကူးရမှာမို့ ရေစကြိုကားလမ်းဘက်
လှည်းနှင့် ထွက်ခဲ့ရသည်။ အဆင့်ဆင့် ပြန်ခဲ့ရသည်။ သည်
တစ်ခါ အိမ်ကအထွက်မှာတော့ အရယ်အမောနှင့် ပြန်ခဲ့ရလို့
ဥဩသံအေး စိတ်ချမ်းသာရပါ၏။

ဥဩသံအေး မင်းသမီးစင်စင်သားဖြစ်လာချိန်မှာတော့
အကြောင်းတိုက်ဆိုင်စွာပင် ခါတော်မီ မောင်သီလဇာတ်ကို
ညောင်ခါးရွာ ဘုရားပွဲက ငှားခဲ့သည်။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်
သမီးက အမေ့ထံတစ်ခေါက် ရောက်ခွင့်၊ ကန်တော့ခွင့်ရခဲ့
သည့် ဥဩသံအေးအဖို့ရာ ညောင်ခါးမှာ ကရမှာဆိုတော့ ခွဲ
ကရင်း ရွာတစ်ခေါက် ရောက်ရမလို့ရှိရပါ၏။ သည်တစ်
ခေါက်က ဒုတိယအခေါက်။ ညောင်ခါးကိုရောက်ခြင်းသည်
ထနောင်းပင်လှကို ရောက်ခြင်းပင်။ ဥဩသံအေးအသက်က
အခု ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုတော့ အမေနှင့်မတွေ့တာ နှစ်နှစ်ခြား
ခဲ့ပြန်ပြီ မဟုတ်လား။ ညောင်ခါးပွဲက ဝါခေါင်လပွဲနဲ့ အနီး
မသင့်လျှင် မိုးကြီးအုန်းအုန်း လေဖြန်းဖြန်း ရှိတော့သည်ပဲဖြစ်

သည်။ ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မအေ အကြော်သည်
 နောက်လိုက်ရင်း အကြော်တဲထဲက ရိုးပြတ်အခင်းပေါ် အိပ်
 လိုက်၊ နီးပြန်တော့ ပွဲခင်းထဲဝင်ကာ ပွဲကြည့်လိုက်လုပ်ခဲ့ရ
 သည့် ညောင်ခါးဘုရားပွဲ။ အခုတော့ သည်ဘုရားပွဲကို ပွဲမင်း
 သမီးအဖြစ် ရောက်ရဦးမှာပါလားတွေ့မိတိုင်း ရောက်လာမည့်
 ဝါခေါင်လက် မျှော်ခဲ့ရပါ၏။ ခုတင်ထိုး မင်းသမီးကလေး
 ဘဝကပင် ရွာတွေက သည်းသည်းလှုပ်ကြသည်ဖြစ်ရာ ဇာတ်
 မင်းသမီးဘဝနှင့် ရောက်ရပြန်ပြီဆိုတော့ ဘယ်လောက်များ
 ဆူဆူဝေဝေ ရှိကြလေမလဲ။ မှန်းကြည့်ရုံနှင့်ပင် ပျော်လှပြီ။
 ဘုရား၊ သိကြားမလို့ ပွဲရက်မှာ မိုးမရွာပါစေနဲ့သာ
 ဆုတောင်းရပါ၏။

‘ကျုပ်တို့နယ်တွေမှာ ဘယ်ရွာမှ ပွဲကောင်းကောင်း
 မထည့်နိုင်ကြဘူး။ ညောင်ခါးရွာဘုရားပွဲကျမှ ရွာတွေက
 လှည်းတွေနဲ့ ဒီးတိုက်ပြီးလာကြည့်ကြသာ ဝက်ဝက်ကွဲကရော။
 ကျုပ်က ပွဲခင်းထဲက မထွက်ဘူး။ ဇာတ်ကားကြီး ပွဲပြီးလို့ပြန်
 သာတောင် ကျုပ်က ညောင်ခါးမှာ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် နေခဲ့
 သေးသာ၊ ပွဲကို လွမ်းလို့’

‘အေးပေါ့အေး၊ ဇာတ်စင်ပေါ်ကို မော့ခဲ့ရတဲ့ဘဝက ဇာတ်
 စင်အောက်ကပွဲကြည့်တွေကို ငဲ့ကြည့်ရတဲ့ဘဝရောက်ရပြီ ပေါ့။
 ကိုယ့်အလှည့်မှာ နာမည်ကျန်အောင် ဂုဏ်ကျန်အောင်
 ကစမ်းဟဲ့’

အမေ မပုတ်ကလေးကို ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။ ဥဩ
 သံအေး ဝမ်းအသာဆုံးက အမေ မခိုင်းတောင့်အဖို့ရာ ပွဲကြည့်ဖို့
 အခွင့်ဖန်လာခြင်းကိုဖြစ်၏။ ပြီးခဲ့သည့်နှစ်နှစ်က ရွာရောက်
 သခိုက် အမေပြောပုံဖြင့် အကြော်ဆိုက်ကို နေကုန်မလိုက်တော့ဘဲ
 ကိုးတိုးကို မျက်နှာလှံထားသည်လို့ ကြားခဲ့ရသည်။ လာမည့်နှစ်
 တွေမှာ အမေကို လုံးလုံးအနားခိုင်းတော့မည်။ ဥဩသံအေး
 အဖို့ရာကလည်း နာမည်ကလေးရလာတာနှင့်အမျှ ညကြီး
 တွေလည်းတိုးခဲ့ပြီ။ လိုက်နိုင်လို့ကတော့ အမေကို ဇာတ်ထဲ
 ခေါ်ပြီး အေးအေးလူလူထားနိုင်ပြီ။ ညောင်ခါးမှာ သည်တစ်နှစ်
 တော့ အကြော်ဆိုက် မထွက်လောက်ဘူးထင်ပါရဲ့။ ညောင်ခါး
 ရွာ ဝါခေါင်လဘုရားပွဲမှာ သည်နှစ် ခါတော်မီ မောင်သီလ
 ဇာတ်ကိုးသားသတို့သိသည့်သတင်းက ရွာတစ်ခွင် ပြန့်ရောမည်။
 တူအရီးနှစ်ယောက် ပွဲကြည့်သက်သက် ထွက်လာကြမှာက
 တော့ အမှန်ပင်။ အမေမမျှာ သမီး ကတာ၊ ဆိုတာ မကြားဖူး
 သလောက်၊ မမြင်ဖူးသလောက်ရှိခဲ့တာ သူ့အသိပင်။ ငယ်
 ငယ်က ရွာထဲရပ်ထဲ အလှူဒါးလှည့်ကတာတောင် အကြော်ဆိုက်
 ပစ်ပြီး မိုးတိုးမတ်တတ်ရယ်လို့တောင် လာမကြည့်နိုင်ခဲ့။ သည်
 တစ်ခါ သမီးမင်းသမီးကို ပွဲခင်းထဲက မျက်တောင် မပုတ်
 စတမ်း ကြည့်လိုက်စမ်းပါအမေရယ်။

‘အမေပုတ်ရယ် ကျုပ် ရွာမရောက်သာ နှစ်နှစ်ရှိပြန်ပြီ။
 ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးက လှည်းကြိုရုံလို့ တစ်ခေါက် ရောက်
 သာရှိသာ။ ဪ အမေပုတ်ကို မပြောရသေးဘူး။ ရွာမှာကြား

ခဲ့သာ ဘုရားလေး ကျားကြည် ဆုံးရှာပြီတဲ့’
 ‘ဆိုတော် မကျားကြည်ရယ် ဖြစ်ရလေ။ သူက မိန်းမ
 အေး။ ဈေးရောင်းရင်း ရွာတာကားရလို့ ယောက်ျားပွဲ ချစ်
 ထားသာ။ လှည်းအိမ် ဈေးလည်ရောင်းသာဆိုတော့ ရွာခိုင်းဦး
 ပေါက် ပင်ပန်းလှပေါ့အေး။ တို့ဇာတ်မှာ လူလိုသယ်ဆိုတော့
 သည်းကိုခေါ်ဖို့ ငါ့ကို သူပဲ လက်တို့သာ’

သည်လိုနှင့်ပင် ဥဩသံအေး အမျှော်ကြီးမျှော်ခဲ့ရသော
 ညောင်ခါးပွဲရက်ကိုရောက်လာခဲ့သည်။

ကားဦးမှာ ‘ခါတော်မီ မောင်သီလဇာတ်သဘင်အဖွဲ့’လို့
 ရေးထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသောဇာတ်ကားကြီး
 ညောင်ခါးရွာဦးက ဝင်လာကတည်းက လမ်းဘေးတစ်
 လျှောက် ရွာလုံးကျွတ် ထွက်ကြည့်ကြသည်။ မိန်းမသားတချို့
 က ကလေးတွေ ခါးထစ်ခွင်လို့၊ ယောက်ျားသားတွေက အင်္ကျီ
 မပါ၊ ကျောပြောင်ကြီးတွေနှင့်။ အဖို့မိန်းကလေးတွေကတော့
 နကောက်ဆံတောက်ကြီးတွေ ကြောနေအောင်ပြီးထားကြကာ
 အသန့်ဆုံး အဝတ်အစားကလေးတွေဝတ်ပြီး ဇာတ်ကားအလာ
 ကို ချစ်သူမျှော်သလို မျှော်နေကြပါ၏။ လက်ထဲမှာ ဖန်းကုံး
 ကလေးတွေ ကိုင်ကြလို့။ ညောင်ခါးပွဲကို တစ်ရက်ကြိုလာကြ
 သည့် ပွဲလှည်းတွေကလည်း လှည်းလမ်းတစ်လျှောက် အစီး
 ဘယ်ရွှေဘယ်မျှပြောဖို့ ခက်လှသည်။ ဖုန်တွေက ဆုပ်ဆုပ်ပြီး
 ကြိသလို တလုံးလုံး။ အော်ဟစ်သံတွေက အသံစုံ တဝန်းဝန်း။
 တလူးလူးတလိမ့်လိမ့် မောင်းလာသည့်ကားကြီးနောက်ကို
 ပြေးလိုက်ကြသည့် ကလေးတွေကပင် ငါးဆယ်တစ်ရာ
 လောက် ရှိလိမ့်မည်။ ဥဩသံအေးက ဇာတ်ကားကြီးပေါ်ဆင့်
 ထားသည့် ဇာတ်သေတ္တာတစ်လုံးပေါ် ထိုင်လိုက်ရင်း အပေါ်
 စီးက ဆီးမြင်နေရသည့်မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။

‘ပါသယ်၊ ပါသယ်။ ဥဩသံအေး ပါသယ်။ အဲ ဟိုမယ်
 မမြင်ဘူးလား။ ဇာတ်သေတ္တာပေါ်ကဟာလေ’

‘မဟုတ်လောက်ပါဘူးဟယ်၊ ဥဩသံအေးဆိုသာ
 ထနောင်းပင်လှက အကြော်သည် ဗိုင်းတောင့်သမီးကို ပြော
 သာမူတ်လား။ သည်အရွယ် မရှိလောက်သေးပါဘူး’

‘ရော်၊ ခက်ပါကော၊ တော့ပြောရသာ အာခေါင်စပ်
 သယ်။ ညကျမှကြည့်’

မိန်းမတွေက အားကုန်မောင်းကုန်အော်ဟစ်ကြရင်း
 ငြင်းခုံနေတာကိုပင် ကားပေါ်ကကြားနေရလို့ ပြုံးမိသေးသည်။
 ဟုတ်ကြရာမှာပေါ့။ ဟိုတုန်းက မတောက်မပ မင်းသမီးဝတ်
 ကလေးတစ်ထည် ဖရိုဖရဲဝတ်ပြီး ရွာဆိုင်းနဲ့ ကခဲ့ရသူကလေး
 ကိုး။ သည်ပရိသတ်နှင့် လေးငါးနှစ်ကွဲခဲ့ရပြီဆိုမှတော့ တချို့
 က ဘယ်အရွယ်၊ ဘယ်အမောင်း မမှန်းနိုင်ကြတာ အဆိုးဆုံး
 သာ။ ဥဩသံအေးကတော့ လမ်းဘေးက အော်သံတွေ ပွတ်
 ပွတ်ညနေသည့်ကြားက စူးစူးဝါးဝါး အော်ခေါ်လိုက်သံတစ်သံ
 ကို ကြားလိုက်ရပါ၏။

‘ဝါခေါင်ဥဩရေ ငါတို့ရောက်ပြီဟေ့။ ခေါ်ညွှန်ကြည့်တို့’

အိမ်မှာ တည်းသယ်

လှမ်းကြည့်တော့ ဂျီးတိုး။ အမေက ဘေးမှာ။ ဥဩ သံအေးက ကြားကြောင်းလက်ပြလိုက်တော့ လူတွေက ဝေးခနဲ အော်ကြလေ၏။ ဥဩသံအေးက ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့် သည်။ မိုးသား မရှိ။ သည်နှစ်တော့ မိုးလွတ်ပြန်ပြီ။ ဥဩ သံအေးတို့ ငယ်ငယ်ကဆိုလျှင် ညောင်ခါးပွဲ မိုးမရွာအောင်လို့ မိုးတားဆရာ ပင့်ကြရသတဲ့။ မိုးတားကန်တော့ပွဲတွေ ထိုးထား တဲ့ကြားက ဖြုန်းဖြုန်းပါအောင်ရွာလို့ ပွဲပျက်ရတာလည်း အခါ ပေါင်း များလှပြီ။ သည်နှစ်တော့ ကောင်းကင်မှာ မိုးသား မရှိလို့ ဝမ်းသာအားရသလို၊ အမေနှင့် ဂျီးတိုးကိုတွေ့လိုက်ရလို့ လည်း စိတ်ချမ်းသာရပါ၏။ ဇာတ်ကားရောက်လို့ ပစ္စည်း တွေချ၊ ကိုယ့်နေရာကိုယ် အထုပ်ချ၊ ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းစားဆို တော့ အမေဆီကို မမှောင်ခင် ရောက်တယ်ဆိုရုံကလေး ပြေး နိုင်ခဲ့သည်။ သည်ခဏကလေး နှုတ်ဆက်ရုံသွားတာတောင် သတင်းကြားနှင့် လာကြသူတွေကို မနည်းတိုးရသည်။ အမေ က တစ်ခေါက်လာတုန်းက ကန်တော့ခဲ့သည့် ဖျင်ချောထည် ကလေးနှင့်ဖြစ်၏။ ခါတိုင်း ပွဲခြောက်ခြောက်ဆံပင်ကို ဆီလူး ပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြီးသင်ထားရှာသည်။ မျက်နှာအိုအိုမှာ သနပ်ခါးတွေမှုန့်လို့။ သမီး လူပိုင်းတာကို ဝမ်းအသာကြီးသာ နေရှာသည့်အမေ။ အမေမျက်ဝန်းတွေမှာ မျက်ရည်တွေများ လည်လို့ပါကော အမေရယ်။

‘ဂျီးတိုးကလည်း ရှိုးစမိုးတွေနဲ့ပါလားတော်။ အမေ ကော နေကောင်းရဲ့လား’

‘ကောင်းပါသယ်အေ။ ငါ့သမီး တွေ့ချင်သာနဲ့ အမေတို့ တူအရီး မနေကတည်းက လာကြတာ။ ငါ့သမီးတို့ ဇာတ်ပွဲ အမေ ကြည့်ရချေသေးပေါ့တော်’

‘ဟုတ်ပါအမေရယ်။ သမီးပွဲကသာ အမေတစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးဘူးနော်။ ညကျရင် အမေ ဇာတ်ခုံပေါ်က တက် ကြည့်ပါလား။ ကုလားထိုင်ခင်းပေးမယ်လေ’

‘နေပါအေ၊ အမေ ဇာတ်ခုံအောက်ကပဲ လူကြားထဲ ထိုင် ပြီး အားရပါးရ ကြည့်စမ်းပါရစီ’

‘အခုက အမေ့ကို လာနှုတ်ဆက်ရုံပဲအမေ။ မိုးလင်းမှ သည်ဘက်ကို ကူးခဲ့တော့မယ်။ ဒေါ်ကြီးညွန့်ကြည် ကျုပ် ကြိုက်သာချက်ထားဦး။ ဘုတ်မ၊ ငါ သည်မှာ ထမင်းစားမှာ နော် သူငယ်ချင်း’

ငယ်ငယ်က ပွဲကြည့်ဘက် ဒေါ်ကြီးညွန့်ကြည်သမီး ဘုတ်မက ဥဩသံအေးကို လက်ဆွဲထားရှာသည်။ တစ်အောင့် တစ်ဖြုတ် ထိုင်ပြီး စကားပြောခဲ့ရရုံပင်။ အမေပွဲကြည့်ရင်းခြံဖို့ ခြံတဘက်အသစ်တစ်ထည်လက်ထဲထည့်ပေးခဲ့ပြီး ဇာတ်ခုံ ဘက် ပြန်ပြေးလာခဲ့ရသည်။ လူအုပ်ကြီးကိုတိုးဖြတ်ရင်း ဂျီးတိုးက ဇာတ်ခုံအထိ လိုက်ပို့သည်။ ဂျီးတိုးက မျက်နှာကြီး ကို မော်လို့။

‘ညည်းတို့ ည ဘာတွေကမှာတုံး။ ညည်းချည်းပဲ

ထွက်ကစမ်းပါအေ။ တို့တူအရီးက ညည်း ကြည့်ချင်လို့လာ ကြတာ’

‘ကျုပ်ချည်းထွက်လို့ ဘယ်ရမှာတုံးဂျီးတိုးရဲ့။ ဇာတ်ဆို တာ သူ့နေရာနဲ့သူ ထွက်ကရသာလေတော်။ ပြောသာပြော သာပါတော်။ အော်ပရာရော၊ ပြဇာတ်ရော၊ နှစ်ပါးသွားရော၊ နောက်ပိုင်းရော ကျုပ်ချည်းသယ်ရမှာပါ’

‘သယ်စမ်းအေ၊ ရွာတွေကို ငါကြွားချင်လို့။ နောက်ပိုင်း က ဘာဇာတ်ထုပ် ကမှာတုံးအေ’

‘မိတ္တီလာကန်တော်သမိုင်းဇာတ် က၊ မှာ ဂျီးတိုး၊ ကျုပ် က ခင်ခင်လှနေရာက က၊ မှာလေ’

ပွဲညက သူ့စိတ်ထင် နှစ်စဉ် ကနေကျဇာတ်တွေထက် လူများလှသည်။ လူတွေက ဘူးသီးခြောက်ထဲ ဘိန်းစေ့တွေ ထည့်ထားသလို ပိတ်ပိတ်သည်းနေတာထားတော့၊ လှည်းတွေ ကလည်း များလွန်းလှပါ၏။ အော်ပရာက ကျေးတောသား မောင်စိတ္တ၊ ပြဇာတ်က တောင်တန်းတွေပေါ် လိုက်ခဲ့ပါ။ နောက်ပိုင်းဇာတ်ကြီးက ကန်တော်ရှင်မ ခင်ခင်လှ။

ကန်တော်ရှင်မဇာတ်လမ်းက မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ နှမ ခင်ခင်လှက ခပ်ရူးရူး၊ ခပ်ပေါပေါ။ အစ်ကိုကြီးနေရာမှာ အမေ သီလကိုယ်တိုင် ပါဝင်ကပြသည့်ဇာတ်ထုပ်ဖြစ်သည်။ ကန်တော်ကို ဘုရင်လာကြည့်သည့်အခါ ရုပ်ရည်ချောမော လှပသည့် တောသူ ခင်ခင်လှကို တော်ကောက်သည်။ ရှင် ဘုရင်အဖြစ် မင်းသားရဲတင်းက ကပြသည်။ မိဖုရားဖြစ်လာ သည့် ခင်ခင်လှကို ရှင်ဘုရင်က အချစ်ပိုသည်။ သွားလေရာ ခေါ်သည်။ ပုတ္တားတော်တွေက ကန်တော်ကို လူစတေးရမည် ဆိုတော့ ရှင်ဘုရင်က ခွင့်ပြုသည်။ တိုင်းပြည်မှာ ကန်တော်ကို ဘယ်သူစောင့်မလဲလို့ သုံးကြိမ်သုံးခါမေး၊ သုံးကြိမ်သုံးခါ စလုံး စောင့်မယ်ဖြေသူကို စတေးရမည် အမိန့်တော်မှတ်သည်။ ခင်ခင်လှက ဘုရင့်အပါးမှာထိုင်နေရင်းက ဘယ်သူစောင့်မလဲ မေးတိုင်း သူ စောင့်မယ်ချည်း ဖြေသည်။ ဘုရင်က မိဖုရား မဖြေရဘူး၊ မဖြေနဲ့ဆိုသည့်ကြားက ခင်ခင်လှကိုယ်တိုင်က သူ စောင့်မယ်လို့ချည်းဖြေတော့ နောက်ဆုံးမှာ မိဖုရားကို ကန်တော်စတေးဖို့ အပ်လိုက်ရတော့သည်။ သည်တော့မှ အူ ခန်းစခြင်းဖြစ်၏။ ဥဩသံအေးက မောင်နှမနှစ်ယောက် ရူး ပေါပေါနေကြသည့်အခန်းတွေမှာ ရွှင်ရွှင်သွက်သွက် ရယ်လိုက်၊ ငိုလိုက်။ ပွဲကျလွန်းလို့ ပရိသတ်က တဝါးဝါး။ ကန်တော် စတေးကနီး နောင်တရပြီဆိုပြန်တော့ ငိုချင်းတွေနှင့် မျက်ရည် ချူနိုင်ခဲ့သည်။ ကန်တော်ရှင်မ ဖြစ်လာတော့လည်း နတ်သံ ပစ်ရင်း ဘဝမလုပ်တွေ အိုင်ကျင်းဖွဲ့ကာ ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ ငိုပြန်သည်။ မင်းသမီးဇာတ်ဆိုတော့ ခင်ခင်လှအဖြစ် ကပြသူ ဥဩသံအေး အဖို့ရာ ဝမ်းစာရှိသမျှ ပညာကုန်ပြခွင့်ရသည့်ဇာတ်ထုပ်လည်း ဖြစ်သည်။ ဝါခေါင်လ၏၊ မိုးသားညိုညို၊ ရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည့် ပွဲခင်းကြီးတစ်ခွင်လုံး ငြိမ်လို့။

‘မက်သနော် ပွေအင်ခစေဘိုး×××မျက်နှာတော် ငွေစင်

မြရယ်နှင့်*** မြင်လှချည့် အသွယ်သွယ်*** ကညာခင် ပုလဲရယ်နှင့်*** မောင်တော်ဘုရားအား ဟာ*** တစ်ခါဖြင့် ကွဲကြပေါ့နော်*** အကဲတန် လင်ရတနာရဲ့*** ခင်ကလျာ စိန်ဖောရယ်က*** တင်ပနာ အကြိမ်ကြိမ် ကန်တော့ခဲ့ပါရစ် တော့*** တဖိုဖို ခက်ဗျာဗျားရောထင်*** တင့်တိုသက်လျာ မယားမှာဖြင့်*** သွားရချေတော့ ကျွန်းတစ်နယ်*** ဟမ် မယ်လေး၊ လွမ်းရတယ်လို့မဆုံး အုံး ဟုံး*** ရွှေနန်းမှာလေ လှေ*** ရွှေသန်းညာဖော်ခင်တို့နှင့် စံပျော်ရွှင်နေရစ်ပါ*** ဟမ်မယ်လေး၊ လွမ်းပေါ့မောင်ဖုန်း

ဇာတ်ကလည်း အံ့ကောင်းကောင်း၊ ဆိုင်းကလည်း အံ့ ကောင်းကောင်းဆိုတော့ ပွဲခင်းတစ်ခင်းလုံး မငိုကြသူမရှိ။ ဥဩသံအေးကလည်း မိုးလင်းကာနီးလေ ပရိသတ်မလွှပ်နိုင် အောင် ချည်နိုင်တုပ်နိုင်လေ။ ပွဲသိမ်းကန်လန်ကာကြီး ချလိုက် ပြီဆိုမှ ပရိသတ်အလုံးကြီးဆီက ကျေနပ်လွန်းလို့ မြည်လိုက် သော ဝေါခနဲအသံတွေ ထွက်ကျလာခဲ့လေ၏။

ခါတော်မီ မောင်သီလဇာတ်ကြီး ညောင်ခါးမှာ နှစ်ည ကလိုက်တာ ဝါးတောဆင်အုပ်နှင့်သလို မြောင်းမြောင်းကွဲ ကျန်ရစ်လေသည်။ မင်းသားကြီး၊ မင်းသမီးကြီးတွေက အထိန်းအကွပ်လောက်နှင့် အနားသတ်ပေးကြရုံသာ။ မင်းသား ရဲတင်းနှင့် မင်းသမီး ဥဩသံအေးတို့နှစ်ယောက်က အလှုပ် ဇာတ်ရုပ်တွေဖြစ်ရပါ၏။ နှစ်ညကအပြီး မိုးလင်းတော့ ဥဩ သံအေး ထနောင်းပင်လှကို အမေ မမိုင်းတောင့်တို့နှင့် မလိုက် နိုင်ပြီ။ ပွဲကူးရဦးမှာဆိုတော့ ဒေါ်ညွန့်ကြည်အိမ်မှာပဲ အမေကို ကန်တော့ရပါ၏။

ဆိုင်းဝိုင်းတွေ၊ ပွဲအဆင်အပြင်တွေ ပြန်ဖြုတ်ကြပြီ။ ဇာတ် ကားကြီးပင် ပစ္စည်းတွေတင်ဖို့ နေရာယူပြီ။ မိုးတွေပ်ကျလာ တာတောင် လူတွေ၊ ပွဲလှည်းတွေက မပြန်ကြသေးဘဲ ဆူဆူဝေ ကြတုန်း။

မမိုင်းတောင့်က ဒေါ်ညွန့်ကြည်အိမ်မှာ မနက်စာစားပြီး လက်သုတ်နေသည့်သမီးကို လက်တို့သည်။

‘သမီး မပြန်ခင် အမေတို့အကြော်ရောင်းခဲ့တဲ့ နေရာလေး အလွမ်းပြေပြရဦးမယ်။ လာ သမီး တိုးစိန် နေခဲ့ပါအေ၊ သား အမိချင်း ပြောစရာရှိလို့ပါ’

သားအမိနှစ်ယောက်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဝါခေါင်မိုး ဘဝက ညောင်ခါးဘုရားပွဲမှာ နှစ်စဉ် ယူနေကျ အကြော်ဆိုင် နေရာကို ဥဩသံအေး အရင်ကြည့်သည်။ မမိုင်းတောင့်က အကြော်တံနှင့်မဝေးလှသော လက်ပံပင်တန်းဘက်လျှောက်လာ တော့ ဥဩသံအေးကလည်း မအေနှင့်အတူ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာခဲ့ပါ၏။ ဘယ်ကိုများပါလိမ့်...

‘အမေ ပွဲနှစ်ညမှာ သမီးက တာကောင်းရဲ့လား’

‘ကောင်းလွန်းလို့ သမီးကို သည်နေရာ ခေါ်ခဲ့တာကော အေ။ ငါ့သမီးကို အမေစိတ်ချပါပြီ။ စိတ်ချလို့လည်း အမေ ဖွင့်ပြောချင်သာရှိသယ်။ ဟောသည်လက်ပံပင် ပါးပျဉ်းခွက်

ကလေးကိုကြည့်စမ်း။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လောက်က ဘယ်သူ့စွန့်ပစ်သွားမှန်းမသိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်တို့ သည် လက်ပံပါးပျဉ်းခွက်ထဲက အမေ ကောက်ရခဲ့သယ်ကလေးက တအိအိုင်လို့၊ ကလေးရဲ့ညာဘက်လက်မှာ ရင်စည်း ပေါ်ပေါ်အတို ဆုတ်ဖြထားတဲ့ အဝတ်စနဲ့ ပစ္စည်းကလေး တစ်ခုချည်ထား သာတောင် ပါသေးသယ်။ အဲသည်နေ့မနက်က မိုးတွေရွာ လိုက်သာ စဉ်အိုးလုံသာကျလို့။ အမေက ထနောင်းပင်လှကို ပြန်ကာနီး ထင်းကျန်တွေလာပွေသာမှာ အဲသည် ကလေးကို တွေ့ခဲ့သား။ လက်က အဝတ်ကြီးကလေးကို ဖြေကြည့်တော့ အဖိုးတန် ပစ္စည်းကလေးတစ်ခုတွေ့သယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ဘဲ အမေသိမ်းထားသာ နှစ်တွေပဲကြာခဲ့ပေါ့။ အခု အမေ သမီးကို ပြန်ပေးရမယ့်အချိန်ရောက်ပြီ။ ဟိုတုန်းကတော့ ရှေ့ခရီးမှာ ငါ့သမီး လူလုပ်ရဦးမှာဆိုတော့ မအေ မမီးမ၊ ဖအေ အရက်သမားရယ်လို့ ဖအေ၊ မအေပြေနိုင်အောင် ဉာဏ် ဆင်ခဲ့ရသယ်။ တကယ်တော့ စီးမရယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါဖြင့် သမီးအမေရင်းက ဘယ်သူလဲလို့ မေးစရာ ရှိသယ်။ အဲသားတော့ ဘုရားမှ သိမှာပဲသမီး။ တကယ်ဆိုရင် သည်ပစ္စည်းက အမေပစ္စည်း ဖြစ်ရမှာပေါ့။ စွန့်သွားသူက သည်ပစ္စည်းကို ထခဲ့ပြီး ကျပ်ကလေးကို စောင့်ရှောက်ရစ်ပါလို့ မပြောခဲ့ပေသိ ကလေးကိုတွေ့ခဲ့တဲ့ အမေကို ပေးသွားတဲ့ သဘောပေါ့အေ။ ဒါပေမဲ့ အမေ ထခဲ့ရောင်းချပြီး မသုံးခဲ့ဘူး။ သမီးကြီးလာရင် ပေးဖို့ပဲ စိတ်ရှိခဲ့သယ်။ အခု ငါ့သမီးအရွယ် ရောက်ပြီ။ ကိုယ့်ပညာနဲ့ကိုယ် လူလုံးလှပြီ။ ပညာအရာမှာ လည်း တော်ရုံမင်းသမီးက ငါ့သမီးကို ခံမခွပ်နိုင်တော့ပါဘူး။ အမေ အသက်ရပြီ။ နောက်တစ်ခေါက်၊ နောက်တစ်ခါဆိုသာ ကံဆုံပါဦးမှလေ။ သည်တော့ အမေလည်း ခေါင်းပေါ်ရပြီ။ အမေနှဲ့သမီးကတော့ ခါတိုင်းလို ပါပဲအေ။ အမေက အမေပါပဲ၊ သမီးက သမီးပါပဲ။ သမီးက ခေါ်ဦးတော့ အမေကလည်း သမီးကတဲ့ဇာတ်ခုံပေါ် မလိုက် နိုင်ပါဘူး။ ထနောင်းပင်လှမှာပဲ အမေ ခေါင်းချဖို့ပေါ့။ ကိုင်း၊ ရော ငါ့သမီး သည်ပစ္စည်း ကလေးကို စိတ်သန့် ကိုယ်သန့်ယူပါ။ မွေးမအေနဲ့ ကျွေးမအေ အမေနှစ်ယောက်က ပေးခဲ့သာ လို့မှတ်ပါ။ ကိုင်း၊ သွားကြစို့’

ထိုခဏမှာပဲ တစ်မနက်ခင်းလုံး ပျိုးနေသည့်မိုးမှောင်ကြီး ရုတ်တရက် အိကျလာခဲ့သည်။ တည်းအိမ်ကိုပြန်သည့်လမ်းမှာ ပဲ မိုးကြီးလေကြီး ကျလာခဲ့ပါ၏။ အမေ မမိုင်းတောင့်ပေး သည့် ပစ္စည်းကလေးကို လက်ဖဝါးထဲထည့်ဆုပ်ရာက ဖြန့် ကြည့်လိုက်သည်။

မိုးရေတွေထဲမှာပင် တဖျပ်ဖျပ် တောက်လို့။ ဝါခေါင်မိုး ဆိုတာ သည်မိုးပဲထင်ပါရဲ့။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

ခင်ခင်ထူး